

Giới thiệu Dạ Hồ

Lục Bình Nhi vốn là một cô gái đa sầu đa cảm trong truyện Dạ Hồ của tác giả Chân Nguyên với một trái tim giàu lòng vị tha, lúc nào cũng vui vẻ. Sau bao phen trải qua sóng gió đã tự đánh đổi cho mình một nụ cười giả tạo, một con tim lãnh đạm để che đi những vết sẹo sâu của nhân thế. Niềm vui chỉ tạm kéo dài khi nàng ở bên vị bằng hữu năm xưa - Mạn Quân thì kẻ nàng hận nhất lại xuất hiện.

Bề ngoài Mộc Kha là kẻ điềm đạm nhất trong những kẻ điềm đạm, tài giỏi nhất trong những kẻ tài giỏi. Với dáng vẻ thư sinh luôn túc trực trên môi nụ cười mỉm, ánh mắt phù quang tuy sắc lạnh mà ngọt ngào, dù mỹ nữ có dung nhan khuynh quốc đến đâu cũng dễ dàng bị hấp mê hoặc. Có ai biết, đằng sau dáng vẻ ấy lại là nơi ẩn nấp của con quái vật vạn năm không ngủ, chỉ chờ đến ngày được giải thoát mà phá nát giấc mộng đế vương huyền huyền của thánh hiền.

Đình Mạn Quân từ khi sinh ra đã mang trong mình trọng trách nặng nề. Đa tài, tuần tú là chàng. Thông minh, thấu hiểu đạo lý cũng là chàng. Trái tim ngôn tình sủng nhân hậu, tấm lòng bồ tát, chí trai tựa bốn bể, chàng chính là kẻ mà bao bậc trượng phu khác phải ngưỡng mộ, mà bao kẻ đê hèn muốn ghen cũng chẳng thể ghét được. Mệnh thọ ngắn ngủi, kiếp nạn dồn dập tưởng sẽ nghiền nát chàng lần nữa nhưng mọi truyện dần thay đổi từ khi chàng nhận được sự giúp đỡ từ một cô nương lúc nào cũng đeo trên mình chiếc mặt nạ.

Vũ Như Y tuy kiêu ngạo lạnh lùng nhưng nội tâm lại ào ạt như sóng cuộn. Tuy là con gái của Vũ vương - vua Vũ tộc nhưng lại chẳng được hưởng hạnh phúc đúng nghĩa từ một người cha, cái gọi là tình thương ấm áp từ một người mẹ, lại bị huynh muội ruột thịt hắt hủi. Mọi việc lên đến đỉnh điểm khi nàng bị buộc làm vật hiến tế cho Cao tộc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cổ Nhân

Thuận Thiên năm thứ 4.

Mùa thu tháng 7, tiết trời bắt đầu se se lạnh.

Phố xá lúc này tấp nập, người mua kẻ bán nhộn nhịp, miệng cười rộn rã vui mắt vui tai. Nhà Lý vừa được lập nên, kẻ ra cũng chẳng thay đổi gì mấy ngoại trừ đi đâu cũng thấy chùa. Suốt thời gian đầu, Bình Nhi chuyên tâm tu luyện trong núi nên thời cuộc thay đổi, thế sự chuyển dời, cô cũng chẳng biết. Cô gái xinh xắn trong bộ áo lụa là trắng xóa, điểm chút hoa vàng ở vạt áo, tóc đen chải gọn, nửa trên búi nhẹ trâm cài, nửa dưới xoã bông bênh lác lư uyển chuyển theo nhịp eo thon thả. Đôi mắt tinh anh sáng ngời, ẩn dưới hàng mi rậm, trong veo như nước hồ thu. Nếu người nào cố đoán tâm ý cô, lời khuyên tốt nhất là nên bỏ cuộc sớm vì họ sẽ chẳng thấy được gì ngoài hình bóng phản chiếu của bản thân mình trong đôi mắt ấy. Cô đang rất vui. Đôi môi hồng chúm chím như nụ hoa khe khẽ cong lên thành một đường bán nguyệt. Làn da trắng mịn như men sứ của cô làm loá mắt những kẻ nơi cô đi qua. Đã vậy, khắp người đều toả hương thơm thoang thoảng, vừa có chút dịu nhẹ, vừa mang chút quyến rũ, hoang dại. Nhan sắc của cô còn hơn cả khuynh nước khuynh thành. Nếu điểm thêm chút son lại là quá đỏ, đánh thêm chút phấn lại quá trắng, với cô, hoa hờn nguyệt thẹn cũng là lẽ thường tình.

Cô đi tới đâu, trai tráng đổ rạp đến đó, như giá sách này ngã đè lên giá sách kia, tạo nên hiệu ứng trường kì, làm si mê biết bao con tim kẻ sĩ. Thiên hạ người người gọi cô là thiên sắc quả không ngoa.

Bước chân thoăn thoắt nhịp nhàng của cô dừng lại trước quầy bán bánh giò ven đường. Mùi thơm của bánh len lỏi vào mũi cô, thơm đến mê mẩn.

“Ông chủ, cho hai cái bánh giò.”

“Đợi chút. Đây đây.” Ông ta lấy ra ba cái bánh giò nóng hổi, gói chúng trong bọc giấy rồi đưa cho cô.

“Ông chủ, tôi chỉ mua hai cái bánh giò thôi.”

“Được một cô nương xinh đẹp như cô mở hàng, cảm giác hôm nay sẽ ăn nên làm ra. Tôi khuyên mãi cho cô một cái, không lấy tiền cái này.” Ông ta đưa bánh cho cô, vui vẻ nói.

Cô hí hửng cầm lấy, trả tiền, không quên cảm tạ người bán bánh.

“Cô nương ăn mặc đẹp thế này chắc là để đi xem hội đua thuyền có phải không?”

“Hội đua thuyền? Hoá ra hôm nay tổ chức lễ hội, thảo nào bầu không khí lại vui tươi như vậy.”

“Cô nương không biết gì à? Hôm nay ở điện Hàm Quang cũng có đua thuyền. Những đội đua trong đó đều được tuyển chọn để vào cung thi cho đức vua xem.”

Chuyện vui như vậy thật khó để người ta bỏ qua. Chẳng bao lâu, Bình Nhi đã có mặt trước cổng hoàng cung. Để tránh gây sự chú ý, cô đeo mạng che

mặt. Hàng loạt người ăn mặc đẹp đẽ, cao sang đang xếp hàng ngoài cổng thành, chờ lính xét duyệt qua cổng. Người được vào nhất định phải có trong danh sách khách mời, đa số họ đều là quan đại thần, con quan hay hoàng tộc, gia tộc có vai vế cao trong xã hội. Hạng dân đen như cô đâu có cửa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bình Nhi liền phi thân lên một cái cây cao nằm trong góc khuất, xem xét toàn cảnh trong cung. Cứ cách vài bước chân, cô lại thấy một lính đứng canh, lòng không khỏi bức rứt. Cửa Quảng Phúc ở phía Tây, cửa Đại Hưng ở phía Nam, cửa Diệu Đức ở phía Bắc đâu đâu cũng có lính canh phòng cẩn mật. Thế này có là ruồi muỗi cũng không chui lọt.

Vì mãi mê suy nghĩ không lo chú ý, chân cô bước phải cành cây khô, rắc một tiếng liền hựt chân ngã xuống. Vừa định sử dụng phép thuật, chưa đến một giây, cô thấy thân mình nhẹ bẫng, xoay xoay mấy vòng rồi đáp xuống mặt đất. Trấn tĩnh lại, Bình Nhi thấy mình đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông xa lạ.

Ánh mắt của chàng trai ấy chất đầy nỗi lo lắng, nỗi lo lắng dành cho một người lạ như cô. Ngay khoảnh khắc ấy, Bình Nhi thấy tim mình hẫng mất một nhịp. Xung quanh người ấy toả ra thứ ánh sáng rực rỡ. Cô nhìn sâu vào mắt người đó, lưu luyến chẳng muốn rời, như đã thân quen từ lâu.

"Ô, hoá ra là một cô nương. Vậy mà ta cứ ngỡ là gấu giáng trần chứ." Chàng trai thốt lên.

Gấu? Sao không phải là tiên mà là gấu? Ý hấn chê cô mập ư?

Bình Nhi vùng vằng rời khỏi người hấn, phui phui quần áo. Cô âm thầm quan sát, ở người vừa đỡ cô toát ra khí chất của bậc vương giả, điềm tĩnh mà uy nghiêm và dịu dàng như làn nước mát. Đôi mắt người ấy sáng trong như ngọc, lại vừng vàng, mang nét chính trực của một bậc quân tử. Và thứ trang phục người ấy đang mặc kia cũng thuộc loại gấm vóc kiêu sa chứ không phải tầm thường. Cả chiếc khăn gấm màu tía buộc ngang đầu kia, rõ ràng là con nhà quý tộc hoặc ít nhất cũng thuộc hàng viên ngoại.

Tương ai, hoá ra là người quen, lại còn rất thân quen. Suốt ba trăm năm lận lợi tìm kiếm, thậm chí cô còn đến tận phương Bắc để tìm anh, nào ngờ trong lúc không ngờ nhất lại tương ngộ.

Thấy anh ăn mặc bảnh bao, cô mừng thầm. Không lạ gì kiếp này, anh sống tốt như vậy. Nhưng anh nói sao lại vô duyên như thế?

"Cô nương, cô bị thương ở đâu à?"

Ít ra còn nói được câu quan tâm

"Cảm tạ công tử đã quan tâm, tôi không sao. Lúc rơi xuống còn tưởng té trúng hòn đá nào chứ. Ê ả chết đi được. Nào ngờ lại là công tử." Cô nhả một vỏ vỏ lưng, làm như nhức mỏi lắm.

Mặt chàng trai méo xệch đi giấy lát nhưng nhanh chóng vui vẻ như cũ.

"Thứ lỗi cho câu nói của tại hạ khi nãy. Thật sự là cô nương trông rất giống con gấu ta nuôi. Nếu có dịp, chi bằng cô nương hãy đến Đình phủ chơi sẽ biết ta nói thật hay nói giả."

Ô hay... Hấn đang khoe mình giàu đây ư? Cổ tình đá đều cô? Kính Dực ơi là Kính Dực, kiếp trước anh tốt bao nhiêu mà kiếp này lại đầu thai thành tên chết tiệt như thế này.

Dù ám ức, Bình Nhi vẫn bấm bụng, trưng ra bộ mặt thân thiện nhất.

"Cảm tạ ý tốt của công tử, e rằng tiểu nữ thân phận thấp hèn, không có phúc phận chiêm ngưỡng dung nhan gấu ca nhà công tử."

Cứ đợi đây.

Chàng trai bật cười ha hả, nói với cô nào là ta chỉ đùa chút thôi, bảo cô đừng giận.

Tổ sư cha mi, nói một câu chột một câu, bảo cô đừng giận nữa là thế nào? Không, không được, tâm địa cô đang xấu đi, nên nhớ cô còn phải đền ơn cho hấn. Phải thật bình tĩnh, lấy động trấn tĩnh.

"Thôi, cô nương trèo cây vui vẻ. Đừng để bị té nữa nhé! Giờ ta có việc phải đi trước. Xin cáo từ."

Nói rồi người ấy cao chạy xa bay, để cô bơ vơ một mình. Coi kìa, hấn ung dung bước vào thành trong. Bộ dạng hớn hờ như thế, hấn là đi gặp người yêu hoặc chơi bời với cô kỹ nữ nào rồi. Cô nhất định phải vào được đó, linh cảm sẽ xảy ra nhiều chuyện vui lắm đây.

Nghĩ quá hoá liều, cô bước nhanh về phía cuối hàng chờ tới lượt mình. Cùng lắm thì bị đuổi đi hoặc bị bắt vài bữa thôi. Không vấn đề gì.

Trong lúc chờ đợi, cô nghe lỏm được cuộc trò chuyện của hai người đằng trước.

"Ông mang gì để dâng cho bệ hạ thế?" Người trước cô hỏi, mặt mũi bình thường, chẳng có gì ấn tượng.

"Thế ông mang gì?" Người đàn ông đứng trên quay xuống, trông không già lắm cũng chẳng trẻ lắm, râu ria lún phún.

"Ta?" Ông ta ghé tai nói nhỏ. "Mai thôi. Còn ông?"

“Chỉ là một chuỗi ngọc lưu ly thôi.” Người nọ nói rồi tự thoả mãn cười.

Ồ... Cô gạt đầu tấm tắc. Toàn là hàng quý trong thất bảo. Ta nghe được hết rồi nhé!

“Nghe nói lần này Đô thống cũng có mặt. Ta phải mau mau đến gặp mặt kết thâm giao với ông ấy mới được.” Người đàn ông trước cô nói tiếp.

“Có phải ông tính dụ dỗ Đô thống gả con gái mình cho con ông không?”

“Nếu vậy thì còn gì bằng.”

Nói rồi, hai người họ cùng cười khúc khích. Nam tử hán đại trượng phu mà nét cười cứ vụng trộm thế này, sau này làm sao làm chuyện lớn? Nhưng bọn họ vừa cung cấp cho cô một tin tức quan trọng. Con gái rệu của Đô thống hôm nay không đến xem hội được vì bị phát ban. Quả là một cơ hội tốt để cô trà trộn vào thành trong. Lén hóng chuyện thêm chút, Bình Nhi đã nắm bắt khá khá về tên tuổi người con gái họ đang nhắc tới.

Đến lượt mình, cô ung dung ngẩng cao đầu đưa lệnh bài cho lính gác cổng. Hắn nhìn lên nhìn xuống một hồi rồi yêu cầu cô tháo mạng che mặt. Mới đầu cô không đồng ý vì bảo mặt bị nổi mụn cóc, xem xong sợ anh lính trẻ đây sẽ ngất xỉu. Giằng co một hồi, cảm thấy không được, cô lăm nhăm gì đó trong miệng rồi mở mạng che mặt. Hai tên lính gác trân trân nhìn cô, một tên suýt nữa nôn luôn ra đó. Thái độ của hai người họ không khỏi khiến những người đứng sau tò mò.

"Có cần nhìn kỹ thêm chút nữa không?" Cô kề mặt thật gần vào mặt một tên lính gác. Vài đốm mụn cóc trên mặt tự dung bề toang toác, văng cả vào mặt tên lính nọ. Hắn lập tức la lên, kêu la như bị ai cắt tiết. Tên lính còn lại nôn tiếp lần hai.

"Ghe quá! Nhanh, vào... vào đi." Hắn đưa thẻ bài cho cô bằng hai ngón tay, cố giữ khoảng cách xa nhất có thể.

Cô bèn lên che mạng lại, nhận tám lệnh bài từ tên lính và vào trong thành. Những đốm mụn cóc lập tức bay biến hết sau tám mạng. Cô đắc chí cười phì, thầm nghĩ đúng là bọn nhất gan.

“Để xem, đua thuyền ở đâu?” Cô dáo dác tìm quanh.

“Ấy cô nương, hoá ra cô cũng ở đây sao?”

Vừa chia tay đã vội gặp lại, có chăng đây là định mệnh? Thú thật là tên này quá dai dẳng. Có thể vờ như không quen biết cô mà. Có cần chào hỏi như bằng hữu thâm tình thế không? Đợi cô xem đua thuyền xong, hẳn tìm đến cũng chưa muộn mà.

“Cô đến để xem đua thuyền à?” Anh điềm đạm hỏi.

Cô gạt đầu cho có lệ, toan đi trước.

“Thật đúng lúc, ta cũng đang trên đường tới đó. Nếu cô nương không phiền, tại hạ có thể dẫn đường. Mời.” Anh đưa tay nhàn nhã.

Gì đây. Tính làm hoà? Thôi thì cũng được.

Bình Nhi hí hóp mắt lại vờ như đang cười nhưng thật ra đang nghiền răng ken két.

“Tại hạ họ Đinh tên Mạn Quân. Không biết quý danh của cô nương đây là...”

“Tiểu nữ họ Lộ... à... họ Đàm tên Lệ Thu.”

“Ồ, đã nghe danh qua, hoá ra cô nương đây là con gái của Đô thống, thất lễ thất lễ. Thật đúng như người ta đồn. Tiên nữ! Tiên nữ!” Mạn Quân bật cười, đeo mồm đeo miệng, khác xa với ban nãy.

“Là công tử đang khen hay đang cười ta đấy?” Cô chưa quên vụ gấu hồi nãy nên cũng đá xéo lại.

“Ta nào dám có ý chê cười cô nương đây.” Mạn Quân phì cười, xem điệu bộ hà hê chưa kia.

“À, lúc nãy, ta còn chưa kịp cảm tạ công tử đã cứu mạng. Ân tình này, ta nhất định không quên.”

“Ân nghĩa gì.”

Mạn Quân bật cười ha hả, cho là cô quá khách sáo, còn nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp, không cần trả ơn. Bình Nhi lại giả bộ cười, lòng thầm gào thét: "Cứu? Có mà làm ta tức chết thì có. Nghĩ sao lại đi nói một cô nương lần đầu gặp là giống gấu, cũng may là gấu, nếu thay thành heo, ta nhất định không tha."

Hai người nhìn nhau cười qua cười lại. Bầu không khí giả tạo không thể giả tạo hơn.

Tiếng náo nhiệt của đám đông đua thuyền ngày một rõ ràng. Bình Nhi bỗng gác mọi bức tức, không khỏi phấn khích. Cô bước nhanh hơn thường lệ nên bất cẩn vấp phải thêm đá.

“Cẩn thận.” Mạn Quân thốt lên rồi lao vào đỡ lấy bờ eo thon gọn của cô. Mất đà, cả hai ngã ập xuống đất. Bình Nhi nằm đè lên Mạn Quân nên cơ bản không sao. Riêng Mạn Quân thì...

"Máu..." Bình Nhi nén cười, chỉ tay vào lỗ mũi bết nhè của Mạn Quân.

"Hả? Máu... là máu đó. Làm, làm sao đây? Đau quá cha mẹ ời."

Mạn Quân khóc rống lên, ăn vạ nằm dưới đất. Cảnh tượng này lần đầu Bình Nhi nhìn thấy. Một gã đàn ông cao to, nom khoẻ mạnh mà thấy tí máu đã la làng la xóm lên. Máu mũi chảy không ngừng. Cô bắt giắc chỉ tay vào mặt y, cười ha ha.

"Nè nè, khóc nhỏ thôi. Kéo người ta cười cho đấy." Bình Nhi ôm bụng.

"Cô đang cười ta đấy thôi." Mạn Quân lấy khăn lau máu mũi, nín cười đắc ý với cô. Ánh mắt của bậc quân tử lại hiện ra thấy rõ.

Anh đứng dậy, nắm lấy tay cô kéo cô đứng lên. Ý cười ngập tràn trong mắt. Bình Nhi phải công nhận, Mạn Quân đúng là một đại mỹ nam, nào có thua chi Phan An thời Tây Tấn đâu.

Cô chớp mắt nhìn Mạn Quân không ngừng.

"Cuối cùng cô cũng cười rồi. Ông bà ta nói không sai, để đôi lấy nụ cười của mỹ nhân, bị té cũng đáng lắm. Chuyện lúc nãy, ta đùa đấy."

Thái độ của Mạn Quân thay đổi hoàn toàn. Từ một tên khốn trở thành một cậu ấm khóc nhè, chẳng hiểu sao giờ lại trở thành một nam tử hán đích thực. Kết một câu lại là ta đùa đấy. Bình Nhi thật chẳng thể hiểu con người này.

Mạn Quân kéo cô một mạch đến nơi phát ra tiếng ồn của đám đông, đoạn vui vẻ chỉ tay về phía điện Hàm Quang, thuyền bè đang đua nhau dõn dội. Vua Thuần Thiên (1) ngồi trên ghế son son thép vàng, dáng vẻ hiền từ mà uy nghi, tỏ vẻ hài lòng với trận đấu. Cô đoán vậy vì chỉ thấy được nửa dưới mặt ngài thấp thoáng nụ cười, phần trên đã bị màn che hết.

Cô vội vàng tìm chỗ ngồi. Xem đua thuyền trong hoàng cung còn có cả ghế cho bá quan theo dõi chứ không phải đứng tụ tập chen chúc nhau như thành ngoài. Bình Nhi và Mạn Quân cá cược nhau thử đội nào sẽ thắng, luôn là Mạn Quân nhường cô chọn trước. Đa số đội cô chọn đều là những người sức vóc phi thường, vậy mà phần thắng cứ nghiêng về Mạn Quân. Bình Nhi không giấu nổi sự thất vọng trên gương mặt. Cứ thế liên tục, Mạn Quân luôn là người dành chiến thắng. Nhìn hai cái má phụng phịu của cô, anh lại cười sang sảng.

"Sao lại như thế?" Cô gạt qua hết những cử chỉ nhả nhẹn khi nãy, khoa chân múa tay hỏi Mạn Quân.

"Là thế này. Cô nương nhìn xem, những người cao to vạm vỡ chưa hẳn giúp cả thuyền đua nhanh. Mỗi xã mỗi châu đều có những mẹo riêng cả. Ví như chiếc thuyền của đội đồ kia, tuy trông sức vóc họ bình thường nhưng cách sắp xếp chỗ ngồi đều có tính toán hết. Huống hồ, đội ấy còn nằm trong danh sách một trong những đội đua thuyền đáng chú ý nhất năm nay."

"Sao công tử lại biết những điều này?"

"Tất nhiên là biết. Vì khâu tuyển chọn đội đua thuyền được biểu diễn trong cung là do đích thân ta quyết định."

"Vậy là nãy giờ, công tử lừa ta." Cô trở mặt, không ngờ mình lại bị chơi xỏ.

Thấy cô càng tỏ vẻ bức dọc, Mạn Quân càng cười lớn, tiếng cười giòn giã, thoải mái và sang sảng nhưng không hề sỗ sàng, nghe rất thích tai.

"Cô nương, ta không lừa cô. Nhưng ta cũng đắc tội khi giấu cô việc này. Hay là vậy đi, chốc nữa sau khi lễ hội kết thúc, ta dẫn cô đi dạo kinh thành."

Đi dạo kinh thành, nghe cũng được đấy. Huống hồ Bình Nhi bế quan cũng lâu rồi, giờ là thời khắc bung xoã, ăn chơi thoả thích. Nghĩ rồi, cô lập tức gật đầu đồng ý.

Hy vọng Kính Dực kiếp này không tệ lắm. Vô duyên hay là cậu ấm còn chấp nhận được chứ nếu là gian hùng, e là cô phải đợi kiếp khác báo đáp thôi.

Cô đang tự dặn lòng mình không nên lo nghĩ nữa thì từ bên cánh trái, xuất hiện một người mặc quan phục, tiến đến nói nhỏ vào tai Mạn Quân. Cô nghĩ lúc này mà nghe lén thì không hay cho lắm nên đành tập trung vào trận đấu cuối cùng trên sông. Mạn Quân cười nhẹ nói với cô mình ra ngoài có chút chuyện, bảo cô ở đây đợi anh một lát. Cô đồng ý nhưng tâm trạng vui vẻ đã vơi đi một nửa. Cảnh đua thuyền cũng chẳng còn gì hấp dẫn nữa. Cô đứng dậy ra ngoài tản bộ và lạc vào một nơi khá xa điện Hàm Quang. Bốn bề u tối cực kì và đặc biệt không có lính canh.

(1) vua Thuần Thiên: Lý Thái Tổ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Gặp Lại

Bình Nhi đi dạo dọc theo một hành lang dài, không rõ là dẫn đi đâu, chỉ thấy hai bên cây cối, hồ nước trong xanh vô cùng.

Xa xa đâu đó, cô nghe có tiếng ồn ào, vừa có tiếng la kèm theo tiếng cười khanh khách. Có mấy đứa trẻ từ đâu bên kia thì nhau chạy về phía bên này, mặt mũi chân tay lấm lem bùn đất. Trông chúng mệt lử, ăn mặc thì đẹp mà tả tơi hết sức. Bình Nhi tò mò tiến thêm vài bước lên phía trước, cẩn thận để phòng xung quanh. Xa xa có tiếng trẻ con vang vang dạ dạ. Bình Nhi núp sau cây cột ở góc rẽ sảnh đường, chăm chú quan sát.

Giữa khoảng sân nhỏ, mấy đứa trẻ chạy ra chạy vào, cúi đầu cung kính trước một tiểu tử khác trạc tuổi, mặt mũi sáng sủa ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế son son thếp vàng. Hai bên là hai cô bé, chắc là đóng vai nô tì, cầm hai chiếc quạt thật bự phe phẩy nhẹ nhàng tạo làn gió thoang thoang. Tên nhóc ngồi trên ghế hình như khoải chí lăm, tựa lưng tận hưởng, ngoác tay ra hiệu cho một đứa khác, thằng bé lấp xấp chạy tới, bóc một trái nho có sẵn trên khay đang cầm bỏ vào miệng tên tiểu tử kia. Sau đó tự động, nha đầu bên cạnh tiến đến từ bên cánh trái, lấy khăn lau miệng cho cậu.

Cùng lúc đó, sau lưng Bình Nhi có tiếng bước chân chạy rầm rộ, mấy đứa nhỏ lấm lem lúc nãy tranh nhau cầm một cái chậu nước để rồi vấp té. Nước bắn ra tung toé kèm theo tiếng thau đồng kêu đùng đùng, nước lan đến tận gót chân Bình Nhi làm giày cô bị ướt. Lập tức, cậu nhóc ban nãy liền rời ghế, đi vội vào sảnh xem tình hình. Bình Nhi ngồi xuống chờ cô bé vừa té đứng dậy, quần áo và tóc cô bé đều ướt hết cả.

“Các người, mau đứng lên hết cho ta.” Cậu nhóc xuất hiện, bệ vệ, uy nghiêm ra lệnh cho lũ trẻ.

“Xin Thái tử tha tội, xin Thái tử tha tội.” Bọn trẻ đồng loạt quỳ xuống van nài.

Bình Nhi chăm chăm ngược lên nhìn, thầm đoán đây chắc là Đông cung Thái tử, thảo nào lại có quyền hạn như vậy. Quan sát kỹ, trông Thái tử có vẻ lớn hơn chút so với bọn nhóc, thân hình hơi ốm nhưng sắc mặt hồng hào. Thái tử ra lệnh bảo cô đứng lên, Bình Nhi nhìn không chớp mắt. Thái tử ném cho cô một cái nhìn khó chịu, trò tay hời.

“Người còn ngồi đó làm gì, mau dẫn họ vào trong thay đồ cho ta! Ta không chơi nữa.” Cậu giũ mạnh tay áo, chắp tay sau lưng quay lưng bước đi, chốc chốc thấy Bình Nhi còn ngồi thẩn ra đó liền hét lớn.

“Ta bảo người đấy, còn không nghe sao?”

Không phải cô không nghe mà là cô thắc mắc. Cô đâu phải tì nữ trong cung. Bình Nhi biết là hiểu lầm nhưng cũng chẳng dám lên tiếng. Cậu ta là Thái tử, trái lệnh sẽ phiền phức to, huống hồ bây giờ cô còn đang mượn danh người khác, không thể hành sự lỗ mãng. Nếu chuyện này bị phát giác, khác gì phạm tội khi quân, xem như cái mạng này của cô không giữ được rồi. Nghĩ vậy, Bình Nhi liền vàng vàng dạ dạ, vội vàng đứng dậy xua lũ nhóc đi theo mình.

“Khoan đã!” Thái tử bỗng lên tiếng, giọng nói thoáng chút bất thường.

Tìm cô đánh thịch một cái, lại chuyện gì nữa, không lẽ cô bị bại lộ rồi sao?

Chậm rãi, cô cúi đầu quay lại nhận lệnh thái tử. Thái tử chỉ tay xuống chân cô, nhíu mày.

"Cả người cũng đi thay giày đi, tiết trời mùa thu, đi chân ướt dễ cảm lạnh. Thân là nữ nhi mà nhiễm phong hàn sẽ không tốt. Người mà bệnh sẽ lây cho ta."

Lời nói của Đông cung Thái tử thật khiến cô bất ngờ. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng óc quan sát đã hơn người, đã vậy lại còn mang một trái tim lương thiện, đối xử với tì nữ trong cung còn tốt như vậy. Có điều, cư xử vẫn chưa khéo léo lắm.

Lũ trẻ dẫn cô vào một căn phòng, bên trong bày biện đủ thứ đồ như một cái kho. Trên xà ngang gỗ vắt mấy bộ y phục bạc màu và sờn rách. Tiểu tử đứng cạnh cô nhanh nhẹn lấy cái sào gỗ bên cạnh, vớt hết đồ trên đó xuống một cách thành thực. Lũ trẻ nhao nhao bới tung đồng y phục dưới đất, thay bộ đồ lụa mượt mà trên người ra. Hồi thì mới biết, hoá ra đám trẻ này vốn không phải con nhà quyền quý, nghe đâu từ lúc Thái tử dọn ra khỏi hoàng cung liền kết thân với chúng, con của những người nông dân chân lấm tay bùn.

“Thái tử đối xử với chúng em rất tốt, lại còn hay tặng quà, cho tiền, với điều kiện là mỗi ngày phải đến chơi với ngài ấy. Nhà chúng em rất nghèo, nghe có chút tiền phụ giúp phụ mẫu liền đáp ứng, chơi với Thái tử lại rất vui, lại còn được học võ, học chữ chung với Thái tử nữa.” Tiểu tử lúc nãy lấy y phục thành thật kể lể hết với cô.

Vừa nghe sơ qua đã biết, đức vua để Thái tử ra riêng, tự lập từ sớm cốt để kết thân và hiểu thêm về đời sống con dân, mọi chuyện đều nắm bắt trong lòng bàn tay, lại được nhân dân yêu mến, việc trị vì sau này của Thái tử sẽ thuận lợi hơn, xem ra đức vua đã sớm đạt được dụng ý của mình rồi. Đường như Thái tử cũng biết rõ trọng trách mình đang gánh vác nên cố gắng làm hài lòng phụ hoàng. Có điều, cách nói chuyện quá trịch thượng, lại chẳng khiêm tốn, tao nhã, không khéo gian thần lật lọng, vẫn còn nhiều điểm hạn chế. Trách sao được khi cậu ta tuổi còn quá trẻ, tốt nhất nên có người chỉ dẫn, dìu Thái tử đi đúng đường lối. Có vậy mới trở thành bậc minh quân, tạo phúc cho thiên hạ.

Nhưng kết thân với lũ trẻ này thì có ích gì? Chúng chẳng khai báo tin tức được, cũng chẳng có điểm nào đáng lợi dụng thao túng, hơn nữa lại còn giúp đỡ chúng? Không lẽ chỉ để mua vui? Muốn có bạn? Vậy sao không chọn đám con nhà quyền thế, như vậy chẳng phải sẽ củng cố thêm quyền lực gia tộc sao?

Bình Nhi miễn mạn trong dòng suy nghĩ.

“Chị ơi, sao chị lại đeo mạng che mặt vậy.” Tiểu nha đầu cầm quạt lá lúc này giật giạt tay áo cô hỏi.

“Nữ nhi thường tình, đeo mạng là chuyện tất nhiên. Sau này lớn, em sẽ hiểu.” Bình Nhi nhẹ nhàng nói với bé gái nọ.

Thái tử ngồi bệ vệ trên cái ghế lúc này, hai lính gác không biết được gọi từ khi nào, đứng sau lưng cô, còn cô quỳ ở giữa sân, cúi đầu không dám ngược nhìn.

“Mau nói đi, người là ai? Rõ ràng không phải cung nữ trong cung.”

“Bẩm Thái tử, tiểu nữ là con gái của Đô thống, nghe ở điện Hàm Quang tổ chức lễ hội đua thuyền nên đến xem.”

Thái tử vẫn còn nghi ngờ cô, ánh mắt như cố xuyên thấu tâm can người đối diện. Sống đến tuổi này, lần đầu tiên cô quỳ trước mặt một đứa nhóc mười hai mươi ba tuổi, cảm giác bị hỏi cung thật chẳng dễ chịu gì. Bình Nhi vội vả lấy tấm thẻ bài của mình đưa cho Thái tử.

“Xem hội ở điện Hàm Quang? Người không ở đó mà qua đây làm gì? Người có biết đây là điện gì không?”

“Bẩm Thái tử, tiểu nữ có đi cùng một vị bằng hữu, người ấy có chút việc bận bảo tiểu nữ đợi, vì chờ quá lâu nên tiểu nữ mới đi tìm, không may lạc vào đây, tiểu nữ trong sạch, hoàn toàn không có ý đồ gì khác, mong Thái tử khai ân.”

Thái tử gõ mạnh vào thành ghế biểu thị sự phản bác, tra hỏi cô đủ điều.

Mạn Quân từ đầu nhỏ nhả bước tới, chỉ một tiếng hô liền cắt ngang hành động của những người có mặt ở đó, kể cả cô. Trước mặt Thái tử, Mạn Quân chẳng hề tỏ vẻ nhún nhường hay rụt rè, lại còn dám hạ lệnh chống ý Thái tử. Cứ ngỡ sẽ có chuyện không hay xảy ra, nào ngờ Thái tử vừa trông thấy Mạn Quân thì lập tức đứng dậy, vui mừng phấn khởi, vứt bỏ “lớp áo đế vương”, vui vẻ gọi Mạn Quân một tiếng “thầy”. Mạn Quân mỉm cười với Thái tử, rồi lại nhảy mất với cô.

Mạn Quân vừa cứu cô một bàn thua trông thấy.

“Thái tử, không phải ta đã dạy người rằng phải biết thương hoa tiếc ngọc, tôn trọng nữ nhi sao? Cô nương ấy là bằng hữu của ta, nể mặt ta, đừng làm khó cô ấy nữa.”

Thái tử lại liếc nhìn cô, có chút không hài lòng.

“Người đừng quên cô nương ấy không phải con nhà thấp kém.”

Chỉ một câu nói đủ biết Mạn Quân đang ám chỉ điều gì. Triều Lý mới đang buổi đầu gây dựng, khó tránh khỏi việc kết bè phái để giữ hoàng thất. Đô thống dù sao cũng là người đứng đầu quan võ, há ít nhiều cũng có liên quan. Đắc tội với tiểu nữ của ông ta, nếu lọt ra ngoài e không biết trong lòng ông ta sẽ nghĩ gì. Mà buồn cười hơn, cô mở miệng gọi người ta là thầy nhưng đến giờ còn chưa biết mặt mũi thầy mình ra sao.

Thái tử thay đổi sắc mặt thấy rõ, liền buông tha cho cô, nói bạn của anh thì cũng như bằng hữu của mình, sau đó mau chóng bảo cô đứng dậy.

Hiều lăm được hoá giải.

Bình Nhi cảm kích nhìn Mạn Quân, anh đã cứu cô hết lần này đến lần khác. Nợ càng thêm nợ.

Hội đua thuyền cũng sắp kết thúc, Mạn Quân tranh thủ rủ cô ra ngoài đi dạo. Họ đi chợ, ngắm biết bao nhiêu là đồ đẹp, ăn biết bao nhiêu là đồ ngon. Mạn Quân rất biết cách lấy lòng các cô gái trẻ như Bình Nhi, dẫn cô đến các cửa tiệm bán trang sức, còn tặng cô một chiếc trâm ngọc màu lục rất đẹp làm Bình Nhi không khỏi vui sướng.

“Mỹ nhân làm đẹp chẳng qua muốn được đẹp trong mắt nam nhân, chi bằng ta chọn giúp cô một chiếc vậy. Đây xem như quà tặng cô lần đầu gặp mặt.”

Đất trời nước Việt đang vào thu, khí hậu mát mẻ, lá thu bay lá ta, khung cảnh nên thơ, trữ tình xiết bao. Mạn Quân đưa cô đi dạo, ngắm hết cảnh này đến cảnh nọ mãi không chán. Rồi họ dừng chân bên hồ nước, nước ao trong veo như đáy mắt cô làm Mạn Quân tận hưởng chìm đắm trong ảo mộng. Thấy Mạn Quân cứ nhìn mình hoài, Bình Nhi cũng hoá thẹn. Vừa hay, cách đó không xa có người cho mướn thuyền, Bình Nhi chạy trước đến đó, may ra dứt được khỏi ánh mắt của kẻ nào kia.

Mạn Quân không để Bình Nhi tốn đồng xu các bạc nào, luôn bỏ tiền ra chi trả hết. Anh bước lên thuyền, cân bằng trước, sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng dìu Bình Nhi xuống thuyền. Chèo đến nửa hồ, Mạn Quân gác mái chèo ngồi xuống, ngược mắt ngắm bầu trời trong xanh. Nước hồ trong đến nỗi phản chiếu cả một mảng trời thu. Trên mặt nước, xung quanh thuyền đầy ắp lá vàng ngõ đầu mảnh vỡ của ánh dương chiều tà, tan ra, chao lượn một vòng rồi đáp xuống.

Mạn Quân thả người nằm xuống, vòng hai tay ra sau đầu, nhắm mắt lắng nghe tiếng chim ca hát bên tai, tận hưởng khúc hát thiên nhiên êm đẹp mà chốn cung đình đầy rẫy thị phi, những cung nữ ca múa ngày đêm chẳng tài nào mang đến được.

Anh vừa nằm vừa thả hồn trong giấc mộng nhỏ của mình.

Một ngày nào đó, sớm muộn gì Mạn Quân cũng cưới vợ. Thê tử của Mạn Quân sẽ là một cô nương thánh thiện, có nụ cười và ánh mắt thật duyên,

quanh người phảng phất hương hoa như Bình Nhi chẳng hạn. Cô ấy sẽ cùng Mạn Quân vượt qua gian khó, không ngại gian lao. Mạn Quân sẽ luôn trân trọng, yêu thương người con gái ấy, từ lúc quen nhau cho đến khi mộ xanh cỏ. Mỗi năm, Mạn Quân sẽ dẫn nàng đến đây chèo thuyền vui chơi, thong thả tâm trạng, kỉ niệm ngày thành thân.

Và họ sẽ có con. Sẽ là một cậu con trai kháu khỉnh hay một bé gái đáng yêu. Sao cũng được, Mạn Quân yêu những đứa trẻ. Cả gia đình sẽ lại cùng nhau chèo thuyền thưởng thức cảnh đẹp thế này.

Mạn Quân vẫn thường mơ về một giấc mơ như thế, nhưng thầy Mạn Quân lại nói nam nhi chí chí, đã sống thì phải sống sao cho không thẹn với non sông. Huống hồ, từ lúc sinh ra, Mạn Quân đã gánh trên mình trọng trách quá lớn.

Mạn Quân biết giấc mộng nhỏ về một gia đình giản đơn của mình sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Chợt, một chiếc lá vàng nho nhỏ khe khẽ vương trên mái tóc cô, lúc này còn mãi khua tay đùa nghịch làn nước mát. Mạn Quân chậm chậm lấy chiếc lá ra và cài lên mái tóc hạt huyền một bông hoa trắng muốt.

“Công tử, ngài lấy nó ở đâu vậy?” Bình Nhi đưa tay vuốt nhẹ lên cánh hoa.

“Trên đường đến đây, vì thấy nó quá xinh đẹp, ta tiện tay ngắt nó. Rất hợp với Đàm tiểu thư.”

Ngay giây phút này đây, trong khung cảnh tuyệt diệu như chốn bồng lai này, Mạn Quân đã say đắm cô. Chỉ qua đôi mắt thôi, đôi mắt ấy thật khiến Mạn Quân muốn dang tay che chở cho cô gái nhỏ nhắn và ngây thơ như chú chim oanh ấy.

“Đàm tiểu thư, ta biết là hơi đường đột nhưng ta phải nói với cô...” Mạn Quân nhòm người dậy, hơi rướn về phía cô.

Thế nhưng chưa kịp nói điều muốn nói thì bỗng chiếc thuyền chao lắc dữ dội. Mặt ao vốn dĩ phẳng lặng giờ ào ạt, từng lớp sóng đua nhau đập vào chiếc thuyền nan đang mơ màng thả giữa dòng. Người ngồi trên thuyền cũng chao đảo theo.

“Mạn Quân, cẩn thận!” Cô vói tay về phía Mạn Quân nhưng tóm trượt. Cả người anh ấy bỏ nhào xuống hồ, nước bắn tung toé. Thêm đợt sóng lớn nữa ủa tới, chiếc thuyền lần nữa bị đẩy xa khỏi y.

“Công tử, mau bơi vào đây!” Bình Nhi hét hãi hết lớn.

“Cứu! Cứu ta... ta không biết bơi!” Mạn Quân chói vói, ngụp lặn trong bể nước.

Ôi trời, Bình Nhi không biết phải làm sao với con người này. Nhớ không lầm thì kiếp trước, khi Mạn Quân còn là Kính Dực, anh ấy bơi rất giỏi. Kiếp trước tài hoa bao nhiêu, kiếp này lại mất hình tượng bấy nhiêu. Khi ấy cô không hề muốn xuống nước vì xuống nước pháp lực sẽ giảm đi rất nhiều, mà cô cũng vừa hồi phục sau chấn thương.

“Mạn Quân!” Cô đưa tay lên miệng làm hình cái loa. “Hãy tưởng tượng mình là một con vịt!”

Bình Nhi vừa hét, vừa ra sức khua tay múa chân, làm động tác bơi lội, hy vọng phép màu xảy ra, anh ấy có thể biết bơi trong tình huống nguy cấp.

“Đừng đùa nữa... Cứu!” Mạn Quân chỉ kịp la lên một tiếng, sau đó cả người đuối sức, chìm dần xuống đáy hồ.

Thấy phía đó im lặng, hết cách, Bình Nhi bèn lao xuống hồ. Khác với mặt nước trong veo khi nãy, lặn xuống rồi cô mới thấy nước hồ rất đục. Cách cô hơn sải tay là Mạn Quân. Nghĩ rằng chỉ cần đưa tay xuống là có thể vớt được anh ấy, nào ngờ Mạn Quân lại bất ngờ bị kéo khỏi tầm với của cô. Có tiếng nữ nhi khúc khích cười, từng hồi từng hồi vang vọng về. Dưới chân Mạn Quân có bóng áo trắng lơ mơ, lấp ló mái tóc đen dài bóng bệnh trong nước, chậm chậm quần chặt người Mạn Quân.

“Bọn ma da kia, còn không mau biến đi!”

“Há há... Không đời nào, hần giờ đã là người của bọn ta rồi.”

Những bóng áo trắng ngày một bu lại đông hơn. Những gương mặt mục rữa đang trong quá trình phân huỷ lượn lờ quanh cô. Có cả những cái bộ xương với mái tóc thật dài từ dưới đáy hồ sâu, dập diu trôi đến, trông vô cùng kinh dị. Hần bọn họ đã chết lâu năm rồi.

Phút chốc, Bình Nhi đã bị ma da vây kín. Cổ chân cô bị bọn chúng tóm, rồi một đàn ma nữ tóc dài vây quanh cô, hợp sức nhấn cô chìm xuống. Bình Nhi không cách nào ngo ngoặt được.

Bọn chúng đông quá! Hơn nữa còn ở dưới nước, nếu như ở trên cạn, một trăm tên thế này cũng không phải đối thủ của cô. Làm sao đây?

Ánh sáng ngày càng yếu dần, mọi thứ càng lúc càng tối. Bình Nhi không biết Mạn Quân đang ở đâu. Ở dưới nước lâu quá, nhờ anh ấy chết thì sao?

Nghĩ rồi, Bình Nhi lấy hết sức đập loạn xạ, rốt cuộc cũng trúng phải một con khiến nó la lên đau đớn.

Bùm một phát, từ trên mặt hồ phóng xuống một viên dạ minh châu, như mặt trời thứ hai, phút chốc khung cảnh bừng sáng như trên đất liền. Bình Nhi vừa trông thấy Mạn Quân đang bị ma da kéo chân bên dưới thì vội tung một chưởng đánh bật ma nữ. Đàn ma da đầu chịu đê yên như thế, dai như đĩa xôi cứ bám lấy cô. Nhưng từ trên mặt nước, một đợt xung kích nữa bỗng ào ào đâm xuống. Lũ ma da bị trúng tên, thét lên đau đớn rồi co giò bơi đi.

Không biết là ai ra tay nghĩa hiệp. Nhưng Bình Nhi không có thời gian nghĩ nhiều như vậy. Cô bơi đến chỗ Mạn Quân, choàng tay qua vai và kéo anh bơi lên.

Cuối cùng Bình Nhi cũng cứu được anh. Cô lôi Mạn Quân lên bờ trước rồi nôn thốc nôn tháo. Quay sang Mạn Quân vẫn chưa tỉnh, cô đập đập má anh rồi dùng lực ép hết nước trong bụng anh ra, miệng liên tục lắp nhảm bảo anh không được chết không được chết.

Trái với mong đợi, người Mạn Quân càng lúc càng lạnh, da tím tái, hơi thở yếu ớt. Ngay giây phút tưởng chừng tuyệt vọng nhất, Bình Nhi chợt nhớ ra trong người Mạn Quân có một mảnh chân nguyên của mình. Nhờ có mảnh chân nguyên ấy nên từ lần gặp mặt đầu tiên, cô mới biết chắc Mạn Quân chính là người mình tìm kiếm bấy lâu nay.

Phải rồi, chỉ cần cô truyền thêm chân khí cho Mạn Quân, nhất định anh ấy sẽ tỉnh lại.

Và khi Mạn Quân tỉnh lại cũng vừa hay trời đã sáng. Mặt trời đã lên tí trên đỉnh đầu. Không cần lắng tai cũng nghe được tiếng người hầu trong phủ nói cười rộn rã. Một ngày bình yên nữa lại đến, anh thầm nghĩ.

"Oáp..." Bình Nhi ngáp dài một cái, chống hai tay ngồi dậy, rên rỉ. "Ôi, cái lưng của tôi."

Tấm mạng che mặt phập phồng theo hơi thở của cô.

Tức thì, khắp cả phủ vang lên một tiếng thét chói tai.

"Đàm tiểu thư, sao cô lại ở đây?" Mạn Quân cạ lời nhìn cô như quái vật.

"Ngài là cái gì? Sao rồi, ngủ ngon không?" Bình Nhi đưa ngón út ngoay ngoáy lỗ tai, vươn người ưỡn ngực.

"Rất ngon."

Bình Nhi gật gù. Không ngon mới lạ, tốn bao nhiêu chân khí của cô mà.

"Đàm tiểu thư, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Sao cô lại ở đây, vào sáng sớm thế này?" Dứt lời, anh đứng dậy mở hé cửa sổ trông ra, đoạn quay lại nhìn cô thúc giục. "Đàm tiểu thư, ta nghĩ cô nên rời khỏi đây đi. Nam nữ tinh mơ ở chung một phòng thế này là chuyện không nên. Nhờ có người phát hiện thì nguy. Còn cả danh tiết của cô nữa..."

Mạn Quân nói rồi lặng im một người, mặt biến sắc. Anh hốt hoảng nhìn cô, cẩn trọng hỏi.

"Đàm tiểu thư! Không lẽ đêm qua, ta đã... ta đã... làm gì không phải với tiểu thư?"

Bình Nhi chớp chớp mắt nhìn Mạn Quân. Cô đờ người giây lát rồi ôm bụng cười, đến nỗi Mạn Quân phải ra hiệu cho cô nhỏ tiếng lại.

Anh tần ngần nhìn cô, lòng bối rối không tả. Khi tiếng cười vẫn còn ngân vang, anh nghiêm túc đến gần cô, hai tay nắm chặt, ánh mắt đầy quyết tâm.

"Đàm tiểu thư! Chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?" Bình Nhi chùi giọt nước trên khoé mắt, ngơ ngác hỏi.

"Đến Đàm gia, tìm Đàm Đô thống. Xin ông ấy gả tiểu thư cho ta. Ta đã nghĩ kỹ, ta sẽ chịu trách nhiệm."

Bình Nhi nghe xong lại cười hi ha. Không ngờ Mạn Quân lại nghiêm túc và ngây thơ đến thế.

Chợt có tiếng người vang lên từ bên ngoài, Mạn Quân nhận ra ngay là giọng Nguyễn Khanh, vội lấy lại phong độ, truyền lệnh cho Khánh vào.

"Đàm tiểu thư! Công tử cần thay y phục. Xin tiểu thư theo tôi đến nơi khác ngồi đợi." Khánh chấp tay chào Mạn Quân và Bình Nhi, kính cẩn nói.

Mạn Quân hơi dờ người phút chốc rồi à lên một tiếng. Thì ra Bình Nhi từ lúc sáng sớm đã lặn lội sang thăm anh. Nghe Khánh bảo đâu ban sáng anh có biểu hiện bất thường, người nóng hừng hực, trán đổ mồ hôi, làm cách nào cũng không hạ nhiệt. Vốn Khánh định cho người gọi thầy thuốc nhưng Bình Nhi lại bảo mình biết xem bệnh mới miễn cưỡng để cô vào thư phòng chẩn bệnh cho Mạn Quân. Dù Khánh không muốn công nhận nhưng Bình Nhi đúng là y thuật cao. Người mới sốt cao lúc sáng, chưa đến quá trưa đã khỏi hẳn, lại chẳng thấy chút mệt mỏi nào.

Mạn Quân bảo Khánh lui ra. Anh không biết nên mở lời thế nào, đành để Bình Nhi nói trước.

"Đinh công tử có còn muốn cưới ta nữa không?"

"Thứ lỗi cho hành động bông bột của ta ban nãy. E là lúc này... Ta chưa sẵn sàng để cưới vợ."

Bình Nhi cười xoà, cảm thấy Mạn Quân vừa đáng yêu vừa trẻ con, khác xa với ấn tượng ban đầu.

"Thôi bỏ đi. Nói đến bệnh tình, lúc sáng chẩn bệnh cho công tử, thấy ngài nói mơ. Ta tò mò không biết ngài đã mơ thấy gì vậy?"

Vậy là anh vui vẻ kể cho Bình Nhi nghe đêm qua, Mạn Quân mơ thấy mình bị ngã xuống nước, còn được gặp tiên cá. Đang cùng họ nô đùa vui vẻ, chẳng hiểu từ đâu xuất hiện một con gấu lớn, điên cuồng phá nát buổi tiệc.

“Đinh công tử! Đủ rồi. Xin công tử đừng kể nữa.” Bình Nhi nhú mày, khoe môi giựt giựt.

“Chẳng lẽ con gấu ấy chính là... Đám tiểu thơ. Hay thật, còn ám cả vào giấc mơ của ta.” Mạn Quân bụm miệng cười.

Đến mức này thì cô điên tiết thật rồi, vội rút tấm thẻ gỗ ra, hăm hực đập xuống bàn.

“Công tử! Xin bớt nói lời quá đáng. Đứng ra là... công tử thật chẳng biết điều gì cả. Gì mà tiên cá? Buồn cười, tiên cá đâu ra mà làm thế, có mà ngài gặp ma thì có. Còn nữa, con gấu huynh nhắc đến mới là kẻ cứu huynh đây. Không nhờ nó chắc công tử đã châu ông bà sớm rồi. Chưa hết, còn miếng thẻ gỗ này, có cần ta đọc cho công tử nghe không?”

Rồi Bình Nhi oang oang đọc lớn. Nhớ lại hôm qua khi Mạn Quân vừa tỉnh, lúc thần trí còn mơ hồ đã đưa cô miếng thẻ gỗ này. Trên đó viết rằng Đinh Mạn Quân, người của Đinh phủ, từ nhỏ đã la cà, ham chơi lêu lổng, trí nhớ không tốt nên thường xuyên đi lạc. Nếu ai tình cờ phát hiện người này gặp bất trắc, xin hãy giúp chúng tôi đưa người này đến thành Thăng Long, tìm viên ngoại lang Lý Nhân Nghĩa hoặc người của Đinh phủ. Xin cảm tạ và sẽ hậu tạ sau."

Mạn Quân quỳ xuống, cầu xin cô tha lỗi, mong cô trả lại tấm thẻ cho anh.

Ha ha, thật là há dạ.

Nhưng tất cả chỉ là tưởng tượng của Bình Nhi mà thôi. Miếng thẻ vẫn yên lành bên người Mạn Quân. Cô không muốn nhận cũng phải thừa nhận. Không nhờ nó, Bình Nhi chẳng biết phải vác Mạn Quân đi đâu.

Trở lại thực tế, suốt từ nãy đến giờ, cô vẫn kiên nhẫn ngồi nghe Mạn Quân huyền thoại kể lể. Tâm hồn Mạn Quân rất đẹp. Những chi tiết kinh dị, gây căn đều được anh phủ lên tấm chăn hồng, duy chỉ có con gấu - ân nhân của anh lại chịu thiệt thòi mà thôi.

"Giấc mơ của công tử rất đẹp. Còn có tiên cá nữa, thích thật đấy. Ước gì ta cũng được thấy." Nhưng thật ra trong lòng cô đang nghĩ, có chết cũng không muốn thấy cảnh tượng ấy lần nữa.

Sau đó, lấy lý do bận việc, Bình Nhi vội cáo lui. Khi cô vừa đi xa Đinh phủ một chút chợt phát hiện có tiếng xé gió của vật gì lao tới khiến Bình Nhi vội xoay mình kịp tránh. Mũi tên bạc xiên qua chiếc mạng che mặt, đâm thẳng vào gốc cây, bốc khói. Chiếc mạng trắng chuyển sang màu đen.

Tên độc!

“Chà, nàng vẫn nhanh nhẹn như xưa ấy nhỉ?”

Một kẻ lạ mặt từ trên cây phóng xuống, buông lời bông đùa. Đôi mắt phù quang ánh lên cái nhìn dịu dàng mà đáng sợ. Hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Lâu rồi không gặp, cáo con.”

Cô khẽ rút vai lại. Người đàn ông này luôn khiến cô phải dè chừng. Hít một hơi, lấy hết can đảm, cô nhìn hắn ta, mắt đối mắt.

“Người... vẫn còn sống?”

“Tất nhiên rồi. Cáo con không thấy mừng sao?”

Người đàn ông bí ẩn hơi nhướn mày, đôi mắt phù quang xoáy sâu vào cô, vừa dịu dàng, vừa tàn độc. Hắn đưa ngón trỏ phải gãi gãi nhẹ thái dương bên trái, khoe môi vẽ lên một nụ cười đầy ẩn ý.

“Cáo con sợ ta à? Hay nàng quên ta rồi?”

Đôi mắt trong veo ngược lên đầy giận dữ. Làm sao cô quên hắn được, gã thợ săn đã chặt mất đuôi của cô, làm sao cô có thể quên cái ngày tồi tệ ấy được? Cô đã tin hắn ta, xem hắn ta là người bạn duy nhất, là ân nhân và cũng là người cô gắn bó nhất. Giờ thì sao? Sau ba trăm năm trốn chạy và bị truy đuổi bởi con người này, đến mức sức cùng lực kiệt, đến phút cuối vẫn chẳng tha cho cô.

Ngón tay nghịch ngợm mái tóc cô mon men đặt lên gò má đào giờ đã trắng bệch. Hắn thanh thản ngắm kĩ từng đường nét trên gương mặt cô, mấy thế kỉ qua chẳng có gì thay đổi. Vẫn là đoá hoa xinh đẹp ngày nào.

Thật khó chịu khi bị ngắm soi bởi người đàn ông này. Vừa nhìn mặt, cô đã thấy ghê tởm. Bình Nhi quay đi tránh ánh nhìn đối diện. Chợt, hắn ta rút chiếc trâm cài trên đầu cô, ngắm nghía. Hốt hoảng, cô vội giật lấy nó nhưng không được. Thân thủ người đàn ông này quá nhanh, chốc lát đã phi thân lao đi. Một cuộc rượt đuổi diễn ra trên đường phố, thu hút bao nhiêu ánh nhìn kì lạ xen lẫn thích thú. Bình Nhi chạy một hồi cũng không rượt kịp, hắn đã bỏ xa cô.

Đối xử với cô thế này, hắn vui sướng lắm sao?

Bình Nhi tiếc ngẩn ngơ cái trâm cài Mạn Quân tặng, dù sao cũng là đồ quý, bán đi sẽ rất được tiền. Cô đứng thờ hồn hển trước lầu xanh vì bị mất dấu.

“Cáo con, tìm ta à?” Giọng nói bốn cột của kẻ trộm vang lên từ trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kỹ Nữ

Kẻ trộm cất tiếng gọi từ trên lầu xanh. Không nghĩ ngợi nhiều, Bình Nhi đập một đập lên con sư tử đá trước cổng, bay thẳng lên lầu, thu hút cái nhìn của đám đông. Người dân bên dưới thi nhau chỉ trỏ, luôn miệng gọi cô là tiên nữ nhưng cũng có người gọi cô là yêu quái, còn có người cho là võ công cô cao cường.

Vừa chạm mặt nhau, Bình Nhi liền tung chân đá cái bàn gỗ về phía tên trộm. Hắn nhẹ nhàng ngã người ra sau làm chiếc bàn đập thẳng vào tường, vỡ vụn. Những thực khách ngồi đó đua nhau quăng chén, quăng đĩa bỏ chạy tán loạn xuống lầu. Chưa hết, Bình Nhi còn ném thêm mấy cái ghế, hất tung chiếc bàn khiến chén đĩa bay thẳng vào người tên trộm khiến hắn vất vả né tránh. Mảnh vụn bàn ghế, mảnh sành, mảnh gốm văng khắp phòng. Hắn nở nụ cười thách thức cô, lắc lư cây trâm rồi chạy biến ra ngoài.

Cả hai triển võ trên hành lang lầu một, bay tới bay lui như chim lượn, cuối cùng ngã sầm vào một căn phòng. Cửa bật tung làm hiện ra hình ảnh đôi trai gái đang làm chuyện thiếu tế nhị. Đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết, vừa thấy Bình Nhi và tên trộm liền la toáng lên. Cảnh tượng khó nhìn làm Bình Nhi vô cùng bối rối. Tên trộm cũng đứng dậy, tạm hoãn trận đánh, chấp tay xin thứ lỗi rồi cáo lui, nhẹ nhàng khép cửa, còn khuyến đôi nam nữ tiếp tục.

Lợi dụng sơ hở, Bình Nhi đá chân hất văng cây trâm rơi xuống lầu. Lần này Bình Nhi nhanh hơn hắn, tung thêm một chưởng vào ngực đánh gục đối phương, trực tiếp hạ cánh xuống đại sảnh nhặt cây trâm, cẩn thận nhét vào túi áo trong. Đúng lúc đó, một người đàn bà mập mạp, ăn mặc cao sang, hẳn là tú bà của lầu xanh, từ ngoài ập vào, kéo theo một toán đàn ông mặt mũi bặm trợn. Bà ta la hét, chỉ tay cho họ đến bắt hai tên gây rối loạn.

Cả lũ lao vào túm lấy cô đầu tiên rồi mới lao lên trên định tóm lấy người đàn ông lạ mặt đánh nhau với cô lúc nãy. Nhưng đáng tiếc, hắn ta đã bốc hơi theo làn khói, không để lại chút dấu vết gì.

Bình Nhi bị nhốt vào một căn phòng chật hẹp, ẩm thấp, hơi bốc mùi. Có giường nhưng không gối chăn, không bàn ghế. Cô biết giờ có gào thét cũng chẳng được gì nên đành đợi đến đêm sẽ dùng phép trốn ra ngoài, tự tạo hiện trường giả để ai cũng nghĩ cô phá cửa chạy thoát.

Trái với những gì mong đợi. Sau vài canh giờ dọn dẹp, lầu xanh lại mở cửa, đón tiếp những kẻ đam mê tửu sắc hay quan lại tìm chốn mua vui. Mùi xạ hương toả ra nồng nặc từ phía ngoài cửa. Bình Nhi dùng trâm đục một lỗ nhỏ trên miếng dán cửa. Thấy cảnh trai gái bám nhau, chuốc rượu say mềm rồi kéo nhau vào phòng mà cô không khỏi gai mắt. Cảnh tượng này cô không lạ gì nhưng đây là lần đầu được tận mắt chứng kiến gần đến thế.

Một lát sau, nền trong đại sảnh tắt gần hết. Bầu không khí trở nên im lặng, nhường chỗ cho một giọng hát, một tiếng đàn say đắm lòng người. Cái lỗ quá nhỏ nên Bình Nhi không nhìn toàn diện khung cảnh bên ngoài được, càng không trông rõ mặt nàng ca kỹ kia, chỉ thấy thấp thoáng bóng người vừa đàn vừa xoay người uyển chuyển trong ánh nến lập lòe. Giọng hát ngọt mà, cao vút như muốn chạm đến ánh sao, mềm mòng mà cứng cỏi, đắm thắm mà hờ hững làm lòng người băng khuâng.

Mãi đến gần sáng, khi khách khứa tàn gần hết, cửa mới được mở ra.

Bình Nhi tựa lưng lên tường gật gù ngủ, không dám ngủ trên giường vì sợ say giấc, không biết ai sẽ làm gì mình nên rất đề cao cảnh giác. Nghe thấy tiếng động, Bình Nhi lập tức đứng dậy. Một người phụ nữ xinh đẹp bước vào, liếc mắt nhìn cô nở nụ cười mỉm. Viên mắt kẻ đậm, môi đỏ chót choét, cả người đầy uy lực. Cô đoán người đàn bà này đích thị là tú bà cầm đầu nơi đây. Tên đầy tớ theo sau vội đặt một chiếc ghế cho bà ta ngồi, tên khác dâng trà còn một hầu gái khác đứng quạt. Người đàn bà ra hiệu cho hai tên đầy tớ, xông tới khoá chặt tay Bình Nhi, đập chân cho cô quỵ xuống. Bà ta nhón người đứng lên, tiến đến chỗ Bình Nhi, một tay cầm tách trà, một tay nâng cằm cô lên, nhìn cho rõ.

“Cũng khá xinh đẹp đấy.”

Vừa nói xong, bà ta nhấp một ngụm trà, phun thẳng vào mặt cô. Bình Nhi nhếch miệng cười, gương mặt hết sức lạnh nhạt.

“Không dùng phấn son luôn à? Quả là hàng hiếm.”

Người đàn bà xoay người trở lại ghế ngồi.

“Bà muốn gì?” Giọng cô hết sức bình tĩnh, chẳng có chút gì run sợ. Trước đây cô từng ở chung với trộm cướp, há chẳng lẽ lại cụp đuôi trước bọn buôn phần bán hương này?

Bà ta ném một xấp giấy trước mặt cô rồi điềm tĩnh uống trà. Tiền bàn ghế, thức ăn, sửa chữa, đền bù thiệt hại. Tất cả hết năm trăm lượng bạc. Đúng là chiêu trò lừa bịp.

“Ồ, cái gì đây?” Bình Nhi giả ngơ.

“Thị không biết chữ à?” Bà ta vờ trở mắt, ra hiệu cho tên đầy tớ cầm lên đọc.

Toàn bộ số liệu, các khoản thiệt hại toàn là giá trên trời. Còn có bình cổ gì gì đó. Cô nhớ chưa từng làm bể cái bình nào bao giờ.

“Các người muốn tôi ở lại làm việc cho các người chứ gì? Xin lỗi, nhưng tôi không phải hạng buôn phẩn bán hương.”

“Thị thông minh đấy.” Rồi bà ta cất tiếng gọi. “Phi Liễu.”

Người con gái với tên gọi Phi Liễu từ bên ngoài khúm núm bước vào. Thân hình khá cao, không quá cứng nhắc cũng không quá mềm mại. Cô ta đeo một chiếc khăn lụa mỏng trắng trên cổ, trên thêu vài chấm đỏ như hoa đào, vô cùng hợp với bộ áo tứ thân đang mặc lúc này.

“Đã bao nhiêu lần là khi đi phải ngẩng mặt lên mà.” Tú bà quát.

“Vâng, thưa má Hằng.” Cô gái liền thẳng lưng, khe khẽ nói.

Giờ Bình Nhi mới ngắm rõ mặt cô ta. Gương mặt trắng trẻo nhưng không cân xứng với màu da trên đôi bàn tay. Khuôn mặt bầu bĩnh, hơi thuôn chứ không tròn hẳn. Khuôn trắng không đầy đặn, nhìn nghiêng vẫn thấy rõ được xương quai hàm. Đôi mắt lấp lánh như ánh sao, vừa vặn với bộ cục mặt, ánh nhìn cương trực nửa hiền từ nửa mạnh mẽ. Sống mũi cao, ngũ quan hài hoà, nhìn chung cũng là một bậc mỹ nhân nhưng chưa đến mức chim sa cá lặn, tuy vậy lại trông rất dễ mến. Có điều, cô gái trang điểm khá đậm, son môi, kẻ mắt tí mĩ như muốn giấu giếm điều gì.

Phi Liễu thoáng nhìn Bình Nhi rồi lại quay đi chỗ khác khi bắt gặp ánh mắt sẫm soi của cô.

“Từ bây giờ, Phi Liễu sẽ là người đưa cơm đưa nước cho cô. Nếu ngoan ngoãn, ta sẽ chuyển cô sang phòng khác tốt hơn. Và... Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trốn khỏi đây, nghe rõ chưa?”

Cụm từ cuối câu được cái người được gọi là má Hằng đó nhấn mạnh từng từ từng chữ, đâm thẳng vào tai, người đối diện không muốn nghe cũng phải nghe. Bà ta lấy chiếc chìa khoá trong tay áo đưa cho Phi Liễu, còn ghé tai dặn dò. Cô gái gật đầu răm rắp, đáp nhỏ vâng vâng dạ dạ. Mỗi lần nói đều đưa tay vịn chiếc khăn trên cổ.

Đội người phụ nữ ấy đi rồi, Phi Liễu chậm chậm đóng cửa lại.

“Từ từ đã.” Bình Nhi vội nói khẽ.

Phi Liễu hơi cúi xuống, nhưn mảy ý hỏi cô cần gì.

“Cô có thể mang cho tôi chút đồ ăn không? Hôm qua tôi đói, tôi chưa ăn gì.”

Cô gái đối diện gật đầu như đã hiểu chuyện, lẳng lặng đóng cánh cửa, cẩn thận khoá lại, tuyệt nhiên không hé răng nửa lời.

Bình Nhi thất vọng tràn trề. Nếu khách cứ đông thế này, cơ hội trốn thoát của cô không bằng con muỗi. Càng nghĩ càng hận kẻ đã trộm trâm của cô. Ngày xưa, chính hắn là người cứu mạng cô nhưng cũng chính là người đập cô xuống đáy vực thẳm, đẩy cô vào bước đường cùng rồi lại kéo cô ra vào những phút chót. Lần này hắn ta có xuất hiện ở đây, xem ra cũng chỉ để giết cô thôi.

Cốc cốc cốc...

Phi Liễu đẩy cửa bước vào, tay bụng khay đồ ăn nóng hổi đưa cho cô. Bình Nhi vội đón lấy, đa tạ một tiếng cũng chỉ nhận được cái gật đầu như cũ. Cánh cửa khép lại, còn có tiếng chốt khoá leng keng. Cô đặt khay thức ăn lên giường, đầy đủ ba món cơm, canh, xào. Bình Nhi cầm hết cả ba đưa lên mũi ngửi một lượt.

“Không có độc.”

Dưới tờ canh có gì đó nhám nhám. Bình Nhi sờ mó phía dưới và giật ra được một tờ giấy, vẽ hình thù kì lạ.

“Không có chữ.”

Bức tranh vô cùng xấu xí và dị dạng. Thật khó để hình dung ra đây là cái gì. Có 3 gạch ngang và vẽ hình một con vật có thể nói là con mèo. Chính giữa tờ giấy, xuống dưới một chút có vẽ một vòng tròn to, bên trong có một vòng tròn nhỏ, đánh dấu chữ X, xung quanh có thứ gì đó như mấy con lùn quăn. Bình Nhi quên cả ăn, cứ cầm tờ giấy soi tới soi lui, hết nhìn rồi lại nghĩ. Cô bèn thấp cây nến, đưa mảnh giấy lại gần coi cho kĩ. Trong lúc nghiên cứu, cô bất cẩn làm cháy tờ giấy. Ban đầu cũng tính dập lửa nhưng suy đi tính lại liền đem ngọn lửa lại gần những vật dễ cháy như rèm, giấy dán cửa ra vào, còn thổi thêm tí gió, chốc lát lửa đã lan khắp phòng, khói bay mù mịt. Cô ném tờ giấy đang cháy xuống đất, giậm vài phát cho tắt lửa, dùng tàn tro bôi trét lên mặt rồi chạy ra đập cửa, kêu khóc thảm thiết.

Ngay lập tức, đám người làm trong lầu xanh lao vào dập lửa. Kẻ mang xô, người cầm thùng tạt nước ướt hết phòng. Thấy có khói, tường cháy lớn, đám khách ai nấy đua nhau bỏ chạy tán loạn. Nhân lúc mọi người lo dập lửa, một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, dắt cô lên vào căn phòng dưới lầu. Người ấy không ai khác chính là Phi Liễu. Phi Liễu cẩn thận quan sát hành lang xung quanh rồi đóng kín cửa.

“Cô không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Lần đầu tiên Phi Liễu mở miệng nói chuyện với cô. Phi Liễu khe khẽ, không dám nói lớn, giọng nói tông trung, vô cùng trong trẻo.

“Cô đừng lo. Đám cháy do tôi cố ý gây ra. Tờ giấy có phải cô gửi cho tôi không? Trong đó nhắn gì, tôi chẳng hiểu gì cả.” Bình Nhi nói.

Phi Liễu gật đầu, bảo cô tình thế cấp bách, không tiện nói chuyện, nắm tay dẫn cô tìm chỗ núp an toàn hơn. Nào ngờ, cửa phòng bật mở, chị Hằng bất ngờ bước vào, theo sau là hai tên đầy tớ hôm qua cô gặp. Bà ta quát mắt nhìn cả hai trừng trừng, lăm lăm như hổ đói. Tâm can Bình Nhi hỗn loạn hết lên nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh, nắm tay Phi Liễu thật chặt.

“Tính đi đâu?” Hằng cố để không quát lên.

Hai người vẫn im lặng.

“Đang cháy ở ngoài kia, các người không lo dập lửa, kéo nhau vào đây tính giờ trò gì? Nói!”

Từ “nói” phát ra thật lớn như tiếng gầm của thú dữ. Bà ta liếc mắt trông trực vào Bình Nhi.

“Thưa, Phi Liễu lo Bình Nhi bị...”

Chưa nói hết câu, một cú tát trời giáng đáp thẳng vào mặt Phi Liễu. Bình Nhi chạy ngay đến kéo Phi Liễu ra, giận dữ nhìn bà ta.

“Tao không hỏi mày! Thật chẳng ra cái thể thống gì cả!”

Bình Nhi vội chạy đến đỡ Phi Liễu, chẳng ngại quắc mắt với bà ta.

“Có giận dữ thế nào bà cũng không nên đánh một người con gái như vậy. Phi Liễu không có lỗi. Đám cháy do tôi gây ra. Muốn đánh thì bà cứ đánh tôi, nhưng nói trước, tôi sẽ không trả cho bà một cắc tiền bồi thường nào đâu, cho dù có phải tự sát đi chăng nữa.”

Hằng có chút kinh ngạc về người con gái trước mặt. Miệng mồm hồ báo lắm, hết như bà ta mười mấy năm về trước, lần đầu tiên bị bán vào chốn kỹ viện này. Con giận ngùn ngụt lập tức hạ xuống, thay vào đó là nụ cười mỉm thường trực trên môi. Hằng chậm chậm bước đến gần cô, đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xắn lên, gần từng từ, từng chữ.

“Khá hay cho một con ả không tiền giò phá của. Nghĩ mình có chút nhan sắc thì lớn lối không coi ai ra gì à? Để tao huỷ đi cái dung nhan xinh đẹp này của mày, xem mày còn lớn tiếng được nữa không. Bấy đâu!”

“Dạ.”

“Trời con ả này lại đem xuống đại sảnh cho bà. Bảo lũ người làm ở dưới đóng cửa, miễn tiếp khách, tất cả tập trung hết dưới đại sảnh, xem bà trừng trị ả cứng đầu, vô phép vô tắc này.”

Hai tên đầy tớ mau chóng thực thi mệnh lệnh. Phi Liễu vội quỳ xuống cầu xin nhưng vô ích, Hằng một khi đã quyết thì không cách nào cản nổi.

Tất cả kỹ nữ, người làm trong kỹ viện được tập hợp đông đủ. Cửa chính đã đóng. Mùi xạ hương vây quanh Bình Nhi mỗi lúc một nồng nặc hơn. Hai tên đầy tớ bắt Bình Nhi quỳ xuống sàn, chân tay cô bị trói chặt.

Hằng ngồi vắt chân trên chiếc ghế đặt giữa đại sảnh, ngón tay lá lướt vuốt nhẹ dây roi. Lát sau, bà ta ngoắc tay bảo Phi Liễu đến gần, đưa roi cho Phi Liễu như thể là chuyện hiển nhiên.

“Làm đi.”

“Thưa, Phi Liễu không dám nhận.”

“Còn dám cãi?” Hằng Thị buông nhẹ từng lời mà hàm ý sâu xa.

Cô gái đành cầm lấy cây roi. Chân chừ hồi lâu, cuối cùng Phi Liễu cũng không nỡ ra tay. Khó khăn lắm cô mới thốt lên được câu: “Cả đời này Phi Liễu chỉ biết cầm ca, mua vui chứ quyết không bán niềm vui của người khác.”

Cả kỹ viện xôn xao khi nghe câu nói ấy vì đây là lần đầu tiên có người dám chống lệnh của Hằng. Phi Liễu là một đào hát giỏi nhưng điều đó liệu có cứu cô khỏi việc bị trừng trị?

Hằng nhếch môi cười, phút chốc đứng dậy đoạt lấy cây roi, quát tới tấp vào Phi Liễu trước bao nhiêu cái nhìn thương tiếc. Sau đó, chẳng hiểu sao cây roi lại bị tuột khỏi tay bà ta, bay lên không trung, ườn ẹo mấy hồi rồi lao thẳng ra cửa sổ. Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra chỉ trong cái chớp mắt. Bất cứ ai có mặt ở đó đều ứ ớ không nên lời.

Chút ngạc nhiên thoáng qua trên gương mặt Hằng nhưng rồi vụt tắt nhanh chóng. Bà ta vừa vung tay tính tát Bình Nhi, Phi Liễu lại lập tức lao ra ôm lấy cô. Đan một vòng tay đã có thể giữ trọn cả thân hình Bình Nhi.

Đúng lúc bên ngoài, tiếng đập cửa vang lên không ngớt. Có tiếng người liên tục gào thét đòi mở cửa.

“Mau mở cửa! Bằng không đừng trách bốn công tử ta độc ác!”

Bọn người làm chưa kịp làm gì, cổng chính đã bị đá tung. Bình Nhi chỉ thấy một bóng người oai vệ đứng chấp tay sau lưng, dáng người nhỏ nhắn, theo sau còn có người hầu kẻ hạ. Vị công tử ấy đường hoàng bước vào, đi tới đâu người hai bên dạt ra tới đó, không dám chắn đường. Vừa nhìn thấy Phi Liễu, nét mặt người ấy bỗng lập tức khó coi, trừng trừng nhìn Hằng.

Bà ta chẳng hề sợ hãi nhưng điệu bộ có chút dè chừng, cung kính chấp tay nhún gối chào người trước mặt.

“Không cần khách sáo. Bốn công tử không phải người lạ, Ngươi không cần làm vậy.” Người lạ mặt lập tức xua tay.

Tuy hàng chân mày đã nói lòng nhưng ánh mắt không nên nổi bức tức, chốc chốc lại nhìn Phi Liễu với vẻ xót xa. Phi Liễu không dám ngước mặt, hình như đang né tránh con người kia.

Thấy tình thế có vẻ căng thẳng, Bình Nhi nhẹ nắm lấy tay Phi Liễu, buông đôi lời hỏi thăm người vừa cứu mình. Nào ngờ, hành động ấy lại khiến vị công tử nọ khó chịu, tăng hăng mấy cái rồi ngồi xuống chiếc ghế Hằng vừa ngồi khi nãy, ngã người, gác một chân lên thành ghế.

Một điều lạ là bà ta không hề dám hó hé. Xem ra người này có thân phận không hề nhỏ.

“Má Hằng, mọi hôm vẫn tiếp khách giờ này, sao hôm nay lại đóng cửa?”

Giọng nói người này ung dung, dứt khoát, tuy vậy lại khá trong trẻo, không giống giọng đặc trưng của nam nhân. Đôi mày thanh tú giãn ra từ từ. Mặt người này khá to, lông mi lại dày, ánh nhìn mềm mại, thẳng thắn và kiên định, còn có chút tinh nghịch. Có thể nói là kiểu người quang minh chính đại, nghĩ gì nói đó, không toan tính, nhỏ nhen ích kỉ. Nãy giờ, dù đã có không đề ý nhưng vị công tử này cứ dán mắt vào Phi Liễu.

“Ta công tử, tôi đang dạy dỗ người mới nên kỹ viện tạm đóng cửa, không biết công tử đến chơi, mong công tử thứ lỗi cho.” Hằng nhoen miệng cười, cúi đầu nói khẽ.

“Vậy Phi Liễu đây cũng là người mới sao? Ngươi đánh cô ấy ra nông nổi này, liệu có quá đáng?”

Hằng giữ thái độ im lặng, nhìn Tạ công tử với nụ cười méo mó.

“Ngươi biết ta yêu mến Phi Liễu mà vẫn dám đánh cô ấy? Ngươi to gan lắm rồi nhỉ?” Tạ công tử đập thành ghế, đứng phắt dậy chỉ thẳng mặt Hằng.

Hằng nghe câu nói ấy xong, lập tức nhếch mép cười nhưng không quá lộ.

“Nhưng nàng ta vẫn là người của Hải Đường này, vẫn là người dưới quyền của tôi. Công tử, ngài học rộng tài cao, tôi nói ít, ngài cũng hiểu nhiều mà nhỉ?”

Tạ công tử thờ ắt, ngồi phịch xuống ghế đồng thời ngoắt tay ra hiệu cho đám hầu đằng sau. Một kẻ dáng người cao ráo, cúi mặt, nhanh chân bước tới đặt xuống đất một chiếc rương nhỏ.

“Số tiền ngươi nói, ta đã mang đủ rồi đây, còn bồi dưỡng thêm trong đó. Ta muốn chuộc Phi Liễu.” Tạ công tử chỉ tay về phía Bình Nhi. “Và cả cô gái đó.”

Người hầu của Tạ công tử liền mở chiếc rương, bên trong xếp đầy những thỏi bạc. Chốc chốc, tên ấy lại len lén ngước nhìn Bình Nhi, gương mặt quá đỗi quen thuộc. Người đó không ai khác chính là kẻ đã đẩy cô vào mớ rắc rối này.

Hằng hơi mỉm cười, quay sang Phi Liễu, hất mặt ra hiệu cho cô đứng lên rồi bảo Tạ công tử.

“Phi Liễu giờ là người của ngài. Nhưng tôi xin mạn phép hỏi, cô gái kia có quan hệ gì với Tạ công tử đây?”

“Cô ấy là bằng hữu của ta.” Câu trả lời như chuẩn bị từ trước, phát ra từ miệng nhanh như chớp.

Hằng mở to mắt làm ra vẻ ngạc nhiên, gật gật đầu như đã hiểu. Đám hầu cận của Hằng tiến tới tính cời trói cho cô lại bị bà ta ngăn cản.

Phi Liễu thì được phép đi nhưng Bình Nhi tuyệt đối phải ở lại. Bà ta đã tính toán từ trước.

Với gương mặt xinh đẹp kia, bà ta có thể thu được số bạc gấp mười lần số này từ những khách làng chơi. Kinh nghiệm tú bà bao nhiêu năm mách Hằng biết, bà ta đang nắm giữ một mỏ vàng trong tay, đại gì chịu đổi cô chỉ để lấy một rương bạc nhỏ chứ.

Tạ công tử liếc nhìn tên hầu ban nãy mang rương bạc như dò ý. Hắn ta nhẹ nhàng gật đầu. Thấy vậy, Tạ công tử ra lệnh cho những kẻ hầu đằng sau đến dắt Phi Liễu đi. Tuy nhiên, cô gái không chịu rời nửa bước, chỉ cúi đầu nói với Hằng.

“Phi Liễu đã ở đây được hai năm rồi. Khi nào chưa trả xong nợ, quyết không rời chốn này.”

“Phi Liễu!” Tạ công tử đứng phắt dậy, tức giận quát, mặt đỏ bừng bừng.

Tên hầu giả mạo bên cạnh nắm khuỷu tay Tạ công tử, ý bảo không được manh động.

Hằng đắc chí cười khì, đơn đã bước tới khoác tay Phi Liễu, ra chiều thân thiết lắm. Bà ta nói Phi Liễu đã không muốn đi, bà ta cũng không ép. Lời nói của bà ta đầy những từ ngữ mỉa mai càng làm Tạ công tử thêm tức giận, ngay tức khắc quay lưng kéo người hầu kẻ hạ trở về, không quên cầm theo rương bạc. Tên hầu giả mạo kia trước khi đi còn cười nhẹ, dùng khẩu hình cảnh cáo cô, liếc sơ cũng biết ý của hắn: Tránh xa Đình công tử, bằng không sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bình Nhi lòng như lửa đốt, tâm can rối bời. Còn Hằng chắc hả dạ lắm. Có thể thấy rõ bà ta đã quên luôn con giận khi này, sai người coi trời cho cô và dẫn cả hai về phòng. Những vết máu máu đỏ hằn lên chiếc áo đang mặc. Bình Nhi vội xin một chậu nước sạch và một chiếc khăn tay để lau vết thương cho Phi Liễu. Tên người làm chân chừ một lúc nhưng rồi cũng chịu đi lấy.

Bị thương nhiều chỗ mà Phi Liễu không hề rên rĩ hay run rẩy vì đau buốt. Gương mặt cô gái vô cùng bình thản, thoáng chút mệt mỏi và quyết không để Bình Nhi giúp mình xử lý những chỗ bị roi quật.

“Không sao, tôi quen rồi, đừng lo cho tôi, nghỉ ngơi đi.”

“Không được. Cô vì tôi mà bị đánh, chút chuyện bé tí này tôi phải giúp cô, coi như trả chút nợ nần. Tôi xử lý vết thương rất giỏi, cô ngồi yên không được trách tôi mạnh tay.”

Dù đã nói đến vậy, Phi Liễu vẫn khăng khăng né tránh Bình Nhi. Giãng co mãi, Bình Nhi cũng chịu thua, để Phi Liễu một mình xử lý vết thương vậy.

Bình Nhi cảm thấy có chút gì đó kì lạ. Vừa nãy mới chạm vào vai Phi Liễu, đã có chút bất thường. Đôi vai cô ấy hơi rộng, bàn tay hơi to so với nữ nhi thường tình. Lạ hơn cả là giọng nói bình thường của Phi Liễu, giờ mới nghe rõ, hết như nam nhân.

Người bình thường có chút đặc điểm khác thế này không có gì đáng nói. Nhưng tất cả điểm khác biệt đó đều bị gắn lên hết một người, không phải rất khả nghi hay sao? Hoặc cũng có lẽ Bình Nhi nghĩ nhiều quá rồi. Nếu sự thật không như cô phỏng đoán, hẳn Phi Liễu sẽ bị tổn thương.

Bình Nhi quan sát khắp phòng, đồ đạc tiện nghi đầy đủ. Không khí thoảng hương hoa nhài. Trông ra ngoài cửa sổ, thấy trắng trắng một nhánh hoa. Khung cảnh cũng không tệ. Nhưng Bình Nhi chẳng muốn ở đây lâu. Người ấy đang gặp nguy hiểm, cô không thể chần chừ. Chốc nữa cô sẽ nhảy cửa sổ.

Cô mò tay vào túi áo, lấy chiếc trâm ngọc ra ngắm nghía, nhớ đến chàng trai đã tặng trâm cho cô. Tuy vậy, loáng cái, trong đầu cô đã hiện ra hình ảnh một nam nhân khác. Bao kỉ niệm ứa về bóp nghẹt trái tim cô, cô thầm kêu lên.

“Mộc Kha.”

Đúng lúc, bên ngoài có tiếng mở khoá cật ngang dòng suy nghĩ của cô. Bình Nhi nhanh tay cật chiếc trâm vào túi, chưa kịp tạm biệt Phi Liễu đã lao mình ra ngoài cửa sổ.

“Nguy rồi, cô ta tẩu thoát rồi, mau xuống dưới bắt cô ta!”

Đã quá muộn. Bình Nhi phóng ngay sang mái nhà gần đó, mau chóng chạy thoát. Đám người của Hằng xuống đến nơi đã chẳng thấy tăm hơi cô đâu. Người đã mất dạng.

Bình Nhi cẩn thận đeo chiếc mặt nạ vội mua trên đường. Gấp quá không tìm được chiếc mạng che mặt nào.

Gõ cửa xong, mất một lúc lâu mới có người ra mở cửa. Một người đàn ông đứng tuổi bước ra, thấy cô thoáng chốc giật mình nhưng rồi cũng bình tĩnh lại, hỏi cô là ai. Ông ta ăn mặc giản dị, hẳn là người làm trong phủ.

Bình Nhi thầm nghĩ không thể nói bừa với người trong phủ mình là con gái Đô thống được. Cứ múa rìu qua mắt thợ mãi, ắt có ngày thê thảm, đành nói là người quen có chuyện gấp cần gặp Uông công tử.

Ông ta nheo mắt nhìn Bình Nhi một lượt như dò xét.

Người làm nhà này cũng kĩ tính thật. Bình Nhi lại vắn vơ.

Lát sau, ông ta cất tiếng gọi, một người khác nhanh chóng chạy đến nhưng không phải Mạn Quân, thừa thừa dạ dạ gọi là quan lớn. Bấy giờ Bình Nhi mới biết người này là thầy của Mạn Quân, vội cúi chào vì sự thất lễ. Thế mà hôm qua lúc đưa Mạn Quân về, Bình Nhi không hề gặp ông ấy.

Không ngờ một vị quan, đường đường đứng đầu Đình phủ lại ăn diện bình thường như vậy, lại còn đích thân ra mở cửa, cô còn ngỡ là gia nhân trong nhà. Bình Nhi lấy làm bất ngờ với triều đại mới này, trật tự giai cấp từ quan lại đến Đông cung thái tử về bề ngoài chỉ còn là những ranh giới mờ nhạt. Hay đây là sự sắp xếp đặc biệt của hoàng thượng?

“Cô nương, nếu được cô có thể mở mặt nạ ra không? Ta không thể để một người đã không rõ danh phận lại không rõ diện mạo vào phủ được.”

Nghe có vẻ khó tính nhưng lại có lí, Bình Nhi không thể cãi bướng được. Sở dĩ có thể tháo mặt nạ nhưng cô lại không muốn. Không phải cô quá tự tin về nhan sắc của mình nhưng quả thật nhan sắc đôi khi cũng là một vấn đề lớn để biết ai thật lòng với mình. Huống hồ Đình công tử còn là người mới gặp, kiếp này anh ấy là người tốt hay xấu, cô còn chưa phân rõ trắng đen.

"Bẩm quan, có lẽ ngài không biết, hôm qua Đinh công tử gặp nạn, chính tiểu nữ đây là người đã đưa công tử về phủ đó ạ!" Bình Nhi kính cẩn thưa.

"Có chuyện đó? Sao người không bẩm báo lại cho ta?"

Ông ta nghe thấy thì sững sờ, mặt đỏ gay gắt, quay phắt sang cậu người làm đứng cạnh. Không đợi người ấy trả lời, ông ta lập tức bỏ vào trong, hạ lệnh đóng cửa tiền khách.

Thật quá quái! Biết là ông ấy lo cho con nhưng lại đối xử với ân nhân thế này có quá đáng lắm không?

Bình Nhi bèn phải mon men ra cửa sau, đợi người làm trong phủ kéo nhau đi ăn, lính canh thừa thót sẽ đột nhập vào. Cô có vật cần đưa cho Mạn Quân. Cánh cửa chợt mở, Bình Nhi thấy thấy Mạn Quân bước ra khỏi cổng, cẩn thận dặn dò người làm kĩ càng rồi cười ngửa đi.

"Người phải chăm sóc thiếu gia thật kĩ. Có chuyện gì phải bẩm báo ngay cho ta. Còn nữa, nhớ là phải giữ kín chuyện này, đừng cho ai biết, không được làm kinh động đức vua. Rõ rồi chứ?"

Tên kia gật đầu răm rắp. Đợi hần khép cửa bỏ đi, Bình Nhi mới lên đẩy cửa vào.

Vậy mà chưa chi đã bị bắt bởi một thằng nhóc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Bại Lộ

Tên nhóc này trông trạc tuổi thái tử, nước da bánh mật, dáng người cứng cỏi, lại rất gan dạ, không hề bỏ chạy khi thấy cô mà ngược lại còn dùng cây chổi đang quét dờ lên chống đỡ. Cậu ta cho cô là trộm, đòi áp giải về nha môn. Xem bộ dạng vững như núi kia, Bình Nhi đoán khó mà trốn tránh được, bèn nhún nhường, nhỏ nhẹ nói.

"Em trai ơi, chị không phải trộm đâu, chẳng qua đang treo cây lại trượt chân ngã vào đây. Đang tìm lối ra. Hay... em có thể dẫn chị ra khỏi đây được không?"

"Nói láo!" Cậu ta lập tức hét lên.

Ôi chào! Đột nhiên Bình Nhi thấy câu nói này quen thuộc vô cùng. Cậu ta nghĩ mình là Đồng cung thái tử chắc?

Nói thế nào cậu ta cũng không hạ gậy. Dùng tiền bạc không nhận, đồ ăn cũng không, nhất nhất phải lôi cô lên nha môn cho bằng được. Thoả thuận không xong, cậu ta liền tấn công luôn. Bình Nhi lộn một phát bay ra phía sau lưng cậu, còn thích chí vỗ lưng cậu một cái. Cu cậu đâu chịu thua, nhanh như cắt gạt chân cô nhưng cô vẫn đứng vững, hươu gậy cô cũng kịp né, đá cao đá thấp, đánh tay không, cô không chỉ đỡ được mà còn vô hiệu hoá mọi đòn đánh của đối phương.

Biết mình đâu không lại, bấy giờ cậu nhóc mới cảm chổi bỏ chạy. Bình Nhi đâu hiền đến thế, chạy theo túm cho bằng được, khoá tay khoá chân cậu đè dưới đất.

"Mau thả ta ra! Thả ra! Đồ yêu tinh, đồ gấu ngựa, xấu xí!"

"Còn nói nữa ta lấy cục đất nhét vào miệng đấy, có tin không hả?" Bình Nhi trợn mắt, nghĩ đúng là một thằng nhỏ láo toét. Cái gì mà gấu với ngựa? Bộ cứ đeo mặt nạ hay che mạng là ai cũng trông giống gấu hết à?

Cô vừa nói xong, cậu ta im bật chứng tỏ việc hăm dọa con nít lúc nào cũng có tác dụng.

Sau đó, cô kéo cậu ta đứng lên. Bản tính thô phỉ năm xưa trong Bình Nhi ùn ùn trở lại, hất hàm hỏi thằng bé rằng Đinh công tử đang ở đâu. Cậu ta vừa bị đánh cho một trận toi đời, lại còn bị bắt giữ, không thể không nghe theo, vội vàng khai báo hết. Bộ dạng hùng hùng hổ hổ lúc này của cậu ta bay biến hết, đôi lại giờ như cọng rơm gần lửa làm Bình Nhi không khỏi tức cười.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ!

Theo như lời cậu nhóc này nói, Đinh công tử hiện giờ không có trong phủ, phí công cô đột nhập vào đây vô ích. Ngó đi ngó lại, phủ này trông không tầm thường chút nào, mỗi khi mỗi cảnh đều là hàng độc nhất vô nhị, nước hồ không rêu mà hoa cũng chẳng có cái nào héo. Trừ những chiếc lá vàng đang rơi từ cây Tùng to bụi ra, mọi thứ đều hết sức tươi mới.

Phủ này mới được dựng nên sao? Người làm chăm sóc cũng thật tốt.

Lợi dụng lúc cô không đề phòng, thằng nhóc nọ liền đẩy cô ra, banh họng gào thét cho người trong phủ chạy đến. Thật sự thì lần này Bình Nhi hết đường thoát. Chiếc mặt nạ Bình Nhi đang đeo càng làm đám lính canh trong phủ dè chừng hơn. Từ phía Bình Nhi đều là mũi giáo, động đậy một chút khó tránh khỏi việc máu tươi phọt ra, thăm nghĩ búng ngón tay quét hết đám người đó thì cũng được, có điều họ không phải người xấu, hơn nữa kẻ không phải phép đột nhập vào đây không phải cô sao?

Lùi một bước, tiến một bước, e giờ là kẻ sách hay nhất. Bình Nhi lập tức giơ tay xin hàng, đồng thời mở mặt nạ theo yêu cầu của bọn họ. Tuy rằng Bình Nhi đã giảm phép thuật đi ít nhiều, đám mụn trên mặt cũng không đến nỗi nào nhưng cũng làm cho đám người bọn họ lắc đầu ngán ngẩm kèm theo chút thương xót. Mọi phòng bị dường như giảm đi ít nhiều với một cô nương được cho là xấu số, tội nghiệp. Riêng cô thì cúi đầu, vờ tỏ ra xấu hổ, đôi mắt ái ngại chẳng dám nhìn thẳng vào ai.

Thời này, ngoài tam tông tứ đức, công dung ngôn hạnh thì dung nhan cũng được xem là điều cần có của một nữ nhi. Không cần phải khuyên quốc khuyên thành, chỉ cần trông ôn một chút là được.

Trông thái độ của họ, Bình Nhi cũng chẳng muốn soi xem gương mặt của mình giờ ra sao. Mà cô cũng chẳng để tâm.

Mạn Quân sau khi tạm biệt cô từ hôm qua đến giờ vẫn chưa gặp mặt, hơn nữa lời nói của kẻ kia càng làm cô thêm nóng lòng. Liếc nhìn đám người chữa mũi giáo vào cô một lượt khiến ý niệm nửa chính nửa tà ẩn trong Bình Nhi lúc ẩn lúc hiện.

Có nên ra tay hay không?

Đang lúc phân vân, chợt bên ngoài có tiếng người đồng dục hạ lệnh, thanh âm rất quen.

“Dừng tay hết cho ta. Không được làm bị thương cô gái ấy.”

Đúng là giọng nói ấy rồi. Bình Nhi vội đeo mặt nạ, mừng rỡ kiếm tìm nơi phát ra tiếng ấy.

“Đình công tử.”

“Đàm tiểu thư, cô không sao chứ?” Mạn Quân ân cần hỏi han.

Mũi giáo quanh cô lập tức tản ra. Người nào người nấy đều cúi mặt. Một kẻ trong đó kính cẩn chấp tay cúi chào Mạn Quân.

Mạn Quân nhìn người đó với ánh mắt quở trách rồi đưa tay về phía cô hỏi người đó sao dám mạo phạm tiểu nữ của Đô thống đại nhân như vậy. Nãy giờ ở trong thư phòng, tiếng ồn làm Mạn Quân không tài nào tập trung đọc sách được.

Ồ... Hoá ra Mạn Quân vẫn luôn ở phủ, không hề đi đâu cả. Vậy tên nhóc đã nói láo?

Người vừa bị Mạn Quân quở trách bấy giờ liền bước đến chỗ cô, cúi người tạ lỗi làm cô vô cùng áy náy. Thực chất, cô vốn dĩ đâu phải Đàm tiểu thư thật sự.

“Bẩm cậu, cũng bởi tên nhóc này hồ hoán loạn xạ, nếu sớm biết là Đàm tiểu thư, chúng tôi đã không hành xử lỗ mãng như vậy.”

Nói rồi, tên ấy chỉ tay vào cậu nhóc làm loạn ban nãy giờ đang cúi đầu run run. Bình Nhi không khỏi bất bình, dù sao đó cũng chỉ là một đứa trẻ, trách nhiệm không nhận lại khoái thác lên mình một đứa trẻ. Thật là quá đáng!

Bình Nhi chưa kịp lên tiếng, Mạn Quân đã bước đến chỗ cậu hỏi xem có đúng như thế không. Cậu ta rụt rè gật đầu. Ấy vậy mà Mạn Quân chẳng những không trách mắng mà còn bật cười ha hả, vỗ vai tiểu tử ấy và khen rằng đã làm rất tốt, đề phòng với người ngoài vào phủ, rất đáng khen.

Bình Nhi lấy làm mừng thầm, Đình công tử thật sự là người biết lí lẽ. Quay sang nhìn tên vô trách nhiệm kia, Bình Nhi thấy thật hả dạ khi thấy hấn há mồm tròn mắt, đầy vẻ tiếc nuối.

Mạn Quân chẳng thèm đoái hoài gì đến hấn nữa, trực tiếp xua tay lừa hấn về vị trí cũ. Thế là cậu nhóc một bước lên hương, được Mạn Quân hết lòng quý mến, nói rằng tuy nhỏ nhưng rất biết đạo lý, còn mời cậu ta vào thư phòng uống trà. Dĩ nhiên là thằng bé không dám vì thấy bản thân quá thấp hèn nhưng Mạn Quân cứ nhiệt tình như vậy, sao cậu ta dám từ chối lần hai. Rồi cậu quay sang cô, cúi đầu tạ tội. Cô xưa nay không chấp nhất trẻ con nên vui vẻ bỏ qua.

Mạn Quân mời cậu ấy biết bao nhiêu là quà bánh ngon. Bình Nhi cũng rất thoải mái, cùng ngồi ngang hàng với cậu ta.

Mạn Quân nhìn cô như thể muốn nói gì đó. Nhưng rồi lại thôi.

“Nói ta nghe, người tên gì, vào phủ được bao lâu rồi? Sao trước giờ chưa từng thấy qua người?” Mạn Quân cất tiếng hỏi thẳng bệ.

“Bẩm con họ Quách, tên Thịnh Dật. Con mới đến đây làm công được hai ngày.”

Mạn Quân gật gật đầu như đã hiểu rồi hỏi thêm. Gia cảnh nhà Thịnh Dật cũng như bao nông dân bình thường khác, có khi còn thảm hơn. Vừa rồi ruộng lúa do cha cậu ta trông coi không hiểu sao chỉ qua một đêm đã hư hại hết. Tất cả cây lúa ở đó đều không biết vì có gì đều đua nhau mà chết dù ngày trước đó vẫn còn tươi tốt. Cũng may tháng 5 vừa rồi nhà họ đã thu hoạch một vụ, còn tạm sống qua ngày. Vụ tháng 10 sắp tới e địa chủ sẽ không dễ dàng buông tha cho họ.

Không chỉ có Bình Nhi mà Mạn Quân cũng cảm thấy kì quái, liền sai lính trong phủ đi điều tra. Báo cáo cho thấy, ngay cả Thị lang và quan huyện nơi đó cũng không rõ tại sao các cây lúa lại đồng loạt chết như vậy. Mạn Quân vỗ vai Thịnh Dật và bảo sẽ đích thân đến nhà địa chủ ấy, giúp cậu nói đỡ vài câu. Thịnh Dật ban đầu không chịu, nói đã nợ Mạn Quân quá nhiều nhưng rốt cuộc vẫn bị anh ép phải đồng ý, đã vậy còn được sắp xếp cho ở lại phủ, bồi dưỡng thật tốt.

Bình Nhi cảm thấy con người Mạn Quân thật kì lạ, chuyện nhà người ta anh ấy cũng đòi quản, là vì anh ấy thích lo chuyện bao đồng hay vì anh ấy quá tốt bụng đây? Trái với tính cách này của anh, cô lại không mấy hứng thú xen vào việc người khác. Mặc dù hoàn cảnh Thịnh Dật thật đáng thương nhưng thế gian này thiếu gì người đồng cảnh ngộ, muốn giúp hết phải giúp đến bao giờ.

Không nhận được nên đợi Thịnh Dật rời đi, Bình Nhi chẳng ngại ngần hỏi Mạn Quân. Mạn Quân bật cười, nhấp chén trà bảo đúng là không liên quan đến anh nhưng thấy Thịnh Dật tuổi nhỏ phẩm chất tốt, vào Đình phủ làm việc xem ra cũng là cái duyên. Mạn Quân muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng nhân tài, sau này không chừng đức vua sẽ phải cảm tạ anh.

"Đình công tử, theo lời công tử nói, hẳn ngài giữ chức vụ rất cao trong số các quan võ?"

"Đàm tiểu thư đừng hiểu lầm." Anh cười. "Không phải ta mà là người quen của ta. Lê Phụng Hiểu, tiểu thư đã nghe qua tên này chưa?"

Bình Nhi nhìn Mạn Quân suy nghĩ một hồi, không dám phát ngôn tùy tiện. Thấy cô đưa tay vuốt tóc trông có vẻ băng khuôn, anh mới tiếp lời.

"Ta hỏi thừa rồi. Mấy việc chính sự này chắc tiểu thư không mấy quan tâm đâu nhỉ? Dù sao Lê tướng quân và thầy cô đây cũng không phải chỗ thân thiết... À phải rồi, tiểu thư có biết chơi cờ gánh không?"

"Cờ gánh? Một chút."

"Tốt quá! Mấy hôm rày vị bằng hữu ta quen có việc bận. Làm ta phải đánh cờ một mình. Có tiểu thư đây thật tốt quá! Sao nào, có muốn làm vài ván với ta không?" Mạn Quân nói rồi ra quân trước, nhìn cô cười tươi như hoa nhưng cũng không kém khiêu khích.

"Ta sợ à? Được thôi, đấu thi đấu. Đình công tử, thua đừng hối hận đấy."

"Để xem."

Ván cờ vừa bắt đầu đã thấy rõ sự áp đảo từ phía Bình Nhi. Anh chưa chi đã bị cô gài thế, không bị gánh cũng bị vây, hoàn toàn bị đưa vào thế bất khả kháng. Ván đấu thứ nhất, Bình Nhi thắng tuyệt đối. Nhưng tình thế có vẻ bị lật ngược từ ván đấu thứ hai. Ban đầu vẫn là cô ra thế áp đảo, nhưng đến phút chót, anh bất ngờ tung đòn "hồi mã thương", một nước lật ngược thế cờ khiến cô không kịp xoay sở, cuối cùng đành bại trong tay anh.

"Đình công tử, ngài cũng lợi hại đó chứ."

"Tiểu thư quá lời rồi. Vừa rồi còn thua tiểu thư. Hẳn Đàm Đô thống phải rất vui khi con gái mình có tài thao lược như vậy."

Bình Nhi mỉm cười đáp lại, cố tình đánh lạc hướng Mạn Quân bằng ván cờ thứ ba để quyết định người thắng. Đi được một nước, anh lại hỏi thăm tình trạng sức khỏe của u cô, đứng ra là u của Đàm tiểu thư cô đang mượn danh. Rồi lại hỏi sang chuyện của anh cô. Ôi chào! Nghe Mạn Quân kể Bình Nhi mới biết vị tiểu thư này có nhiều anh như vậy, toàn là những cái tên xa lạ. Anh hỏi đến đâu, cô đành phải cười trừ. Phút chốc, Bình Nhi muốn thú nhận tất cả với người đàn ông trước mặt. Lừa người dối lòng mãi, Bình Nhi thấy rất khó chịu.

"Đình công tử, tôi có điều muốn nói. Thật ra... tôi..." Bình Nhi đặt quân cờ xuống.

"Ha! Đàm tiểu thư, cô xem. Ta thắng rồi nhé! Cô không còn đường thoát đâu. Kia Đàm tiểu thư! Cô sao vậy? Sao lại xưng hô khiêm nhường như thế? Có gì muốn nói sao?"

Chợt từ ngoài sân có tiếng bước chân chạy vào. Bóng một người lính thấp thoáng ngoài cửa, lúng túng nói.

"Bẩm cậu, ngoài cửa có một cô nương tự xưng là Đàm Lệ Thu xin gặp mặt cậu. Thưa cậu... không biết con nên xử lí sao đây?"

Mạn Quân lập tức ngẩng mặt lên nhìn cô, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt hàm chứa ẩn ý sâu xa. Lòng bàn tay Bình Nhi đầm đìa mồ hôi nhưng nhất quyết vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Hai người cứ mắt đối mắt như thế, một bên trong lòng căng thẳng tột độ còn một bên thì tập trung như dò ý đối phương. Ánh mắt khi ấy của Mạn Quân làm Bình Nhi có cảm giác anh ấy có thể nhìn xuyên qua chiếc mặt nạ của cô.

"Bẩm cậu..." Tiếng người lính bên ngoài phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong phòng.

"Đuổi cô ta về đi. Nếu còn gây rối, tuyệt đối không tha." Mạn Quân bình thản đáp.

Bấy giờ, Bình Nhi càng thêm e sợ. Mạn Quân không chất vấn cô, cũng không làm rõ phải trái đã cho người đuổi "hàng thật" về, giữ "hàng giả" ở lại.

Bộ dạng nhàn nhã này của Mạn Quân càng làm Bình Nhi thấy khác thường, đành phải dùng "Độc tâm thuật" thôi.

"Đàm tiểu thư, trà nguội hết rồi. Để ta giúp cô thay trà. Đàm tiểu thư, cô lại sao nữa vậy? Có cần ta cho gọi thầy thuốc không?"

“Không, không có gì.”

Bình Nhi nhấp ngụm trà Mạn Quân vừa pha. Không khí trong phòng càng thêm khác thường. Cứ như Mạn Quân biết cô sắp sửa làm gì vậy.

Bỗng, Mạn Quân cất tiếng phá vỡ không gian im ắng, nào là về sắc trời hôm nay, buổi đưa thuyền hôm qua, rất nhiều rất nhiều chuyện nên Bình Nhi khó lòng tập trung được. Bỗng nhiên Mạn Quân hỏi cô có sợ không, Bình Nhi bị câu hỏi ấy làm cho giật mình nhưng gương mặt chẳng chút biến sắc, điềm nhiên hỏi lại Mạn Quân muốn nhắc đến điều gì.

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Tiểu thư đây là nữ nhi, lại là con nhà danh giá, ở trong phòng kín cùng một nam nhân như ta mà không thấy sợ, có kì lạ lắm chẳng? Hay tiểu thư đây là nam giả nữ? Hay Đạm tiểu thư có thật là Đạm tiểu thư không?”

“Ngài nói nhiều như vậy, cuối cùng muốn ám chỉ tôi là giả mạo có đúng thế không?”

“Thật sự là vậy.” Mạn Quân không hề né tránh.

Bình Nhi hít lấy một hơi, thú thật với Mạn Quân. Càng giấu đầu càng lộ đuôi chuột, chi bằng nói hết ra. Nói đi nói lại chung quy Bình Nhi giả làm con gái Đô thống vì tình cờ nghe được con gái ông ấy bị bệnh không đến được mà cô chẳng còn cách nào khác nếu muốn vào xem đưa thuyền trong cung. Bình Nhi còn nói thêm đưa thuyền trong cung hẳn là những đội giỏi nên tò mò muốn xem cho biết chứ không hề có ý gì khác. Đằng sau những gì Bình Nhi kể, cô còn giấu rất nhiều nguyên do tuyệt đối không thể để Mạn Quân biết được, chỉ có thể lấp liếm chúng đi.

“Lục cô nương, nếu ngay từ đầu cô nói với ta có phải xong chuyện rồi không. Ta cũng không phải người hà khắc. Chiếc mặt nạ cô đeo trên mặt không phải nên gỡ xuống được rồi sao?”

“Thật sự không thể. Đình công tử cứ việc hỏi những lính canh khi này, ắt sẽ rõ.”

“Được, ta không ép cô. Nếu cô nói sớm hơn, ban này ta đã không đắc tội với Đạm cô nương rồi. Lục cô nương, cô nên chịu trách nhiệm đi.”

Bình Nhi nhoen miệng cười nhưng Mạn Quân nào thấy được. Thâm tâm cô rất rõ tất cả đều là màn kịch do Mạn Quân dựng nên. Ngoài cửa này giờ làm gì có Đạm cô nương nào. Tiếng một con muỗi bay cũng không có. Tại Bình Nhi vốn rất thính nhạy thôi. Khi này loáng thoáng thấy Mạn Quân nhét vào tay Thịnh Dật một mẩu giấy, hẳn trong ấy chứa nội dung vở kịch. Xem ra anh không phải người đơn giản, hành động rất cẩn thận, nghi ngờ nhưng cư xử với cô hoàn toàn bình thường. Nhưng nếu bảo Mạn Quân không để bụng là hoàn toàn không phải. Bằng chứng là suốt từ lúc đầu cờ đến giờ, anh không ngừng công kích cô bằng cách hỏi về gia đình Đạm Đô thống đầy thôi.

"Giờ ngài đã biết hết mọi chuyện. Tôi không muốn làm phiền ngài. Xin cáo từ."

"Khoan đã!" Anh vội đứng dậy theo." Hôm nay cô liều mạng để gặp ta, có phải có gì muốn nói?"

"Điều ta muốn nói đã sớm bị ngài lật tẩy rồi đây."

"Có thật là chỉ có như vậy không? Lục cô nương, chúng ta có quen biết nhau từ trước không? Ta thấy cô có gì đó rất quen."

Bình Nhi bước đi một hồi, nghe câu nói ấy chợt dừng lại.

"Không. Hôm qua là lần đầu chúng ta gặp nhau." Cô nói rồi một nước đi thẳng.

Anh hướng mắt trông theo bóng hình người con gái đang dần khuất ở lối rẽ, ánh nhìn suy tư. Được một lúc, anh cất tiếng gọi theo.

"Khi nào rảnh cứ đến phủ ta chơi nhé!"

Nghe thấy anh, cô ngoảnh đầu lại nhìn, cúi đầu chào e lệ, chẳng nói gì thêm. Mạn Quân vẫn thế, vẫn dõi theo cô, miệng khẽ thốt hai từ: "Mai gặp."

Bình Nhi đi dọc theo con đường mòn nhỏ, dẫn đến bờ suối gần đó mà rửa mặt, uống chút nước. Cô ngẩn gương mặt ướt đầm nhìn đất trời Đại Việt đang độ vào thu. Con gió lạnh thổi vào những giọt nước đang chảy trên đôi gò má đào, vỡ vụn như giọt lệ băng. Bình Nhi vốn không muốn trở về nơi ấy nhưng cô biết ý của hắn là gì. Để bảo toàn tính mạng cho Mạn Quân một lần nữa, Bình Nhi buộc phải đến đó.

“Bà đã về.” Đám từ nữ xếp thành hai hàng dọc rậm rạp cúi chào trước sảnh chính khi hay tin cô về.

Bình Nhi chẳng nói chẳng rằng, lạnh lùng bước chân vào Mộc gia, đi thẳng vào chính đường tìm người. Hàm quân gia vội vội vàng vàng leo đèo theo như canh chừng cô, nụ cười luôn nở trên gương mặt già cỗi. Lão cười nói.

“Bẩm bà, ông đang ở vườn sau chờ bà.”

Bình Nhi ngẩng cao đầu, quay sang nhìn lão, nửa gần gũi, nửa xa cách nhưng cũng chẳng nói gì.

Đã lâu không trở về đây, cảnh vật chẳng thay đổi mấy.

“Ông đặc biệt căn dặn không được sửa đổi thứ gì trong phủ, sợ bà lạc đường đấy ạ!”

“Ta đâu phải trẻ con. Ông đừng dùng Đọc tâm thuật nữa, ta thấy rất khó chịu.”

“Thưa vâng.”

Lão lại cười. Lão luôn như thế. Ngày đầu tiên gặp lão, lão cũng dành cho cô một nụ cười như thế.

Đúng như lão nói, cảnh vật toàn bộ phủ này đều không đổi gì cả. Cây đào do đích thân cô trồng vẫn nở thom ngát dù đang mùa thu. Ô... còn trên mặt nước kia không phải là những chiếc đèn hoa đăng cô dành được trong cuộc thi đồ chữ đêm Trung Thu trên đất nhà Đường xưa sao? Còn kia, chẳng phải là chiếc áo choàng cô đích thân thêu tặng người đó sao?

Sao ngày xưa cô lại thêu tặng hắn nhỉ?

Hoa viên Mộc gia có một cái động lớn, cửa động rộng mấy chục mét, vô cùng sâu, người bình thường không thể vào được trừ phi phá vỡ được kết giới mà Mộc Kha giảng sẵn. Mộc Kha cô nhắc đến ở đây, chính là con đại mãng xà đang nằm cuộn mình trước mặt cô kia.

Hầm quân gia chấp hai tay, cúi chào cô và Mộc Kha rồi cáo lui. Một mình trong động, lại đối diện với con mãng xà lớn thế này, trông Bình Nhi mới nhỏ bé làm sao.

Mộc Kha khẽ cuộn mình. Tia nắng yếu ớt từ bên ngoài hắt vào lớp vảy trên da hắn, óng ánh như khoác trên mình bộ kim cương giáp chói lòa. Hắn chuyển mình như con quay, lát sau mới lộ đầu lên nhìn cô bằng đôi mắt rắn to vàng. Chiếc lưỡi ướt át không ngừng chuyển động.

Người thường nếu bắt gặp cảnh tượng này, ắt không khỏi khiếp sợ mà ướt quần, có khi vỡ tim chết luôn tức khắc ấy chứ.

“Cáo con, cuối cùng nàng cũng trở về rồi. Ta đợi nàng mãi.”

Giọng hắn vang vọng trong động tối.

Cáo con cáo con, cô nghe cách gọi này đến phát ngán rồi. Đã bao nhiêu năm trôi qua, cô đâu còn là cáo con của hắn nữa.

“Mộc Kha, ngươi chó quên, ta vốn không còn là thê tử của ngươi nữa, không còn là chủ của Mộc gia. Mau bảo người hầu kẻ hạ nhà ngươi sửa cách xưng hô với ta đi. Từ cái ngày ngươi phản bội ta, tình nghĩa giữa ta và ngươi đã chấm dứt, xin ngươi nhớ cho.”

Mộc Kha cự mình, đôi mắt hơi sụp xuống. Từng câu từng chữ Bình Nhi vừa nói như nhát dao cứa vào tim hắn, đúng là năm xưa hắn có lỗi với nàng, bù đắp bao nhiêu cho đủ?

“Nàng hãy tránh xa Mạn Quân ra. Ta biết hắn có ơn với nàng nhưng ta không muốn nàng gặp nguy hiểm.”

“Vậy sao? Thế năm xưa kẻ nào là người truy cùng đuổi tận, đòi lấy mạng ta, còn chặt mất đuôi của ta đấy?”

Bình Nhi nhếch môi cười. Năm xưa cô thật quá ngây ngốc, đem hết niềm tin cả tình yêu trao cho hắn. Vì hắn mà cô bị đuổi khỏi Vạn Yêu Sơn, vĩnh viễn mất đi quê hương. Mà ngờ đâu chỉ trong một đêm, gia tộc vừa ban chiếu lệnh, hắn đã đòi lấy mạng cô, còn ngủ với ả đàn bà khác, để ả ta chà đạp cô trong nhục nhã. Trận chiến năm ấy đã khiến chân nguyên của cô rơi đi một nửa, còn bị liệt đi một chân. May nhờ lão thần vốn là tình anh hùng trúc thương tình giúp đỡ, cho cô ở lại miếu, còn chăm sóc vết thương cho cô nên Bình Nhi sớm hồi phục. Ba trăm năm chăm chỉ tu hành, Bình Nhi gần như hồi phục trở lại, có điều cái chân bị què năm xưa trở nên yếu hơn. Đó hẳn cũng là lí do góp phần khiến Bình Nhi té lên té xuống mãi.

Câu chuyện tình cay đắng giữa cửu vĩ hồ núi Vạn Yêu và Cao thiếu gia của tộc săn yêu quái đã được viết thành sách, lưu truyền rộng rãi trong giới quý tộc. Chẳng biết nhờ cách nào mà nhân gian vẫn truyền tai nhau câu chuyện này. Chỉ khác tên nhân vật chính đã được thay đổi, nhiều tình tiết thêm mắm dặm muối khiến Bình Nhi choáng váng. Nếu cô nhớ không lầm thì lão thần trúc kia cũng có một cuốn thi pháp. Hôm nào lão vắng nhà, cô phải len lén đốt nó đi mới được.

“Ta biết, giờ ta có nói gì nàng cũng không tin. Ta thừa nhận mình là kẻ khốn kiếp nhất trên đời. Cáo con, ta gọi nàng đến đây chỉ để nói với nàng một điều rằng đừng đến gần Mạn Quân nữa. Gia tộc ta đang nhúng tay vào chuyện này, ta không muốn nàng bị liên lụy.”

Bình Nhi càng nghe hắn nói càng thấy tức cười. Lại là cái gia tộc đáng hận đó. Gì mà đại diện chính nghĩa, trừ yêu diệt ma. Rốt cuộc chỉ là lũ thợ săn thấp hèn, chuyên truy lùng những yêu linh vô tội, rút cốt luyện đan chứ tốt đẹp gì. Chưa kể gia tộc nhà hắn lại là bán yêu, tính ra cũng mang một nửa dòng máu yêu quái, thế mà lại nhẫn tâm nhuộm máu đồng loại. Bình Nhi vô cùng hối hận, tự hỏi tại sao khi xưa có thể yêu một kẻ như hắn.

Mộc Kha gồng cả thân mình to lớn dãi cả trăm thước lại, ánh sáng loé lên, hắn trở về hình hài con người thường thấy. Toàn thân không được lớp vải nào che phủ, bắp cơ nổi lồ lộ trên tay và chân cùng thân hình săn chắc thấp thoáng dưới ánh nắng nhạt nhòa. Cơ ngực hắn phập phồng liên hồi khi đứng trước Bình Nhi, lồng ngực như vỡ toang khi chìm sâu vào đôi mắt nhuộm màu căm hận của nàng. Nếu giờ đây trái tim chiến thắng lí trí, hắn sẽ không ngại ngần ôm chầm lấy người con gái trước mặt và kể hết nỗi lòng hắn giấu đi suốt ba trăm năm qua. Hẳn thật vô cùng hối hận khi năm xưa đã vứt mất nàng nhưng hắn không phản bội nàng, thật sự hắn vẫn còn rất yêu, rất yêu nàng. Giả như thời gian trôi ngược trở lại hay điều kì diệu nào đó xảy ra khiến mọi kí ức đau khổ giữa cả hai tan biến, hẳn thế sẽ không bao giờ đánh mất tình yêu này một lần nào nữa, không bao giờ.

Nhưng sự thật thì hắn đã không làm thế. Hắn trần truồng đứng trước mặt Bình Nhi, ném cho cô ánh nhìn lạnh lùng mà cay đắng. Rồi hắn nở nụ cười đáng ghét thường thấy. Đúng rồi, chính là nụ cười này, nụ cười trước khi hắn rút dao đâm vào tim Bình Nhi và cắt đi chiếc đuôi của cô. Nước từ khoe mắt cô chảy ra còn trái tim hắn thì rỉ máu.

Mộc Kha khoác chiếc áo choàng vắt sẵn bên ngoài rồi ngoảnh lại hỏi Bình Nhi một câu.

“Nếu giờ ta nói Đinh Mạn Quân chính là Dực Thánh Vương, em trai vua Thuận Thiên, kẻ sẽ làm phản sau này. Nàng có tin không?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lúa

Hoa đào Mộc phủ đã không còn rơi nữa.

Kẻ nhẫn tâm chém đứt thân đào vẫn ngoảnh mặt với nó. Lời hẹn thề bên cây cứ thế cũng ra đi.

Mấy hôm rày, Bình Nhi vẫn thường xuyên ghé Đinh phủ tìm Mạn Quân, nói là tìm bạn tâm giao gì đó. Mạn Quân vốn là người rộng lượng, lại có thiện cảm với cô, tất nhiên là nhiệt liệt đón tiếp.

Cô ra vào Đinh phủ rất thoải mái vì thầy Mạn Quân chẳng mấy khi có nhà, đi suốt từ sáng đến khuya, có điều vẫn phải lén lút ít nhiều vì người trong phủ nhin ngó. Chưa kể, ở Đinh phủ cô nghe được rất nhiều chuyện về thầy Mạn Quân. Hầu như chẳng mấy ai thấy mặt ông thường xuyên vì ông ấy đi suốt từ sáng đến tối muộn. Chưa kể, thỉnh thoảng họ vẫn thường xuyên đón tiếp khách ra vào Đinh phủ vào nửa đêm từ cổng sau. Những người này hành tung bí ẩn, dường như là chỗ thân thiết với thầy Mạn Quân.

Mạn Quân cũng biết chuyện này nhưng có vẻ không để tâm lắm. Suốt ngày cứ thấy Mạn Quân đọc sách, đi dạo và chơi với con nít, trong đó có ân tượng nhất với thằng nhóc Kiều Bồng, suốt ngày tìm cách chọc tức cô. Lũ trẻ gần phủ hình như rất quý Mạn Quân, đa phần đều là bé trai, con gái chỉ khoảng một hai đứa. Quen Mạn Quân một thời gian, Bình Nhi phát hiện Mạn Quân có rất nhiều tài. Mạn Quân không chỉ thông hiểu đại lược văn võ mà lục nghệ : lễ, nhạc, ngự, xạ, thư, số không môn gì là không tinh thông, am tường. Mười lăm tuổi mà được như thế quả là đáng quý!

Tất nhiên Mạn Quân không hỏi tuổi cô, có điều cứ liên tục đòi thầy mặt cô nhưng cô nhất quyết từ chối. Nhiều lần như vậy, anh vẫn không bỏ cuộc, mấy lần âm thầm tìm cách giật lấy chiếc mặt nạ nhưng không qua nổi thân thủ của cô. Nhiều lần cũng tính từ bỏ nhưng chẳng hiểu sao, cô gái kì lạ kia cứ đến tìm anh suốt. Vốn dĩ nên nghi ngờ nhưng chẳng hiểu vì cớ gì, anh lại cảm thấy mình có thể tin tưởng cô hết lòng.

Mạn Quân sang nhà Thịnh Dật xem xét ruộng lúa, phụ mẫu Thịnh Dật vừa thấy Mạn Quân từ từ đầu ngõ đã niềm nở chạy đến, mời Mạn Quân và cô vào nhà uống nước, nghỉ ngơi. Nghe đâu Mạn Quân đã hỗ trợ họ ích nhiều, thuế má bên địa chủ cũng được giải quyết xong, vụ mùa tới nhà họ chỉ việc ngồi xoi nước, đợi vụ tiếp theo thôi.

Dĩ nhiên Mạn Quân chưa tốt đến mức cho không ai thứ gì, đòi lại anh ra một điều kiện. Được sự chấp thuận của thầy u, Thịnh Dật chính thức bước chân vào Đinh phủ, học tập, rèn luyện cùng đám nhóc được Mạn Quân lựa chọn. Mạn Quân nói với cô rằng sẽ rèn luyện chúng trở thành những binh sĩ tài giỏi nhất triều Lý.

Không lẽ Mạn Quân tính nối tiếp con đường của thầy mình, trở thành Viên ngoại lang đời thứ hai?

“Thế còn cô, muốn gia nhập đội quân tinh nhuệ tương lai không nào?” Mạn Quân nhìn cô cười.

Rồi đôi mày Mạn Quân nhíu lại. Suốt một tháng qua, Mạn Quân chẳng biết dung mạo Bình Nhi ra sao, đã thế còn phải đoán tâm ý đối phương thông qua chiếc mặt nạ hình búp bê trắng toát kia, thật là như mò kim đáy biển. Lâu lâu còn bị hù cho giật mình nếu lỡ cô có xuất hiện bất thành linh, Mạn Quân nhin đã đủ lâu rồi.

Mạn Quân nghe người trong phủ bảo dung nhan Bình Nhi rất xấu, xấu đến mức ma chê quỷ hờn. Mạn Quân nghĩ cũng không đến nỗi đó. Lần đầu gặp Bình Nhi là lúc cô đeo mạng che mặt, Mạn Quân phải mất một lúc lâu mới giữ được mình bình tĩnh khi chìm sâu vào đôi mắt cô. Cả cái lúc cô ngẩn ngơ ngắm những tầng mây lững lờ trôi, Mạn Quân cứ ngỡ đó là một đôi mắt thiên thanh cơ chứ.

Có ai yêu một người mà chỉ nhìn qua đôi mắt không? Mạn Quân e mình đang mắc trường hợp như thế.

Cũng có thể sau lớp mặt nạ hay chiếc mạng che mặt kia là một gương mặt đầy sẹo hoặc bị rỗ như lời người trong phủ nói, anh vẫn không tài nào dứt được những suy nghĩ về cô. Có những đêm nằm trần trọc, mắt chau lấu nhìn lên trần nhà, anh cứ trông thấy cô suốt không thôi, kể cả lúc nhắm hay mở mắt. Cũng phân vân lắm nhưng rồi anh nghĩ, mặc kệ gương mặt cô thế nào, đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng được mà xấu hơn cả Dạ Xoa cũng không sao, Mạn Quân chỉ biết được một điều là mình yêu người con gái ấy.

Vụ ruộng lúa nhà Thịnh Dật trông coi đồng loạt chết tạm thời đã xác định được nguyên nhân. Trong đó , Bình Nhi đóng vai trò không nhỏ nhưng nhất quyết không chịu nhận mà đẩy hết công trạng cho Mạn Quân. Mạn Quân cũng hiểu, nữ nhi có tài giỏi đến đâu cũng không được mọi người chấp nhận. Một cô gái như Bình Nhi, suốt ngày tung tăng cùng Mạn Quân đến chỗ này chỗ nọ hẳn chịu nhiều lời ra tiếng vào. Mạn Quân tuy nói nhưng Bình Nhi đều bỏ ngoài tai, Mạn Quân vì thế cũng trở nên khó xử nhưng cũng vì vậy mà mến mộ cô hơn.

Bình Nhi theo Mạn Quân trở về Đinh phủ. Mạn Quân rất hào hứng, kéo cô chạy một mạch vào thư phòng tra hỏi.

Chả là Bình Nhi từng dặn Mạn Quân bảo cha mẹ Thịnh Dật rằng ruộng lúa của họ bị chết do thời tiết quá nóng, giống lúa họ được phát kém chất lượng hơn những nhà khác nhiều, dù sao vấn đề cũng được giải quyết, khuyên họ không nên quá lo lắng.

“Thế sao lúc đó cô còn nói nhà họ kị phong thủy gì đó, ảnh hưởng đến nông nghiệp? Có phải cô còn che giấu chuyện gì khác?” Mạn Quân hiếu kì hỏi.

Bình Nhi bảo Mạn Quân đoán rất đúng. Theo lời thầy Thịnh Dật nói thì gia đình họ chuyển đến chưa được bao lâu, mượn có này là hợp nhất. Việc lúa đồng loạt chết bất ngờ tồn tại rất nhiều điểm khả nghi, các nhà khác lúa vẫn rất tốt, khả năng cao do có người bỏ độc hãm hại. Nhà họ trồng lúa lâu năm, giải thích qua loa vẫn sẽ không khỏi nghi ngờ, muốn họ bớt lo lắng, chỉ bằng mượn phong thủy làm bùa, con người trước giờ vẫn luôn tin vào tâm linh mà.

“Cô nhanh trí lắm! Còn nữa, sao cô lại tin chắc lúa ở đó chết là do bị nhiễm độc?”

Cái này... Bình Nhi cười hi hi, không biết giải thích sao với Mạn Quân. Bình Nhi đoán được việc này tất cả đều nhờ cái mũi tinh tường của cô. Mùi thuốc độc vẫn còn phảng phất trên bề mặt nước hồ, dù hơi lẫn với mùi phân bón nhưng cơ bản vẫn phân biệt được. Hơn nữa, chứng khí ở khu vực ấy quá nặng, hẳn chuyện này có liên quan ít nhiều đến giới quý tộc.

Nhưng những chuyện này đâu thể kể Mạn Quân nghe được, cô đành phải bịa chuyện.

“Tôi là tình cờ tìm được một mảnh giấy còn sót trong ruộng nên đoán bừa ấy mà.”

Mạn Quân à lên một cái như đã hiểu. Tuy rằng, lời nói của Bình Nhi vẫn còn sơ hở nhưng anh không chất vấn lại. Trước khi đi cùng Bình Nhi đến đó, Mạn Quân đã cho người điều tra, lục soát nhưng chẳng tìm được manh mối gì cả. Gia đình Thịnh Dật đã cho thiêu rụi toàn bộ số lúa hư hại nên vụ việc đi vào bế tắc.

Mạn Quân cảm thấy con người Bình Nhi thật kì lạ, càng lúc càng khiến Mạn Quân tò mò hơn. Rốt cuộc cô ấy là ai? Gia trang cô ở đâu? Dung mạo cô thế nào? Tại sao luôn đeo mặt nạ? Bình Nhi có thật xấu xí như lời đồn không? Tại sao cô không sợ những lời đàm tiếu? Tại sao lại tin tưởng Mạn Quân như vậy? Ở cạnh người đàn ông nào, cô cũng đều thân mật như thế sao?

Bên nhau càng lâu, Mạn Quân càng muốn biết rõ về người con gái bí ẩn này.

Mạn Quân đặt hai tay lên bàn, chống cằm nhìn cô.

“Bình Nhi. Ta hỏi cô một câu, rốt cuộc cô nghĩ ta ngu hay ta ngốc đây?”

“Cả hai đều không phải.”

“Ta hỏi cô thêm một câu nữa. Tại sao cô lại đeo mặt nạ?”

“Vi dung mạo của tôi không được đẹp.”

“Không sao. Ta muốn xem.”

"Không được đâu ạ! Nếu ngài thấy không thoải mái, tôi có thể đổi sang dùng mạng."

Mạn Quân gật đầu mỉm cười, không giấu nổi sự thất vọng trong đáy mắt.

Trước và cả sau này, thứ duy nhất người đàn ông ấy yêu chỉ là nhan sắc của nàng mà thôi. Nàng biết tại sao mấy trăm năm qua hắn đều không yên ổn không? Đều là vì nhan sắc của nàng!

Không đúng! Những gì Mộc Kha nói đều không phải sự thật. Cô không thể điều khiển số mệnh con người. Kính Dực suốt mấy kiếp đều hưởng dương không lý nào đo dung mạo của cô. Điều này thật vô lý, vô lý quá!

Biết thế nhưng lòng cô vẫn không nguôi ngoai. Tại sao những gì Mộc Kha nói cứ ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy?

Bình Nhi vẫn còn nhớ ngày hôm đó. Tiết trời man mát dễ chịu. Những cánh hoa đào mân mê xoay vòng trong điệu múa cuồng phong trước khi thân gỗ trăm tuổi kia ngã rạp mình xuống đất. Ấy là cây hoa đào mà cô đích thân trồng, được Sơn thần núi Tản Viên tặng chúc mừng ngày thành hôn của cô và Mộc Kha, bốn mùa đều ra hoa. Cái cây ấy được trồng nên bởi tình yêu cô dành cho hắn, tình hết rồi, cô nghĩ tốt nhất nên xóa bỏ hết tất cả.

Cô biết Mộc Kha nói dối nhưng lời nói dối của hắn luôn thật thê kia. Ánh mắt đó, giọng nói đó, có gì hiện rõ ra là hắn đang nói dối đầu kia chứ. Nhưng với Bình Nhi, cho dù là nói thật, chỉ cần là lời phát ra từ miệng hắn, tất thấy đều là dối trá.

Dực Thánh Vương, kẻ phản bội. Đáp lại câu nói ấy chỉ văng vẳng bên tai một lời chào tạm biệt.

“Lục cô nương, cô có nghe ta nói không?”

“Ồ...”

Tâm trí Bình Nhi từ Mộc phủ vội vàng trở lại.

Mạn Quân gấp gọn những trang giấy ghi chép vụ lúa chết của nhà Thịnh Dật lại, bỏ vào túi áo, dự định chốc nữa sẽ sai người mang tới nha môn để điều tra tường tận nguyên nhân vụ việc và truy bắt tội phạm nếu những gì Bình Nhi phán đoán là đúng. Mang danh là con trai Viên thị lang, tất cả những gì Mạn Quân có thể làm chỉ có như vậy. Thân phận của Mạn Quân hiện giờ không cho phép Mạn Quân nhúng tay quá nhiều vào những chuyện này. Nếu để thầy Mạn Quân biết được, không biết phản ứng của ông sẽ thế nào.

Mạn Quân cho gọi gia nhân trong phủ đến và đưa cho cậu ta xấp giấy trên tay, bảo cậu ta thực hiện đúng như lời mình nói.

Chẳng mấy chốc trời đã ráng chiều.

Mạn Quân và cô đi dạo trong vườn. Tia nắng chiều chiếu qua tán cây, lấp ló đậu trên chiếc mặt nạ của Bình Nhi, sáng lấp lánh. Thi thoảng, Mạn Quân lén cúi nhìn cô gái nhỏ nhắn bên cạnh, lòng bỗng trở nên rộn ràng.

Chẳng ai nói với ai câu nào.

Được một lúc thì mây đen từ đâu bất ngờ kéo tới. Cả trang viên đều được tưới mát, tưới ướt cặp nam nữ đang lẫn thẩn đi dạo. Con mưa khiến họ ướt hết nhưng vô tình lại góp phần phá tan bầu không khí im lặng khó chịu ban nãy.

Họ kéo nhau vào trú mưa. Mạn Quân tự hỏi không biết mình có nghe nhầm không, hình như Mạn Quân vừa nghe thấy tiếng cười của cô sau lớp mặt nạ.

“Ngài xem, lũ chim cũng trú mưa giống chúng ta kìa. Trông ngon lành quá!”

Vừa dứt lời, Bình Nhi nóng bừng khắp người, cơ thể không cử động nổi. Dù cách một lớp mặt nạ, cô vẫn có thể cảm nhận rõ đôi môi mềm mại và hơi thở dồn dập của Mạn Quân.

Mạn Quân vừa từ tốn đặt trên trán cô một nụ hôn thật khẽ.

Cảnh tượng ấy nhìn vào thì khá lãng mạn. Cần chi phong hoa tuyết nguyệt. Một cơn mưa ngang qua cũng đủ làm nên chuyện rồi.

Trong khi đó, ở bức tường phía Nam phủ, có một người lại lấy đó làm buồn bực. Đôi mắt phù quang của hắn ánh lên đáng sợ như loài thú dữ sắp nuốt chửng con mồi. Lòng đố kỵ và ghen tuông bùng lên như ngọn lửa, thiêu đốt tâm can, làm bốc hơi những hạt mưa vô tình rơi xuống.

Mộc Kha chậm chậm rút mũi tên đeo sau lưng, căng dây, nhắm thẳng vào đôi nam nữ đang trú dưới hiên kia. Buông nhẹ những ngón tay, một mũi tên lập tức lao vút đi, phá vỡ những giọt nước chặn đường, mặc sức bay đến đích.

Có tiếng người la lên, không rõ là nam hay nữ. Bầu trời không thôi rơi lệ, tiếp tục giăng mưa phù kín vạn vật khiến khung cảnh trắng xóa như một sớm sương giăng đầy trên đỉnh núi Vạn Yêu.

“Cậu! Cậu không sao chứ?” Gia nhân trong phủ cầm dù chạy đến.

Mạn Quân kéo Bình Nhi từ từ đứng dậy. Vì để né mũi tên mà cả hai đã phải chấp nhận ngã ra ngoài mưa. Mạn Quân thở phào nhẹ nhõm khi nghe cô bảo mình không sao.

Người gia nhân ban nãy vội đưa dù cho Mạn Quân.

“Bẩm cậu, ghi chép vụ lúa chết của nhà họ Quách trên đường giao đến lộ đã bị cướp hết rồi ạ! Con, con...” Cậu ta cúi đầu nó, vẻ mặt hết sức lo sợ.

Tin tức đến quá bất ngờ. Cậu ta vừa đi được một chút đã xảy ra chuyện rồi sao?

Mạn Quân quay đầu về phía mũi tên, lập tức ra hiệu cho người trong phủ truy bắt kẻ đột nhập ban nãy.

Bấy giờ Bình Nhi mới để ý, trong tất cả các phủ ở Đại Việt, duy nhất một mình Đình phủ là có cả tá lính canh thế này. Không lẽ đúng như những gì Mộc Kha nói, Mạn Quân thật chất chính là Dực Thánh Vương. Nhưng ngay từ đầu, Mạn Quân chẳng hề nhắc đến chuyện này, người trong phủ lẫn ngoài phủ đều gọi Mạn Quân là Đình công tử. Đằng sau hắn còn che dấu nhiều sự tình.

Không được. Nhất định phải bình tĩnh, từ từ tìm hiểu. Vội vàng sẽ làm hỏng chuyện. Nghĩ đến đây, Bình Nhi hít một hơi thật sâu, chẳng hề chú ý cạnh bên đang có người nhìn mình chằm chằm.

“Có thật là cô không sao đó chứ? Nãy giờ ta thấy cô cứ đờ người ra mãi, vẫn còn sợ hãi à?” Mạn Quân nhìn cô bằng đôi mắt lo lắng.

Bình Nhi mỉm cười với Mạn Quân, khẽ lắc đầu. Sau đó, cô tiến đến chiếc cột găm mũi tên bắn trật khi nãy, rút ra quan sát tỉ mỉ.

Tên được chạm khắc vô cùng tinh xảo. Thân tên đen tuyền, bên trên chạm hình một con bạch xà. Mũi tên được đúc bằng bạc nguyên chất, quanh đầu mũi còn phảng phất mùi thuốc độc.

Quả không ngoài dự đoán của Bình Nhi, đây là tên bắt yêu của Cao tộc. Thân tên khắc hình Bạch Xà chứng tỏ kẻ vừa động thủ có vai vế không nhỏ trong dòng tộc. Quanh lộ này, kẻ dùng tên này còn ai khác ngoài Mộc Kha, cháu đích tôn của Cao Hoàng, kẻ đáng lẽ thừa kế ngôi vị đứng đầu Cao tộc.

“Định công tử, giờ tôi có việc bận, phải đi gấp. Hôm khác lại tới, cáo từ.”

Nói rồi, Bình Nhi bước vội ra cổng. Lập tức, Mạn Quân cho gọi Nguyễn Khánh, sai hán bí mật bám theo bảo vệ cô. Kì lạ thay, hán vừa theo cô vào một con ngõ cụt, thoát cái Bình Nhi bỗng mất tích. Nguyễn Khánh tức tốc về phủ, đem chuyện báo lại cho Mạn Quân. Nhận được tin, lòng Mạn Quân như lửa đốt, không biết cô đã xảy ra chuyện gì rồi.

Trời bắt đầu tối.

“Không biết cậu nghĩ sao. Khánh thấy Lục cô nương này có gì đó rất là kì lạ.”

Hán nói cô không giống nữ nhi thường tình chút nào. Dung mạo không rõ, gia thế bí ẩn mà hành tung cũng đáng ngờ. Ai đời nữ nhi không chịu ở nhà phụng dưỡng cha mẹ, lại ngày ngày sang gặp nam nhân, kẻ trong không nói mà người ngoài không khỏi churóng mắt, lòi ra tiếng vào cho rằng cô mất danh tiết. Đành rằng Khánh đã từng nghe Mạn Quân khen cô thông minh tài sắc nhưng xét về công dung ngôn hạnh, tam tông tứ đức chẳng có điểm nào coi được.

Mạn Quân thấy lời Khánh nói chỉ một nửa là có lí. Không hiểu sao lại thấy khó chịu trong lòng. Công bằng thì Khánh nói không có gì là không phải. Có điều người đang được nhắc đến đây chính là Bình Nhi, người Mạn Quân thầm thương trộm nhớ, bất bình thay người mình yêu cũng chẳng có gì là sai.

Khánh vừa dứt lời, Mạn Quân lập tức đứng chính, nói bây giờ đã là thời đại gì, sao có thể áp đặt nhiều lễ nghi nho giáo lên người nữ nhi như vậy. Dù nam hay nữ thì kẻ có tài đều nên được trọng dụng. Nếu người đời cứ tiếp tục có suy nghĩ như Khánh thì thử hỏi khi nhà Hán đô hộ nước ta một nghìn năm, ai là người đã anh dũng đứng lên lãnh đạo kháng chiến chống kẻ thù phương Bắc, chẳng phải là Hai Bà Trưng sao? Hình ảnh Bà Triệu cười voi xông trận đánh Ngô không ai không nhớ, không ai không phục. Nhà Lý ta có thể có thêm một tài nữ há chẳng phải là chuyện đáng mừng sao?

Mạn Quân vừa dứt câu, từ đâu bỗng vọng lại tiếng cười sang sảng, liên tục khen Mạn Quân nói rất hay và chí lí. Vừa trông thấy người đàn ông nọ, Mạn Quân có chút bất ngờ, vội tiến đến vài chào, thân mật gọi người đó là "chú".

Theo dấu Bình Nhi, hiện giờ cô đang trên đường đến Mộc phủ. Con đường dẫn đến phủ từng bao năm đi lại đã mòn mà giờ lại chẳng tìm thấy, thay vào đó chỉ còn mảnh đất tro tro. Vừa xuất hiện chốc đã biến mất. Gây thêm hoạ rồi lại trốn mất tăm.

Bình Nhi nắm lấy mũi tên thật chặt, mạnh đến nỗi khi xoè lòng bàn tay, thân tên đã hoá gỗ vụn.

Cô tức tốc đi vào rừng tìm kiếm nhưng chẳng tìm thấy gì liên quan đến Mộc phủ.

“Cứu tôi với!”

Loáng thoáng đâu đó có tiếng kêu cứu của vị cô nương nào, sau đó là tiếng rượt đuổi, la gào, nghe qua vô cùng nguy cấp. Mùi máu tanh theo gió thoảng đưa qua mũi cô. Sát khí từ đâu kéo đến ngùn ngụt.

Bình Nhi vội ngược lên trời, vật gì đó không rõ vừa bay qua, như tiếng đập cánh của loài chim, rồi có tiếng rơi nặng trĩu. Những chiếc lông vũ xanh thẫm bay bay trước mắt cô, nhẹ tênh, tựa những mảnh kí ức bị ai đó đánh rơi.

Đến khi nhìn kĩ lại, Bình Nhi mới phát giác người vừa kêu cứu ban nãy chính là con chim này đây, hay nói chính xác hơn là cô gái có đôi cánh chim. Cô nằm thoi thóp trên đồng lá khô, toàn thân đầy máu, đôi cánh tả toí trông hết sức đáng thương, sợ hãi nhìn Bình Nhi bằng đôi mắt khẩn khoản.

“Cô nương, xin hãy giúp tôi... Có kẻ đang muốn giết tôi.” Cô gái cất tiếng nói.

Kẻ vừa được nhắc đến đã đuổi kịp đến nơi. Hán không ngần ngại ném thẳng con dao trên tay về phía Bình Nhi.

Vừa xoay đầu lại, Bình Nhi biết mình khó mà né kịp. Cô nhắm mắt đón nhận mũi dao đang lao tới trước mặt mình.

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, đám lá khô từ dưới đất bỗng bay ào lên, bao trùm xung quanh Bình Nhi.

Con dao bị chệch hướng sang một bên. Chiếc mặt nạ búp bê rơi xuống.

Hai người biến mất như làn khói.

Mở mắt ra, cô đã thấy mình ở trong một căn phòng vừa rộng vừa đẹp. Đồ vật bài trí bất mắt, đều là đồ bằng đồng. Hoa văn trên đó đa số đều được chạm khắc hình chim Lạc, người dân lao động, cá... Nhìn phong cách điêu khắc cũng biết đã có trước đây rất lâu rồi. Tuy vậy, tất cả chúng đều mới vô cùng, không khỏi làm Bình Nhi xao động, cầm lấy một chiếc lược bằng ngà voi lên xem.

Chợt như nhớ ra điều gì đó, cô đặt vội chiếc lược xuống ngó qua ngó lại tìm cô gái bị thương lúc nãy. Không lẽ khi dịch chuyển đã đánh rơi cô ấy rồi sao?

Nghĩ rồi, Bình Nhi liền chạy ra cửa, định bụng sẽ trở lại khu rừng ban nãy. Bước được mấy bước, cô liền ngăn người khi thấy bóng hình một người đàn ông cao lớn đi ngược sáng tiến đến chỗ mình.

Thân người cao to, vai rộng ngực săn. Đầu đội mũ đính lông vũ trắng, khoác trên mình bộ áo dài bình dị, tuy vậy vẫn đỉnh đạc oai phong. Người ấy nở nụ

cười tươi tắn với cô, sau đó tiện tay cốc đầu cô một cái.

“A... Sao lại đánh em? Anh đừng ý mình là vua núi này thì muốn làm gì thì làm nhá!” Bình Nhi hậm hực.

“Cho em chữa cái tội lo chuyện bao đồng. Em có biết tên vừa rồi nguy hiểm thế nào không hả?”

“Em không biết nên mới dây vào. Em biết thế nào anh cũng xuất hiện.”

“Tính toán ghê nhỉ? Em chỉ biết làm nũng trước mặt anh. Nếu lúc đó anh không đến kịp, có phải lại tổn mất một cái đuôi rồi không? Cái Nhi, rốt cuộc em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Người đàn ông nọ véo má cô lắc qua lắc lại, thái độ nửa cứng nựng, nửa tức tối.

“Đau...”

Bình Nhi hậm hực rồi cũng bỏ qua. Cô bỏ tay anh xuống rồi hỏi thăm cô gái ban nãy. Cô gái đó may được cứu chữa kịp thời nên đã qua cơn nguy kịch nhưng đôi cánh bị thương khá nặng, lông đã bị vặt gần như trụi nên khó mà bay lại bình thường được.

Cô nương ấy vẫn còn bất tỉnh nên danh tính tạm thời không nhắc đến.

“Trông đôi cánh có lẽ là người của Vũ tộc. Anh đã cho người đến đó báo tin rồi, nếu đúng sẽ mau chóng gửi trả cô nương ấy về.”

“Anh chăm sóc người ta thêm mấy ngày không được sao? Cô nương ấy có vẻ bị thương nặng.”

“Chính vì lí do đó nên ta mới phải nhanh tìm gia đình cô ấy. Hôn nữa...”

Người đối diện cúi xuống ghé ta nói nhỏ với cô.

“Phu nhân nhà ta nổi tiếng ghen tuông mà...”

Bình Nhi chết cười khi nghe anh bồi thêm câu: “Biết thế ngày xưa ta nhường Thủy Tinh cho rồi.”

Đúng thật là mới nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. Một lính canh chạy từ ngoài vào bẩm báo có bà tới.

Nghe tin, Bình Nhi vội vã bước ra cửa hành lễ.

Người phụ nữ nọ vừa trông thấy cô liền hết sức vui mừng.

Hai chị em quần quít lấy nhau, mừng mừng tủi tủi. Người phụ nữ đang nhắc đến ở đây chính là Lạc Hoa, thê tử của Sơn Thần Vĩnh Phúc. Câu chuyện Sơn Tinh Thủy Tinh tranh nhau đoá hoa – con gái vua Hùng đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm nước Việt cả đó đến nay. Mãi đến giờ mỗi khi mưa bão kéo đến, dân chúng lại truyền tai nhau Thủy Tinh vì muốn cướp Mị Nương nên hô mưa gọi gió đến đầu với Sơn Tinh.

Không biết cô được nghe kể đã bao nhiêu lần, chỉ biết là lỗi tai đã nhầm luôn rồi. Bên cạnh truyện “Sơn Tinh Thủy Tinh” vang tiếng một thời thì câu chuyện về hồ ly họ Lục thành hôn với cháu đích tôn Cao tộc mấy đời làm nghề bắt yêu gần đây cũng vang danh không kém, thậm chí còn lấn át làn sóng Sơn Tinh Thủy Tinh mưa mưa bão. Câu chuyện được cho là hết sức cay đắng, cảm động về một mối tình đầy bi ai, trắc trở khiến bao trái tim thiếu nữ ngậm ngùi được lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Chàng vì gia tộc nên đã nhẫn tâm ra tay với nàng. Nàng đã khóc. Chàng cũng tự tử theo. Ông trời vì quá cảm động cho đôi nam nữ nên đã làm mưa làm gió suốt mấy tháng liền.

Buồn cười!

Ngẫm nghĩ lại, câu chuyện này có phần nào đó giống với “Trọng Thủy Mị Châu”, duy chỉ không có chi tiết vì chồng phản thầy hay bức áo lông ngỗng thôi. Dù sao thì cả hai truyện đều chẳng mang kết thúc tốt đẹp gì cho cam. Còn với Bình Nhi và Mị Châu, hạnh phúc của họ sao mà xa vời.

“Có phải nãy giờ Vĩnh Phúc nói xấu chị với em không?” Lạc Hoa mỉm cười hỏi Bình Nhi khi cả hai đi dạo dọc hành lang Sơn trang.

Bình Nhi lập tức từ chối, khéo léo bao biện nói anh Phúc không bao giờ chê bai phu nhân nhà mình, trái lại còn rất thương yêu, khen Lạc Hoa còn không hết lấy đâu ra những lời đàm tiếu. Lạc Hoa bật cười, bảo cô Vĩnh Phúc đời nào dám nói xấu cô, còn bảo Bình Nhi khờ, Vĩnh Phúc không yêu Lạc Hoa còn có thể yêu ai. Nếu Vĩnh Phúc dám lên phén vụng trộm, Lạc Hoa bảo cuộc đời huynh ấy sau này sẽ là nắm tro tàn.

“Ý chị có phải nếu anh Phúc mềo mã gà đồng, chị sẽ...”

“Đúng vậy. Chị nhất định sẽ làm chàng hối hận vì đã vứt mất chị. Cái Nhi, em không nghĩ chị sẽ giết chồng mình vì chàng lăng nhăng chứ.”

Bình Nhi ngập ngừng gật đầu. Lạc Hoa lại cười hỏi Bình Nhi có biết vợ chồng họ đã sống với nhau bao nhiêu năm rồi không. Nam nhi đa thê tứ thiếp là chuyện hết sức bình thường nhưng từ khi lấy Lạc Hoa, Vĩnh Phúc chẳng đoái hoài gì đến nữ nhân khác. Từ thời Hùng Vương thứ mười tám đến giờ đã là năm Thuận Thiên thứ 4 rồi. Họ bên nhau lâu đến thế theo lẽ thường đã có thể chán nhau, cũng đã hơi muộn khi muốn nạp thêm thiếp cho Vĩnh Phúc như

chàng bảo không muốn thế, cả đời này sẽ chỉ yêu mình Lạc Hoa thôi. Biết chồng yêu mình nhiều vậy, Lạc Hoa bảo cô cảm kích và yêu chồng mình còn không hết nói gì đến ghen tuông hay làm chuyện sai quấy.

“Cái Nhi, chị rất lấy làm tiếc khi nghe chuyện của em. Giá chị biết tin ấy sớm hơn. Mộc Kha...”

“Được rồi, chị không cần nói nữa. Chuyện đã qua em không muốn nhớ đến, cứ để nó trôi đi. Hơn nữa em đã tìm được Kính Dực rồi.”

“Em đã tìm được ba hồn bảy phách của Kính Dực rồi sao?”

Bình Nhi bảo không phải ba hồn bảy phách. Vốn dĩ Bình Nhi nghĩ Kính Dực năm đó hy sinh vì cô, rõ ràng chính mắt nhìn thấy anh ấy thân xác tiêu tan, hồn phách lạc lối. Bỏ mất bao năm đi tìm lại phát hiện Kính Dực đã đầu thai làm con nhà nông dân. Nhưng tiếc thay, vừa sinh ra đã mất. Bình Nhi vì thế cũng tốn bao nhiêu nước mắt. Kính Dực kiếp ấy chết trẻ nên được đầu thai làm người ngay, đã thế còn là một gia đình giàu có, mang thân phận một bé gái với cái tên hết sức xinh đẹp: Cát Tường. Ngờ đâu, bệnh dịch năm ấy đã cướp đi sinh mạng bao nhiêu người dân vô tội, trong đó có Cát Tường, khi ấy chỉ mới bảy tuổi.

Sau đó không màng gian khổ, Bình Nhi với sự trợ giúp của một bằng hữu dưới âm phủ đã tìm được Kính Dực ở kiếp thứ ba. Vì lo sợ kiếp này sẽ lại giống kiếp trước, cô cải trang thành đạo sĩ, đến gia đình Kính Dực kiếp này bói một quẻ bảo con trai nhà họ mang số hưởng dương, bảo họ hành sự theo quẻ bói, tích đức làm việc thiện, có thể sẽ giúp con họ kéo dài mệnh thọ. Gia đình họ nghe theo ngay, sống hết sức lương thiện, siêng năng giúp đỡ mọi người. Họ đặt tên con là Vạn Thọ theo lời Bình Nhi vì cái tên ít nhiều cũng ảnh hưởng đến số kiếp con người. Trong suốt quá trình lớn lên của Vạn Thọ, Bình Nhi đều âm thầm theo dõi, giúp đỡ chứ tuyệt đối không đường đường chính chính làm quen với Vạn Thọ. Cô còn vui hơn nữa khi Vạn Thọ càng lớn càng thông minh, ham đọc sách, am hiểu văn võ, binh lược.

Thấm thoát đã mười năm trôi qua, vị bằng hữu dưới âm phủ lên báo cô biết một tin mấy ngày nữa bọn cướp sẽ kéo đến và giết cả nhà Vạn Thọ để trả mối thù kiếp trước. Khi ấy, Bình Nhi đang dự tiệc cùng các chị em ở Thanh Khâu. Dù đã tức tốc cưỡi mây trở về nhưng vẫn không kịp cứu phụ mẫu Vạn Thọ, chỉ mỗi Vạn Thọ còn sống nhờ thấy Vạn Thọ đã kịp giấu em dưới giếng nước.

Ngay đêm hôm đó, Bình Nhi ôm Vạn Thọ gửi đến chùa Minh Đăng. Vạn Thọ được trụ trì thu nạp và dạy dỗ, rồi trở thành chú tiểu ở đó. Từ ngày chứng kiến u thầy mình bị sát hại, Vạn Thọ lúc nào cũng thần thờ, từng thế sẽ trả thù. Đôi mắt trong veo ngày nào giờ nhuộm màu u tối. Nụ cười trong veo ngày nào giờ đã mất hút theo làn sương đêm hôm ấy. Bình Nhi cuối cùng cũng phá lệ, hôm nào cũng đến cho Vạn Thọ đồ chơi, mang cho cậu toàn món ngon, vật lạ. Nhưng cậu rất lạnh lùng với Bình Nhi dù trong lòng rất rõ cô chính là ân nhân cứu mạng mình.

Tuy bị hắt hủi nhưng Bình Nhi vẫn rất kiên trì, cuối cùng cũng có thể khiến cậu mở lòng, dẹp yên chuyện trả thù và chuyên tâm tu hành.

“Oan oan tương báo đến khi nào.”

Vận nạn của Vạn Thọ lại đến. Năm mười ba tuổi, trên đường gánh củi không may trượt chân ngã từ trên núi xuống. Bình Nhi đã vận chân nguyên của mình cứu Vạn Thọ, may sao, Diêm Vương vẫn chưa chốt sổ của Vạn Thọ. Cậu sống tiếp được vài năm, đến tuổi trưởng thành thì lại gặp chuyện chẳng lành. Năm đó, cả làng hứng chịu đợt lũ kinh hoàng, phá vỡ hầu hết đê quanh đó, mọi thứ bị cuốn trôi hết thảy. Vạn Thọ vì cứu người, thân xác cậu cũng theo dòng nước mà trôi ra biển lớn.

Khi ấy, Bình Nhi đang làm gì? Cô đang bận trốn chạy Mộc Kha. Chỉ hận hấn lại đến tìm cô vào lúc ấy. Cô chỉ hận mình không chịu buông bỏ chấp niệm. Nếu không có lẽ đã có thể cứu được Vạn Thọ.

Hy sinh cứu người như vậy, ông trời quả không phụ lòng người. Kiếp này Kính Dực được đầu thai làm con nhà quyền quý, mệnh thọ tuy chẳng rõ nhưng Bình Nhi cũng thấy an ủi phần nào.

“Vì chuyện này mà em tuyệt tình tuyệt nghĩa với Thủy Tinh? Em đừng làm vậy, tất cả đều do số mệnh. Thủy Tinh cũng chỉ thực hiện đúng nghĩa vụ thôi.”

Bình Nhi giữ mình im lặng. Cô thật không muốn nhắc đến chuyện này. Cô biết đó là nghĩa vụ của anh ấy, đó là vận mệnh không thể tránh khỏi. Nói cô tuyệt tình tuyệt nghĩa với Thủy Tinh có hơi quá, chỉ là không thể đối diện. Cô không trách anh ấy, không trách ai, chỉ trách mình đã quá lơ là, đã quá yêu, quá hận, trách mình suốt đời chỉ biết trốn chạy mà chẳng dám đối đầu. Cô giam mình trên núi mấy năm qua là vì lẽ đó. Chơi trốn tìm mãi cô cũng mệt mỏi rồi.

Trời cũng gần tối, Bình Nhi nghĩ không nên ở lại lâu nên đành cáo từ. Trước khi đi, cô còn nhờ Lạc Hoa bảo Vĩnh Phúc giúp mình điều tra chuyện lúa chết hàng loạt. Bình Nhi nghĩ có liên quan đến yêu giới vì yêu khí trên mảnh đất đó khá nặng. Lạc Hoa bảo gần đây các lộ cũng xảy ra nhiều vụ tương tự, hơn nữa đã lan ra các châu. Vĩnh Phúc đã nhúng tay vào từ lâu rồi, còn bảo Bình Nhi yên tâm.

Về đến nơi thì trời đã tối mịt tối mùng. Chẳng hiểu vì sao, cổng kết giới lại mở ở tận phía núi đầu đầu. Trên đường cưỡi mây trở về, gặp các vị thiêng liêng đang mở tiệc, Bình Nhi hứng chí xông vào góp vui. Cô uống đến bảy vô rượu, say ngaoắc cần câu mới chịu ngừng, không quên hẹn họ bữa sau gặp mặt uống tiếp.

Do quá chén, không đủ phép thuật, Bình Nhi rơi phịch xuống chỗ nào chẳng rõ, chỉ biết là rất êm. Tối khi mở mắt đã thấy mình ở trong nhà lao. Đứng ngoài song sắt là một người đàn ông lạ hoắc. Ông ta mặc quan phục, hải lông nhìn Bình Nhi rồi cất tiếng nói.

“Chà chà, ta làm quan huyện bao năm, lần đầu thấy phạm nhân tự mò đến nhà lao mà ngủ đó. Thế nào, đã tỉnh rượu chưa?”

Đầu Bình Nhi đau như búa bổ. Hình như hôm qua cô uống hơi quá thì phải. Cô nhú mắt nhìn ông ta, đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bất ngờ có hai người lính ập vào, lôi cô ra sảnh lớn. Sau một hồi nghe đàn lính hai bên ê a, tận mắt nhìn thấy người đàn ông khi nãy đội mũ quan ngồi trên ghế cao cùng

người dân xung quanh bu đến ở ngoài, Bình Nhi mới rõ tình cảnh của mình.

“Phạm nhân Lục thị. Theo điều tra ban đầu cho thấy, người chính là chủ mưu trong vụ hạ độc làm lúa chết hàng loạt ở các lộ và phủ. Nhận hay không nhận?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chuyện Xưa Tích Cũ (1)

Sau khi bị bức cung, Bình Nhi lại bị hất trở vào phòng giam.

Khói sương mờ ảo, không khí ẩm thấp lại lẫn với mùi phân và nước tiểu. Nếu là một cô nương liễu yếu đào tơ, con nhà danh giá hẳn sẽ là chuyện muôn trùng khổ sở. Còn Bình Nhi đã quen rồi.

Ngồi trên đồng rom khô lạnh lẽo, cái quá khứ chẳng mấy huy hoàng lại lùa về trong cô.

Mất thầy mất u. Anh em li tán. Khi ấy Bình Nhi vẫn còn bé dại, ngày ngày chỉ biết khóc trong khe đá, tinh thần hoảng loạn lại ốm yếu vô cùng. U cô đã bảo cô núp ở trong này. Bà ấy nói mình sẽ trở lại. Bà ấy hứa sẽ không bỏ rơi cô.

Mùa xuân năm ấy, trong tiết thanh minh ngồi ngồi ấy. Bình Nhi mới nhận ra một sự thật phũ phàng rằng mình thật sự trở thành cô nhi rồi. Chẳng ai trở lại hết. Nếu đã không làm được sao lại còn hứa chứ? Tại sao?

Bình Nhi tuyệt chút nữa chết trong khe đá, vì đói khát và tuyệt vọng. May thay, cô đã được cứu bởi một tiểu phu tình cờ ngang qua, nghe được tiếng kêu cứu của cô. Sau khi cùng vài người đàn ông nữa ra sức phá vách đá đưa cô ra ngoài, họ bỗng la hét và đòi giết cô.

Trông cô chẳng khác nào đứa trẻ tám, chín tuổi, vận trên người bộ đồ nâu cũ sờn rách. Chiếc quần khai mùi nước tiểu, lâu ngày thấm vào da thịt làm người cô nổi ghê. Tay chân đôi chỗ lở loét vì lũ chim ngày ngày chờ đợi cô chết quá lâu đã xia mỏ vào mỗ mỗ phát. Trông Bình Nhi lúc này, nói không quá, hết như đồng giẻ rách thum thum, khai khai. Chỉ khác là, miếng giẻ rách ấy lại có đuôi.

“Nó là yêu quái, giết nó đi!” Đám người la lên, đưa tay chỉ trỏ chiếc đuôi của cô.

“Chặt đuôi nó, chặt đuôi nó mới chết được!”

Thế là đám đông tản nhau ra, để người đàn ông vờ nhất tiến lại gần cô. Ông ta vung rìu. Ánh sáng phản chiếu từ chiếc rìu làm loé mắt cô.

Thế là hết thật rồi. Từ nay cô có thể đoàn tụ được với gia đình rồi. Cha, mẹ, anh hai... Nếu mọi người đã không trở lại thì Bình Nhi tự đi tìm mọi người vậy.

Cô co người nhắm chặt mắt, chờ đợi âm thanh chết chóc.

Mùi máu tươi bốc lên nồng nặc. Nhưng Bình Nhi chẳng bị gì cả. Chỉ một hai khắc sau khi cô mở mắt, đập vào mắt cô là cảnh tượng kinh hoàng. Những người vây xung quanh cô khi nãy đã chết hết sạch. Tay chân cô, thân thể cô giờ đang tắm mình trong bể máu. Cách cô năm bước chân xuất hiện một người đàn ông đội nón lá, vận áo vạt chéo, trắng từ đầu tới chân. Nhanh như cắt, hắn dùng tay cắt cổ người đàn ông đang hấp hối trên đất, máu tươi phọt ra, làm đầy cái bát hắn đặt sẵn.

“Uống đi.” Hắn kê chén máu tươi vào miệng cô, giọng nói lạnh lùng nhưng êm ái.

Bình Nhi cắn răng thờ khò khè trên đất, quyết không hé môi.

Thật đáng kinh tởm! Những người vừa nãy tuy có ý giết cô nhưng cô không muốn giết họ. Huống hồ, bản thân cô cũng đang muốn chết. Tại sao? Tại sao hắn lại giết bọn họ? Hắn là ai?

Sự kiên nhẫn của hắn có giới hạn. Không đợi cô kịp phản kháng, hắn một tay bóp miệng cô, một tay rót chén máu tươi vừa chất vào. Mùi máu tanh xông đến tận óc khiến cô nôn thốc nôn tháo, máu sặc vào tận mũi rồi chảy ra ngoài. Cũng nhanh như lúc hắn ép cô uống, hắn liền đánh cô bất tỉnh.

Theo như lời tên sát nhân kia nói, cô đã ngất suốt ba tháng liền. Bước sang tháng sáu rồi chứ ít gì.

Bình Nhi mở mắt. Tứ chi của cô bị buộc chặt vào bốn sợi dây xích căng giữa không trung. Cô không biết đó là nơi nào nhưng lạnh không tả nổi.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Một đám người bị giết dã man. Kẻ lạ mặt đội nón lá. Hắn giết họ. Hắn cứu cô. Hắn là ai? Còn ở đây là đâu?

“Thằng nhóc tỉnh rồi. Đại ca, thằng... thằng nhóc tỉnh rồi.” Một người đàn ông nhỏ thò từ ngoài động bước vào. Thấy cô mở mắt nhìn mình chằm chằm,

hắn run người bỏ chạy, vừa té vừa la.

Sau đó, cô được một đám đàn ông mặt mũi bặm trợn tháo xích thả xuống. Kê đứng giữa, cô đoán chắc là tên cầm đầu, vác đao trên vai ngồi chồm hóm xuống hỏi cô gì đó. Khi ấy đầu óc không được tỉnh táo lắm, nghe chẳng rõ nên cô chẳng buồn trả lời, bị hắn vả cho mấy bạt suýt nữa là điếc.

“Cái thằng chó chết này, ngươi giết bao nhiêu anh em của tao, mà giờ còn giả ngu hả?”

“Vậy anh muốn nó phải nói gì?”

Giọng nói quen thuộc vang lên đầu đó trong đám người vây kín cô. Một thanh niên dong dong cao, vận áo vạt chéo trắng toát, nom như một thư sinh bước ra từ trong đám đông. Hắn cúi nhìn cô, mỉm cười rất chỉ là dịu dàng rồi bế cô đứng dậy.

"Bọn người đó dù sao cũng là nội gián cái vào quân ta. Tình nghĩa gì mà phải tiếc mạng bọn chúng?"

Người đàn ông đứng đầu thoáng bối rối rồi lại mau chóng viện cớ.

"Một đám đàn ông khoẻ mạnh lại bị một đứa bé giết hại! Hoang đường! Hoang đường!"

"Cũng không nên vì thế mà kiếm cớ đánh đập trẻ con. Em sẽ chịu trách nhiệm." Mộc Kha kiên quyết nói, ánh mắt từ tốn.

“Được lắm! Anh nói hay lắm. Đã mang con yêu quái này về đây thì tự mà chăm sóc nó. Đừng để một ngày nào đó, A Cay ta lại xé nó vứt cho chó gặm”

Tên đầu sỏ tức giận bỏ đi mà chẳng làm gì được. Lũ lâu la kia len lén nhìn cô, cũng chẳng dám ở lại, lũ lượt kéo nhau bỏ đi hết.

“Được rồi, giờ thì không sao nữa rồi! Đừng sợ, có anh đây rồi. Từ giờ, em tên A Tí, là con trai, nhớ chưa?” Hắn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu.

Quanh người hắn phảng phất hương hoa mộc. Dễ chịu làm sao. Trên người mẹ cô cũng có mùi này. Bà từng làm túi thơm lấy từ cây hoa mộc. Một cho bà và một cho cô.

Cái người tên Mộc Kha kia chăm sóc cô rất chu đáo. Ngày ngày bưng cháo đút cô ăn. Tự tay hái thuốc, sắc thuốc cho cô uống. Có lần cô tình cờ nghe được Mộc Kha nói chuyện với một người trong nhóm rằng vì cô mà Mộc Kha dù vương phải phản đối của nhiều người vẫn bất chấp dưng cho cô căn nhà lá này để cô dưỡng thương.

“Vài ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát đến Cửu Chân. Anh làm gì thì làm, đừng làm ảnh hưởng đến hoạt động của nghĩa quân. Tính tình A Cay nóng nảy, thôi thì cứ nhường hắn đi. Nhé!”

A Thố, một trong số những người đáng tin cậy trong nghĩa quân và là người thân cận với Mộc Kha nhất khuyên nhủ.

Sau khi người kia đi, Mộc Kha ngồi xuống chỗ cũ, tiếp tục bỏ thảo dược vừa hái vào cối đá, giã lấy giã để.

“Tại sao lại cứu em?” Cô nằm bất động trên giường.

Từ lúc tỉnh lại đến nay, tay chân cô chẳng thể cử động được, dù là một cử động nhỏ nhất. Mộc Kha không nói nhưng cô cũng hiểu, mình tàn phế thật rồi. Cô không biết nguyên nhân tại sao nhưng loáng thoáng nghe Mộc Kha nói là cột sống chấn thương nghiêm trọng, may là chưa chết.

“Đó không phải điều mà con nít nên nói đâu.” Mộc Kha chăm chú giã thuốc, chẳng thèm liếc cô một cái.

“Vậy con nít phải nói thế nào?”

“Chẳng thế nào cả. Nghe lời anh, vậy là đủ.” Hắn ngưng đập chày vài khắc rồi lại giã tiếp.

“Lúc ở trên núi, em đã thấy anh giết người, rất nhiều người. Trong thời gian ngắn mà lại giết được nhiều người như vậy. Anh... anh cũng là yêu quái?” Cô lại nói tiếp, mắt chau láu nhìn trần nhà, giọng nói như sắp khóc.

"Anh không giết người. Thứ anh giết... là yêu quái." Mộc Kha xoay mặt về phía cô. "Những người đưa muối ra khỏi khe núi không phải người. Bọn chúng chỉ đóng kịch thôi."

"Em, em cũng là yêu quái!" Cô nuốt nước bọt, dứt khoát buông lời. "Sao anh không giết em? Anh giết yêu quái có nghĩa là anh là thợ săn yêu đúng không? Anh là người của Cao tộc? Thầy và u em, cả anh hai đều chết cả rồi! Trả đây! Trả người nhà cho em! Em ghét anh! Em ghét đám thợ săn các người!"

Nằm trên phàng, Bình Nhi mếu máo khóc, mặt đỏ gay, cảm thấy mình bất lực và vô dụng đến nhường nào, tay chân còn không cử động nổi. Nỗi đau cùng cực này, làm sao cô chịu cho thấu chứ? Một mình cô, trên thế gian chỉ còn lại mình cô. Cô không muốn sống nữa!

Mộc Kha lập tức có phản ứng. Hắn dẹp chày cối sang một bên và đứng dậy. Dường như hắn đang suy nghĩ gì đó. Hắn không biết gỡ con nít, không biết làm sao để cô ngừng khóc. Sau một hồi lặng thinh, cuối con dốc có tiếng bước chân vọng lại, chứng tỏ có người đang tìm hắn. Hắn liền quay sang cô, ra hiệu cho cô im lặng, nét mặt nghiêm trọng.

Cho đến khi tiếng bước chân mỗi lúc một gần, tiếng khóc cũng ngừng hẳn.

"A Kha, tôi nghe có tiếng trẻ con khóc. Không sao cả chứ?" Một giọng đàn ông vang lên.

"Không! Anh cũng biết tình trạng thằng bé bây giờ mà." Mộc Kha nói, chốc chốc thở dài. "Biết mình tàn phế, ai mà không đau đớn kia chứ."

"Tôi nghĩ là người khác giết đám nội gián. Một đứa trẻ... sao có thể... đã thế lại còn bị..." Người đàn ông chợt ngắt lời, đưa mắt nhìn vào trong căn nhà lụp xụp.

Lát sau, có tiếng bước chân bỏ đi. Tiếng giả thuốc lại vang lên đều đều, xen lẫn có âm thanh đáp lại.

"Anh không phải người của Cao tộc. Anh chỉ là một người bình thường, hết lòng vì Trung Vương, vì dân chúng bách Việt. Nên đừng có khóc nữa đấy."

Đêm đó, Bình Nhi chẳng tài nào chợp mắt được. Cả ngày nằm thẳng, khó chịu đến chết mất. Dù thi thoảng Mộc Kha có giúp cô trở mình bên này bên nọ nhưng khi hắn đi rồi, đầu lại hoàn đó.

Hơn cả nửa tháng trời, Mộc Kha luôn túc trực bên cô, chăm sóc cô, nhiều khi quan sát hẳn, cô lại nhớ đến anh trai Trung Kiên của mình, rồi nhớ thầy và u. Tủi thân lắm nhưng cô không dám khóc. Cái người lần trước đến đây khi nghe tiếng cô khóc đã nghi ngờ cô là con gái. Hơn nữa, con trai không ai mít ướt như vậy. Nghĩ đến đây, Bình Nhi lại dần lòng.

Trong nửa tháng ấy, cô nhận ra Mộc Kha là người quen, đã từng giúp hắn một lần, vì vậy hắn mới tốn nhiều công sức cho cô như vậy. Cũng nhờ đó mà cô bớt đề phòng với hắn, xem hắn là người tốt.

Không phụ lòng cô, hắn đúng thật đối xử với cô rất tốt.

Thi thoảng, từ doanh trại chính về, Mộc Kha hay bế cô đi chơi cho đỡ cô đơn, hay ra suối hoặc hái trái rừng. Cô không đi lại được nên nhiều khi cô nghĩ hắn cũng vất vả. Có khi nửa đêm nghe quân phải âm thầm di chuyển từ đường bằng lên đèo dốc, hắn cũng không từ gian khổ mà vác cô theo.

Chợt, Bình Nhi thoáng thoáng nghe được Mộc Kha đang bàn chuyện với ai đó ngoài kia, nghe có vẻ là chuyện hệ trọng. Tại cô có thể nghe được rất xa nhưng so với khoảng cách Mộc Kha đứng cộng với việc bị ốm liệt giường, việc nghe được toàn bộ nội dung là điều không thể.

"Anh Kha, liệu em có thể đi đứng được như trước không? Em sợ lắm!"

Cô vội cất giọng khi trông thấy hắn.

"Anh sẽ cố hết sức."

Hắn ôn tồn đáp, vội lấy cái áo choàng vắt bên cửa sổ mà khoác vào, đoạn nhìn sang cô.

"Anh có nhờ A Thố đến trông em. Anh đi một chút, sẽ về sớm thôi. Nhớ dặn hắn lấy thuốc cho em uống, sợ đầu óc mơ màng lại quên mất." Mộc Kha vội vàng lấy bộ trang phục nâu sẫm cùng những trang bị cần dùng, đặc biệt là cung tên.

Có lẽ chuyện hắn phải làm không phải ở đây.

Bầu không khí thoáng chút ngập ngừng. Đây không phải lần đầu tiên Mộc Kha bỏ đi vào đêm hôm khuya khoắc thế này. Hắn thoáng nhìn cô, ánh nhìn có chút mong chờ rồi cũng buông xuôi. Khi hắn xách tay nải chuẩn bị bỏ đi, Bình Nhi vội nói với theo. Câu nói mà với hắn có thể sẽ sưởi ấm hắn suốt đêm hôm lạnh lẽo này.

"Anh Kha nhớ về sớm đấy!"

Cô thức trắng đêm đợi hắn trở về. Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu nhưng cô vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc. Mọi chuyện có vẻ không tốt lắm khi đoán thấy hành động của A Thố có chút bất thường. Cô thấy A Thố đứng ngồi không yên, vội viết vài dòng thư gửi đi.

Cô ghét cảm giác chờ đợi. Nhờ đâu hắn cũng như u cô, nói rồi không trở về nữa?

Bình Nhi cố cử động chân tay. Tứ chi cô đều quán vại trắng. Có lẽ Mộc Kha đang cố hết sức để cứu cô thoát khỏi cảnh tàn tật này.

Mùi thuốc nồng quá!

Nghe A Thố huyền thuyên báo ban đầu vốn rất thuận lợi. Chẳng ngờ đâu giặc đổi đường vận chuyển, làm bọn họ chờ đến gần sáng vẫn không cướp được số hàng tiếp tế kia. Trong lúc mọi người đang nháo nhào thì Mộc Kha đã giải quyết vấn đề rất nhanh gọn. Hắn vừa đi thăm dò chưa được nửa canh, trở về liền có thể chỉ rõ địa điểm giặc sẽ nghỉ ngơi và tiếp tục đi ở đâu. Lộ trình của bọn chúng lẽ ra vẫn như lúc đầu nếu không may gặp sự cố đá lở nên đành thay đổi hướng đi. Công lao lần này, Mộc Kha góp công không nhỏ.

"Anh Thố! Anh Kha đã về đến chưa?"

"Rồi. Đang ở chỗ thầy thuốc. Hắn cứu một người trong đoàn tránh được tên bay, bị thương nhẹ. Đệ đừng lo lắng."

Tuy lương thực tiếp tế được cướp thành công, đám người A Cay cầm đầu vẫn không thể ăn mừng cho đến khi có tin chính thức báo đến: Hai Bà Trưng đã chiếm được toàn bộ Giao Chỉ, theo kế hoạch cũ, nghĩa quân sẽ tiếp tục tiến đến Cửu Chân.

Tiếng la vang lên không ngớt. Bọn họ tổ chức tiệc ngay lúc đó để ăn mừng chiến thắng.

"A Tĩ, anh về rồi. Em uống thuốc chưa đấy?" Từ ngoài, Mộc Kha bước vào, tay băng bó, không mặc áo mà chỉ khoác ngoài.

"Rồi ạ! Em nghe nói anh bị thương?"

"Ừm. Ngoài da thôi. Sao giờ vẫn chưa ngủ? Đang đợi anh à?"

"Vâng. Anh khoẻ mạnh em yên tâm rồi. Lần sau anh đừng để bị thương nữa đấy."

"Ừm." Hắn cười.

Sáng sớm hôm sau, Bình Nhi vừa hé mắt đón bình minh, đã thấy căn nhà lá cháy rụi, còn bản thân đang nằm trong vòng tay Mộc Kha. Hắn cẩn thận khoác áo choàng cho cô, vứt bỏ thuốc vào bụi rậm rồi xách tay nải theo đoàn quân lên đường. Số ngựa mang theo bận vận chuyển hàng mới cướp được nên hầu như ai cũng phải đi bộ, ngay cả A Cay.

Đoàn người cứ thế di chuyển rong rã suốt nửa tháng, không biết bao giờ mới đến nơi.

Đường đi gập ghềnh, toàn đá sắc nhọn. Để tránh bị giặc phát hiện nên Mộc Kha cố tình chọn đường hiểm trở hơn. Có vài người vì giẫm trúng đá mà chân chảy luôn cả máu, băng bó qua loa lại phải cẩn rắng đi tiếp, băng không sẽ ảnh hưởng đến tiến độ, chưa kể còn có thể bị địch dòm ngó.

"Chùng nào mới tới nơi hả anh?" Cô nghiêng đầu áp má vào lưng Mộc Kha, khe khẽ buồn lười, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

"Sắp rồi. Sáng giờ A Tĩ chưa ăn gì, chắc đói rồi phải không? Chốc nữa đến khe suối nghỉ chân, anh tìm thức ăn cho."

"Thôi khỏi. Em có đi đứng gì đâu mà mệt. Chỉ khổ thân anh! Phải vác theo cả em. Mà anh Kha này!"

"Hừm?"

"Sao chúng ta cứ phải đánh nhau với người Hán? Biết bao nhiêu người chết? Có gì hay ho đâu? Sao không như trước kia, hoà thuận mà chung sống?"

"Có thật là hoà thuận không?"

Mộc Kha hỏi ngược lại cô, thấy cô im lặng bèn nói tiếp.

"Anh hỏi em, giả sử em thích ăn hồng, có người tới cướp hồng của em, đưa đào cho em bắt em phải ăn đào, phải thích đào. Em có chịu không?"

Bình Nhi lập tức lắc đầu, nói cô không thích ăn đào, hơn nữa càng không thích người khác lấy đồ của mình.

"Đấy! Việc chúng ta đang làm cũng tương tự thế. Cái gì của mình là của mình, phải dành lại cho bằng được. Dù có thua cũng vẫn mất nguyên, vì đã làm hết sức mình. Không có gì hối tiếc cả. Huống hồ, em ở trong rừng sâu núi cao, chắc không biết cảnh lâm than của người Âu Lạc. Khổ lắm em à!"

Những lời Mộc Kha nói khiến tâm trí cô sáng ra. Trước giờ chưa từng nghe u, thầy hay anh cô nhắc đến chuyện chính sự. Vậy là cô định bụng sau này phải đeo bám Mộc Kha dài dài để học hỏi thêm.

"Và lại, anh không cần biết trước kia em thế nào? Giờ đã theo bọn anh thì là người Âu Lạc, là người một nhà cả. Cho nên, đừng ngại gì cả, A Tĩ nhé!"

Cô có cảm tưởng như hắn đang cười khi nói câu đó. Trái tim cô cảm thấy ấm áp kì lạ, hai tay càng siết chặt hắn hơn, càng thêm tin yêu hắn hơn.

Nghĩa quân đi được một đoạn nữa, gần ra khỏi rừng chợt có tiếng ngựa từ xa đang lao vun vút đến. May nhờ cô thỉnh tai phát giác giúp hắn. Mộc Kha đồ rap người xuống đất, lắng tai nghe thật kĩ. Không phải một con mà là cả một binh đoàn. Là ai mà trong lúc này có thể dẫn theo nhiều ngựa đến thế chứ?

"Có chuyện gì thế Mộc Kha?" A Thố lo lắng hỏi khi thấy Mộc Kha dừng bước, vẻ mặt đăm chiêu.

"Bảo A Cay nói mọi người đứng lại."

Nghe Thố báo tin, A Cay từ phía đầu đoàn nhanh chóng chạy đến chỗ Mộc Kha, hỏi hắn có gì bất thường sao? Bình Nhi cũng như Mộc Kha, nghe được đoạn đường phía trước có rất nhiều ngựa đang kéo đến, hơn nữa lại với tốc độ rất nhanh.

"Phía trước có một toán quân đang đến đây, số lượng không nhiều lắm, với tốc độ hiện nay thì chưa đầy nửa canh giờ nữa sẽ đến chỗ chúng ta. Với tình hình hiện nay, vẫn chưa biết được là bạn hay thù, cẩn thận vẫn tốt nhất."

Nói rồi, theo lời Mộc Kha, toàn bộ đoàn vận chuyển đều ngừng lại. Với tốc độ nhanh nhất có thể, ai nấy mau chóng tháo hết chiến lợi phẩm trên lưng

ngựa, ném vào lùm cây và nguy trang qua loa. Thấy mọi người ai cũng tất bật, Bình Nhi vì thế cũng chộn rộn theo. Cô cũng hồi hộp không khác gì bọn họ. Mồ hôi lạnh toát hết cả. Mộc Kha vội trấn an cô rằng không sao đâu, hấn nhất định sẽ bảo vệ cô nên khuyên cô đừng lo lắng. Tuy vậy Bình Nhi vẫn chẳng thể nhẹ lòng. Cô cũng như mọi người xung quanh, chầm chậm hít thở ần núp dưới chân đồi, quan sát sự tình.

Đúng như Mộc Kha dự đoán, tiếng vó ngựa ngày một kéo gần, tốc độ di chuyển không thua gì tên bay sấm chớp.

Là ai mà lại vội vã đến vậy? Khả năng xuất hiện của nghĩa quân ở đây là rất thấp vì theo thông tin ban đầu nhận được thì toàn bộ binh, ngựa đều đã theo Trung Vương tiến tới Cửu Chân từ đêm hôm qua rồi.

Giờ đây, tất cả thành viên trong đoàn của A Cay đều có chung một hy vọng duy nhất rằng đó chỉ là một đoàn ngựa hoang đi qua thôi. Nhưng ở cái đất này đào đâu ra lăm ngựa đến thế, voi thì còn có lý. Chì e là đám người Hán.

Tiếng vó ngựa giờ đã rất gần. Toán quân bí ẩn kia đều đồng loạt dừng lại ngay đoạn đường đoàn A Cay vừa đi qua lúc nãy. Bóng cây, bụi rậm che chắn hết, cộng thêm vị trí ẩn nấp quá thấp so với vị thế ngồi ngựa nên khó mà nhìn rõ ai với ai.

“Dạ bầm Trung Vương, chúng tôi tìm thấy được số hàng hoá bị cướp của bọn nhà Hán. Nhưng chẳng tìm thấy ai.”

“Mau cho người lục soát xung quanh, bọn họ chưa thể đi xa được đâu.” Người con gái được gọi là Trung Nhị cất tiếng nói.

Những người trong đoàn A Cay đều hướng ánh nhìn về phía Mộc Kha. Nếu là Trung Vương thì chắc chắn ở bên phe ta rồi. Có điều, giờ vẫn chưa kết luận được điều gì vì hầu hết những người ở đây đã bao giờ được diện kiến hai vị nữ anh hùng này đâu.

“A Thó, giúp tôi trông A Tỉ.” Nói rồi, Mộc Kha liền phóng tít lên cây.

Tiếng di chuyển sột soạt làm đám lính đi cùng vị nữ tướng nọ đề phòng. Thế nhưng chẳng ai kịp phản ứng khi mũi tên được bắn từ tay Mộc Kha cứ ung dung lao về phía người con gái ngồi trên ngựa kia. Dù bị bất ngờ nhưng cô ấy cũng kịp né được. Cô chắc chắn sẽ không để yên cho kẻ có ý đồ ám thích mình vừa nãy. Nhưng khi thấy Mộc Kha phóng tít trên cây xuống, những suy nghĩ ấy hoàn toàn bay biến.

“Trung Nhị, vẫn khoẻ chứ?” Hấn cười niềm nở, bước nhịp nhàng đến chỗ cô.

Đám lính xung quanh đồng loạt chỉ mũi giáo về phía hấn, không chút e sợ.

“Ta là hôn phu của nữ tướng các người.” Hấn điềm nhiên nói bằng chất giọng thân mật.

“Láo xược! Mau nói, những người còn lại đâu cả rồi?” Trung Nhị ném cho hấn ánh nhìn sắt đá nhất có thể.

Mộc Kha xoay đầu ra hiệu cho những người đang núp lùm trong bụi rậm. Họ dè dặt bước ra, len lén nhìn Trung Nhị. Đây là lần đầu tiên họ diện kiến một trong hai vị nữ tướng lãnh đạo cuộc khởi nghĩa mà họ đang tham gia.

Trái với thái độ tỏ ra với Mộc Kha khi nãy, Trung Nhị nhìn họ bằng ánh mắt hiền hoà hơn nhiều nhưng không kém phần uy nghi. Cô xuống ngựa và trực tiếp trò chuyện với A Cay. Sau đó, những người trong đoàn A Cay cùng binh lính của Trung Nhị cùng nhau di chuyển hành lý trở về doanh trại.

“Không cười voi nữa à?” Hấn hỏi vu vơ.

“Xong trận sẽ lại cười.” Trung Nhị điềm nhiên đáp. “Lúc nãy trên đường đón mọi người, gặp một đám lính Hán còn sót nên tiện tay. Chiến lợi phẩm đấy. Thấy sao? Ta giỏi chứ?”

Hấn gật đầu, chấp tay bái phục rồi nói thêm.

“Giỏi thì có giỏi nhưng có phải đi nặng quá rồi không? Trung Vương, ngài cũng nên chăm sóc cho bản thân chút chứ.”

Nhị nghĩ hấn đã không nói thì thôi, hể cứ mồm miệng là vô duyên hết sức. Nghe là biết ý bảo cô đen. Cũng phải, dạo này công việc bận rộn, cả ngày từ sáng đến tối không ở doanh trại thao binh thì cũng ở chiến trường, bảo sao da không sạm đi.

Cô chau mày tính đáp trả lại bị hấn chường hấn một phát vào tim.

“Nhưng vẫn rất xinh.”

Bình Nhi vờ ngủ trên lưng A Thó, he hé mắt nhìn lên người con gái đang cười ngựa cạnh hấn. Gương mặt ấy thoáng chốc đỏ. Giác quan của người học võ lâu năm quả rất nhạy, ánh nhìn tò mò của Bình Nhi không thoát được khỏi tầm mắt Trung Nhị.

“Con nít? Sao lại có con nít ở đây?”

“Dạ bầm là do A Kha cứu được từ tay sơn tặc đấy ạ!” A Thó nhanh nhẩu cướp lời.

“Vậy còn người thân?”

Mộc Kha nín áo Trung Nhị, khề lắc đầu. Trung Nhị biết ý nên không nói gì thêm. Nhưng dù sao cũng còn là một đứa trẻ, chiến trường không phải

chuyện đùa, lại thêm thương cảm với thân phận bất hạnh nên tạm thời cho qua, đợi về đến nơi sẽ bảo Mộc Kha tìm nơi khác cho Bình Nhi.

Mọi người trong đoàn A Cay được sắp xếp chỗ ở chu đáo. Chẳng là vài ngày nữa là đến Tết, Trung Vương thiết nghĩ nghĩa quân lâu nay vất vả như vậy, ít ra cũng phải để họ hưởng chút cái gọi là ấm áp, cái gọi là không khí đón xuân nên cố tình dời ngày đến Cửu Chân, đón nghĩa sĩ về tề tựu chung vui.

Có chút thời gian rảnh, Mộc Kha lại trở về thăm Bình Nhi, còn lên trộm được một cái bánh chưng đem về cho cô. Tiếc là vừa cắn được đôi ba miếng, Mộc Kha lại bị điều đi tiếp.

Tuy đã chiếm được Giao Chỉ nhưng nghĩa quân vẫn phải đề phòng. Mỗi đội cứ thế chia đôi lượng người, kẻ nghỉ, kẻ trực, thay nhau đón Tết vồn vện từ đêm tới sáng hôm sau rồi lập tức thu dọn, ai về việc nấy.

Mộc Kha tuy rất bận nhưng không để Bình Nhi đói một bữa nào, thậm chí thuốc men cũng đủ cả. Bình Nhi căn bản cứ đưa miệng mà uống thế thôi, cũng không hy vọng sẽ khỏi tàn phế, vị đắng cũng quen nên lúc nào cũng ngoan ngoãn. Đề ý mới thấy mấy ngày này thuốc có vị lạ, uống vào người nóng ran nhưng lại cảm thấy người khỏe hẳn. Tối đó giật mình tỉnh dậy, Bình Nhi phát hiện mình đã có thể cử động cả hai bàn tay. Khỏi phải nói, với một kẻ thiết nghĩ sẽ tàn phế suốt đời nay lại có thể cử động trở lại, cô vui sướng biết bao nhiêu. Cô nằm trên chõng nhìn ra trời, mong ngóng Mộc Kha trở về để khoe với hắn.

“A Tí, dậy uống thuốc đi này.” A Thố ló đầu vào lều gọi cô, trên tay cầm một chén thuốc sắc sẵn.

A Thố từ từ nâng người cô dậy, kê chén thuốc đắng nghét vào miệng cô rồi chậm chậm hạ người cô nằm xuống khi chén thuốc đã cạn. Cô nhìn A Thố, đúng là cái tên rất hợp với người. Thân hình Thố nhỏ con hơn nhiều so với những thanh niên trai tráng khác trong nghĩa quân, bù lại được cái nhanh nhẹn nên rất được tin tưởng trong việc do thám.

“A Kha bận bàn chuyện đại sự với Trung Vương và chị em Đinh thị, chắc sẽ về muộn, đệ nghỉ ngơi trước đi. Đừng đợi hắn làm gì.”

“Vậy em không đợi nữa. A Thố, trưa giờ em nằm một chỗ chán quá, cõn em đi dạo chút được không?”

“Cũng được.” A Thố đồng ý rồi ngo đầu nhìn quanh. “Chỉ một lát thôi đấy!”

Vậy là hắn công cô ra ngoài. Nằm trên lưng A Thố không cảm thấy vững vàng như nằm trên lưng Mộc Kha vì lưng Thố không được rộng, lại còn bị xương của Thố đâm chọc. Bọc vài quần người Bình Nhi cũng tuột lên tuột xuống vì Thố quá nhỏ người nên khiến người trên lưng cũng bất an, không biết sẽ té lúc nào.

Chợt, Bình Nhi ngửi thấy hương hoa mộc thoảng nhẹ quen thuộc tựa mùi của mẹ cô. Nhưng cô không nghĩ bà lại xuất hiện ở đây. Mộc Kha chăng?

Cô bảo A Thố công mình đến góc rừng nơi toả hương hoa mộc nhưng A Thố không chịu, nói nơi đó nằm ngoài khu vực hoạt động của nghĩa quân. Khi A Thố xoay người trở về, bỗng mùi máu từ phía ấy bay đến, đâm xộc vào mũi cô. Bình Nhi tuy không chắc nhưng cũng lo sợ Mộc Kha xảy ra chuyện nên một hai bắt A Thố công mình đến đó. A Thố cũng làm theo. Vừa tiến đến khoảng chục bước chân, chân Thố dẫm phải xác người khiến Thố không khỏi giật mình. Xác người kia vận trang phục của quân ta, nằm xấp, vỡ sọ, lưng thủng nhiều lỗ như bị dao đâm, máu chảy lênh láng.

“Chuyện... chuyện gì vậy? Này, mau tỉnh dậy đi.” A Thố dùng tay lay lay người nọ.

“Anh Thố, hình như người đó chết rồi. Mình về bẩm báo đi anh.” Bình Nhi cố giữ giọng bình tĩnh nhất có thể.

Không chân chừ thêm, A Thố lập tức đứng dậy, công Bình Nhi trở về doanh trại. Chợt có thứ gì đó rất to và mạnh xô ngã y làm cả hai té nhào ra đất. Dưới ánh sáng mờ nhạt, Bình Nhi vẫn thấy rõ gã vừa tấn công cô và A Thố là một gã người Hán.

Lính thất trận?

Mắt hắn quất lên giận dữ, đầu tóc như tổ quạ, tay lăm lăm cây kiếm, la gào, chuẩn bị cho A Thố một đòn kết liễu.

Bình Nhi cầm lấy hòn đá, dùng hết sức bình sinh búng viên đá vào mắt tên người Hán làm hắn lạng lạng choạng bước lùi ra sau.

“Thằng nhóc khôn kiếp. A!” Tên ấy lại càng hung tợn hơn, la lên một cái rồi vung kiếm nhắm cô mà chém.

A Thố liếc mình húc hắn ngã ra sau, kiếm văng ra xa. Có lẽ hắn bị thương nên sức cũng yếu, mất một lát mới ngời dậy được. Lợi dụng lúc đó, A Thố cầm hòn đá to phang vào đầu hắn một cái nữa rồi lồm cồm ồm cô trở ra. Nhưng tên ấy rất trâu. Hắn một tay chặn máu sau đầu, một tay siết chặt đám cho A Thố một phát ngã lăn quay.

Mộc Kha trở về lều tìm Bình Nhi nhưng không thấy, lập tức điều động người cho tìm kiếm khắp nơi, phát hiện A Thố bị thương nên cho người đem về chữa trị.

“A Kha! A Kha! Tại tôi bất tài. A Tí bị tên người Hán bắt đi rồi.” A Thố loay hoay ngồi dậy, một bên mắt sưng phù.

“Đừng lo! Sẽ tìm ra thằng bé sớm thôi. Tên ấy bị thương, chưa đi xa được đâu.” Mộc Kha bình tĩnh đáp dù biết mình chính là người sót ruột hơn ai hết.

Bình Nhi bị bắt làm con tin. Cô chẳng thể phản kháng bằng thân thể bại liệt này nên đành để tên giặc Hán kê kiếm dưới cổ mình. Đến lúc nghĩa quân tìm thấy, khi chẳng ai biết làm gì để giải thoát cho cô, tên người Hán kia đã bị kết liễu nhanh chóng bằng một nhát kiếm xuyên thẳng qua tim từ đằng xa bay

đến.

Mộc Kha đã phá vỡ quy tắc của mình. Lần đầu tiên hắn giết người, không chút do dự, chỉ vì cô. Hắn chẳng cần tính toán xem nếu hắn vội vàng mạnh động có khiến tên kia ra tay làm cô bị thương hay không. Hắn chỉ nghĩ đến một điều nếu gã đàn ông kia giết cô, hắn sẽ không ngần ngại truy sát, giết chết tên ấy từ kiếp này sang kiếp khác, cho đến khi hồn siêu phách tán vẫn không từ.

Từ ngày người của Cao tộc giết cả nhà cô, hắn đã quyết sẽ xem cô như người nhà và nuôi dạy thật tốt. Như một cách để hắn chuộc lại những lỗi lầm trước kia, cho đến khi cô biết được sự thật và muốn giết hắn. Hắn cũng cam lòng.

Kể từ ngày hôm đó, nghĩa quân bắt đầu canh phòng cẩn mật hơn cũng như đẩy nhanh quá trình tiến công hòng chiếm toàn bộ Cửu Chân. Kế sách này do Mộc Kha đưa ra, rất nhiều người đồng thuận với hắn kể cả Trung Vương. Mọi chuyện diễn ra vô cùng suông sẻ, chẳng bao lâu, Cửu Chân đã thuộc về Trung Vương theo như dự đoán. Thừa thắng xông lên, chẳng bao lâu thì Nhật Nam cũng trở thành địa bàn của Hai Bà Trưng. Vốn vẹn trong vòng một năm thôi, toàn bộ đất Âu Lạc cũ gần như đã trở về với đúng chủ của nó, điều mà không ai ngờ trước được.

Trung Trắc nhân cơ hội này, bố cáo toàn thiên hạ việc mình tự phong vương cho bá tánh gần xa đều hay.

Bọn nhà Hán sau khi bị đánh tơi tả, tạm thời không có hành động gì đáng ngại.

“Mộc Kha, công lao của người lần này rất lớn. Muốn ban thưởng gì, ta đều ưng thuận cả.” Trung Trắc hài lòng nói với Mộc Kha.

"Nếu Trung Vương đã rộng lượng, tôi chỉ xin được nghỉ ngơi vài ngày, trở về chăm sóc em trai đau ốm thôi ạ!"

“Dĩ nhiên là được. Nhưng đường xa cách trở, chúng ta đang đóng quân ở Phú Yên trong khi em trai ngươi đã được chuyển về Mê Linh chăm sóc. Dù lần này chúng ta toàn thắng nhưng không thể lơ là, mất cảnh giác. Mộc Kha, ngươi nhất định phải cân nhắc cho kĩ. Ngươi là quân sư, thành bại hay không, một nửa nằm trong tay ngươi. Phải về sớm đây.”

“Thưa tôi đã rõ.”

Hôm sau, Mộc Kha tức tốc trở về Mê Linh thăm cô. Bình Nhi lúc này đã có thể đi lại được. Hắn vô cùng vui mừng. Quả là linh nghiệm! Đình An nói không sai. Chỉ cần chưa chết đều có thể chữa được, hơn nữa là không để lại di chứng.

Thấm thoát hai năm trôi qua. Lâu thật lâu hắn mới xin phép được trở về Mê Linh thăm cô vì nghĩa quân di chuyển liên tục, sợ bị địch phát hiện nên hắn rất hạn chế đi lại.

Đúng hôm Mộc Kha trở về Mê Linh thăm cô bỗng nhận được thư từ Trung Nhị, nghe đầu nghĩa quân đã bắt đầu di chuyển, chuẩn bị tiến đánh Hợp Phô. Sự việc quá là đường đột, đã vậy Mộc Kha còn chưa nghe bàn bạc qua bao giờ. Tiến vào đất giặc đánh giặc không phải chuyện ngày một ngày hai. Hắn nghĩ Trung Vương đã hơi nóng vội, đợi nghĩa quân hành quân, chắc chắn sẽ ghé Mê Linh nghỉ ngơi, nhân cơ hội ấy, hắn sẽ xin bản lại.

Đúng như dự kiến. Vào một buổi sáng trong xanh nọ, hắn nhận được tin báo nghĩa quân đã tới Mê Linh. Hắn bảo Bình Nhi ngừng luyện chữ rồi nắm tay dắt cô đi đón Trung Vương. Trung Vương đối xử với cô như một đứa trẻ, còn cô đối với người có phần ngang hàng khiến Trung Vương cảm thấy hơi kì quái.

“A Tí thật là một đứa trẻ kì lạ!”

Trung Vương bất chợt lên tiếng khi đang luyện bắn cung cùng Trung Nhị và Mộc Kha.

“Vâng. Nhìn kĩ đệ ấy có chút giống con gái. Lúc trước còn nhỏ không để ý, càng lớn lại càng rõ.” Trung Nhị đáp.

Mộc Kha ho lên một tiếng, thư thả rút cung bắn vào hồng tâm.

“Tỷ thấy A Tí nói chuyện cứ thâm sâu, chẳng giống trẻ con gì cả. Hơn nữa... Cái gì thằng bé cũng biết. Mộc Kha, em trai ngươi là thần đồng à?”

Mộc Kha đắc ý cười. Được như thế không phải nhờ công lao hắn nuôi dạy sao? Mặc dù chính sự lúc trước Bình Nhi không rành nhưng dù sao cũng đã năm mười hai tuổi. Sống gần các bậc trưởng bối nên hành xử cũng có chút khác thường, chẳng có gì ngạc nhiên.

Trung Trắc nheo mắt nhìn trời, đưa tay quạt mồ hôi trên trán rồi tháo cung treo lên. Cô rót ba chén trà, bảo Trung Nhị và Mộc Kha nghỉ ngơi lại uống chút nước.

“Vậy trẻ con thì phải nói như thế nào?” Mộc Kha dốc cạn chén trà, quay sang nhìn Trung Trắc.

Câu hỏi này không phải không trả lời được mà là không thể trả lời. Chẳng lẽ cứ là con nít thì phải ngây thơ, nói chuyện ngọng nghịu và hay hỏi cái này cái nọ mới được gọi là trẻ con sao?

Suy cho cùng cũng chỉ ba mặt nhìn nhau. Lúc đầu Trung Nhị tính nói gì đó rồi cũng cho qua, im lặng ngắm trời. Còn Trung Vương cũng chỉ cười một cái, thầm nghĩ quân sư đúng là quân sư, hỏi người một câu người lại bắt bí ta, người nói lý ta không thể cãi bướng, sau đó lại tự mình bật cười.

Họ đâu biết người bắt bí họ lại là “cậu bé” bị xem là kì lạ kia. Duy nhất một mình Mộc Kha biết điều đó.

Về sau, nghĩa quân lại tiếp tục lên đường tiến đánh Hợp Phố như dự định. Lần hành chinh này đã có tính toán của Mộc Kha và Trung Vương. Mộc Kha được phân lãnh đạo quân tiếp viện. Những người trong nhóm A Cay thì theo Trung Vương sang đất Bắc. Hai bên chia tay từ đây, A Thỏ cũng thế. Thỏ hết sức ngậm ngùi, trước khi đi còn tặng Bình Nhi một cái bánh giò. Bình Nhi còn nhớ hôm ấy trời mưa khôn tả mà đoàn người ra đi hùng dũng khôn người. Đợi khi tất cả chỉ còn là cái chấm nhỏ, Mộc Kha mới nắm tay cô trở về lều.

Việc chiếm đánh Hợp Phố rất thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta nghi ngờ. Mộc Kha sau khi nhận được tin liền báo ngay với những người trong quân tiếp viện. Ai nấy đều hết sức vui mừng.

“Bọn nhà Hán biết quân ta đến, sửa đường, thông núi, mở kho lương, dàn trận sắp xe mà ta vẫn có thể thuận lợi chiếm được Hợp Phố, Thương Ngô, Uất Lâm và Nam Hải. Thật đáng ngờ!”

Bình Nhi đứng ngoài nghe lén Mộc Kha và những người khác bàn chuyện đại sự.

“Hơn nửa trận lần này đích thân Mã Viện làm Phục Ba tướng quân, Phù Lạc hầu Lưu Long làm phó tướng. Bọn chúng thua, ta rất lấy làm mừng, song vẫn không yên tâm cho lắm. Còn Phật Nguyệt, nghe nói lập được chiến công không nhỏ?”

Trận đánh lần này người khiến bọn nhà Hán khiếp sợ nhất chính là Tả tướng thủy quân Phật Nguyệt. Cô khiến lực lượng của chúng tiêu hao phân nửa, khí thế còn có phần lấn át Trung Trắc và Trung Nhị. Lần trước Bình Nhi có gặp qua cô ấy, phải nói là tài cao không gì sánh bằng. Kỹ năng đầu kiếm cùng võ nghệ thuộc thượng của thượng đẳng. Thật khiến người ta ngưỡng mộ.

“Mã Viện bị Phật Nguyệt đánh trọng thương, suýt mất luôn cánh tay. Lưu Long bị Trung Nhị hất ngã ngựa. Bọn chúng ở Uất Lâm bị Trung dũng đại tướng quân Trần Quốc đánh cho tan tác. Toàn thua dưới tay chị em phụ nữ, tướng nhà Hán xem ra cũng chỉ đến thế.” Một người khác cười nói.

Mộc Kha bảo chó nên khinh địch, căn dặn lính gác nếu có thư gửi đến lập tức bẩm báo cho hần biết.

Mặt trời dần xuống núi.

“Anh Kha, đêm nay anh lại tính đi nữa à?” Bình Nhi hỏi hần nhưng cô thừa biết, tối nào hần cũng bỏ ngủ cười mây đến theo dõi động thái giấc.

“Em biết à?” Mộc Kha ngẩng đầu nhìn cô. Nét chữ trên trang giấy đến đây chợt dang dở. “Em biết ta là yêu quái từ khi nào?”

Sở dĩ hần đoán được là vì từ Mê Linh đến nhà Hán là chặng đường xa, không thể đi đi về về trong một đêm. Loại trừ hết tất cả khả năng, không có phép thuật thì chẳng người thường nào làm nổi chuyện này.

“Anh Kha quên rồi à? Lúc anh ở dưới hồ trong rừng ấy, em thấy anh dùng pháp lực đánh lũ tinh tan tác mà. Từ đầu em đã biết. Nhưng trên người anh không có yêu khí. Tại sao?”

“Vi ta là bán yêu. Bán yêu có thể che dấu yêu khí. Hần muội biết chuyện Âu cơ đẻ ra bọc trăm trứng, nở ra một trăm người con rồi chứ? Ta chính là một trong những quả trứng ấy. Chưa kể đến việc ta còn là con trai trưởng. Tới đây thì muội cũng đoán được rồi. Đúng, ta chính là Hùng Vương đời thứ nhất, người khai sinh ra nước Văn Lang cũ đây.”

“Xi... Nói dối. Em nhìn rõ rồi. Anh là rắn, không phải rồng. Đừng hòng gạt em” Bình Nhi phui tay, ánh nhìn khinh thường.

“Rồi, rồi. Ta chẳng phải con cháu Thần Nông gì cả. Xích Quỷ hay Vu Tiên đều không can dự đến ta. Muội chỉ cần biết ta đã có mặt trên cái đất này lâu lắm rồi đi.”

Bình Nhi chẳng ngờ người cô gọi là anh bấy lâu lại lớn tuổi đến thế, phải gọi là cụ mới phải phép chứ nhỉ?

Cuộc trò chuyện của bọn họ cũng chỉ ngắn ngủi thế thôi. Đúng như đã đoán, tối đó Mộc Kha rời Mê Linh, sáng hôm sau lại lên trở về. Nào ngờ vẫn có người phát hiện, đem chuyện rủi rỉ với người khác, gây mất đoàn kết nội bộ. Bọn họ cho Mộc Kha là kẻ đáng ngờ, còn nghi ngờ hần theo phe địch, cố tình dìm quân ta vào chỗ chết, chẳng biết hần nghĩ gì trong đầu mà đi hành quân cũng dắt theo đứa nhỏ là cô đây. Đã thế họ còn bảo cô vận khí xui xẻo, vừa về đã khiến người trong đoàn A Cay thiệt mạng không dưới mười người. Và còn nhiều tiếng đồn không mấy hay ho khác nữa. Buồn cười hơn, có kẻ còn cho cô và Mộc Kha có mối tình đoạn tụ sâu sắc. Thật chẳng biết giấu mặt đi đâu.

Trưa hôm đó Mộc Kha nhận được tin Hai Bà Trưng thất trận ở Lãng Bạc, hiện đang lui quân, cần tiếp viện. Lập tức, Mộc Kha cử toán binh vừa vận động được từ các buôn làng đến hỗ trợ cho quân ta. Nào ngờ bọn chúng ô hợp, trên đường đi bị mưa chèo nên đã bỏ trốn. Còn bọn thủ lĩnh ở vùng Đông Bắc cho hai bà là nữ, quyết không phụng mệnh dưới vẫy đàn bà nên chẳng tuân theo, lại còn mê hoặc nghĩa quân khiến lóp lóp đàn đàn cứ thế tan rã.

Mộc Kha tức giận, ra lệnh điều quân đến Cẩm Khê, chỉ để lại vài người giữ thành, cũng để cả cô ở lại. Hần nhìn cô không lời từ biệt rồi ngoảnh mặt đành lòng cất bước đi.

Quân của Mộc Kha trên đường tiếp ứng bị giặc mai phục, dồn vào khe núi. Tên bay như mưa, chết hơn một nửa. Binh mã của chúng dồn quân ta tới tấp, chớp mắt xác đã chất chồng.

“Anh Kha!” Bình Nhi chui ra từ trong xe hàng, chạy đến chỗ hần.

“Em ở đây làm gì?” Hần sững sờ khi nhìn thấy cô, lòng như lửa đốt.

Bình Nhi chưa kịp nói gì đã bị hấn đẩy ngã dúi dụi. Hấn đỡ thay cô nhát kiếm của tên giặc nọ. Bình Nhi ngược lên, thấy hàng loạt cung thủ trên kia đều nhắm vào mình. Cô lồm cồm bò dậy, rút Ô Kim Quang trong bụng, đỡ được mấy lần tên đang hướng đến mình. Đây là báu vật cha truyền cho cô, không lúc nào cô không mang theo nó.

"Chạy đi!" Mộc Kha hét lên với cô.

Tên giặc nhân lúc Mộc Kha sơ hở liền chém vào ngực hấn mấy nhát nữa, thế mà tên kia cuối cùng vẫn chết dưới tay Mộc Kha.

Cát bụi từ trên trời bỗng rơi xuống đình đầu cô. Chưa đầy một khắc, Bình Nhi đã bị đè bẹp dưới tảng đá khổng lồ.

Đợi đến khi hấn quay đầu lại thì đã quá muộn.

Hấn kinh hoàng nhìn máu tươi lan ra dưới chân tảng đá.

Con quỷ dữ trong hấn vì thế cũng tức khắc mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chuyện Xưa Tích Cũ (2)

"Bẩm Mã... tướng quân... có... có yêu quái."

Từ ngoài xa, toán lính Hán thất trận tập tễnh chạy vào bẩm báo, mặt cắt không còn một giọt máu.

Mã Viện lập tức hắt người đang băng bó cho mình ra, miêng vải trắng đang quấn đang dờ lỏng thông trên tay hấn. Y nhủ mảy túm lấy cánh tay binh sĩ nọ, kéo hấn đứng lên ép nói cho rõ ngọn ngành. Theo lời tên lính ấy nói, trong lúc đại binh nhà Hán đang toàn thắng ở khe núi Châu Khúc, bất ngờ từ đâu xuất hiện một con đại mãng xà. Hầu hết toàn bộ binh sĩ đều thiệt mạng, chỉ còn sót lại vài ba kẻ toàn thân trở về.

Khe núi Châu Khúc bị lấp đầy bởi xác người, đổ đầy bởi máu và chết chóc. Sát khí của con đại mãng xà lan toả vạn dặm khiến lòng người khi không lại dậy lên cảm giác lo sợ.

Ngay cả người của nghĩa quân cũng bị vạ lây không ít, đa số đều bỏ chạy, hòng giữ lại mạng sống. Con mãng xà ngập ngụa trong máu tanh bỗng chốc lại càng lớn hơn nữa. Khe nứt bé xíu này e không chịu được kích cỡ khổng lồ ấy mà sụp đổ nhanh thôi.

Mộc Kha dường như đã mất đi phần người còn lại của mình. Ánh mắt giăng đầy oán hận, trừng mắt nhìn tảng đá mà phía bên dưới là xác của cô. Hấn không dám nhắc tảng đá lên. Hấn sợ sẽ thấy cảnh tượng không muốn thấy.

Ít ra hấn vẫn còn biết sợ chứ chưa hoàn toàn mất đi lý trí.

"Người làm vậy có đáng không? Chẳng phải người bảo muốn cùng nhau đấu một trận công bằng ư? Hà có gì lại biến thành bộ dạng thế này?" Một giọng đàn ông vang lên.

"..."

"Không phải người nói sẽ tiếp viện cho bọn họ sao?"

Mộc Kha thoáng nhìn người đàn ông rồi lắc đầu.

"Đã quá muộn rồi, người ngay trước mắt ta còn không cứu được, huống chi ở phương Bắc xa xôi kia. Vậy cũng tốt, thà làm thần ở một phương nào đó còn hơn kẹt mãi ở chốn nhân thế này, kẹt trong cuộc chiến không có hồi kết này."

Lời Mộc Kha nói ý ám chỉ hai vị Trung Vương. Nhưng nghe sao lại đau lòng quá!

Mộc Kha lượn thân hình to dài của mình quanh người đàn ông đứng sừng sững dưới đất. Người ấy không có vẻ gì là sợ hấn cả. Ngược lại, đáy mắt còn ẩn hiện ý cười.

"Người cũng đã mất rồi. Việc gì người phải buồn như vậy?"

"Sinh ly tử biệt, ta biết. So với mấy vạn năm tồn tại, thời gian ta bên cô ấy cũng chẳng nhiều, nhưng ta.. ta..."

Đôi mắt nâu vàng nhuộm màu buồn bã dần ngân ngấn nước. Giọt nước đầu tiên rơi xuống, đập mạnh xuống nền đất, vỡ tan. Nước bắn tung toé khắp

noi, hoà với máu và xác chất đầy trên đất.

Người đàn ông kia nhìn hắn đầy bất ngờ. Lần đầu tiên y trông thấy một con đại mãng xà khóc như vậy.

Mộc Kha bảo em gái hắn đã không còn. Hắn đau lòng quá đỗi. Trước giờ hắn vốn không nhận ra, đến khi mất đi rồi mới chợt thấu hiểu thì ra trên thế gian này vẫn còn một người hắn muốn bảo vệ, hắn muốn che chở đến suốt kiếp như vậy, ngoài u hắn ra.

Kể từ ngày u hắn mất, hắn theo thầy cùng các anh lên núi săn yêu. Đôi bàn tay của hắn đã nhuộm quá nhiều máu, nhuộm máu của đồng loại mình. Không, thật ra hắn là bán yêu. Vốn dĩ từ đầu hắn đã chọn làm người nhưng Cao vương - thầy hắn một mực ép hắn phải trở thành thợ săn.

Chỉ cần nghĩ đến dòng máu xà tinh đang chảy mạnh mẽ trong từng sợi huyết quản thôi, hắn cũng đã thấy kinh tởm. Vì u hắn đã bị lũ yêu quái sát hại. Chúng nói nghiệp này do thầy hắn gây ra. Nếu không phải vì Cao tộc hắn săn bắt yêu quái, giết hại bao nhiêu yêu chúng vô tội, u hắn sẽ không chết, hắn cũng sẽ không có kết cục này.

Nhưng hắn vẫn ngu muội, theo Cao vương lên non xuống biển, tiếp tục sát hại chúng sinh. Giờ hắn mới để ý, ngày ấy thầy hắn khi nghe tin u mất, ông ấy chẳng tỏ vẻ đau lòng gì. Hắn ngây thơ nghe lời lão Hàm, nào là quân tử tâm phải vững như núi Thái Sơn. Hắn nghĩ thầy hắn vì trọng trách nặng nề trên vai, lại là người đứng đầu Cao tộc nên không thể quá đau lòng, càng không thể để lộ nên so với việc trách cứ ông ấy lại càng cảm thông.

Vậy mà...

Vững vàng gì mà khi hay tin phụ nhân của mình chết lại cứ đứng dung rượu chè, lại còn nạp thêm thể thiếp? Không những một mà lại còn đến năm người, dù u hắn mới mất có mười ngày, vẫn chưa để tang xong.

“Càng đau khổ, ta càng tàn độc. Chẳng biết từ lúc nào, sát khí của ta ngày một lớn. Ngay cả tiểu yêu vừa mới chào đời, ta cũng cam tâm ra tay.”

Cứ thế, hắn đắm chìm vào quá khứ.

Mộc Kha vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó, màu đỏ ngập tràn trong mắt như cảnh tượng bấy giờ. Xác yêu tinh nhiều vô số, giắt trên cây, hàng rào, la liệt trên nền nhà và ngoài sân vườn, thân xác tàn tạ, lưng ai nấy găm đầy mũi tên.

Đó là lần đầu hắn theo người của Cao tộc đi săn yêu. Lần đầu tiên đã phải chạm trán với yêu tộc khá mạnh.

Trận chiến diễn ra kịch liệt đến nỗi suýt nữa người của Cao tộc thất trận. Nhưng đầu vẫn hoàn đầy, như bao lần trước, chiến thắng vẫn thuộc về Cao tộc.

Mộc Kha lặng lẽ mai phục trên cây, thân nhiên dùng khăn tay lau thật kỹ mũi tên bạc cho đến khi mũi tên sáng bóng. Hải lòng, hắn âm thầm quan sát con mồi, rút tên bắn dồn kết liễu vào họng đối phương. Thân xác kẻ bị nhắm maut chóng hoá tro, theo gió bay tứ tán. Cần phải nhắm bắn thật chính xác mới có thể giữ được chân nguyên tu luyện mấy trăm năm của yêu quái, sau đó sẽ được thu vào một cái vỏ trống giống vỏ rượu, kể đến đem về chế luyện nội đan.

“Đồ vô tích sự! Nhìn thấy chưa? Chân nguyên bị người bắn nát cả rồi!”

Anh hắn, Cao Viễn Bằng và cũng là con trai trưởng trong tộc lên tiếng quở trách. Tiếp theo đó, những người đi theo cũng có thái độ không hài lòng với hành động hắn vừa làm. Nếu vừa nãy hắn không kịp thời bắn mũi tên ấy, có lẽ tên Cao Viễn Bằng kia chẳng giữ nổi cái mạng để mà quát nạt người khác nữa đâu.

Tuy vậy, Mộc Kha vẫn mở miệng nói câu xin lỗi và nhận lại từ những người khác cái lắc đầu ngán ngẩm. Ngay từ đầu, việc trưởng tộc Cao Hoàng – thầy hắn quyết định đưa hắn đi theo đã vấp phải phản đối của nhiều người. Bọn họ nói hắn quá ư ngốc nghếch, pháp lực yếu lại không có tố chất của thợ săn yêu, đưa theo chỉ tổ hỏng chuyện. Còn nói con trai mà lúc nào cũng quần quanh vấy u hắn, mãi đến tuổi này mà chưa thể cầm dao giết hại thứ gì. Họ cho đó là điều đáng hổ thẹn, là sự sỉ nhục đối với Cao tộc.

Vậy thì đã sao, cuối cùng thầy hắn vẫn đưa hắn theo, để hắn chứng kiến những cảnh tượng dã man. Hắn còn nhớ có lần, thầy hắn sau khi đi săn về đã ném cho hắn một con tiểu yêu đang thoi thóp và một con dao cùi, bảo hắn đâm chết tiểu yêu đó. Thế là hắn cầm con dao thẳng vào tim kẻ ấy và nhận lại từ thầy hắn một cú tát trời giáng. Thầy hắn bảo hắn vẫn còn nhân từ, phải vứt bỏ cái lương tâm ấy đi. Thầy hắn biết thừa hắn muốn giúp tiểu yêu kia thoát khỏi đau đớn càng sớm càng tốt nên mới làm thế.

"Một con dao cùi trong tay, không phải dùng nó để giết chết kẻ thù của mình ngay lập tức mà là để hắn đau đớn một cách từ từ, từ từ..."

Ném cho hắn ánh nhìn lạnh lùng hơn cả gió Bắc, thầy hắn lại tiếp lời.

“Cao tộc sẽ không bao giờ chứa chấp những kẻ yếu đuối như con. Đừng làm ta thất vọng!”

Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Không lâu sau, người anh thứ hai của hắn tình cờ phát hiện hắn có tình tha một tiểu yêu sau cánh rừng.

Đêm đó, hắn bị phạt nhốt trong động, không được ăn, không được uống suốt hai mươi ngày. Cái gì ăn được hắn đều ăn cả. Thần lẩn, gián, chuột, thậm chí phải uống nước tiểu để cầm hơi. Bản năng sinh tồn mãnh liệt trỗi dậy trong hắn, hắn nhớ u, muốn gặp u.

Hắn nhất quyết không chịu chết ở chốn dơ bẩn này!

Các anh của hắn cười đùa với nhau rằng yếu đuối như hắn sẽ chẳng chịu nổi, hắn là đã chết rục xương trong động rồi. Nào ngờ, khi giải phong ấn, đám người trong Cao tộc mới bàng hoàng phát hiện, Mộc Kha đã hoá xà yêu từ lúc nào. Không những thế, yêu khí của hắn lại nồng nặc, lần át đối phương. Đối với bọn họ, chuyện ấy thật quá vô lý. Chỉ trong vài ngày, sao có thể tu luyện được ra như thế? Chưa kể tư chất của Mộc Kha khi ấy chỉ được xếp vào loại tầm thường, thậm chí không đáng để được gọi là bán yêu.

Vậy mà bây giờ, yêu khí của hắn lại có thể ngang ngửa với thầy hắn? Không ăn cấp linh đơn thì là gì?

Bọn họ quy hắn tội ăn cấp, mấy phen sống chết đòi Cao Minh xử hắn. Sau khi mở lò luyện đơn xem xét kỹ càng, đúng thật phát hiện ra số linh đơn tích trữ được bấy lâu hơn một nửa đã bị lấy cắp, sự phẫn nộ của những người trong tộc dâng đến đỉnh điểm.

Mộc Kha không biết tại sao mình lại mạnh lên như thế. Hắn bị nhốt trong động đến thừa sống thiếu chết, làm sao đủ mạnh để giải phong ấn, ra ngoài tột linh đơn được. Hơn nữa, lò luyện đơn ở đâu hắn còn chưa biết.

Về phần thầy hắn, bên ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không rõ tâm trạng vui buồn ra sao, không trách mắng, không tra hỏi lại càng không trách phạt. Vì vậy, ông vấp phải phản đối của nhiều người, nội bộ Cao tộc bắt đầu xảy ra.

Cũng từ đó, Mộc Kha bị điều đi săn nhiều hơn. Tâm tính hắn từ đó cũng thay đổi, vẫn điềm đạm nhưng toan tính hơn nhiều và cũng tàn nhẫn hơn. Mộc Kha ngày càng được thầy hắn trọng dụng. Việc này càng làm các anh hắn gai mắt, bao phen bày mưu ám sát hắn nhưng không thành. Lần nào đi săn, Mộc Kha cũng mang thương tích đầy mình trở về.

Nhưng lần bị thương nặng nhất phải kể đến hôm giao chiến với bọn tinh. Trong lúc mài miết tìm con mồi, Mộc Kha bất ngờ sập bẫy, lọt xuống một cái hố sâu hơn trăm mét, bề ngang chật hẹp, bốn bề bao phủ bởi bóng tối đặc quánh. Từ trong hố ấy tràn ra một bầy tinh - những oan hồn chết thảm nơi rừng rậm, không thể siêu thoát nên biến thành những dạng này. Bọn chúng người chằng ra người, yêu chẳng ra yêu, đêm đêm trườn lên mặt đất hưởng Nguyệt khí và sản mồi. Gặp người ăn người, gặp thú ăn thú. Vô cùng đáng sợ.

Chúng bò nhào đến như thác, khát thịt thèm máu, cào cấu loạn xạ. Một mình Mộc Kha trong cái hang sâu chật hẹp ấy, đánh bại hết bọn tinh kia. Đến phút cuối còn sót lại một con, Mộc Kha đã bị thương quá nặng. Hắn nghĩ mình có lẽ sẽ bỏ mạng nơi đây nhưng không, hắn vẫn còn sống và được cứu sống bởi một bé gái tốt bụng.

Con tinh còn sót lại liền thét lên bỏ chạy khi luồng ánh sáng từ trên đỉnh động rọi xuống. Tiếp theo đó, hắn bám vào sợi dây thừng vừa được thả xuống, từ từ leo lên miệng hố rồi nằm dài ra, thở hồng hộc.

Khoảnh khắc ngăn ngui ban nãy dưới hố kia, hắn tưởng sẽ không bao giờ được ngắm nhìn những tia nắng buồn chán mà hắn đã ngắm suốt mấy ngàn năm ngắm cùng mẹ hắn. Đột nhiên hắn nhớ tới bà, nhớ tới u đầu yêu của hắn, nhớ ánh sáng nhẹ nhàng hắt lên gương mặt bà mỗi khi cùng bà ngắm hoàng hôn. Hết nghĩ đến, hắn lại rơi lệ.

“Em bảo này...” Một bé gái không rõ từ đâu chớp mắt nhìn hắn, đôi mắt trong veo như nước hồ thu.

Cô ngồi xổm, lưng đeo một cái sọt nứa to bằng cả người, ghé sát mặt mình vào mặt hắn. Đôi mắt đen láy chớp chớp như sao sa, vô cùng ngây thơ, thánh thiện.

“...”

Hắn cũng nhìn cô chớp chớp lại, hơi thờ ngẹn lại vài khắc.

“Anh trai đẹp trai bị lạc à? Nhớ u phải không? Đừng khóc, con trai phải mạnh mẽ lên!” Bé gái đưa bàn tay bé nhỏ phớt đi giọt nước vừa chực lăn xuống.

Hắn lại chớp liên hồi. Lần đầu tiên bị đưa vào tình huống quái gở thế này. Được con gái cứu và khóc trước mặt người ta nữa chứ.

Nam nhi đại trượng phu, thật là xấu hổ!

Có điều hắn chẳng nghĩ được gì nhiều. Rồi quá nên hắn cứ ừ đại.

Cô mỉm cười thật tươi với hắn, đoạn đứng lên, cời chiếc sọt, thò tay vào đó và lấy ra một vật bọc bằng lá chuối đưa cho hắn.

“Đây!”

“Gì thế?” Hắn cầm lấy, đưa lên mũi ngửi.

“Bánh giầy.” Cô đáp. “Đẻ lâu quá nên khô rồi, cứng lắm! Em không ăn đâu, cho anh đấy! Ăn đi. Không cần cảm ơn đâu.”

Thật là “tốt bụng”.

Hắn trầm nghĩ, môi bất giác nở một nụ cười. Chưa kịp cất cái bánh vào túi, cô đã đeo sọt vào, nắm tay hắn kéo dậy, lúi đi một mạch. Hắn khẽ rên rỉ khi cô đụng phải chỗ bị thương của hắn.

Phát hiện ra hắn bị thương, hai mắt cô sáng rõ, nhanh nhẹn cời sọt nứa đeo sau lưng ra, lấy thuốc trong lọ rắc lên tay hắn rồi cẩn thận băng bó lại.

Mộc Kha khi ấy nhìn chẳng khác nào một tên ăn xin. Dài băng được quấn lỏng lẻo, cứ tuột ra mãi. Hễ hấn nhích một chút, miếng vải lại lỏng đi. Cuối cùng, đến khi tuột hết, hấn buộc phải tự băng lại.

“Kì vậy? Em học băng bó cả một tháng lận mà!”

Đôi môi hấn cong nhẹ lên khi trông thấy bộ dạng ảm ức của cô. Lần này, hấn nhận ra được mình đang cười, đắn đo một chút cũng quyết định giữ lại nụ cười đó. Cô nhún răng cười đáp lại rồi bảo hấn mau chóng đứng dậy.

“Thôi không sao! Lần sau chắc chắn sẽ được. Còn giờ anh mau đứng lên, kéo không kịp. Nhanh lên! Mặt trời sắp lặn rồi.”

“Ừm... Mà, nhà anh không phải hướng đó.”

“Gần bìa rừng có một cái miếu bỏ hoang, em dẫn anh đến đó trú tạm. Nếu đi ngược lại, e không thể băng qua kịp cánh rừng này.”

Mộc Kha gật đầu.

Không gật thì còn biết làm gì nữa? Giờ hấn cũng không có ý định quay về sớm. Hấn đoán người Cao tộc kia nghĩ hấn sẽ chết. Cứ để bọn họ đắc ý hết hôm nay đã.

Tuy hả lòng nhưng hấn chẳng thấy gì vui. Hăm hại, trả thù, từ đầu vốn dĩ không phải bản tính của hấn. Bất kể là người hay yêu mà, sống trên thế gian này đều phải chịu sự chi phối của hoàn cảnh. “Nhân chi sơ tính bổn thiện”, câu này tính ra phản đúng nhiều hơn phần sai.

Chẳng mấy chốc, mặt trời cũng khuất bóng. Cả hai vừa lúc ra kịp khỏi rừng.

Đúng như cô nói, cách bìa rừng không xa có miếu hoang thật. Hấn đi tìm củi đốt lửa, dự định qua đêm ở đó, khi nào chán sẽ về. Còn cô bé kia không biết vì lẽ gì cũng ngồi lại với hấn, lúi cuội sắp xếp lại mớ thảo dược hái được suốt dọc đường.

“Cảm ơn em. Không có em chắc anh đã chết dưới động rồi. Sẵn đây anh họ Mộc tên Kha. Em tên gì?”

Vốn dĩ hấn tên là Cao Minh Vệ nhưng chẳng hiểu sao lại không thể nói ra, đành nói bừa một cái tên.

“Em tên Lục Bình Nhi.”

“Bình Nhi, Bình Nhi...”

Hấn lầm nhảm lại tên cô, cảm thấy có chút quen thuộc nhưng không nhớ chính xác đã từng nghe qua cái tên này ở đâu. Để xem! Cố nhớ một chút... Hình như là ở...

"Nhà anh ở đâu? Nhìn là biết không phải người ở đây rồi."

Giọng nói của cô ngắt ngang dòng suy nghĩ của hấn. Hấn khựng lại một chút, nhìn cô rồi hỏi lại.

"Sao em lại chắc thế?"

"Em sống ở đây lâu rồi mà!"

"Lâu? Là bao lâu?" Hấn nghe mà thấy buồn cười, âm thầm quan sát cô, trông đáng vóc chắc mới chỉ khoảng tám, chín tuổi.

"Đủ lâu để biết. Em nói thật đấy! Không tin thì thôi!"

Cô bực tức nói to. Thái độ của hấn lúc này rõ là đang cười cợt cô.

Hấn vờ như không biết cô đang bực, tay cầm mấy nhánh củi khô bỏ vào lửa.

"Nhà em ở đâu, để ta đưa về. Con gái đi đêm nguy hiểm lắm!"

“Kiểm tra hết số thuốc em mới về.” Cô nói chắc, tỉ mỉ xếp từng cây thuốc một.

Hấn thắc mắc không biết đồng thảo dược này có gì quan trọng mà khiến cô chú tâm như vậy. Không lẽ cô đang học làm y bà? Hấn hỏi cô và nhận được câu trả lời y đúc. Ở gần cô, hấn không hề cảm nhận được luồng yêu khí nào. Thật may vì cô là người. Nghĩ rồi hấn thấy tâm trạng thoải mái, gặp nhau thế này hấn cũng có cái duyên. Biết đâu, cả hai có thể kết bạn thì sao?

Nghĩ đến đây lòng hấn chợt phơi phới.

Bạn. Hấn muốn có bạn từ lâu lắm rồi. Dù sao hấn cũng là bán yêu, một nửa là người. Kết bạn với con người chẳng có gì sai đâu nhỉ?

“Này! Anh bình thường chẳng quen biết ai. Hay em kết bạn với anh đi. Mỗi ngày anh sẽ mang đồ ăn ngon qua cho.”

Cô lập tức ngược nhìn hắn, ánh mắt đầy nghi ngờ, nghe cứ như đang dụ dỗ con nhà lành vậy.

“Bạn? Nam nữ làm sao kết bạn? Trước sau gì cũng cưới nhau thôi!” Cô vẫn chăm chú phân loại thảo dược, không ngược mặt lên nữa.

"Phụt! Ai nói với em thế?" Hắn tròn xoe mắt, cười đến sặc cả nước miếng.

"Anh em bảo thế đấy!"

“Anh em hẳn bình thường đào hoa lắm nhỉ?”

"Còn phải nói! Nhà trong rừng sâu vậy thôi chứ chăm đi buôn làng chơi lắm. Lần nào về cũng mang theo đồ ăn ngon cả." Bình Nhi cười tít mắt.

"Thích nhỉ? Thế chịu làm bạn với anh nhé! Anh hứa sẽ đối xử tốt với em."

“Đàn ông ai chẳng hứa thế. Anh em bảo mỗi lần tán gái đều nói mấy câu tương tự vậy. Thế là cô nào cô nấy đổ ngay tấp lự! Mới chết chứ!”

Mộc Kha cười ra tiếng, cảm thấy mấy lời vừa nãy phát ra từ miệng một bé gái có gì đó sai sai. Hắn thầm hỏi không biết ông anh quý hoá nào mà lại dạy đứa em bé bỏng những câu nam nữ như này. Thật là một gia đình không bình thường chút nào, quên mất luôn là gia đình hắn cũng có bình thường đâu, đành đánh lạc hướng sang chuyện khác.

“Thôi, không nói nữa. Không muốn kết bạn anh cũng không ép. Kể ra cũng có tâm từ bi nhỉ? Muốn cứu người cơ đấy.” Hắn khẽ liếc mắt về phía đồng thuốc cô đang phân loại.

“Không. Không phải để cứu người đâu. Toàn độc dược cả đấy.”

Nói rồi, Bình Nhi xoay mặt nhìn vào khu rừng họ vừa thoát ra khi nãy. Những đóm lửa nhảy múa phản chiếu trong mắt cô. Cô hỏi ngược lại Mộc Kha rằng hắn có biết vì sao vừa nãy cô thúc hắn rời khỏi khu rừng ấy càng sớm càng tốt không. Cũng bởi thời điểm chạng vạng tối là thời điểm các tinh, oan hồn đi kiếm ăn. Cô rời khỏi đó một phần vì sợ nguy hiểm, một phần là vì đau lòng.

“Anh không biết chứ đạo này yêu quái vô tội bị sát hại nhiều lắm. Không biết do ai làm mà ác quá! Hồi chiều, thấy anh dưới hố, chắc cũng là yêu quái chạy nạn hả?”

Mộc Kha trần trần nhìn cô, mãi đến giờ này, hắn mới thấm thía lời lão Hàm thường nói. Thế gian tuy rộng nhưng cũng rất nhỏ bé. Hoá ra cô cũng là yêu.

Hắn khẽ nhìn bộ cung tên bạc mình vừa tháo để trên nền, chậm chậm nhặt lấy. Hắn không nói gì, chỉ khẽ ừm một cái.

“Anh yên tâm đi. Mấy người đó không dám vượt cánh rừng đó đâu. Chỗ này là an toàn nhất rồi.”

"Em là yêu quái?"

"Ừm! Anh cũng vậy mà. Nãy dưới hố em thấy hết rồi. Anh cũng giống em thôi. Chúng ta là đồng loại."

Không ngờ, thế gian thật nhỏ bé. Hắn cứ tưởng đã gặp một người có thể kết bạn bình thường, nào ngờ ông trời thật biết trêu ngươi hắn. Thảo nào khi nãy dưới hố có luồng sáng phát ra, hắn cứ ngỡ là cô dùng thủ thuật chiếu ánh sáng xuống, nào ngờ là do phép thuật. Nhưng trên người cô làm gì có tí yêu khí nào?

Có lẽ là tiểu yêu, hắn nghĩ, do không chắc lắm nên cũng hỏi lại.

"Em thuộc loài nào thế?"

"Cáo đấy."

Cáo? Hồ ly? Giống loài mạnh mẽ mà trên người lại không toát ra yêu khí. Hệt như hắn trước kia. Một yêu quái không có yêu khí, chứng tỏ không có pháp lực, thế chẳng khác nào một người thường cả, chưa kể còn bị các yêu quái khác khinh thường.

Bỗng dung hắn thấy thương cho cô. Nhưng biết làm sao? Hắn không ngừng được. Giết yêu quái ngoài Cao tộc đã như bản năng của hắn rồi. Hắn là thợ săn yêu, hắn không cho phép mình do dự, kể cả khi cô chính là ân nhân vừa cứu mạng hắn đây.

Mộc Kha lẳng lặng đứng dậy, trưng ra biểu cảm lạnh lùng nhất, âm thầm rút dao giấu sau lưng. Cô vẫn không hay biết gì, mãi lo sắp xếp mấy cây thuốc mới hái, miệng còn ngân nga hát khúc đồng dao mà mấy đứa trẻ chăn trâu hay hát, chẳng mấy may nghi ngờ kẻ mình vừa cứu đang âm mưu giết chết mình.

Phập!

Con dao trên tay hắn phóng đi nhưng không nhắm vào cô. Trái lại, Bình Nhi lại nằm trong vòng tay hắn. Mũi dao găm thẳng vào thân cây phía xa, loáng thoáng có bóng người núp đằng sau.

Cuồng phong từ đâu bất ngờ ủa đến, hất tung ngôi miếu. Cát bụi rơi xuống ầm ập, vừa hay lúc cả hai thoát được cũng là lúc ngôi miếu tan hoang.

“Người là ai?” Mộc Kha một tay bế Bình Nhi, một tay dùng cung chắn phía trước, đáng vẻ vững chãi.

“Mau giao đứa bé ấy cho ta!” Kẻ nọ dùng tay bế đôi con dao của Mộc Kha, nói như ra lệnh.

“Đầu đuôi kể rõ, không cũng đừng hòng!”

Nói rồi Mộc Kha đặt Bình Nhi xuống đất. Cô vội chạy nép sau lưng hắn, hai tay run run túm lấy vạt áo hắn.

“Chuyện này không liên quan đến người. Xin hãy giao đứa bé ra đây.”

Như không đợi được câu trả lời, người đàn ông lạ mặt dứt câu rồi chạy lên trước, tay nắm chặt thanh kiếm vắt hông.

Cả hai lao vào nhau.

Trận kịch chiến diễn ra, không đến mức long trời lở đất nhưng cũng đủ làm vạn vật quanh đó đều tiêu tùng. Một lần vung kiếm, tức khắc nộ khí lan hơn nghìn trượng, cây cối đứt gãy, đua nhau đổ rạp. Mộc Kha cũng mạnh không kém, mỗi lượt liên tiếp bắn ra ba mũi tên. Tên lao vun vút về phía kẻ thù, trừ khi trúng địch, không thì đều găm lên thân cây, tự giăng phong ấn. Chỉ cần là yêu ma, hễ bước vào vùng cấm, tự khắc sẽ đau đớn tựa phanh thây, lục phủ ngũ tạng tiêu tán.

Mộc Kha rút đại đao, tấn công đối phương dồn dập, dồn tên kia vào bìa rừng. Đúng như dự đoán, tên ấy không phải người thường. Vừa lọt một chân vào ranh giới đã đau đớn kêu la khiến nộ khí xông lên, chém một phát hàng chục thân gỗ quanh đó đổ rạp.

Nếu không nhờ Mộc Kha nhanh trí ôm Bình Nhi bay đi, hẳn cả hai đã tan tành xác pháo. Lúc hắn ôm cô đáp xuống, do tính toán không cẩn thận, bị trúng ám khí, lại ăn thêm một chương, chỉ kịp đẩy Bình Nhi ra xa.

.

Trời không gió nhưng cây cối cứ lung lay không ngừng, bụi dưới chân quần vũ mịt mù trắng xoá. Bình Nhi không dám mở mắt, đưa hai tay chắn đằng trước, suýt nữa thì bay đi.

“Chạy đi!” Mộc Kha quát.

Tên lạ mặt không tha cho cô, nhân cơ hội Mộc Kha chưa hồi phục, lập tức bay đến chỗ cô. Bình Nhi chạy được một quãng, ngoảnh đầu thấy y đuổi theo sau, sợ đến nổi té lăn ra đất, bị đối phương tiếp cận. Tên đó bế xốc cô lên, dùng tay giựt mạnh chiếc trâm cài trên tóc cô.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra!”

“Được rồi. Đừng loạn nữa. Ta không giết trẻ con.” Người đàn ông lạ mặt lại nói như giỡn trẻ con, tâm tính cũng mấy phần dịu lại, khác hoàn toàn với thái độ hùng hổ lúc nãy.

“Thả con bé ra!” Mộc Kha chẳng biết từ lúc nào đã lấy lại khí thế, giương cung về phía kẻ thù, lạnh lùng buông lời.

Tên kia nhếch mép nhìn Mộc Kha rồi thu kiếm lại.

“Khá lắm, trúng ám khí của ta còn có sức chạy đến đây. Không hổ danh... À mà thôi!”

Có gì đó thoáng qua đầu y khiến y không nói tiếp lời muốn nói nữa. Rồi người đó ném cho Mộc Kha một bao trắng, bảo là thuốc giải.

“Hàng chợ đen?” Mộc Kha nhíu mày đầy nghi ngờ. Giấy bọc thuốc đã ngả vàng, nhàu nhĩ, lại còn bốc mùi.

“Là thuốc bôi, không phải thuốc uống. Sợ gì chứ? Ta không có ý sát sinh, tại con bé này trộm trâm của ta ấy chứ. Đầu phải tự dung lại gây chuyện.”

“Ông nói láo. Tôi nhặt được dưới đất mà!” Bình Nhi phản bác.

“Trộm hay nhặt, thế nào cũng được. Cây trâm này là của ta. Thấy của rơi mà không trả lại người bị mất, con nít như vậy là hư lắm nhé! Nếu là con ta, ta sẽ đánh đòn. Nhưng thôi, ta chưa muốn có con bây giờ. Tạm thời không tính sổ với người. Giờ ta có việc. Lần sau gặp hẳn nói rõ.”

Đoạn y bình thân ghé sát tai Mộc Kha buông vài câu.

“Đừng lo. Ta sẽ giữ bí mật giúp người. Nếu từ đầu đã không muốn giết, sao lại còn cứu chứ.”

Người đàn ông vỗ vai Mộc Kha, làm ra vẻ thân thiết lắm, xong liền hoá hổ chạy biến vào rừng.

Mộc Kha cau mày nhìn theo bóng lưng kẻ lạ mặt, không khỏi tỏ ra khó chịu, hừ lạnh một tiếng.

Bình Nhi lo lắng nhìn vết thương lan rộng trên cổ Mộc Kha. Phải rồi, mấy cây thuốc cô hái ngoại độc dược cũng có ít thảo dược mà. Cô toan chạy đi tìm

sổ thuốc đó nhưng ý nghĩ ấy liền vụt tắt ngay.

Sổ thảo dược ấy đã bị vùi dưới đồng cỏ nát mất rồi còn đâu.

Thế là, Mộc Kha theo cô về nhà trị thương. Thật ra ám khí của gã đàn ông kia không gây ra vết thương nặng lắm, với Mộc Kha chỉ hơi ê nhức nhưng chẳng biết thế nào, hẳn lại ngoan ngoãn theo cô về đến tận nhà.

Từ đằng xa, anh cô hấp tấp chạy đến. Trong đêm tối, Mộc Kha vẫn thấy rõ gương mặt cùng dáng người của người đó. Quả là anh em, có nét giống nhau, đặc biệt là đôi mắt rất đẹp.

Hoá ra đây chính là người đã dạy Bình Nhi mấy câu nam nữ đó. Nhưng hẳn nhìn đi nhìn lại y chẳng có nét gì gọi là thích ăn chơi, ghẹo gái cả. Ngược lại, cái gã đàn ông đã tấn công cô và hẳn trông có vẻ giống một tay sát gái hơn.

Anh cô không hỏi Mộc Kha là ai, thấy hắn bị thương lập tức đem vào chạy chữa. Hắn còn gặp cả u và thầy cô. Tất cả bọn họ đều là hồ ly, đều vui vẻ đón tiếp hắn, cảm giác rất lạ. Trước giờ gặp yêu không bắt cũng chém chết, lần đầu được đón tiếp nồng nhiệt thế này, hắn ngỡ như mình đang lạc vào cõi khác vậy.

Tay nghề của anh cô cũng rất tốt, những chỗ bị thương của Mộc Kha đều được chăm sóc rất kỹ càng, khác hẳn với ai kia.

"Cảm ơn ân nhân đã cứu em gái tôi. Tôi tên Trung Kiên, không biết nên gọi ân nhân thế nào cho phải phép?"

"Tôi nào phải ân nhân gì? Nếu là người khác, họ cũng làm thế thôi. Xin anh đừng nói thế!" Mộc Kha phui tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì lúc đầu chính y mới là người có ý ra tay giết cô.

"Thế sao được? Hay là... để tôi kính ngài một chum rượu."

Trung Kiên nói rồi đi ngay ra ngoài vác một vò rượu vào. Nụ cười vừa hé trên môi thoáng chốc vụt tắt khi trông thấy thầy y từ sau vườn đi vào, vội giấu vò rượu ra sau lưng.

"Giấu giếm làm gì nữa? Thấy hết rồi. Hôm qua đã uống hết cả nửa hằm, hôm nay lại muốn uống hết nửa còn lại?"

Mộc Kha trở mắt hết nhìn thầy cô rồi lại nhìn anh cô.

Rượu gì mà một ngày uống hết nửa hằm? Uống nước là còn không uống được như vậy.

"Ôi trời thầy ơi! Hôm nay nhà ta có khách. Con chỉ uống một chum, một chum thôi! Được không thầy?" Trung Kiên giờ ngón trở lên nài nỉ.

"Anh cả mà uống làm gì một chum? Ở đó mà hết nửa hằm còn lại ấy chứ." Bình Nhi đang quạt thuốc ở ngoài, nghe rôm rả nên nói vọng vào.

"Ai cho em nói leo? Dám trồn anh vào rừng một mình, còn chưa hỏi tội." Trung Kiên vờ trừng mắt với cô.

Nhưng Bình Nhi chẳng sợ, còn lè lưỡi trêu người y khiến y tức anh ách, vội đặt vò rượu xuống đất, rượt cô chạy té khói. U thấy hai anh em như thế thì bật cười, lắc đầu, cầm lấy cái coi trà đầy sang Mộc Kha đang ngồi trên phản cạnh mình.

"Cháu đừng để ý chúng nó. Ăn chút trà đi. Cái này bác têm, còn cái này..." Người phụ nữ chỉ sang mấy miếng trà trông khá xấu xí rồi bật cười. "Con gái út bác têm đây. Nó không thích mà bác cứ bắt, chưa quen nên thế!"

"Cảm ơn bác." Mộc Kha mỉm cười với u cô, đoạn cầm lấy miếng trà xấu nhất trong coi, trét vôi lên lá, cuộn lại rồi cho vào miệng.

U cô hơi bất ngờ, nụ cười càng lúc càng sâu hơn. Bà quan sát Mộc Kha một lượt, gật gật đầu có vẻ hài lòng, đoạn cất tiếng hỏi.

"Mà nói đi nói lại nãy giờ, cháu tên gì ấy nhỉ?"

"Thưa, cháu quên giới thiệu với bác, với cả nhà, cháu tên Mộc Kha ạ!" Mộc Kha từ tốn nhả thứ nước hồng hồng vào ống nhổ rồi đáp.

"Ồ, chưa xia thuốc nữa mà."

"Chưa cần bác ạ! Cháu còn dùng thêm, được không hả bác?"

"Được, được! Ôi trời, hiếm lắm mới thấy được người không kén ăn như cháu. Bác thích! Thằng cả nhà bác khó ăn lắm. Khô! Này, cháu cứ tự nhiên."

Bà cười tí mắt, vội rót chum nước đưa cho Mộc Kha, rồi lại nhìn y một lượt, rồi lại cười.

"Cháu, cháu thấy cái Nhi nhà bác thế nào?"

"Dạ? Gì cơ ạ?" Mộc Kha nhổ ngay bã trà ra dù chưa nhai được mười phút, đoạn lúng túng. "Cháu xin lỗi bác."

Cái đứa nhỏ xiu nói nhiều ý hả?

"Không sao. Đợi bác lấy đồ cho cháu bỏ bã."

Nói rồi, bà vui vẻ đứng lên, động tác mau lẹ rồi lại ngồi xuống phản, đối diện hẳn.

"Con bé bây giờ trông hơi giống con trai nhưng bác chắc, sau này lớn sẽ xinh, sẽ xinh lắm đấy! Cháu cứ yên tâm! Nhá!"

Thầy cô nghe thế thì ở sau vườn vội vàng tìm vào.

"Bà cứ thế! Chẳng lẽ cứ có nhan sắc thôi là được sao? Cái Nhi cũng còn tí tuổi đầu, già đi đâu?" Đoạn ông quay sang Mộc Kha. "Bà ấy thế đấy. Cứ lo còn mình ế. Thằng cả lớn thế sao bà không lo?"

"Thằng Kiên thì còn lo gì nữa. Tôi còn sợ nó vác về chục cô làm vợ thì có mà sập nhà. Ông cứ ở yên đấy! Tôi đang nói chuyện." Người phụ nữ đập tay lên đùi ra vẻ dứt khoát.

Thầy cô thấy thế cũng lác đầu, lại ôm cái bình tưới cây ra sau vườn, bỏ mặc hai người. Trông gia đình này, phụ nữ có tiếng nói, hẳn vẫn còn dư âm của chế độ mẫu hệ, hẳn gia đình Bình Nhi phải sống ở đất Âu Lạc này lâu lắm rồi.

"Cháu! Hi hi... Uống nước, uống nước đi cháu." Mới hẳn học với chồng, bà lại quay sang đơn đả với Mộc Kha. "Mà cháu ở đâu? Cha mẹ làm gì?"

Mộc Kha còn đang loay hoay chưa biết trả lời sao về gia cảnh chẳng mấy hay ho của mình thì bất ngờ từ ngoài vọng vào có tiếng người la lớn.

"Gi thế? Ông ơi! Ông!" Người đàn bà hoảng hốt ghé đầu nhìn ra cửa, vừa quay ra sau tất tả gọi chồng.

"Nghe rồi! Sao thế hả?" Thầy cô vội ra ngoài sân, trông vẻ mặt nghiêm trọng của hai anh em, cố giữ vẻ điềm tĩnh mà hỏi.

"Thợ săn yêu thầy ạ! Lúc nãy ở bia rừng, con nhìn thấy."

Người đàn ông gật đầu, vỗ vai con trai rồi bảo y đưa cô vào nhà. Ông đứng giữa sân, triển pháp lực thì bỗng chốc bốn luồng sáng từ bốn cây cột chống mái nhà lập tức phát ra, phóng lên trời tạo thành một chiếc lồng không thể thấy bằng mắt thường.

Pháp lực thật cao cường!

Mộc Kha nhìn không chớp mắt, không ngờ ở đất Âu Lạc còn có yêu quái pháp lực thâm sâu như vậy. Hẳn nhìn quanh bốn người một chập. Rõ ràng ngoại trừ Bình Nhi, ai cũng có yêu khí, hơn nữa lại còn rất mạnh, có sao cô lại bị như vậy? Hệt như người thường.

Thật kì lạ! Yêu quái cũng có thể sinh ra con người sao? Không đúng! Biết đâu chừng cô là bán yêu, như hẳn. Chỉ có bán yêu mới che dấu yêu khi được thôi. Nhưng, trông u và thầy cô chẳng có đặc điểm nào của bán yêu cả, hơn nữa lúc nãy ở miếu bị tấn công, Bình Nhi cũng chẳng có sức chống trả lại. Thế là thế nào?

"Cứ ở yên trong đây! Cháu trai, không chừng cháu phải ở lại đây một đêm rồi. Bên ngoài có kẻ thù." Thầy cô phui tay, xoay người lại dặn dò.

"Kìa! Sao ân nhân lại ngần ngại vậy? Chẳng lẽ..."

Anh cô giật bắn mình, lùi ra xa. Không chỉ riêng Trung Kiên mà thầy và u cô cũng nhìn cô bằng ánh mắt bất ngờ xen lẫn lo lắng.

"Em.. em lại dẫn con người về nhà? Một lần còn chưa đủ?"

"Không! Không phải!" Cô liền phân bua. "Anh ấy là yêu quái mà. Chính mắt con nhìn thấy. Thầy, thầy xem thử con nói đúng không."

Thầy cô chăm chú nhìn Mộc Kha một lát rồi gật đầu làm ai nấy một phen hú vía. Bởi có lần Bình Nhi đi rừng một mình cũng dẫn về một người. Lúc ấy không có thầy cô ở nhà. U cô ngồi tiếp chuyện một hồi, đến khi mời người ấy ăn chén cơm, do chưa kịp nấu phải hoá phép, người đó liền la thất thanh rồi bỏ chạy làm cả nhà phải tốn công tìm lại người đó để xoá kí ức.

Xoá kí ức? Còn có cả chiêu đó. Gặp Mộc Kha là đã cho về châu ông bà lâu rồi.

Mũi u cô vốn không tinh nên khó phân biệt được là người hay yêu, trừ khi là đại yêu quái. Còn cô và anh cô thì lại quá nhỏ, chưa đủ khả năng nhận biết. Chỉ có thầy cô là tinh tường nhất, chút yêu khí còn con sót trên quần áo cũng có thể ngửi được.

Nhưng còn việc phân biệt loài nào với loài nào thì chỉ có người của Cao tộc nhận ra thôi, nhờ công cụ đặc dụng chuyên dùng để săn yêu. Đáng tiếc khi Mộc Kha đi săn lại quên mang theo, bằng không sẽ chẳng dẫn đến cố sự này.

"Hôm nay con đến Long Uyên thăm vị bằng hữu, tình cờ giúp hắc bạch vô thường bắt một tội hồn đang bỏ trốn. Vừa hay biết thêm chút thông tin về nhóm người chuyên săn yêu kia. Có tin đồn bọn chúng là bán yêu, người của Cao tộc."

"Cao tộc sao lại mò đến đây chứ? Phạm vi hoạt động của bọn họ thường chỉ quanh quần Giao Chỉ, Cửu Chân hoặc các quận Uất Lâm, Nam Hải của nhà Hán thôi mà. Sao lại tràn đến Hợp Phố nhỏ bé này?" U cô thần thốt lên tiếng.

“Giao Chi hiện đang náo loạn bởi nông dân liên tục khởi nghĩa. Yêu quái ở các thành lớn cũng di cư không ít. Cao tộc e vì thế cũng mở rộng phạm vi hoạt động.”

Thầy cô nghe thế liền thở dài, bảo nếu cánh rừng kia không còn che chở được cho bọn họ thì chỉ còn nước chuyển nhà đi thôi.

Hôm sau, Mộc Kha tạm biệt họ lên đường trở về Cao gia trang. Đám anh em của hắn lại lần nữa hệt hăng khi thấy hắn bình an trở về. Lúc ngang sảnh chính, hắn ghé chút qua phòng để vật dụng sẵn yêu rồi mau chóng rời đi.

“Cậu năm đã về! Tôi đã chuẩn bị sẵn thuốc và nước ấm. Cao vương có lệnh miễn sẵn cho cậu năm hôm nay, cậu cứ thông thả nghỉ ngơi cho lại sức đi a!” Lão Hàm chấp hai tay kính cẩn, mỉm cười nói.

Ở nhà này chỉ mỗi lão Hàm quan tâm đến hắn. Ít ra còn có người thật tâm mong hắn trở về an toàn. Mỗi khi trông thấy gương mặt già nua, đôi mắt ti hí của lão Hàm, hắn lại thấy nhẹ lòng.

“Ta biết rồi. À mà lão Hàm này, có trường hợp nào mà cha mẹ đều là đại yêu nhưng con lại giống người trần không?”

“Chuyện này, có thể nhưng rất hiếm.” Lão vuốt vuốt râu.

Dường như lão tính nói gì thêm nhưng lại bị Mộc Kha chặn lại, ra hiệu cho lão vào tư phòng của mình. Tính cò lúc ấy, anh ba của hắn cũng đang dạo hoa viên, vô ý nghe hai người trò chuyện với nhau, thái độ thần bí nên có chút nghi ngờ, bèn đến gần áp tai vào vách cửa nghe ngóng.

Anh ba hắn thường không mấy khi xen vào chuyện người khác, lại càng không hứng thú mấy với việc bày mưu hãm hại người khác. Với Mộc Kha, thái độ cũng nửa nóng nửa lạnh. Cụ thể mà nói nếu Cao tộc này là cái bánh chưng bị chia năm xẻ bảy thì anh ba hắn đây lại là cái bánh giầy, cũng là chỗ họ hàng nhà bánh nhưng “đền nhà ai người nấy rặng”. Vậy nên chẳng hiểu sao bữa nay lại có hứng thú nghe lén chuyện người khác.

“Anh ba, anh đang làm gì vậy?” Mộc Kha bắt chợt mở cửa.

“Anh? Tính cò, tính cò ấy mà...” Người nọ bối rối cười, tay chân lóng ngóng, cổ phân trần. “Chỉ là đang ngang qua đây, lưng đột nhiên nhức mỏi. Ôi chao!”

Lần đầu trông thấy anh ba như thế làm hắn có chút buồn cười. Dù sao vai vế của hắn cũng nhỏ hơn, Mộc Kha nghĩ nên nhượng bộ một chút, bày tỏ quan tâm, mời anh ba hắn vào tư phòng.

“Áy, anh không sao! Không cần khách sáo làm gì.”

“Nếu cậu ba không phiền, chỗ của cậu năm có rất nhiều thuốc trị đau nhức, hơn nữa còn có thảo dược giúp đẹp da, sáng da...”

“Lão Hàm! Được rồi.” Mộc Kha hơi nghiêng đầu nhìn lão một cái.

Cái lão này, bình thường kiêu lời bao nhiêu, sao hôm nay lại lấm lòi thế không biết.

“Ô, vậy ta không khách sáo nữa.”

Anh ba hắn nghe đến đây không hiểu sao bỗng dưng sáng mắt, tự tiện bước luôn vào phòng Mộc Kha, chả là muốn xin một ít đồ làm đẹp đem tặng giai nhân thôi.

Ngoài lão Hàm ra thì anh ba hắn là người đầu tiên trong số những anh em khác được chiêm ngưỡng tư phòng hắn. Kể ra cũng không có gì đặc biệt. Thoạt nhìn cách bày trí khá giống phòng hắn. Vật dụng trưng trên kệ không có gì gọi là bảo bối nếu không muốn nói là tầm thường. Người được phụ thân xem trọng tính ra cũng chỉ có thể.

Đến đây đột nhiên thấy lòng dâng lên nỗi thương cảm kì lạ.

A, tính ra vẫn còn được tắm bình phong này. Bức tranh trên đó thật khiến người ta cảm khái.

“Minh Vệ, bức tranh em vẽ à? Tuy đơn giản nhưng lại rất sâu sắc. Đẹp, đẹp lắm!”

“Anh ba quá khen rồi. Bức hoạ này là do u em vẽ lúc người còn sống. Màu giấy cũng ố vàng hết. Cũng đã lâu rồi em mới có dịp ngắm lại.”

Hắn chăm chăm nhìn bức tranh, mắt không muốn rời.

“Được rồi, đừng nghĩ đến những chuyện không vui nữa. Phải rồi, ngày mai anh tính đi Mê Linh một chuyến, em có muốn đi cùng không? Yên tâm, anh sẽ xin phép thầy giúp em.”

Thật quá đường đột!

Hắn và anh ba hắn trước đây chưa từng nói chuyện nhiều như thế này, gặp nhau hỏi thăm đôi ba câu cũng đã khó lắm rồi, thế mà hôm nay lại đích thân rủ hắn đi Mê Linh. Ban đầu hắn còn do dự nhưng bắt gặp ánh mắt chân thành của anh ba hắn, Mộc Kha cũng gật đầu đồng ý.

Mộc Kha tiến anh ra cửa. Hai người chưa kịp nói thêm câu nữa thì đã bị người khác gọi giật phía sau.

“Minh Đăng! Thầy bảo mọi người tập hợp ở sảnh chính. Không biết có ai giờ trò, phá mất la bàn chỉ yêu rồi. Công sức cả đêm hôm qua thế là đi toi rồi! Lần này mất một vỏ to, thầy đang giận lắm! Còn không mau nhanh lên?”

Ra là anh hai Cao Lạc Viện. Thái độ của Viện với Mộc Kha từ trước đến nay cũng chẳng khác là bao, giống như anh cả Viễn Bằng của hắn, xem Mộc Kha là cái gai trong mắt cần phải bài trừ.

"Minh Vệ! Minh đi thôi! Thầy gọi cả nhà mà." Minh Đăng khoác vai Mộc Kha bắt chấp ánh nhìn bất ngờ xen lẫn chán ghét của Lạc Viện và kéo y đi.

*

Đây không phải lần đầu hắn đi Mê Linh nhưng đi cùng người thân lại cảm thấy có gì đó rất khác. Thường thì có việc hắn mới buộc phải đi đâu đó, không thì chỉ quanh quẩn gần Cao viện mà thôi. Chuyến đi lần này thật sự mở ra trước mắt hắn nhiều chân trời mới.

Sau khi theo Minh Đăng đi hết từ lầu này đến từ lầu nọ, đi hết quán xá này đến quán xá nọ, chỗ nào nổi tiếng, nhiều mỹ nữ là hắn lại bị lôi theo. Chủ những quán lớn ở đây hầu như đều toàn người Hán, dân Âu Lạc cùng lắm chỉ sắm được một chân nô bộc hay bán rong kiếm sống mà thôi.

Loanh quanh một hồi, Minh Đăng lại kéo hắn đến một ngôi miếu dưới gốc đa. Người cúng bái rất đông, chứng tỏ miếu này hắn phải thiêng lắm đây. Hắn còn chưa kịp thắc mắc thì Minh Đăng đã đẩy hắn qua công giới, buốc hắn vào trong miếu. Bên trong khá ồn ào vì từ nóc miếu vang vọng xuống toàn những lời khấn vái nào là buồn may bán đất, gặp được trung quân...

"A Đồng, đã ghi chép đầy đủ chưa? A Cam, nhanh tay nhanh chân lên, chậm chạp quá!"

Gian chính miếu khá rộng, từ phía chất đầy sách, không rõ là sách gì. Dưới đất, thùng gỗ xếp chồng chồng hàng hàng, mở nắp thùng thấy bên trong toàn chai lọ ngón ngang. Mộc Kha tiện tay cầm lấy một chai.

"Xuân được hàng thượng phẩm. Khách quan lấy mười lọ, tôi sẽ giảm giá cho." Lão già lồm khồm thôi không quát tháo hai người kia nữa, niềm nở rồi ghé đầu tiến tới chỗ Mộc Kha.

Mộc Kha thoáng chốc giật mình trong lòng nhưng không để lộ ra. Hắn vừa định đặt cái lọ xuống thì Minh Đăng - anh hắn từ sau cất tiếng bước tới.

"Mười lọ? Ông già, ta đâu tính mở từ lâu." Minh Đăng bấy giờ cũng xuất hiện, chấp tay sau lưng ung dung bước tới.

"Thế mà tôi tưởng ai. Hoá ra là người quen của ân nhân. Thất lễ, thất lễ rồi! Vị thiếu gia này, không biết ngài đến miếu nhỏ chật hẹp này của tôi, cốt muốn mua gì? Ngài yên tâm, chỗ tôi cái gì cũng có cả. Không có tôi cũng làm ra được, có điều giá cả hơi chát chút thôi."

Ông Tiền xoa xoa tay vào nhau, nở nụ cười khoe hàm răng đen bóng, các nếp nhăn xô lại với nhau càng khiến bản mặt của lão đã gian nay lại càng gian hơn.

"Ông đừng nói nhiều nữa. Lần trước ghé nghe ông khoe vừa làm được loại thuốc có công dụng tương đương canh Mạnh Bà. Đưa ta chục lọ thứ đó là được rồi." Minh Đăng phe phẩy quạt.

"Chục... chục lọ? Ân nhân, ngài đừng đùa nữa. Tôi luyện suốt bảy bảy bốn chín ngày mới được nửa lọ. Mãi mới được một lọ, đào đâu ra chục lọ đưa ngài?" Ông Tiền hoảng hốt nói, điệu bộ rất khổ sở.

"Cần gì phải khổ sở thế? Một lọ thì ta lấy một lọ. Chín lọ còn lại, từ từ ta sẽ lấy sau." Minh Đăng khoác vai ông cười nói.

Xem cái mặt nhăn nhó của ông ta kìa, rõ là không muốn đưa mà. Minh Đăng lay lắc ông ta một hồi, cuối cùng lão đành bấm bụng dắt cả hai vào nhà kho nơi chứa các loại thuốc quý mà lão tính chế.

Minh Đăng hớn hờ cầm lọ thuốc mới "cướp" được, dĩ nhiên không tốn xu nào, vui vẻ rời miếu.

"Cho em." Vừa ra khỏi miếu, Minh Đăng tổng ngay lọ thuốc vào tay Mộc Kha.

Mộc Kha im lặng cầm lấy, chưa kịp hỏi gì, Minh Đăng đã nhảy luôn vào mồm.

"Bù lại vụ nghe lén hôm qua. Con người anh, giúp được gì thì anh sẽ giúp. Nhận rồi đừng có mà về khoe với ai đấy. Và còn, vụ tiểu yêu kia, anh sẽ xem như chưa nghe thấy gì. Em mau chóng chấm dứt chuyện này càng sớm càng tốt đi!"

Sau khi dặn dò thật kĩ cũng như nói hết những điều cần nói, Minh Đăng bỏ Mộc Kha lại mà leo lên ngựa một mình chu du. Mộc Kha đành tự mình đi tiếp chặng đường còn lại, không quên cẩn thận cất lọ thuốc vào sâu túi áo. Lòng thấy ảm áp kì lạ.

Giương mắt nhìn khắp chung quanh, Mê Linh quả không hổ danh là chốn hào hoa bậc nhất phương Nam. Đạo vài vòng, Mộc Kha chẳng tìm thấy gì khiến mình hứng thú nữa bèn lên ngựa tính chuyện trở về. Ngang qua cửa phủ nọ, hắn bỗng nghe tiếng va chạm của guom giáo. Cánh cửa mở hé, đủ để hắn thấy sơ khung cảnh bên trong. Đó là lần đầu tiên, hắn gặp Trưng Nhị - người đưa hắn đến với nghĩa quân và nhờ đó, mối duyên phận giữa hắn và Bình Nhi mới được chớm nở.

Chương 8: Vượt Ngục

Có nhắc nhớ thế nào, nhắm mắt lâu đến đâu thì tất cả chỉ còn là kỉ niệm. Tìm kiếm thứ đã tự mình vứt bỏ, níu đôi tay mình đã từng buông, đang vòng tay đón nàng trở lại chợt nhận ra trăm gậy binh rơi tự thuở nào. Tự biết nàng vẫn ở đó nhưng sao kẻ hèn này mãi không thể đuổi kịp.

Cùng nàng đón Tết, cùng nàng đi hội Trung Thu, ta chỉ mong ước bấy nhiêu thôi mà dù có cố gắng cách mấy cũng chẳng thể mang ngày xưa trở lại. Bởi, gương vỡ nào lại lành.

Cứ thế, mình ta, một mình ta lạc trong giấc mộng dài.

Mộc Kha sức tỉnh giấc, không gian xung quanh vắng lặng như tờ. Nơi đây tối om nhưng chẳng gì qua nổi mắt hắn. Hơi lạnh từ bốn bề vách đá phả mờ mờ như hơi thở của kẻ sắp chết. Lốp vẩy trên da hắn khô lại, nom như tấm áo giáp cứng cáp, không lõ.

Cuối cùng, sau bao ngày mê man ngủ, con đại mãng xà cũng chịu tỉnh giấc. Nó mơ hồ đảo mắt xung quanh, đôi mắt vàng sáng như mặt trăng đủ sức bóp chết con mồi chỉ với một cái liếc nhìn.

Hắn lại mơ thấy những chuyện cũ. Những xác chết ngập ngụa trong máu ở khe núi. Cú đánh của Sơn Tinh làm hắn bất tỉnh. Quá khứ không mấy vinh quang của hắn. Và những cô gái Mê Linh tập trận với nhau, hắn đã từng cùng họ lập nên chiến công hiển hách.

Đã lâu như vậy sao hắn vẫn chưa quên? Có phải vì những đoạn kí ức ấy đều có cô không?

“Bẩm ông, thứ lỗi cho tôi làm phiền lúc canh hai nhưng e là đã có chuyện rồi ạ!” Lão Hàm cất tiếng nói vọng vào động.

“Không sao? Chuyện gì thế?” Hắn lim dim mắt, buông lời rất nhẹ.

“Sớm này, Thái tử điện hạ cùng Dực Thánh Vương và đoàn tùy tùng đã xuất phát lên đường tới Trường Yên rồi ạ!”

“Dực Thánh Vương là chú của Thái tử điện hạ, điện hạ không mấy may đề phòng là chuyện đương nhiên. Nhưng thời cơ chưa đến, dự là hắn sẽ không ra tay ám sát Thái tử lúc này đâu.”

“Bẩm lão đã biết, nhưng người của Cao tộc cũng đang trên đường đến đó.”

“Phiền phức thật! Sao ta chẳng nghe anh ba nói gì cả? Có chuyện rồi đây. Thật là... ta nghe nói Bình Nhi bị giam trong ngục, còn định hôm nay mang com sang thăm nàng ấy. Lão Hàm, phiền ông rồi!”

“Ông cứ yên tâm. Lão đã sắp xếp đâu ra đấy rồi ạ!”

Lão Hàm cúi đầu cung kính rồi rời đi.

Tại một nơi khác, Bình Nhi lại đang chịu lạnh cùng ba nữ phạm nhân khác. Một kỹ nữ éo lá và hai người đàn bà một gầy một đen. Cô kỹ nữ kia dù bị nhốt trong nhà lao vẫn chăm chút phần son, đều đều soi gương và chải tóc. Mấy gãi cai ngục ngoài kia cứ đưa mắt hóng hớt vào đây, tuy người bị tia không phải Bình Nhi nhưng cô cũng lấy làm khó chịu thay.

Hai người đàn bà kia thay nhau kể tội của mình, không chút e dè, thi thoảng lại thi nhau cười ha hả như đàn ông. Nào là đã lừa tên nào tên nào, gả địa chủ nào, nghe qua có thể thấy chiến lợi phẩm của họ không nhỏ đâu. Ả kỹ nữ kia thấy thế liền nhếch mép một cái, cũng tranh đua kể chuyện phú ông nào đó vì muốn cưới ả nên đã cự tuyệt với vợ. Vợ ông ta tức quá nên mới bày mưu đẩy ả vào đây.

Bình Nhi thâm cười cô ta. Cướp chồng người khác vào đây cũng đáng, cần gì bị người khác hăm dọa. Cũng trách cái lão nhà giàu kia, vì vợ lẽ hủi vợ chính, rồi mai đây chắc hắn sẽ có thêm vợ ba vợ tư nữa cho xem.

“Còn cô, vào đây vì tội gì?” Người đàn bà gầy ôm hỏi cô.

“Tôi không có tội.” Giọng Bình Nhi nhẹ như gió thoảng, có chút chán chường. Ngốc thật, có nói họ cũng chẳng tin.

“Ha ha, ai vào đây cũng bảo mình không có tội. Bọn quan lại mà tin thì bọn ta đều được thả hết rồi.”

“Mà có bắt oan chúng cũng xử như thường. Thời buổi này còn tìm đâu ra quan thanh liêm?” Người đàn bà đen đưa khăn khăn nói.

Những điều bọn họ nói quả không sai. Cái gọi là liêm chính, trượng nghĩa, phải chăng đã theo các vị anh hùng xưa, chôn vùi cùng cát bụi rồi? Quanh đi

quần lại, nhân gian chính là đây, trắng đen hoà quyện, không phân định rõ mà kẻ đáng thương nhất chính là con người.

Bình Nhi ngồi tựa lưng vào song sắt cánh trái, hai tay khoanh trước ngực, chầm chậm khép hờ mắt. Cô không hề để ý cạnh đó là nhà lao giam những phạm nhân nam. Như cảm thấy có bàn tay thô kệch nào đó chạm vào eo mình, Bình Nhi mới mở mắt, vội đứng dậy, quắc mắt giận dữ nhìn gã đàn ông đang thò tay qua chấn song chỗ vừa nãy cô ngồi.

“Mỹ nữ, lại đây ta thom chút nào.”

Ả kỹ nữ ngồi sát góc tường khê liếc sang Bình Nhi một cái khi nghe thấy từ “mỹ nữ”.

Bình Nhi chẳng thèm để tâm đến gã đàn ông dề xồm, hôi hám, ngoảnh mặt lại gần chỗ ả kỹ nữ. Hít một hơi lạnh, Bình Nhi oang oang kể về ngày xưa của mình. Cô từng cày thuê cho một gã địa chủ tiền của bậc nhất châu ấy. Một lần nọ, đang trong lúc làm việc, lão lại bảo cô đến gặp ở sảnh hoa viên, tưởng có gì cần dặn dò, nào ngờ lại giờ trở dề xồm. Nói rồi, Bình Nhi ném một cái răng xuống đồng rom lót trên nền đất.

“Đấy, răng của lão. Nhìn kĩ sẽ thấy vệt đỏ đông cứng lại.”

Hai người đàn bà kia bán tín bán nghi, cũng cầm lấy chiếc răng mà soi xét một hồi. Kết luận, đúng là răng thật. Tên dề xồm ban nãy phá lên cười giễu cợt. Điều cười của hắn như ám chỉ thật thì sao mà không thật thì sao, bất chấp hàm ý đầy cảnh cáo, tên đó vẫn ném cho cô ánh mắt đầy gian dân.

“Em gái vì chiếc răng này mà cô bị bắt vào đây à?” Người đàn bà ôm ném chiếc răng về phía tên háo sắc kia.

“Không. Chuyện thật ra còn lớn hơn nhiều. Sau khi cướp răng của lão, tôi nghỉ việc và đến làm việc cho một xưởng chuyên nấu thuốc ở phương Bắc với hy vọng đổi đời. Nào ngờ, đó lại là lò pha chế thuốc độc. Trong lúc nấu thuốc, tôi sơ ý cho tay vào nồi thuốc, kết quả bị nhiễm độc và bị bọn họ đuổi về Đại Việt sau hai tháng làm việc. Đây, đây chính là hậu quả.”

Bình Nhi tháo mạng che mặt. Gương mặt đầy mụn cóc đập vào mắt những người xung quanh. Ả kỹ nữ ngồi cạnh vừa trông thấy liền kéo váy ngồi xích ra chỗ khác, nhìn cô với ánh mắt nửa cười cợt, nửa thương hại. Còn hai người đàn bà nọ chỉ biết lắc đầu.

“Còn nữa, họ còn bảo nếu ai đụng vào người tôi cũng sẽ bị nhiễm độc. Trong vòng một tháng sẽ dần trở nên xấu xí, lục phủ ngũ tạng chảy máu mà chết. Mà triệu chứng đầu tiên chính là ngứa, ngứa khắp người.”

Bình Nhi vò tỏ ra đáng thương, ngược đời mắt rướm lệ lên nhìn gã đàn ông kia, thấy hắn mặt mày tái mét. Hắn lấy tay gãi gãi người, càng lúc càng gãi mạnh rồi ôm chần song kêu gào thảm thiết.

“Biết mình không còn sống được bao lâu, chỉ muốn mua một bộ áo thật đẹp để mặc về gặp phụ mẫu mà nào ngờ lại mua phải đồ lậu. Còn bị nghi oan là đầu độc lúa nhà người. Tôi thật không muốn sống nữa!”

Kết đoạn, Bình Nhi úp mặt xuống đồng rom khóc thê thảm.

Nhà lao trở nên ồn ào và thể lương như thể ngày mai bọn họ bị đem ra hành hình tới nơi. Trong khi bao kẻ đang cảm thông, kẻ thì điên loạn, riêng Bình Nhi vẫn nhoen cười trong đồng rom, lòng thâm đắc thảng.

Lúc này, cai ngục bước vào, quát mắng thậm tệ. Theo sau gã còn một người nữa, vóc người, dáng đi nom rất quen mắt. Bình Nhi lập tức ngẩng mặt lên khi nghe ả kỹ nữ cạnh bên thốt lên “Phi Liễu”

“Phi Liễu?” Bình Nhi mừng rỡ ngẩng mặt nhìn người con gái mang mâm đồ ăn bước vào.

“Cô nương... Sao cô lại ở đây?” Gương mặt Phi Liễu thoáng chút bất ngờ.

“Phi Liễu, cô quen người này à? A... cô, có phải cô là cô gái trốn thoát khỏi Hải Đường của bọn ta không? Sao lại thành bộ dạng thế này?”

Bình Nhi chưa kịp mở lời thì gã cai ngục liền quát mắng, bảo Phi Liễu đưa com nhanh rồi ra ngoài. Cửa nhà lao được mở, Phi Liễu khúm núm bê đồ ăn đặt xuống đám rom lạnh lẽo, ánh mắt chột lóe chút xót thương.

“Nếu biết trước cô cũng ở đây, tôi đã mang theo một phần com nữa.” Giọng Phi Liễu khê khàng.

Mới mấy ngày không gặp, Bình Nhi mới chợt nhận ra điều khác thường ở Phi Liễu mà trước giờ mình không nhận ra. Bình Nhi nhìn Phi Liễu hồi lâu, lại nhìn mảnh chiếc quần cô màu hồng kết hợp cùng chiếc áo tử thân xanh lam, bên ngoài còn choàng thêm chiếc áo mỏng, trông chẳng hợp chút nào.

Phi Liễu cũng hồi hộp nhìn cô, đôi mắt ánh sao khê lay động.

“Nhìn gì mà nhìn? Còn không mau rồi đi. Đưa com lúc sáng sớm thế này!” Gã cai ngục ngoác miệng ngáp dài một cái.

“Đa tạ đại nhân đã giúp đỡ. Liệu không biết sớm mai tôi lại tới được không?” Phi Liễu dúi vào tay gã một xâu tiền. “Tôi chỉ còn có bao nhiêu đây thôi.”

“Cũng được. Nhưng mai phải đưa thêm đấy!” Gã cất xâu tiền vào ống tay áo, hếch mặt nói.

“Thuận Thiên năm nay là năm đại phúc đại đức, người còn không lo làm phúc, hà cớ lại hiếp đáp một cô nương như vậy. Trời cao có mắt, chắc chắn sẽ

để quan trên bắt được, để xem khi ấy người sống sao.”

Bình Nhi thân nhiên nói, nhìn gã đầy khinh miệt.

“Đại nhân đây không cần thứ phạm nhân như người dạy dỗ, hại chết biết bao nhiêu ruộng lúa. Chốc nữa, người sẽ được đưa ra xử đầu tiên, còn không khai ra đồng bọn, liệu mà lo cái thân đi!”

“Ha... Ta đây có chết cũng phải kéo bọn tham ô các người theo cùng. Đợi khi quan trên hỏi, ta sẽ khai ra đồng bọn của mình là người! Một lần quan không tin thì mười lần, trăm lần ta vẫn sẽ khai là người!”

"Mày lấy đâu ra bằng chứng? Ở tù mà còn lớn miệng. Có tin tao đánh chết không hả?" Gã cai ngục giận chấy mặt, tay lăm lăm cây gậy gỗ, chỉ chỉ vào Bình Nhi.

Nhanh như cắt, cô nắm lấy một đầu gậy, vặn một cái khiến thân hình mập mạp của gã bắt chợt bị hát lên không trung rồi ngã lăn ra đất, đánh oạch một cái trên sàn đất nhầy nhụa.

Gã tức tối chỉ tay vào mặt Bình Nhi, mặt đỏ gay gắt, không nói được lời nào, cuối cùng chỉ biết ôm cục tức ấy hậm hực bỏ ra ngoài. Cả phòng giam đua nhau mà cười. Riêng chỉ có tên háo sắc vừa bị cô hù cho một trận, thấy cô chẳng nề mặt cai ngục, vẫn bó gối sợ hãi.

Tuy vậy lòng cô vẫn mang theo nỗi lo, làm sao để gỡ oan đây? Trong lúc lo lắng không nguôi thì bắt chợt bàn tay ấm áp, to lớn của Phi Liễu chợt nắm lấy tay cô. Rồi người ấy nhoen miệng cười như muốn nói không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ được sáng tỏ thôi mà. Bình Nhi ngược nhìn Phi Liễu đầy cảm kích, mãi đến khi bóng hình ấy khuất dạng sau những lối rẽ.

Đúng như lời gã cai ngục nói, Bình Nhi bị áp giải ra trước tiên. Nhưng chẳng có gì đáng lo ngại bởi tư tưởng Phật giáo của đức vua đương thời đã ăn sâu vào đầu của hầu hết dân chúng. Luật định tuy không thay đổi nhiều nhưng cách đối xử với tội nhân có phần nhân nhượng hơn so với các triều đại trước.

Mặc cho quan trên tra hỏi đến đâu, dọa sẽ bức cung đến mức nào, Bình Nhi vẫn một mực nói mình vô tội. Bị cho là cứng đầu, kết quả Bình Nhi phải chịu đói suốt cả ngày hôm đó trong khi những người khác còn được phát ngày hai bữa cháo. Chẳng ai dám cho cô ăn chung, bởi họ e sợ căn bệnh cô mắc, họ sợ sẽ trở thành nạn nhân của bọn người phương Bắc tàn độc.

Bình Nhi ôm bụng đói và thiếp đi trên đồng rơm rạ. Đang trong cơn mê, cô chợt nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc, giọng nói của anh cả cô. Cứ ngỡ đơn giản bản thân chỉ đang trải qua một giấc mộng đẹp nhưng chính cô khi ấy lại cảm nhận rất rõ hơi ấm từ bàn tay ai đó vuốt nhẹ lên tóc mình. Cô choàng tỉnh, nắm vội lấy bàn tay ấy.

“Phi Liễu?” Chút mong chờ len lỏi trong cô liền vụt tắt. “Là cô? Sáng rồi sao?”

"Ừm. Cô dậy ăn chút gì đi. Nghe bảo cả ngày hôm qua cô chưa ăn gì.”

“Cảm ơn. Cô tốt với tôi quá!” Bình Nhi rướm lệ.

“Đừng khóc! Cô mau ăn đi, tôi không ở lại lâu được.”

Phi Liễu cầm tay Bình Nhi vỗ vỗ, dúi dúi vào đó một mảnh giấy nhỏ rồi quay sang đưa gã cai ngục một nén bạc. Gã vui vẻ cầm lấy, ánh mắt sáng loà rồi vui vẻ bước ra ngoài. Trước khi đi còn không quên dặn Phi Liễu không được lè mề.

“Nén bạc ấy ở đâu ra vậy? Cô, cô lấy chồng rồi ư?” Bình Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Tôi chỉ là một đào hát nhỏ bé, nào có phúc lớn như thế. Có người đưa nén bạc ấy cho tôi, mảnh giấy ấy cũng là người ấy đưa cho.”

“Là ai vậy?”

“Là một nam nhân tự xưng là Trần Đình An, bảo là người quen của cô nương. Người ấy bảo cô đọc mảnh giấy này, nội trong đêm nay sẽ đến cứu cô.”

Bình Nhi mở mảnh giấy ra. Một chiếc lá được bọc bên trong. Cô chăm chú đọc lá thư, đại khái có thể nắm được nội dung. Cô cắt chiếc lá vào túi áo trong, cúi đầu cảm tạ Phi Liễu vì đã không màng gian khó giúp đỡ mình.

“Ấy, ta chỉ là người đưa tin. Không cần khách sáo. Hơn nữa, tôi tin chắc cô nương bị hàm oan. Tôi có thể hỏi quý danh của cô nương được không?”

“Tôi tên Lục Bình Nhi.”

“Cái tên thật đẹp. Nếu tôi nhớ không lầm, cô không biết đọc chữ. Thế sao...”

Bình Nhi cười ngượng nghịu, giải thích vì tình thế cấp bách, cô không làm khác được, đành phải nói dối. Phi Liễu gật đầu như đã hiểu, còn tự trách mình lần đó cứ ngỡ Bình Nhi không biết chữ nên đã vẽ lung tung vào tờ giấy rồi giấu dưới mâm cơm, cốt chỉ mong Bình Nhi nhìn hình đoán được ý đồ của Phi Liễu. Lần đó, Phi Liễu muốn giúp cô chạy thoát mà không thành.

Bình Nhi còn đang thắc mắc tại sao Phi Liễu lại năm lần bảy lượt giúp đỡ cô như vậy thì cửa nhà lao bật mở. Đã tới lúc Phi Liễu phải rời đi rồi.

Từ đây đến tối còn lâu, Bình Nhi cứ vậy mà rung đùi ăn hết phần cơm thôi.

Nhưng chẳng cần đợi đến khuya, mặt trời vừa xuống núi, Đình An đã bắt đầu hành động. Bình Nhi bắt đầu ngỡ ngơ ra hành động của Đình An khi mọi người xung quanh cô đều có dấu hiệu buồn ngủ vào chạng vạng tối.

Từ trên trần nhà lao chiếu xuống thứ ánh sáng kì diệu rồi từ giữa luồng sáng, chàng trai không biết từ đâu bỗng dung xuất hiện. Biểu cảm gương mặt, lúc đặt chân xuống đất nhất nhất đều phải hoàn hảo, nhất nhất phải thật phong độ.

Sau bao năm gặp lại, Đình An chẳng có gì thay đổi, vẫn màu mè hoa lá hết như xưa.

“Cái Nhi, anh đến đón em đây!” Vừa chạm chân tới đất, Đình An thấy cô như bắt gặp mối, vui sướng lao vụt đến.

Bình Nhi nghiêng người né sang một bên nên tránh được, chỉ tội cho nam nhân kia đã quá vội vàng, hại lỗ mũi ăn trầu thâm.

“Ha ha, cái Nhi vẫn thẹn thùng như xưa nhỉ? Anh thích! Đúng là cái Nhi bé nhỏ của anh rồi.” Đình An đứng dậy nhanh như cắt, xoay người về phía cô vừa chỉ vừa cười.

“Anh An, anh đừng giỡn nữa. Sao anh biết em ở đây mà đến?”

Cô nói rồi đưa mắt nhìn những phạm nhân xung quanh. Ai nấy đều ngủ li bì, không có vẻ gì sẽ dậy cả. Như hiểu ý cô, Đình An cười toét mồm, nói.

“Yên tâm đi. Anh đã bỏ thuốc mê trong cháo của bọn họ, cả rượu của tên cai ngục ngoài kia. Nhà lao này giờ là địa bàn của chúng ta rồi. Mọi chuyện để sau hẵng nói. Ra khỏi đây anh kể cho nghe.”

“Vậy còn đợi gì nữa? Giúp em thoát ra khỏi đây đi! Đã mấy ngày em không tắm rửa rồi.”

“Vậy ư?” Đình An chau mày, đưa tay bịt mũi.

“Anh làm vậy là có ý gì?” Bình Nhi nắm lỗ tai Đình An vặn vẹo đến đau điếng.

“A a... Được, được. Anh biết sai rồi, em buông ra đi.” Đình An giờ hai tay xin hàng.

Rốt cuộc Bình Nhi cũng chịu tha cho hắn. Xoa xoa cái lỗ tai tội nghiệp, Đình An đau đến suýt khóc nhưng lại chẳng dám kháng cự với cô. Thôi thì đã mạng tiếng quân tử, ai lại đi chấp nhặt ba chuyện vớ vẩn này.

Đình An lại vui vẻ trở lại, bắt hai tay sau lưng bước vòng vòng quanh Bình Nhi, huyền thuyên rất nhiều về kế sách kì công mà mình đã chuẩn bị. Tiếng trâu bò ồm ồm vang lên qua bức tường đá của nhà lao, thì nhau gào rống. Không lâu sau, bức tường gạch dày đã bị kéo đổ.

“Bò anh nuôi thế nào mà khỏe vậy?” Bình Nhi phì phì lớp bụi mù bay bay trước mặt, kinh ngạc hỏi.

“Tuyệt mật, không thể cho em biết. Còn đợi gì nữa, mau lên xe bò, anh đưa em đến Trường Yên.”

Đình An cúi nhặt mấy sợi dây thừng buộc song sắt cửa sổ nhà lao vừa nãy, đem cột vào chiếc xe chuyên chở lúa gạo nông dân hay dùng. Sau đó lại kéo cô cùng ngồi lên, hẩy cha một cái rồi đánh mông con bò cho chúng di chuyển. Dáng bộ còn khiến người khác lầm tưởng huynh ấy đang cưỡi ngựa nữa chứ.

“Đi Trường Yên. Để làm gì? Em còn có việc phải làm ở đây.”

“Đừng bướng bỉnh nữa. Vài ngày nữa anh mày cưới vợ rồi, gia trang ở Trường Yên vừa xây xong, sẽ báỉ đường tại đó.”

“Anh đừng có mà lừa em nhé! Chẳng phải lần cuối gặp nhau còn bảo sẽ không lấy vợ à? Ngần thiên ngăn địa sao ngăn được cái thú lông bông của anh?”

“Anh không lừa em. Anh nói thật. Cô ấy tên Ngọc Mai, tuy không thuộc hàng mỹ nhân nhưng yêu kiều, thực nữ, lại am hiểu nhiều. Đến nơi, anh sẽ giới thiệu hai người với nhau.”

Đình An nói vô cùng nghiêm túc, ánh mắt trông chẳng có vẻ gì là lừa người cả.

Bất ngờ xuất hiện, lại còn mang tới cho cô nhiều bất ngờ khác. Tính đến nay đã gần nghìn năm trôi qua, không ít chuyện cô đã quên nhưng cũng lưu lại không ít kỉ niệm đặc biệt giữa cô và Đình An. Đa phần đều là chuyện vui, thú vị có, hồi hộp có nhưng có lẽ chẳng chuyện nào bằng chuyện Đình An - kẻ đào hoa lãng tử nhất trong yêu giới, con ngựa bất kham tự do tự tại, nay lại tuyên bố mình sắp thành thân. Quả không hổ, thời gian qua đi, con người cũng thay đổi ít nhiều. Có lẽ sau mấy nghìn năm rong ruổi, đôi chân Đình An cũng biết mỏi mệt vừa hay để tìm cho mình một chốn dừng chân rồi.

“Hai người nhất định phải bền duyên giai ngẫu đây!”

Bình Nhi nhìn Đình An mỉm cười, đoạn lại hướng mắt nhìn xa xăm lên cung Hằng Nga.

“Xem ra trong số các bằng hữu yêu giới, chỉ có anh là còn quan tâm em. Em biết ơn anh nhiều lắm lắm lắm đây.”

“Em đừng nói chuyện tầm phào nữa. Anh em lâu ngày không gặp, nói toàn chuyện sến súa! Nghe chẳng quen! Thôi, tranh thủ thời gian đánh một giấc đi, khoác áo choàng ngoài của anh này, bị giam mấy hôm chắc cũng mệt rồi nhỉ? Chốc nữa đến khách điểm, anh sẽ gọi.”

"Ừm. Vậy em đánh một giấc đây!"

Bình Nhi những khi buồn, cô hiền lên trông thấy. Vậy mới nói tâm trạng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tính cách con người. Giả sử như vị bằng hữu nọ bình thường lãnh đạm như thế, gặp chút chuyện vui thì cái gì cũng cười mở. Nhưng một khi buồn bực kéo đến thì im lại càng im, người khác trông thấy có mà tránh xa đi. Mà vị bằng hữu đang được nhắc đến ở đây mà Đình An nghĩ ấy là Mộc Kha chứ chẳng ai. Không hiểu vì gì mà hề trông thấy Bình Nhi, Đình An lại như nhìn thấy một Mộc Kha thứ hai. Có chăng vì cả hai đều là vợ chồng nên có nét giống nhau không?

Vậy mới nói có những chuyện chỉ người ngoài mới thấy được trong khi người trong cuộc lại như kẻ mù điếc bẩm sinh.

Thật ra trong lòng anh còn giấu giếm cô nhiều điều, gần nhất là vụ vượt ngục kia. Nếu không phải vì nhận được tin báo của lão Hàm, Đình An đời nào biết cô đang chịu khổ trong ngục mà đến cứu. Nhưng anh đâu dám nói, chỉ sợ cô lại lấy đó mà không vui. Và chính anh, dù là người ngoài cuộc cũng biết rất rõ, Mộc Kha vẫn còn yêu Bình Nhi rất nhiều.

Nếu đã yêu nhiều như thế, tại sao hai kẻ này mấy trăm năm qua cứ làm khổ nhau? Vậy mới nói, Đình An không muốn dây dưa với cái gọi là tình yêu vì thế.

Ồ, nhanh thật! Mới đó đã tới khách điểm.

Đình An đánh thức Bình Nhi vẫn còn say ngủ. Trong ánh đèn lờ mờ ở khách điểm này, từ khi Đình An bước vào, mọi ánh nhìn liền đổ dồn vào y. Cũng là chuyện đương nhiên thôi. Một kẻ lãng tử đào hoa, phong trần, ánh mắt đa tình mà thần thái thì không kẻ phàm nào sánh kịp. Vậy nên, ai nào cưỡng lại được sức hút ấy cho cam?

Bóng lưng rộng lớn của Đình An chắn mất nửa phần ánh sáng toả ra từ mấy ngọn đèn yếu ớt. Bước chân y nặng trĩu, hùng dũng mà oai phong như tướng lĩnh chuẩn bị lâm trận. Tuy vậy, bọn họ lại không cảm thấy sợ nam nhân này bởi túc trực trên gương mặt ấy lúc nào cũng là một nụ cười tươi rói như ánh dương. Đình An dẫn Bình Nhi tiến đến quầy. Người tiếp đón là một cô gái đang độ xuân thì. Vừa trông thấy Đình An, bờ má đào ấy bỗng ửng hồng, e thẹn hỏi:

“Không biết tráng sĩ cần chi ạ?”

“Tôi cần hai phòng sạch sẽ, kín đáo một chút. Chuẩn bị trước thức ăn, chốc nữa bọn tôi dùng bữa.”

“Tôi hiểu rồi. Không biết ngài còn cần chi nữa không ạ?”

“Nếu nàng ưng...” Đình An đưa tay nâng chiếc cằm bé của người con gái trước mặt, áp mặt thật gần, đủ để nghe hơi thở dồn dập của đối phương. “Ta còn cần cả nàng.”

Gương mặt nhỏ nhắn của cô gái giờ đỏ như gấc, làn da nóng hổi. Quả vẫn không thể từ chối lời đề nghị khiếm nhã từ chàng trai có gương mặt tuấn tú kia, cô khẽ thốt lên:

“Được ạ!”

Bình Nhi quá ngán cảnh ghẹo gái của Đình An nên chẳng thèm để ý đến anh nữa, trực tiếp đến bảo phục vụ dẫn mình lên phòng trước. Đầu tiên là lo chuyện tắm rửa, kể đến phải ngủ cho thật đã để bù lại những ngày cực khổ trong ngục. Nghĩ rồi, cô bắt tay vào làm ngay và luôn.

Khách điểm tuy không lớn nhưng không gian lại vô cùng sạch sẽ và rộng rãi. Phòng tắm cũng phân riêng. Do giờ đã là khuya nên hầu như khách trọ đều về phòng hết, một mình Bình Nhi tha hồ chiếm trọn nơi này. Sau đó, cô về phòng ngủ một giấc thật sâu. Trong cơn mê, cô nghe có tiếng người la hét thất thanh, tiếng đao gươm chém xuống và mùi máu tanh xộc nồng nặc.

“Đừng, đừng giết con tôi... Chạy đi con. Á!” Người phụ nữ khóc lóc vang xin rồi ngã xuống.

“U ời! U!...” Giọng bé gái gào khóc thảm thiết.

Khách điểm mới yên bình đó giờ đã nhuộm đầy máu đỏ. Giữa khung cảnh hỗn loạn, kẻ này đâm chém kẻ kia, đứa bé sợ hãi, thất thần nhìn thì thể mẹ nó gục ngã trên nền đất lạnh lẽo với vết chém lớn trên lưng. Nó chỉ biết đứng đó, ú ớ vừa khóc vừa gọi u. Chốc chốc, hầu như toàn bộ người trong khách điểm đã chết hết sạch. Đằng sau đứa bé, một gã mày râu bặm trợn cao to tiến đến, vung đao nhắm thẳng đầu nó đâm phập xuống. Nhưng nào ngờ, người chết trước lại là hắn ta.

“Chị là người tốt, đừng sợ.” Nói rồi, Bình Nhi bế lấy đứa bé.

“Hai người không sao chứ? Đi thôi!” Đình An rút thanh kiếm đang cắm giữa trán gã to con vừa nãy.

Nhanh như cắt, cả hai dùng thuật ẩn thân phủ lên mình, hòng để kẻ khác không nhìn thấy rồi núp vào một góc.

Cùng lúc, từ dưới sảnh, có kẻ vội vã chạy đến bẩm báo. Khoảng cách đủ xa để Bình Nhi nghe lén.

“Thưa chú, không tìm thấy Thái tử điện hạ đâu cả.”

“Đã lục soát kĩ hết chưa?”

“Thưa vâng. Đã tìm kĩ càng, không tìm thấy bất kì dấu vết gì của Thái tử. Nhưng cháu nghĩ, với vết thương ấy, hẳn Thái tử chưa đi đâu xa đâu ạ!”

“Cháu... cháu thật vô dụng, lại bị một tên phục vụ phát hiện!”

“Thưa chú, cháu biết tội! Vì nhất thời hồ đồ nên mới rút kiếm...” Tên đó mau chóng quỳ xuống.

“Đủ rồi! Chốc nữa về phủ hẩn tính. Còn giờ mau chóng phi tan tất cả, bảo đảm không còn ai sống sót. Nhớ! Phải xử lý mau chóng và sạch sẽ. Đừng để người của quan phủ truy lùng ra chúng ta. Dực Thánh Vương ta không thể vì một chuyện bé tí này mà thất bại được.”

Tên kia cúi đầu hô to dạ rõ. Đội đám người cầm đầu quay lưng bước đi, hẳn liền ra lệnh thiệu rụi toàn bộ khách điểm.

Nhân lúc lửa vừa cháy, Đình An lập tức ôm Bình Nhi biến thân ra ngoài. May mắn, cả ba đều an toàn, không chút thương tích gì.

Lúc này, trời đã gần sáng. Khách điểm đã cháy rụi hoàn toàn, tất cả những gì còn sót lại là một đồng tro tàn.

“Ôi trời! Đây vốn là khách điểm yêu thích của ta. Tiêu tùng rồi!” Đình An đập tay lên trán nói với giọng đầy tiếc nuối rồi lại chuyển sang tức giận. “Bọn khốn kiếp! Lũ ác ôn!”

Bình Nhi giao đứa bé lại cho Đình An, bảo phải làm rõ chuyện này. Cô biến thành chim sẻ rồi bí mật bám theo đám người chủ mưu.

Lúc này, lòng cô chông chéo bao nhiêu suy nghĩ, chỉ thầm mong sao Dực Thánh Vương kia đừng là người mà cô quen biết và tin tưởng. Có điều, dù đã tiếp cận rất gần nhưng cô chẳng tài nào thấy mặt người đàn ông đi giữa được kính nể nhất. Hai kẻ theo sau đã che chắn hết, chỉ kịp thấy bóng lưng khi ông ta bước vào trong xe ngựa.

“Ê, con chim quái quỷ làm gì suốt từ nãy giờ cứ bay quanh quẩn đây. Thật là bực bội! Biến đi!”

“Đừng làm ồn! Chú đang tức muốn chết đây! ” Lại là giọng người đàn ông lúc nãy, kẻ đã ra lệnh thủ tiêu mọi người và đốt khách điểm.

Lẽ nào, hẳn chính là Dực Thánh Vương? Chỉ cần chút nữa thôi, cô đã nhìn mặt ông ta được rồi nhưng lại bị gã kia hất tay đuổi đi. Chưa kể, gã còn có ý định bắt cô về bỏ lỏng nữa chứ. Nếu đã có dã tâm với cô thì cô chẳng ngại ngần gì mà không đáp trả lại, thoãn thoắt bay và mỗ tới tấp trên đầu hắn. Tên ấy bực dọc, vừa định rút kiếm chém cô thì một giọng nói chọt cất lên.

“Mau đi thôi! Ta còn phải nghỉ ngơi. Thật nhức cả đầu!”

Bình Nhi ngậy người trong phút chốc. Đích thị là giọng của Mạn Quân rồi, không thể nhầm lẫn được. Không, có thể cô nghe nhầm, giọng nói nam nhi cơ bản thường có nét giống nhau, hơn nữa, cô đã nhìn tận mặt người trong khiếu đầu.

Vốn dĩ cô tính bay theo họ suốt chặng đường nhưng lại sức nhớ đến Đình An và đứa bé, cô đành quay về. Không thể tiếp tục hành trình theo dự định, họ buộc đưa đứa bé quay về thành Thăng Long. Ngặt cái, gia cảnh cô bé này cũng rất đáng thương. Nghe bảo con bé mồ côi cha, mẹ bán bánh ở chợ nuôi con. Đang sống rất bình thường bỗng có người họ hàng xa vì thương xót cho gia cảnh mới gửi thơ lên bảo con bé và u nó đến Trường Yên sống chung.

Kết quả là chưa biết người họ hàng ấy ở đâu, mặt mũi ra làm sao thì lại gặp đại nạn. Đứa trẻ vì sợ hãi, tinh thần hoảng loạn cứ nhất quyết không chịu rời xa cô và Đình An, khư khư túm lấy chân cô khóc lóc. Xét thấy cô bé còn nhỏ lại còn chứng kiến cảnh u mình bị giết, Bình Nhi cũng rủ lòng thương xót, đành mang đứa trẻ ấy theo.

Lần này, Đình An mướn xe ngựa. Lũ bò của y vừa thấy có biến đã đua nhau bỏ chạy cả rồi.

Đội đứa bé ngủ say, Đình An nhàn nhàn hỏi.

“Em tính sao với đứa bé này?”

Bình Nhi vén mái tóc đen mượt của đứa trẻ, gương mặt non tơ đã bớt đi phần nào sợ hãi, giờ đang ngủ ngon lành trên đùi cô. Đoạn, cô hướng mắt ra cửa sổ ngắm bình minh, cảm thấy khung cảnh vốn rực rỡ nay sao trở nên mờ hồ, nhạt nhẽo. Cô lắc đầu tỏ ý không biết, mặc cho Đình An có nhìn thấy hay không.

“Em biết không, mỗi lần gặp lại em đều mang cho anh cảm giác hoàn toàn khác. Nếu là em của trước đây, chắc chắn sẽ giữ đứa bé lại. Còn nếu nói đến lần anh gặp em ở Vạn Yêu Sơn sau biến cố, em hẳn đã bỏ đứa bé lại Thăng Long. Nhưng em bây giờ, anh không tài nào đoán được trong đầu em đang nghĩ gì.”

“Chính em cũng không hiểu được bản thân mình nữa. Em thấy lòng trống rỗng lắm! Thôi thì tới đâu thì tới. Cơ mà anh đâu cần hỏi em, có thể dùng Độc tâm thuật mà.” Cô cười, nửa đùa nửa giễu.

“Có con người ở đây đấy.”

"Anh đúng là... thỏ đế. Chẳng phải lúc này đã cho con bé ngủi Mê hồn hương rồi còn gì." Bình Nhi cố tình trêu người Đình An.

Khác với Mê hồn hương ở Tây Vực thường dùng để dụ dỗ đối phương ân ái, Mê hồn hương của Đình An chỉ có tên giống nhưng công dụng chỉ sử dụng cho một mục đích là thôi miên. Vì trên đường đi, đứa trẻ cứ khóc suốt, lại không cách nào dỗ được, luôn miệng gọi u nên Bình Nhi và Đình An đành dùng cách này.

Đối với trẻ con, Đình An không thích cũng không ghét nhưng bảo mang một đứa trẻ theo mình suốt cả chặng đường dài thế này, nếu phải nói ra thì anh có phần không thích cho lắm. Nhưng Bình Nhi đã kiên quyết, anh đành ưng thuận. Ấy vậy mà cô còn bảo anh là thỏ đế nữa kia chứ.

Mãnh hổ Đình An vì muốn giữ oai phong, ngoảnh đầu bảo cô một câu tự làm tự chịu rồi thúc ngựa phi nước đại. Đường đá chông chênh lại gồ ghề, xe ngựa cứ thế rung lắc dữ dội, kéo đứa bé tỉnh giấc theo. Tiểu nha đầu bám chặt lấy gấu áo Bình Nhi, hai mắt rung rung hoảng sợ. Bình Nhi ôm cô bé thật chặt. Giờ đây, cô chính là điểm tựa duy nhất cho cô bé. Dù cô có hét to cỡ nào hay kêu Đình An dừng lại, con người thù dai kia vẫn một mực thúc ngựa chạy, so với lúc đầu còn nhanh hơn mấy phần. Đến khi phanh ngựa, ruột gan đã lộn tùng phèo cả lên. Cũng may khi ở khách điểm cô chưa ăn gì, bằng không kết cục của chiếc xe ngựa thuê này sẽ bi thảm biết bao nhiêu.

Đình An cúi người vào trong xe, nhẹ nhàng nhắc bổng đứa bé bổng ra ngoài, thoáng nhìn Bình Nhi đầy hứng thú. Nụ cười nở trên gương mặt đào hoa không còn sáng bừng nữa mà đầy vẻ khiêu khích.

"Anh! Ghê gớm nhỉ?" Bình Nhi lão đảo lò mò bước xuống xe. "Biết em ngồi ngựa hay bị chóng mặt nên cố tình trả đũa chứ gì. Anh cứ đợi, đợi đó... đi..."

Đình An bật cười sang sảng.

"Đứa nhỏ này xem ra còn lợi hại hơn cả em nữa đấy."

"Đừng thế thật! Hay là do tác dụng của Mê hồn hương nhỉ?" Bình Nhi đưa tay vuốt cần cổ rồi cúi xuống hỏi đứa trẻ. "Này em, em tên gì thế?"

"Em tên Vũ Như Y." Đứa trẻ chậm chạp nói.

"Tên đẹp đấy! Là gia đình thế nào mà đặt tên con đẹp thế nhỉ?" Đình An nhíu mày suy nghĩ.

"Em không rõ. Chắc không phải nông dân bình thường. Thôi, chúng ta đi."

Khi ba người cất bước rời đi, từ trong bụi rậm xuất hiện hai kẻ lạ mặt.

"Nguy rồi! Chúng là khách trọ ở khách điểm lúc này. Gã đàn ông cao to đi cùng cô gái che mặt, tôi còn nhớ rất rõ. Không xong! Mau về bẩm báo!"

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Trường Yên

Rõng rã mấy hôm, rốt cuộc cũng đến được Hoa Lư hay còn gọi là phủ Trường Yên. Đường vào lót gạch đá ở giữa tựa cầu cầu bất ngang. Hai bên hồ nước hoa sen đua nhau nở rộ đến là đẹp mắt. So với Thăng Long, nơi đây rộn ràng không kém. .

Nói đến phong cảnh nơi đây thì khỏi phải bàn cãi. Non xanh nước biếc, mây trời hoà quyện. Bao quanh là những dãy núi đá vôi trùng trùng điệp điệp, một thời làm thành lũy che chở cho bao bậc đế vương trị vì đất Việt.

Với Bình Nhi, Trường Yên này so với Thăng Long xa lạ kia, dù mấy trăm năm trôi qua, cảnh vật đổi khác thì trở về nơi đây vẫn thấy nặng lòng, xao xuyến hơn nhiều.

Đình An giao đứa trẻ lại cho Bình Nhi rồi dắt ngựa về phía trại ngựa gần đó. Để thuê được chiếc xe ngựa này, số bạc Đình An bỏ ra đủ để mua cả chiếc xe ngựa. Nhưng Đình An không thích điều đó. Ngao du, không vướn bận mới là điều Đình An cần, huống hồ có thể đi mây về gió, cần chi đến ngựa nữa.

"Bánh xe có vấn đề thì phải, phiền anh đợi tôi kiểm tra..."

Người nhận ngựa vừa lò dò cúi xuống đã bị Đình An nhanh tay chặn lại, một tay kéo y đứng dậy.

"Bánh xe vốn đã có vấn đề từ lúc ta thuê rồi. Ấy vậy mà ta vẫn đồng ý thuê với giá gấp đôi, gấp ba. Cần ta theo người đến Thăng Long gặp ông chủ của người làm rõ không?"

Đôi mắt sáng quắc của Đình An không khỏi khiến người nọ khiếp sợ. Dù đối phương đã trưng ra một nụ cười hết sức niềm nở, tuy vậy không thể làm

người khác không khỏi đề phòng. Người thanh niên nhỏ bé gật gật đầu với Đình An. Thế là xong chuyện.

Đúng là tên lừa đảo!

Rõ ràng xe là do hắn làm hư, còn ra sức chống chế. Mà cũng đáng lắm, cho người khác thuê với giá gấp ba, nghĩ thế nào cũng nên suy xét lại chứ. Huống hồ còn rơi vào tay tên Đình An phá phách này. Chỉ trách đồng tiền đã che mắt lão chủ ngựa.

Tham thì thâm. Ở đời nào ai cho không ai cái gì.

“Chóc nữa đến nơi, em sẽ mách lại với vợ sắp cưới của anh.” Bình Nhi dọa nạt.

“Cứ việc! Nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất. Anh không sợ!” Nói rồi Đình An tự bật cười.

Đình An dẫn cô đi lòng vòng quanh chợ Cầu Đông. Ở đây thứ gì cũng bán, còn bán cả những mặt hàng lạ nhập từ phương Tây về. Đi đâu cũng thấy người nước ngoài mắt xanh tóc vàng đang trò chuyện rôm rả cùng người bản địa. Có vẻ như rất say mê. Đình An bảo họ đi thuyền sang nước ta nhằm buôn bán, giao thương. Đáng nói ở chỗ Đình An cũng nhiều chuyện hào hứng đi tới bắt chuyện với các vị khách nước ngoài bằng thứ tiếng của họ. Bình Nhi biết Đình An đi nhiều biết nhiều nhưng không ngờ là biết nhiều đến mức này.

Lúc cả hai đứng chờ mua bánh gai, Bình Nhi tiện thể hỏi Đình An.

“Gớm nhỉ? Anh học nói tiếng nước ngoài khi nào thế?”

“Từ thời nhà Đình. Sau khi em trở về Vạn Yêu Sơn, anh chẳng còn ai trò chuyện nên học ngôn ngữ mới.” Đình An ghé tai cô nói nhỏ.

Bình Nhi ồ lên một tiếng, nhận lấy cái bánh gai từ người bán rồi đưa cho Như Y. Bọn họ tiếp tục ghé qua vài hàng mua thêm vài cái bánh tẻ và bánh gio ăn lót dạ. Bánh tẻ vì mua mang đi, không có nước chấm thành thử hơi nhạt, duy bánh gio được chấm mật ong sẵn nên ngon ngọt vô cùng. Tinh thần mọi người vì thế cũng phấn chấn hẳn lên. Bình Nhi cúi xuống nhìn Như Y đang ăn ngon lành, lòng tự dung cũng vui lây.

“Đây, đây là đền thờ Huyền nữ Phạm Thị Trân, nữ quan đầu tiên của nước ta thời nhà Đinh. Không chỉ có tài sắc mà giọng hát còn trên cả tuyệt vời. Anh từng gặp qua ở Hồng Châu, tiếng đồn quả không ngoa, đến mức cả anh cũng say đắm.”

Đình An dẫn hai người đến một cái miếu, giới thiệu hết sức nhiệt tình, chưa kể còn cao hứng cất tiếng hát.

“Múa hát như muốn đánh bàn đào

Hát giục mây bay, giục gió ào”

Bình Nhi đi cạnh cười không ngớt, ngỡ Đình An đang ngâm thơ vì anh ấy hát dở ẹc. Ngẫm lại, hình như cô đã từng nghe Phi Liễu hát đoạn này khi còn bị bắt ở kỹ viện. Tuy chưa có dịp chiêm ngưỡng giọng ca của Huyền nữ mà Đình An nhắc tới nhưng Bình Nhi nghĩ, giọng ca của Phi Liễu cũng đáng để xếp vào hàng ưu.

“Ôi trời! Hoá ra khi ở trên núi, em bỏ lỡ nhiều chuyện vui rồi. Tiếc thật chứ!”

“Lúc Đinh Bộ Lĩnh thống nhất đất nước, tối dạo dạo còn có trò vui vui, chứ khi còn loạn mười hai sứ quân, em không biết chứ, mệt mỏi lắm! Mà thôi, đừng có tiếc, chuyện vui hãy còn nhiều. Anh sẽ từ từ bù đắp hết cho em!” Đình An vỗ nhẹ lên vai cô.

Chốc chốc, anh lại hào hứng kéo cô đến chùa động Am Tiên. Cảnh thì đúng là đẹp nhưng oan hồn đầy rẫy khắp nơi. Họ trôi dưới hồ, đứng trong hang tối, mắt lăm lăm nhìn cô. Dù là giữa trưa nắng, nơi này vẫn chẳng khác nào những đêm trăng Âm Ti mở cửa cho người khuất thăm lại nhân gian. Tội hồn đây rầy, không thể siêu thoát cứ vất vương nơi đây.

Có khi đang bước bình thường, Bình Nhi lại đột ngột kéo tiểu nha đầu sang một bên để tránh những oan hồn đang đi đến. Những lúc như vậy, tiểu nha đầu lại tròn xoe mắt nhìn cô. Bình Nhi đành mỉm cười dịu dàng, xem như không có gì.

“Sao anh lại đưa em đến đây? Âm khí nặng quá, em không chịu nổi.” Bình Nhi bế đứa bé, đoạn muốn bỏ về.

“Nơi này là động Am Tiên, nơi nuôi hổ báo để trị tội những kẻ mang trọng tội hoặc giặc bắt được từ phương Bắc. Còn kia là Ao Giải, phạm nhân thường bị ném xuống để giải ăn thịt.”

“Thì đã sao? Lãng trí, chém đầu hay ngũ mã phanh thây, em cũng nghe và xem qua hết rồi. Đầu có gì lạ nữa? Chúng ta mau đi thôi. Ở đây còn có trẻ con, đừng làm đứa bé sợ.”

“Bằng hữu của anh từng bị nhốt trong động Am Tiên. Anh là muốn đến thăm anh ấy một lát nhưng xem ra không cần nữa rồi.”

Đến đây, Đình An chột nẹn giọng. Không cần nghe thêm, Bình Nhi có lẽ cũng lờ mờ đoán ra được đại ý mà anh ấy muốn nhắc đến. Đình An tuy là hổ thành tinh, không sống theo bầy đàn lại ít bằng hữu thân tín nhưng cũng như bao giống loài khác, rất có tình nghĩa. Bằng hữu anh ấy nhắc đến có chẳng là con hổ bị bắt nhốt trong động Am Tiên kia hoặc là phạm nhân bị giam trong đó để đồng loại anh ấy ăn thịt? Cho dù có là ai nhưng hề nghĩ đến, Bình Nhi lại đau lòng thay.

Thơ thần xong, Đình An lại vui vẻ trở lại, nói nơi này từng được dựng chùa, cũng đã được thanh tẩy phần nào nhưng việc khiến nơi sạch chướng khí là điều không thể, những người tu hành ở đây hẳn cũng kiên cường lắm. Rồi, Đình An lại nhìn cô cười, bảo không chịu được âm khí, xem ra cô tu tiên thật rồi.

Nói cứ như cô ở Vạn Yêu Sơn suốt ngày ham vui không bằng.

Bình Nhi khịt mũi, tự dằn lòng tạm thời không gây chuyện với Đình An rồi ầm tiếu nha đầu rồi đi trước. Rốt cuộc cô cũng chẳng biết mình đi đâu, cứ đi mãi đi mãi về phía trước cho đến khi gặp một toán lính đang đi tuần chặn hỏi.

“Dân thường! Tránh ra! Không có lệnh, không ai được phép vào Thành Nam! Mời đi cho!” Người lính giương lao trước ngực, quát vào mặt cô.

Bình Nhi còn chưa biết đáp sao thì Đình An vội đến túm tay lôi cô ra dắt đi chỗ khác. Anh ấy hỏi cô đến cổng Thành Nam làm gì, nơi ấy là khu vực đóng quân của binh lính, tuyệt đối không cho thường dân vào trong.

“Hơn nữa, chúng ta đi ngược đường rồi. Nơi chúng ta cần đến là Yên Thượng, đành phải đi bè ngược trở lại vậy.” Đình An khề thờ dài.

“Anh còn nói? Nếu không phải em quen anh, hẳn còn nghĩ anh bắt cóc em. Cuối cùng thì gia trang của anh ở đâu? Lòng vòng cả buổi rồi bảo lạc đường. Anh, có phải đang giấu em chuyện gì?” Bình Nhi nhìn Đình An không chớp mắt, giọng đầy dò xét.

Đình An nhìn cô cười, đánh lảng sang chuyện khác. Không chịu thua, Bình Nhi tra hỏi một hồi liền phát hiện thì ra chuyện thành thân hay gia trang gì đó đều là giả cả. Đơn giản là vì trên đường hành tẩu, cảm thấy chán ngán vì mãi có một mình nên muốn có thêm một người bạn cùng tâm sự, cùng ngao du. Đã thế tên bịp bợm ấy còn bảo rằng vừa hay có thêm đứa nhỏ, ba người trông giống hệt một gia đình hạnh phúc.

“Cái Nhi! Em không được giận anh đâu đấy! Em đừng quên anh chính là người cứu em ra khỏi ngục đó nhé!” Đình An hơi lùi lại phía sau.

Ấy vậy mà cô chẳng phản ứng gì.

Đình An lay lay bả vai cô, lay đến mức làm tiểu nha đầu thức giấc mà Bình Nhi không hề ngoài đầu lại. Ánh mắt cô bận trông theo dáng hình quen thuộc của người nào đó bước xuống khỏi kiệu. Hai bên cổng thành, thường dân đều bị di tản hết. Nơi cô đứng tuy không gần đó nhưng khoảng cách đủ để thấy rõ mặt người đàn ông đi giữa trong ba người. Là người luôn giữ yên lặng trong khách điểm nhưng hề quay đi đều là người đi trước. Lần này chắc chắn chẳng thể nhầm lẫn hay hoài nghi gì nữa.

“Mạn Quân?”

Đi cạnh Mạn Quân đích thị là hai người cô trông thấy ở khách điểm.

Tướng sĩ khi này chặn đường Bình Nhi bấy giờ vội bước tới, cung kính cúi chào Mạn Quân. Người ấy mỉm cười bảo vị tướng sĩ nọ miễn lễ. Khi cất bước vào thành, chợt ánh nhìn lại liếc về phía cô.

Thấy vậy, vị tướng sĩ cũng quay lại nhìn cô trong khi xung quanh, mọi người đều cúi gập người, chẳng ai dám ngẩng mặt lên, kể cả Đình An.

“To gan! Còn không mau quỳ xuống!” Ông ta quát.

Bình Nhi mới chợt nhớ ra, vội thả bé gái đang bế xuống, cúi mặt xuống dưới.

Đôi vai của người đứng cạnh cô run lên bần bật. Hẳn Đình An đang cố nhịn cười đấy mà.

“Lê tướng quân. Không sao đâu! Chúng ta mau vào thôi! Đừng để Khai Quốc Vương đợi lâu.” Mạn Quân điềm đạm nói, một mạch bước vào Thành Nam mà chẳng thêm đề mắt đến cô nữa.

Rõ ràng gương mặt đó, giọng nói đó, cách nói chuyện đó hoàn toàn trùng khớp với Mạn Quân.

Lúc đoàn người trong cung đi rồi, Đình An ngẩng lên, định giờ giọng trêu chọc Bình Nhi cả lễ nghĩa bình thường thế này cũng không nhớ thì bất chợt gặp ánh mắt thất thần của cô. Anh đành từ bỏ ý định của mình.

Bình Nhi theo Đình An vào một quán ăn nhỏ. Tâm trí cô không thể không nghĩ đến cảnh tượng ban nãy.

Mạn Quân là Dực Thánh Vương. Dực Thánh Vương là Mạn Quân. Kể ra một người mang nhiều cái tên cũng chẳng có gì lạ. Nếu chỉ vì đôi lời Mộc Kha nói, Bình Nhi hẳn đã chẳng bằng khuâng thế này. Chả là lần trước ghé chỗ các vị thiêng liêng uống rượu, sẵn tiện nhờ họ bói cho một quẻ. Dực Thánh Vương vừa nghe cũng đã biết không phải tên thật nhưng cô vẫn cứ thử. Kết quả lại cho ra một quẻ bói chẳng lọt tai lọt mắt chút nào, đã vậy còn trùng phóc như những gì Mộc Kha nói.

Dực Thánh Vương, cái hiệu chắc chắn đe dọa lớn đến ngai vàng của hoàng tộc nhà Lý. Lẽ ra Bình Nhi định tìm cách giúp Kinh Dực kéo dài mệnh thọ kiếp này, xem như báo đáp những hy sinh anh dành cho cô ở kiếp trước. Nhưng ngặt nỗi, âm mưu chiếm đoạt ngôi báu không thuộc về mình là chuyện trái với luân thường, không xứng làm một bậc trung thần, làm một đấng trượng phu. Thử hỏi làm sao cô có thể giúp cái người được gọi là Dực Thánh Vương kia thực hiện âm mưu của mình được? Nhưng cô cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ bởi kết cục của Dực Thánh Vương sau này thật quá bi đát. Không khéo còn bị đày xuống A Tì.

Thiên tử vẫn là thiên tử. Đáng tiếc, người được chọn ngồi lên ngai vàng ở kiếp này vẫn là Đông cung Thái tử. Không được, bằng mọi cách, cô phải ngăn chặn việc này.

Nghĩ rồi, Bình Nhi lập tức đứng dậy, toan bước khỏi quán ăn.

"Ồ kia, đồ ăn sắp ra, định đi đâu?"

"Em có việc phải đi ngay. Chốc nữa sẽ quay lại."

"Giờ em đến đó có thay đổi được gì? Chắc gì hắn còn là người em quen biết đâu. Kiếp này và kiếp trước là hai người khác nhau, đâu phải em không biết. Đừng nhúng tay vào chuyện thế gian nữa. Nghe lời anh, ngồi xuống đi!"

"Sao anh lại biết em định làm gì?"

Bình Nhi nhú mảy cúi xuống nhìn Đình An, đôi mắt thoát đầu nhuộm đầy nghi ngờ nhưng không lâu sau đã hiểu ra. Cô nhếch môi cười, đoạn tiếp lời.

"Hoá ra Mộc Kha vẫn là kẻ nắm đầu giật dây. Em còn đang tự hỏi một kẻ bận ngao du giang hồ như anh làm sao biết em bị giam ở đâu mà đến cứu, lại còn hững hờ dẫn em đi thăm Trường Yên. Hoá ra tất cả chỉ là lừa bịp! Giờ thì em đã biết Dực Thánh Vương chính là Mạn Quân rồi đây, anh nhớ để còn báo cáo lại với hắn. Cáo từ!"

Lừa hặn bốc nghi ngút, toàn thân cô nóng ran chẳng thua gì ánh mặt trời giữa trưa tháng sáu. Cô quát mắt nhìn Đình An trút một câu thật dài, giọng điệu ai oán lại đầy chua chát vì chợt nhận ra, bản thân một lần nữa bị người mình tin tưởng lừa quá dễ dàng.

"Em chỉ nói đúng một nửa. Người nhờ anh cứu em không phải Mộc Kha mà là lão Hàm. Còn việc nếu em muốn đi, đánh thắng anh trước đã!"

Dứt lời, Đình An hất đồ bàn, nắm lấy bảo kiếm bay lên, liên tiếp tung chưởng về phía cô. Không khoan nhượng, cả hai so tài một trận lớn, chẳng ai nhường ai, bàn ghế xung quanh đều bị đánh gãy cả.

Người trong quán một phen đua nhau bỏ chạy tán loạn. Chủ quán muốn ngăn cũng chẳng nổi, khiếp sợ điều người làm chạy đi báo quan phủ.

Những động tác dồn dập liên tục tung ra giữa đôi bên, đẩy cả hai ra phố. Lợi dụng không gian rộng, vụt cái, Bình Nhi lập tức bật người đáp nhẹ trên mái nhà, uy nghiêm thẳng người cúi xuống nhìn Đình An. Tà áo bay phấp phới trong gió, ánh mắt kiên định như núi.

Xem ra, nhất định, Bình Nhi phải đi cho bằng được.

Đình An ngược lên, gương mặt bừng sáng dưới ánh nắng ban trưa. Tất nhiên, y nào phải loại người dễ dàng bỏ qua, ngay sau đó cũng khinh công đập nóc, tay rút thanh bảo kiếm nhắm thẳng về phía Bình Nhi. Nhanh như cắt, cô rút ô Kim Quang, bung tán ô chắn trước. Vũ khí chạm nhau vang lên keng một cái, dội ngược lại hai phía. Những mái nhà trên phố ven ngoài Thành Nam trở thành nơi để hai kẻ cố chấp thí võ.

Người hiếu kì bu đến kín cả đường đi lối vào, thi nhau chỉ trỏ, bàn tán. Lẩn trong đám đông nhộn nhịp, xuất hiện một người đàn ông vận y phục trắng toát, khoan thai đứng xem trận đấu kịch liệt. Dưới chiếc nón lá thấp thoáng nụ cười mỉm.

"Trần Đình An, anh có còn là quân tử không thế?"

"Anh mà không rút kiếm, làm sao đỡ được ám khí của em? Đừng nhiều lời, tiếp chiêu!"

Những đòn đánh mỗi lúc một nhanh, đến nỗi chẳng bắt kịp một dư ảnh. Người bên dưới lại thêm xôn xao.

"Ồ... ô..., vị cô nương kia giỏi thật! Chiêu nào cũng đỡ được!"

"Nữ nhi làm sao so được với nam chi. Chàng trai trẻ kia chắc chắn thắng rồi."

Bấy giờ, từ xa xuất hiện tá người mang đao kiếm đến. Ăn vận giản dị, áo vạt chéo bạc màu, chắc chắn không phải người của nha môn. Có lẽ là những anh em hành tẩu giang hồ, tiện đường ghé qua xem trò vui.

Đứa trẻ đi theo Bình Nhi và Đình An, chứng kiến cảnh tương tàn như thế, không kìm nổi lòng lập tức bật khóc. Tiếng khóc oang oang của đứa trẻ khiến nhiều người đứng gần đó lấy làm khó chịu, mất hết hứng thú xem đấu. Mặc cho họ có quát nạt, cô bé vẫn khóc, thậm chí là gào to hơn, miệng không ngừng bảo Bình Nhi và Đình An đừng đánh nhau nữa.

Người đàn ông vận y phục trắng chen ra từ đám đông, bế cô bé lên võ về bằng giọng ngọt ngào nhất.

"Nào ngoan, đừng khóc nữa. Nói anh nghe, em quen hai người bọn họ à?"

Chỉ đợi cái gật đầu của cô bé, người đàn ông nọ liền lấy từ trong túi áo một cái bánh, hoa văn in nổi vô cùng bắt mắt, trông có vẻ rất ngon. Còn nói là thưởng cho cô bé nếu giúp ông ta một chuyện. Thoả thuận xong, người đó quay lại gật đầu với người tùy tùng đi theo mình. Cả hai nhanh chóng rời khỏi chốn náo nhiệt.

"Người đi được rồi. Hãy báo lại với Đàm tướng quân, mọi chuyện vẫn trong dự tính."

“Nhưng thưa Mộc đại nhân...”

“Người cứ yên tâm! Cô nương ấy vẫn là quân cờ trong tay ta.”

Người đàn ông nọ vừa dứt lời, đằng sau lưng, đám đông ồ lên, lời bàn tán không dứt.

Ô Kim Quang đã lọt vào tay Đinh An. Mũi kiếm sắc lạnh kề dưới cổ quyết định kết quả trận đấu. Bình Nhi đã thua cuộc.

Người đi theo người vận bạch y kia bấy giờ cung kính bày tỏ sự kính phục với y.

“Đại nhân, làm sao ngài biết rõ chàng trai kia sẽ thắng?”

Nghe thế, y bèn cười, ngoảnh đầu lại sau lưng.

“Vi bọn họ cũng như ta, không phải là người.”

Nói rồi, người đàn ông nọ bước lên xe ngựa đang đợi sẵn, lên đường trở về Yên Thượng.

Theo kế hoạch cũ, Đinh An thuê thuyền đưa Bình Nhi và Như Y đến nơi đã dự tính. Cả hai hí hửng đập tay nhau trong xe ngựa.

Lừa người thật quá dễ dàng. Sớm biết bị người khác theo dõi, Đinh An và Bình Nhi dùng “Độc tâm thuật” bàn kế hoạch đánh lừa bọn người của Dục Thánh Vương, vờ như cả hai xảy ra mâu thuẫn, tạm thời khiến chúng mất cảnh giác. Nào ngờ bọn chúng lại dính bẫy nhanh thế, tưởng cô thua cuộc nên từ bỏ không tìm Mạn Quân nữa.

Phá tan sự tĩnh lặng, Đinh An mở lời trước.

“Thuận lợi thì có thuận lợi nhưng vẫn chưa thể chắc chắn được điều gì. Chỉ phải một người theo dõi chúng ta, hoặc quá khinh thường địch, hoặc có kẻ âm thầm hỗ trợ đằng sau.”

“Có thể, vì trước mắt chúng ta vẫn chưa gây nguy hại gì hết.”

Nói rồi lại nhìn xuống bé gái đang say giấc trong lòng Bình Nhi. Chỉ tội đã liên lụy trẻ nhỏ. Ra tay tàn độc. Không chừng nỗi ám ảnh này sẽ theo con bé đến suốt đời.

“Mê hồn hương của anh cũng sắp hết tác dụng rồi. Chẳng mấy chốc con bé sẽ nhớ lại chuyện ở khách điểm. Nên sớm nghĩ cách trấn an con bé mới đi. A, thuyền cập bến rồi!”

Đinh An bước xuống thuyền trước, sau đó mới bồng Như Y, kế đến là dìu Bình Nhi lên bờ. Yên Thượng so với Yên Thành - cửa Bắc Trường Yên có phần nhỏ hơn, song lại được cái yên tĩnh, đỡ ồn ào, nức nở.

Và tất nhiên, để tìm được một chỗ trọ đẳng hoàng như lần trước không phải là chuyện dễ dàng. Dạo quanh gần hết Yên Thượng, rốt cuộc cũng tìm được nơi tá túc. Đó là một nơi nằm ở rìa Yên Thượng. Bề ngoài chẳng có gì đặc biệt, lại nhuộm màu cũ kỹ qua thời gian. Bảng hiệu bám bụi trông không rõ chữ, đèn treo trước cửa vài ba chỗ thủng, lại còn mạng nhện bám đầy. Nếu không phải vì cửa quán trọ mở kèm theo mảnh giấy ghi “còn phòng” dán ngoài cửa, hẳn Đinh An và Bình Nhi đã nghĩ đó là nhà hoang.

Nhưng ít ra căn nhà này so với mấy căn nhà lá khác vẫn có phần khá khảm hơn vì được xây bằng ngói Sân trước cũng rộng, mỗi tội hơi bừa bộn. Không khí bên trong tuy hơi ẩm thấp nhưng âm áp so với bên ngoài hơn rất nhiều.

Nói gì thì nói, trời khi ấy đã chập choạng tối. Không mau tìm chỗ ngủ còn biết đi đâu đây?

Bình Nhi đi dạo vài vòng trong khi đợi Đinh An thanh toán tiền phòng. Định tìm nhà xí cho Như Y giải quyết, nào ngờ mở cửa sau lại chỉ thấy toàn gỗ mục, cây khô chất đống trên mớ sinh lầy nhầy nhụa. Chỉ cần bước vài bước băng qua mớ hổ lốn đó là có thể ra khỏi địa phận Trường Yên ngay lập tức.

Bình Nhi nắm tay dắt Như Y tìm chủ trọ. Lại là một vị cô nương trẻ tuổi. Dung mạo không đẹp cũng không tầm thường, nhìn chung ngũ quan hài hoà. Vậy cũng đủ để Đinh An giờ trò tán tỉnh rồi.

“Cho hỏi cô nương cần chi?” Nữ chủ trọ vẫn cầm cúi ghi chép gì đó trong sổ sách.

“Em tôi cần đi nhà xí, không biết...”

“Đằng đó.”

Bình Nhi ngoảnh đầu nhìn về phía chủ trọ chỉ. Là bãi đất hỗn tạp ở cửa sau ban nãy.

“Con nít mà, sợ gì. Xong rồi thì kêu tôi đến tạt nước cho.”

“Thế còn người lớn muốn đi thì phải làm sao?” Bình Nhi chớp chớp mắt.

Quán trọ thì quán trọ, ít nhất cũng phải có một cái hồ xí chứ. Nơi sinh lý như thế làm sao đi vệ sinh chứ?

“Ai cũng thế thôi. Không phân biệt tuổi tác.” Chủ trọ dừng dung đáp.

“Tối rồi đây! Tối rồi.”

Vừa dứt lời thì bên ngoài, một người đàn ông cao to lưng trần trông hơi mập mạp xách theo hai giỏ đồ nghề to bự hồng hộc bước vào. Có lẽ do mệt quá, vừa bước vào trong quán, ông ta ngồi phịch luôn xuống đất.

Cứ tưởng nền gạch vỡ đến nơi rồi chứ.

"Thôi Như Y, ráng nhịn chút chị dẫn đi chỗ khác tiêu. Giờ mình lên xem phòng trước nhé!"

Như Y ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Về phần Đình An, này giờ anh cứ khoanh tay điềm tĩnh ngồi đợi trên ghế đầu, chẳng nói nửa câu. Kì lạ thật, hôm nay anh ấy lại không giờ thói đào hoa. Phải chăng do không có hứng thú hay vị cô nương nói năng thiếu mỹ miều nên không hợp với anh ấy?

Trông thấy vẻ mặt của Đình An, nữ chủ trọ bấy giờ liền buông bút, mau chóng dẫn đường lên lầu trên. Bình Nhi dẫn Như Y ngồi tạm trong phòng Đình An, chờ nữ chủ quán dọn dẹp phòng còn lại. Bọn họ chẳng ai nói ai câu nào. Lạ nhất là Đình An. Bình thường vui tươi, khí thế là vậy mà giờ lại trung ra vẻ mặt hết sức căng thẳng, kéo người khác cũng lo lắng theo.

“Đình An, anh sao vậy? Này giờ cứ im lặng suốt. Buồn bực gì à?”

Nói rồi, cô rót chén trà đưa cho Đình An. Chẳng may may nghỉ ngơi, anh ấy một hơi uống cạn.

“Buồn bực gì chứ. Sao em lại nghĩ vậy?”

Chưa kịp nghe câu trả lời từ phía Bình Nhi, Đình An chết trân khi thấy Như Y đang vui vẻ nghịch ngợm đuôi của y, miệng thích thú hô to: “Đuôi ơi, đừng chạy!”

Mặc cho Đình An hoảng hốt ra sao, cô vẫn bình thản vừa nhấp chén trà đã nguội, vừa ngắm đôi chim uyên trên nhánh xoan đào ngoài cửa sổ, nhàn nhả chẳng màng kẻ nọ khổ sở sống chết cổ thu đuôi lại bao lần mà vẫn vô ích.

Càng cuống quýt, đuôi Đình An càng phe phẩy dữ dội, hai con bé hét nhảy lên chụp rồi lại lấy đà nhảy lại, quyết tâm đến khi nào bắt được đuôi của y mới thôi. Hề xách con bé bỏ sang một bên, nó lại lẳng xằng chạy lại chỗ cũ, mê mẩn vui đùa với cái vật đang phe phẩy kia.

Đình An đưa cốc trà vừa uống lên mũi ngửi.

“Cái Nhi, em lại giờ trò phá phách! Bảo con bé đừng nghịch đuôi anh nữa. Anh sẽ nói.”

Bình Nhi nhoen miệng cười, cho tay vào túi áo lấy ra hai hình nhân nặng bằng đất sét đưa cho Như Y, bảo con bé cầm mà chơi.

Đình An thờ phào rồi chậm rãi nói Yên Thượng và Yên Thành tuy cùng chung phủ, cùng một chữ “Yên” nhưng thực chất lại hoàn toàn khác biệt. Điều đó làm anh ấy nghĩ tới Mạn Quân mà Bình Nhi nói, rất có thể là người có dung mạo giống với Dực Thánh Vương. Bởi vì lúc đó khi y trông thấy Bình Nhi cũng không tỏ gì là quen biết hoặc cũng có khả năng hoàn cảnh ép buộc Mạn Quân không được phép làm như vậy.

“Thực chất anh được gia tộc phái tới đây. Mấy khi huy động đủ người như thế, đoán chắc là chuyện lớn, tiện đường lão Hàm nhờ vả nên anh rủ em đi chung luôn.”

“Ý anh là phủ Trường Yên xảy ra biến cố? Có khi nào biết trước việc này nên bọn họ chọn Mạn Quân là kẻ thế thân?”

Mồ hôi dần dần túa ra, lấm tấm trên vàng trán, trượt dài chạm đến tấm mạng che. Bình Nhi nhìn ra ngoài trời, vẫn đang trong giờ Dậu.

“Em đừng nóng. Anh suy đoán thế thôi.”

Chợt ngoài xa bùng lên giữa không trung những tia sáng lấp lánh đủ màu, thấp sáng cả vùng trời phía Nam.

Bùng... bùng... bùng... Theo sau lại thêm mấy đợt pháo nữa.

Thần người ngồi ngắm pháo hoa hồi lâu, mãi tới lúc ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cả hai mới sực nhớ hôm nay Trung Thu. Đúng lúc đó, cửa phòng vang lên ba tiếng kèm theo đó là giọng nói của nữ chủ trọ. Được sự cho phép, cô gái cầm đèn bước vào, đặt nó lên chiếc bàn giữa phòng rồi mau chóng ra ngoài. Trước khi đi, không quên nhìn hai người họ với ánh mắt kì lạ.

Đình An và Bình Nhi lần nữa nhớ ra này giờ bọn họ không hề thắp đèn đủ bóng đêm đã bao trùm khắp phòng, mà Như Y cũng im thin thít chẳng hề than vãn. Và cũng không biết vì lẽ gì, Đình An chống cằm lên bệ cửa sổ phì cười.

Nụ cười man mác buồn rồi lại tinh nghịch, khẽ nói với Bình Nhi.

“Nếu không có Như Y ở đây, hẳn cô ấy đã nghĩ chúng ta đang...”

Bốp!

Giữa dòng người tấp nập ở Yên Thượng, mới đáng yêu làm sao khi bắt gặp hình ảnh chàng trai trẻ cồng trên cổ một bé gái xinh xắn, ríu rít đuổi theo sau vị cô nương đang giận dỗi đằng trước, miệng liên tục năn nỉ cầu xin sự tha lỗi. Bất ngờ, cô gái thôi không đi nhanh nữa mà dừng hẳn lại khiến chàng trai mất đà, suýt thì tông phải lưng cô. Ngước mắt lên trên cao, cô gái chỉ tay vào chiếc đèn lồng đẹp nhất, treo cao nhất trên giá treo cách mặt đất khoảng ba thước.

Chủ sạp đèn lồng đã nói: “Ai lấy được sẽ tặng người đó.”

Tất nhiên, người có khả năng lấy được nó khi ấy có ai khác ngoài Đình An ra. Hơn nữa, với Đình An, đó chỉ là chuyện trẻ con vặt vãnh.

Hạnh phúc thật, hết như một gia đình nhỏ.

Mộc Kha trầm nghĩ, nhếch mép cười đoạn uống cạn chén rượu.

Suốt từ nãy đến giờ, mọi nhất cử nhất động của bọn họ đều lọt vào tầm mắt của hắn.

Tại sao chỉ có hắn nhìn thấy bọn họ? Chỉ cần quay lưng nhìn về phía này, bên kia bờ sông, ngay quán rượu ven đường đây, là cô có thể thấy hắn đang ngồi uống rượu một mình.

Hắn bỗng thấy cô đơn quá!

Giữa phố phường nhộn nhịp thế này, nơi đèn lồng giăng đầy khắp nơi thế này nhưng sao chẳng xua được bóng tối đang ngự trị trong hắn. Lúc nào hắn cũng thấy mình bơ vơ, lạc lõng, lúc nào cũng thấy thiếu thốn, cũng thấy thiếu một người. Một người, người con gái ở trước mặt hắn đây. Người con gái với nụ cười rạng rỡ thấp thoáng dưới tấm mạng che mặt phía bên kia cây cầu.

Nhưng than ôi, nụ cười ấy giờ đâu còn dành cho hắn nữa, thay vào đó chỉ toàn là căm ghét và thù hận. Hắn chỉ dám lén lút nhìn ngắm nàng mà thôi.

“Bình Nhi...” Mộc Kha đưa tay vói về phía trước, cố nắm bắt nhân ảnh của nàng phía xa kia. “Ta phải làm gì thì nàng mới chịu tha thứ cho ta, Bình Nhi?”

Thế rồi, hắn chênh choáng ngã nhào xuống đất.

Vỏ rượu trong tay rơi vỡ tan.

Mộc Kha - hắn say thật rồi. Hắn thừa nhận mình say, không hẳn là vì rượu. Lần nào thấy nàng, hắn cũng như người say, lạc vào cõi mộng. Bình Nhi - cáo con của hắn, chỉ có nàng mới khiến hắn ra nông nổi này.

“Mộc Kha, tỉnh dậy đi! Mộc Kha!” Bình Nhi lắc lư người hắn, giọng nói hốt hãi.

“Bình Nhi! Bình Nhi! Cáo con của ta, có phải là nàng không? Ta nhớ nàng, ta nhớ nàng lắm! Ta xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng. Bình Nhi, đừng rời xa ta nữa, có được không? Ta... ta sắp không chịu nổi nữa rồi. Không có nàng... không có nàng... ta không thể sống tiếp.”

Hắn vừa khóc nhài người ôm chầm lấy cô, đan vòng tay mạnh mẽ choàng cứng lấy cô.

Người đàn ông đầy dẫy tâm này không ngờ cũng có lúc yếu đuối như thế. Đây không phải lần đầu cô thấy hắn khóc nhưng đến mức này, trái tim cô lại bị xao động.

Không được! Cô không được mềm lòng. Mộc Kha là con rắn độc, quỷ kế đa đoan. Không được mềm lòng!

Nhưng kẻ say nào có đôi lòng bao giờ?

Phía xa xa có tiếng ngựa hí vang rền, theo sau có tiếng la thất thanh. Mọi người ai nấy đua nhau bỏ chạy như ong vỡ tổ, vừa chạy vừa gào thét: “Hồ, hồ!”

Binh lính tuần tra ở Yên Thành khiếp sợ cho người về Thành Nam gọi chỉ viện. Khi vừa xoay người chưa kịp rời đi, binh sĩ nọ đã bị mãnh hổ từ trên cao nhảy vọt xuống vỗ lấy. Tức khắc, con hổ hung hăng lại bị một con hổ khác lao vào tấn công - không ai khác chính là Đình An.

Đêm Trung Thu hôm đó quả không khỏi khiến người ta rung mình khi nhớ lại. Đêm báo thù của những con hổ động Am Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hiểu Lâm

“Mộc Kha, Mộc Kha.” Bình Nhi lay lay tay hắn, nũng nịu nói. “Thiếp muốn ăn hai chén chè trôi nước, có được không?”

“Không được. Sẽ béo đấy.” Mộc Kha lắc đầu nguầy nguậy, vờ không chấp nhận.

Nhưng liếc thấy vẻ mặt hờn dỗi, ngoảnh mặt quay đi chỗ khác chứ không còn hướng về mình, Mộc Kha lại mềm lòng. Hắn chống cằm thờ ơ, tay còn lại bẹo má cô lắc qua lắc lại.

“Chiều ý nàng vậy.”

Gương mặt phụng phịu phút chốc lại nở hoa. Bình Nhi bảo tiểu nhị mang liền cho mình năm chén chè trôi, một cho Mộc Kha, phần còn lại cho cô.

Vị chè thanh ngọt, vừa mềm dẻo vừa đủ cùng mùi vị không lẫn với bất cứ nơi bán chè nào đã khiến quán trở nên nổi tiếng nhất thành Hoa Lư. Trong khi Mộc Kha mới ăn được một nửa, Bình Nhi đã xơi hết bốn chén chè và tính gọi thêm chén thứ năm, như sức nhớ ra gì đó, cô lại lay lay tay hắn, ánh mắt dừng lại ở gia đình ba người bàn bên cạnh.

“Mộc Kha, Mộc Kha. Chàng nhìn xem. Thằng bé đáng yêu quá! Thiếp cũng muốn có một đứa.”

Nói rồi, cô lại xua tay bảo thôi bỏ đi. Mộc Kha bất ngờ hỏi cô tại sao, Bình Nhi liền buồn rầu nói.

“Chàng nghĩ xem, ta là cáo đen, chàng là hắc xà, sinh con ra khác nào cục than đen đâu.”

“Cô nương, theo như ta nhớ, mười hai con giáp làm gì có cáo chứ. Có phải ý cô là con mèo không?”

Bình Nhi méo mặt nhìn Mộc Kha rồi lại gương cười với ông lão. Không lạ gì, ông ấy chính là chủ tiệm chè này. Ngày nào cả hai đến ăn cũng gặp ông ấy.

Ông ta cũng cười đáp lại cô, sau đó còn đặc biệt dặn tiểu nhị mang thêm cho cô một chén chè trôi đặc biệt to, với lý do cô là khách hàng thường xuyên. Mộc Kha rảnh rang ngồi trò chuyện với ông lão rất nhiều, thỉnh thoảng Bình Nhi cũng hóng hớt chen được vài câu, chủ yếu là khen món chè của tiệm. Trước khi cả hai rời đi, ông lão còn dặn dò lần sau nhớ phải quay lại vì ông ấy vừa nghĩ ra được món chè trôi đặc biệt mới.

Không may ngày hôm sau, Cao tộc lại tính chuyện gây sự với Mộc gia, hại cả hai phải khăn gói ra đi trong đêm. Mãi sau này có dịp ghé lại Hoa Lư, trở lại quán chè năm nào, than ôi, cảnh vật đổi dời chẳng lần được đường đến nữa. Đến lúc tìm được rồi, lại hỏi thăm ông lão nọ liền nhận được câu trả lời khiến người nghe đầy muộn phiền, ông ấy đã mất rồi.

“Mới mười lăm năm thôi mà? Anh chắc chứ?” Bình Nhi thảng thốt hỏi.

“Mới mười lăm năm? Phải nói là đã mười lăm năm rồi chứ. Tôi là cháu ông ấy, mà hai vị là ai?” Chàng thanh niên nhàu mày nhìn cô và hắn.

Hưng thú trở về chốn cũ, thường thức món chè trôi nổi tiếng nhất thành của ông lão năm nào hoàn toàn bay biến. Không màn đến chàng trai trẻ nữa, Bình Nhi cúi mặt bước đi. Cô đưa tay quệt lên mặt, có lẽ nước mắt vô tình tuôn rơi chẳng?

Mộc Kha bước một bước đến, hắn nắm lấy tay cô. Đôi tay ấy lạnh ngắt. Thay vì gương mặt xót thương hắn thấy năm nào, cô lại ngược nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng và đầy căm phẫn.

“Mộc Kha, đã ba trăm năm rồi. Sao ngươi còn chưa chết đi?”

Hắn giật mình tỉnh giấc, mồ hôi tuôn như mưa.

Đây là lần thứ năm hắn kẹt trong giấc mộng ấy. Một mình hắn lạc trong giấc mộng dài.

*

Binh lính Thành Nam nhanh chóng được tập hợp, trên tay cầm theo những bó đuốc lớn, đồng loạt di chuyển về phía Yên Thành. Bá tánh phủ Trường Yên một đêm mất ngủ vì lo sợ lũ hổ sẽ mò đến nhà mình.

Dẫn đầu đoàn quân là Đô thống Đàm Toái Trọng. Ông ra lệnh sơ tán dân chúng ở trung tâm Yên Thành, đồng thời bố trí cung tiễn bao vây tứ phía, hòng hỗ trợ cánh quân phía dưới đuổi đánh lũ hổ. Vì tình hình cấp bách nên bắt buộc phải bảo đảm mạng sống cho dân chúng trước. Cũng là lần đầu gặp trường hợp thú dữ tấn công vào làng như vậy, e chưa nghĩ được cách đối phó ra sao.

“Mộc đại nhân giờ đang ở đâu?” Ông ta hỏi người theo chân Mộc Kha ở chợ ban chiều.

“Bẩm, thuộc hạ không rõ nữa ạ! Mộc đại nhân chỉ nói là sẽ về trễ.”

Vị Đô thống nọ nghe thế liền thở dài, đưa tay vuốt chòm râu. Nếu không phải người được đức vua đặc biệt ưu ái, hẳn ông ta đã tìm cách tống khứ Mộc Kha rồi. Về ngoài hán tuy nhả nhận là thế nhưng với kinh nghiệm mấy chục năm sống ở đời, ông ta cảm thấy gã họ Mộc này có gì đó bí hiểm, khiến người khác không yên tâm khi ở cạnh. Diễn hình là việc đi đi về về chẳng báo ai trước đây, quả thật khó lường. Nhưng có một điều ông ta không thể không công nhận, Mộc Kha thật sự là một nhân tài hiếm có. Mọi việc dù khó giải quyết đến đâu, hễ vào tay hán đều được mau chóng thu xếp gọn gàng. Nếu có hán ở đây, biết đâu hán có thể nghĩ cách đuổi đánh lũ hổ.

Nhưng tiếc rằng, cho dù Mộc Kha có mặt ở đó đi nữa thì cũng chẳng làm được gì. Bởi hán đang say bí tỉ, còn đầu óc đâu để bày mưu lập kế.

Bấy giờ, Đình An đang bận chiến đấu với bọn hổ động Am Tiên. Trận chiến vô cùng dữ dội và kịch liệt, chỉ toàn nanh và vuốt cùng tiếng gào rống thâu trời của lũ hổ.

Một mình Đình An đấu với tám con hổ thành tinh khác. Mặc dù bọn chúng không thể biến thành người nhưng xét về sức mạnh cùng độ hung hăng, đoán rằng chẳng bao lâu nữa, anh cũng kiệt sức thôi.

“Mộc Kha! Tỉnh, tỉnh lại! Ngươi muốn bị hổ xoi tái sao? Đứng lên cho ta, tên uỷ mị này!”

Bình Nhi bắt lực giả liên hồi vào mặt Mộc Kha, cố kéo hán dậy nhưng đành bất lực. Hán vẫn không chịu tỉnh, vội quay đầu cầu cứu Đình An.

Bất ngờ thay, khi cô quay mặt trở lại, một con hổ từ trên cao bất ngờ phóng thẳng về phía cô. Bình Nhi vừa chuẩn bị rút Ô Kim Quang thì con hổ đã bị hạ gục bởi loạt tên bay đâm tới. Nó rống lên một tiếng trước khi cả thân hình to lớn rơi phịch trên nền đất.

Con hổ thở một cách nặng nề rồi từ từ gượng dậy sau vài khắc nằm im lìm.

Lúc này, Như Y đang núp trong quán rượu không biết vì có gì lại chạy ra, khuôn mặt khiếp sợ tột độ.

"U ời! Con sợ quá, u ời!" Như Y mếu máo ôm cánh tay cô, vừa lắc vừa khóc.

"Ai cho em ra đây? Mau vào trong!" Bình Nhi hét hoảng gần giọng.

Cô vừa dứt lời thì Như Y bỗng thét lên, cô liếc mắt nhìn sang liền trông thấy một con hổ đang điên cuồng bỏ nhào về phía mình.

“Cẩn thận!” Vừa thét, Bình Nhi vừa rút Ô Kim Quang từ trong bụng, thu tán ô thành thanh kiếm đâm một nhát nhanh vào con vật, mũi kiếm đâm từ bụng xuyên sang tận sống lưng bên kia.

Con vật là gằm lên đau điếng. Tiếng kêu của nó khiến những con hổ khác ngừng lại.

Hổ vốn không phải loài vật sống bầy đàn, cô độc ngự trị một chốn rừng xanh mới là bản năng của chúng. Nhưng chứng kiến cảnh đồng loại bị giết ngay trước mắt, chúng nghĩ mình cần phải làm gì đó cho kẻ từng là đồng đội của chúng. Thế rồi, cả lũ hổ đều hướng về phía Bình Nhi.

Đoán được ý định của chúng, Đình An ra sức cầm cự nhưng rồi cũng bị quật ngã bởi hai con hổ to lớn nhất không chế.

Lũ hổ lần mò đến chỗ cô trong khi Như Y vẫn trần trần đứng đó, đôi chân cứng đờ run run bám dính trên đất, không la không hét, càng không tài nào chạy nổi.

Cô bé thật sự đã chết đứng rồi.

Bình Nhi vùng tay kẻ đường ranh giới chắn trước mặt, tạm thời chặn chúng lại. Đoạn, cô lại nhìn xuống tên của nợ Mộc Kha vẫn say ngủ, nằm bẹp dưới đất bằng đôi mắt chán ghét. Ngay giây phút cô chuẩn bị biến hình để thi triển pháp lực, binh lính Thành Nam cũng vừa đến nơi.

Những mũi tên đồng loạt bắn tới tấp như mưa rào, không chừa một ai. May là cô vừa tạo lá chắn, bằng không đã lãnh đủ rồi. Tất nhiên, hễ thấy hổ là họ bắn. Bọn hổ sợ hãi nhảy loạn cả lên, cuống quýt kéo nhau chạy thoát khỏi đó. Đình An cũng bị vạ lây không ít vì chưa kịp biến hình trở lại thành người, khi không đã lãnh luôn hai mũi tên vào lưng.

Có vẻ vị Đô thống nọ cảm thấy bản thân thường chưa đủ còn hạ lệnh cho binh sĩ châm lửa vào tên.

Bầu trời trung tâm Yên Thượng bỗng chốc rực sáng.

Dùng hết sức của mình, cuối cùng cô cũng lôi được Mộc Kha vào trong quán rượu. Phía bên kia, Đình An đã chạy trốn vào rừng, ngược với hướng chạy của lũ hổ vừa nãy, tránh biến mình thành món “hồ thư”.

“Cô nương, xin cô theo chúng tôi ra ngoài!” Một binh sĩ vượt biển lửa xông vào nói với cô, theo sau là quân đội Thành Nam.

Bên ngoài, những binh sĩ tay cầm tay xách cơ man là thùng nước tạt lấy tạt để trước quán rượu mà Bình Nhi núp hòng mở đường, tạo lối đi. Cả ba nhanh chóng được đưa ra ngoài.

“Mộc đại nhân, ngài ấy bị sao thế này?” Đàm Đô thống lập tức leo xuống ngựa khi thấy người vừa được cứu ra.

"Mộc đại nhân? Buồn cười!" Bình Nhi nói với giọng đầy mỉa mai.

“Trả lời câu hỏi của Đám tướng quân! Chuyện gì xảy ra với Mộc đại nhân?” Tên lính hét lớn vào mặt cô.

“Xin ngài cẩn thận mồm miệng cho. Không có tôi thì Mộc đại nhân gì đó của các ngài đã bị lũ hổ tha đi rồi. Mộc đại nhân của các người ấy, say bí tỉ hại chúng tôi suýt chết chung kìa.”

“Cô nương, thành thật thú lỗi! Ta không ngờ vẫn còn thường dân trong làng. Cũng may nhờ có cô nương đây cứu giúp. Đợi Mộc đại nhân tỉnh dậy, ta nhất định sẽ đền đáp xứng đáng!” Đám tướng quân mềm mỏng nói, đoạn lườm tên lính quát tháo vừa nãy khiến hắn sợ hãi lùi lại một bước.

Sau đó, ông ta gọi xe ngựa đến, đưa Bình Nhi, Như Y và Mộc Kha trở về Thành Nam để đại phu chữa trị. Quả là cơ hội tốt để cô điều tra thêm về Dực Thánh Vương kia. Linh cảm cô cho thấy đằng sau những chuyện này hẳn còn nhiều điều đáng ngờ.

Như Y sau một hồi khóc lóc cũng mệt mỏi, lại ngủ thiếp đi. Bình Nhi cúi nhìn đứa trẻ, nghĩ lại chuyện ban nãy, tác dụng của mê hồn hương thật đáng sợ, có thể khiến một đứa trẻ quên đi u minh. Lần sau gặp lại, Bình Nhi nhất định sẽ bảo Đình An giải mê cho con bé.

“Mê hồn hương ấy, lạm dụng sẽ không tốt đâu. À, cảm ơn nàng, vì đã cứu ta một mạng nhé!” Giọng Mộc Kha vang lên điềm điềm, cảm giác như gió lạnh ùa vào chiếc kiệu chật hẹp, đầu đó phảng phất ý cười.

"Trở về xe ngựa của người đi! Ta không muốn trông thấy mặt người." Bình Nhi ngoảnh mặt đi chỗ khác, cảm thấy trong người như có lửa.

"Kẻ say thì không biết đường về đâu." Hắn ung dung tựa lưng ra sau, hai chân vắt chéo, tay để đầu gối, vờ nhắm mắt. "Giờ ta buồn ngủ lắm, phải chợp mắt một lát."

Bình Nhi nhìn hắn đầy ai oán, lát sau cũng bật cười, giọng điệu có chút cay đắng.

"Không ngờ... Sau bao nhiêu năm, người vẫn đóng kịch giỏi như vậy! Bao nhiêu năm... Sau bao nhiêu năm, ta vẫn không thể hoàn toàn quên người. Người đâu có say, mà chỉ giả vờ để gài ta vào bẫy thôi! Tại sao? Người sợ ta sẽ làm gì cản trở kế hoạch của người?"

Nghe thấy những lời đó, Mộc Kha vẫn chẳng thèm hé răng hay mở mắt nhìn cô. Đơn giản vì hắn không dám.

Hắn sợ! Hắn sợ phải đối diện với cô, hắn thấy mình có lỗi nhưng không sao bù đắp được, cũng chẳng làm gì được, thế nên hắn cứ ngồi nguyên như vậy, hơi thở phà phà vờ như đã ngủ.

Chưa chịu buông tha, cô lại hỏi hắn.

“Lũ hổ là do người thả?”

“Không phải Đình An sao?” Hắn cười.

“Đừng hòng vu oan giá họa cho người khác! Anh An khác người, khác tên miệng lưỡi lươn lẹo, rắn độc như người!”

Cô tức giận đập tay lên vách kiệu. Âm thanh vang lên làm binh lính bên ngoài kích động.

"Cô nương có chuyện gì không ổn sao?"

"Không có gì. Em gái tôi ngủ mơ ấy mà."

Mộc Kha liếc nhìn cô một cái, đáy mắt đã bớt lạnh, vẻ mặt vẫn hết sức cợt nhả.

“Đáng tiếc! Ta không phải kẻ làm chuyện đó. Nói với ta những lời quá đáng, vu khống ta, cáo con, nàng làm ta buồn đấy!” Hắn rướn người về phía đối diện, mặt đối mặt với cô.

Đôi mắt phù quang thôi hững hờ khi áp gần người hắn yêu thương. Hắn tự hỏi không biết đến khi nào cô mới chịu tha thứ cho hắn. Liệu việc hắn chết đi có làm cô vui hơn không? Hắn muốn trông thấy nụ cười của cô lần nữa, không phải với ai khác, mà chỉ với hắn, dành riêng cho hắn thôi.

Đáng tiếc, đáy mắt kia vẫn chất đầy sự căm ghét.

Hắn lấy chiếc khăn tay trong túi áo, nhẹ nhàng ấn lên vết trầy trên gò má cô. Có lẽ do lần va chạm với bọn hổ ban nãy. Ngay tức khắc, Bình Nhi xô hắn thật mạnh đến nỗi rung lắc cả xe ngựa.

Ấy thế mà hắn vẫn cười, một nụ cười thật buồn. Rồi hắn cầm lấy tay cô và đặt chiếc khăn tay vào đó. Cô định ném đi nhưng liền bị tay hắn ghì chặt lại. Hắn muốn vuốt mái tóc mềm mại của cô nhưng hắn đã biến mất trước khi chạm vào nó, có điều hơi ấm, mùi hương của hắn vẫn lưu lại trên tay cô, trên chiếc khăn tay cô thêu tặng hắn ngày xưa.

Hắn muốn trả lại cho cô từng thứ một, những thứ cô đã trao hắn, một cách từ từ và chậm rãi.

Nếu nàng đã lấy lại tình yêu nàng dành cho ta thì cũng nên lấy lại vật này.

“Đến nơi rồi! Cô nương, mời xuống xe.” Phu xe cất tiếng nói.

Bình Nhi khẽ lay Như Y dậy, chợt bên ngoài có giọng nói quen vang lên.

“Lúc cô nương, đã lâu không gặp. Còn nhớ ta không?”

Chàng trai chấp hai tay sau lưng, mỉm cười với cô. Nụ cười thật chẳng mấy tự nhiên.

Bình Nhi không lấy làm ngạc nhiên lắm, phải nói là phân vân thì đúng hơn. Không biết nên gọi người ấy bằng gì nữa: Mạn Quân hay là Dực Thánh Vương đây?

“To gan! Ai cho phép ngươi nhìn thẳng mặt...” Tên lính đứng sau Mạn Quân quát to, chợt ngất ngừ khi bắt gặp ánh mắt của Mạn Quân.

Mạn Quân quan sát cô hồi lâu rồi thờ phào.

Bình Nhi và Như Y sau đó được đưa thẳng về cung điện Hoa Lư. Bình Nhi không ngờ Mạn Quân lại có sức ảnh hưởng cao như vậy. Mỗi nghi ngờ của cô ngày một tăng lên. Tì nữ trong cung mau sắp xếp phòng cho cô rồi lũ lượt kéo ra ngoài. Chưa đi hết sảnh, Bình Nhi đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán về việc một cô gái không rõ thân phận đi cùng một đứa trẻ lại được đối xử đặc biệt như vậy.

Không lâu sau, một lính gác chạy vào báo cô ra cây cầu ở sảnh Tây gặp Đình thiếu gia. Không thể bỏ trẻ con lại một mình, Bình Nhi đành phải dẫn Như Y theo.

Mạn Quân đứng đợi trên cầu, lòng nóng như lửa đốt, trong đầu bủa vây biết bao suy nghĩ, chỉ chực chờ cô đến mà làm rõ trắng đen. Đi qua đi lại, vừa nghe tiếng bước chân, Mạn Quân liền ngoảnh đầu lại. Kìa rồi, người anh chờ cuối cùng cũng xuất hiện. Thấy cô, anh tức tốc chạy ngay đến.

“Tại sao cô bỏ đi biệt hai tháng nay mà không báo ta biết?”

Hai tháng? Nếu cô nhớ không lầm, từ lúc cô bị bắt đến nay mới chỉ có một tuần. Tại sao lại là hai tháng?

"Cô có biết ta lo lắng thế nào không? Sau hôm thích khách tấn công, cô không đến phủ ta nữa mặc dù đã nói sẽ quay trở lại. Ta đã cho người tìm cô khắp nơi mà chẳng thấy, còn lo cô gặp bất trắc gì. Còn đứa bé, đứa bé này là ai? Lẽ nào... Là con của cô?"

Mạn Quân nói với giọng thẳng thốt.

Bấy giờ, Như Y đứng cạnh Bình Nhi bỗng ôm cứng lấy chân cô, gọi cô bằng u.

“Không thể nào!” Mạn Quân loạng choạng bước lùi ra sau, bản thân chống tay vào thành cầu.

"Đình công tử, ngài đừng nóng, để tôi giải thích mọi chuyện."

Cận vệ của Mạn Quân - Nguyễn Khánh đứng gần đó lập tức chạy đến đỡ liền bị Mạn Quân xua tay chặn lại.

“Thầy đứa bé, thầy đứa bé là ai? Có phải là... là người đàn ông ta gặp ở cổng Thành Nam không? Tại sao? Khi nào? Ta chưa bao giờ nghe cô nhắc đến chuyện này.”

“U, con nhớ thầy quá!” Như Y thút thít nói, hai mắt đỏ hoe.

Một bên liên tục tra hỏi không để cô phản bác câu nào, một bên vừa mếu vừa khóc. Lại thêm bao nhiêu chuyện đổ dồn vào một ngày, đầu cô đau nhức không chịu nổi. Cô muốn bịt cái miệng lắm lời của Mạn Quân lại thì ba chữ Dực Thánh Vương liền hiện ra. Cô ôn tồn nói.

“Đình công tử, thật ra tôi cũng có chuyện muốn hỏi. E ở đây không tiện.”

Như đã hiểu ý, Mạn Quân xua tay ra hiệu cho Nguyễn Khánh rời đi.

"Được rồi, cô hỏi đi. Mà khoan, trả lời câu hỏi của ta trước. Đứa bé này là ai?"

"Đình công tử, nếu ngài đã hỏi, tôi cũng không giấu nữa. Đứa trẻ này là con nuôi của tôi. Tôi ở quê nhà có quen một người chị gọi là Mai thị, là goá phụ, sống một mình cùng đứa con nhỏ. Hai tháng trước không may bệnh nặng, trước khi mất đã nhờ tôi chăm sóc cho đứa trẻ này. Tôi lại là con gái, đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ trong nhà không tránh lời ra tiếng vào nên buộc phải di cư ra Trường Yên."

"Hoá ra là vậy! Chuyện lớn như thế sao cô không nói ta sớm? Cô cũng biết nhà ta khá giả, quan hệ rộng rãi, thừa sức tìm cho hai người một nơi tốt để sinh sống ở Thăng Long, cần gì phải đi xa như vậy?"

Bình Nhi nghe thế liền lắc đầu cười.

"Tôi và ngài chỉ mới quen biết nhau, chưa kể tôi vẫn còn xấu hổ về vụ Đàm tiểu thư, nào dám làm phiền ngài."

"Sao cô lại nói vậy? Cô là bạn ta, ta đương nhiên phải giúp. À mà, thầy và u cô không nói gì cả à? Việc cô nhận nuôi một đứa trẻ lại còn dẫn theo sang

Trường Yên."

"Họ sớm đâu còn trên đời này nữa." Bình Nhi lắc đầu cười buồn.

"Xin lỗi cô. Lẽ ra ta không nên hỏi. Chuyện lúc này cô bảo muốn hỏi ta, cứ nói. Ta sẽ thành thật trả lời."

"Ngài là ai?"

Mạn Quân vừa dứt lời, cô liền hỏi ngay, không chút e dè. Mạn Quân ngắt ngứ một lát, đôi mắt thoáng động rồi lại bình tĩnh, cười đáp.

"Cô hỏi gì lạ vậy. Ta tất nhiên là ta, là Đình Mạn Quân chứ còn ai vào đây nữa."

"Cái tôi muốn hỏi là thân phận thật của ngài kia. Ngài có phải là Dực..."

Bình Nhi chưa kịp nói hết câu thì từ xa có giọng nói vang lên cắt ngang. Một người lính vội vàng đi đến chỗ Mạn Quân, báo Trịnh Minh hoàng hậu có việc cho gọi Mạn Quân gấp.

Không biết là chuyện gì mà đêm hôm lại cho gọi anh như vậy. đành thôi, chuyện cần biết đợi khi khác cô sẽ hỏi vậy.

Mạn Quân nhận được lệnh liền chia tay cô, không quên dặn cô nghỉ ngơi cho lại sức.

Người đã đi nên Bình Nhi đành dẫn Như Y trở lại phòng, chợt phát hiện cửa phòng hé mở. Cô thận trọng bước vào thì thấy Đình An đang ung dung ngồi trên chiếc ghế gỗ xoan đào, thư thả ăn hết đĩa trái cây đặt trên bàn bên cạnh. Vừa thấy Đình An, cô bé mừng rỡ quần lay, đôi mắt ươn ướt.

Chắc là nó lo cho Đình An lắm đây.

Đình An hớn hờ bé xốc đĩa trái cây lên cao rồi ném cho cô một trái quýt, tặc lưỡi nói.

"Chà chà... Cái Nhi, anh không ngờ, người quen của em lợi hại như thế. Tại sao từ đầu không nói anh sớm, hại anh chi tiền ở cái khách điểm tồi tàn kia. Mau, trả tiền đây!" Đình An xoè tay về phía cô.

"Nhìn anh như thế, hẳn không bị thương nặng. Anh ấy... về khách điểm mà ngủ cho khoẻ. Bôi thuốc này vào lưng sẽ giúp vết thương mau lành. Sáng mai gặp! Không tiễn."

Bình Nhi đưa Đình An lọ thuốc, dành bé đĩa trái cây, đẩy Đình An đến cửa sổ, xua tay hết sức phũ phàng. Ban đầu Đình An mè nheo không chịu đi nhưng rồi lại trở về vẻ mặt nghiêm túc.

"Được rồi. Anh đi, anh đi. Dù sao anh cũng chẳng có cảm tình gì mấy với chốn cung cấm. Có điều anh phải nhắc nhở em, tốt nhất em nên tìm cách rời khỏi chốn này. Cả thành Thăng Long đều đang dần lệnh truy nã em đấy. Anh không rõ tên Mạn Quân kia có ý gì khi giữ em lại đây, hy vọng em kết giao được với bằng hữu tốt."

"Em cũng đoán trước là sẽ xảy ra chuyện này mà, hướng hồ trốn ngục lại là tội lớn. Được rồi, em biết rồi, em sẽ cẩn trọng. Anh đừng lo lắng. Khoan đã, lúc này Mạn Quân có nói em đã biến mất hai tháng, việc đó là như thế nào? Trong trí nhớ của em, kể từ lần cuối gặp Mạn Quân đến nay mới hơn một tuần, làm sao có thể?"

"Cái này... Thôi, anh sẽ giải thích cho em sau. Đã trễ rồi, em và Như Y nghỉ ngơi đi. Mau nghĩ cách từ chối khéo, anh sẽ tìm cách lo liệu mọi chuyện, đưa mọi người trở ra an toàn."

Bình Nhi gật đầu nhìn Đình An đầy yên tâm, vừa kịp báo anh ấy cẩn thận, người cũng nhanh chóng phóng vọt lên mái nhà, êm đẹp rời khỏi Hoa Lư.

Suốt đêm, cô trằn trọc mãi không ngủ được, dù chăn êm nệm ấm. Nhân lúc Như Y ngủ say, Bình Nhi lén ra ngoài hưởng chút khí trời. Bấy giờ cũng đã canh hai, đêm đen tĩnh mịch, cảnh vật vắng lặng. Hoàng cung xa hoa lộng lẫy về đêm chẳng khác gì so với ngoài kia. Vạn vật khi say ngủ trở nên tĩnh lặng hơn nhiều, ôn hoà hơn nhiều. Nhờ thế, tâm trạng cô cũng dần thư thái hơn.

Cô chẳng dám đi đâu xa, cùng lắm chỉ quanh quẩn ở sân trước phòng, tản bộ thưởng nguyệt.

Bất ngờ, từ đằng sau, một cánh tay vỗ bộp lên vai trái cô. Giật mình, cô xoay đầu về phía trái nhưng chẳng thấy ai cả. Quay lên đã thấy bóng người sừng sững trước mặt, ngược sáng nên không rõ là ai. Nhanh như cắt, cô lùi về sau, không may vấp phải đá mà ngã. Vừa kịp, người đứng trước mặt liền tóm lấy cánh tay cô đang chới với trên không trung, bằng một lực thật mạnh kéo cô vào gọn trong lòng. Hơi ấm, mùi hương quen thuộc, Bình Nhi nhận ra ngay người ấy. Cô ngược mắt lên.

"Hình như té là sở trường của cô thì phải." Mạn Quân cúi đầu nhìn cô nở nụ cười.

Bình Nhi bừng tỉnh khỏi cơn mộng ảo, vội vàng bám lấy Mạn Quân làm đà đứng thẳng dậy nhưng không thành. Anh ấy cứ thế ôm chặt lấy cô, chặt đến nỗi hơi thở cô nghẹn lại. Kề sát anh, cô nghe rõ được tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, cảm nhận rõ hơi ấm bao bọc lấy người mình.

"À, thứ lỗi cho ta. Chẳng qua là trời lạnh quá!" Nhận thấy hành động khiếm nhã của mình, Mạn Quân mau mau buông cô ra. "Còn cô, sao không choàng thêm áo ấm, kéo cảm lạnh. À... Ta quên mất, cô là gấu nhà."

Bình Nhi cúi bản đầy Mạn Quân bật ra, tiếng cười vang lên khanh khách.

“Sao thế? Giận rồi à? Ta xin lỗi. Đùa với cô chút thôi.”

“Sao im lặng thế? Này... Lọc cô nương... Lọc...”

“Đình công tử, gấu không biết nói tiếng người. Công tử thông cảm! Tôi về phòng trước đây.” Bình Nhi đáp lại với giọng điệu chả mấy hứng thú.

Bất ngờ thay, khi cô vừa ngoảnh đầu lại, Mạn Quân đã đẩy cô áp sát vào thân cây, dùng hai tay chống lên đó, nhếch mép cười như bảo để xem cô chạy đi đâu. Cô khựng chân thấp xuống, định luồn qua tay áo Mạn Quân trốn thoát thì Mạn Quân lại nhích xuống theo cô. Cô lại xuống thấp hơn, anh cũng theo cô mà xuống, hai người cứ vậy mãi cho tới khi cả hai đều ngồi chồm xồm mới thôi.

“Đình công tử, ngài có tránh ra không?”

Bình Nhi không giật mình, không sợ hãi mà trung ra vẻ mặt gan lì nhất, thẳng thừng đối mặt với Mạn Quân. Khung cảnh lãng mạn bị biểu cảm ấy phá tan tành, sự hùng dũng của Mạn Quân dường như bị khí thế của Bình Nhi áp đảo, bay biến đi hết.

“Ngài từng bị con gái đánh bao giờ chưa?” Bình Nhi hỏi.

“A ha! Ôi dào, bình tĩnh. Hung dữ thế thì sao lấy được chồng?” Mạn Quân lắc đầu nguây nguẩy, giờ giọng đùa cợt.

“Tôi có lấy chồng hay không, liên quan gì đến ngài?”

“Yên tâm! Còn có ta mà.” Mạn Quân nhếch môi cười đầy ẩn ý, mặt càng lúc càng sát với cô hơn.

Bình Nhi không chắc tâm ý của Mạn Quân nhưng có thể đoán được nửa phần mờ ám trong đó, liền dùng hết sức đẩy Mạn Quân ngã ngửa ra sau.

“Ngài thích ngắm trăng như Lý Bạch thì cứ việc. Tôi buồn ngủ lắm, đi trước đây.”

Cô vội vàng đứng dậy và bỏ đi một mạch. Chẳng hề hay biết chàng trai phía sau vẫn đang cười, đang dõi theo mình bằng ánh mắt nồng ấm.

Hướng Bình Nhi đi, giữa sảnh thành linh có người xuất hiện. Người ấy vận y phục trắng giản dị, tay phe phẩy quạt cười nói với người bên cạnh. Vừa thấy cô, đôi môi nọ liền mỉm cười, đoạn gật đầu tạm biệt người đi chung tại lối rẽ rồi khoan thai bước tới chỗ cô.

Trái ngược với thái độ vui vẻ của y, Bình Nhi bù lại còn cảm thấy khó chịu.

Đúng lúc Mạn Quân cũng đuổi kịp cô. Khi ấy, mặt chạm mặt, người thanh niên vận y phục trắng liền chấp tay cúi đầu.

“Chào thầy Đình.”

“Mộc đại nhân không cần đa lễ. Đêm đã khuya, chẳng hay ngài vừa đi đâu về đây?” Mạn Quân hỏi.

“Tại hạ vừa từ chỗ Đàm đô thống về.” Nói rồi liếc nhìn Bình Nhi. “Thầy Đình, vị cô nương đây là...”

Không đợi Mạn Quân mở lời, Bình Nhi vội khẩu kiến trước.

“Tôi họ Lục, tên Bình Nhi. Mộc đại nhân, không lẽ ngài đã quên tôi rồi sao?”

Một khoảng lặng khó hiểu bao trùm trong phút chốc. Vẫn giữ nụ cười trên môi, Bình Nhi tiếp lời.

“Ồ Yên Thành, tôi quên mất, Mộc đại nhân khi ấy say ngất chẳng biết trời trăng gì.”

“A, ra cô là người Đàm đô thống nhắc đến. Khiến cô nương chê cười rồi! Đa tạ cô nương đã cứu mạng, ân nghĩa này ta nhất định sẽ báo đáp.”

Đóng kịch khá quá đầy chứ!

“Nếu ngài đã có lòng, tôi cũng không nỡ từ chối. Vậy tôi xin cáo lui trước.”

Bình Nhi đi rồi, Mạn Quân và Mộc Kha ở lại trao đổi với nhau vài câu rồi ai về phòng nấy.

Nào ngờ, nửa canh giờ sau, Hoa Lư gặp biến động lần nữa.

Mộc Kha tức tốc tung cửa chạy về sảnh Tây _ Tây Bắc. Cả vùng trời chốn ấy bừng sáng không khác gì bó đuốc khổng lồ.

“Cháy rồi! Cháy! Mau dập lửa! Nhanh lên!”

Khung cảnh hỗn loạn hơn cả ở Yên Thượng vừa rồi. Đám cháy hình như cũng lớn hơn khi đứng cách đó hơn năm mươi bước vẫn có thể cảm nhận rõ

sức nóng chết người từ nó.

“Thái tử, xin người bình tĩnh lại. Người không thể vào đó được.”

Đám lính cực khổ vây lấy Đông cung thái tử, người đang ra sức vẫy vùng, hốt hải tột độ hướng mắt về phía biển lửa.

“Bình Nhi, Bình Nhi còn ở trong đó! Ta phải cứu cô ấy!”

“Thái tử, người đừng như vậy. Người là tương lai của Đại Việt. Đợi lửa được dập tắt bớt, thần sẽ cho người vào đó cứu người ngay.”

"O kìa, Mộc đại nhân, nguy hiểm lắm! Mau, ngăn ngại ấy lại!" Một người hét lên khi thấy Mộc Kha chạy như bay vào biển lửa, vạt áo trắng trắng biến mất trong thứ ánh sáng chói lòa.

Đám đô thống hoảng hốt khi thấy Mộc Kha không ngần ngại lao mình vào đám cháy dưới sự chứng kiến của biết bao nhiêu người có mặt ở đó, kể cả Mạn Quân. Mọi người la lên khi trông thấy hành động của Mộc Kha. Thế khác nào tự tử chứ?

“Ngài ấy điên rồi, sao lại lao mình vào đó như vậy? Trời Phật ơi! Ôi trời ơi!”

“Mau... mau chóng dập lửa! Mọi người nhanh chân lên! Đứng đó nhìn gì nữa!”

Lực lượng binh lính Thành Nam đều được huy động đầy đủ, ai nấy ra sức dập lửa, ngăn không cho đám cháy lan rộng. Một hồi sau, lửa cũng bớt dần nhưng chưa tắt hẳn.

Chân tay ai cũng rã rời. Từ trong đồng đồ nát của sảnh Tây, một nam nhân cao ráo bước ra, trên tay bế một vị cô nương không rõ danh tính, tay ôm một đứa trẻ. Tất cả đều im lặng dõi theo người đàn ông nọ, tự hỏi không biết có phải là ảo giác không vì làm gì có chuyện có người sống sót trong khi mọi thứ đều bị lửa thiêu cháy đen như vậy. Nhưng nếu có thể, họ vẫn mong xuất hiện phép màu như thế.

Biết đâu, trời Phật đã phù hộ họ như phù hộ mảnh đất Đại Việt này.

Là người hay ma. Chẳng ai phân biệt nổi mãi đến khi có người chỉ tay la lớn.

“A, có người! Có người bước ra kia! Mộc đại nhân cứu được người rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mặt Dày

“Bẩm Dực Thánh Vương. Kế hoạch của chúng ta thất bại rồi ạ! Cô nương đó vẫn còn sống.” Gã thuộc hạ cuống chân cuống tay chạy vào tư phòng bẩm báo.

“Thế còn tên đi cùng cô ta?”

“Bẩm khi người của chúng ta trà trộn vào khách điểm, hắn đã trốn thoát rồi ạ!”

“Ngươi, rút ra ngoài cho ta!” Người đàn ông tức giận hất khay mực bay vào đầu gã thuộc hạ.

Bức tranh chưa kịp hoàn thành trên bàn y giờ lấm tấm vệt đen.

Sau một hồi sôi gan nóng máu, y dần bình tĩnh lại, cho gọi một tay sai khác mà hỏi.

“Thế còn Thái tử, ngài vẫn ổn chứ?”

“Bẩm, Thái tử thoát ra kịp lúc. Còn vị cô nương kia với đứa trẻ thì bị kẹt lại nhưng cũng được cứu rồi ạ!”

"Sao có thể?"

"Dạ bẩm, nghe nói là nhờ Mộc đại nhân xả thân lao vào cứu ạ!"

"Mộc đại nhân?"

Dực Thánh Vương bấy giờ vô cùng sầu não nhưng cũng không giấu nổi ngạc nhiên. Không biết giữa Mộc đại nhân và ả đào kia có quan hệ như thế nào mà lại liều mình như vậy, e Thái tử cũng là do hắn cứu.

Nghĩ đến đây, y thở dài thườn thượt rồi tự choàng áo khoác, bảo tên tay sai nọ dẫn đường đến chỗ Thái tử ngay lập tức.

“Bẩm Dực Thánh Vương, khi này Linh Hiển Hoàng hậu cùng Khai Quốc Vương có đến thăm Thái tử, hiện đang nghỉ ngơi ở sảnh Đông, còn dặn bất cứ ai cũng không được làm phiền.”

Lần này, không chỉ mỗi khay mực mà đến cái bàn cũng bị liên lụy, một nhát kiếm chém qua lập tức tách thành hai mảnh dưới con mắt kinh sợ của gã thuộc hạ.

Ngay khi Dực Thánh Vương vừa ngồi xuống chiếc giường trải tấm chăn lụa mềm, từ ngoài cửa bỗng có tiếng nói vọng vào. Ông ta đứng lên khi vừa trông thấy người nọ, tâm trạng giận dữ mấy phần nén vào trong.

Người đàn ông nhìn lướt Dực Thánh Vương một cái, chẳng nề nan gì, trực tiếp bước đến tràng kỷ bằng gỗ Gù Hương được chạm khắc cầu kì, thông dong ngã mình ra đó. Chân nọ vấp chân kia, hai tay kê đầu gác lên chiếc gối mềm mại. Chẳng thèm ngó ngang đến gia chủ, tự tiện cầm lấy trái cam trên đĩa trái, người nọ vừa lột vỏ, vừa bật cười.

“Ha ha, ngài không vì chút chuyện vặt vãnh này mà tức giận đó chứ?”

“Nhưng chúng ta đã thất bại đến hai lần. Làm sao ta không tức giận cho được?” Dực Thánh Vương phân bua, bước qua bước lại trong phòng một cách cộc cằn.

“Ngài tức giận vì không giết được cháu mình? Độc ác! Hà hà... Lòng dạ của ngài có thua gì yêu quái bọn ta đâu!” Người nọ cho miếng cam vào miệng nhai chóp chép, buông lời đầy cảm thán.

Dực Thánh Vương bị lời nói của người nọ đâm trúng tim đen, dường như có gì đó vừa lướt qua bên trong y khiến y rùng mình giây lát, chút cảm giác tội lỗi len lõi yếu ớt như ngọn đèn trước gió, chưa chỉ đã bị thổi tắt đi.

Khoảng lặng kéo dài không lâu, Dực Thánh Vương đáp lời.

“Vi ngại vàng, ta còn cách nào khác? Đừng quên, chúng ta chung hội chung thuyền. Ta chết, ngài cũng chết. Ngài nghĩ ta làm theo mọi chỉ thị của ngài mà không chút đề phòng nào sao?”

“Người đang hăm dọa ta?” Người nọ cho miếng cam cuối cùng vào miệng, đôi chút bất ngờ thoáng qua đáy mắt.

“Suốt mấy ngày qua, ta đã cho người bí mật theo dõi ngài và ta biết ngài đang tìm kiếm thứ gì.”

Sự hoan hỉ dâng lên đầu đó trong đáy mắt người đàn ông nọ, phần kích đến độ tiếng cười ngày một ngân vang hơn. Y vừa cười vừa chỉ tay lên trần nhà.

Một con măng xà lớn đang đợi sẵn, nằm vắt vẻo trên xà ngang. Khởi phải nói, người đứng dưới bị dọa một phen hoảng sợ, vội bước ra xa nhưng chân lại vấp phải một vật mềm mềm lạnh lạnh khiến y vấp ngã. Vật ấy thừa cơ bò đề lên thân người Công Thành, lượn cái đầu to bự cùng cái lưỡi dài về phía mặt Dực Thánh Vương. Con vật lạnh lùng nhìn y, gần đến độ chiếc lưỡi ướt át của nó sượt qua chóp mũi. Cảm giác ươn ướt và rợn người đến khó tả. Con rắn uốn người quanh y và cuộn mình lại, dựng đứng như vòng xoắn trên vỏ ốc, nhét y kẹt ở giữa.

Dực Thánh Vương không chỉ toát mồ hôi lạnh mà hồn phách cũng bay lạc phương nào. Da dê lạnh ngắt, mặt trắng bệch, lắp bắp van xin người đàn ông nọ. Người ấy đưa ống tay áo lên trước mũi Công Thành, bên trong lộ ra một con rắn đầu đỏ mồm nhọn.

“Dực Thánh Vương, người biết đấy, ta vốn không định dùng cách này đâu nhưng ngài thật chẳng biết điều. Một kẻ nham hiểm như ngài, ngài nói ta có nên giữ lại cái mạng này của ngài không hả?”

“Cao vương, ngài... ngài muốn làm gì? Ngài đừng quên rằng chúng ta ngồi chung thuyền đấy.”

Sự sợ hãi len lõi vào giọng nói của Công Thành nhưng bản tính của một kẻ nhiều lần cảm quân ra trận không cho phép ông ta để lộ nó mà quỳ lạy van xin tha mạng.

Người nọ đưa tay cầm lấy đầu con rắn trong ống tay áo, nhếch môi cười. Đúng thật ngoài tiền bạc, sợ hãi chính là thứ vũ khí lợi hại nhất khiến con người vâng lời, kể cả với yêu ma quỷ quái.

“Xem ra người cũng có gan đấy. Ta bảo người chờ nhưng người lại phớt lờ đi. Sau bao nhiêu chuyện ta làm giúp người, truy sát Thái tử, giả dạng Thái tử trên đường đến đây. Vụ cháy ở Tây, Tây Bắc cung điện Hoa Lư người gây ra suýt nữa lấy mạng em trai của ta. Người nghĩ ta sẽ tha thứ cho người ư?”

Nụ cười trên môi tắt ngấm. Người đàn ông gần giọng nói, cúi đầu con rắn sát vào Công Thành. Y thấy càng lúc càng khó thở, cảm giác như con rắn đang muốn siết chết mình. Mặt mũi y từ trắng chuyển sang xanh như tàu lá chuối, dần dần há miệng ra hít lấy hít để.

“Ta không hề biết em trai ngài ở đó, càng không biết tại sao ngài ấy lại xả thân lao vào cứu vị cô nương và đứa trẻ kia.”

“Vị cô nương đó tên gì? Mặt mũi ra sao?” Sắc mặt người đàn ông càng trở nên nghiêm trọng.

“Việc này ta không rõ, chỉ biết rằng dung mạo rất xấu.”

Câu trả lời của Công Thành khiến người đàn ông nọ yên tâm phần nào. Cao vương huyết sáo một cái, con trần lập tức nói lòng người và trườn đi, thả Công Thành rơi phịch xuống sàn nhà. Người nọ ngồi xuống để nhìn Công Thành rõ hơn, đoạn lại bật cười như vui sướng lắm.

“Người như ngươi mà muốn làm vua? Thái tử xem ra thấu tình đạt lý hơn ngươi nhiều, thật không thể tin ngươi có công lao không nhỏ trong việc nuôi dạy Thái tử. Trồng cây chưa đủ vẫn muốn tự mình làm cây vươn đến mặt trời? Ha... Nhưng không sao, ta vẫn giúp ngươi, vì thoả thuận của chúng ta.”

Nói rồi, người đàn ông bỗng trở nên tốt bụng, nắm khuỷu tay Công Thành, đỡ y lão đảo đứng dậy.

“Đức Thánh Vương, ngài vất vả rồi. Nghỉ ngơi đi nhé!” Người nọ phúi bụi trên vai Công Thành và nháy mắt với y.

Trước khi đi, người nọ còn sẵn tiện lấy theo vài trái hồng bỏ túi, sai bước về phía cửa. Như sức nhớ ra gì đó, người nọ quay đầu lại dặn dò.

“Đừng đụng đến tên ở khách điểm. Hần... là của ta. Ta cũng rất có hứng thú với bọn hồ ở Am Tiên, ngươi hiểu ý ta rồi đấy.”

Việc người nọ rời đi như giúp Công Thành trút được gánh nặng. Y từng nghe nói Cao Vương của Cao tộc thần bí trên núi là một kẻ quái gở và tàn độc nhưng đây là lần đầu tiên y thăm thía được điều đó. Uống cạn chén trà khiến Công Thành như sống lại. Vị đắng của nó như đánh thức Công Thành giúp ông ta tin mình vẫn còn sống.

Phải thừa nhận rằng sau bao năm chinh chiến nơi sa trường, ngay cả khi cận kề cái chết, Công Thành chưa bao giờ cảm thấy rõ được nỗi sợ. Nhưng mọi sự đã đổi khác. Nỗi sợ hãi lánh xa ông ta năm nào giờ như bóng ma đeo bám dai dẳng. Cảm giác bất an cứ thường trực ngày đêm không sao ngủ được. Ở độ tuổi tứ tuần, ông ta trở nên hèn nhát và tham lam hơn. Đứng hơn là lòng tham vô đáy đã biến ông ta trở nên tiêu tụy và héo mòn với những suy toan bản thủ.

Công Thành bất chấp để đạt được thứ mình muốn. Kể cả việc bắt tay với quỷ thần nhằm thực hiện mưu đồ bất chính của mình. Nhưng có lẽ, ông ta đã lầm khi chọn ngồi chung thuyền với Cao tộc.

Rạng sáng hôm sau, đám cháy đã được dập tắt hoàn toàn. Người trong cung hầu như phải thức thâu đêm suốt sáng mà thu dọn tàn dư đám cháy. Ngọn lửa đi qua không chừa lại thứ gì, giống hệt khách điểm ngày hôm đó, tất cả chỉ còn là một đồng tro tàn. May thay, chẳng ai thiệt mạng cả.

Riêng Bình Nhi, cô bị thương nhẹ. Vốn dĩ cô chẳng bị sao nhưng Mộc Kha lại cố tình làm cô bỏng nhẹ. Hần bảo như thế sẽ giúp cô tránh khỏi nghi ngờ bởi đêm xảy ra vụ cháy, chính mắt Mạn Quân thấy cô lao vào đỡ cái cột ngã đè thay Như Y. Nếu trở ra mà không thương tích gì, hẳn sẽ làm nhiều người lo ngại. Nữ đạo sĩ trước nay chưa từng có, ngoại trừ Mộc Kha vào cung mang tiếng là đạo sĩ đắc đạo trên núi, lại còn được vua tiến cử, ảnh hưởng của hẳn với mọi người ít nhiều cũng mang yếu tố tâm linh. Việc hẳn lao vào biển lửa cứu sống hai mạng người mà không chút thương tích nào lại càng khiến người xung quanh thêm tin tưởng.

Mặt trời dần lên cao, chiếu rọi xuống mấy hàng cây đứng bóng.

“Bình Nhi, cô sao rồi? Đã khoẻ hẳn chưa?” Mạn Quân đột ngột bước vào đúng lúc Bình Nhi gỡ băng quấn.

Cô giật mình ngoảnh đầu lại, dùng một tay che vết thương trên cánh tay.

“Tôi không sao!” Bình Nhi lắc đầu. “Cũng nhờ Trời Phật phù hộ, phúc lớn mạng lớn, vết thương không ảnh hưởng gì.”

“Ta thật có lỗi, đêm qua không cứu được cô. Thật đáng hổ thẹn!” Mạn Quân hơi cúi đầu, đuôi mắt chùng xuống, cứ tự trách mình.

“Ngài ngốc quá! Nếu hôm qua ngài lao vào, chẳng phải hại cả hai chết cháy sao? Mộc đại nhân là đạo sĩ đắc đạo, việc cần giúp phải giúp, ngài hà có gì tự trách mình cho khổ.”

Nói hết câu rồi Bình Nhi vẫn thấy ngượng miệng bởi cụm từ “Mộc đại nhân”, “đạo sĩ đắc đạo”. Tóm gọn lại cũng chỉ là yêu quái giả thần giả quỷ thôi.

“Cũng may là có ngài ấy, chốc nữa ta sẽ qua đó bày tỏ cảm kích. Giờ ta chuộc lỗi với cô trước.” Mạn Quân nói rồi cho tay vào túi áo, lấy ra một nhúm lông vàng vàng. “Cô xem, ta mang gì đến này.”

Cục lông ấy khẽ động đậy rồi ngược đôi mắt đen sáng ngời nhìn Bình Nhi. Hoá ra là một chú gà con.

“Lần trước khi cô cùng ta đến nhà Thịnh Dật, ta thấy cô vuốt ve mấy con gà con nên nghĩ cô thích gà. Thế nào, có vui không?”

“Có chứ! Đợi lớn thêm chút nữa sẽ ngon lắm! Tôi cũng đang thèm thịt gà.” Bình Nhi nâng nâng con gà lên soi kĩ từ đầu đến chân, toe toét nói với Mạn Quân. “Cảm ơn ngài!”

Mạn Quân vì câu nói vô tư này của cô mà bị dọa cho một phen. Vốn dĩ tặng gà cho cô vì tưởng cô thích nuôi gà, nào ngờ là lại thích gà trụi lông yên phận trên đĩa. Tâm hồn ăn uống của cô làm Mạn Quân sức nhớ với người mình gặp trên đường đến đây.

“Vừa nãy Mộc Kha cũng nói y hết cô. Thấy ta cầm con gà này cũng một hai dặn dò ta vỗ cho nó thật béo dặng có mà làm tiệc tiếp đãi bằng hữu. Bao gồm cả chuyện ở Yên Thành và vụ cháy đêm hôm qua nữa, ta thấy hai người có duyên thật đấy.”

Bình Nhi vừa nghe đến hai từ “Mộc Kha”, nụ cười liền tắt ngấm.

Phải, đúng là cô và hắn có duyên nhưng đáng tiếc lại là nghiệt duyên. Đời này kiếp này lẽ ra không nên dính dáng đến hắn mới đúng. Lẽ ra cô nên tiếp tục trốn chạy như mình đã từng mới đúng. Nhưng cô không thể, bởi Kính Dực đã xuất hiện rồi. Cô không muốn mình lại bị hận thù che mắt, đến nỗi quên đi lời mình đã hứa.

Đáp đền ơn cứu mạng của Kính Dực năm xưa, dù có trải qua muôn trùng kiếp nạn cũng nhất định phải cứu lấy người đó. Nếu cô nhớ không nhầm, Kính Dực trước khi ra đi vẫn còn lời trăng trối chưa kịp nói hết. Tuy không biết rõ điều anh ấy muốn nói là gì nhưng cô nghĩ ít ra vẫn có thể tìm anh ấy ở những kiếp sau mà bù đắp cho anh ấy. Nhưng bù đắp bằng cách nào nếu chẳng may Mạn Quân lại là Dực Thánh Vương?

Dòng suy nghĩ đứt đoạn. Cô trả con gà lại cho Mạn Quân, nhìn người đối diện với ánh mắt đầy hồi tưởng.

“Ngài biết không, ngài rất giống với một hảo bằng hữu tôi từng quen biết, khác ngài một chỗ là người ấy sinh ra trong cảnh loạn lạc chứ không sung túc như ngài bây giờ. Có điều, trái tim người ấy, người ấy vẫn giữ cho mình một trái tim chính trực, một lòng trung quân ái quốc.”

“Vậy sao? Người bạn của cô thật đáng quý! Nhưng cô nói với ta những lời này... Có ý gì khác chăng?” Mạn Quân giữ mắt đối thẳng vào cô, nét mặt thoáng chút khó hiểu.

“Không. Chỉ là đột nhiên nhớ đến vậy thôi. Ngài đừng để tâm. Mà giờ nhìn kĩ lại cũng không giống lắm. Anh ấy đẹp trai, cao to hơn ngài nhiều, trông khoẻ khoắn chứ không trắng trẻo, ốm yếu như ngài đâu. Và còn nữa...”

Bình Nhi chỉ tay vào giữa ngực Mạn Quân, nói như châm chọc.

“Người ấy không đeo thẻ gỗ như ngài, bơi cực giỏi và trí nhớ cực kì tốt.”

Mạn Quân nghe xong những lời này, phút chốc mặt đỏ gay gắt. Xưa nay Mạn Quân chưa từng bị người khác chê cười. Sống trong nhung lụa, nịnh nọt bủa vây, nay lại bị người con gái mình thích cười cợt như thế, ít nhiều cũng đụng chạm đến lòng tự ái của Mạn Quân. Biết có lẽ cô chỉ đang nói đùa nhưng lòng cũng suy tư ghê gớm lắm chứ.

“Cô cứ si và ta như thế đấy à? Thật làm ta buồn chết được. Vì chuyện cô vượt ngục, cô có biết ta đã phải vất vả thế nào không?”

“Đúng thật là ngài biết chuyện tôi bị truy nã. Sao lại còn giữ tôi lại? Chẳng lẽ...”

“Tất nhiên là ta biết. Khắp thành Thăng Long, đi đâu cũng thấy lệnh truy nã cô. Nhưng cô yên tâm, cô chưa nghe câu 'Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất' à? Còn đâu tốt hơn cung điện Hoa Lư này nữa?”

“Ngài nói thế nhưng tôi vẫn lo lắm. Đình công tử, tội bị người khác hãm hại. Ngài phải tin tôi. Trước khi trở về Thăng Long, tôi nhất định phải giải oan cho mình.”

“Ta tin cô không phải loại người đó. Hắn trong lúc chúng ta điều tra đã có kẻ biết được, lợi dụng cô thân cô thế cô mà đẩy cô gánh tội thay. Cô đừng lo, ta nhất định sẽ giúp cô đòi lại công bằng. Cô cứ ở lại đây vài hôm nữa, ta đã nhờ Mộc Kha nói với người trong cung rằng cô là người của ngài ấy. Vị thế của Mộc Kha tại Hoa Lư không nhỏ, chắc chắn không ai nghi ngờ cô.”

“Cảm ơn ngài! Tôi rất cảm kích. Suy cho cùng đây cũng là cung điện Hoa Lư, ‘giấu đầu lòi đuôi’, tôi vẫn phải thu xếp sớm.”

Mạn Quân nghe thế nên vẫn chưa an lòng, nhẹ nhàng đặt nhẹ tay mình lên tay cô, dặn dò cẩn thận.

“Ta biết cô chịu nhiều vất vả. Nhưng cô yên tâm, ta sẽ làm sáng tỏ vụ này, trả lại sự trong sạch cho cô. Chốc nữa ta phải trở về Thăng Long rồi, nếu cần ta giúp đỡ, cô cứ việc nhắn lại với người của ta hoặc tìm ta ở Đình phủ. Cô đừng ngại, xem như đáp đền ơn cứu mạng ta lần trước.”

Bình Nhi ngạc nhiên nhìn Mạn Quân, ánh mắt rớt xuống bàn tay ấm áp đang nắm tay mình, cô vội vàng rút tay lại.

Hành động của Mạn Quân chẳng rõ là cố ý hay vô thức. Hơi thiếu tự nhiên một chút, Mạn Quân khoanh tay trước ngực, thẳng lưng nói đồng dục.

“Ta biết, người cứu ta suýt chết đuối hôm ấy là cô. Chuyện khi ấy đùa cô chút thôi. Chẳng lẽ thật hay mơ ta còn không phân biệt nổi?”

Mạn Quân vờ đánh mặt, hướng mắt sang đằng khác.

“Ta biết rồi, trước giờ cô toàn khinh thường ta chứ gì, nghĩ ta là một tên ham chơi, vô dụng chứ gì. Ta biết, ta biết.”

“Đình công tử, làm gì có chuyện đó. Ngài nghĩ oan cho tôi rồi.” Bình Nhi lập tức “chừa cháy”, cười giả lả rồi nắm tay áo Mạn Quân, xoay người anh lại. “Với tôi đây, Đình công tử là giỏi nhất.”

“Thật không?” Mạn Quân liền thay đổi thái độ ngay, mau chóng vui vẻ trở lại, cách cư xử chẳng khác gì một đứa trẻ.

Bình Nhi gật gật đầu, kiên định nhìn Mạn Quân như thể chứng minh những điều mình nói là sự thật. Nhưng sự thật đúng là như thế mà. Mạn Quân tuy là quý tử nhà “trăm anh thế phệ” nhưng anh cũng rất giỏi lục nghệ. Có một lần tình cờ đến Đình phủ, chính mắt Bình Nhi thấy Mạn Quân đấu tay đôi với Nguyễn Khánh, võ nghệ rất mực cao cường.

“E hèm... Thế thì được.” Mạn Quân bậm môi, cố giữ cho mình không khỏi mỉm cười.

“Ồ, thế còn đưa bé đi theo tôi, anh có thấy đâu không?” Bình Nhi lật chần lên rồi đảo mắt tìm quanh.

“Không sao, con bé rất khoẻ mạnh. Hình như Mộc Kha vừa dẫn đi chơi rồi.”

Lại là Mộc Kha. Mỗi lần cái tên này được thốt lên là mỗi lần lòng cô cuộn sóng.

Chiều hôm đó, đúng như lời Mạn Quân nói, anh từ biệt cô trở về Thăng Long. Bình Nhi lén yểm một chữ 防 lên tấm thẻ gỗ của Mạn Quân. Có như vậy mới làm cô yên tâm được. Giả sử gặp chuyện bất trắc, ít nhất anh vẫn có thể nhờ nó thoát nạn một lần.

Mọi chuyện tạm thời đã được sắp xếp ổn thoả. Sau khi Mạn Quân lên đường, Bình Nhi lập tức sắp xếp hành lý lén rời khỏi Hoa Lư ngay tờ mờ sáng hôm sau. Dự là sau khi tìm Đinh An để giao Như Y lại, cô sẽ bắt tay vào điều tra vụ lúa chết ngay. Bởi theo dấu vết để lại, hẳn đây là trò của lũ yêu phá phách bày ra.

Nhưng ngặt một nỗi, Mê Hồn Hương yểm trên người Như Y đã hết tác dụng hoàn toàn, đồng nghĩa với việc cô bé đã nhớ lại hết toàn bộ sự việc hãi hùng xảy ra ở khách điểm kia.

“Em muốn tìm u!” Như Y gào khóc rồi chạy ra cửa.

Vừa hay, Mộc Kha từ ngoài bước vào, va phải Như Y. Hắn cúi xuống nhìn gương mặt ướt át, thấy thân hình bé nhỏ như cây nầm trông cung cung nên tiện tay bế lên. Ai ngờ, tiểu nha đầu còn khóc dữ dội hơn trước.

“Thả em xuống, thả em xuống. U ơi! U!”

“Như Y xinh đẹp, em không nhớ anh à? Ngoan, đừng khóc, chốc nữa anh sẽ dẫn em đi gặp u. Được không?”

Mộc Kha lấy tay áo lau khô nước mắt trên gương mặt bé nhỏ. Bình Nhi đứng một bên nhìn hai người bọn họ. Ngày xưa hắn cũng từng đối xử như thế với cô, chiều chuộng cô hết mực như thế. Khi ấy còn là trẻ con, nghĩ lại thấy mình quả thật quá tin người.

“Như Y, mau qua đây nào.” Bình Nhi dang tay về phía trước nhưng đổi lại là sự thờ ơ của đứa trẻ.

“Không! Như Y phải gặp u. Khi nào gặp u, em sẽ mách mẹ, chị là người xấu!” Cô bé nói với giọng tức giận.

“Như Y, u em hiện chưa khoẻ hẳn nên mới nhờ chị này chăm sóc. Em đã quên chị này chính là người đã cứu em đó sao? Làm người phải biết đạo lý “uống nước nhớ nguồn”, đền ơn những người đã giúp đỡ mình mới được chứ.” Mộc Kha dịu dàng vuốt tóc con bé.

Con bé nín thinh, quay qua nhìn cô rồi lại nhìn Mộc Kha. Hắn lấy trong túi áo một cái bánh in và đưa cho Như Y.

“Bánh để dành ăn sau. Giờ chúng ta đi ăn sáng nhé!”

Chỉ đợi Như Y đồng ý, hắn liền nhìn sang cô mỉm cười. Hắn biết cô sẽ không bỏ mặc bé con đi một mình với người như hắn. Hắn biết chỉ có thể dùng cách này mới có thể được dạo phố cùng cô thôi.

Bình Nhi phẫn nộ nhìn hắn, không buông lời nào. Cô biết miệng lưỡi hắn điêu ngoa nhưng so với việc cô dùng Mê Hồn Hương với một đứa trẻ có khác gì. Nhưng ở cạnh hắn như ở cạnh đồng lửa, cô liền cự tuyệt.

“Không được!” Cô nói rồi dành lại đứa trẻ, mặc cho nó khóc thét om sòm.

Mộc Kha vẫn quyết theo tiễn cô. Da mặt hắn cũng dày thật. Sau bao nhiêu chuyện hắn gây ra cho cô, hắn vẫn bám theo cô làm như thân thiết lắm. Dù khó chịu nhưng Bình Nhi vẫn cố nhẫn nhịn. Duy chỉ có hắn hình như là vui lắm.

Đến bên sông Hương mà dò chẳng thấy đâu. Chỉ thấy một màn sương khói phủ quanh mặt nước cùng cái lạnh cắt da thịt.

“Sau vụ việc ở Yên Thành, mọi người thường ít ra đường khi trời chưa sáng hẳn hay chạng vạng tối.” Mộc Kha thân nhiên mở lời.

“Người cổ tình không nói ta biết có phải không?”

“Vì ta vốn định mời nàng đi ăn sáng. Không muốn cảm lạnh thì theo ta.”

Bình Nhi vẫn lưỡng lự không đi. Cô nắm chặt lấy tay Như Y, phân vân không biết có nên nghe theo hắn không, biết đâu lại là một trò lừa đảo. Như đoán được ý cô, Mộc Kha phì cười, nắm lấy tay còn lại của Như Y.

“Nhi Nhi, nàng giờ đã là người của Vạn Yêu Sơn, chân khí cũng không còn được như xưa, lại voi quá nhiều vì cứu kẻ nào đó sắp chết đuối. Ta không lí gì lại hăm hại nàng. Kéo nàng lại bảo ta ý mạnh hiếp yếu.”

Mộc Kha, hắn biết chuyện cô cứu Mạn Quân. Vậy người cứu cô dưới hồ hôm đó, trăng tên bay dưới nước đó không lẽ là của Mộc Kha?

“Phải, ta là người đã cứu nàng. Nhi Nhi, ta đang cố chuộc lỗi với nàng nhưng nàng... thật sắt đá quá! Ít ra trước khi đi, để ta mời nàng và bé con đây một bữa chứ?”

Theo chân Mộc Kha vòng vèo trong mấy con hẻm nhỏ thông ra một con đường hoang vắng, nhà cửa thưa thớt, gần đồng lau và có nhiều xe bò vận chuyển lúa qua lại. Mùi phân phát quanh đây chẳng dễ chịu chút nào khi mà cứ đi vài bước lại gặp một bãi phân bò. Bình Nhi chẳng hề có ấn tượng gì với nơi này cho đến khi Mộc Kha dừng lại trước một quán ăn lợp lá vắng vẻ.

“Trông quen đúng chứ? Tiếc là ta không tìm được nơi nào có mùi vị giống trước cả. Nói thế chứ ta cũng không nhớ rõ lắm, vị giác ta không tốt mà.”

"Quán ăn nào chả giống nhau." Bình Nhi lầm bầm trong miệng nhưng âm lượng đủ để Mộc Kha nghe được.

Mộc Kha đặt Như Y xuống, nhìn Bình Nhi và ngập ngừng chỉ tay vào bảng hiệu. Hần hần đã phải cố gắng nhiều lắm để trò chuyện với cô một cách bình thường nhưng chẳng lần nào thành công cả.

Cô cũng chẳng buồn đáp lại, nắm tay Như Y bước vào trong.

“Ồi chào! Sáng sớm đã có khách quý mở hàng. Cho hỏi ba người dùng gì?” Người thanh niên niềm nở hỏi.

“Ba tô bún nước, một không bỏ hành.” Mộc Kha nói.

“Cho ta thật nhiều hành.” Bình Nhi vội tiếp lời.

“Một tô ít nước nhé!”

“Tôi thì nhiều nước.”

Mộc Kha chống tay, khoé môi vẫn nhếch lên, nhìn người đối diện.

“Đừng bỏ ớt.”

“Nhiều ớt.”

Kết quả của việc cố chấp, Bình Nhi lãnh đủ cả. Nhất là ở miệng, lưỡi, cổ họng và bụng cô, nóng không tả nổi. Đến cả người phục vụ cũng tỏ ra ái ngại khi đặt tô bún hăng hăng, đỏ tươi và đầy ớt trước mặt Bình Nhi.

“Nàng còn ăn được nữa không?” Mộc Kha cố nín cười, dừng đùa e ngại hỏi.

Bình Nhi không đáp. Mồ hôi ướt đầm cả mặt và tóc cô, thê thảm hết như chú cáo buống bình mắc mưa vậy.

“Nhi Nhi, nàng ghét ta lắm à?” Mộc Kha thì thầm hỏi, ánh mắt đượm buồn.

“Phải.” Bình Nhi ngẩng gương mặt đỏ hoe lên nhìn Mộc Kha.

Hắn nhìn sâu vào mắt cô hồi lâu, nói với cô bằng giọng nói ngọt ngào nhất.

“Nhưng ta yêu nàng. Chúng ta có thể bù trừ cho nhau.”

Mọi hành động của cô tức khắc khựng lại. Trái tim chẳng chịu nghe lời, đập nhanh như một con ngựa bất kham, điên cuồng và dữ dội. Nhưng lí trí cô vẫn không ngừng nguyên rủa Mộc Kha.

“Ngươi yêu ta? Đóng kịch cũng giỏi lắm. Còn ta lại rất rất rất hận ngươi! Đến cả việc nhìn ngươi hít thở ta đã ghét không chịu nổi. Mộc Kha, sao trên đời này lại có thể loại lì lợm như ngươi nhỉ? Được, ngươi nói muốn chuộc lỗi, ngươi nói yêu ta, bù trừ? Vậy thì hãy buông tha cho ta đi, đừng đeo bám ta nữa, có được không?”

“Không được.”

Nói nhiều như vậy rốt cuộc cũng công cốc. Đã là chấp niệm thì không thể bỏ, hắn càng không muốn bỏ. Với Mộc Kha, Bình Nhi với hắn từ lâu đã là chấp niệm rồi.

Hắn đưa tay kéo bát bún của cô lại, dốc ngược hết đồng bún lẫn nước đỏ tươi vào bát mình và ăn ngon lành. Hắn đẩy cốc nước và bình trà về phía cô một cách dứt khoát và gọi cho cô một chén chè trôi.

Không phải hương vị ngày xưa cô thường ăn, ông lão chủ tiệm ngày nào cũng chẳng còn. Khách khứa đông đúc, phố xá tấp nập ngày nào cũng trôi xa. Người cũ ra đi, người mới cũng chẳng ai đến. Cái quán chè một thời nổi tiếng khắp thành Hoa Lư, cái quán mà người người lặn lội đường xa đua nhau đến chỉ để nếm hương vị của một chén chè giờ thành ra thế này.

Đời người ngắn ngủi. Phải chi đừng quá thân với con người. Họ sinh ra, lớn lên và mau già lắm. Chớp mắt một cái đã qua hai mươi mùa xuân, chớp mắt hai cái đã còn đàn cháu đông, ba cái đã bạc hết mái đầu. Và rồi ai cũng về với đất. Phải trải qua sinh lão bệnh tử, kết thúc một kiếp người.

Chứng kiến cảnh một người lớn lên rồi chết đi trong khi mái tóc mình vẫn xanh, thật sự đau khổ lắm! Suy cho cùng, những kẻ như cô, như Mộc Kha, Đình An mới là những kẻ đáng thương nhất. Đáng thương vì phải cô độc chứng kiến những người thân thuộc với mình lần lượt về thế giới bên kia, vì trường thọ nên những kẻ như cô mới không biết trân quý cuộc sống.

Bình Nhi chưa bao giờ hối tiếc vì những điều mình chưa hoàn thành những ngày còn trẻ bởi cô biết thời gian của mình còn dài. Nay không làm thì mai làm, còn không thì ngày kia, ngày kia nữa. Nhiều khi cô cũng muốn kết thúc kiếp này của mình, để cắt đứt mối tơ tình giữa mình và Mộc Kha nhưng tiếc thay bản thân lại có đến chín mạng. Ngắm lại, ngày hấn chặt mất một cái đuôi của cô cũng xem như là chuyện tốt.

Bỗng từ ngoài cửa vọng vào những tiếng bước chân dồn dập cùng giọng nói oang oang của lính tuần nào đó.

Bình Nhi toan đứng lên định ra ngoài nghe ngóng tình hình liền bị một bàn tay ấm nóng khác nắm lại.

“Đề ta ra xem cho. Nàng ở đây với Như Y đi.” Hấn nghiêm túc nói với cô.

Cô dứt mạnh tay ra khỏi hấn như chú chim nhỏ phát hiện có kẻ thù đến gần vội bay vụt đi, nhưng thay vì sợ hãi, sự kinh tởm từ cái chạm ấy chiếm phần nhiều hơn.

Mộc Kha lặng người như đã hiểu. Nén sự hựt hẫng vào bên trong, hấn cố nặn ra một nụ cười mỉm với cô nhưng căn bản chẳng lọt vào mắt Bình Nhi. Dội hấn đi rồi, cô liền trút một hơi dài như thể ngàn năm nín thở.

“Mọi người nghe đây. Triều đình đang truy nã người được phát hoả trong cáo thị này. Nếu ai bắt được người này, phải lập tức báo cho quan huyện, sẽ được trọng thưởng. Nếu ai che giấu tội nhân, lập tức sẽ bị xử phạt.”

Bỏ cáo dán cách quán ăn nơi Bình Nhi ngồi không xa nên cô có thể nghe rõ được. Đột nhiên chuyện này lại làm cô lo lắng, nhớ đến những lời Đình An nói. Cô hiện giờ đang là phạm nhân bị truy nã, rất có thể bỏ cáo dán ngoài kia ám chỉ cô cũng nên.

Nếu lại bị bắt, cô sẽ khó mà minh oan, chưa kể đến việc vượt ngục từ Thăng Long đến Hoa Lư không phải chặng đường ngắn ngủi. Há chẳng khác nào tự tổ cáo mình là kẻ phạm tội thật sự đâu chứ. Còn Mộc Kha, hấn bảo đi xem một chút nhưng rốt cuộc lại không quay lại, lẽ nào...

“Như Y, chúng ta đi thôi.” Bình Nhi để tiền lại trên bàn, hấp tấp bế lấy Như Y và chạy ra cổng sau.

Đáng tiếc, vừa quay người lại, nửa bước chưa chạm đất thì người của triều đình đã bao vây tứ phía. Mũi giáo vây kín xung quanh cô không có đường lui.

“Chị ơi, bọn họ là ai thế hả chị? Em sợ quá!” Như Y bám chặt lấy cô.

“Không sao, đừng lo, có chị đây.” Bình Nhi đưa tay xoa đầu đứa trẻ, mắt lăm lăm nhìn vào toán lính dè chừng.

Chợt gần đó có người cười vang.

“Phạm nhân Lục thị, cuối cùng cũng tìm thấy nguoi. Ha ha... Còn không mau đầu hàng?” Một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, đầu quấn khăn, nom già dặn bước vào giữa vòng vây.

Lính lệ tách sang hai bên mở đường cho ông ta đi đến. Hấn ông ta là huyện lệnh chốn này.

“Tôi phạm phải tội gì?”

“Ha ha... Nguoi chớ có làm bộ làm tịch. Ta đây đã biết nguoi chính là kẻ gây ra vụ lúa chết hàng loạt, lại còn cả gan vượt ngục đến đây. Mộc đại nhân, hạ quan nói có đúng không ạ?”

Tên quan huyện vừa hét lớn với cô lại quay sang nhỏ nhẹ với kẻ được gọi là Mộc đại nhân vừa điềm tỉnh bước vào kia. Vận y phục trắng, đôi mắt phù quang lạnh lẽo cùng đôi môi lúc nào cũng mỉm cười, còn ai khác ngoài Mộc Kha ra.

Bình Nhi quét mắt từ trên xuống dưới, nhìn chung cô chẳng thấy ngạc nhiên gì cả. Cảm giác hết như lâu ngày không ăn lại món ăn mình không thích, thừa biết không hợp khẩu vị, ăn hoài thì ngán nhưng ăn mãi rồi cũng thấy bình thường.

Cô nào có muốn như thế nhưng vì hoàn cảnh đưa đẩy, đành chấp nhận thôi. Giống như cô lúc này đây, đành phải chấp nhận việc bị Mộc Kha lừa gạt lần nữa.

Cô nhếch mép cười mỉa.

“Bỉ ối! Được, cứ bắt ta, đứa trẻ này không có tội tình gì cả.”

“Làm sao ta biết nó có phải đồng bọn của nguoi hay không? Lũ con nít càng ngày càng ranh ma. Tất cả mau bắt trói chúng lại, đừng để bọn chúng chạy thoát.”

“Rõ!” Đám lính đồng thanh đáp lời, xúm vào trói cả cô lẫn tiểu nha đầu bằng dây thừng.

Tất nhiên Bình Nhi không thể cam chịu như thế, nhất là khi làm liên luy đến những người ở bên cạnh cô. Ngay khi cô vừa quyết định phá vỡ quy tắc không dùng phép thuật với con người mà Vạn Yêu Sơn ban hành, đầu óc trong tâm trí cô lại vang lên giọng nói của hắn.

“Nàng nghĩ có thể thoát được khỏi đây và dẫn Như Y cao chạy xa bay sao? Nàng đừng quên, đứa trẻ ấy khác với nàng. Nó là người.”

“Mộc Kha, người thật quá bỉ ổi! Tại sao lại năm lần bảy lượt hãm hại ta?”

“Chẳng phải ta đã nhắc nhở nàng đừng dây dưa với Đình Mạn Quân sao? Rồi nàng sẽ hiểu, ta làm vậy chỉ vì muốn tốt cho nàng thôi.”

“Có phải người đã vu oan cho ta? Những chuyện này đều là do người sắp đặt?”

“Phải. Nàng biết vậy thì tốt.”

“Tên khốn kiếp, vô liêm sỉ, vô nhân đạo!”

Mộc Kha cười tươi rói với cô, đưa ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Giải đi.”

Người của quan huyện theo lệnh, mau chóng vây bắt hai người.

“Khoan đã! Thả ta ra! Các người không nghe hắn nói sao? Hắn là chủ mưu, đồ ngấm máu phun người! Thả ta ra...”

Những người ở đó căn bản chẳng hiểu Bình Nhi đang nói gì. Chỉ biết từ nãy đến giờ, cô gái bị vây bắt nọ căm phẫn nhìn người đàn ông vận y phục trắng một lúc lâu, chẳng hề nói gì cả. Vậy mà khi bị giải đi lại dùng vu khống cho người kia.

Mộc Kha thoáng nhìn bát chè đang dở trên bàn đặt cạnh bát mì đầy ớt đỏ ối.

Đáng lẽ nên đợi cô ăn xong mới đúng.

Trên đường áp giải, băng qua rừng trúc, bất ngờ một trận cuồng phong không biết từ đâu kéo tới, thổi bay hết người của quan phủ. Rừng trúc không ngừng rung chuyển mặc gió gào thét, lá khô lẫn cát bụi mù mù xoay vần. Nếu không nhờ sợi dây thừng buộc Bình Nhi và Như Y lại với nhau bị mắc lại tảng đá to, hẳn cả hai cũng bị cuốn luôn một thể.

Đang yên đang lành lại có gió to như thế, cô đoán hẳn xảy ra biến hoặc do kẻ khác cố tình bày trò.

Bình Nhi đưa tay chắn gió, tức khắc cả người bị kéo ngược lên trước bằng một lực thật mạnh. Kẻ nào đó đã túm lấy sợi dây và lôi cả hai trượt tới. Bụi bay vào mắt nên Bình Nhi không thể thấy rõ. Nếu chẳng may là kẻ thù, chỉ cần xác định hắn không phải người, cô sẽ lập tức ra tay ngay. Ở thế bị động như vậy quá đủ rồi.

Nhưng khi đến đủ gần với người lạ trước mặt, cuồng phong cũng ngừng quay cuồng, Bình Nhi mới nhận ra đây là người quen. Không phải một mà đến những hai, có cả kẻ đáng ghét lúc trước còn đái cô ỉn, lúc sau đã bán đứng cô. Vừa định động thủ với Mộc Kha thì người đứng cạnh – Đình An liền lên tiếng trước khiến cô không còn thiết tha gì đến Mộc Kha nữa.

“Mạn Quân của em xảy ra chuyện rồi. Theo anh đến Thăng Long, mau!”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Phòng

Giật đứt dây thừng, Đình An gửi Như Y lại cho Mộc Kha, hoá thành bạch hồ, bảo Bình Nhi cười lên mình rồi phóng thẳng lên trời, đâm xuyên mấy hòn bạch vân to, chạy thẳng về hướng Bắc.

“Anh giao Như Y lại cho Mộc Kha, nhờ hắn hại con bé thì sao?”

“Không sao đâu. Mộc Kha trước giờ chưa từng làm hại con nít. Em cứ yên tâm.”

Đúng là đến cô còn phải công nhận, Mộc Kha rất thương con nít. Có lẽ đó là lí do duy nhất khiến hắn không vội ra tay với cô khi cô còn nhỏ.

Thật là, càng nhắc đến càng bực cái mình!

"Này, em vẫn còn hận Mộc Kha à? Tu tiên như thế không được đâu nhé! Nộ khí của em ảnh hưởng cả anh rồi này. Mau định tâm, không khéo giữa

đường lại rơi thì khổ."

Bình Nhi nhìn Đình An bĩu môi, sau đó nhắm mắt tĩnh tâm lại.

"Mà này, anh có cần phải phô trương thế không? Cứ giữ nhân dạng mà cười mây được rồi."

"Anh cũng muốn lắm chứ! Nhân dạng đẹp trai như thế. Có điều em xem lại mình còn đủ pháp lực bay đến chỗ Mạn Quân không đã. Anh không biết thì Mộc Kha cũng biết. Em muốn cười rần hay cười hỏ, hả?"

"Được rồi! Em biết rồi. Anh nói nhiều thế? Hết như anh cả em vậy! Tập trung bay đi."

Bình Nhi nhìn xuống ngực mình, thấy chân nguyên nhấp nháy liên tục rồi tối dần. Kiểm tra mu bàn tay phải, cô càng lo lắng hơn khi chữ 防 liên kết với Mạn Quân đã biến mất từ lúc nào.

Chữ đã biến mất nghĩa là Mạn Quân phải gặp nạn gì lớn lắm nên mới dùng đến nó. Cô thật sợ quá! Hẳn Mạn Quân gặp nạn rồi.

"Anh An, nhìn chỗ đó kìa!" Bình Nhi chỉ tay xuống bãi đất trống, nơi có chiếc kiệu bị vứt chỏng chơ.

Đình An mau mau đáp xuống.

Bình Nhi bước xuống kiểm tra xung quanh. Có thể đoán hẳn nơi này vừa xảy ra ẩu đả. Vết chém của đao kiếm lưu đầy trên thân cây. Bình Nhi đặt tay chạm lên mấy vết tích ấy.

"Vẫn còn mới."

Cô giật mình quay phắt người sang, bức bối không thể tả khi trông thấy Mộc Kha.

"Tên vô liêm sỉ, ai mượn người nói?"

"Xin lỗi, ta không cố ý."

"Sao hẳn lại có mặt ở đây?"

"Ta theo sau hai người này giờ mà."

"Đừng đọc suy nghĩ của ta."

"Xin lỗi."

Mộc Kha hướng đôi mắt phù quang về phía cô, khoé môi khẽ cong nhẹ. Thật hiếm khi được tiếp cận cô ở cự ly gần như thế này, hẳn thật muốn kéo dài khoảnh khắc này thêm chút nữa. Chỉ cần cô đừng nhìn hẳn bằng đôi mắt hận thù như thế. Liệu một ngày nào đó có thể không?

"Này này, đừng cãi cộ nữa. Không có nhiều thời gian đâu. Vết tích còn mới chứng tỏ người cần tìm gần đây thôi."

"Đội đã! Như Y đâu? Không lẽ, người đưa con bé tới quan phủ rồi?"

"Nàng đừng nóng. Ta gửi lại cho lão Hàm chăm sóc rồi."

"Người đừng hòng giờ trò lần nữa. Ta nhện người vài lần không có nghĩa là nhện người mãi đâu! Chuyện khi này ta sẽ tính sổ với người sau."

Bình Nhi ném cho Mộc Kha ánh nhìn đầy căm phẫn rồi leo lên lưng bạch hổ phóng đi.

Bay thêm một quãng nữa, cách đó không xa, cô thấy một đám người ăn vận bết bát, đao kiếm giắt lưng ngồi quây quần, có lẽ là người trong giang hồ hoặc thổ phỉ. Kẻ nằm trên đá, kẻ ôm kiếm ngồi ngủ gật bên tàn lửa đã tắt, tổng cộng khoảng mười tên. Và cả ở gốc cây đằng kia có người bị trói. Dù khoảng cách không gần lắm nhưng cô vẫn nhìn rõ ấy là Mạn Quân.

"Trước tiên tìm nơi đáp xuống đã. Anh và Mộc Kha sẽ tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng. Còn em tranh thủ thời gian cời trói cho Mạn..."

Đình An á khẩu khi thấy Bình Nhi chậm chậm tiến lại gần cời trói cho Mạn Quân dưới kia, quay ra sau đã chẳng thấy cô đâu nữa.

"Mộc Kha, sao lại để em ấy..."

Đình An quay đầu sang cũng không thấy Mộc Kha đâu cả.

Đúng là hấp tấp như nhau!

Bỗng phía dưới có tiếng ồn ào. Y nhìn xuống thì trông thấy Mộc Kha đang bị đám người đó bao vây. Phong thái ung dung như thế hẳn đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi. Mong Mộc Kha đừng giờ trò cũ, hô biến một cái thành rần rồi nuốt hết đám người đó. Đình An chứng kiến một lần, quả thật tồn đến mấy

trăm năm

“Thằng kia, mày là ai?” Người đàn ông trông hung hăng nhất bọn chìa mũi đao trước mặt Mộc Kha.

"Lựa tốt à? Tướng tá ngon lành đấy! Mày tìm đúng nơi rồi. Khôn hồn thì giao hết tiền bạc đây. Không đưa tao chém nát thầy! Mau!"

Mấy tên xung quanh nhanh chóng cầm mã tấu, vây quanh Mộc Kha cười cợt.

"Thằng chó! Không nghe đại ca tao bảo à? Hay là muốn ném thừ dao của tao?"

"Đừng nói nhiều! Đập nó một trận rồi hần tỉnh!"

Nói rồi cả lũ cùng cười phá lên nhưng chẳng được bao lâu, cả đám bỗng biến sắc khi thấy gã đầu sỏ đứng yên như trời trồng.

Mộc Kha nở nụ cười tựa gió đông thổi. Nụ cười báo trước điềm dữ.

Ngay sau đó, gã đàn ông ngã rầm xuống đất, nặng nề và thẳng đơ như một bức tượng. Mắt trợn ngược và miệng không ngừng trào máu.

Những người xung quanh sợ hãi lùi ra xa, tay nắm chặt đao kiếm. Cảnh tượng vừa xảy ra thật quá hãi hùng.

Gã mặc đồ trắng chưa hề đụng gì tới hần, sao hần lại bị như thế?

“Mây... mày là ai? Mày đã làm gì đại ca tao hả?” Một tên hung hăng hét lớn nhưng cũng không nén được sợ hãi.

“Làm sao ta biết được. Ta còn chưa đụng gì đến hần kia mà.” Mộc Kha cười lạnh, ánh mắt phù quang loé lên một tia sáng.

“Giết nó!”

"A!..."

Đám người hung hãn vung đao về phía Mộc Kha, nhanh như cắt liền bị thổi bay tứ tán, chỉ kịp nhìn thấy luồng gió lốc vừa quét qua như vòi rồng.

Lá cây xoay vần như nhảy múa rồi ngưng lại trên không trung. Một cái hất tay, những chiếc lá úa vàng tưởng như vô hại lập tức lao vút đi, đâm xuyên da thịt đám người nọ. Máu tươi tuôn trào. Kẻ xui xẻo thì bị đâm trúng tim, trúng họng. Kẻ may mắn thì chỉ trúng những phần ít gây tổn hại hoặc suột qua quần áo. Nhưng chung quy, ai nấy cũng đều khiếp đảm bởi thứ phép thuật kẻ lạ mặt nắm giữ. Những người sống sót, chẳng ai dám nghĩ đến chuyện đánh trả, hoảng loạn quăng đao kiếm chạy như đàn nai rừng bị thú dữ truy đuổi.

Cùng lúc bên đó, Bình Nhi tháo được dây trói cho Mạn Quân xong liền dùng chân khí truyền cho anh giúp anh tỉnh lại.

Mạn Quân vừa hé mắt, cả thân người to lớn ngã huych xuống, may mà cô đỡ kịp.

“Áy, Mạn Quân, tôi là Bình Nhi đây. Ngài không sao chứ?”

“Ta không sao. Cho ta chút nước.” Mạn Quân thều thào nói.

“Đây.”

Trở lại nhân dạng, Đinh An bước tới chỗ cô, một tay đưa bình nước, một tay che mũi nhưng không quá lộ liễu. Hễ ngửi thấy mùi máu, anh lại mắc ói.

Bình Nhi đón bình nước từ tay Đinh An, giúp Mạn Quân uống nước.

Cô họng khô khốc mau chóng thoả cơn khát, Mạn Quân từ từ mở to mắt, thấy trên thảm cỏ ba bốn xác chết, không khỏi giật mình.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Bọn họ sao lại...? Còn cô, sao lại ở đây?”

“Là do ta giết. Thầy Đinh, ngài không sao chứ?” Mộc Kha bình thản nói.

Hần đứng tựa lưng vào gốc cây, hai tay đan vào nhau, đầu hơi cúi. Hết nhìn một lượt xung quanh, hần lại quay sang nhìn cô và Mạn Quân.

Hần đoán Mạn Quân nhìn thấy cảnh ấy xong sẽ giận lắm.

Nhưng trái với dự liệu, Mạn Quân dốc mình đứng dậy, loạng choạng bước đến chỗ Mộc Kha.

“Cảm ơn Mộc đại nhân đã ra tay cứu giúp.”

“Là việc ta nên làm. Ngài đừng khách sáo.”

Chợt, Bình Nhi thốt lên, hướng mắt vào tấm lưng Mạn Quân khi thấy một mảng đỏ thẫm đầm máu khô cứng trên người anh. Chưa kể cô còn lờ mờ

trông thấy vết trắng sâu hoắm sau vết rách trên da thịt.

Bị chém đến nỗi thấy cả xương luôn sao?

Thế rồi, màn đêm từ đâu bỗng chốc bủa vây lấy đôi mắt Mạn Quân. Thần trí anh tiêu tán, chỉ còn lại một màu đen kịt.

*

"Thầy Đinh, thầy Đinh... Nguy rồi, chúng ta bị... A..."

Một nhát kiếm, người lính vừa báo cho Mạn Quân đã mất đầu. Máu văng tung toé như mưa phùn, dính lên mặt, lên y phục Mạn Quân, lên kiệu.

Cái kiệu thơm mùi gỗ Xoan Đào giờ hôi tanh mùi máu. Cái xác ngã gục lên đùi Mạn Quân.

Mạn Quân không thể gọi người ấy dậy hay hỏi những câu đại loại như: "Người có sao không?".

Vì cơ bản, người ấy đâu còn thứ để lắng nghe nữa.

Mạn Quân sợ hãi đến nỗi thần người ra.

"Tất cả, bảo vệ thầy Đinh!" Tiếng hô to của Đàm Đô thống kéo Mạn Quân trở lại thực tại.

Tốp lính bao vây kiệu của Mạn Quân hết tốp này đến tốp khác thi nhau ngã xuống. Cỏ nhuộm đỏ pha lẫn màu đêm đen, đến cả ánh trăng cũng hăng hắt đỏ.

"Thầy Đinh, mau chạy đi! Á!"

Tên thích khách hung tợn cầm rìu nhắm thẳng Mạn Quân mà lao đến. Mạn Quân vẫn kịp né được.

Chiếc rìu to lớn đập chiếc kiệu nát vụn từng mảnh. Những mảnh gỗ nhỏ bay là tả như sương khói.

Gã đàn ông to lớn lại vung chiếc rìu loạn xạ. Chiếc rìu phát sáng dưới ánh trăng, loé lên sắc bén. Anh bị chém đến nỗi bị dòn vào thể bí, tay không nên chẳng cách nào chống cự, đành nhắm chặt hai mắt, để yên cho số phận.

Thế là kết thúc.

Chợt một luồng sáng đỏ rực giữa ngực Mạn Quân loé ra, chắn trước mặt Mạn Quân. Gã đồ tể bị hất tung, bật ngược ra sau mấy thước rồi cháy đen. Sự việc diễn ra quá nhanh, Mạn Quân không kịp nhìn rõ, chỉ thấy chắn trước mặt mình, giữa không trung hiện ra một chữ 防 thật to toả ánh sáng đỏ rồi vỡ vụn, tan vào hư vô.

Thầy Đinh, ngài nên nhớ một điều, trong thời khắc nguy hiểm, ngài buộc phải chọn lựa. Một là sống, hai là chịu chết. Chiến đấu là sống, nhu nhược là chết. Trời Phật hộ độ cho ta nhưng ta cũng phải tự biết hộ độ mình.

Lời nói của ai kia bất chợt vang vẳng bên tai Mạn Quân. Trong vô thức, anh cúi xuống nhặt chiếc rìu của gã vừa cháy thành tro kia và nắm chặt lấy thật chặt.

Cái chết kì lạ của gã đồ tể làm mấy tên địch chú ý. Những tên khác thi nhau lao đến chỗ anh.

Mạn Quân vung rìu chém từng tên, từng tên một lao tới rồi lại quét qua một loạt những kẻ ngông cuồng, ngạo mạn bủa nhào xung quanh. Thân thù phi phạm, một đao dứt điểm, chẳng mấy chốc anh đã hạ gục hết phần nửa số người.

Mồ hôi bịn rịn trán. Lần đầu tiên Mạn Quân giết người, hơn nữa lại còn rất nhiều người. Đôi tay này đã nhuộm máu. Mạn Quân biết rồi sẽ có ngày này nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Mạn Quân bước thêm một bước, rồi lại bước thêm hai bước... Cứ thế dờ dẫm tiến về phía trước, giữa mảnh đất đầy rẫy xác người chất chồng.

"Đinh công tử!"

Y nghe có tiếng người gọi mình: êm ái và đầy lo lắng, cảm nhận rõ bàn tay ai đó chạm nhẹ lên trán mình, mát lạnh. Mạn Quân lập tức nắm chặt lấy bàn tay ấy, quay phắt người ra sau thì liền bắt gặp người mình hằng tơ tưởng.

Bầu trời hừng sáng, chiếu rõ gương mặt cô. Cảnh vật xung quanh tự nhiên thay đổi hẳn, toàn bộ đều ngập tràn sắc trắng của hoa lê.

Người con gái lúc nào cũng đeo mạng che mặt nhìn Mạn Quân đầy nồng ấm. Anh không rõ tại sao cô lại có mặt ở đây, nửa muốn cô rời khỏi chốn nguy hiểm này, nửa ích kỉ muốn giữ cô ở lại. Đôi mắt anh rướm lệ. Vô vàn cảm xúc đan xen không diễn tả được thành lời, đôi môi khô cằn chỉ có thể mấp máy gọi tên cô.

Phập!

Âm thanh bất thường vang lên, xé tan tất cả. Nụ cười Mạn Quân tắt ngấm khi Bình Nhi ngã gục lên người y. Lưng áo cô ngập trong một màu đỏ sẫm.

Đàm Toái Trạng nhìn Mạn Quân và nở nụ cười quỷ quyệt, cầm trên tay con dao chuôi vàng chạm rồng sắc sảo, một nhát chém mạnh vào lưng Mạn Quân.

“Bình Nhi, Bình Nhi.” Mạn Quân ngã gục xuống nhưng vẫn thều thào gọi, hai tay ôm trọn lấy người ấy.

“Ồ... ơ...” Người đó cục cựa, cố thoát khỏi vòng tay Mạn Quân.

Hai bên giằng co.

Mạn Quân chợt mở mắt, kinh hãi khi nhìn thấy gương mặt lạ lẫm đang áp sát lấy mình. Chỉ một chút nữa thôi là môi chạm môi liền.

“Anh An, em nấu cháo xong rồi này. Đợi Đình công từ tỉnh dậy...”

Bình Nhi đỡ người đứng ngoài bậc cửa nhìn Đình An và Mạn Quân, một sắp một ngửa đè nhau trên chiếc giường bé ọp ẹp. Đôi chút lúng túng, cô cúi mặt, đặt chén cháo lại trên bàn rồi vội vã ra ngoài, cẩn thận khép cửa lại.

“Xin lỗi đã làm phiền. Hai người cứ tiếp tục.”

Bấy giờ, hai gã nam nhân mới hoảng hồn mà la hoảng như nhìn thấy gì đó rất đáng sợ rồi thô bạo đẩy nhau ra. Mạn Quân túm chặt ép sát người vào trong vách, hoang mang nhìn chàng trai cũng đang rất hoảng sợ đang bám lấy góc tường cách y vài thước.

“Ngươi... ngươi... là ai? Dám giờ trò đòi bại với ta?” Mạn Quân toát mồ hôi, cẩn thận quan sát từng nhất cử nhất động của đối phương.

“Này này... Đừng có nói càn nhé! Chính ngươi giờ thói ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’ với ta trước. Ta không làm gì cả.”

“Ta?” Mạn Quân bật cười chỉ tay vào mình, nhướn mày nhìn chàng trai nọ như thể làm sao người như ta lại có thể làm những trò như thế.

“Ừm”

“Ngươi thì có gì để ta ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’? Đừng có nói dối.” Mạn Quân cãi lại.

“Thì... ngươi nắm tay ta. Thế này nè!”

Người đàn ông đứng sát góc chậm chậm tiến lại gần Mạn Quân, nở nụ cười ranh mãnh, làm động tác vờ vập.

“Sau đó, kéo ta lại, thế này! Không ngờ nha! Ngươi coi vậy mà cũng... Rắn chắc ghê chứ!”

Mạn Quân nhìn bộ dạng then thùng của Đình An mà đến mức mỉa. Đình An thâm cười, chậm rãi lượn qua lượn lại, ngay một gần chỗ Mạn Quân.

“Đừng qua đây! Ta bảo là... Đừng qua đây!” Mạn Quân sợ hãi tung chân chạy về phía cửa.

Nhưng dù dùng sức thế nào, cửa cũng không mở. Vì người đàn ông ấy vừa giờ trò với cánh cửa rồi.

Đình An đặt hai tay chống vào cánh cửa phía sau Mạn Quân, kề sát mặt mình với khuôn mặt đỏ lừ đối diện. Tay chân Mạn Quân đột nhiên cứng lại, không thể cử động được.

Chú nai nhỏ bị mãnh hổ ghim chặt, chẳng thể vẫy vùng, chỉ có thể mặc sức la hét.

Tiếng la thấu trời xanh.

Nửa canh giờ sau, Bình Nhi bước vào thấy Mạn Quân đã khoè hấn, đang cùng Đình An chơi cờ gánh.

“Bình Nhi!” Mạn Quân đứng phắt dậy khi trông thấy cô. Nét hờn pha lẫn lo lắng hiện rõ trên mặt.

“Xong rồi à?” Bình Nhi đặt ấm trà vừa pha lên giữa bàn tròn, ngược mắt nhìn hai người.

Y túm chặt lấy hai cánh tay cô, xoay lưng cô xem xét tỉ mỉ rồi thở phào nhẹ nhõm. Bình Nhi nhú mày nhìn Đình An, ý hỏi chuyện gì thì chỉ nhận lại được một cái nhún vai.

“Phù... Thì ra là ta gặp ác mộng. Cô không sao thì tốt rồi.”

“Ha ha... Ta vốn dĩ muốn giúp Đình công từ trị thương, lại bị hiểu lầm là sàm sỡ. Nếu vết thương không nằm ở lưng, hẳn sẽ không khó trị đến mức này.” Đình An đột nhiên chen ngang.

“Đằng ấy không nói trước, làm sao ta biết chứ. Ta đang bị thương nặng, lại vừa tỉnh dậy sau cơn hôn mê, ít nhiều cũng phải đề phòng rồi.” Mạn Quân

phân bua.

Đình An bật cười rồi lại gật đầu.

“Thứ lỗi vì đã thất lễ. Nhưng nếu không phải khi ấy Đình công tử đây nắm lấy tay ta rồi liên tục gọi tên ‘Bình Nhi, Bình Nhi’ thì đâu đến nước này.” Đình An hăm hở diễn lại cảnh ban nãy, vài chỗ làm quá lên khiến Mạn Quân ngượng chín mặt.

“Em biết hết rồi. Hai người không cần giải thích chi cho nhiều. Giờ em đi lấy cháo, anh giúp Đình công tử ăn nhé!”

“Ày, anh chăm sóc người này gần cả ngày. Anh mệt rồi, muốn ra ngoài đi dạo, sẵn tiện đến Đường Hoa lâu. Ở đây, giao hết lại cho em. Vậy nhé!”

Đình An vội vã từ chối rồi chạy biến, bỏ lại ván cờ dang dở.

“Ế... Không phải Đường Hoa Lâu nổi tiếng bậc nhất thành Thăng Long sao? Làm sao mà đi từ đây đến đó được ngay chứ?” Mạn Quân nhũn mày nhìn cô.

“Ngài nói gì vậy? Chúng ta đang ở ngoại thành Thăng Long cơ mà. Từ đây đến đó có xa lắm đâu.” Bình Nhi nói như thể đó là điều hiển nhiên.

“Sao lại nhanh như vậy? Theo những gì ta tính, không phải mất mấy tuần nữa mới đến được Thăng Long sao?”

“Thì ngài đã hôn mê suốt mấy tuần mà. Ngài không nhớ gì à?”

Thật ra cô đã nói dối. Tính từ lúc Mạn Quân hôn mê đến giờ mới có năm ngày hơn. So với việc đi bộ thì bay từ nơi này sang nơi khác nhanh hơn nhiều. Đương nhiên với tình trạng cấp bách của Mạn Quân khi ấy, muốn kịp chạy chữa cũng không còn cách nào khác.

Họ không tiện vào thành vì Bình Nhi bị truy nã nên đành phải trú ở ngoại thành. May thay, họ đã tìm được một đại phu rất giỏi. Có điều, thù lao hết giá trên trời. Mà bàn ra cũng phải nói vào, Mạn Quân sống sót được đến giờ là nhờ trên đường đến đây, Mộc Kha và Bình Nhi không ngừng thay phiên truyền chân khí cho anh, chưa kể trong người Mạn Quân còn có một mảnh chân nguyên của cô. Vết thương không ảnh hưởng đến tính mạng là đúng rồi.

Bằng không, có là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.

“Ngài có thể kể lại cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra không? Tại sao lại bị thương ra nông nỗi này?”

Mạn Quân nhấp một ngụm trà, ánh mắt đầy hồi tưởng, chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc cho Bình Nhi.

Khi Mạn Quân và mọi người nghỉ chân tại một con suối, bất ngờ phát hiện thấy xác một người đàn ông trẻ, theo dòng nước trôi từ phía Tây Bắc đến. Sau khi phái binh sĩ đi điều tra, anh phát hiện người trong làng gần đó đều bị giết hết sạch, trên đường đi, lại tiếp tục tìm thấy nhiều xác chết. Cảm thấy có gì đó bất thường, đoàn của Mạn Quân đẩy nhanh tốc độ hồng trở về thành Thăng Long bẩm báo sự việc. Nào ngờ giữa đường đi lại bị phục kích.

Sự việc sau đó diễn ra giống những gì Mạn Quân vừa mơ. Có điều, người chém Mạn Quân không phải Đàm Toái Trọng. Không hiểu sao Mạn Quân lại trông thấy gương mặt của Đàm Đô thống trong hình dạng hung thủ.

“Sao ngài dám chắc ngài ấy không phải kẻ đã chém ngài?”

“Ta dám chắc điều đó vì chính mắt ta nhìn thấy Đàm Đô thống bị rớt xuống vực.”

“Ngài nói sao? Đàm Đô thống bị rơi xuống vực? Vậy sau đó thì sao?”

“Như những gì ta kể với cô. Lúc ngã xuống, ta thấy Đàm Đô thống chạy đến nhưng lại bị đánh lén. Kết quả...”

Mạn Quân nghẹn lời.

“Ta không còn nhớ gì nữa. Tỉnh dậy đã thấy mình bị trói ở gốc cây, thấy cả hành lý, lương thực của triều đình nhưng lại không thấy người của ta đâu cả. Sau đó, mới biết mình bị cướp bắt lại. Hắn bọn chúng nghĩ ta giàu có muốn chuộc ít tiền từ nhà ta.”

“Có khi nào chúng cũng là những kẻ đã tấn công đoàn của ngài không?”

Mạn Quân lắc đầu.

“Ta cũng không rõ. Có điều ta vẫn chắc bọn bắt trói ta và bọn tấn công ta không cùng một phe. Đám người tấn công ta mặc trang phục của người Man. Còn những kẻ bắt trói ta lại ăn mặc giống dân Đại Việt. Giả sử chúng cùng một phe, có nhất thiết phải cải trang thành người Việt trong khi công khai tấn công quân triều đình không? Thật sự rất khó nghĩ.”

“Nghĩ làm gì cho phiền phức. Hai người muốn biết sự thật? Đi theo ta.”

Đình An ở đâu bắt ngờ lên tiếng.

“Không phải anh bảo đi thanh lâu à?”

“Nói vậy mà cũng tin. Anh đâu phải con nít mà ham chơi thế. Im lặng và đi theo đi.” Đình An ngoắc tay ra hiệu cho hai người.

Cô và Mạn Quân ra cửa sau, cách đó vài thước có một chuồng lợn nằm biệt lập. Đình An đạp chân, cửa chuồng bật tung. Bên trong, một gã đàn ông chân tay bị trói đang nằm cạnh lũ lợn, miệng bị nhét rom khô nên chẳng nói thành lời gì, cứ um ừm mãi.

Bình Nhi đưa tay lên bịt mũi.

Nhìn đồng màu đen bốc mùi ngồn ngán trên đất, Mạn Quân muốn nôn cả ra. Duy chỉ có Đình An là thong dong nhất nhờ có đeo khăn bịt mặt nối liền với cổ.

“Em còn nhớ hán không?” Đình An chỉ tay vào gã bị trói.

Bình Nhi nhú mồm một lúc rồi giãn ra, đó chẳng phải là một trong số những tên cướp đã bắt Mạn Quân đó sao? Cái tên ngông cuồng đòi đánh Mộc Kha đây mà. Giờ thì hay rồi, có dịp ngồi đây tận hưởng bầu không khí với mấy con lợn.

“Tất nhiên là nhớ. Anh bắt hán khi nào vậy?” Cô hỏi.

“Không. Là Mộc Kha. Hán giao cho ta nhiệm vụ trông giữ tên này nhưng khi này mắc giúp Mạn Quân trị nội thương mới đem cho mấy con lợn trông giúp.”

“Bộ anh không sợ tên thầy thuốc ấy báo quan rằng chúng ta bắt người à?”

“Ủi trời, lo bò trắng răng. Tên này là cướp, cướp đấy! Quan trên có mà xuống thì em cứ việc chạy trước, tên này anh lo. Em sợ gì?”

Mạn Quân bước vòng qua người Đình An, chấp hai tay sau lưng, cúi mặt nhìn người bị trói dưới đất. Trông hán có vẻ càng hoảng loạn khi Mạn Quân cúi xuống gần.

“Nói, kẻ nào thao túng người làm chuyện này?” Mạn Quân nghiêm nghị nhìn hán, tông giọng hết sức uy nghi.

“Con lạy ông bà... con không... không biết. Bần cùng sinh đạo tặc thôi. Đừng giết con, con lạy ông bà đừng giết... Cũng đừng báo quan trên bắt con! Con đội ơn!”

Ra là một tên nhát chết. Vậy cũng đòi làm thổ phi nữa. Đúng là cháy nhà mới lòi mặt chuột mà.

“Khai thật ta sẽ không giết người.” Mạn Quân lạnh lùng nói. “Có phải bọn người Man sai người làm chuyện này?”

“Người Man? Không... không liên quan đến con.” Gã lắc đầu chối đây đẩy. “Thú thật, con vốn dĩ chỉ là nông nô ở một làng nhỏ. Con ngày ngày cày cấy cùng những nông nô khác, lúc đầu vẫn rất suôn sẻ nhưng rồi gần mùa thu hoạch, lúa trên ruộng bỗng chết hàng loạt. Bọn con vô cùng lo sợ, mới đến báo với địa chủ. Nào ngờ, hán ta nghe xong không hề thương cảm, ngược lại còn bắt bọn con đóng thuế trước hạn. Con không có tiền, bẽ vụn, lại phải nuôi mẹ già và con nhỏ. Lão địa chủ cho người đến nhà ta đập phá, còn đòi bắt con con về ở đợ. Thật sự rất khổ sở! Con mượn rượu đến tìm lão... Sau đó con đã lỡ... lỡ...”

“Giết lão.” Bình Nhi nói chen vào. “Ta biết, vợ người đã bỏ người đến làm vợ lẽ cho lão địa chủ đó. Nhục nhẽ ê chề, hận thù chồng chất, lại thêm việc lão ép bức gia đình người nên đã mượn cớ ra tay giết lão. Sau đó, người sợ quan phủ bắt được nên đã bỏ trốn. Trên đường đi, gặp bọn thổ phi, người xin gia nhập làm đồng bọn, lấy tên mới là Lập Nhân. Ta nói có đúng không?”

“Phải, phải. Con thật sự rất hận! Bọn gian phu gian phụ đó!” Gã đàn ông thoáng đau khổ rồi bất ngờ nhìn cô hỏi. “Nhưng làm sao cô nương biết?”

“Người không cần biết. Không gì giấu nổi ta cả. Khôn hồn khai hết tất cả đi.”

“Vâng vâng... Con xin khai hết. Con thật sự không dính dáng gì đến chuyện này. Con và đồng đảng tình cờ nhặt được vị nam nhân này với mấy rương lương thực bị bỏ lại. Vốn dĩ từ đầu, khi phát hiện vị này còn sống, một người trong số chúng ta đã định... định giết người này nhưng lại phát hiện một tấm thẻ gỗ.”

“Thẻ gỗ?” Đình An nhú mồm hỏi lại.

“Cái này em biết. Chốc nữa nói sau.” Bình Nhi nói với Đình An, đoạn lại nói với người nọ. “Vậy ra các người nghĩ có thể moi được chút tiền từ Đình gia nên mới bắt trói người này lại. Vậy còn người Man, ai biết được các người có cầu kết với bọn chúng hay không?”

“Cái này thì con thật sự không biết. Bọn người Man hung tợn như thế, đừng độ là mất mạng. Làm sao cầu kết được? Con đã khai hết rồi, xin các ông các bà làm ơn làm phước hãy tha, tha cho con đi...” Gã đàn ông nhăn nhó, khẩu đầu cầu xin.

Bình Nhi liếc mắt sang nhìn Đình An, thấy anh khẽ gật đầu một cái, cô cũng yên tâm. Vậy là rất nhanh sau đó, gã được cởi trói.

“Con xin đội ơn... Đội ơn ông bà! Con hứa sẽ không làm chuyện xấu nữa, không làm thổ phi nữa. Con xin đội ơn!”

“Chuyện này không được nói cho ai biết. Bằng không, sẽ chết không toàn thây. Rõ chưa?” Đình An chặn quẹt kẻ sát cổ gã, hăm dọa.

Gã gật đầu lia lịa, sợ hãi chạy đi.

“Khoan đã! Cái này...” Đình An ném vật màu đỏ trong tay về phía gã đàn ông. “Của người, giữ lấy. Ta đoán người hẳn vẫn rất yêu thể tử của mình.”

Gã đón lấy chiếc túi thơm từ không trung, cầm lấy nó mà hai hàng nước mắt chảy ròng ròng. Bên trong có gì đâu, chỉ là một mớ tóc, nhưng mà là tóc của người gã yêu.

Đình An mỉm cười nhìn người nọ lần thân khuất sau lối rẽ, vừa định xoay phe phẩy tiếp, y chợt thấy có gì đó không bình thường, vội lao đến đề sấp Bình An và Mạn Quân. Không biết từ đâu, một mũi tên phóng đến nhắm thẳng vị trí cả ba đứng vừa nãy.

Có phục kích!

Ba người bọn họ mau chóng bò lại gần chuồng heo và núp sau đó, theo dõi động tĩnh.

Từ sau rừng cây, trận mưa phi tiêu liên tiếp phóng đến, găm phật vào vách chuồng lợn. Lũ heo hoảng sợ kêu lên é é, đâm đầu đến nỗi gần bể cả cửa chuồng.

“Thật là, mấy con lợn có tội tình gì đâu chứ!” Đình An lầm bầm. “Bình Nhi, Mạn Quân, ta sẽ ở đây chặn chúng lại, hai người tranh thủ thời gian trốn đi. Biết chưa?”

“Không được. Sao ta có thể làm thế? Bình Nhi là nữ nhi, để cô ấy đi trước. Ta sẽ ở lại với anh.”

“Bình Nhi, em dẫn Mạn Quân đi đi. Nhanh lên!” Đình An căn bản không bỏ lọt tai lời Mạn Quân, quay sang nói với Bình Nhi.

Cô gật đầu như đã hiểu, vội kéo Mạn Quân chạy theo lối cửa sau mà bỏ trốn.

Lúc này, phi tiêu cũng ngừng phóng. Từ sau rừng cây, một đám người vận y phục đen lao bổ ra, vung kiếm công kích Đình An. Trong đó, có hai tên đuổi theo hướng chạy của Bình Nhi và Mạn Quân.

Nhanh như chớp, Đình An cho tay vào túi áo, hất ra một thứ bột màu trắng, tung hoả mù hết cả bọn.

Ngoài dự đoán, bọn thích khách quả không phải bọn nghiệp dư, trong biển mù trắng xóa như thế vẫn nắm rõ vị trí của Đình An mà đâm kiếm tới. Đình An rút ngay thanh bảo kiếm, keng một cái liền cán được một đao. Y tung người trên không, lộn mấy vòng để né phi tiêu của kẻ thù. Vừa dùng gươm, vừa dùng ám khí. Trước mắt Đình An nhắm khoảng chừng có trên năm tên đang công kích mình. Tất cả đều không phải dạng vừa, đều võ nghệ cao cường lại giỏi hoá giải chiêu trò.

E lần này khó nhằn đây!

Xoẹt...

Đao kiếm giao nhau đến rợn người, lạnh lùng và bén nhọn.

Đang giao tranh, Đình An bỗng thấy trước mắt loé lên luồng sáng. Một sợi lông vũ đen tuyền lướt qua mắt y, rồi trong thoáng chốc, hàng ngàn đọt tên từ trong không trung đổ ào xuống như vũ bão.

Một tay rút tấm áo choàng khỏi thân mình, Đình An tung nó lên không trung. Chiếc áo phát sáng tựa thái dương đập từ trên cao xuống, vạn vật đều chìm ngập trong ánh sáng chói lòa ấy. Từ một tấm áo choàng nhỏ chỉ đủ ôm trọn một người mà bỗng chốc lớn dần lên, che hết cả khoảng sân rộng, vô hiệu hết những đòn tên bay oanh tạc. Không những vậy, nó còn hút luôn cả vũ khí của đám người lạ mặt vào trong áo.

Bọn chúng ngay lập tức trở nên hoang mang nhưng nhanh như cắt lại rút ám khí ra.

Đình An đưa tay đón lấy tấm áo khi nó thu nhỏ trở lại, ôn tồn khoác lên mình. Xong, y bước gần đến một tên trông có vẻ cứng cỏi nhất, ném cho hắn ánh nhìn sắc lẹm mà hỏi.

“Vũ tộc và ta không thù không oán. Sao lại muốn ám sát ta?”

“Đừng có giả vờ! Mau giao Thánh nữ Vũ tộc cho chúng ta!” Kẻ đó lớn tiếng đáp lại.

“Hò đồ! Vũ tộc các người vốn làm việc rất cẩn thận. Nay lại vì không tìm hiểu kỹ mà vu oan ta bắt cóc Thánh nữ của các người? Có bằng cứ gì? Các người đã quên tộc mình từng chịu ơn ta sao? Đó là cách các người đền đáp ân nhân của mình đấy à?”

Nghe Đình An quát, khí thế của đám người phe Vũ tộc dần dần chùng xuống. Lúc này, một kẻ trong số đó tiến đến gần tên cầm đầu vừa quát vào mặt Đình An mà thì thầm gì đó.

“Tất cả không được manh động!” Người nọ ra lệnh, đoạn chấp tay cúi đầu trước Đình An mà nói. “Trần công tử, thật ngại quá! Đã đắc tội đến công tử. Mong ngài lượng thứ cho. Chúng tôi cũng vì bất đắc dĩ mới làm như vậy.”

“Bất đắc dĩ? Bất đắc dĩ mới phải giết ta?” Đinh An vun quạt một cái, tỏ thái độ không hài lòng.

“Trần công tử, ngài hiểu lầm rồi! Đây là chuyện riêng của Vũ tộc, e giờ tôi không thể giải thích rõ ràng cho ngài được. Mong ngài hiểu cho. Giờ chúng tôi sẽ lui binh ngay.”

"Biến đi cho khuất mắt ta!"

Đinh An hừ lạnh một tiếng rồi bất ngờ vun quạt lên, nét mặt biến đổi hẳn, vội ngoảnh đầu ra sau.

Từ nãy giờ, Đinh An quên bồng mất hai kẻ đuổi theo Bình Nhi và Mạn Quân, thế là tức tốc lao đi cứu viện. Nếu là một mình Bình Nhi đối mặt với hai tên ấy, Đinh An hẳn không cần lo nghĩ gì. Ngắt nổi lại có thêm một Mạn Quân nữa.

Võ công Bình Nhi mấy có cao? Chỉ được cái pháp lực, mưu mẹo là giỏi. Nói ra thì xấu mặt nhưng sự thật đúng là như vậy. Gần một nghìn năm bon chen trong nhân thế, thói xấu thói tốt đều biết qua cả nhưng vẫn phân biệt rõ trắng đen, Bình Nhi ít nhiều vẫn giữ được cái sáng suốt của mình.

Vạn Yêu Sơn thu nạp cô, cô lại rời Vạn Yêu Sơn. Đi một chặng đường dài, cuối cùng mới chợt ngộ ra được câu nói “quay đầu là bờ”, lết cái thân tàn mà đại mà quay trở về. Sống ở đâu thì theo quy tắc ở đó. Vạn Yêu Sơn đã nói không được dùng phép thuật đả thương người trần thì tuyệt đối không được. Mà để lộ thân phận cũng có nghĩa bị cấm túc trên núi hai trăm năm. Bất cứ ai cũng không ngoại lệ, kể cả Hồ Quang Trường lão của Vạn Yêu Sơn cũng thế.

Vậy nên, Bình Nhi chẳng muốn thế chút nào. Tồn hết ba trăm năm mới tìm được Kính Dực. Cô mà đi rồi thì lấy ai trông nom tên Mạn Quân mệnh thọ hạn hèo này đây?

Mạn Quân nắm tay kéo Bình Nhi chạy vun vút qua bìa rừng. Qua những cánh đồng yên bình, nơi những con bò thong thả gặm cỏ. Cô thấy đôi mắt chúng buồn và bình thản như mắt cô. Cô ngửi thấy mùi khói đốt rom rạ, nhìn thấy làn khói mỏng sau căn nhà mái lá lượn lờ len qua mấy tầng mây cao xanh vời vời. Cô nghe thấy tiếng bước chân chạy, tiếng thở dồn dập của người đang trước, cả hơi ấm mềm mềm từ đôi bàn tay to lớn nắm chặt tay cô không buông. Nó cho cô cảm giác an toàn và tin tưởng.

Thật khác với Mộc Kha. Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hẳn luôn là người trước tiên buông tay cô, rồi lại nắm, rồi lại buông... Và giờ là lưng chừng.

Thật lạ khi bị hai tên thích khách lạ mặt truy đuổi, phải cuống chân chạy trốn, Bình Nhi còn có thời gian suy nghĩ vẩn vơ. Có lẽ việc trốn chạy hay ẩn nấp quá quen thuộc với. Quen đến nỗi, cô không còn cảm thấy sợ hãi hay nao núng.

Bởi cô biết, bọn chúng sẽ không bao giờ bắt được cô, kể cả đánh bại hay làm tổn thương những người bên cạnh cô. Sau khi bị tổn thương, người ta trở nên mạnh mẽ và chai lì hơn. Đừng nói là ba năm hay ba trăm năm, chỉ cần sau ba khắc là ta có thể bắt đầu một con người mới. Có điều, chỉ cần quá trình liền sẹo dường quá dài.

Nghĩ rồi, Bình Nhi ngoảnh đầu lại và nở một nụ cười. Cô đưa ngón tay về một đường vào không trung như chiếc lá đáp nhẹ trên mặt hồ phẳng lặng.

Hai kẻ bám theo cô liền hét lên đau đớn. Máu tươi văng tung toé, một phần cánh trên lưng đứt lìa. Lông vũ tung bay trong gió, nát vụn như kẻ nào đó rải nắm tro tàn vừa đốt xong nơi đầu gió.

Phải! Bình Nhi vừa chặt cánh của chúng chỉ bằng một cái lướt tay: nhanh, gọn và chính xác.

Nếu đã không phải là người thì đừng chọn cách đối đầu với cô. Bình Nhi không chỉ là người của Vạn Yêu Sơn mà còn là người mà kẻ đó nuôi lớn. Kẻ đã từng lạnh lùng thẳng tay tàn sát không biết bao nhiêu yêu tinh lẫn người trần mắt thịt.

“Có... có chuyện gì vậy? Bọn họ bị gì vậy?” Mạn Quân ngoảnh đầu lại khi nghe thấy tiếng kêu la, bàng hoàng với cảnh tượng trước mặt.

“Á!” Cả hai tên la lên đau đớn, người ngập ngụa máu.

Mạn Quân sững sờ nhìn một hồi, đoạn quyết định tiến lại.

“Đừng! Mạn Quân! Ngài tính làm gì? Ngài quên bọn họ vừa truy sát chúng ta sao? Nhân lúc đồng bọn chúng chưa kéo đến, ta đi thôi!” Bình Nhi kéo tay Mạn Quân, ngăn không cho anh tiến tới.

“Không sao đâu. Cô đứng đây đợi ta một chút. Ta sẽ quay lại ngay.” Mạn Quân không dứt nhìn về phía hai kẻ bị thương, nhẹ nhàng gạt tay Bình Nhi xuống.

“Đợi đã! Nhờ là bây thì sao? Ta mau đi thôi. Bọn chúng có cánh, không phải là người. Nơi tôi ở trước kia có nhiều yêu quái hoành hành, người bị chúng dụ không ít. Chẳng lẽ ngài không sợ?”

Bình Nhi nắm lấy tay Mạn Quân, chắn trước mặt anh, van xin bằng đôi mắt cầu khẩn. Cô sợ người của Vũ tộc sẽ làm lộ bí mật của cô, rằng cô là yêu quái. Bọn chúng là yêu, chắc chắn cũng nhìn ra được yêu, chưa kể cô vừa mới làm bị thương bọn chúng.

Liệu Mạn Quân sẽ chấp nhận để cô tiếp tục ở cạnh anh chứ? Cô có thể hy vọng như thế không?

“Sợ chứ! Nhưng bọn họ đang bị thương rất nặng. Ta không thể thấy chết mà không cứu.”

“Trời ạ! Chốc nữa đồng bọn của chúng sẽ đến cứu ngay thôi. Tới lúc ấy chưa biết ai nên lo cho ai.”

“Nếu vậy, chi bằng cô cứ đi trước, hơn một dặm nữa có một ngã ba, chờ ở đó. Sau nửa canh giờ không thấy ta đến, cô hãy tìm người đến giúp.” Mạn Quân nghỉ ngơi một chút rồi nói với cô với ánh mắt đầy nghiêm nghị.

“Vậy tôi đi cùng ngài.” Bình Nhi thở hắt một cái. “Ai lại trong lúc nguy cấp, bỏ mặc bằng hữu bao giờ. Mau lên!”

Cả hai tiến đến gần hai tên thích khách bị thương. Trông chúng chẳng khác nào hai con chim không lông vừa trúng tên của thợ săn, thoi thóp trên đất. Không hiểu sao, Bình Nhi lại thấy cảnh tượng này quen mắt.

A! Phải rồi! Lần trước cô đã cứu một cô gái cũng là người của Vũ tộc. Nay lại chính tay mình đã thương người của họ. Trước cứu một mạng nay lại đã thương hai mạng. Là ai nợ ai đây?

“Ái chà... Bị thương nặng quá! Ai khiến các người ra nông nỗi này?” Bình Nhi ái ngại hỏi.

“Người... người...”

“Ồ hay... Ta thì sao? Tính vu oan cho ta?”

“Ả hồ ly mưu mô xảo quyệt! A...” Tên thích khách đau đớn la lên, nhìn cô đầy giận dữ.

“Im mồm! Không được xúc phạm Lục cô nương. Không ta sẽ không cứu các người nữa. Đợi đến lúc có người phát hiện, để xem họ sẽ làm gì khi thấy cánh của các người.” Mạn Quân lập tức quát lại, đưa mắt nhìn mấy người nông dân đang từ xa bước tới.

Hai tên thích khách tức khắc ngậm miệng, không dám hé răng nửa lời. Họ biết người của Vũ tộc sẽ không đến cứu họ vì họ đã bị lộ thân phận.

“Hai người có thể làm cánh biến mất được không?”

Bọn họ nghe Mạn Quân nói xong liền lắc đầu.

“Vậy cố chịu đau một chút.” Mạn Quân nói rồi cời áo choàng, xé thành hai mảnh, đắp lên lưng bọn họ.

Mạn Quân dìu người bị thương nặng nhất đứng dậy, tên còn lại giao cho Bình Nhi. Tên ấy nhìn cô đầy đề phòng, sợ hãi giật bắn người khi thấy cô nâng lấy cánh tay hần kéo lên.

“Yên tâm. Nếu giữ mồm giữ miệng, ta sẽ không giết người.”

“Ả hồ ly nham hiểm! Có ngon thì giết ta luôn đi. Ta không sợ người đâu! Á...”

Bình Nhi dùng ngón tay ấn mạnh vào chỗ bị thương khiến hắn la lên đau đớn.

“Mạnh miệng gớm nhỉ? Đừng lo. Sớm muộn gì ta cũng giúp người toại nguyện.”

Vào sâu trong rừng một chút, Mạn Quân cùng Bình Nhi đỡ hai người họ nghỉ ngơi dưới gốc cây. Mạn Quân đi tìm nước, đưa cho Bình Nhi một nhánh cây cõ cánh tay đề phòng thân rồi bảo cô trông chừng hai người bọn họ.

Cô cảm cảnh cây hương qua hương lại chán rồi về nguyệt ngọc ra đất, một hồi sau lại ngược mắt nhìn trời.

Vì đang mùa đông nên giữa trưa vẫn không hề thấy nóng. Suýt chút nữa cô không phân biệt nổi thời điểm này đang là ban trưa hay chiều muộn nữa.

“Ừm... A!” Người bị thương nặng nhất rên rỉ.

Máu chảy ngày một nhiều, hoà với mồ hôi, ướt đầm cả áo.

“Liêm Chấn! Anh nghỉ mình không qua khỏi rồi. Thánh nữ giao lại cho em. Nhất định... Phải tìm ra người.”

“Ngọc Ân, anh nói vậy ư? Anh sẽ không chết. Chưa kể ả hồ ly độc ác kia, biết có tha cho chúng ta không?”

Bình Nhi ngồi nghỉ chân bên tảng đá, đưa ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai. Cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi thở ra từ từ. Đoạn, cô cho tay vào túi, rút ra một cái bình sứ nhỏ bằng lòng bàn tay, đổ ra hai viên tiền đơn mà mấy vị thiêng liêng cho đạo trước khi dự tiệc rượu chỗ họ. Hắn vẫn còn hạn sử dụng.

.

Cô đi đến chỗ Ngọc Ân trước, bóp miệng hắn rồi nhét thuốc vào. Với tên ngồi cạnh cũng làm y chang.

“Người! Người hạ độc bọn ta?” Liêm Chấn đưa hai tay bóp chặt họng, giận dữ nói vì không thể phản kháng.

“Trước sau gì cũng chết. Sợ cái gì?” Bình Nhi dùng dưng nói.

Khi Mạn Quân quay trở lại, thấy hai tên thích khách cũng đi nhiều. Máu ngừng chảy, cũng không còn sốt âm ỉ, mạch đập bình thường. Anh đút nước cho từng tên, thoáng chốc cũng cảm thấy lạ.

“Hai người quả là phúc lớn mạng lớn. Bị thương nặng thế này mà vẫn còn khoẻ mạnh. Khả năng hồi phục của yêu quái ghê gớm đến thế sao?”

Liêm Chấn hướng ánh nhìn về phía cô, liền nhận được một cái lắc đầu. Hắn tựa đầu vào gốc cây, lặng thinh không nói.

“Các người sao lại muốn ám sát bọn ta?” Mạn Quân nhân cơ hội cả hai lấy lại ý thức, hỏi cho ra lẽ.

“Bọn ta không ám sát các người. Bọn ta chỉ muốn các người giao trả Thánh nữ.”

“Thánh nữ nào? Bình Nhi, Đình An hay là... Ta?”

Câu nói nửa bất ngờ, nửa châm chọc của Mạn Quân khiến cô lắc đầu phì cười.

“Không. Là bé gái các người dẫn theo, Vũ Như Y.” Ngọc Ân nói.

Vũ Như Y? Đứa trẻ cô cứu ở khách điểm là Thánh nữ Vũ tộc? Sao lại có sự trùng hợp như vậy?

(*) 防: phòng bị

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khai

Mặt trời ngày càng thấp xuống, ánh sáng cũng mập mờ đi. Bầu trời âm u như sắp mưa. Toàn bộ khung cảnh đều nhuộm sắc xám huyền ảo.

Trên đường mòn, giọt mồ hôi chưa kịp rơi đã bị gió lau khô đi. Hai bên đồng thông mông quạnh, gió thổi vùn vụt như thế mà cũng không khiến Mạn Quân thấy khá khảm hơn.

“Lục cô nương, ta bảo cô lên xe ngồi đi, đừng xuống đây phụ ta nữa.” Mạn Quân hơi ngoảnh ra sau nói với Bình Nhi rồi lại lẩm bẩm. “Thật là... cái lão này! Đưa bao nhiêu tiền nhất quyết cũng không chịu bán bò cho ta. Ôi, mệt chết mất!”

“Ngài cứ kéo đi, đừng bận tâm đến tôi.” Cô đáp lại, ngưng một lúc cũng buộc miệng. “Giả như lúc này có anh An thì hay biết mấy.”

Nói xong cô mới biết mình lỡ lời nhưng không thể rút lại kịp nữa bèn im lặng.

“Ô hô!” Mạn Quân dậm chân mạnh một cái, dừng hẳn lại, nhìn cô đầy thách thức. “Cô đang khinh thường ta đó ư? Được rồi, lên đi! Bỏ công từ đây cũng từng theo thầy lên núi luyện võ, ta không tin chút chuyện nhỏ này ta không làm được.”

“Bớt bớt lại xiu đi công tử. Tôi và anh An đều lớn lên ở thôn quê, lao động chân tay là chuyện thường thôi. Ngài có gì phải chấp nhất? Và lại, một mình ngài làm sao kéo hết ba người đi một chặng đường xa như vậy được? Muốn tìm chỗ nghỉ chân, hẳn phải đi mấy dặm đường rừng nữa.”

“Ta bảo cô lên thì cứ lên đi!” Mạn Quân chậm rãi nhắc lại lần nữa.

Vì quá nhức đầu khi nghe hai người này cãi cọ, Liêm Chấn bèn mở mắt, bảo cô lên ngồi cùng luôn. Hắn nép người lại gần Ngọc Ân chờ chỗ trống cho Bình Nhi.

“Xem ai làm khổ tướng công mình kia. Ha...”

“Ta và người đó là bạn, đừng nói nhảm. Còn nói nữa ta cắt luôn cánh bây giờ.”

“Ta không hề mở miệng nhé! Bà chán!”

Liêm Chấn lè lưỡi trêu người cô. Viên tiên đơn cô cho hắn uống quả rất linh nghiệm, còn đủ sức trêu người cô. Con đau giảm đi rất nhiều tuy sức lực vẫn còn yếu. Cũng có lẽ nhờ thế mà tên Ngọc Ân nằm đối diện hắn mới ngủ ngon lành như vậy.

Bình Nhi lặng thinh. Cô chậm rãi trèo lên xe nhưng xui khiến thế nào lại tự mình giẫm lên chân váy áo, ngã sòng soài, đè lên một bên lưng Liêm Chấn.

Hắn la lên một tiếng vì đau đớn, hẳn học nhìn cô.

“Áy chết! Xin lỗi. Ngươi có sao không?” Bình Nhi tỏ vẻ lo lắng.

“Sao lại dễ té thế này? Nào, đứng dậy. Cô ổn chứ?” Mạn Quân mau mắn đỡ cô ngồi lên.

“Tôi không sao. Cảm ơn ngài!”

Đội Mạn Quân quay đi, Bình Nhi lên nỏ một nụ cười đắc thắng với Liêm Chấn.

Hoá ra là cô ý! Bản tính trẻ con của cô lại nổi lên rồi.

Đầu bên này, Mạn Quân cứ kéo, dùng hết sức mà kéo cái xe bò chở ba người. Lúc đầu cũng nặng thật, nhưng sau đó lại nhẹ hẳn. Không đến nỗi nhẹ như sợi bông, cảm giác như ba người chỉ còn một người vậy. Mạn Quân quay đầu lại nhìn vẫn thấy đúng ba người.

“Thấy chưa. Ta đã bảo là được mà. Cơ mà, hai người có lạm dụng pháp lực giúp ta không đấy?”

“Bọn ta?” Liêm Chấn hỏi lại, mắt mở to không biết gì.

“Không là yêu tinh các ngươi thì còn ai? Chẳng lẽ lại là Bình Nhi à?” Mạn Quân nói như đó là điều hiển nhiên.

Bình Nhi thấy hơi chột dạ, bèn nhích người lên một chút, quay sang nhìn Liêm Chấn đầy bất an. Hắn nhìn vào mắt cô một hồi rồi nở nụ cười, sớm đoán ra mọi chuyện.

Giờ hẳn không lo bị đe dọa nữa. Bởi hắn đã nắm thóp trong tay.

Mạn Quân không hề biết chuyện người con gái đeo mạng che mặt kia cũng là yêu quái.

“Ân nhân, ngài có biết...”

“Ân nhân, chúng ta đang đi đâu đây?” Ngọc Ân đột nhiên tỉnh giấc, cắt ngang lời Liêm Chấn.

“Trước mắt tìm nơi nghỉ ngơi đã.” Mạn Quân đáp, hơi thờ bốt nặng đi phần nào.

Khoảnh khắc vừa rồi tuy trôi qua nhanh nhưng Bình Nhi lại thấy như bị tồn thọ thêm mười năm. Sao lại dễ một con chim uy hiếp thế này?

Cô vốn không phải người dễ uy hiếp. Miễn cưỡng mà nói thì kẻ duy nhất uy hiếp được cô chỉ có mỗi Mộc Kha thôi.

“Kìa, hình như phía trước có làng. Để ta xuống xem thử. Hai người tìm cách giấu cánh của mình trước đi.” Mạn Quân liếc nhìn đôi cánh đen tuyền của cả hai, mồ hôi rơi lã chã.

Dù Bình Nhi đã giúp Mạn Quân phần nào nhưng đến bờ mà phải kéo quãng đường xa lại còn lên dốc thế này còn thở không kịp, chưa kể Mạn Quân đây lại là con nhà danh gia vọng tộc, ngoài luyện võ, kinh sách ra, lao động chân tay thế này quả là một chuyện có mơ cũng không tưởng được. Chả trách anh lại mệt như vậy.

Kiếp này Kính Dực có vẻ sống tốt hơn nhưng liệu mệnh thọ có khác? Điều anh trần trối chưa kịp làm trước lúc mất ở ba trăm năm trước là gì? Tại sao sau khi anh chuyển kiếp, cô không thể thấy được quá khứ, tương lai của anh nữa? Sau khi uống chén canh Mạnh bà, liệu Kính Dực đã kết thúc thù oán với kẻ sát hại em gái mình kiếp trước chưa?

Bình Nhi thần người trông theo bóng lưng của Mạn Quân, lòng dấy lên bao suy nghĩ.

“Bà chần, thích người đó hả?” Liêm Chấn chau mày ghé sát mặt cô như thể hù người.

“Xâm ngôn!” Cô hất hấn ra. “Ngươi nói xằng bậy gì vậy? Chuyện người lớn, con nít đừng xen vào.” Bình Nhi khoanh tay ngồi thẳng, giọng nói chậm chọc.

“Gì chứ? À... Phải rồi, bà chần như cô sống cũng hơn nghìn năm rồi nhỉ? Người già thường hay khó chịu. Cháu hiểu cháu hiểu. Vậy nên bà đừng chấp nhặt con nít như cháu làm gì, nhé!”

“Biết vậy thì tốt. Nhìn căn nguyên của ngươi chưa tới trăm năm, đã vậy chân khí còn hao hụt ít nhiều, suốt ngày kiếm chuyện gây sự với kẻ khác, không lo tu luyện. Chật chịt... Chừng nào mới bằng anh trai Ngọc Ân của ngươi?” Bình Nhi liếc nhìn Ngọc Ân.

Tên ấy lại ngủ. Làm như uống thuốc ngủ không bằng.

“Anh ấy sinh trước ta. Không tính.” Liêm Chấn bực tức quay đi, nét mặt thoáng chút bối rối.

“Ngụy biện!” Bình Nhi nhếch mép. “Nếu ngươi có tính chuyện trả thù ta vì đã chém đứt cánh của ngươi, tu thêm mấy ngàn năm nữa may ra có thể bằng ta bây giờ.”

“Thật là kiêu căng! Bạch hồ các người luôn khiến ta ngứa mắt. Ý mình là dòng cao quý? Đều là yêu quái như nhau cả thôi.”

“Phải. Cũng đều là yêu quái như nhau. Có điều người nói sai rồi. Ta là dạ hồ, không phải bạch hồ.”

Dạ hồ?

Liên Chấn sững người vì bất ngờ.

Trước đây hắn từng nghe nói dạ hồ vốn cực kì lợi hại. Mới sinh ra, chưa tu luyện gì đã nhìn thấu sáu cõi. Tu một năm mà như một trăm năm, chân khí dồi dào, pháp lực cao thâm. Đã vậy còn là dòng hiếm trong Hồ tộc, từ viễn cổ đến nay, số dạ hồ hoại thai chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Cũng bởi nhiều yếu tố đặc biệt như thế, lại khác với các hồ ly khác, dạ hồ thường bị xa lánh nên sống cô độc ở một nơi tách biệt với chúng yêu. Có kẻ còn đồn ở gần dạ hồ rất xui xẻo vì màu lông hạt huyền của chúng.

Ấy là Liên Chấn nghe người trong Vũ tộc kể. Không ngờ có ngày gặp dạ hồ thật, lại còn trở thành mục tiêu bị công kích. Một cái quẹt tay thôi mà khiến hắn ra nông nổi này. Tiếng đồn quả không ngoa.

“Cô, cô là dạ hồ? Thật không ngờ!” Liên Chấn chỉ tay vào mặt Bình Nhi, không thốt nên lời.

“Đúng. Chính ta.” Bình Nhi tự tin ngẩng cao đầu.

“Không ngờ dạ hồ trông tầm thường như thế. Ôi, thật không thể tin được! Vậy mà ta cứ ngỡ khí chất phải tương đương với tiên nữ chứ. Ôi! Chà... Bất ngờ thiệt nha! Tầm thường, quả là tầm thường.”

Liên Chấn tròn tròn mắt, đoạn cười ha hả rồi lại nhìn cô, rồi lại cười, giọng nói còn có chút khinh bỉ.

Bình Nhi hít sâu mấy hơi, chẳng thèm đáp trả. Có điều, đôi mắt lại sáng lên tinh nghịch.

“Đúng là ta trông tầm thường thật. Không xứng như lời thiên hạ đồn. Hừm... Biết sao đây. Tự nhiên ta thèm ăn thịt chim nướng.” Bình Nhi tỏ vẻ buồn rầu, đưa tay bức một cọng lông vũ của Liên Chấn vuốt vuốt.

“Đừng có làm càn! Ta trông vậy chứ thịt không ngon đâu. Nếu muốn thì xoi anh trai ta trước đi!” Liên Chấn đưa hai tay bắt chéo ngực, ngồi xích ra xa.

“Thằng trời đánh! Dám bán đứng cả anh mình.” Ngọc Ân tự dung lại mở mắt, dùng chân đạp vào người Liên Chấn khiến hắn la oai oái.

Thấy phản ứng của Ngọc Ân, cứ như nào giờ không hề ngủ mà nằm nghe lén bọn họ nói chuyện vậy. Không hiểu sao, Bình Nhi nhìn hai anh em họ lại cảm thấy buồn cười.

“Các hạ chơi vui về nhì? Ta tìm được nơi nghỉ chân rồi. Đi thôi!”

Mạn Quân từ phía làng đi tới, cười nói với mọi người.

Mồ hôi bết bết, quần áo ướt đầm vì mồ hôi và mệt nhọc mà nụ cười vẫn tươi như hoa. Bình Nhi nhìn mà thấy thương cho Mạn Quân.

Mạn Quân lại kéo xe bò vào trong. Lần này Bình Nhi xuống đi bộ.

Cả ngôi làng không một bóng người, cũng chẳng hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng gió thổi và tiếng lá cây khua xào xạc.

“Sao lại vắng lặng thế này? Mạn Quân, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không rõ. Hình như dân ở đây đã di cư rồi. Cô xem, hoàn toàn không có dấu vết cho thấy nơi này từng bị tấn công.”

Bình Nhi quét mắt một lượt, thấy đúng như lời Mạn Quân nói. Nhà cửa ở đây tuy cũ nhưng không gãy đổ, có trật tự đâu ra đó, cũng không nhìn thấy hay ngửi thấy mùi máu. Rõ ràng là người ở đây tự động dọn đi. Nhưng tại sao? Có điều gì đó đáng ngờ ở đây.

“Trước mắt ta cứ tìm một nơi nghỉ chân trước đã. Ta thấy cũng nên giúp họ bằng bỏ đảng hoàng rồi. Đi thôi.” Mạn Quân nói rồi dìu Ngọc Ân xuống xe.

Như cũ, Bình Nhi lo phần Liên Chấn dù chả ưa hắn mấy. Lúc giúp hắn bước xuống, một cuộn giấy vô tình rơi ra. Bình Nhi định cúi xuống nhặt nhưng Liên Chấn lại hất tay cô, mau chóng cầm vật đó bỏ vào túi.

Nhìn thái độ vô cùng khó chịu và thận trọng ấy của Liên Chấn, cô đoán hắn đó không phải là cuộn giấy bình thường. Bình Nhi cũng không lấy làm quan tâm mấy, lại đến và đỡ cánh tay Liên Chấn, dìu vào trong căn nhà lá Mạn Quân chọn.

Bình Nhi nhờ Mạn Quân làm mấy chuyện vặt vãnh như đun nước, giặt thuốc, tìm vải sạch... Cô tuy không rành lắm công việc của đại phu nhưng so với Mạn Quân thì khá hơn nhiều, chưa kể cô còn phân biệt được đâu là lá thuốc, đâu là cỏ dại.

“Cô giỏi thật. Không phải cô từng học y thuật đó chứ?” Mạn Quân ngừng giặt thuốc một lúc, không nhịn được mà hỏi.

“Không đâu. Thảo được do anh cả tôi dạy. Thầy tôi ngày xưa làm việc nặng nhọc nên hay bị thương này nọ, thỉnh thoảng tôi thay u giúp thầy đắp thuốc, băng bó. Nào có học y thuật gì. ‘Múa riu qua mắt thợ thôi’. Đa số nữ nhân đều biết làm công việc này. Nam nhân các ngài thường hay để mình bị thương còn gì.”

Thực chất Bình Nhi không học y thuật mà học chế độc dược. Đã từng có thời gian cô tiếp cận được trưởng nam của Cao tộc, suýt nữa đầu độc được hắn nhưng lại bị phát hiện. Đêm đó bị truy đuổi, cô cứ ngỡ mình đã phải bỏ mạng ở cái nơi bần thiều ấy thì người đó lại xuất hiện và giải nguy cho cô. Cũng trong đêm đó, cô mới bàng hoàng phát hiện ra kẻ cứu mạng, nuôi dạy cô từ bé đến lớn cũng chính là kẻ sẽ kế thừa chức Cao vương của Cao tộc - Mộc Kha.

Trải qua nhiều chuyện, Bình Nhi tĩnh tâm trên núi tu luyện, quyết lánh xa chuyện đời thì bỗng một hôm nghe tin anh ba Mộc Kha đã thay hắn nhận vị trí đáng nguyên rủa đó.

Rột cuộc thi trong thời gian sau khi cô bỏ đến Vạn Yêu Sơn lần hai, Mộc Kha và Cao tộc đã nảy sinh mâu thuẫn gì? Hắn và đám người bọn họ vốn không có thiện cảm gì với nhau. Việc Mộc Kha bị lật đổ cũng là chuyện không khó để hiểu. Nhưng anh ba và hắn là chỗ thân thiết. Thế thì tại sao?

Nhưng tại sao cô cứ nghĩ mãi về Mộc Kha thế này? Không được, Lục Bình Nhi, phải mau tỉnh lại. Hắn là kẻ thù, là kẻ thù!

“Hoá ra cô còn có anh trai. Lần đầu tiên ta nghe cô nhắc đến. Không biết người đó giờ đang ở đâu?”

Bình Nhi nhìn Mạn Quân cười buồn.

"Năm đó làng tôi bị thổ phi tấn công. Trong lúc chạy loạn, vì cứu tôi nên anh ấy đã... Giờ chỉ còn lại mình tôi."

"Ta rất lấy làm tiếc! Cô đúng là nữ nhi kiên cường nhất mà ta từng gặp." Mạn Quân nhìn cô cảm thông.

"Ngài sống trong nhung lụa nên chắc chưa thấy. Ngoài kia còn nhiều cảnh đời ngang trái hơn tôi nhiều. Chỉ mong đức vua anh minh, một ngày nào đó giảm thu thuế, bớt xây chùa chiền, giúp dân giải quyết vấn đề ruộng đất thì may ra."

"Ý cô đang trách đức vua không chăm lo tốt cho dân chúng, quá thiên vị nhà Phật?" Mạn Quân nói với giọng hơi hoảng, mặt dăm dăm. "Cô có biết nói những lời như thế là phạm tội khi quân không?"

"Đó là góc nhìn riêng của tôi. Tôi không có ý mạo phạm. Về tinh thần, Phật giáo giúp được ít nhiều cho chúng tôi, còn về vật chất, không khả quan lắm. Không biết ngài có biết không chứ thanh niên làng cũ tôi đều bỏ đi tu cả rồi. Giờ trong làng chỉ toàn người già, phụ nữ và trẻ em. Tôi nói nếu không có vụ lúa chết bất thường này thì dân chúng cũng chẳng có cái mà ăn."

"Họ đi tu không lẽ đều do lỗi của đức vua à?"

"Không phải sao? Đức vua ưu đãi nhà Phật đến vậy, sư sãi không những không cần đóng thuế vẫn có cơm ăn. Chưa kể sư Vạn Hạnh còn được tham gia triều chính, nghị bàn đại sự. Ai bảo tu hành chịu khổ? Trước mắt chẳng phải thấy họ đã hơn chúng tôi mấy mươi bậc rồi sao?"

"Lời cô nói không phải không có lí nhưng đức vua là thiên tử, là đại diện cho ông trời. Vua nói thì dân phải nghe, những gì đức vua đang làm bây giờ đều là vì tốt cho dân. Dân chúng khổ cực, tinh thần thiếu thốn chỉ có thể dựa vào tâm linh. Để có được triều Lý như hôm nay, Phật giáo góp công không nhỏ. Để bày tỏ lòng biết ơn cùng kính dâng lên trời Phật, xây vài cái chùa nào có sai chi? Hơn nữa, cũng chẳng có ai phản đối cả."

"Là không dám lên tiếng thì đúng hơn. Ngài bảo vua nói thì dân phải nghe mà. Còn nữa, đi tu tôi không phản đối nhưng cho các sư nhiều đãi ngộ quá sẽ sinh chuyện không tốt. Người tu nhân nhả như thế, đi đâu cũng được kính trọng, cơm áo đầy đủ, ai lại không ham. Chỉ sợ người thật lòng ít mà kẻ háms lợi thì nhiều."

"Thôi, nói đi nói lại, thế giới quan của chúng ta khác nhau, tình cảnh này không thích hợp để tranh cãi. Chuyện triều chính phức tạp, cô không hiểu được đâu. Mà cô không sợ nói ra sẽ bị trách tội sao?"

"Trách tội? Trừ phi ngài mách lại với thầy ngài. Ngài sẽ làm vậy sao?"

"Tất nhiên là không. So với mấy kẻ xu nịnh, cô còn tốt hơn nhiều." Mạn Quân cười xua tay. "Mà trông cô có vẻ tự tin thế nhỉ? Tin tưởng ta thế sao?"

"Đúng vậy. Tôi tin ngài còn hơn tin chính mình. Vậy nên, ngài đừng làm tôi thất vọng đấy."

Bình Nhi khẽ cúi đầu, đôi tay ngừng đắp thuốc.

Nghe những lời này, anh bất chợt muốn nắm lấy tay cô. Người con gái này tin anh đến thế sao? Dựa vào cái gì?

"Nghiêm túc thế! Nhưng cô sống cương trực, thầy, u và anh nhất định sẽ tự hào về cô."

Liềm Chấn hơi ngoảnh đầu ra sau rồi lại nhìn Mạn Quân, khẽ thở nhẹ.

Bình Nhi lắc đầu. Băng bó xong, cô đứng dậy, vuốt mái tóc đen dài hồng che đi sự bối rối và bỏ ra ngoài. Cô chạy ra bờ rào phía sau gian nhà, vừa lúc nước từ khoe mắt chảy ra, chảy dọc theo bờ má, chạm vào tấm mạng. Cô dùng tay lau những giọt nước mắt còn thấm trên mi.

Kì lạ! Từ bao giờ cô lại trở nên yếu đuối thế này? Có thể là do đã lâu chưa ai hỏi chuyện gia đình cô, bất giác tự dưng thấy lòng bồi hồi và buồn khôn tả. Dù ngày nào cũng hận Mộc Kha vì đã sát hại gia đình mình nhưng Bình Nhi chưa một lần rơi nước mắt kể từ ngày trở về Vạn Yêu Sơn.

“*Hận thù buông bỏ. Quay đầu là bờ.*”

Sao lại khó đến thế?

“Bình Nhi.”

Có tiếng Mạn Quân gọi.

Bình Nhi vội thấm nước mắt lên tay áo. Lúc trông rõ Bình Nhi, Mạn Quân đã thấy cô cất giọng cười rồi dù mới nãy còn chứng kiến bờ vai run bần bật từ đằng sau của cô. Mạn Quân biết Bình Nhi vừa mới khóc.

“Muốn khóc thì cứ dựa vào đây! Xem kìa, đôi mắt xinh đẹp đỏ hết rồi.” Mạn Quân đưa hờ tay lên gò má phũ sau tấm mạng của Bình Nhi, định chạm vào nhưng suy nghĩ thế nào lại rút tay lại.

“Không cần đâu. Chỉ là tôi hơi xúc động thôi.” Bình Nhi gắng nở nụ cười. “Ta vào đi. Ngoài này lạnh lắm!”

“Ừm. Làng cô trước kia nhiều yêu tinh lắm à?”

“Sao ngài lại hỏi thế?” Cô chợt thấy bất an.

“Không. Tại ta thấy cô không hề sợ hãi gì cả, lại còn xử lý vết thương ở đôi cánh rất thành thực.”

“À, ra là chuyện đó. Ngày trước tôi có chữa trị cho một con chim sẽ rơi từ trên cây xuống, làng tôi trước kia thì thoảng cũng gặp yêu quái nhưng họ không làm gì chúng tôi cả. Còn ngài, ngài cũng không sợ đấy thôi. Còn đòi giúp họ nữa.”

"Bởi vì trước kia ta đã từng gặp qua."

"Yêu quái? Ở đâu? Khi nào?"

"Ha ha... Bình tĩnh! Chỉ một lần duy nhất thôi. Yêu quái ấy đã cứu ta. Vậy nên, ta cũng như cô, yêu quái cũng như loài người, không phải tất cả đều xấu."

"Còn có chuyện như vậy! Hôm nào về đến phủ, ngài nhất định phải kể tôi nghe đấy. Và nữa, thật ra lí do tôi không sợ bọn họ là vì đã có ngài ở cạnh rồi còn gì." Cô cười, đôi mắt híp lại.

Mạn Quân bỗng dừng bước, nhìn Bình Nhi một hồi rồi bọc đôi bàn tay bé nhỏ của cô trong tay mình. Cô bất ngờ ngược nhìn anh, thấy gương mặt đối diện thoảng chút bối rối rồi chuyển dần sang giận dữ.

“Cô, sao cô cứ luôn nói mấy lời làm người khác cảm động vậy? Ta... ta...” Mạn Quân đặt bàn tay cô lên tim mình. "Mỗi lần đi bên cạnh cô, tim ta cứ như vậy. Mỗi lần cô nói những câu như vừa nãy, nó lại càng đập nhanh hơn. Ta cứ ngỡ là nó sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!"

Đúng là nhanh thật!

"Ngài làm gì vậy? Bỏ tay tôi ra."

Bình Nhi bối rối cô rút tay lại nhưng cứ bị Mạn Quân ghì chặt.

"Cô... Ta có thể thấy mặt cô được không? Ngay từ phút đầu gặp gỡ, ta đã thấy cô rất quen thuộc. Chỉ một lần này thôi, ta sẽ không đòi hỏi gì thêm."

Chậm rãi, anh chạm tay vào chiếc mạng trên mặt cô. Không hiểu vì sao, Bình Nhi cứ dờ người ra, để mặc cho Mạn Quân tùy ý hành động dù trong đầu liên tục thét lên: "Không được!".

Ngay khoảnh khắc chiếc mạng sắp được tháo xuống thì bên trong nhà lá chợt có tiếng người la lên.

Lập tức, hai người chạy vào xem, nhìn thấy Liêm Chấn ôm bụng nằm dưới sàn còn Ngọc Ân đang lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

"Chuyện gì vậy?" Mạn Quân chạy đến đỡ Liêm Chấn.

"Có kẻ lạ vừa vào."

Liêm Chấn nhăn nhó nói, hình như vết thương bị đã động nên máu lại rỉ ra từ sau lưng. Hắn cho tay vào túi áo, lấy qua một cuộn giấy, cẩn thận mở cuộn giấy ra rồi thở phào nhẹ nhõm.

"Là tranh? Đẹp quá! Ngươi vẽ à?"

"Không." Liêm Chấn vội cuộn tranh lại, cất đi. "Tổ tiên chúng tôi để lại."

"Người cất giữ kĩ như vậy. Hẳn là rất quý nó. Truy đuổi người khác mà cũng mang theo tranh. Kì lạ thật!" Mạn Quân tỏ vẻ hứng thú. "Có khi nào không phải là tranh bình thường?"

Tên ấy nghe thế có chút giật mình nhưng thái độ vẫn bình thản. Hắn nằm nghiêng trên giường, nói buồn ngủ rồi nhắm mắt.

Có lẽ đúng như Mạn Quân đoán, đó không phải là tranh bình thường thật.

Mùa đông gọi cửa mang theo cái giá lạnh khắc nghiệt mà ở đây lại chỉ có độc nhất tấm chăn mỏng, không đủ cho cả bốn người. Để không phải chết rét, Mạn Quân phải đắp chăn khắp nơi trong phòng tìm chỗ.

"Nam nhân đó có vẻ lo cho người. Còn bắt người ngồi đây sưởi ấm. Ta dám chắc hẳn có tình ý với người."

Liêm Chấn tỉnh dậy từ lúc nào. Hắn chậm chậm bước ra sân thì thấy Ngọc Ân anh hắn cũng đang ngồi sưởi ấm. Hắn thông dong ngồi xuống đối diện cô, co rúm.

Bình Nhi chỉ cười, không đáp. Điều Liêm Chấn nói cũng là điều cô đang lo sợ. Nếu lại như Kính Dực kiếp trước, không phải cô càng phải tránh xa sao?

"Chuyện Thánh nữ tộc ta mất tích, không biết có liên quan đến Lục cô nương không?" Ngọc Ân ôn tồn hỏi.

"Ta không biết Thánh nữ nào cả. Nếu các người muốn biết, ta có thể kể lại cho các người toàn bộ câu chuyện."

Hai người ngồi bên đống lửa chăm chú lắng nghe câu chuyện của người còn lại đến độ không chớp mắt. Tất nhiên, Bình Nhi chỉ kể những đoạn liên quan đến Vũ Như Y, từ sau khi cô cùng Đình An lên đường đến Trường Yên và gặp con bé.

"Bọn ta liệu có thể tin lời cô nương nói?" Ngọc Ân nhìn Bình Nhi, chau mày như đang suy nghĩ.

"Ta là người của Vạn Yêu Sơn. Các người không tin có thể tìm Hồ Quang trưởng lão phân phải trái."

"Được. Vậy tôi tạm tin cô." Ngọc Ân gật đầu, cười nhẹ.

Dáng vẻ điềm đạm của hắn khiến Bình Nhi liên tưởng đến Mộc Kha. Phong thái ung dung mà từ tốn ấy quá là quen mắt lại thêm việc ngồi trong góc tối vô tình khiến cô suy nghĩ nửa tường lầm là Mộc Kha.

Nhắc đến hắn mới nhớ, lúc mọi người gặp nạn lại chạy đi mất. Đã là bản chất thì khó thay đổi.

"Anh Ân, anh dễ dàng tin người vậy ư? Cô ta vừa là kẻ đả thương chúng ta, vừa là người cứu chúng ta. Thật là mờ ám! Em không tin."

"Vậy cái gã Mộc Kha của Cao tộc đó thì đáng tin ư? Không vì chúng ta đang vội tìm Thánh nữ cũng không đến mức bị hắn lừa thế này."

Liêm Chấn im bất khi nghe Ngọc Ân phản biện. Vị thế của anh trai quả là có khác.

Chưa hết, Ngọc Ân lại còn lôi ra một bức họa bằng lụa, niềm nở mở ra cho Bình Nhi xem.

"Anh!" Liêm Chấn Sững sờ nhòm người dậy.

"Lục cô nương, bức họa này là do Minh Tôn Vũ tộc Vũ Ngoan họa nên. Đây không phải bức tranh tầm thường mà nó còn có thể thay thời chuyển vận của cả thế gian."

"Lợi hại vậy sao?"

Bình Nhi vừa cất lời liền bị Liêm Chấn chen ngang.

"Anh, bảo vật của Vũ tộc, anh lại cho người ngoài xem? Hơn nữa lại còn là một dạ hồ."

"Chính vì là dạ hồ nên ta mới để Lục cô nương đây biết. Thời gian không còn nhiều mà hai ta thì không còn đủ sức."

Ngọc Ân nghiêm túc đáp lại lời Liêm Chấn, đoạn lại hạ giọng với cô.

"Lục cô nương, thứ lỗi vì đã nghe lén cuộc hội thoại của cô và Liêm Chấn. Tôi biết cô nương là dạ hồ, muốn nhờ cô nương giúp một chuyện."

"Đừng xưng hô từ tốn như vậy. Cứ nói thử xem nào."

"Tôi muốn nhờ cô nương đây giúp đỡ tìm Thánh nữ thông qua Hoạ Giới."

"Không được! Anh, em phản đối. Hoạ Giới sao có thể tùy tiện để người ngoài Vũ tộc bước vào? Anh điên rồi!" Liêm Chấn bất chấp vết thương, đứng phắt dậy, vung tay phản đối kịch liệt.

“Vô lễ! Anh đang nói chuyện với Lục cô nương, ở đâu lại có cái kiêu chen ngang không chút tôn ti trật tự như thế? Anh có dạy em cư xử như thế không?” Ngọc Ân gần giọng, lớn tiếng.

“Không đâu. Tôi thấy em trai đằng ấy nói rất đúng. Việc này quá sức với tôi. Hoạ Giới hay nói cách khác còn là nhân gian thu nhỏ, tôi biết. Nhìn bức hoạ được vẽ trên đây, cảnh vật có lẽ cách đây ba trăm năm. Nếu sơ suất hành động lỗ mẫn, e có thể phá hỏng thiên ý. Thật ngại quá! Tôi từ chối.”

“Nếu cô nương ngại thời điểm này, chi bằng...” Ngọc Ân lập tức nói ngay, đoạn lại nhìn Liêm Chấn ra hiệu.

Liêm Chấn bấm môi chau mày, có vẻ không cam tâm nhưng rồi cũng cho tay vào túi áo, rút qua một cuộn giấy. Chất liệu giấy không tốt nhưng nom vẫn còn mới, hẳn là mới được hoạ gần đây.

“Đây là những bức tranh được hoạ có bối cảnh không quá xa so với hiện tại.” Ngọc Ân chọn ra một bức trong số những bức còn lại, mở cho Bình Nhi xem. “Bức này tập trung phát hoạ thành Thăng Long cách đây năm năm. Bối cảnh nằm ở khu chợ trung tâm kinh đô, thời điểm dân chúng tụ họp đón giao thừa, thường pháo hoa bên bờ sông.”

“À, đằng ấy không hiểu ý tôi rồi. Ngại thời điểm chỉ là một phần, cái chính là tôi không muốn vào Hoạ Giới.” Bình Nhi vội chối từ thêm lần nữa.

Đã nói đến nước ấy mà Ngọc Ân vẫn không chịu bỏ cuộc, trực tiếp quỳ xuống thỉnh cầu Bình Nhi giúp y tìm Thánh nữ Vũ tộc. Bảo y đứng dậy cũng không chịu, hăm dọa cũng không xong mà càng từ chối lại càng bị ép vào thế khó xử. Cả Liêm Chấn vì thấy anh trai mình quyết tâm đến mức này, cũng quỳ xuống theo.

Thánh nữ Vũ tộc, theo lời Ngọc Ân nói có ý nghĩa hết sức to lớn với vận mệnh Vũ tộc. Hơn nữa, trong bảng thăng tiên ở Vạn Yêu Sơn, hình như Bình Nhi từng nhìn thấy mục “Thử thách Hoạ Giới”. Nếu hoàn thành xuất sắc sẽ thăng đến những năm bậc. Vừa vận có lợi cho đôi bên. Thế là, Bình Nhi bèn gật đầu đồng ý.

“Thôi được. Tôi đồng ý. Hai người đứng dậy cả đi. Tôi không quen nhận lễ đâu.” Bình Nhi cúi xuống điu cả hai đứng dậy.

Cô vất tay lên trán đập đập, đi qua đi lại bên đồng lửa ra chiều mệt mỏi. Lát sau, cô thờ dài, thẳng thừng nhìn Ngọc Ân.

“Tuy nhiên, tôi có ba điều kiện.”

“Lục cô nương cứ nói.”

“Thứ nhất, không được để lộ thân phận, danh tính của tôi cho người khác biết, nhất là người thiếu niên vừa nãy. Thứ hai, không được làm hại người đó, phải bảo vệ người ấy chu toàn. Thứ ba... Ừm, ta chưa nghĩ ra. Sau này có gặp lại sẽ nói. Thế nào?”

Khỏi phải nói, người phản bác đầu tiên là Liêm Chấn. Hẳn cho rằng điều kiện thứ ba quá mập mờ, bảo Ngọc Ân không được chấp nhận. Nào ngờ, quả không ngoài dự liệu, với tính cách của Ngọc Ân, y ưng thuận ngay.

“Tôi tin Lục cô nương là người minh bạch, hào hiệp trọng nghĩa. Miễn là không quá khả năng đều được cả.”

Liêm Chấn bắt lực nhìn anh của hắn. Nếu không phải vì đang bị thương, hẳn hắn đã nổi cơn thịnh nộ phá tan cái làng nghèo khổ này rồi.

“Vậy chúng ta làm cam kết nào.”

Cả ba mau chóng viết thoả thuận ra một tờ giấy rồi cắn tay, ấn dấu vào đó. Bình Nhi là người giữ tờ giấy ấy.

Bình Nhi nghĩ đều vì lợi ích của nhau cả thôi. Huống hồ hiện cô vẫn còn áy náy vì đã nóng vội làm hai tên ấy trọng thương. Nhược điểm của người trong Vũ tộc chính là đôi cánh. Nếu cánh bị chặt đứt ở gốc hoặc bị thương nghiêm trọng thì coi như về châu ông bà. Cũng may Bình Nhi không nhắm đến chân cánh.

“Trước khi vào Hoạ Giới, tôi muốn nói với cô một chuyện. Thánh nữ của Vũ tộc tôi, vào thời điểm này là một thiếu nữ chứ không phải bé gái như bây giờ. Còn về nguyên nhân tôi sẽ giải thích sau. Với nhân lực của Lục cô nương hẳn sẽ dễ dàng biết đâu là Thánh nữ. Tôi không nói nhiều nữa. Còn đây là chân dung của Thánh nữ, phòng trường hợp người ấy giấu yêu khí. Vậy, trông cậy vào cô nương.”

Ngọc Ân chấp hai tay ra trước, cúi đầu. Sau đó, y lấy một cây bút đặc biệt, vẽ chữ 開 (*) thật lớn lên không trung. Tức thì, ánh sáng loé lên chói mắt. Tại vị trí Ngọc Ân vừa múa bút xuất hiện một cái lỗ, dài rộng tựa cửa động để người ta đi vào. Phía bên kia lỗ có thể thấy cảnh phố xá nhộn nhịp, rộn ràng của những ngày đầu xuân trong cái sắc thắm của hoa đào và đèn lồng giăng mắc khắp lối.

“Cổng đã mở. Lục cô nương, mời.” Ngọc Ân dang tay.

“Nếu tôi muốn thoát ra phải làm thế nào?”

“Cô nương không được tùy tiện triển pháp lực để thoát ra, như thế sẽ làm hỏng tranh. Cô nương cầm theo cây bút này, làm như ta vừa làm. Cô nương phải nhớ, không được ở trong đây quá lâu. Nội trong vòng năm canh giờ phải thoát ra ngay, bất chấp có tìm được người hay không. Bằng không, sẽ bị nhốt trong Hoạ Giới vĩnh viễn.”

Nghe qua thật đáng sợ nhưng đã thoả thuận xong rồi. Bình Nhi có muốn rút lui cũng không kịp nữa.

Đành vậy, tới đâu hay tới đó. Chú ý thời gian một chút là được.

“Nếu Đình công tử quay lại tìm tôi, hãy nói tôi có việc phải về Thăng Long trước. Tôi đã viết sẵn bức thư, khi ngài ấy trở lại, nhờ hai người đưa cho.”

Ngọc Ân cầm lấy lá thư Bình Nhi trao và gật đầu.

Bình Nhi ngoảnh đầu bước qua cổng. Bỗng, từ sau có tiếng người gọi lớn tên cô. Ngay khoảnh khắc cổng Hoạ Giới đang từ từ khép lại, Mạn Quân đột ngột nhảy qua khe cổng, ngã đè lên người cô. Hình ảnh cả hai phút chốc biến mất, trở thành một phần của bức họa.

Tại thành Thăng Long, các quan trong triều đều hoang mang cả lên khi nghe tin Thái tử mất tích. Hiện tại đức vua còn đang ở chiến trường chống quân Man, bọn Hà Ánh Tuấn vẫn còn lì lợm chưa chịu rút lui. Tuy nhiên, với sức của nhà Lý bây giờ sẽ sớm dành được chiến thắng thôi.

“Lớn chuyện rồi, lớn chuyện rồi! Phải làm sao đây?”

“Không được để cho đức vua biết chuyện này. Trước mắt phải người đi tìm trước đã. Phải lùng sục hết mọi ngõ ngách, không được bỏ sót, bằng mọi giá phải tìm cho bằng được Thái tử. Lý đại nhân, ngài thấy thế nào?” Dực Thánh Vương quay sang hỏi ý Lý Nhân Nghĩa bên cánh trái.

“Nếu Dực Thánh Vương không chê, ta xin được chỉ đạo tìm kiếm Thái tử.”

“Việc này đã có Đàm Đô thống lo liệu, ngài cứ yên tâm ở lại Đình gia đợi tin.”

“Đàm Đô thống vừa từ cõi chết về, e sức lực còn yếu, không thể lo liệu một mình. Ta không chỉ là thị lang mà còn là người quản giáo Thái tử, không thể không làm gì.”

Dực Thánh Vương mỉm cười đầy khiên cưỡng, lại nhìn sang Vũ Đức Vương và Lý Lực, còn cả Lê Phụng Hiểu - người theo phe Lý Nhân Nghĩa, hầu hạ Thái tử.

Y thăm nghĩ cái lão Lý Nhân Nghĩa thế mà vẫn tin tưởng, có vẻ đã nghĩ thấy gì đó không ổn trong chuyện này mới đích thân ra tay. Nếu không đồng ý hẳn sẽ lại tiến cử Lê Phụng Hiểu. Mà dù Lý Nhân Nghĩa không trực tiếp cầm quân tìm kiếm vẫn nắm dây được Lê Phụng Hiểu, khác nào như hổ thêm cánh. Như thế thì mưu đồ bất thành.

Nghĩ rồi ngậm đắng nuốt cay, Dực Thánh Vương chớp mắt nhẹ rồi gật gật đầu.

“Vậy cứ làm như lời ngài nói. Người dẫn đầu lần này là Thị lang Lý Nhân Nghĩa. Tất cả lui được rồi.”

Người theo phe Dực Thánh Vương mấy phần không yên tâm, định mở miệng nói gì đó lại nhận ngay cái lắc đầu của y.

Ra đến ngoài, Phụng Hiểu bất bình bảo với Nhân Nghĩa rằng mình cũng muốn theo tìm Thái tử. Tính mạng điện hạ giờ như ngàn cân treo sợi tóc, y nóng ruột vô cùng.

Nhanh Nghĩa bật cười không nói. Mãi đến khi cùng Phụng Hiểu về Đình gia mới buông lời.

“Ta biết ngài nóng lòng tìm Thái tử nhưng Dực Thánh Vương nhất định sẽ không cho ngài đi. Ta để ngài ở lại hòng theo dõi động tĩnh của Vũ Đức Vương và Lý Lực. Kẻ đi kẻ giữ, không những tránh loạn mà còn tránh việc bọn chúng ‘thừa nước đục thả câu’.”

“Bọn chúng thật quá to gan! Đến việc này mà cũng dám làm. Lý đại nhân, có khi nào...”

“Áy, ngài đừng suy nghĩ lung tung. Sur Vạn Hạnh đã nói người trị vì nhà Lý này chỉ có một. Người được đức vua chọn ắt là người sau này sẽ lên ngôi trị vì triều đại này. Hơn nữa, Thái tử trông thế không phải người tầm thường, chắc chắn sẽ không sao.”

Miệng nói thế nhưng trong lòng Nhân Nghĩa thì lại dậy sóng. Bọn người Man dám cả gan làm phản hẳn phải có kẻ đứng đằng sau xúi giục. Hà Ánh Tuấn chỉ là thủ lĩnh của một châu nhỏ bé, sao có thể cả gan làm việc đó? Không phải thời điểm khác mà ngay trong lúc này, khi nhà Lý hưng thịnh và tiềm lực quân sự dồi dào?

Chẳng may Bộ Hạ trở về mà vẫn chưa tìm được Thái tử, biết phải làm thế nào? Càng nghĩ càng bế tắc, đến nỗi khiến Nhân Nghĩa phân vân không biết khi Thái tử trở về rồi có nên để Điện hạ sống dưới danh nghĩa Đình Mạn Quân nữa hay không.

(*) 開: Khai (mở).

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lạc Vào Hoạ Giới

“Cô ơi, mua bánh đi!”

“Công tử, vào chơi với chúng em đi, công tử! Á! Tuấn tú quá!”

Bình Nhi liên tục từ chối lời mời không ngớt của những người bán dạo ven đường. Còn Mạn Quân cũng đang chật vật bởi mấy cô nàng ở kỹ viện cứ tay nắm chân nín, chẳng cho Mạn Quân đi.

Bình Nhi cố gắng chen qua đám đông để giải vây cho Mạn Quân.

Đẹp trai cũng có cái khổ thật!

“Đi đứng cho cẩn thận chứ!” Người đàn ông bị Bình Nhi va phải ồm ồm nói.

“Xin lỗi.” Bình Nhi mau mắn cúi nhẹ đầu.

Cô hơi ngẩng đầu lên, mắt đối mắt với người nọ một lát.

Cùng lúc ấy, Mạn Quân cũng vùng thoát được mấy cô kỹ nữ, bước nhanh đến chỗ Bình Nhi. Người đàn ông nọ cô đụng trúng khi nãy cũng khuất dạng, không hề hay biết mình vừa đánh rơi túi tiền. Bình Nhi cầm lấy chiếc túi nâu sờn cũ, cùng Mạn Quân chen chúc qua biển người, đuổi theo người đàn ông nhưng rồi mất dấu khi đến ngã ba.

“Đi mất rồi. Chúng ta thử rẽ lối này xem sao.” Mạn Quân gợi ý.

Cả hai băng qua chiếc cầu khi bắt ngang hồ sen nở rộ. Trên đầu họ giăng đầy đèn lồng treo ngang treo dọc, thấp sáng cả lối đi, tạo bầu không khí vui tươi và ấm áp.

Thực tế ngoài kia đang bước vào đầu đông nhưng tại Hoạ Giới này lại đang tận hưởng không khí xuân ấm áp. Bình Nhi chẳng thấy lạ nhưng với Mạn Quân lại khá ngỡ ngàng. Anh hết nhìn lồng đèn lại nhìn sang mấy cây đào bung hoa nở rộ, trên treo mấy bao lì xì đỏ thắm rồi lại nhìn đến cô.

“Bình Nhi, đây là đâu? Mùa đông sao lại chuyển thành xuân mất rồi?”

“Đây là Hoạ Giới. Bởi vậy mới nói, ngài theo tôi vào đây làm gì?” Bình Nhi trách móc.

“Ta nào có biết. Ta tưởng họ giờ trò gì với cô nên mới vội lao theo. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đây là Hoạ Giới. Hay nói cách khác, chúng ta đang ở trong một bức tranh. Bọn họ bị thương không vào được nên nhờ tôi vào tìm Thánh nữ giúp.” Bình Nhi giải thích về sau qua loa.

“Sao cô tin người quá vậy? Bọn họ là yêu quái, cô là nữ nhi yếu đuối. Cô... thật là khờ quá mà!”

"Tôi tự lo liệu được. Ngài không cần lo. Có điều, ngài vắng tôi thì có ích gì? Cũng đã vào đến nơi rồi."

“Là vì ta lo cho cô. Lối của ta, lẽ ra ta không nên để cô lại một mình.”

“Đã vào rồi cứ đi dạo vài vòng đã. Tôi với ngài chạy thi coi ai đến toà tháp kia trước không?”

Bình Nhi phá lên cười. Tiếng cười ngân vang hút bao ánh mắt lướt ngang.

"Khoan đã, cái tháp ấy xa lắm đấy. Bình Nhi!"

Mạn Quân đuổi theo Bình Nhi khi thấy cô xoay người bỏ chạy.

Cả hai lạc nhau giữa biển người.

“Cắt đuôi được rồi chứ?” Một giọng nói vang lên từ trên cây.

Bình Nhi ngẩng đầu, nhẹ nhàng phóng lên cành cây, đáp cạnh người vừa lên tiếng.

“Ừm. Túi tiền của anh.”

“Đa tạ! Thủ lao.” Đình An hí hửng lấy ra một nén bạc đưa cho Bình Nhi.

“Nghèo thì giữ lại mà xài đi!” Bình Nhi vờ ném cho Đình An ánh nhìn khinh bỉ nhưng không giấu nổi ý cười. “Phiêu bạt giang hồ phải lo mà tiết kiệm chứ.”

Khoé môi Đình An cong nhẹ. Thở hắt một hơi, anh ngả người, chống tay sang hai bên cành cây, điềm nhiên ngắm cảnh.

Mỗi khi tâm trạng khá lên một chút, Đình An lại muốn kể cho Bình Nhi toàn bộ sự thật của ba trăm năm về trước nhưng lại chẳng tài nào thốt nên lời. Bởi hắn vẫn còn mang trong mình lời hứa ấy, với Mộc Kha. Hắn không biết mình phải giữ im lặng đến bao giờ.

“Anh giỏi thật. Cuối cùng cũng vào được.”

“Ăn cắp một bức hoạ có là gì đâu chứ. Nhận được tín hiệu của em, anh đến ngay. Kẻ cũng vất vả, phải trực tiếp dùng kiếm phá tranh mới xuyên được tới chỗ này đây. Bức tranh anh vào bối cảnh ở tận thời Triệu cơ. Coi kia, cảm động rồi chứ gì!”

Đình An đắc ý cười, huých vai Bình Nhi một cái khi thấy cô chăm chăm nhìn mình. Bình Nhi cũng gật gật.

“Ừ thì cảm động. Xảy ra bao nhiêu chuyện, người duy nhất còn ở bên em có mỗi anh thôi.”

Đình An xoa xoa đầu Bình Nhi rồi đưa cho cô một chiếc mặt nạ trắng đơn giản.

“Lại cái câu ấy. Chán rồi! Đổi câu khác đi. À, quên, của em. Anh mới mua đấy, Trung Thu lần trước, trên đường về nhặt được.”

"Vậy mà giờ mới tặng á? Keo kiệt, còn nhặt nữa chứ!"

Bình Nhi cầm lấy chiếc mặt nạ ngắm nghía một lát rồi thay chiếc mạng bằng mặt nạ Đình An tặng.

"Thế nào?"

"Nhìn y chang con khi!" Đình An phá lên cười.

"Thì anh tặng mặt nạ con khi mà!" Cô đánh anh bốp bốp.

Đình An còn đang la oai oái thì một chiếc lá xanh mon mồn bỗng rụng lia cành, lơ đãng bay xẹt qua mặt cả hai. Hai người bọn họ cùng quay lại nhìn nhau, gật đầu một cái như đã nắm được ý đối phương rồi trực tiếp nhảy vọt từ trên cành cao xuống đất.

Đình An chẳng nói chẳng rằng, vọt chạy như bay lên trước. Cách đó năm mươi bước chân, một nữ tử đội nón lá hoàng hôn nhìn về phía Đình An, co giò bỏ chạy vào khu đèn lồng.

Thánh nữ Vũ Như Y, để xem người chạy đi đâu!

Đình An tung người lên không trung, thoáng chốc biến thành bạch hổ rồi cuồng chân đạp vỡ mái ngói, bám theo nữ tử đang chạy dưới kia. Nữ tử và bạch hổ phi song song nhau, chẳng ai nhường ai. Nếu không phải vì đoạn đường này mắc toàn đèn lồng trên không thì Đình An đã chẳng ngại mà lao bỏ xuống, vồ lấy người con gái dưới kia.

Người dân trông thấy hổ một phen hoảng loạn, đua nhau bỏ chạy.

Vị cô nương nọ biết khó thoát được Đình An nên tung mấy chường thật mạnh, hắt mấy sạp lồng đèn bay thẳng vào người Đình An. Huỳnh ấy lao xuống đường trong hình dáng bạch hổ, kéo theo một dọc dây treo đèn lồng khác mắc theo người và rơi xuống. Đèn rơi trúng sạp của thầy đồ, quây bán vải, tiệm rượu nên chẳng mấy chốc, phố đèn lồng ngập trong biển lửa.

Khung cảnh trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết. Người nọ xô người kia, la hét tán loạn rồi bỏ chạy hoặc tìm cách dập lửa. Bỗng từ trên cao đổ xuống một cơn mưa thật lớn, dập tắt đám cháy.

Đình An quay đầu đuổi theo người nọ, người đó liền tung cánh bay sau rặng cây.

Mưa tạnh.

Đình An biến trở lại nhân dạng, uy phong rút bảo kiếm chém một nhát chéo vào khoảng không. Tức thì luồng khí từ lưỡi kiếm lan vù đi như vũ bão, chặt đứt mấy thân cây khiến kẻ trong tối rớt cuộc cũng phải lộ diện.

“Bình Nhi!”

Đình An hô to một tiếng. Tức khắc, cả khu rừng phát ra một thứ ánh sáng trắng đến loá mắt. Những sợi dây phóng ra tứ phía, buộc chặt lấy toàn bộ người cô gái nọ. Tay, chân, cổ, cả đôi cánh xanh cũng bị dây quấn vào nhau không bay được nữa. Cô gái mất thăng bằng, rơi phịch xuống đất.

Cô gái lại tiếp tục vùng vẫy như con cá mắc cạn, cố gắng thoát khỏi đám dây nhưng càng cố bao nhiêu thì càng bị siết chặt. Những sợi dây chẳng mấy chốc lại biến thành mấy con rắn, trườn và quấn khắp thân hình người con gái nọ.

Nữ tử lúc bấy giờ mới đầu hàng, bắn loạn la hét, cầu xin được thả ra.

“Ta cứ nghĩ Thánh nữ thì phải hơn thế này chứ.” Bình Nhi cầm chiếc bút xoay xoay trong tay, thông thả đến gần để nhìn rõ mặt Thánh nữ của Vũ tộc.

Cô ta ngược lên nhìn Bình Nhi, cả người run cầm cập vì hoảng sợ. Lạnh lùng, Bình Nhi điểm huyết khiến cô ta bất tỉnh. Như thế đỡ phiền phức.

“Cái Nhi, em chỉ biết về mỗi rấn thôi à? Đã thế lại còn...” Đình An từ trên cao phóng xuống, vừa nhìn lũ rấn vừa buông lời than vãn. “... Xấu nữa chứ.”

“Gây chấy thì không có quyền bình phẩm em đâu nhá!” Bình Nhi cười ghẹo, hướng bút về phía Đình An hăm dọa. “Anh còn nói nữa là em về anh thành lợn đấy.”

Đình An tức thời đưa hai tay xin hàng.

Ở Hoa Giới này, vạn vật đều có thể xoay vần, biến hoá khôn lường chỉ với vài nét vẽ từ chiếc bút Ngọc Ân trao Bình Nhi. Trước đây Đình An từng đọc sơ về nó trong sách ở một ngôi miếu tại Mê Linh cũ. Khai Kỳ Bút là thần khí cổ có trước cả khi lập nên Hồng Bàng. Sinh ra Hoa Giới cũng có thể tiêu diệt Hoa Giới. Trước đây Thế Tôn Vũ tộc Vũ Việt Thác vì chán ngán nhân gian đã tự sáng tạo riêng cho mình một Hoa Giới và sống luôn trong ấy. Bức tranh ấy được treo ở chính điện Vũ tộc cho đến khi chính điện gặp hoạ hoạn. Kết cục của vị Thế Tôn ấy không cần nói ra cũng đoán được. Vận mệnh của Hoa Giới không chỉ phụ thuộc vào Khai Kỳ Bút mà còn được ấn định trên bức tranh mà nó được sinh ra. Tranh đã tàn thì chẳng còn gì.

Đây không phải Hoa Giới của thiên hạ. Đây, là Hoa Giới của riêng ta.

“Này, em làm gì thế?” Đình An cất tiếng hỏi khi thấy Bình Nhi hí hoáy vẽ vào không trung.

Loá một cái, vị cô nương bị rấn trời chật dưới đất đã ngồi thu lu trong một cái sọt nửa đẹp đẽ. Rấn cũng biến mất mà thay vào đó là đoạn thừng dày cỡ cổ tay. Chưa hết, Bình Nhi còn chăm chút cho thêm tí hoa lá màu mè quanh sọt rồi về thêm quai đeo.

“Xong rồi. anh An, anh công đi.” Bình Nhi quệt tay lên trán, phẩn chấn nhìn thành quả.

“Anh? Không thích.” Đình An đáp lại, có vẻ không cam tâm.

Cam tâm hay không cam tâm thì cuối cùng, Đình An vẫn phải công vị cô nương nọ. Nếu nói Đình An có nương tử thì Bình Nhi sẽ là người huynh ấy ưu tiên chiều chuộng thứ hai. Đình An tuy đáng đáp cao lớn, mắt tinh mảy sắc lại thêm tính tình phóng đảng như người Đột Quyết nhưng xưa giờ luôn là kiểu người thương hoa tiếc ngọc. Một cái nhún mày của em gái yêu quý cũng làm y xiêu lòng. Thôi thì chấp nhận vậy.

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Tìm Mạn Quân.”

“Em định vào trấn? Không được!” Đình An phản đối. “Thế anh khác nào bắt cóc thiếu nữ nhà lành?”

Bình Nhi gật gù, thấy cũng có lí bèn về thêm vào xung quanh Như Y một đám lúa ngụy trang, còn nón lá của cô gái thì lấy đội đầu mình.

“Đấy. Giờ anh chẳng khác nào nông dân gánh lúa bình thường cả.”

“Chẳng có ai gánh lúa bằng sọt cả em gái à!” Đình An thở dài.

Bắt được Vũ Như Y, kế hoạch thành công mỹ mãn. Có điều, Bình Nhi vẫn cảm thấy có gì đó khác thường.

Thứ nhất, Ngọc Ân và Liêm Chấn nằm trong nhóm người tìm Thánh nữ, hẳn năng lực ít nhất cũng phải thuộc loại trung. Chưa kể cả một đám người, tại sao trong thời gian lâu như vậy không tìm được Thánh nữ mà Bình Nhi và Đình An lại mau chóng tìm được nhanh như vậy? Thứ hai, Khai Kỳ Bút là thần khí cổ, bảo vật của Vũ tộc, sao lại có thể tùy tiện giao cho Ngọc Ân. Rốt cuộc hẳn có tước vị cao thế nào? Và còn nữa, tại sao hẳn lại tin tưởng giao bảo vật cho cô chứ?

“Anh An, anh xem thử đây có thật là Khai Kỳ Bút như lời anh nói không?”

“Đúng là nó. Sao thế?” Đình An quả quyết.

“Trong lúc em và Mạn Quân ra ngoài, anh lén trộm tranh, có nghe được bọn họ nói gì với nhau không?”

“Bằng mọi giá phải tìm bằng được Thánh nữ!”

Ngữ khí của Đình An không giống bình thường, nếu không muốn nói là đầy dã tâm.

Đình An và Bình Nhi bước đi trong im lặng.

Gió cây khẽ lay động như loài thú dữ nào đang rình rập, chực chờ lao ra xâu xé con mồi.

Rõ là có kẻ đang ẩn nấp phía sau, chuẩn bị tấn công Đình An và Bình Nhi. Nhưng chúng lại quên mất, cáo và hổ cũng là loài săn mồi, dù đang trong hình hài con người đi chăng nữa thì bản chất không thể thay đổi, liền nhận thấy nguy hiểm.

Bước chân mỗi lúc một nhanh và dồn dập, cuối cùng cả hai mau chóng lao nhanh đi. Ngay tức khắc, một đám người che mặt phóng ra từ bụi rậm, bám theo Đình An và Bình Nhi. Hai người đạp thoăn thoắt lên nóc nhà, chia nhau rẽ hai hướng Đông, Tây, tự ý hành động.

Bình Nhi vận hết tốc lực, bật người lên một phát, thành Thăng Long rộng lớn bỗng chốc thu bé lại như một chiếc gương toả sáng lấp lánh. Ở độ cao này, Bình Nhi chẳng cảm nhận được gì ngoài những ngọn Đông phong rù rì gọi chim én bay về.

Đầu đó giữa khoảng trời bất tận này, Bình Nhi nghe thấy giọng nói của Ngọc Ân, Liêm Chấn và một người nữa. Khi đã bay đến độ không thể cao hơn, cô từ từ rơi xuống, kiễng chân đạp lên mái ngói một cách nhẹ nhàng rồi lại nhảy vọt lên. Lần này không quá cao, chắc chỉ cách đất khoảng năm trượng.

Đám thích khách đã đuổi tới nơi nhưng Bình Nhi chẳng cảm nhận được luồng sinh khí nào từ bọn chúng. Ra là chúng chẳng phải yêu cũng không phải người, toàn là một lũ tay sai vô tri vô giác.

Khoé môi Bình Nhi cong nhẹ. Như thế lại càng dễ đối phó.

Nhưng khi cô vừa định triển pháp lực, Bình Nhi lại nhớ đến lời Ngọc Ân nói nên đành kìm lại. Bức tranh đẹp thế này cô không muốn làm hỏng, nghĩ rồi liền rút Ô Kim Quang, ép tán ô vào sát thân thành thanh kiếm rồi nhắm kẻ địch chém liên hoàn. Đối thủ có bao nhiêu rơi rụng bấy nhiêu, không để lại chút tàn tích.

Bình Nhi khẽ khàng đáp người trên nóc tửu lầu. Nơi này có vẻ xa hoa, xây lầu cao đến những bảy tầng. Đứng đây có thể trông rõ bộ mặt kinh thành Thăng Long; đầy hoa lệ nhưng cũng thật xa lạ.

Bình Nhi đứng thẳng người, tay vẫn cầm Ô Kim Quang, hướng mắt ra xa và khẽ buông tiếng thờ dài.

“Hai da... Thật là nhớ Hoa Lư quá!”

“Ta cũng thế!”

Giật mình, Bình Nhi quay người lại. Người vừa lên tiếng là một nam nhân ngồi bên cửa sổ ở tầng lầu cô đứng, một tay chống cằm, trông có vẻ chán nản.

Tưởng ai, hoá ra là Mạn Quân. Nhưng sao, có gì đó khác khác.

“Vị cô nương này cũng là người Hoa Lư? Có muốn uống với ta một chén không?” Người đó cất tiếng.

Trong khi đó, bên ngoài, Ngọc Ân nhàn nhã xem chuyện vui còn Liêm Chấn lại nóng cả ruột. Hết hoạ hoạn lại phá phách ở chợ, không biết sắp tới bọn họ còn gây tai hoạ nào nữa không.

“Em đã nói là không ồn mà. Anh xem, chẳng khác nào một mớ hồ lớn.”

“Miễn là bắt được người. Chuyện khác anh không bận tâm” Ngọc Ân thông dong cho tay vào túi áo, vẫn giữ nguyên nét cười trên gương mặt.

Bấy giờ Liêm Chấn thấy anh trai hần có gì đó khác thường nhưng vẫn không đoán ra được đó là gì. Có thể do bị thương quá nặng nên cách cư xử thay đổi cũng nên.

“Liêm Chấn, hướng Tây Nam, có người đến. Mau đi tiếp họ.” Ngọc Ân chợt lên tiếng.

“Rõ.” Liêm Chấn lập tức tuân mệnh mà đi ngay.

Về phần Đình An, bị truy đuổi nhưng trông có vẻ nhàn nhã. Chẳng thêm bận tâm bức tranh này có bị tổn hại hay không, trực tiếp đưa tay trái làm thành cái loa, nhắm đến bọn hắc y nhân mà thổi một trận cuồng phong, cuốn phăng hết cả lũ xuống sông.

Ở Hoạ Giới, Đình An làm như thể mọi chuyện diễn ra ở đây không liên quan đến mình vậy, tha hồ phá phách. Trước giờ Đình An chỉ quan tâm đến mạng người thôi. Miễn là không để người vô tội mất mạng.

Bấy giờ, người con gái ngồi trong chiếc sọt đeo sau lưng Đình An cũng đã tỉnh.

“Ngủ một giấc sáng khoái quá nhỉ? Có biết bây giờ là canh mấy rồi không?” Đình An chồm hồm ngồi trên nóc tửu lầu phía Đông, khẽ quay ra sau hỏi.

“Vù à, để con ngủ thêm chút nữa.” Như Y mơ màng đáp.

Đến nước này, Đình An cau có quay phát lại, cú vào đầu cô một phát đau điếng.

“Ế, ta đang ở đâu? Thả ta ra! Thả ra!” Như Y cố vẫy vùng trong chiếc sọt nhưng không được.

“Im mồm! Đợi xong việc chốc nữa sẽ thả ngươi.” Nói rồi, Đình An bật người lao đi.

Tình hình thực tại khá là gay gắt.

Liêm Chấn kẻ kiếm vào cổ Mộc Kha, Mộc Kha kẻ kiếm vào cổ Ngọc Ân và Ngọc Ân thì làm tương tự với Liêm Chấn.

Riêng Tam ca Cao Minh Đẳng của Mộc Kha vẫn khoanh tay tựa đầu vào gốc cây xem tình hình, còn lấy làm thích thú. Đợi mãi chẳng thấy ai manh động,

hắn mới vội lên tiếng.

“Các người cứ thế tới bao giờ? Sao không ai động thủ?”

“Câm mồm! Chuyện của Vũ tộc, người của Cao tộc đừng xen vào!”

Liêm Chấn giận dữ quát, đoạn nhìn chăm chăm Mộc Kha.

“Dám giả dạng anh trai ta? Từ khi nào? Hà?”

“Liêm Chấn, mau bỏ kiếm xuống! Anh nói em có nghe không?” Ngọc Ân nạt lại.

“Anh Ân, anh bán đứng Vũ tộc, cầu kết với Cao tộc. Lẽ nào không thấy xấu hổ? Khai Kỳ Bút giờ ở trong tay dạ hồ, trong Hoạ Giới lại còn hai nam nhân khác. Rốt cuộc anh và bọn họ định giờ trò gì?”

“Em bình tĩnh nghe anh giải thích đã. Mau bỏ kiếm xuống đi!”

Đang trong thế đối đầu, tự dưng đầu đó lại vang lên tiếng cười.

“Thứ lỗi. Ta đã cố nén cười nhưng không được. Đúng như em trai ta nói, Liêm Chấn người đứng là nhược điểm của anh người. Đáng tiếc! Thật đáng tiếc!”

“Người nói vậy là có ý gì?” Sự tức giận của Liêm Chấn càng lên đến đỉnh điểm.

“Chóc nữa sẽ biết thôi.” Mộc Kha đáp thay, dưới đôi mắt phù quang lạnh lẽo lại thấp thoáng ý cười.

Đúng là ở đời lắm chuyện bất ngờ. Vậy tình huống của Bình Nhi bây giờ có đáng bất ngờ lắm chăng?

Nơi cô đang đứng cách mặt đất khoảng mười lăm trượng, đã thế lại còn bị đao kiếm của thị vệ công tử nọ không chế. Groom kẻ tận cổ, buộc cô phải bất động.

“Thái tử điện hạ, ngài không sao chứ?” Tên thị vệ quay đầu hỏi người có gương mặt giống Mạn Quân.

“Người mau bỏ kiếm xuống. Người nay chẳng làm gì ta cả.”

“Điện hạ, người này rất đáng ngờ. Leo lên lầu cao, đeo mặt nạ, tay lại lăm lăm kiếm. Thứ lỗi cho thần không thể thả cô ta đi được.” Người thị vệ vẫn kiên quyết không chịu buông kiếm.

“Người nói gì thế? Đây chỉ là chiếc ô thôi mà?” Bình Nhi trở mặt nói.

Gã thị vệ nọ bấy giờ không tin vào mắt mình, chăm chăm nhìn Bình Nhi thong thả bung chiếc ô mạ kim lấp lánh ánh vàng ra. Cảnh tượng lúc ấy thật khiến hắn quá ngỡ ngàng.

Chiếc ô trên tay Bình Nhi cứ như mặt trời thứ hai khiến ai ngắm nhìn đều rơi nước mắt, không tài nào dứt ra được.

“Đừng nhìn nữa. Kẻo mù mắt đấy.”

Bình Nhi nói rồi đóng ô lại, trực tiếp bước nhẹ sang bên né mũi kiếm, nhìn vị công tử nọ hỏi.

“Tôi tên Lục Bình Nhi. Lúc nãy gió thổi ù tai, nghe không rõ. Không biết nên gọi công tử là gì cho phải phép?”

“Ta họ Đinh. Còn tên...” Người đó nói.

“Mạn Quân. Không biết đó có phải là tên của ngài không?”

Một lần nữa, kiểm lại kẻ cổ Bình Nhi. Tất cả thị vệ lập tức cảnh giác khi nghe Bình Nhi nhắc đến hai chữ “Mạn Quân”.

“Giờ thì ta đã biết câu trả lời là gì rồi.” Bình Nhi nhếch môi cười. “Năm năm nữa chắc chắn sẽ còn gặp lại. Tạm biệt.”

Dứt lời, Bình Nhi ngã người nhảy xuống khỏi lầu, mắt vẫn không rời Mạn Quân. Lưỡi kiếm của thị vệ đều chậm hơn một khắc, không bắt kịp tốc độ của người con gái đeo mặt nạ bí ẩn.

“Đuổi theo!” Gã thị vệ lập tức ra lệnh.

“Không cần đâu, Xung Tân! Để cô nương ấy đi. Xem ra cũng không phải người thường. Năm năm nữa sao?” Mạn Quân hướng mắt nhìn ra trời, khẽ cười.

Cùng lúc ấy, pháo bông cũng được bắn lên, rực rỡ cả vòm trời kinh thành Thăng Long. Vậy là, một năm mới lại đến ở Hoạ Giới này.

Không biết những người ở đây đã đón giao thừa bao nhiêu lần trong năm rồi? Liệu họ có nhận ra bản thân mình bị mắc kẹt trong vòng tuần hoàn bé xíu này không nhỉ? Hay là họ biết mà vẫn vui vẻ đón nhận nó?

Bình Nhi thỉnh thoảng đứng bên hồ ngắm pháo hoa. Trên mặt nước, hoa đăng trôi bèo bồng mang theo bao ước nguyện an lành.

Đột nhiên, ai đó vỗ vai cô một cái. Quay đầu lại, Bình Nhi lại bắt gặp khuôn mặt ấy lần nữa nhưng lần này có nét trưởng thành hơn.

“Cô trốn ta đi đâu thế? Hại ta tìm muốn chết!” Mạn Quân trách móc.

“Ai bảo ngài chậm quá làm chi! Nhưng sao lại nhận ra tôi?”

“Chỉ cần nhìn bóng lưng ta liền nhận ra ngay.”

Nhìn bóng lưng thôi à? Vậy việc cô đeo mặt nạ đầu còn tác dụng gì nữa.

“Ngài ăn bánh tổ không?”

Thế là, cả hai lo ngắm pháo hoa và nhâm nhi bánh, quên mất cả Đình An và Thánh nữ.

Chợt sau ánh pháo hoa, Bình Nhi thấy có gì đó khác thường trên nền trời, tựa vết nứt trên mặt gốm đen tuyền. Vừa lúc, Đình An công Thánh nữ từ trên cao phóng xuống. Cô nàng bấy giờ đã chịu ngồi im trong sọt, có lẽ đã mệt sau bao lần vùng vẫy cố trốn thoát.

"Đình An? Sao cũng ở đây thế này?" Mạn Quân trở mặt.

“Không phải lúc nói chuyện đó đâu. Thánh nữ Vũ tộc vừa nói cho ta biết, thời gian ở Hoạ Giới liên kết với thời gian bên ngoài. Thời hạn ở trong Hoạ Giới là năm canh giờ. Chúng ta vào đây từ giờ Dậu nên bắt buộc phải ra vào giờ Sửu mà chưa chi bấy giờ đã là giờ Tý rồi. Nói cho dễ hiểu, năm canh giờ sắp hết rồi.”

“Thảo nào, mỗi lần mở Hoạ Giới, người của Vũ tộc đều chọn thời gian cẩn thận. Hoá ra là như vậy. Mở cổng thời điểm này thật quá nguy hiểm. Nguy rồi, có khi nào chúng ta bị gài bẫy không?” Bình Nhi lo lắng nói.

“Gài bẫy hay không gài bẫy. Không phải các người mở cổng là biết sao?” Như Ý đột nhiên nói xen vào.

Bình Nhi tức khắc lấy Khai Kỳ Bút ra, vẽ vào không trung chữ 開 thật lớn nhưng chẳng hiểu sao, chữ hiện ra một lúc lại vỡ toan toác, thử bao nhiêu lần cũng không được.

“Để anh.” Đình An lên tiếng rồi vận công, dùng kiếm chém, định phá rách tranh nhưng vẫn không có tác dụng gì.

“Tình hình này, ta nghĩ hẳn có kẻ đứng ngoài giờ trò rồi.” Mạn Quân xoa xoa cằm, đắm chiêu nhìn lên trời.

Quả đúng là có kẻ giờ trò.

Bên ngoài, tạm thời đã yên ổn. Chẳng ai cầm kiếm đe dọa ai mà đã chịu ngồi xuống nói chuyện.

“Cách đây không lâu, ta nhận được lời đề nghị từ Ngọc Ân đây. Thấy khá có lợi nên mới quyết định hợp tác. ‘Một mũi tên trúng hai con nhạn’ còn gì.” Minh Đăng cười giả lả.

“Vậy các người định giúp bọn ta...” Liêm Chấn mấp máy môi lại.

“Phải. Giết Thánh nữ.” Minh Đăng tiếp lời. “Ai cũng biết Thánh nữ đang bỏ trốn của các người đã bị trút phét từ lâu. Chỉ có mấy kẻ sống ẩn dật kia mới ngu ngốc bị các người lừa gạt. Hơn nữa...”

Minh Đăng bỏ lưng câu thì tức khắc, người của hắn từ sau bờ nhào tới, không chế lấy Ngọc Ân và Liêm Chấn. Xem tình hình có vẻ là muốn trở mặt.

“Hơn nữa, ta còn muốn chiếm đoạt Khai Kỳ Bút của Vũ tộc các người. Mộc Kha nhỉ?” Minh Đăng nhìn Mộc Kha cười nham hiểm.

Mộc Kha lặng lẽ cúi mặt nhìn anh hắn rồi lại nhìn sang hai tên gây thơ Ngọc Ân và Liêm Chấn. Hắn thấy chẳng có gì lạ. Một khi đã quyết định bắt tay với Cao tộc thì mười mươi gì cũng phải lường trước đến tình huống bị đâm lén sau lưng.

Rồi hắn lại nhìn vào bức tranh. Giờ Mộc Kha chỉ lo lắng cho người ở trong bức hoạ kia thôi. Không còn nghĩ nổi chuyện gì nữa.

Tình hình ở Hoạ Giới so với ngoài kia lại càng bí bách hơn. Đã tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không thể mở cổng Hoạ Giới hay phá vỡ tranh.

Giờ Sửu đã gần điểm.

“Bình Nhi, ta thấy hình như không khí có vẻ nóng hơn thì phải.” Mạn Quân xắn tay áo hai bên lên, mồ hôi nhỏ từng hạt.

“Không lẽ gần đây lại xảy ra hoả hoạn?” Đình An đảo mắt nhìn xung quanh. “Để ta xem.”

Đình An nói rồi tháo sọt đựng Thánh nữ, quăng xuống đất một cách không thương tiếc rồi nhảy vọt lên cành cây cao, quan sát tình hình. Nét mặt Đình An bỗng biến sắc, vội vã đáp xuống nói với Bình Nhi.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì nghiêm trọng à?”

“Có vẻ như, bọn chúng muốn giết hết chúng ta. Có kẻ đang đốt tranh.”

“Không phải Thánh nữ của bọn chúng đang ở chỗ chúng ta sao? Còn cả Khai Kỳ Bút em đang giữ nữa.”

“Khai Kỳ Bút là thần khí cổ, không thể phá được. Còn Thánh nữ, trừ phi...” Đình An e dè nhìn Như Y.

“Đúng vậy. Bọn chúng từ lâu đã muốn lấy mạng ta. Ta chạy trốn cũng vì lẽ này.”

Bình Nhi đưa tay đập trán. Không ngờ lại bị bọn chúng lừa phỉnh dễ dàng như thế. Chỉ vì muốn thắng tiên sớm mà cô đã quá vội vàng, đã thế lại còn liên lụy đến Đình An và Mạn Quân.

Cảnh vật xung quanh mờ nhạt thành nét vẽ rồi dần dần tan thành tro. Cả người cũng chẳng còn. Khuôn mặt ai nấy vẫn giữ nguyên thời khắc khi pháo hoa bùng nổ, chẳng một chút mây sợ hãi nào.

“Thế này, lúc này muội nhìn thấy một vết nứt trên vòm trời chỗ ấy. Muội đoán có thể đó là vết xước của bức tranh. Dựa vào nó, chúng ta có thể thoát khỏi đây được.”

“Nhưng cao như vậy, làm sao có thể lên tới?” Mạn Quân ái ngại nhìn về hướng Bình Nhi chỉ tay.

Cho dù có là cao thủ võ lâm đi chăng nữa cũng khó mà khinh công đạt đến độ cao đó. Trừ phi...

Trong lúc Bình Nhi và Đình An rối trí nhìn nhau không biết có nên để lộ thân phận hay không thì Như Y chợt lên tiếng.

“Để ta. Ta có thể bay lên đó và kéo các người theo với điều kiện ra đến ngoài, các người phải bảo vệ ta khỏi bọn thích khách.”

“Được. Một lời đã định. Giờ chúng ta mau thoát khỏi đây thôi.” Đình An đồng ý ngay, vội vã cời trói cho Như Y.

Anh dùng một sợi dây từng buộc từng người từng người lại với nhau, buộc mình ở thứ hai, Mạn Quân thứ ba và buộc Bình Nhi ở cuối. Một đầu một cuối, như thế dễ trông chừng Thánh nữ, phòng khi cô ta đổi ý bỏ cả bọn lại. Mạn Quân dù sao cũng là người thường. Ban đầu Mạn Quân không đồng ý khi trói cô ở cuối nhưng vì không còn nhiều thời gian nên bị Đình An trói thẳng vào dây từng luôn.

Đôi cánh xanh đẹp đẽ của Như Y từ từ vươn ra, mạnh mẽ đập cánh bay lên trời. Bình Nhi nhìn đôi cánh ấy thấy rất quen mắt nhưng giờ chẳng có thời gian để nghĩ ngợi nữa. Bên dưới cô đây, thành Thăng Long lộng lẫy, xa hoa vừa thấy phút chốc gần như đều bao trùm trong biển lửa.

Mọi chuyện có vẻ êm xuôi cho đến khi gần chạm đến vết nứt thì một vật không rõ từ đâu bay xẹt qua, cắt đứt đoạn dây nối giữa Mạn Quân và Đình An.

Hai người rơi tự do trong sự hoảng hốt của Đình An.

May thay, Mạn Quân nhanh chóng bám được vào ngọn cây cao duy nhất gần đó, tay vẫn nắm chặt lấy Bình Nhi. Đúng là số trời đã định, thiên tử mãi là thiên tử.

“Bình Nhi, nắm chắc tay ta.”

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Bình Nhi ngược nhìn Mạn Quân, kiên định hỏi một câu.

“Đình công tử, đừng hỏi tại sao tôi biết, chỉ cần trả lời muội thật lòng. Ngài có thật là Đông cung Thái tử Lý Phật Mã hay không?”

Đáy mắt Mạn Quân khẽ xao động, thoáng do dự một lát liền trả lời.

“Phải. Chính ta!”

“Vậy thì ngài nhất định phải sống.” Bình Nhi cười nấn nhay rồi dứt khoát buông tay Mạn Quân ra.

Anh cố gắng níu lại nhưng bàn tay nhỏ nhắn của Bình Nhi cứ trôi tuột đi. Mặc cho bao cố gắng của Mạn Quân, Bình Nhi vẫn thản nhiên rút chủy thủ chém đứt dây từng, đồng thời tung một chưởng đẩy Mạn Quân bay ngược lại phía mình.

“Bình Nhi!” Mạn Quân với tay.

Đình An mau chóng đón lấy Mạn Quân từ trên không, đến lúc nhìn xuống, phía dưới chỉ thấy một màu đỏ chói lòa. Một chút dấu vết của Bình Nhi cũng không còn sót lại.

“Đi thôi!” Đinh An cắn răng hạ lệnh với Vũ Như Y, tay giữ khư khư Mạn Quân quyết không quay đầu lại.

Cả ba cứ thế chui qua khe nứt, nhanh như cắt lao vọt ra khỏi tranh.

Giọt nước cuối cùng của giờ Tý đã rơi xuống chiếc lu ở đền thần cách đó không xa. Thời khắc này chính thức bước sang giờ Sửu.

Dù đã thoát nạn nhưng khoảnh khắc chứng kiến Bình Nhi bị ngọn lửa ôm trọn cứ lặp lại trong đầu Mạn Quân mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hồi Tưởng

Trong đêm tối, Bình Nhi cất bước đi mãi, đi mãi vẫn không tìm được lối ra. Vốn dĩ muốn tìm một sợi dây để nắm, muốn tìm một đốm lửa nhỏ nhoi để chạy đến nhưng bủa vây cô, hết thấy đều là một màu đen dày và lạnh lẽo.

Lúc này Bình Nhi đưa hai tay lên trước, nhìn vào màu đen trước mắt và tự hỏi: Rốt cuộc cô đang nằm mơ hay là mình đã mù rồi? Không, làm gì có chuyện đó. Có lẽ cô đang nằm mơ thật, một giấc mơ dài đằng đằng chực chờ có người gọi dậy.

Nhức đầu quá!

Bình Nhi rên rỉ, đưa tay xoa đầu, dần dần hé mắt để ánh sáng tràn vào. Vừa nãy không gian còn u tối mà giờ lại đột ngột sáng bừng lên khiến cô không kịp thích nghi. Cảm thấy nước mắt nhỏ giọt bên khoe mắt phải, Bình Nhi dùng tay định quẹt đi nhưng không chạm được vào mặt. Mặt cô bây giờ đang dính thứ gì đó.

Là mặt nạ.

“Cô tỉnh rồi à? Thấy trong người thế nào?”

Giọng Mạn Quân vang vọng bên tai làm cô bừng tỉnh, lập tức bật người dậy. Bình Nhi tiu nghe ngồi trong đông chẩn, ngơ ngác nhìn một lượt xung quanh. Cảnh vật quá đổi quen thuộc, suốt mấy tháng nay cô ở lì chỗ này, làm sao có thể không nhận ra cho được.

“Đình phủ? Tôi đang ở Đình phủ?”

Mạn Quân ngồi chống cằm trên bàn, chân nọ vắt chân kia, nhìn cô thờ hất một cái.

“Ta tưởng cô say đến quên trời đất luôn rồi chứ.”

Bình Nhi cười thẹn thùng rồi nhìn xuống người thấy y phục đổi khác. Không đợi cô mở lời, Mạn Quân liền nói tới qua đã nhờ ti nữ giúp cô thay y phục. Anh nhường phòng lại cho cô, mình thì qua chỗ khác ngủ, còn dặn cô chốc nữa thay lại y phục cũ, chuyện qua đêm ở đây đừng để lộ, chốc nữa sẽ cho người dẫn cô theo lối cửa sau ra ngoài.

Nghe Mạn Quân lao tâm khổ tứ vì mình như thế, Bình Nhi thấy thật có lỗi. Kì thật, bây giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Không rõ tới qua mình đã đi đâu hay bằng cách nào về tới Đình phủ. Tất cả giống như một tờ giấy trắng vậy, chẳng sót lại chút gì.

Hắn từ từ sẽ nhớ ra thôi!

Cô tự trấn an bản thân, đoạn đưa mắt ngắm nhìn khắp gian phòng. Nơi cô đang ngồi là thư phòng của Mạn Quân.

Nói về cảm nhận thì nơi này cực kì thông thoáng với sàn gỗ mát lạnh, cửa sổ bày trí phù hợp. Luận về phong thủy, chỗ này nằm ở vị trí vô cùng tốt, mùa xuân ấm áp, mùa đông lạnh lạnh, hè đến không quá nóng, thu sang càng mát mẻ. Chưa kể, quang cảnh từ đây nhìn ra sau, ngược lên là cả khoảng trời xanh ngắt, hướng xuống liền trông thấy cả một hòn non bộ xanh rì đặt trong cái lỗ vuông rộng như ao cá nằm ngay ở lối cửa sau thư phòng, nơi dẫn ra sân nhỏ có đặt tảng ki hai bên vừa là nơi làm việc, vừa là nơi thư giãn ưa thích của Mạn Quân mỗi khi mệt mỏi. Muốn ra gian phòng sau phải lần theo lối hành lang gỗ sẫm tường bọc quanh hòn non bộ.

Cái hòn non bộ ấy nhuộm màu rêu phong ấy sở hữu riêng cho mình một mảnh trời vuông vức, không chỉ tươi mát nó trong những ngày mưa mà còn giúp cô tươi mát trái tim khô héo của mình.

So với chốn tiên cảnh, nơi này tuy còn kém xa, có điều lại khiến tâm hồn người ta như tìm được chốn an yên, tĩnh tại.

Từ ngày quen biết Mạn Quân, hôm nào Bình Nhi cũng đến đây ngồi ngắm trời ngắm đất ngắm mây trôi hoặc tranh thủ xem vài cuốn thi thư trong lúc đợi Mạn Quân kết thúc buổi luyện kiếm với Nguyễn Khánh.

Người hầu kẻ hạ nhà này với Bình Nhi đã quá quen thuộc. Ban đầu không tránh khỏi lời ra tiếng vào khi ngày nào cũng thấy Bình Nhi đến Đình phủ nhưng dần dà cũng chẳng thấy ai bàn tán nữa. Bởi lần nào đến, Bình Nhi cũng xách theo cơ man là bánh trái, cơ man là thú vui vật lạ đến, lại thêm cách nói chuyện cư xử dân dã nên nhìn chung được lòng rất nhiều người. Đến nỗi có người còn bảo phải chi gương mặt Bình Nhi xinh hơn một chút hẳn sẽ kết thành mối lương duyên tốt với Mạn Quân. Những lúc ấy, cô chỉ cười và nói: “Tôi nào có xứng”

Mạn Quân đưa Bình Nhi chén nước, bảo cô uống vài ngụm.

Cùng lúc đó, ngoài sân có tiếng hò reo.

Là lũ trẻ mục đồng Mạn Quân hay chơi cùng đây mà. Hôm nào chúng cũng tới Đình phủ tìm Mạn Quân cả. Bữa rú anh ấy chơi rượt bắt, hôm chơi trốn tìm, khi thì ô ăn quan... Thậm chí có hôm còn kéo Mạn Quân đi ăn trộm hồng nhà lão địa chủ keo kiệt, khó tính ở xóm nọ nữa chứ. Sinh trưởng trong môi trường dân dã, đây cảm đồ như thế mà Mạn Quân lớn lên vẫn có thể trở thành bậc quân tử, khí phách ngời ngời, quả đúng không phải chuyện dễ.

Thi thoảng Bình Nhi khá tò mò không biết ngoài Đình lão gia ra còn ai khác dạy dỗ anh nữa không.

Kìa, tụi nhỏ đã ùa vào trong sân rồi.

“A... Mạn Quân, đi chơi với tụi em đi.”

Có chú bé đầu ba giá ló đầu vào nói. Nó tươi cười nhìn Mạn Quân rồi lại nhìn sang Bình Nhi, nói giọng dè dặt.

“Cô xấu xí cũng tính rồi à? Con gái con lữa, uống say khướt. Chắc chắc chắc... Chả ra thể thống gì cả.” Nó khoanh hai tay lại với nhau, lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng.

Tóc tai Bình Nhi dựng hết cả lên. Biết bình thường tên nhóc này hay kiếm chuyện với cô nên cũng thành quen, chẳng thèm đáp lại.

“Nè! Cà chua nhà em trồng đó. Có người bảo người say tỉnh dậy ăn vào sẽ tỉnh rượu nên lén hái vài trái đấy.”

Thằng nhóc ném một bọc cà chua vào người Bình Nhi rồi quay mặt đi. Chỉ vậy thôi mà buồn bực trong cô bay biến, vui vẻ ôm bọc cà chua vào lòng, nhìn tên nhóc cười tít mắt.

Tiểu tử, còn bày đặt ngượng nghịu nữa chứ.

“Kiều Bồng, cảm ơn nha!”

Mới nghe câu cảm ơn từ miệng cô phát ra thôi mà tên nhóc Kiều Bồng chạy bán sống bán chết. Hành động kì lạ của thằng nhóc làm Mạn Quân trăn trở. Anh hết nhìn theo cái đầu ba giá ngày một teo nhỏ trong nắng đỏ rồi lại nhìn về phía cô, lòng bất giác dậy sóng. Thăm nghĩ nếu mình không mau ra tay, sợ tên nhóc ấy sẽ phồng tay trên mình mất.

“Ngài ăn cà chua không? Sao dăm chiêu vậy?”

“À, ta chỉ đang nghĩ nên bảo cô đi rửa mặt đi. Say xin thế không biết có nôn mửa ra cái mặt nạ đó không nữa.” Mạn Quân buông lời bông đùa.

Chợt, có gì đó suột qua tâm trí, anh bảo Bình Nhi một tiếng rồi lấy từ trong tay áo một chiếc lược gỗ, trên có khắc mấy cánh hoa.

“Hôm qua, trước khi cô say xin trở về đây, có người đưa chiếc lược này cho người phủ ta, dặn là đưa cho cô.”

“Cho tôi?”

Mạn Quân gạt đầu, sau đó lấy ra tiếp một lá thư đưa cho cô. Người viết thư tự xưng là Phi Liễu, chính là cô đào hát đã giúp đỡ Bình Nhi ở tửu lầu. Theo như nội dung bức thư, Phi Liễu muốn nhờ Bình Nhi đến Tạ gia, giúp nàng ta trả lại chiếc lược gỗ này cho Tạ công tử, hẹn khi khác nếu có cơ hội nhất định sẽ nói rõ cho Bình Nhi sau.

Ngắm chiếc lược này, Bình Nhi nghĩ ngay đến vật định ước. Khi còn ở tửu lầu, cô đã nghi nghi, hoá ra bọn họ có tư tình với nhau thật. Tạ công tử kia đúng là chung tình nhưng xét đi xét lại vẫn thấy có gì đó không ổn giữa hai người bọn họ. Và còn nữa, vị cô nương Phi Liễu kia sao lại biết cô và thiếu gia Mạn Quân của Đình phủ có quen biết nhau mà nhờ người trao tận tay anh như vậy chứ?

“Chiếc lược này được chạm khắc tinh xảo, hẳn không phải vật tầm thường đâu.” Mạn Quân lên tiếng bình phẩm, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Đình công tử, vị cô nương ấy có còn nhắn nhủ gì với tôi nữa không?” Bình Nhi cất lá thư vào túi áo, nói với giọng thăm dò.

“Cô nương? Không, nghe Khánh bảo là một nam nhân bánh bao. Có lẽ là vị cô nương cô nhắc đến nhờ chuyển giúp chăng?”

Bình Nhi nhìn anh lắc đầu, dăm chiêu suy nghĩ.

Lát sau, Mạn Quân bảo Thịnh Dật đến, dẫn Bình Nhi ra về theo lối cửa sau. Trước khi chia tay, anh còn dặn dò cô đủ điều về việc không được uống rượu hay đi la cà vào ban đêm, còn nói sẽ giúp Bình Nhi hỏi Khánh về chuyện chiếc lược.

“Cô đi một mình thế này liệu có ổn không? Hay là ta...”

“Không cần. Tôi tự đi được. Hôm nào chả thế.” Rồi Bình Nhi tiếp lời. “Tôi có thể hỏi ngài một chuyện không?”

“Chuyện gì? Cứ nói.”

“Hỏi điều này có hơi kì nhưng tôi tò mò. Ngài muốn biết mặt của tôi như thế, hôm qua nhân lúc say, sao lại không tháo mặt nạ của tôi?”

“Làm sao cô biết ta có tháo mặt nạ của cô hay là không?”

“Chính ngài đã bảo không biết tôi có nôn mửa gì ra mặt nạ không. Điều ấy chứng tỏ ngài vẫn chưa tháo nó. Hôn nữa...” Bình Nhi đưa tay ra sau đầu, chạm nhẹ vào sợi dây. “Nút buộc này chỉ có tôi là thất như thế thôi.”

Mạn Quân cười dịu dàng, nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm và cực kì nghiêm túc.

“Vi ta đã quyết định là sẽ đợi, cho đến khi cô hoàn toàn tin tưởng ta.”

Ngay trên cành cây đối diện cửa sau Đình phủ, có hai kẻ đang âm thầm quan sát đôi nam nữ nọ. Một người lim dim mắt, ngủ gà ngủ gật còn một người lại chăm chăm nhìn không chớp mắt, e nếu có động thái bất thường nào xảy ra giữa họ, hẳn sẽ không ngần ngại lao bổ vào phá bình.

“Hàm quân gia! Người nói xem, mấy tháng nay đều đến cung Long Đức, nàng ấy không chán à?”

“Vậy ngài bắt lão cùng ngài túc trực ở đây từ đêm qua đến giờ, ngài có chán không?”

Lão Hàm cho hai tay vào túi áo, ngồi khum khum trên cành cây. Nếu không phải vì đôi mắt đường chỉ của lão, trông điệu bộ, hẳn người khác nhìn vào sẽ nghĩ ngay đến con cú.

“Hàm quân gia! Người nghĩ nàng ấy đến cung Long Đức thường xuyên như vậy chẳng lẽ đã thích tên Mạn Quân ấy rồi?” Mộc Kha lại tiếp tục hỏi, chẳng thèm để tâm thái độ của lão Hàm ra sao.

“Có lẽ là do hôn non bộ nhà hắn. Lần trước lão bay ngang có dịp ghé qua, bên trên hôn non bộ còn có giếng trời. Kiểu kiến trúc này ở hai phương Nam, Bắc cực kỳ hiếm. Lão đoán, phu nhân hắn là vì thế mới thường xuyên đến cung Long Đức đó à!” Lão Hàm gồng người trong cái lạnh, cổ phát âm cho tròn vành rõ chữ.

Xem điệu bộ khúm núm của lão hẳn không trụ được bao lâu nữa mà bắt chập tất cả bỏ về ngay. Riêng Mộc Kha thì lại ra về đêm chiều, nghỉ ngơi. Mãi đến lúc Bình Nhi từ biệt Mạn Quân, đi cả quãng xa gần ra đến phố, hắn mới lật đặt kéo lão Hàm nhảy xuống đất và bám theo. Đáng tiếc, vì quá vội vã nên đã bị phát hiện.

Y phục trắng nổi bật nhìn quen mắt, đôi mắt phù quang lơ đãng cùng đôi môi lúc nào cũng mỉm cười. Ngoảnh đầu lại thấy hắn, với cô đã là chuyện không vui. Bằng tất cả nỗ lực, Bình Nhi mạnh mẽ tiến về phía hắn, giọng điệu điềm tĩnh nhưng không giấu được vài phần tức giận.

“Hôm qua ta đến tìm, người lại ôm Mộc phủ chuồn mất. Hôm nay lại đường đường vác mặt bám theo ta. Người thích chơi trò trốn tìm lắm hay sao?”

Mộc Kha khẽ cúi nhìn lão Hàm, lại nhìn sang cô, khoé môi hơi hé.

Hoá ra là chuyện đó. Thì ra sau khi hắn bắn trật mũi tên ấy, Bình Nhi liền tức tốc đến tìm hắn. Đáng tiếc, chỉ tại cái lão hồ đồ này, không biết đi đâu xa tìm được món bảo bối gì, háo hức dùng thử, đến nỗi thổi bay cả Mộc phủ của hắn. Phải đến hơn một canh giờ sau, hắn mới mang Mộc phủ trở về chỗ cũ được. Cũng may đồ đạc trong phủ không sức mẻ chút gì, quả là ngàn cân treo sợi tóc.

Tiếc là, người hắn muốn gặp đến tìm hắn, hắn lại không thể tiếp. Chỉ tiếc là tiếc cái ấy thôi! Còn bảo hắn né tránh gì chứ.

“Ồ... Thì ra cáo con đến tận Mộc phủ tìm ta. Nàng nói đi, có phải đã nghĩ kĩ, muốn trở về Mộc phủ cùng ta không?” Hắn đưa ngón cái quạt ngang môi dưới, cổ tình nói với giọng đặc ý.

“Nhảm nhí! Ta đến tìm người vì muốn hỏi rõ, người định ám sát Mạn Quân có đúng không? Đừng hòng giờ trò che mắt ta, hôm ấy ta cũng có mặt ở đó. Mũi tên bạc chạm rấn ấy đích thị là của nhà người. Nói ta biết, tại sao người lại làm chuyện đó? Kiếp trước người giết Kinh Dục còn chưa đủ?” Bình Nhi không kiềm nổi sự bức tức, oang oang thét vào mặt hắn.

Hàm lão gia vừa bước lên, muốn nói gì đó thì Mộc Kha đã lập tức đưa tay chặn lại, bảo lão tạm thời lánh đi. Đoạn hắn lại nhìn cô, môi giữ nguyên nụ cười.

“Giờ ta có nói gì nàng cũng không tin. Nàng nghĩ thế nào thì nó là như vậy. Ta sẽ không bao biện gì thêm.”

Sau lớp mặt nạ trắng toát ấy, hẳn nào biết chớp mũi ai đó đang ứng đối. Mặc dù miệng nói thế nhưng trong lòng Bình Nhi, dù chỉ một chút cũng mong là không phải, dù chỉ một lời cũng muốn chính tai nghe hắn bảo một tiếng rằng không phải ta. Nhưng câu trả lời của hắn thật sự làm cô thất vọng. Hoá ra những lời nói ở Mộc phủ trước kia đều là giả dối thôi ư? Vậy mà cô từng có lúc nghĩ đến việc sẽ tận tâm tận tụy cho hắn.

Mộc Kha chấp hai tay ra sau, hai bàn tay nắm lại thật chặt như một cách giúp hắn hạ quyết tâm.

“Dù nàng nghĩ gì thì mọi chuyện cũng đã. Nếu nàng tiếp tục ở bên giúp đỡ tên ấy, đến khi Cao vương biết được, ngay cả ta cũng không giúp được nàng.”

“Mạn Quân có liên quan gì đến Cao tộc các người? Ngai ấy là người, không rút cốt luyện đan được đâu.”

“Những chuyện này, nếu muốn biết, nàng nên tự tìm hiểu thì hơn.”

Mộc Kha nói rồi lạnh lùng đi lướt qua cô.

“Mộc Kha!”

Hắn khựng người lại khi nghe thấy tiếng gọi của cô, chẳng may quay đầu, chỉ đứng yên như thế. Trong phút chốc, thời gian dường như cũng đứng lại cùng hắn. Dưới tán hoè đung đưa trong nắng nhạt, Bình Nhi kháng khái hỏi, giọng hơi run.

“Người có từng yêu ta thật lòng hay chưa?”

Đây là câu hỏi Bình Nhi canh cánh trong lòng suốt ba trăm năm qua, đau khổ suốt ba trăm năm qua. Bên nhau càng lâu, kỉ niệm càng nhiều, tình càng sâu đậm. Huống hồ cô và hắn đã từng gắn bó lâu đến thế kia, cũng đã từng bái đường thành hôn, thề hoa đăng trao nhau ước hẹn. Vậy mà, chỉ trong một đêm, cái kẻ lạnh lùng tàn độc ấy, hắn nói quên là quên hết được hay sao? Thế còn cô, một mình một mối ôm hận thù, mà cũng chẳng trả thù được, há có ích gì?

Cố chấp đến thế cô một mối lắm rồi. Giờ chỉ đợi nghe câu trả lời của hắn, dù là câu nói muốn nghe hay không muốn nghe, với cô bây giờ không còn quan trọng nữa.

Một khoảng lặng kéo dài giữa cả hai. Hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất dần dần thu bé. Khẽ kháng, bóng tay hắn chạm vào bóng cô, tĩnh lặng và vương vấn, lưu luyến và day dứt.

Cuối cùng, hắn bỏ đi. Không đáp. Hành động ấy của hắn, ngầm hiểu như một câu trả lời.

Chiều hôm đó, Bình Nhi mang tâm trạng chẳng mấy vui vẻ đến Tạ gia. Lúc người của gia trang ra mở cửa, nghe cô bảo tìm Tạ công tử liền đuổi cô đi. Bình Nhi tần ngần đứng trước cửa, tay vẫn cầm chiếc lược gỗ, còn chưa hết thắc mắc tại sao người trong phủ lại có thái độ lạ như vậy thì bỗng có tiếng ồn phát qua cửa, hết não loạn một phen.

“Cô nương, có thể đưa tín vật cho ta không?” Một vị cô nương bỗng từ trong Tạ gia xông thẳng ra cửa, gấp gấp xoè tay trước mặt Bình Nhi đòi đồ.

“Không được. Vật này được chuyển cho Tạ công tử, không thể trao bừa.” Bình Nhi nói rồi định cất chiếc lược vào trong tay áo chợt bị vị cô nương kia giật mất.

Từ trong phủ, một đám người nhốn nháo đua nhau chạy ra, đuổi theo người vừa cướp lược nọ. Nhưng nàng ta rất nhanh đã tìm được một con ngựa, đốc thúc leo lên phi thẳng đi.

“Mau, mau đuổi theo tiểu thư. Các người, đứng đó làm gì nữa, mau bắt đứa con bất hiếu ấy về cho ta!”

Cảnh tượng lúc ấy thật chẳng biết miêu tả làm sao. Lúc bị cướp mất đồ, cô chưa kịp đuổi thì người của Tạ gia đã ồ ạt đuổi theo giúp. Dẫu biết bị ăn cướp giữa ban ngày chẳng vui vẻ gì nhưng chẳng hiểu sao, Bình Nhi lại lấy làm thích thú. Thiết nghĩ đồ bị lấy thế nào chẳng đành lại được nên cứ dậm chân tại chỗ đợi đám người kia đưa vị cô nương kia trở về. Quả không ngoài dự đoán, chưa đầy một hồi hương, người của Tạ gia đã vây bắt được nàng ta. Bình Nhi vội bước đến đòi lại đồ lại bị bọn họ quát nạt, lần nữa đuổi cô đi. Trong khi ấy, cái người ăn cướp trắng trợn kia cứ liên tục vùng vẫy, đòi thả ra cho bằng được.

Khung cảnh nào loạn chẳng khác gì cái chợ. Bình Nhi quan sát một hồi rồi khoanh tay, chép miệng nói một câu: “Một lũ đàn ông vô dụng. Đến một đứa con gái cũng không giữ nổi.”

Vậy là liền bị họ chửi rủa xối xả, đuổi đi một nước.

Bị người ta rủa như thế mà Bình Nhi vẫn cứ mặt dày. Cô chẳng mấy may tức giận mà đêm đó trực tiếp trèo tường vào Tạ gia luôn. Nếu không phải vì Phi Liễu có ơn với cô, hẳn Bình Nhi đã không lao tâm khổ tứ đến thế. Bình Nhi hoá phép biến hết phòng này đến phòng nọ, cuối cùng cũng tìm thấy phòng của cô gái kia. Nói phòng thì có hơi quá, thật chất là một cái kho cũ kĩ. Hẳn là cô ta bị phạt nhốt trong đây. Kể cũng đáng thương nhưng đồ của mình thì vẫn phải lấy lại thôi.

Vị cô nương kia nhìn thấy Bình Nhi rất bất ngờ, sau đó hoảng loạn la hét. Cũng may cô nhanh trí, lấy rom nhét vào họng nàng ta để giữ im lặng. Dù trong ấy khá tối nhưng Bình Nhi vẫn nhìn rõ được, gương mặt của nàng ta giống hệt gương mặt của Tạ công tử mà cô thấy ở ký viện.

Ánh trăng chiếu qua khe cửa, cả căn phòng liền sáng hẳn lên.

Nàng ta hình như cũng nhận ra Bình Nhi, mới bớt sợ hãi đôi chút. Bình Nhi lấy hết rom trong miệng nàng ta ra, nghe nàng ta kể hết sự tình không khỏi bất ngờ.

Tên thật của cô ấy là Tạ Tĩnh, vì thâm thương trộm nhớ Phi Liễu nên mới nữ cải nam trang, thường xuyên đến ký viện nghe Phi Liễu hát. Đến khi cả hai

tình sâu ý nặng, gia đình Tạ Tinh biết được liền ra sức cấm cản, không cho cả hai đến bên nhau. Tạ Tinh muốn cùng Phi Liễu bỏ trốn nhưng Phi Liễu lại từ chối với lí do chưa trả xong nợ cho Hằng. Biết Phi Liễu là người nghĩa khí, nhất định sẽ không nghe mình, Tạ Tinh mới lại liều mình lần nữa, mang vàng bạc đến chuộc người nhưng không được. Chuyện đến tai thầy cô. Ông ta tức giận, đánh đập cô rồi nhốt cô trong kho suốt mấy tuần liền. Cô đã bỏ ăn bỏ uống suốt mấy ngày, còn nhiều lần tự tử bất thành. Nỗi lòng của Tạ Tinh vì thương xót cô chủ đã lên thả cô đi, nào ngờ lại bị người trong gia trang biết được. Kết quả, cô bị nhốt lại vào đây. Nghe bảo, thầy cô đang tức tốc tìm người mai mối, gả cô đi.

“Cô nương, tính ra cô cũng thật tốt số. Đã thoát được khỏi chốn lầu xanh ấy. Vậy, cô đã gặp lại được thanh mai trúc mã của mình chưa?”

“Thanh mai trúc mã?” Bình Nhi lẩm nhẩm bốn chữ ấy trong đầu, lúc sau mới vỡ lẽ. Người Tạ Tinh nhắc không phải là tên Mộc Kha gian xảo ấy chứ?

“Người đó không cho ta biết tên. Ta còn nhớ hôm ấy hắn chạy đến tìm ta, ngõ ý giúp ta chuộc người. Đổi lại, ta phải giúp hắn chuộc luôn cả cô. Hắn bảo vì vài lí do không lộ diện được. Để làm tin, hắn đưa ta chiếc nhẫn ngọc này, ta còn giữ đến tận bây giờ. Nó đây.”

Tạ Tinh lấy trong túi áo chiếc nhẫn ngọc. Bình Nhi cầm lấy nó ngắm nghía. Cô nhìn rồi lại nhìn kĩ lần nữa. Không tin được Mộc Kha lại đưa vật này cho Tạ Tinh. Chiếc nhẫn ngọc ấy tuy là ngọc bình thường nhưng là do mẹ hắn lúc còn sống đã tặng hắn nhân ngày sinh thần. Mộc Kha giữ nó rất kĩ, lại hiếm khi đeo nên lúc nào chiếc nhẫn cũng trông như mới. Giờ bà ấy đi rồi. Chiếc nhẫn này với hắn trở thành bảo vật không gì sánh nổi.

“Tạ tiểu thư, có thể trao lại vật này cho ta không? Ta muốn trả lại cho chủ nhân của chiếc nhẫn này. Tuy ta và hắn đã không còn tình nghĩa nhưng đây là báu vật rất thiêng liêng với hắn.”

“Cô ấy, nếu đã không còn tình nghĩa, hắn sẽ không nghĩ cho hắn như vậy. Ta thấy hắn đối với cô thật dạ, cả cô đối với hắn cũng rất thật lòng. Đừng vì chút hiểu nhầm, chút chuyện nhỏ mà phí phạm đoạn tình cảm này. Giữa ngàn vạn người, tìm được người mình yêu chẳng dễ dàng gì.”

“Tạ tiểu thư, cô không phải tôi. Cô không hiểu đâu. Không phải ai yêu nhau cũng đến được với nhau. Nếu cô cứ một mực khẳng khái, nhìn lại cô bây giờ, bị nhốt trong cái kho ọp ẹp này, người cô yêu trả tin vật lại cho cô, rất có thể là muốn đoạn tình. Thử hỏi cô có hối hận hay không? Có oán có hận người đó hay không?”

Tạ Tinh nghe Bình Nhi bảo rồi ngược mắt nhìn trắng, mỉm cười.

“Không. Ta không bao giờ hối hận vì quyết định của mình. Vì đó là lựa chọn của ta. Hối hận chẳng được gì. Còn hận, chứng tỏ ta còn yêu người đó. Càng yêu càng hận, càng làm ta thêm đau mà thôi.”

Từng câu từng chữ như đánh thẳng vào tâm can Bình Nhi. Tạ Tinh nói đúng. Nếu cô còn hận Mộc Kha, chứng tỏ cô còn yêu hắn. Chỉ vì cô còn yêu mà lại không muốn yêu nên mới hoá thành thù hận, để ngày nào cũng nghĩ đến hắn, một khắc cũng không rời.

Tạ Tinh thua cô mấy trăm tuổi nhưng không ngờ lại thấu tình đạt lý như vậy. Nhưng nói là một chuyện, hứng chịu nỗi đau lại là một chuyện khác. Huống hồ, Phi Liễu chắc gì đã quên Tạ Tinh rồi đâu. Trả lại tin vật không có nghĩa là không còn yêu mà đó như một cách bảo vệ người mình yêu mà thôi.

Bình Nhi vốn định nói với Tạ Tinh thêm mấy câu thì bỗng ám khí từ đâu phóng thẳng vào người cô. Cô kịp né thì cửa kho bật tung lên trời. Bình Nhi đánh Tạ Tinh văng sang một bên, né mũi kiếm của tên thích khách. Bình Nhi rút Ô Kim Quang đỡ được một đòn, chương tên ấy bật ngã ra ngoài sân. Người của Tạ gia lúc này mau chóng thấp lửa chạy đến. Nhân lúc Bình Nhi sơ hở bị hắn cướp mất nhẫn ngọc.

Sao đồ trên tay cô hay bị cướp thế không biết. Chẳng lẽ là báo ứng vì lúc trước làm thổ phi một thời gian sao?

Không nghĩ nhiều, Bình Nhi lao người bay theo tên thích khách nợ. Kĩ năng khinh công của hắn không giống người thường, rất có thể là yêu quái. Vượt qua hết khu rừng, hắn quay lại phía cô, tiếp tục phóng ám khí. Bình Nhi dùng ô hất ngược lại phía hắn. Hắn tuy né được nhưng lại không tránh kịp mũi kiếm của Bình Nhi, liền bị thương ở cánh tay, rớt xuống ruộng nhà người khác. Chiếc nhẫn trên tay hắn bị văng ra, may mà cô kịp thời bắt được. Khi cô vừa đáp xuống mặt đất thì xung quanh liền nổi lửa. Một đám người từ đâu xông ra, đôi vây bắt cô. Bình Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn xuống ruộng chỉ thấy một bó rom, mới nhận ra tên thích khách kia đã bỏ trốn rồi.

“Nó, chính nó đã bỏ thuốc độc hại chết lúa của bà con. Đứng là quân khốn nạn, vô liêm sỉ! Mọi người, mau bắt lấy hắn nộp cho quan phủ đi!”

Bình Nhi vùng kiếm phóng khí khiến đám người xung quanh văng ra xa. Nhân lúc ấy cô chạy như bay đi, được một quãng bỗng thấy tay đau rát, đầu óc choáng váng. Một con trùng độc từ trong chiếc nhẫn bay ra.

Vậy là Bình Nhi chẳng còn nhớ gì nữa.

Chỉ biết khi tỉnh dậy đã thấy mình ở trong nhà lao, còn bị gán tội là hại chết lúa của nông dân nữa. Nhưng kì lạ thay, đến bây giờ cô mới nhớ ra được, hơn nữa lại chưa nhớ được trọn vẹn vì theo như lời Mạn Quân nói, từ lúc cô rời Đình phủ đến nay đã hơn hai tháng rồi. Vậy rốt cuộc là kẻ nào cao tay có thể khiến trí nhớ của cô đóng băng trong một thời gian dài như vậy chứ?

“Này, này... Mau tỉnh lại đi! Không tỉnh lại là chết toi cả lũ đấy. Tỉnh lại!”

Giọng nói ai đó văng vẳng trong tai cô. Không phải giọng Mạn Quân, cũng không phải của Đình An. Là giọng của nữ nhân? Là ai?

Bình Nhi loáng thoáng mở mắt, thấy trước mắt toàn một màu đen. Chưa kể cả người đau nhức, lục phủ ngũ tạng bị tổn thương. Con đau khủng khiếp quặn thắt trong lồng ngực, ép cô ho một tràng dài đến nôn cả máu. Cô gắng gượng ngồi dậy, một tay ôm ngực, một tay hươ hươ phía trước như muốn xua tan bóng đêm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tĩnh rồi à? May quá! Ta cứ ngỡ cô chết rồi cơ.” Giọng nói nọ lại tiếp tục vang lên.

“Cô là ai? Đây là đâu? Sao ta không thấy gì cả?” Bình Nhi nuốt máu ngược vào trong, cố nói.

“Đây là nơi giao nhau của huyện cảnh. Cô phải mau tìm được cửa, may ra mới thoát được chốn này.”

Bình Nhi lại đưa tay hươ ra đằng trước, bất chợt hắt trúng vật gì đó mềm mềm, cùng lúc Thánh nữ kia la lên một cái. Hoá ra nàng ta đã hết pháp lực nên trở lại nguyên dạng là chim.

“Cẩn thận chút chứ! Ta mà bị thương nữa thì không ai dẫn đường cho cô đâu.” Thánh nữ kia giờ giọng cáu bẳn.

“Xin lỗi. Ta không nhìn thấy gì cả. Những người khác đâu rồi?” Bình Nhi đưa tay lên miệng ho khụ khụ, gắng gượng nói hết câu.

“Cô nên nghỉ ngơi chút đi. Hẳn bị lạc đâu đó trong huyện cảnh này thôi. Mà cô ấy cũng thật liễu lĩnh, tu vi hao tổn thế kia mà dám đấu với tên Cao vương gian ác đó. May nhờ nam nhân kia đỡ một chưởng thay cô, không thì có lẽ cô chẳng thể ngồi đây mà ho được nữa đâu.”

“Nam nhân? Người đó là ai?” Đầu óc Bình Nhi quay mòng mòng.

“Ta không biết tên hắn. Có điều không phải hai tên ở Hoạ Giới.”

Theo như những gì Thánh nữ này nói, rất có thể người nàng ta nhắc đến chính là Mộc Kha. Sao hắn lại làm như thế chứ?

Cô nhắm mắt lại, tĩnh tâm một chút, chậm chậm hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra.

Cô nhớ rồi!

Cô nhớ lúc cắt đứt dây thừng đã kịp hoá thành chim, thoát được biển lửa và bay ra ngoài. Ra đến nơi, Cao vương đã phục sẵn ở đó, lập tức tấn công những người đi cùng cô. Vì muốn che dấu thân phận, Bình Nhi đánh Mạn Quân ngất đi. Sau đó, trận chiến diễn ra kịch liệt. Sau ba trăm năm, tên Cao Minh Đẳng đó mạnh lên không ít, đã vậy còn không ngại ngần dùng ám khí, đánh cô trọng thương.

Ngọc Ân lấy lại Khai Kỳ Bút. Chẳng có gì lạ khi bút của Vũ tộc vừa được triệu hồi lại bay ngay vào tay người của Vũ tộc. Hắn dùng thần khí mở huyền cảnh, giam mỗi người mỗi nơi. Bình Nhi vì thế cũng mất liên hệ với Đình An và Mạn Quân.

Đúng là ở đời mấy ai lường trước cho thấu đâu bạn đâu thù. Giống như cô năm đó, dù có trí tưởng tượng phong phú đến đâu cũng không thể ngờ một ngày mình lại bị Mộc Kha phản bội. Lạc vào biển tình rồi tan biến, ngậm trái đắng và ôm hận quả thật là bài học xương máu, để cô của mấy trăm năm, mấy vạn năm sau này có cô cũng không thể quên được khoảng thời gian đầy tủi nhục và đau đớn đó.

Ý thức lạc vào góc kí ức cũ kĩ rồi lại vùng thoát. Bình Nhi ngẩng đầu lên, lần nữa quyết quên đi chuyện quá khứ. Khó khăn lắm mới dứt được ải tình, giờ Bình Nhi chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, sớm ngày thăng tiên để không phụ lòng mong mỏi của lão thần Trúc và Trưông lão Vạn Yêu Sơn thôi.

Nhìn đi nhìn lại, huyện cảnh này quả không phải dạng vừa, Bình Nhi soi mãi chẳng moi được chút kẻ hở. Rốt cuộc cảnh này là cảnh nào mà lại tối om tối om như vậy?

“Xuân nhược yên chi

Vì khuy có cổ”

(Tạm dịch: Mùa xuân đã ủa tàn trên nhành cây đỗ thắm. Nhưng vẫn lên ngoài đầu lại nhìn.)

“Thánh nữ, bên kia có tiếng nói phát ra. Mau dẫn tôi đến đó.”

“Vậy cô uống thứ này đi. Sẽ giúp cô bớt đau đớn một phần, nhưng chỉ được một lúc thôi đấy.”

Bình Nhi cho viên thuốc nhận được vào miệng. Cô gái kia biến ra một sợi dây, một đầu ngậm trong miệng, đầu kia bảo Bình Nhi nắm lấy rồi bay về phía phát ra âm thanh. Phía trước có ánh sáng lơ mơ.

Bước qua ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, Bình Nhi thấy mình như được sống lại. Những vết thương trong người dường như tan biến hết. Cô đảo mắt nhìn quanh, không ngờ phía bên kia của bóng đêm lại là cung điện nguy nga, chim ca vui hót, véo véo von von trên cành đào nở rộ. Trở đi trở lại giữa Hoạ Giới và huyện cảnh, một năm bốn mùa mà Bình Nhi cứ mắc kẹt hoài trong mùa xuân, cái mùa với cô mới lắm đau thương lắm sao.

Cách đó không xa, dưới mái đình trong vườn ngự uyển, có đôi trai gái đứng tâm tình, trao nhau bao lời mật ngọt. Trông cử chỉ và ánh mắt nồng thắm của họ, hẳn đang trong giai đoạn mới yêu hoặc như kiểu cổ nhân tương ngộ, có chút luyến tiếc. Nghĩ rồi, Bình Nhi bước sang bên, vốn định tránh đi nhưng không sao giấu nổi tò mò, cũng dọm bước đứng lại hóng chuyện.

Đôi trai gái kia trông rất quen. Dường như cô đã từng gặp ở đâu thì phải.

Bình Nhi tiến đến gần để nhìn cho rõ. Đòi tai Bình Nhi vốn rất thính nên những gì hai người bọn họ nói, cô đều nghe được cả.

Đại loại là vị công tử nọ hỏi người nào đã tặng tiểu thơ kia chiếc quạt giấy với những lời thơ âm đậm như thế. Vị tiểu thơ nọ nói là chiếc quạt ấy là của Linh cảm hoàng hậu cho nàng ta mượn. Bản thân nàng ta cũng cảm thấy ý thơ trên đây quả thật buồn xiết bao. Nói rồi, họ lại quay sang nhìn nhau lần nữa, trông sầu bi vô cùng.

Linh cảm hoàng hậu? Nghe thật lạ. Quốc mẫu của nhà Lý lúc bấy giờ là Linh hiển hoàng hậu hay còn gọi là Trịnh Minh hoàng hậu. Ngoài ra còn có mấy vị hoàng hậu khác, tuy cô không nhớ rõ tên nhưng trong số đó chẳng có ai là Linh cảm hoàng hậu cả. Vậy nên có thể suy ra, một là Lý Thái Tổ mới nạp thêm vào hậu cung, hai là nơi cô đang đứng đây không phải thời Lý Thái Tổ cai trị.

Không được, trước mắt phải rời khỏi đây cái đã.

Nghĩ rồi Bình Nhi nhẹ nhàng lùi ra sau. Đi được ba bước, chợt va phải thứ gì đó. Không kịp được, Bình Nhi khẽ thốt lên. Một luồng khí chậm chậm phả ra trên đỉnh đầu cô. Có vẻ như ai đó vừa mới thở dài. Cô ngẩng đầu lên để trông cho rõ người nọ, liền bất gặp gương mặt thân quen vô cùng.

“Mạn Quân, hoá ra ngài cũng ở đây à? Ngài không sao chứ? Tôi lo cho ngài lắm.” Không giấu nổi mừng rỡ, cô nắm lấy hai cánh tay Mạn Quân, liên tục nói.

Mạn Quân hơi nhú mày nhìn cô, phong thái điềm đạm, đôi môi khẽ cong lên. Ánh mắt tối sầm khi nãy đột ngột sáng lên. Nhưng Bình Nhi không mấy để tâm đến những biểu hiện nhỏ nhất này, lại tiếp tục giục giã.

“Đi thôi! Chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi đây, nếu không sẽ đại loạn mất.”

Vừa định nắm tay Mạn Quân kéo đi, đằng sau anh bỗng xuất hiện vài người khiến cô khựng lại. Một nam nhân trông có vẻ yếu ớt, thấp bé, tay chấp trước ngực, lưng hơi cúi tiến tới chỗ cô vái một cái.

“Người này là...” Bình Nhi nhìn Mạn Quân bằng đôi mắt khó hiểu, lại nhìn dàn cung nữ xếp hàng hàng theo sau Mạn Quân, phất chốc trở nên bối rối.

“Mai hoàng hậu, nàng vừa bảo ta ‘phải mau chóng rời khỏi đây’. Thế là ý gì? Có kẻ khiến nàng cảm thấy không vui chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nhân Gian Huyền Cảnh

Thế là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra? Anh ấy hỏi cô trốn đi đâu. Tất nhiên là thoát khỏi huyền cảnh này chứ còn đi đâu nữa. Thái độ của Mạn Quân thật đáng ngờ, gọi cô nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên giữa cô và Mạn Quân của năm năm trước ở Hoạ Giới.

Có lẽ nào...

Cô ngược nhìn Mạn Quân lần nữa, sẫm soi một lượt từ đầu đến chân. Ngắm kỹ gương mặt bánh bao kia. Ôi không, anh ấy đã có râu, râu mọc đen dưới cằm, rõ ràng đã xa thời điểm hiện tại lâu rồi. Còn cả những cung nữ theo sau hầu hạ kia, cả phong thái đỉnh đạc, cách nói chuyện nhã nhặn nhưng cũng không kém uy phong kia chứ không phải cách nói châm chọc, trẻ trung thường thấy.

“Dạ thừa đức vua cùng Hoàng hậu, trời đã mưa rồi ạ!”

“Trẫm biết rồi.” Mạn Quân khẽ liếc Thái giám rồi quay lại nhìn Bình Nhi bằng ánh mắt ân cần, dịu dàng diu cô vào trong.

Bình Nhi hơi co người lại, cố tránh mấy động tác thân mật của Mạn Quân như cô vẫn thường làm.

Họ gọi cô là Hoàng hậu, có nghĩa là trong tương lai cô sẽ lấy Mạn Quân? Không đúng, rõ ràng lúc này còn gọi là Mai hoàng hậu mà cô lại mang họ Lục. Hai họ này xét đi xét lại không thể phát âm nhầm được. Vậy khả năng cuối cùng có thể xảy ra...

Bình Nhi hoảng hốt đưa tay sờ lên từng bộ phận trên mặt mình. Lông mày, lông mi, mắt, mũi, miệng, chẳng có gì giống với gương mặt trước đây của cô cả. Cô lại đưa tay sờ soạn khắp người, nhìn đôi bàn tay của mình, nhìn chân mình, là chân gót sen.

Không, trước giờ cô đâu có bó chân, sao lại thành thế này rồi? Không, đây... đây đâu phải cơ thể của cô. Không! Người này không phải là cô.

Mặt đất dưới chân cô chao đảo. Một bàn tay to lớn mau chóng nắm lấy tay cô, giúp cô giữ thăng bằng. Ngẩng đầu lên, Bình Nhi trông thấy gương mặt lo lắng của Mạn Quân.

“Nàng không sao chứ? Cảm thấy trong người không khoẻ à? Có cần trẫm cho gọi Thái y không?”

Bình Nhi vội lắc đầu, đứng thẳng người dậy.

“Tham kiến bệ hạ, tham kiến Mai Hoàng hậu.” Đôi nam nữ đứng dưới chòi khi nãy tiến đến cung kính hành lễ với Mạn Quân và Bình Nhi.

“Miễn lễ! Nhật Quang, Vũ nương, hai khanh làm gì ở đây?”

“Bẩm bệ hạ, vừa nãy thần giúp Vũ nương nhặt cây quạt. Sẵn tiện trò chuyện vài câu. Chúng thần chỉ là tình cờ gặp nhau thôi ạ!” Nhật Quang nói.

Nghe câu trả lời của Nhật Quang, Bình Nhi liền nhìn về phía Vũ nương, thấy môi dưới khẽ run, điệu bộ đáng ngờ. Lúc nãy trò chuyện thân mật như vậy, có vẻ hai người bọn họ có tình ý với nhau nhưng vì lý do gì đó lại không dám công khai tình cảm. Nhưng tại sao? Có phải bọn họ làm chuyện không minh bạch không?

Mạn Quân gật đầu rồi lại nhìn Bình Nhi, hỏi với giọng đầy ẩn ý.

“Có thật thế không Mai Hoàng hậu?”

“Dạ bẩm, phải ạ!” Bình Nhi đảo mắt nhìn sang hai người bọn họ rồi lễ phép thưa với Mạn Quân.

Chuyện này dù sao cũng không liên quan đến cô, tạm thời cứ lấp liếm giúp họ trước đã, tự sinh ắt tự diệt. Có điều, đáng ngại ở chỗ Mạn Quân hỏi cô như thế rõ ràng đã nhìn thấu chuyện gì đó. Vị Mai hoàng hậu này ắt cũng có dính dáng gì đó trong chuyện này rồi.

Bầu không khí trong chòi bắt đầu căng thẳng. Bao nhiêu năm rồi, cảm giác khi đứng gần vua vẫn chẳng vui vẻ gì. Mỗi một lời nói của người ấy, tuy tốt tuy xấu, định đoạt tất cả. Mạng sống của một người tuy được cha mẹ sinh ra nhưng sống chết lại do người khác quyết định. Đã vậy, chốn quan trường mưa máu gió tanh, muốn giữ được cái đầu thì buộc phải suy tính không ngừng, từng lời ăn tiếng nói phải cẩn trọng. Có lúc nào tâm được thành thoi đâu. Bởi thế Bình Nhi trước giờ không thích dính líu đến chuyện đại sự, chính trị, lại càng không thích dính líu đến thiên tử là vì vậy.

Bất ngờ, Mạn Quân bật cười. Tiếng cười nghe rất thoải mái làm ba người thờ phào. Đúng lúc mưa cũng tạnh. Hai người họ xin phép cáo lui trước, chỉ còn Bình Nhi và Mạn Quân cùng đoàn tùy tùng ở lại.

“Trẫm đưa nàng về cung.” Mạn Quân mở lời, nắm tay cô một cách tự nhiên.

Bình Nhi vội rút tay lại, lát sau mới giật mình nhận ra bản thân bây giờ đang là Mai hoàng hậu, đáng lý không nên làm vậy. Cô áy náy đảo mắt nhìn ra sau. Con đau dữ dội từ lồng ngực lại dồn lên cổ họng. Bình Nhi vội lấy vạt áo che miệng, gắng át con ho.

“Nàng bệnh rồi à?” Mạn Quân lo lắng hỏi rồi nói với Thái giám “Cho truyền Thái y đến cung Tầm Đường.”

Người nọ vâng một tiếng rồi đi ngay. Sau đó, Bình Nhi ngoan ngoãn theo Mạn Quân hồi cung. Trên đường đi, dường như mấy lần Mạn Quân muốn nói với cô điều gì đó nhưng lại không nói thành lời. Còn Bình Nhi chỉ mong cho chóng hết ngày, nửa đêm lên rồi khỏi đây, hy vọng có thể tìm được cách thoát khỏi thân xác Mai Hoàng hậu.

Từng nghe Đình An bảo người vào huyện cảnh thường sẽ không còn là chính mình nữa. Vốn dĩ cô từng nghĩ câu nói này mang nghĩa bóng, hóa ra lại là nghĩa đen, nhưng đen thế này cũng đen quá rồi. Đôi chân gót sen này đẹp thì có đẹp nhưng đau chết đi được, chưa kể nhờ tới đến, bệ hạ hứng chí gọi cô đến thị tẩm thì khổ. Làm sao mới tốt đây?

“Tôi nay trẫm đến chỗ nàng hay nàng đến chỗ trẫm đây?” Mạn Quân chợt cất tiếng hỏi khi vừa vào đến cung.

Không phải chứ? Điều cô mới nghĩ vừa hay lại được nhắc đến. Độc tâm thuật thế này có phải hơi quá rồi không?

“Ồ... ừm... Hôm nay tôi... à, thần thiếp cảm thấy không khoẻ, chắc phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng mấy ngày. Bệ hạ, thần thiếp sợ ảnh hưởng không tốt đến long thể, mong bệ hạ hiểu cho.” Bình Nhi nói xong rồi ho khụ khụ.

“Nặng thế kia à?”

“Thưa, vâng. Bệ hạ, xin người mau hồi cung, chuyện đại sự vẫn quan trọng hơn ạ!”

Mạn Quân ngẫm nghĩ rồi gật đầu, dặn dò cung nữ chăm sóc cô cho tốt rồi quay đi. Tường đã có thể thoát được, nào ngờ vừa đi được nửa đường thì Mạn Quân lại quay lại, đi một mạch đến chỗ cô, chắc nịch bảo tối nay sẽ ở lại chỗ cô.

Một câu nói thôi mà như sét đánh ngang tai. Bình Nhi cố lựa lời ngon ngọt, tận dụng bệnh tình của mình mà khuyên Mạn Quân hồi cung nhưng huynh ấy vẫn nhất quyết bảo không là không, nhất định phải ở lại vì lo lắng cho cô.

Mạn Quân chỉ ở lại có một đêm, hẳn sẽ không làm gì quá với người bệnh đâu nhỉ?

“Nàng cứ yên tâm. Trẫm sẽ không làm gì quá đâu.”

“Bệ hạ có thể đọc được suy nghĩ của thần thiếp?”

Đáp lại cô là một tràng cười ngất dài nhưng cũng mau chóng tan biến theo làn mây. Mạn Quân hạ lệnh bảo người hầu kẻ hạ đứng đợi ở ngoài, cầm tay cô dắt vào trong và đóng cửa lại. Thay vì cười sáng khoái như ban nãy, Mạn Quân lại dùng ánh mắt đầy tha thiết và mãnh liệt mà xoáy chòng chọc vào cô.

“Nàng... Chẳng lẽ không còn nhớ chút gì sao?” Giọng nói đôi chút thất thần rồi Mạn Quân tiếp lời. “Cũng phải! Hơn mười năm rồi còn gì! Ta rốt cuộc cũng chỉ như bao người khác, là một lữ khách trong đời nàng mà thôi.”

Thấy Mạn Quân đối với Mai Hoàng hậu này tình sâu nghĩa nặng như vậy, Bình Nhi bất giác cũng động lòng. Đã thế, cô cảm thấy đoạn tình cảm này giống như chỉ đến từ một phía của Mạn Quân nên càng thương xót hơn. Dù không nỡ thốt ra lời nhảm tâm nhưng cô đâu phải Mai Hoàng hậu thật sự. Kỉ ức mười năm của hai người, cô không thể nói bừa được.

“Bệ hạ! Không phải lỗi của người đâu ạ! Là do thần thiếp không giữ gìn sức khỏe, thi thoảng đầu óc cứ mơ mơ hồ hồ, không chú tâm được. Vậy nên xin người cứ trách tội thần thiếp.”

Bình Nhi vừa dứt câu thì cơn đau chột nhói trong lòng ngực, ép cô lần nữa nôn ra máu. Lại thêm một cơn đau đầu bất giác ập tới. Hai chân cô chao đảo, đầu óc choáng váng, mắt mờ không ra, thế là loạng choạng ngã đập vào thành bàn.

“Hoàng hậu, hoàng hậu! Nàng sao vậy? Hoàng hậu! Người đâu, truyền thái y cho trẩm Mau!”

Lúc ấy, cô thấy trời đất tối sầm, chẳng thấy cũng chẳng nghe rõ, chỉ loáng thoáng bên tai giọng ai đó cứ liên tục hô hoán. Cả thân thể cô khi ấy được bọc trong vòng tay ấm áp, ấm đến độ khiến cô ngỡ bản thân như đang chôn mình trong những cánh hoa đào một sáng mùa xuân dưới tán cây gỗ mục. Tai cô vang vọng tiếng sáo, tiếng cười, tiếng gọi mình với chất giọng nhàn nhạt mà nồng thắm. Và đôi mắt phù quang của kẻ nào đó áp sát vào cô. Hai mắt cô từ từ khép lại.

Cứ thế, cô thiếp dần đi.

Hôn mê một lúc lâu, khi cô mở mắt, trời cũng đã gần tối.

“Tỉnh rồi à? Khoan nói đã, để ta kiểm tra mạch.” Một giọng nói eo éo vang lên.

Bình Nhi nhú mày nhìn người vừa cất tiếng nói đang ngồi bên giường bắt mạch cho cô.

Đó chẳng phải là vị thái giám gây gò đi theo Mạn Quân mà cô đã gặp lúc ở hoa viên sao? Sao ông ấy lại ở đây? Chuẩn bệnh không phải là việc của thái y à?

“Bị nội thương không nhẹ nhưng nhìn chung đã khá lên rồi. Chốc nữa sẽ có người mang thuốc đến, nhớ phải uống hết đấy.” Ông ta nhìn cô, tiếp tục nói với giọng chột vọt và hơi kéo dài.

“Đa tạ công công. Ngài vất vả rồi.”

“Gọi ta là Đình An.”

Vẫn giọng nói nhào như cháo ấy cất lên nhưng hai từ “Đình An” không khỏi làm cô phát sốt. Nếu không phải vì đang bị thương, hẳn cô đã ngã nhào ra khỏi giường mà cười hả hê một trận.

“Ngài, ngài, ngài... À, không! Trần Đình An, anh An?”

Cô trở mắt nhìn người trước mặt như thể không tin đó là sự thật, đôi lại cô nhận được một cái gật đầu đầy miễn cưỡng.

Một Đình An uy mãnh, tuấn tú, sức vóc hơn người mà bỗng chốc lại bị biến thành một thái giám ốm yếu, yếu điệu, ngực nhỏ mông to kèm giọng nói the thé thế này. Quả thật là chuyện khó tin.

Bình Nhi chậm chậm ngồi dậy sẫm soi gương mặt, vóc dáng con con của vị đang ngồi trước mặt đây. Càng nhìn càng muốn bùng phát. Cô không kiềm được đành phá lên cười, rồi lại ho vài cái, rồi lại cười lẫn cười bò.

“Trần công công! Ngài không cần vì tìm tôi mà hi sinh như thế chứ! Chắc em chết cười mất.”

“Em đừng nói nữa. Anh cũng không ngờ lại nên có sự này.” Đình An ngượng nghịu quay mặt đi.

Ấy vậy mà Bình Nhi vẫn cố tình chọc tức Đình An. Cô hếch cằm nhìn xuống phái dưới, hời hợt.

“Ừm... Anh biết đấy... Vẫn còn chứ? Em nghe nói muốn làm thái giám là phải...” Bình Nhi đưa tay làm hình cái kéo, nháy nháy mắt trêu ghẹo Đình An.

“Lục Bình Nhi! Em dám trêu anh! Để anh đánh mấy phát cho em chữa!” Đình An nói rồi nhảy bổ vào người cô.

Cùng lúc đó, bên ngoài có tiếng bước chân đi đến, thoáng thấy ngoài cửa có cái bóng mờ của ai đó.

“Thưa Lê công công! Ngài có cần chúng nô tài giúp gì không ạ?”

Lúc này cả hai mới sực nhớ ra đây là chốn hoàng cung, không phải giang hồ náo nhiệt, mới thôi không đùa giỡn nữa.

“Không cần đâu. Các người lui ra đi. À khoan, nhớ nhắc người của Thái y viện đem thuốc cho Hoàng hậu đúng giờ đây.” Đình An đáp với giọng the thé.

Đội người bên ngoài đi rồi, Bình Nhi muốn tiếp tục cười đùa nhưng không được nữa. Con đau trong người bắt chợt ập đến dữ dội, quặn thắt từng cơn như ai đang cứa dao mổ xẻ khiến cô muốn thở cũng không được.

“Từ từ, nằm xuống. Ai bảo em đùa quá trớn. Vết thương do pháp khí gây ra không nhỏ đâu.”

Đình An lo lắng đỡ Bình Nhi đặt lưng xuống giường, đoạn nói tiếp.

“Em hứng một chưởng đầu, xem như là chưởng khởi động mà đã như thế này. Tên Mộc Kha kia lại hứng giúp em hai chưởng chính. Không biết sống dở chết dở thế nào.”

Mộc Kha! Hắn bị nặng thế cơ à?

Tuy thâm tâm cô muốn biết tình hình của hắn lúc này nhưng lý trí cô lại ngăn không cho cô cất tiếng, vì thế đành phải giả vờ làm ngơ mà hỏi sang chuyện khác.

“Thế còn Mạn Quân. Anh ấy sao rồi?”

“Hắn? Không vấn đề gì. Lúc đó tình hình hỗn loạn, một mình anh đấu với hai anh em bọn chúng. Khi quay sang đã thấy tên Minh Đăng kia chưởng em một chưởng, cả Mộc Kha và Mạn Quân nhanh như cắt đều xông vào đỡ. Nhưng em biết đấy, Mạn Quân kia là người phàm, lại đứng gần anh nhất nên kịp thời kéo được hắn ra. Kết quả như em thấy.”

Nghe giọng điệu của Đình An, Bình Nhi đoán có lẽ tình hình không ổn chút nào. Mộc Kha lãnh hai chưởng từ pháp khí Cao tộc, nhất định bị thương nghiêm trọng, rất có thể đã không còn nữa.

Vậy mà sao cô lại cảm thấy không vui, ngược lại còn đau đớn, trái tim như bị ai bóp nghẹt. Tại sao?

“Tên Minh Đăng kia ra tay tàn nhẫn như thế, hắn rất muốn lấy mạng em.”

“Thầy hắn giết cả nhà em. Em giết thầy hắn. Nợ máu trả bằng máu, có gì sai đâu?”

“Cái Nhi, mối thù giết người thân không có cái gọi là nợ máu trả bằng máu đâu. Dù xấu xa, độc ác thì vẫn là thầy hắn. Huống hồ em giờ là người của Vạn Yêu sơn, muốn tu tiên, những chuyện này phải buông bỏ...”

“Đủ rồi! Anh ra ngoài đi, em muốn nghỉ ngơi.”

Bình Nhi đáp chần, quay mặt vào trong vách. Tâm trạng cô bây giờ không tốt, những lời triết lý ấy cô không muốn nghe. Chưa kể, cả nhà cô bốn người bị lấy hết sạch ba mạng. Cô lấy lại một mạng, vẫn còn từ bị chán. Sao Đình An lại trách cô chứ?

Đình An nhìn cô thờ hất, biết mình lỡ lời cũng không nói thêm nữa, đoạn kéo chăn đắp sát lên cổ cô rồi ra ngoài.

Tưởng cứ thế là yên, nào ngờ nửa đêm vẫn có người lén vào phòng của Mai hoàng hậu. Tại Bình Nhi vốn rất thánh nên dù là tiếng muỗi vo ve cách đó cả dặm, cô cũng nghe được nên vừa nghe có tiếng bước chân, cô lập tức trở mình.

Trong ánh nến lơ mờ có bóng người thấp thoáng đến gần cô, tay cầm vật gì đó trông như chủy thủ.

Nửa đêm nửa hôm dám đột nhập vào cung của Hoàng hậu, hẳn là có mưu đồ bất chính. Thảo nào khi này Mạn Quân để thái giám thân cận của mình ở lại trông nom cô, hoá ra là để đề phòng những chuyện như vậy.

Nếu Mạn Quân đã đề phòng, e đây không phải lần đầu tiên. Đường đường là chốn hoàng cung mà còn có kẻ to gan thế sao?

Một chút nữa... đội thêm một chút nữa, Bình Nhi sẽ ra tay tiễn hắn lên đường.

Cô nằm im như thể vẫn đang say giấc nhưng thật chất tay đã âm thầm rút Kim Quang Kiếm giấu dưới tấm đệm và âm thầm đếm tiếng bước chân đang ngày một đến gần.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Bịch.

Ngay lúc này!

Bình Nhi trừng mắt rút kiếm đâm kẻ đột nhập. Đáng tiếc, kiếm chưa chạm vai mà kẻ ấy đã la lên thất thanh, cả người run rẩy bò trườn dưới đất, miệng lắp bắp xin tha mạng, xin tha mạng.

“Nếu đã biết quý cái mạng, sao còn dám mò vào đây?” Bình Nhi cố làm ra dáng vẻ cao ngạo của một quốc mẫu, liếc nhìn kẻ đang lẩy bẩy kia, chậm chậm giấu Ô Kim Quang vào đệm khi phát hiện tên ấy mặc quan phục.

“Dạ thưa lệnh bà, con nào dám, con nào dám ạ... Con là Võ Hiền đây, lệnh bà không nhớ ra con sao?”

“...”

“Đức vua thường vẫn gọi con sang mang thuốc cho lệnh bà vì không tin tưởng bất cứ ai, hể đến giờ này là đưa thuốc. Mọi hôm người vẫn thức, hôm nay lại tắt đèn đi ngủ sớm làm con tưởng lệnh bà quên giờ uống thuốc mới vào kiểm tra. Chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng như lời Lê công công nói, lệnh bà bất cẩn té ngã nên mất trí nhớ?”

“Ta chỉ trượt chân một chút, không đến mức như người nói. Mau đứng lên đi!”

“Tạ ơn lệnh bà.”

“Người là nam nhân, ta lại là Hoàng hậu, sau này không có lệnh của ta, không được tự ý vào. Đã rõ chưa?”

Võ Hiền hơi bất ngờ, lén ngẩng mặt nhìn Bình Nhi rồi lại cúi mặt, đáp bằng giọng nhẹ tựa mây bay.

“Dạ bẩm, có lẽ lệnh bà quên, con là Thái giám ạ!”

“Thái giám thì Thái giám, đêm hôm vào phòng ta còn ra thể thống gì?” Cô tức khắc bẻ lại.

“Dạ thưa, con biết lỗi, biết lỗi rồi ạ! Lệnh bà uống thuốc xong, con sẽ đi ngay ạ!”

Nói rồi, Võ Hiền run run, hai tay dân chén thuốc. Bình Nhi đón lấy, đưa lại gần mũi.

“Dạ thưa, không nóng đâu ạ! Máy hôm rày trời lạnh nên khi mang từ Thái y viện qua đây không còn nóng nữa ạ!”

Nghe vậy, cô gạt đầu rồi một hơi uống cạn chén thuốc đắng. Uống xong, cô chợt cảm thấy đau bụng dữ dội, đau đến chết đi sống lại.

“Người, người đã cho gì vào thuốc?”

“Con có cho gì vào đâu ạ? Chỉ là... chỉ là... một chút thuốc làm hư thai thôi ạ! Ha... ha... Lệnh bà, lệnh bà không ngờ tới phải không?”

“Người... người đâu... người đâu!”

“Lệnh bà cứ tiếp tục gào đi, chẳng ai chịu nghe lệnh bà đâu. Trước khi mang thuốc qua, ta đã trộm lệnh bài, sai họ sang làm việc chỗ khác rồi.”

“Mày! Mày không sợ bị trời phạt à? Ta chết thì mày cũng không tránh bị liên lụy đâu! Quân thất đức, thứ ác ôn! Khốn nạn!”

“Ha ha... Lệnh bà, bà đừng nặng lời với con như vậy. Con cũng chỉ theo lệnh người khác mà làm thôi. Con quên nói là ngoài thuốc hư thai, con còn cho một ít thạch tín vào nữa. Lệnh bà! Bà chết rồi thì con còn lo gì bị người ta tố cáo nữa. Huống hồ, chén thuốc này con đâu có lấy từ Thái y viện. Ha ha... Con cũng không phải người đưa thuốc hằng ngày cho lệnh bà.”

Cô bị lừa rồi!

Bình Nhi đau đớn kêu la. Mai hoàng hậu đang mang thai. Đứa bé này vì cô bất cẩn mà mất mạng. Cô quyết không bỏ qua cho kẻ độc ác này. Dù rất đau, cô vẫn cố mò tay lên giường, tìm Kim Quang Kiếm. Tên ấy lập tức phát giác, vội tung chân đá cô ngã ra.

“Con mụ này! Sắp chết mà còn cố! Cứ nằm đó mà rên la cho đã đi! Thật nguy hiểm mà! Giờ tao phải đi. Chốc nữa tên Võ Hiền kia tới đưa thuốc thì mày cũng chết rồi. Thế nên, lệnh bà đừng lo con bị người khác truy tố nữa nhé! Há há há há...”

Tên ấy cất tiếng cười thoải mái, ung dung bước ra cửa. Cửa bật mở thì lính bên ngoài đã mau chóng ập vào vây bắt hắn. Từ sau bức bình phong đặt trong phòng Mai hoàng hậu, Đình An trong thân phận Lê công công bước ra, hai tay chấp sau lưng, nhìn tên ấy cười trịch thượng.

“Sao lại như vậy? Sao lại...? Không thể! Không! Chính mắt ta đã trông thấy người đang châu bên đức vua mà. Ta đã tính toán rất tỉ mỉ. Sao có thể?”

Tên ấy hoảng loạn gào với Đình An rồi sợ hãi nhìn về phía cô bấy giờ đang phui quần áo mà đứng dậy, thản nhiên nhìn hắn nở nụ cười.

“Lệnh bà, lệnh... lệnh... bà! Bà...”

“Thắc mắc sao ta vẫn chưa chết chứ gì? Đơn giản thôi! Chén thuốc ta vừa uống không có độc.” Nói rồi, cô quay sang Đình An. “Lê công công, đa tạ

ngài.”

“Sao nào? Không ngờ rằng mình bị tráo thuốc có đúng không?” Đình An liếc nhìn tên ấy đang thất thần quỳ dưới đất, đoạn ra hiệu cho người áp giải đi.

Tất cả những gì vừa diễn ra đều là vở kịch do Đình An sắp đặt. Lúc anh vào phòng cô, giả vờ nói chuyện linh tinh nhưng thật chất lại tâm tâm tương ứng báo cô biết chốc nữa sẽ có kẻ tự xưng là Võ Hiền mang thuốc độc vào. Hiểu ý Đình An, cô mượn cớ Đình An nhắc lại chuyện cũ, đuổi anh ra ngoài như thể trong thời gian đó, cạnh cô chẳng có ai trông chừng.

Nhờ vậy, tên giả mạo kia mới mắc bẫy, lợi dụng Mai hoàng hậu bị ngã mất trí chưa nhớ hết người thân cận là ai nên tự cho rằng đêm nay là đêm thích hợp nhất để giết chết Mai hoàng hậu.

Chén thuốc bị tráo lúc Bình Nhi dùng Kim Quang Kiếm hù hấn té vạt ra đất. Khó nổi hấn động kịch quá nhập tâm nên việc tráo thuốc càng thuận lợi.

“Lê công công, đúng là ngài đoán việc như thần.”

“Bẩm không phải thần mà là đức vua đấy ạ!”

Mạn Quân?

Cái tên ấy vừa vụt qua trong đầu thì người cũng xuất hiện.

“Tham kiến bệ hạ!”

“Miễn lễ! Mai Hoàng hậu, chúng ta là vợ chồng đã lâu, không cần khách sáo như vậy.” Mạn Quân nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. “Nàng không sao chứ? Lúc này ta đứng đợi bên ngoài mà sốt cả ruột. Kia! Sao y phục của nàng bẩn cả rồi?”

“Dạ thưa là do bị đá trúng đấy ạ!”

Trời ơi anh An, có ai mượn anh nhiều chuyện đâu chứ?

Bình Nhi khẽ liếc Đình An một cái, ý bảo anh đừng nói nữa, vừa quay lại thì toàn thân đã cứng đờ, tứ chi không thể cử động vì bị Mạn Quân ôm chặt.

“Trẫm thật có lỗi với nàng, khiến nàng chịu khổ nhiều rồi.”

Đúng là thời gian càng trôi qua thì cái tính uỷ mị, sến súa của Mạn Quân càng tăng thêm thôi, chưa chi đã xót lòng cho Mai Hoàng hậu rồi. Cũng phải, người ta đang mang long thai, thương cũng đúng thôi.

“Đức vua, thần thiếp không bị gì cả. Lúc này Lê công công nhìn nhầm ấy mà. Thần thiếp bất cẩn bị ngã thôi.” Bình Nhi mỉm cười vỗ lưng Mạn Quân an ủi, đảo mắt sang thấy Đình An đang đứng bụm miệng cười mà muốn đá cho một phát.

“Lê công công!” Mạn Quân chợt buông cô ra, ngoảnh Đình An với vẻ khó chịu.

Đình An ngưng cười ngay nhưng thái độ của Mạn Quân làm anh xoắn tít, thôi không cười nữa, vội cúi đầu, chấp tay ra trước như chờ nghe quở trách.

“Khanh vất vả rồi. Không uống công là người trẫm tin tưởng. Vài tháng tới khanh không cần hầu hạ trẫm nữa, ở lại chăm sóc Mai hoàng hậu thật tốt.” Nét mặt Mạn Quân giãn ra, thay vào đó là nụ cười hài lòng.

“Thưa, thần tuân chỉ.”

“Còn nàng, nhớ giữ sức khoẻ, mang long thai càng phải cẩn trọng. Đợi trẫm tìm được kẻ chủ mưu, sẽ không bắt nàng phải chịu khổ nữa.”

Vì còn nhiều tấu sớ, công văn chưa giải quyết xong, Mạn Quân đành phải rời đi ngay nhưng xem chừng vẫn muốn ở lại vì lo lắng cho cô, lúc buông tay vẫn còn vờn vắn ít nhiều.

Đợi Mạn Quân đi rồi, Đình An cho người lui ra hết, chỉ giữ lại vài người thân cận đứng gác ở ngoài.

“Chúc mừng em sắp được lên chức!” Đình An đùa, mắt hướng về bụng Bình Nhi.

“Anh thôi đi. Em đang khổ tâm lắm đây! Hậu cung trước giờ vẫn sóng gió như vậy. Anh An, có cách nào giúp chúng ta thoát khỏi đây không?”

“Em quên anh từng là thầy bói à? Đã tính toán đâu ra đấy rồi. Canh ba đêm nay là thời cơ tốt. Ô Kim Quang của em còn dùng được chứ?”

“Chuyện, còn tốt chán! Anh khỏi phải lo.”

Cả hai nhìn nhau gật đầu.

Đúng canh ba như đã hẹn, Bình Nhi và Đình An cùng lên ra khỏi cung, thuê hai con ngựa chạy vào rừng. Họ không hề hay biết đằng sau có người âm thầm đuôi theo. Mãi đến khi chạy hết cánh rừng, cả hai mới phát giác, vội ngừng lại và rút kiếm ra.

Từ trong khu rừng u tối, một con vật bay ra, lao thẳng vào Đình An, nhanh đến nỗi anh chỉ kịp đưa cán kiếm lên đỡ, vẫn bị dính một đập vào mặt.

“Hai người các người đi mà không bảo ta một tiếng!”

“Trưởng ai, hoá ra là Thánh nữ phiền phức.”

“Lão Thái giám! Không được vô lễ đâu đấy! Không có ta thì tài nào các ngươi thoát được ra khỏi Hoạ giới?”

“Ha... Xem ai đang nói kia! Không phải tại ngươi thì bọn ta cũng không tốn công tốn sức vào đó.”

“Ai mượn các ngươi? Còn tiếp tay cho bọn chúng. Bị lừa còn không biết. Ngu ngốc, ngu ngốc!”

“Cô nói đủ chưa?” Đình An trừng trừng mắt, mặt đỏ gay.

“Không có óc, không có óc!”

Vũ Như Y kia còn chưa chịu nhường, một hai cái lại Đình An, suýt nữa khiến anh ấy tức đến nỗi hoá thành hổ. Đình An bình thường phóng đảng, nóng tính, kiềm chế được cũng hay lắm rồi.

“Thôi! Đừng cãi cò nữa, là do tôi cả.” Bình Nhi lên tiếng cắt ngang cuộc cãi vã. “Anh An, em xin lỗi. Lúc đó làm họ bị thương, em rất ăn năn nên nhất thời mới đồng ý. Nào ngờ...”

“Không sao mà! Anh không trách em. Bọn chúng là kẻ lừa đảo, em không có lỗi gì cả.”

Bình Nhi cúi đầu, không dám ngước lên. Nhớ ngày trước cô còn là một kẻ lừa đảo, không ngờ bây giờ lại bị lừa lại, hơn nữa còn bị lừa thê thảm, mà kẻ năm lần bảy lượt lừa cô lại là người khiến cô trở thành tên lừa bị.

Quả là báo ứng mà!

Mộc Kha, mối nghiệt duyên giữa ta và ngươi chừng nào mới chấm dứt đây?

Đang lúc phân tâm thì một tia sáng không biết từ đâu loé ra, loé sáng đến chói cả mắt. Ba người bỏ ngựa đi đến chỗ có ánh sáng đó, đi mãi thì đến một cái hồ. Ngay trên mặt nước giữa hồ đó có một quả cầu tròn, nửa bị che khuất, nửa phát sáng, vô cùng to bay lơ lửng. Khối sáng phát ra âm thanh như tiếng kéo công, đồng thời vén nửa tối còn lại ra giúp quả cầu sáng chói loá như mặt trời mới.

“Đó là cổng của nhân gian huyền cảnh. Chúng ta tìm đúng nơi rồi!”

Nhân lúc cổng còn mở, cả ba cùng nhau bay vọt qua nhưng chưa thoát ra ngoài hẳn. Nơi họ tiếp đất tối đen như mực, hẳn lại là khoảng không gian giao nhau giữa các cổng. Lúc này, một phần công lực Bình Nhi đã ổn định trở lại, cô búng tay hoá ra một ngọn lửa bay lơ lửng.

Dù đã có ánh sáng nhưng xung quanh có quá nhiều cổng, chẳng biết đâu mới là cổng ra nữa.

“Này, cô là Thánh nữ. Hẳn phải biết lối ra. Mau chỉ đường đi!” Đình An nói với giọng không mấy thân thiện.

“Ngươi nghĩ làm Thánh nữ thì cái gì của Vũ tộc cũng biết cả à? Đây là lần đầu ta vào đây.”

Đình An nghe thế liền đưa tay vuốt mặt, rồi chống nạnh nhìn quanh. Chẳng còn lựa chọn nào khác, muốn thoát ra ngoài, cả ba phải đi thử từng cửa.

“Bình Nhi, em đừng để những thứ vừa rồi đánh lừa. Những chuyện xảy ra, chưa chắc là thật đâu. Huyền cảnh là nơi hiện thức hoá ước mơ, hay nói cách khác, nếu quá khứ thay đổi hay ước mơ không còn nữa, huyền cảnh mà em thấy sẽ biến mất.”

“Vậy việc Mạn Quân làm vua chưa chắc sẽ trở thành sự thật?” Bình Nhi hỏi lại.

“Đúng vậy! Theo như lời em nói, trong cung còn một nhân vật đáng gờm là Dực Thánh Vương. Nay thân phận Thái tử của Mạn Quân đã sáng tỏ, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ kế thừa ngôi vua. Nhưng còn kẻ kia có chịu thua hay không thì anh chưa biết. Lần trước gặp ở khách điểm, anh thấy dã tâm của hắn không nhỏ đâu.”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Thì cứ tới đâu thì tới vậy!” Đình An nói rồi đặt chân vào cánh cổng phía Nam.

Màn đêm lập tức bị xua tan, khung cảnh trước mắt dần dần hiện ra. Lại là hoàng cung. Có điều, khác với cảnh tượng nguy nga bắt mắt vừa nãy, nơi đây nhuộm đầy máu và xác chết nằm la liệt.

Lính lính chém giết nhau dù cùng chung một nước. Người với người xuống tay với nhau dù cùng chung dòng máu Lạc Hồng.

Hoàng cung thất thủ rồi!

Đình An đưa tay che mũi để tránh ngửi thấy mùi máu, đoạn ngoắc đầu ra hiệu cho Bình Nhi bước trở ra. Vừa đi được vài bước, Bình Nhi bỗng trông thấy Mạn Quân, đứng cạnh anh là hai người đàn ông, một là Đình lão gia, người còn lại không rõ thân phận đang đối đầu với bọn Dực Thánh Vương. Quan sát số lính đứng về phía Mạn Quân và Dực Thánh Vương, số lượng bên Mạn Quân có vẻ yếu thế.

“Anh An, Mạn Quân đang gặp nguy hiểm, em phải tới đó!”

Bình Nhi nói rồi tính bay lại đó liền bị Đình An túm lấy, kéo trở về công huyện cảnh.

“Anh An, anh buông em ra đi. Xem tình hình không chừng Dực Thánh Vương sẽ chiếm được ngôi vua đó.”

“Đừng có hồ đồ! Đây là huyện cảnh, là chuyện của tương lai, chúng ta không nhúng tay vào được đâu. Huống hồ... huyện cảnh này lại là giấc mơ của Dực Thánh Vương.”

“Vậy thì Mạn Quân càng gặp nguy hiểm rồi!” Bình Nhi nói rồi tính quay trở lại.

“Cái Nhi!” Đình An nắm lấy tay cô. “Em bình tĩnh lại! Đừng để tình cảm lấn át. Nơi này loạn đả, không ở lại lâu được, đi mau thôi!”

“Nhưng...”

“Nhưng nhị gì nữa! Hai người không nhanh chân kéo công đồng bây giờ.” Thánh nữ đột nhiên nói xen vào.

Cùng lúc đó, ở chỗ Mạn Quân đang đứng, Dực Thánh Vương đã giành lấy phần thắng. Không để cô nhìn thêm, Đình An nôn nóng kéo tay cô rời ra. Ra đến nơi, Bình Nhi vẫn còn chưa tin vào những gì mình trông thấy.

“Nhi! Em ổn cả chứ?”

“Vâng!” Bình Nhi đưa tay đập lên trán, nhỏ nhẹ đáp. “Chúng ta đi tiếp thôi anh An.”

“Em đừng quên chúng ta là yêu quái. Bao nhiêu người đến và đi trong cuộc đời chúng ta, chết thế nào, bị giết ra sao không có gì là lạ nữa. Cái Nhi, anh muốn khuyên em, lời hứa với Kính Dực khi ấy, em nên giải quyết xong trong kiếp này để kiếp sau không còn gì vyun vẩn nữa.”

Đình An nói đúng. Lời hứa với Kính Dực, lời cô hứa với anh đã mấy kiếp rồi vẫn chưa thực hiện được. Lời hứa của cô với anh chính là thực hiện ước nguyện của anh ấy. Trước lúc ra đi, anh chưa kịp nói đã trút hơi thở cuối cùng.

Đình An vỗ nhẹ vai cô trấn an. Bình Nhi ngược lên nhìn, mỉm cười đáp lại. Vũ Như Y đứng cạnh trông cảnh hai người như vậy thì khinh khinh hừ một cái.

“Tình tứ xong chưa? Giờ ta thấy vậy, ba người mỗi người đi một công, ai tìm được lối ra thì báo lại. Được chứ?”

“Vậy ta với cái Nhi đi chung, cô đi một mình. Vậy đi!” Đình An kéo Bình Nhi bỏ đi.

“Ấy ấy...” Như Y lập tức chạy đến chắn trước mặt. “Nhờ hai người tìm được cửa trước, bỏ ta lại thì sao?”

“Cô nói đúng ý ta đấy! Ta đang tính kế đó đây. Thế này đi, bây giờ mạnh ai về nhà nấy, đừng dính líu đến nhau nữa. Cô đi đường cô, đừng bám theo bọn ta nữa. Thế nhé!” Đình An vui vẻ vỗ vai Như Y rồi lại quay lưng kéo Bình Nhi bước mau đi.

“Nhưng ta là người đã cứu các ngươi mà. Hơn nữa, chẳng phải chúng ta đã thoả thuận, nếu ta đưa các ngươi thoát khỏi Hoạ Giới, các ngươi phải bảo vệ ta sao?”

“Đúng là ta có hứa, nhưng ơn cứu mạng không phải vừa ra khỏi Hoạ Giới đã trả xong rồi à? Ngươi nhìn bọn ta xem, không ngoại thương cũng nội thương. Sống chết những người còn lại thế nào còn chưa biết. Đừng nhiều lời, ta còn phải đưa em ta về chữa trị.”

“Không được! Bây giờ ta đang bị truy sát, không đi cùng hai người, ta chắc chắn sẽ bị giết. Xem như ta cầu xin hai người, cho ta theo với!”

“Cô có bị giết hay không liên quan gì đến bọn ta?” Đình An lạnh lùng hỏi lại.

Thấy Đình An cứng rắn như vậy, Như Y bèn quay sang van xin Bình Nhi.

“Cô nương, xin hãy giúp tôi! Tôi không thể bị giết được. Thật ra... thật ra... Tôi, tôi... tôi không phải là Thánh nữ gì cả. Tôi, tôi chỉ là thể thân cho cô ấy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lục Bình Nhi Thứ Hai

“Vậy bọn ta càng không nên giữ một kẻ mạo danh như cô lại. Tránh phiền phức.” Đình An cười khinh.

Bình Nhi đang không biết tính sao thì con ho bỗng bùng phát. Cô đưa tay vuốt vuốt ngực rồi nói với Đình An.

“Anh An, lúc nãy em bị đánh bất tỉnh, kẹt lại ở huyệt cảnh, bị thương lại chẳng thấy đường, may nhờ có cô gái này. Cô ấy còn đưa thuốc cho em uống. Hay mình cứ đưa cô ấy theo đi.”

“Cái Nhi, em dễ dãi quá rồi. Hẳn lúc nãy em mải chiến đấu với Cao vương nên không biết, trong lúc ai nấy đang vật lộn với bọn Cao tộc, Vũ tộc, cô ta là người bỏ trốn trước tiên. Loại người như vậy, có đáng giữ cạnh không?”

Đình An bình thường sống ngay thẳng, hào hiệp lại thẳng tính, đương nhiên không chấp nhận phường ích kỉ, gian trá, gặp chuyện chỉ biết đến mình. Bình Nhi biết, ấy là loại người Đình An ghét nhất. Nhưng biết làm sao, cô ta vừa nói Vũ tộc đang truy sát cô ta, bỏ chạy trong tình huống như vậy cũng là điều dễ hiểu thôi.

Nhưng cô biết nói bao nhiêu, Đình An cũng không thông cảm được bởi anh vốn là người xem trọng tình nghĩa. Nếu đổi lại người bị truy sát là Đình An, hẳn anh sẽ chẳng ngần ngại cùng những người khác đánh lại bọn người truy đuổi mình.

“Kìa, người ta là con gái, anh đừng chấp nhặt. Em thấy giữ cô ấy lại sẽ có ích. Giờ em mệt lắm, mình mau tìm đường ra đi.” Bình Nhi nói với giọng yếu ớt, thấy người suy kiệt dần đi.

Hình như viên thuốc Như Y cho cô khi nãy gần hết công dụng rồi.

“Để anh công em.”

Nói rồi, Đình An mau lẹ túm tay cô kéo xuống lưng mình, đạp chân bay đi.

Cô gái kia cũng biến thành chim, thoăn thoắt bay theo.

Kiểm tra hết mười công thì cả mười đều không phải, anh bắt đầu thấy nản chí. Trên vai anh, cô cứ liên tục ho hồng hộc, cả người phát run, hai tay bấu chặt lấy tay áo Đình An. Chỗ này lạnh như vậy, anh e cô sớm không còn chịu nổi nữa.

“Rốt cuộc cổng ra ở đâu chứ? Ta đã thử lần lượt hết các cửa rồi kia mà?”

“Chỗ này...” Như Y đột nhiên lên tiếng. “Ta thấy vị trí các cửa ở đây hơi lạ. Ngươi có thấy vậy không?”

“Ý ngươi là sao?”

“Mấy cái cửa này, không ngay hàng thẳng lối gì hết. Cứ nằm xiêu xiêu vẹo vẹo. Ta không nghĩ là ngẫu hứng đâu.”

“Ý ngươi là người làm ra huyệt cảnh này có dụng ý?”

“Ha... Ngươi khinh thường người Vũ tộc ta quá rồi thì phải. Huyệt cảnh này được tạo ra đâu phải để vui chơi. Ta thấy... chúng ta nên xem lại các cửa một lần nữa. Những cửa chúng ta qua đều là thời Lý, có thể đây là một gợi ý.”

Cả hai đang đắn đo suy nghĩ thì Bình Nhi chợt cất tiếng gọi.

“Anh An!”

“Sao vậy cái Nhi? Nói anh nghe!” Đình An quay mặt ra sau nhìn cô, sốt sắng đáp.

“Em lạnh quá!”

Gương mặt tựa trên vai anh trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt và khô khốc, mắt lơ đãng.

“Sao thế này? Cái Nhi, em sao vậy? Sao người lại lạnh vậy?” Đình An hoảng hốt đặt cô xuống, nhanh chóng kiểm tra mạch.

Anh đưa ngón tay ấn nhẹ lên bụng cô, cảm giác chẳng khác gì đang chạm vào một khối đá giữa trời mùa đông trên đỉnh núi cao. Đáng ngại hơn, từ bụng cô trở xuống đều như hoá đá, lạnh toát và cứng đờ ra.

“Không lẽ tên Cao vương kia lại chơi xấu?” Đình An tức giận đập tay xuống đất. “Khốn kiếp!”

Nghĩ rồi, Đình An cởi áo choàng ngoài của mình quấn lên người cô rồi lại công cô lên vai, chạy một mạch vào cửa có tiết trời dễ chịu nhất, tìm đại một căn nhà và đặt cô nằm xuống phẳng.

“Mấy người là ai? Sao lại tự tiện vào nhà tôi?...”

Ầm một cái, người tự xưng là chủ nhà nọ bị đánh bật vào tường, chỉ kịp la lên một cái rồi biến mất. Thấy thế, Như Y vội trở về nhân dạng, chạy đến đóng cửa lại.

Anh lấy chiếc áo choàng trên người cô ra, thay bằng một cái chăn rồi nằm bầm đọc. Tức thì, một toáng binh khí lẫn pháp khí từ trong chiếc áo bay ra, tất cả đều là đồ của Vũ tộc mà anh tịch thu trong trận chiến.

Đình An quét mắt một hồi rồi quyết định chọn lấy một cái có hình dạng giống như ngọc trai, màu đỏ thắm, to cỡ mắt cá. Anh nhét vật ấy vào cổ áo cô rồi đẩy cô ngồi dậy, vận công trị thương cho cô.

“Người có mắt nhìn đây! Nhưng cái này là Nghiệt Hoả, không phải lửa sười ám thường đâu.”

Đình An điềm nhiên không đáp, chỉ tập trung vận công chữa thương cho Bình Nhi. Bầu không khí trong nhà mau chóng nóng lên. Không chịu được cái nóng ở đó, Như Y đành phải bỏ ra ngoài. Đi dạo một lúc, đột nhiên thấy có gì không ổn, cô lập tức quay lại căn nhà đó thì chẳng thấy ai nữa.

Nhân lúc cô vắng mặt, Đình An đã mang Bình Nhi trốn đi.

Như Y nhanh chóng chạy đến vùng giao nhau của huyện cảnh. Đúng lúc luồng sáng trắng từ các cửa phát ra mạnh mẽ, nối với nhau tạo thành chữ “Quan”, loé lên một cái, trên đỉnh đầu hiện ra một cái giống trời.

Lối thoát ngay đó!

Như Y tung cánh bay đến cổng để thoát ra ngoài. Nhanh như cắt, Đình An tung lưới lên không, bắt cô ta như bắt cá. Vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát ra được, cô gái khóc lóc van xin nhưng vô ích. Lần đầu tiên, cô trông thấy cái nhìn lạnh như băng trên gương mặt vốn dĩ luôn hừng hực lửa của Đình An, tựa như người trước kia và người cô thấy bây giờ không phải là cùng một người vậy.

Khi Đình An và Bình Nhi thoát ra ngoài, cánh cổng cũng đóng lại. Sau đó, anh đưa cô về miếu của ông Trúc.

Ông Trúc hay còn được gọi là lão thần Trúc, là người đã cứu sống Bình Nhi khi cô bị Cao tộc truy đuổi. Đến nay, ông ấy đối với cô vừa giống ân nhân, vừa như người nhà, Bình Nhi rất quý lão. Nhưng chỗ ông ấy lúc nào cũng đông người đến quỳ lạy van xin, lúc nào cũng nhang khói bay đầy nên Bình Nhi thường chỉ về đó ngủ vào ban đêm, đến sáng lại chạy đến Đình phủ tìm Mạn Quân.

Lúc trông thấy hai người, ông ấy bất ngờ lắm, nhanh chóng dẫn Đình An vào phòng trong, đặt Bình Nhi nằm xuống.

“Trời đất, mới đi có mấy hôm mà sao thương tích đầy mình thế này? Để ta xem!” Ông Trúc sốt sắng kiểm tra rồi la lên thất thanh. “Ôi chao, nguy rồi, nguy rồi! Đi đâu lại dính phải pháp khí lợi hại như vậy? Nặng thế biết có qua khỏi không?”

“Ông ơi, bình tĩnh lại đi! Con đã xem rồi, là trúng Băng Cốt Tiêu của Cao tộc. Loại pháp khí này làm xương cốt, lục phủ ngũ tạng người trúng phải đông cứng lại. Nếu là người bình thường sẽ ới hết máu trong người rồi teo lại mà chết. May thay con lấy được Nghiệt Hoả của Vũ tộc, tạm thời kềm được độc tính, em ấy không bị sao đâu.” Đình An trấn an lão.

“Hai đứa bây đi đâu mà hết dính tới Cao tộc rồi lại dính tới Vũ tộc. Khổ thân con bé! Sống hoài một kiếp mà đau khổ nghìn trùng.” Ông Trúc than thở, lòng không khỏi lo lắng.

“Tại con làm anh không lo được cho em! Ông đừng như vậy nữa! Lòng con còn hơn lửa đốt ấy chứ!”

“Thế bây giờ tìm được cách cứu cái Nhi chưa?”

“Con định đi tìm Mộc Kha. Pháp khí của tộc cậu ấy, cậu ấy rành hơn con. Không chừng có thể chữa được cho con bé.”

Ông Trúc gật gù đầu rồi thúc Đình An mau đi.

Nói là nói vậy nhưng Đình An đâu biết Mộc Kha đang ở đâu. Lúc bị hai tên Vũ tộc nhốt vào huyện cảnh, anh chẳng biết gì nữa, mở mắt đã trở thành Thái giám, anh còn không khỏi giật mình. Đình An cứ thế vừa đi vừa nghĩ trên phố, đúng lúc trông thấy lính triều đình đi thành đoàn qua chợ, vừa đi vừa khua chiêng đánh trống, loan tin Đại Việt toàn thắng, quân Mạn đại bại làm ai nấy mặt mày hớn hờ.

Nếu Đại Việt thắng, tức đức vua cũng đã trở về. Vậy việc Mạn Quân mất tích...

Nghĩ đến đó, Đình An vội vàng bay đến hoàng cung nghe ngóng tin tức thì đã trông thấy Mạn Quân. Hoá ra đúng như dự đoán, Cao Minh Đăng dù ác độc cỡ nào cũng không dám đụng tay vào Thái tử, có điều, lại chẳng thấy Mộc Kha đâu.

Thời gian không còn nhiều, anh cấp bách quay trở ra, bay đến Mộc phủ tìm người. Đúng thật sau khi hộ tống Mạn Quân trở về an toàn, Mộc Kha về phủ để dưỡng thương nhưng lại từ chối gặp người khác.

“Bị thương nặng lắm à?”

“Vâng! Nhanh thì một tuần đi đứng được, lâu thì cũng phải nửa năm mới bình phục.”

“Coi vậy mà cũng còn mạnh thật. Gặp ta không biết có chịu nổi không.” Đinh An buông lời cảm thán.

“Trần công tử có chuyện gặp cần tìm ngài ấy sao? Có cần tôi chuyển lời không?”

“Phải! Rất gấp! Việc này ta phải tự mình nói.”

“Vậy ba ngày nữa ngài hãy quay lại, tôi sẽ dẫn ngài vào động gặp ngài ấy.”

“Ba ngày?”

Những ba ngày, e Bình Nhi không cầm cự nổi.

“Không được rồi. Ông Hàm, ông biết có cách nào loại bỏ độc do Băng Cốt Tiêu gây ra không? Không giấu gì ông, Bình Nhi đang bị thương nặng lắm! Ta sợ không trụ được đến mai.”

Lão Hàm ngạc nhiên nhìn Đinh An, cuối cùng quyết định dẫn anh vào trong phủ.

Ở một nơi cách thành Hoa Lư không xa, về phía Tây cánh rừng bạt ngàn bao phủ cổ đô, giữa vườn hoa thênh thang thơm ngát, ngay dưới chòi gỗ, có một cô gái đang nắn nốt ngòi bút trên chiếc lông đèn giấy. Dáng người thanh thoát, mặt mũi tú lệ, thần thái thanh thoát, không giấy mực nào có thể tả được vẻ đẹp ngời ngời ấy. Ngật nổi, ánh mắt lại không xứng với nét đẹp kiều sa kia, cứ u buồn và tịch mịch, thoáng như một sớm sương giăng mùa đông.

Nghe có tiếng bước chân, cô gái liếc mắt nhìn qua đôi chút rồi lại tiếp tục công việc của mình.

“Bình Nhi chết rồi.” Đinh An vừa tới thì ngồi phịch xuống ghế, tiện tay ném bảo kiếm trên bàn.

Anh rót tách trà, ngửa cổ uống ực một phát, giọng chua chát.

“Xin lỗi em!”

Cô gái ngừng vẽ vờ trên lông đèn, lẳng lặng đặt bút xuống, mắt nhìn ra hàng bông cúc mới tưới nước.

Trời xanh mây trắng, không khí mát mẻ lại gặp phải chuyện không vui, tuy vậy cô gái vẫn cười thùy mị, tự tay rót thêm một chén trà đưa Đinh An.

“Anh An, không sao đâu. Không lợi dụng được nữa thì thôi. Lần trước cô ta bị trúng độc, em mất hai tháng giúp cô ta hồi phục, thấy cô ta đã yếu lắm rồi. Cũng biết sẽ có ngày này, không ngờ lại nhanh như vậy. Tồn một mạng cũng tìm được Kính Dực, lại còn là bạn bè thân thiết. Sau này tiếp cận tên Mạn Quân kia, không cần chào hỏi lằng nhằng. Cũng đáng! À, còn chuyện cáo thị sao rồi anh?”

“Đúng là! Không biết là họa sĩ triều đình kém hay bọn thường dân kia miêu tả sai nữa. Mấy tên lính kéo nhau đi trên đường, cứ ai đeo mạng che mặt, chiều cao ngang em là hốt vào ngục hết. Đúng là... Tức cười!” Đinh An lắc đầu, cười mỉa mai.

Anh uống cạn chén trà, đoạn ngã người ra sau, tiếp lời.

“Tên Mạn Quân kia đã hồi cung rồi, chẳng bị gì cả. Ngoài bọn người Mạn có mưu đồ làm phản ra, biết ngay Cao tộc không dám đụng đến hắn. Có điều, lần này, nếu em dính líu với cậu ấm kia, không tránh khỏi chuyện triều chính. Em không ngại chứ?”

“Ngại, rất ngại nữa là đằng khác.”

“Vậy làm sao chấm dứt cho xong chuyện này? Không lẽ phải chờ thêm kiếp nữa à?”

Thấy cô gái kia không đáp, Đinh An thở hắt, vắt chân nọ lên chân kia, phũ tay cự tuyệt.

“Em ấy, đừng cố sức. Lục Bình Nhi kia đã chết, em từ bát vĩ chỉ còn thất vĩ, lần này cử thêm người chỉ còn lục vĩ. Em chịu nổi không? Mà cũng trách tên Kính Dực kia, làm con ai không làm, lại làm con của vua!”

“Chỉ trách kiếp trước Kính Dực ăn ở quá tốt!” Cô gái kia cười phì. “Thêm một cái đuôi nữa thôi mà, đợi khi khoẻ em luyện lại mấy hồi. Được rồi, em hứa sẽ giải quyết việc này nhanh gọn lẹ. Hại anh chịu khổ rồi.”

“Nói gì vậy? Ai bảo em là em của anh. Lần này, em tính dùng Lục Bình Nhi nào?”

“Lục Bình Nhi lần trước quá thiếu can trọng. Lần này phải trầm tĩnh hơn.”

“Tính cách thay đổi đột ngột vậy, em không sợ cậu ta nghi ngờ à?”

“Nhưng vẫn là em. Chỉ là không phải em của hiện tại thôi. Con gái nắng mưa thất thường, ắt cậu ta không lạ. Nếu lại có gì khinh suất, em buộc phải tự mình ra tay thôi. Chắc anh không biết, lần trước bị Vũ tộc truy đuổi, hai tên ấy bị thương, anh nghĩ do ai làm?”

“Em?” Đinh An chỉ tay vào cô gái. “Thảo nào chúng bị thương nặng vậy, anh còn bắt ngờ.”

“Chỉ trách Bình Nhi kia quá lương thiện, không dám ra tay. May là đã chết rồi, nếu không để lâu sẽ gây hại cho Kính Đức. Máy ngày tới anh nghỉ ngơi đi. Em đã tính toán xong hết rồi.”

Cả hai nhìn nhau đầy ảm ý.

Một tuần sau, Mạn Quân trở về, Đình phủ mở tiệc. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng là sinh thần của Đình đại nhân, thật ra lại là tiệc mừng Mạn Quân trở về an toàn. Lúc hay tin Mạn Quân mất tích, bầu không khí trong phủ u ám chừng nào thì bây giờ càng vui vẻ chừng đó.

“Mừng cậu về nhà! Mừng cậu về nhà!”

“Cậu ơi, tụi con lo lắm. Cứ tưởng, tưởng...”

Thế là mấy nữ tì đua nhau khóc toáng cả lên. Mạn Quân thấy vậy thì bật cười, vỗ lưng họ an ủi.

“Thôi, khóc lóc gì. Không phải ta đã trở về an toàn rồi sao? Nín đi, nín đi!”

Bữa tiệc kéo dài từ sáng sớm đến tối muộn, anh mới có thể về phòng nghỉ ngơi. Vừa ngã lưng xuống người, vừa hay có tiếng gõ cửa, Mạn Quân lập tức bật dậy, cho người ngoài cửa vào.

“Thái tử điện hạ!” Lý Nhân Nghĩa cẩn thận chốt cửa.

“Sao rồi? Ông có nghe được tin tức gì của Bình Nhi chưa?”

Nhân Nghĩa lắc đầu. Mạn Quân thất vọng hỏi tiếp.

“Còn chuyện lúa chết, ông đã cho người điều tra kỹ chưa?”

“Bẩm rồi ạ! Dựa theo lời khai của những binh lính người Mạn bắt được, bọn họ là người bỏ độc hòng làm dân chúng hoang mang. Có điều, vẫn chưa truy ra được tại sao trong thời gian ngắn lại có thể cùng một lúc bỏ độc trên diện rộng như vậy.”

“Tốt quá! Lọc cô nương cuối cùng cũng được giải oan rồi. Còn vấn đề đói kém, ông đã trình tâu kiến nghị của ta với đức vua chưa?”

“Bẩm thần đã tâu, đức vua rất hài lòng, hiện đã mở kho lương, phân phát lúa gạo và giảm một phần ba thuế cho dân chúng rồi ạ! Theo lời ngài, những châu xã ngài cân nhắc, đích thân mệnh quan triều đình đến phân phát. Hôm qua còn tra ra được, những quan chức nơi đó tham ô bòn rút tiền dân, hiện đã bị bắt giam hết, chỉ chờ ngày xét xử.”

“Vất vả cho ông rồi.” Mạn Quân tỏ vẻ hài lòng. “Chỉ sợ sau chuyện này, có không ít kẻ lấy đó sinh sự với ông, nhất định phải cẩn thận. Chi tiếc phụ hoàng không cho ta tham gia triều chính, bằng không những việc này ta sẽ đích thân ra tay, không liên lụy ai cả.”

“Điện hạ, ngài nói gì vậy ạ? Được làm việc cho ngài là phước đức mấy đời tổ tông để lại. Xin ngài đừng lấy đó mà phiền lòng. Ngài đã là Thái tử, tương lai ắt sẽ đứng đầu vạn người. Chuyện triều chính phức tạp, tranh quyền đoạt thế, tạm thời cứ để thần ra mặt. Ngài cứ từ từ từng bước một, thần sẽ hết lòng phò trợ.”

“Cảm ơn ông! Lý Nhân Nghĩa!”

“Đây là việc một trung thần nên làm! Xin Điện hạ chớ để tâm. Trời đã tối, thần xin cáo lui. Điện hạ hãy nghỉ ngơi đi ạ!”

Nói rồi, Nhân Nghĩa chấp tay cúi đầu, đoạn bước ra ngoài, không quên khép cửa lại.

Hôm sau, vừa sáng sớm, Bình Nhi đột ngột xuất hiện trước Đình phủ làm ai nấy giật thót. Mấy nữ tì xúm xít bu vào hỏi cô suốt thời gian qua cô đã đi đâu, rằng cáo thị của cô đã được gỡ xuống rồi, không cần phải trốn nữa, rằng Mạn Quân cho người tìm cô khắp nơi nhưng không thấy, buồn bã suốt mấy ngày.

Bao nhiêu người, bao nhiêu chuyện bỗng chốc đổ ập lên người Bình Nhi khiến cô chóng mặt, vội bước lùi lại, thái độ không mấy vui vẻ. Thấy cô cư xử kì lạ, mấy nữ tì Đình phủ không làm loạn nữa, im lặng nhìn cô có chút dè chừng.

Không để họ kịp mở miệng, Bình Nhi vội bỏ đi, chẳng thèm chào hỏi ai.

Chạy được nửa quãng, cô rẽ vào một con hẻm nhỏ, chiếc mạng trên mặt bỗng chốc bị gió thổi bay qua tường nhà bên. Bình Nhi định trèo vào lấy thì bị một bàn tay ngăn lại. Hoảng hồn, cô đạp chân vào vai kẻ đó, bật người ngược ra sau, thủ võ.

Người đàn ông nhìn cô phì cười, nhàn nhã bước đến gần.

“Anh Kha?” Bình Nhi thoáng nhú mày rồi mừng rỡ nói. “Là anh Kha phải không?”

“Không là ta thì còn ai nữa? Cái Nhi, mấy hôm ở doanh quân đã học được những gì rồi?”

“Anh Kha!” Cô chạy đến ôm chầm lấy. “Em nhớ anh lắm! Sao hai tháng qua anh không về thăm em?”

Mộc Kha bị cú ôm của Bình Nhi tổng đến, nhất thời bị làm cho hoảng. Y thoáng chút bối rối rồi đặt tay lên đầu cô, vuốt vuốt.

Hắn bảo hân cũng rất nhớ cô.

Hắn ước giá như Bình Nhi thật sự bây giờ cũng như thế với hắn thì tốt biết mấy.

Xe ngựa dừng lại ở ngã ba, trước gốc cây liễu như đã hẹn, đón Bình Nhi và Mộc Kha lên xe. Bình Nhi hết nhìn thăm hoa lót chân, sờ soạn gối kiệu lại kéo rèm hé nhìn ra.

“Thấy thế nào? Có khác thời Bắc thuộc lắm không?” Mộc Kha cười hỏi, mắt nhìn cô không dứt.

“Có ạ! Nhưng hình như chỉ ở kinh thành là được như thế thôi.”

“Bị đô hộ là như thế đấy, đất nước thay đổi một cách chậm rãi. Nhưng từ giờ sẽ không thế nữa, bởi nhà Lý sẽ trị vì lâu đây.”

“Vua là ai thế hả anh?”

Nghe cô hỏi, Mộc Kha chợt đánh mặt nhưng rồi lại giãn ra, có điều không cười nữa.

“Từ giờ không được hỏi những câu như thế nữa. Không thể tùy tiện gọi tên thiên tử. Về đến nhà, anh sẽ chỉ em cách cư xử của thời này.”

Bình Nhi gật đầu dè chừng.

Mới có mấy trăm năm, sao lại nhiều quy tắc đến thế? Như vậy là quá thiệt thòi cho một kẻ ở rừng, ở núi như cô.

Cô nhớ khoảng một tuần trước, cô còn ở doanh trại cùng các anh chị em. Qua một đêm, khi cô mở mắt đã không thấy mình ở đó nữa mà nằm trơ trọi trên một hòn đá ở lưng chừng núi. Ở đó cô gặp lại Đình An, là thầy bói và cũng là bạn thân của Mộc Kha, đến nói cho cô biết trong trận đánh mà cô tham gia, quân ta đã thua, còn cô cũng mất một mạng và ngủ suốt mấy trăm năm sau đó.

Thật khó tin! Bây giờ, đã là thời Lý.

Bình Nhi không nhớ gì nữa, đầu óc cô trống rỗng. Kí ức cô chỉ dừng lại vào trước đêm ra trận cùng đồng đội. Đó là một đêm khó diễn tả vì khi gà gáy cũng là lúc mọi người bước vào trận chiến sinh tử. Mộc Kha khi ấy cũng không ở cạnh cô.

“Em ăn gì chưa?” Giọng nói của Mộc Kha kéo cô về thực tại.

Cô lắc lắc đầu.

“Em ăn đi. Đi bộ đường xa chắc đói rồi. Đất nước không còn chiến tranh, từ giờ ở cạnh anh, không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc nữa.” Mộc Kha vui vẻ vuốt tóc cô.

Cô nhận lấy cái bánh giò từ tay Mộc Kha rồi ngược nhìn anh, ánh mắt vô cùng hân hoan, gật đầu cái rụp một cái. Khi cô ăn hết cái bánh thì xe ngựa cũng dừng lại.

Mộc Kha dìu cô xuống xe. Trước mắt cô giờ đây là một căn nhà gỗ vô cùng lớn, vườn lại rộng, ngào ngạt hương hoa. Từ xa có mấy người hầu đi theo hàng cúi đầu đến, cung kính chào Mộc Kha và Bình Nhi.

Cô hơi lùi ra sau, thoáng chút bối rối, hình như không quen với kiểu tiếp đãi này lắm.

“Từ từ sẽ quen thôi. Tạm thời cứ sống ở đây, khi cần anh sẽ tìm cho em một căn nhà.”

“Sao vậy? Em không được sống cùng anh à? Hay... Anh đã lấy vợ rồi?”

Mộc Kha ngơ người trước câu hỏi của cô, lát sau thì bật cười ha hả. Đúng là anh đã lấy vợ. Và người ấy không phải đang đứng trước mặt anh đây sao?

Cười cho đã, Mộc Kha ho khan mấy tiếng, nén cười đáp.

“Chưa, anh chưa lấy vợ. Mấy ngày ở doanh trại không lo học tập, suy nghĩ lung tung gì thế hả?” Mộc Kha búng nhẹ lên chóp mũi cô.

Bình Nhi cau mày. Biết bao lâu trôi qua rồi, với ngoại hình và điều kiện vật chất Mộc Kha sở hữu, không có vợ mới là chuyện lạ.

Bình Nhi theo mấy nữ tì đến phòng tắm rửa sạch sẽ, thay áo viên lĩnh xanh nhạt. Rồi họ giúp cô chải đầu, búi Chuy Kế. Mộc Kha ngồi ở phòng khách uống trà, trông thấy Bình Nhi đi tới, ánh mắt lập tức sáng lên, tỏ vẻ hài lòng.

“Cáo con, lại đây.” Mộc Kha ngoác tay về phía cô.

Bình Nhi ngoan ngoãn lại gần y. Hắn ngắm nghía gương mặt trắng sáng của cô. Không cần trang điểm, trông cô vẫn xinh đẹp, thanh thoát lạ thường.

Ngất nổi, gương mặt vừa lớn trông có chút non tơ, không đậm thắm như Bình Nhi lần trước tiếp cận Mạn Quân.

“Em đeo vào đi.” Mộc Kha đưa cô một chiếc mạng trắng. “Chốc nữa theo anh ra phố.”

“Sao vậy anh?” Cô nhận lấy chiếc mạng, không giấu nổi tò mò.

“Lúc trở về anh sẽ giải thích rõ.” Mộc Kha nói rồi quay sang một nữ tì căn dặn. “Chốc nữa Hàm quân gia về, bảo ông ấy ta dẫn Bình Nhi ra ngoài có chút chuyện.”

Nữ tì kia vâng một tiếng rồi lui ra.

Mộc Kha thoáng nhìn Bình Nhi một cái, gương mặt hơi hồng, tăng hắng giọng rồi bảo cô đi theo. Cả hai di chuyển ra ngoài bằng xe ngựa, gần đến chợ thì mới bước xuống.

Mộc Kha dù rất vui nhưng vẫn giữ điệu bộ trầm tĩnh, không làm gì quá mức, khoe môi hơi cong lên thường thấy, đôi mắt phù quang sáng tỏ. Hai người dạo bước chậm chậm, cốt để cô kịp nhìn rõ những thay đổi của nước Nam suốt mấy trăm năm qua.

Điều đầu tiên Bình Nhi nhận thấy rõ nhất chính là ở đây có rất nhiều chùa. Đi khoảng chưa tới trăm bước thì lại bắt gặp một chùa nữa. Hình dáng, kích cỡ của các chùa đều khác nhau nhưng nhìn chung đều được chăm chút kỹ lưỡng.

“Nhìn cảnh vật có đoán ra được gì không?” Mộc Kha đưa cô một cái bánh bò vừa mua trên đường, thấp giọng hỏi.

“Có nhiều chùa.” Bình Nhi cắn một miếng bánh, trầm ngâm đứng trước chùa có tượng Phật Quan Âm cao ngất dựng giữa sân chùa.

“Chỉ vậy thôi à?”

Bình Nhi ngược nhìn Mộc Kha một cái, thấy ánh mắt y có chút mong chờ nên lại cúi đầu suy nghĩ.

“A! Em biết rồi. Có phải đức vua theo đạo Phật không?”

“Đúng. Nhưng vẫn còn chậm.” Mộc Kha nghiêm giọng nói, đôi mắt ẩn ý cười. “Lúc này em đến Đình phủ dù chưa nhận chỉ thị chính thức, ở doanh quân em học hành như thế sao?”

Bình Nhi cúi mặt không đáp, tỏ vẻ biết lỗi.

Mộc Kha quên mất, Bình Nhi ở thời chiến có sự biến đổi tính cách không nhỏ. Từ một cô gái ngoan cường, tinh nghịch trở nên ù lì, ít nói. Chuyện này, lỗi ít nhiều cũng do anh.

Còn nhớ lúc Mộc Kha gửi Bình Nhi vào doanh quân học tập, tham gia kháng chiến, cô cũng vừa mới lớn, trông vẻ ngoài chắc chỉ cỡ mười hai, mười ba tuổi, lại là con gái. Suốt thời gian đó, anh không ở cạnh cô, thi thoảng mới ghé thăm, nghe báo tình hình chiến sự ở đó vô cùng căng thẳng, mấy lần cô viết thư gửi về đều là kể chuyện bao nhiêu lần trải qua sinh tử, bạn bè bị chém, bị chặt đứt làm hai, đầu rơi máu chảy ra sao.

Những lúc như vậy, Mộc Kha chỉ hận không thể đem cô tránh xa cái nơi khốc liệt ấy. Bởi anh của khi ấy không đủ khả năng, cũng không đủ sức bảo vệ cô khỏi Cao tộc, đành phải âm thầm để cô rời xa, giúp đỡ từng chút một.

Thế nên cũng không biết từ bao giờ, Mộc Kha gặp lại cô thì cô đã trở thành như vậy.

Hôm nay, lịch sử lại được tái diễn một lần nữa. Cô bé Bình Nhi đến từ thời chiến cạnh anh đây thật ra chỉ là một cái đuôi do Bình Nhi thực tại biến thành. Mỗi lần như vậy sẽ chọn ra một đoạn kí ức để gắn vào đó. Và đoạn kí ức được chọn lần này lại là cô trong thời chiến.

Mà thời ấy, còn ai thân cận với cô hơn Mộc Kha nữa?

Nghĩ rồi, anh cảm thấy lòng bức rức, vuốt mái tóc đen tuyền của cô, hạ giọng.

“Anh xin lỗi. Anh quên mất bây giờ không còn là thời chiến nữa. Cáo con, em không cần cảm thấy có lỗi.”

Bình Nhi vẫn dè dặt không đáp, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn Mộc Kha.

“Có phải lúc trước anh quá nghiêm khắc với em?” Mộc Kha trông nét mặt lăm lét của cô, trầm giọng hỏi. “Hay là vì chuyện đó?”

Bình Nhi ngược mặt nhìn hắn. Đôi mắt đen láy mở to, nhìn thẳng vào đôi mắt phù quang trước mặt, thoáng thấy vẻ né tránh trong mắt cô gái trẻ.

Hoá ra là vậy.

“Anh biết mình tàn độc.” Hắn cúi đầu cười buồn. “Không xứng trách cứ em. Nhưng mà cáo con...”

Hắn đột nhiên nắm lấy hai vai cô, đồng thời cúi đầu, ghé sát mặt mình vào mặt cô. Hơi thở hắt ấm nóng, phả đều đều trên gương mặt nhỏ nhỏ trắng trẻo,

bất giác làm cô rùng mình, hồi hộp nhìn hấn, nhìn vào đôi mắt phù quang vốn luôn băng lãnh nhưng giờ lại có chút bi thương.

“Em là người thân cận nhất của anh, là người anh tin tưởng nhất, thương yêu nhất! Cho nên, đừng sợ anh nữa, được không em?”

Phán đoán của hấn làm cô bất ngờ, như thể đã đánh trúng tâm tư thầm kín bấy lâu của cô. Nhưng lời hấn vừa nói, hết mực chân thành, lại như cầu khẩn, làm cô thấy có chút áy náy, không nỡ làm hấn phiền lòng thêm nữa, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đúng lúc ấy, từ xa, giữa phố xá tấp nập, có tiếng người vọng lại. Mộc Kha quay phắt về phía ấy thì trông thấy Mạn Quân đang vội vàng chen giữa biển người, tiến lại phía này.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Ngày Đầu Tiên

“Cáo con, đi thôi!” Mộc Kha khẽ nói rồi nắm tay cô vội vã kéo đi.

Bình Nhi ơ lên một cái, lơ ngơ quay lại nhìn nam nhân đang gấp rút chen lấn tiến về phía này. Bất giác ánh mắt của cô, thiếu niên kia càng thêm hồi hã, cất tiếng gọi: “Bình Nhi, Bình Nhi!”

“Anh Kha, người kia hình như biết em.”

Cô không thôi ngoảnh đầu lại, cảm giác người này có gì đó rất quen thuộc dù đây là lần đầu tiên cô trông thấy gương mặt đó.

“Không được nhìn! Mau đi theo anh!” Mộc Kha nói ngắn gọn, sắc giọng có chút lạnh lùng, khấn trương.

Hấn kéo cô chạy như bay vào con hẻm nhỏ, loáng cái mất hút. Khi Mạn Quân đuổi đến nơi đã là ngõ cụt, hai bên chỉ toàn thấy chuồng gà cùng rác rưởi, chẳng thấy người đâu.

Quái lạ, không lẽ họ leo tường trốn đi? Thanh niên đi cùng Bình Nhi lúc này là ai?

“Cậu, cậu ơi cậu!” Có tiếng nói hụt hơi từ xa truyền đến.

Mạn Quân vẫn còn đắm chiêu, quay đầu nhìn Thịnh Dật mở hời nhể nhại, mặt đỏ gay gắt vừa hay đuổi đến. Trông thấy Mạn Quân, y than vãn ngay.

“Sao cậu không đợi con? Làm con... làm con chạy muốn chết. Cậu nhìn thấy gì sao? Cậu?”

“Gi cơ? À, chắc ta nhìn nhầm. Không có gì. Ta bảo người đứng đợi kia mà, chạy theo làm gì?”

“Bộ dạng cậu như trông thấy ma ý. Con lo nên mới đuổi theo.” Thịnh Dật đưa tay áo quạt mồ hôi trên trán, nhịp thở dần ổn định lại.

“Có phải sáng nay người phủ ta bảo có Bình Nhi tới tìm không?” Mạn Quân nhiu mày hỏi Thịnh Dật.

Y gật đầu, chắc nịch đáp.

“Dạ phải! Mấy nữ tì bảo đúng là chị Nhi! Nhưng ăn vận rách rưới, không giống bình thường. Biết không có cậu ở phủ nên bỏ đi ngay.”

“Vậy sao?” Hàng lông mày sắc lẹm của Mạn Quân như dính lại vào nhau.

Mạn Quân đưa tay chống cằm, đảo qua đảo lại liên tục mấy vòng làm Thịnh Dật nhìn theo mà chóng cả mặt. Lát sau, y mới bất ngờ dừng lại, đập tay nọ vào tay kia, đôi ngươi như phát sáng.

“Thịnh Dật! Theo ta về!” Nói rồi, Mạn Quân chạy như bay đi.

“Ồ kia... Cậu! Cậu không phải nói muốn đi chùa sao? Cậu! Đợi con!”

Thịnh Dật banh hợng gọi với theo, biết người kia chẳng thèm để ý gì tới lời mình nói mới cuống chân đuổi theo y.

*

Hàm quản gia đang chăm chút sắp xếp mấy chậu Phong Lan mình vừa tậu được, miệng không ngừng xuýt xoa, ra vẻ rất hài lòng. Ngay lúc lão vừa quay đi định tìm gáo múc nước tưới cây thì ào một cái, một trận cuồng phong bỗng ập đến vườn hoa Mộc phủ. Vạt áo phiêu bạt ai đó phát qua một cái, hai chậu Phong Lan trong số năm chậu ngả loảng xoảng trên đất, bể tan tành.

Mộc Kha buông tay Bình Nhi ra, chân vừa chạm đất thì cũng bị tiếng vỡ kia làm cho giật mình, lập tức ngoảnh đầu lại, chân vô tình đạp phải thứ gì đó mềm mềm.

Lão Hàm mặt trắng không còn hột máu, tay chân run rẩy, hót hãi chạy đến chỗ đóa hoa tươi thắm vừa bị ai đó hất ngã, còn nhẫn tâm dùng chân dè bẹp nó, đầu đón gào lên một cái.

“Giết người!”

Mộc Kha vô cùng sững sốt. Y cúi xuống nhìn vật dưới chân mình, hoảng hồn giật lùi ra, nét mặt hoà nhã, điềm tĩnh thường ngày lộ về áy náy.

“Lão Hàm, xin lỗi!”

Lão Hàm khóc lóc một hồi, nghe thấy giọng nói thô thể của ai kia thì tức khắc ngẩng đầu lên. Hai mắt lão đỏ ngầu, đỉnh đầu xỉ khói, rõ ràng đang rất tức giận. Lão tiến đến bàn đá dưới chòi, cầm lấy một xấp giấy chi chít chữ, đặt vào tay Bình Nhi.

Thấy lão như thế, Bình Nhi cũng hoảng hồn, vội đón lấy bằng hai tay.

“Cáo con, em về phòng trước đi. Xem kĩ, có gì không hiểu thì hỏi anh.” Mộc Kha ngoắc đầu ra hiệu cho cô, đoạn nhìn lão Hàm cười cười.

Bình Nhi không đợi hấn nhắc lại lần thứ hai, vội vàng đi ngay, trong lòng cảm thấy như có gì đó không hay ho lắm sắp sửa xảy ra.

Chắc không đâu, Mộc Kha là chủ của nơi này mà. Ông lão kia không lẽ lại dám mắng mỏ anh ấy. Mà có khi...

Nghĩ đến đây, Bình Nhi không muốn nghĩ nữa. Cô lẳng lặng trở về phòng một mình, khép cửa lại, mở xấp giấy trên tay ra xem. Cô chăm chú đọc kĩ ghi chép được gì trên đó, tay lật đều đều nhưng cũng có những chỗ khiến cô dừng lại suy ngẫm khá lâu. Cảm thấy vẫn chưa hiểu lắm, cô lấy bút ghi lại vào một tờ giấy khác, định lát nữa sẽ tìm Mộc Kha hỏi rõ.

Cứ như thế, trời tối lúc nào cô cũng không biết. Ngược lên đã thấy nền được đốt sẵn, loáng thoáng nhớ thấy nữ tì nào đó vừa vào phòng châm đèn giúp cô.

Cửa gỗ vang lên ba tiếng cộc cộc cộc, Bình Nhi cất tiếng cho vào. Cửa đẩy ra, một cô gái trông khoảng mười lăm, mười sáu tuổi bước vào, tay cầm mâm com đủ các món canh, xào. Bình Nhi nhận ra ngay đây là người giúp cô đến phòng, cùng giúp cô thay áo viên lĩnh vừa nãy nên vui vẻ cười chào.

Không ngờ, cô gái kia nhìn cô mà hai hàng lệ rơi, thút thút đặt mâm com lên bàn gỗ.

“Cô sao thế? Sao lại khóc?” Bình Nhi vội đặt bút xuống, tiến đến chỗ nữ tì kia.

Cô gái kia chăm chăm nhìn Bình Nhi, nước mắt không ngừng chảy, như thể suối nguồn không ngừng chảy. Hoảng quá, Bình Nhi mới lấy trong tay áo chiếc khăn tay của mình, lau nước mắt cho cô gái kia.

“Bà ơi!” Nữ tì nọ bật thành tiếng, ôm chầm lấy Bình Nhi.

Bà? Trông cô giống bà của cô gái ấy lắm sao?

“Bà ơi! Bà đi đâu bây giờ mới về? Con nhớ bà lắm bà ơi...”

“Được rồi được rồi! Cô... à, em, à không, chị đừng khóc nữa. Chị ơi?” Bình Nhi bất giác đưa tay vỗ vỗ lưng nữ tì kia, lúng túng chẳng biết làm sao thì ngoài sảnh chợt có bóng người tiến lại.

“Lục Loan!” Mộc Kha bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng cô, bày ra bộ dạng nghiêm nghị.

Nữ tì kia bấy giờ giật bắn mình, mau mau chùi nước mắt vào tay áo, bịn rịn quay đầu lại, đầu cúi gằm.

“Bẩm ông! Con...”

“Ra ngoài.” Giọng Mộc Kha nhàn nhạt như nước nhưng có gì đó khiến người khác rùng mình.

Nữ tì kia lập tức vâng một cái rồi cất bước đi ngay, không dám ngẩng mặt nhìn Mộc Kha lẫn Bình Nhi.

“Anh Kha, cô ấy sao vừa trông thấy em lại khóc thảm như vậy? Em trông giống bà cô ấy vậy à? Này anh la người ta, tội quá đi mất!”

“Không thì không còn gia quy nữa.” Mộc Kha thờ dãi một hơi, phất tay áo người xuống ghế đầu.

Sắc mặt Mộc Kha hình như không tốt, có vẻ chuyện bên chỗ lão Hàm không tốt đẹp gì. Bình Nhi không dám chọc giận Mộc Kha thêm, âm thầm ngồi xuống đối diện và nhắc đũa lên.

“Anh không ăn com à?”

“Chốc nữa anh ăn sau.”

Cô gật gật đầu, lẳng lặng dùng bữa.

Ngoài sảnh, đèn lồng đã được thắp hết lên, toả ánh sáng vàng vàng, hắt lên cây cỏ xung quanh. Cứ giờ này, bầu không khí trong Mộc phủ lại rơi vào trạng thái trầm tĩnh. Mấy nữ tì đã nghỉ tay, chắc cũng đang dùng bữa nên không nghe tiếng bọn họ vừa dọn dẹp, vừa trò chuyện với nhau như ban ngày.

Giữa không gian tĩnh mịch, Mộc Kha chợt ho lên một cái.

“Em.. Đã đọc hết giấy tờ lão Hàm đưa chưa?”

“Dạ chưa. Có những chỗ em vẫn không hiểu lắm.”

“Không hiểu?”

Bình Nhi tức khắc buông đũa, tiến tới bàn đọc sách, lấy ra mấy mảnh giấy vừa viết đưa cho Mộc Kha. Trong lúc đợi hần xem hết, cô tranh thủ húp hết chén canh rau, mắt len lén theo dõi cử chỉ, nét mặt người trước mặt.

Cụ thể trong đó ghi lại việc người được phái đến Đình phủ tiếp cận Mạn Quân lần trước tự xưng là con của một nhà nông nô bình thường. Nhưng không hiểu sao người này ngày nào cũng có thời gian rảnh, sáng trưa chiều đều có mặt ở Đình phủ mà không bị người khác dòm ra ngó vào. Con nhà nông không ở nhà làm nông phụ giúp thầy u, sáng sớm hôm nào cũng ra ngoài kiếm trai làm gì?

Đó là cái thứ nhất.

Thứ hai, Đình Mạn Quân năm nay cũng đã tròn mười lăm tuổi, đã là thiếu niên, hơn nữa lực nghệ cũng giỏi. Trừ việc là cậu ấm sống trong nhung lụa, không có nhiều kinh nghiệm sống ra thì trí tuệ y có thể gọi là hơn người thường. Thế tại sao lại dễ dàng để một cô gái không rõ thân phận, không rõ mặt mũi, nhà cửa quê quán ở đâu cũng không biết tự tiện ra vào phủ, hơn nữa còn kết thân với mình dễ dàng.

Quan trọng hơn, điều thứ ba, y còn đường đường là một Thái tử, tương lai sẽ thế vua cha trị vì nhà Lý. Những chuyện người bình thường còn hiểu, y không lẽ không nhận ra? Trừ phi, Mạn Quân đã biết được gì đó nên mới cố tình giữ cô lại.

Là kẻ ngốc hay giả ngốc còn chưa biết được.

Mộc Kha điềm tĩnh ngồi yên trên ghế, tay cầm tờ giấy, mắt vẫn chăm chú, không hề cử động. Ánh sáng từ chiếc đèn lồng ngoài sảnh từ tốn hắt vào khuôn mặt tuấn tú, mang vẻ thư sinh của y, đôi mắt phù quang nhàn nhạt như nước khe động.

Bình Nhi chăm chú quan sát thái độ của Mộc Kha, tay siết chặt đũa, cơm nuốt không vô. Hễ anh ngưng thở hay hít thở mạnh một phát, cô tựa hồ cũng ngưng thở theo.

Căn phòng rộng như vậy mà trong phòng chỉ có một cái đèn cầy. Hai người dựa vào ánh sáng yếu ớt đó, cùng chiếc đèn lồng ngoài kia, kẻ đọc, kẻ ngắm, không ai nói với ai câu nào.

“Nhìn anh làm gì? Sao không ăn cơm?” Mộc Kha bất chợt lên tiếng, không nhìn lấy cô một cái.

Giật mình, cô cầm cúi động đũa, xúc một cục cơm cho vào miệng.

Giá như ở đây có thêm một người nữa thì hay biết mấy.

“Cáo con, em ở doanh quân nhiều năm như vậy, đi quyền, đánh võ, múa kiếm đều am hiểu cả chứ?”

Anh đột nhiên đổi chủ đề, không hề nhắc gì đến nội dung trong tờ giấy, giọng điệu dửng dưng nhàn nhạt.

“Dạ, một chút.”

“Một chút là như thế nào?”

Cô siết chặt đũa, hơi ngẩng mặt nhìn Mộc Kha, khẽ đáp.

“Người bình thường có thể đấu mười, so với Nguyễn Nhật Thập, Phan Luân thì vẫn còn kém.”

Mộc Kha khẽ cười một cái, ánh mắt ôn hoà chợt trở nên băng lãnh. Anh đột nhiên đứng phắt dậy, phất tay áo một cách tiêu sái, trong tay hiện ra một thanh bảo kiếm sáng chói.

Thanh kiếm trầm trở hoa văn Đông Sơn, vừa cầu kỳ lại tinh xảo, có nét giống với bảo kiếm Đình An thường sử dụng nhưng trông mềm mại, thanh mảnh hơn nhiều. Chuôi kiếm hai màu đen tuyền, vàng kim nổi bật với hoa văn chi chít, trên có treo một miếng ngọc bội vàng đất bóng lờng, không biết là chủ tử tự mua hay được ai tặng.

Nhanh như lúc hấn rút kiếm, hấn tức khắc chìa mũi kiếm thẳng mặt cô. Quá bất ngờ, Bình Nhi chưa kịp đứng lên đã phải khự nự lùi lại, chiếc ghế đầu bị ngã văng qua bên. Bình Nhi không biết bây giờ là tình huống gì nhưng đang lúc ăn com mà động thù thế này thì chẳng có gì vui vẻ.

Cô giương đôi mắt đen láy nhìn Mộc Kha, hoảng hốt nói: “Nhưng em không có kiếm.”

Mộc Kha nghe thế thì hừ lạnh một cái, trưng ra nụ cười nhạt, đôi mắt phù quang điểm tĩnh không chút lay động.

“Anh cần phải lo sao?”

Vừa nói, hấn liền đâm kiếm thẳng đến. Tức khắc, Bình Nhi một tay cầm đũa, một tay cầm chén đỡ lấy kiếm. Thanh kiếm đâm thẳng vào đáy chén, hất một cái, đồng com trắng Bình Nhi đang ăn đang dờ liên văng ra. Cái chén gốm cũng bay theo.

Cục com chưa chạm đất thì Mộc Kha lại chẳng nể nang gì, một đao nhắm tới. Bình Nhi nhanh chóng đưa đũa lên đỡ, đẩy đầu kiếm sang một bên. Cô trực tiếp dùng đũa gỗ, gấp lấy lưỡi kiếm Mộc Kha, vận lực xoay kiếm, kéo hấn xoay theo. Mộc Kha lợi dụng khe hở giữa hai chiếc đũa, lại đâm tới trước mặt cô, khoảng cách gần chạm đến chóp mũi, Bình Nhi bỗng nhanh chóng trượt chân xuống, ngửa đầu né được một đao.

Thanh kiếm đâm trật lao thẳng vào vách gỗ nghe phập một cái. Tiếng kêu đủ làm người khác đứng tim. Nếu lúc này không kịp phản ứng, hấn cái mặt cô đã thành thịt xiên que rồi.

Bình Nhi nhân lúc Mộc Kha rút kiếm, trong một khắc ngắn ngủi, cô hất tung bàn gỗ đựng đầy thức ăn bên trên vào người y. Mộc Kha mau chóng né được, đập chân lên bàn bay lên, nhắm cô mà cầm kiếm xuống. Bình Nhi tay không tát sát, vội huơ chân một vòng đập mấy chiếc ghế bay vào người hấn, mượn lực chống tay lộn người bật dậy, lao như bay ra ngoài.

Phập một cái, Bình Nhi kinh hoàng dừng lại. Kiếm của Mộc Kha lao vút qua không trung, cắm chặt lên cửa gỗ, chặn ngay trước mặt Bình Nhi. Một lộn tóc đen trên đầu cô khẽ khàng rơi xuống. Lưỡi kiếm nằm ngay tầm mắt Bình Nhi, bên và sắc đến nỗi tưởng chừng có thể chém đứt một hạt bụi vô tình rơi xuống.

“Đánh nghiêm túc vào!” Mộc Kha lướt đôi mắt phù quang qua người cô, giọng nhàn nhạt mà như ra lệnh. “Kim Quang kiếm của em đâu?”

Giọng nói của Mộc Kha bây giờ mới truyền vào màng nhĩ cô. Cô thờ dốc quay sang nhìn hấn, nét mặt có chút gì đó không cam tâm, không nở ra tay rồi chuyển dần sang tức tối. Cuối cùng, cô chẳng nói chẳng rằng, bỏ chạy ra ngoài.

Mộc Kha nhìn bóng lưng mảnh khảnh lao vụt đi, bước chân cơ hồ như muốn lao vụt theo nhưng rồi lại thôi. Hấn lẳng lẳng đến rút thanh bảo kiếm của mình, tra vào vỏ. Lưỡi kiếm ngọt ma sát với vỏ nghe xoẹt một cái, nghe nổi cả da gà.

Hấn đưa mắt nhìn lên bầu trời, lúc này đã điểm mấy ánh sao lập loè, nét mặt không vui không buồn, chỉ khẽ thờ dài một cái.

Một người thì hận hấn, một người thì sợ hấn. Dù là cô ở hiện tại hay ở quá khứ, ai cũng xa lánh hấn.

“Bẩm ông, đã đến giờ dùng bữa!” Một nữ tì từ ngoài hành lang tiến lại.

Cô gái này chịu trách nhiệm dọn com cho Mộc Kha đã bao năm nay, cũng không phải lần đầu tiên cô thấy ông bỏ bữa như vậy. Nhưng vì trách nhiệm, cô cũng đến nhắc nhở.

“Ta không ăn.”

Câu nói quen thuộc vang lên. Nữ tì kia như biết trước câu trả lời, nghe chưa hết câu đã gật đầu một cái, im lặng lui đi. Nhưng chưa đi được hai bước, người đó đã bị Mộc Kha gọi lại.

“Dọn đồng lộn xộn này giúp ta. Kêu thêm vài người nữa làm cho nhanh rồi đi nghỉ đi.”

“Vâng.”

“À mà người có thấy cô đâu không?”

Cô ở đây ý chỉ Bình Nhi. Từ lúc đón Bình Nhi thời chiến trở về, người trong Mộc phủ theo lệnh Mộc Kha không được phép gọi Bình Nhi là bà nữa mà phải gọi là cô. Cô gái kia có vẻ chưa quen, còn định hỏi lại Mộc Kha có phải ý nói bà thì bị hấn lườm một cái xanh mặt.

Từ “bà” là cảm kị ở đây.

Nữ tì vội lắc đầu, cúi gằm mặt.

“Dạ thưa con không rõ, nhưng lúc này có thấy cô cầm nắm com bản chạy về phía hoa viên.”

Mộc Kha lẳng lẳng gật đầu như đã hiểu, nét mặt cũng dần giãn ra. Hấn tức tốc đi một mạch đến hoa viên.

Cạnh hồ cá, hấn thấy có bóng người ngồi xổm, tóc đen mới này còn bụi giờ xoa dài phủ kín lưng, dáng bộ chăm chú nhìn vào trong ao. Cô gái không ngừng vung tay như rải gì đó. Hấn chậm rãi đến gần, nhìn kĩ vật trong tay cô, đáy lòng như có gì đó cuộn lên.

Thứ cô rải ấy là nắm cơm trong chén của cô khi nãy chưa kịp ăn đã bị Mộc Kha hất văng. Thảo nào lúc nãy khi thấy cô chạy khỏi cửa còn khom lưng nhanh nhẹn nhặt lấy gì đó.

Hắn biết cô biết hắn đến nên thoải mái lại gần, đứng cạnh cô, khoé môi hơi cong lên như thường thấy.

“Cá Mộc phủ cũng như người, không thích ăn cơm bản đâu.”

Không có tiếng đáp lại. Hắn tưởng cô giận, định tìm chuyện nói tiếp thì một hồi sau có giọng nói cất lên.

“Cơm em rửa rồi. Anh khỏi lo.”

Ngữ điệu có chút hằn học. Ngay tức khắc, cô đứng vụt lên, cầm nắm cơm quăng cái tùm xuống hồ. Lũ cá thấy miếng mồi to như vậy, không cần châu chực đánh nhau từng hạt nữa, trực tiếp lao về phía nắm cơm, ria lấy ria để. Chỗ nước trong hồ bắn lên không ngừng, nhìn hệt như một cái vòi phun nhỏ.

“Đi đâu vậy?”

Mộc Kha bắt ngờ cất tiếng khi thấy Bình Nhi bỏ đi.

Cô ngừng lại, quay đầu nhìn hắn, hai má phụng phịu, bĩu môi. Cặp lông mày đen láy như dính sát vào nhau, đôi mắt huyền hoặc mang chút cô tịch khế cụp xuống, đáy mắt long lanh.

Giận mà cũng đáng yêu thật!

Mộc Kha đan hai tay đằng trước, môi nở nụ cười khả ái, lưng thẳng như thương.

“Lúc nãy là anh thử em. Em nói không bằng Phan Luân đúng là vậy thật. Không sao đâu! Hôm nay là ngày đầu, ngày mai mình sẽ...”

“Thôi đủ rồi!” Cô đột nhiên hét lớn, hai tay siết chặt.

Mộc Kha ngăn người nhìn cô, nét mặt thoáng sững sờ. Giọt nước mắt chực rơi trên gương mặt người đối diện, chạm đất rồi vỡ tan tành. Cứ thế, từng hạt từng hạt thi nhau lao xuống nền đất lạnh. Hắn trông thấy thì càng thêm hoảng hốt, ánh mắt như chững lại, lát sau mới nhích lên định giúp cô lau nước mắt thì cô lại lùi về phía sau.

Cô vội vã chùi nước mắt, điệu bộ khá lúng túng, mãi mới thốt được một câu.

“Xin lỗi anh! Không phải em khóc vì giận anh đâu. Em về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

“Cái Nhi!” Mộc Kha gọi với theo, đoạn hắn tiến lại gần, đặt tay lên vai cô và xoay lại phía mình.

Cô ngược nhìn hắn, hai mắt đỏ hoe, mũi không ngừng sụt sịt. Bằng một cử chỉ ân cần, hắn lấy trong túi áo chiếc khăn trắng, chậm rãi lau nước mắt, nước mũi cho cô.

“Em khờ quá!”

Nói rồi, hắn chột ồm lấy người con gái đối diện, để mặt cô tựa vào khuôn ngực rắn chắc của mình.

“Xin lỗi em! Đạo gần đây xảy ra nhiều việc quá! Nhất thời hơi nóng nảy. Em đừng để tâm nhé! Em mới về đến, còn nhiều cái lạ lắm, mấy ngày tới cứ tranh thủ nghỉ ngơi, công việc để sau hắn tính.”

Hắn tựa cằm lên đỉnh đầu cô, dịu dàng vỗ vỗ tấm lưng hao gầy, đáng về hết sức ân cần. Lát sau, khi tâm tình đã nguôi bốt, cô với hắn mới ra ao sen ngồi hóng gió. Khi trăng lên đủ cao, đứng dưới đất nhìn lên trông như một cái bánh giầy trắng tròn, cô mới chậm rãi mở lời.

“Thật ra, lúc nãy anh hất chén cơm. Em lại nhớ lúc còn ở quân doanh cùng các anh chị em binh sĩ.”

Cô kể khi Mộc Kha gửi cô vào đó, do ngoại hình nhỏ con lại thêm gương mặt non nớt, ai cũng nghĩ cô khoảng mười hai mười ba tuổi. Trong lều cô ngủ có năm chị em, cô được xem là em út. Mấy tháng đầu ra trận, ai cũng quân trang mũ kiếm chỉnh tề, chỉ có cô là bị bắt ở lại quân doanh làm việc trong nhà bếp. Khởi nghĩa bà Triệu diễn ra vồn vện có một năm, mất hai năm để nữ tướng kia âm thầm chuẩn bị, cuối cùng vào năm Mậu Thìn mới quyết định phát cờ khởi nghĩa. Suốt thời gian đó, cô mới nắm được chút binh pháp đao thương. Nhưng chưa kịp ra trận thì cô nghe tin Lục Dận mang quân sang đánh khiến khởi nghĩa thất bại. Khi ấy vô cùng hỗn loạn, giặc kéo quân đi càn quét gặp người giết người, trẻ con cũng không tha, vô cùng tàn độc. Riêng Bình Nhi nhờ có chút phép thuật Mộc Kha dạy mới kịp trốn đi.

Sau đó, cô và anh mất liên lạc.

Chuyện này Bình Nhi không cần kể tiếp, Mộc Kha là người nhớ rõ hơn ai hết. Lúc biết tin bà Triệu thua, Mộc Kha đã tìm cách đánh lạc hướng người Cao tộc, nhanh chóng gửi tin cho Đình An biết để trợ giúp mình rồi đi tìm cô. Hai người đoàn tụ được vài ngày, Mộc Kha phải giao cô cho Đình An, gửi cô đi thành An Lạc Độc ở Yêu Giới. Thời gian này, cả hai không hề liên lạc với nhau bởi nếu Cao tộc biết được đường vào Yêu Giới, không biết sẽ còn có bao nhiêu yêu quái bị sát hại.

Ở đó một thời gian, Bình Nhi trốn Đình An trở lại nhân gian, mượn thân phận con trai. Vì lần trước tham gia khởi nghĩa bà Triệu đã có chút kinh nghiệm, cô tình nguyện tham gia vào một số khởi nghĩa nhỏ do nhân dân tự lập nhưng tình hình không mấy khả quan. Người biết võ không có bao nhiêu, biết chữ lại càng trên đầu ngón tay. Họ tụ tập lại với nhau trước là vì yêu nước, hai là muốn báo thù cho những gì người Hán gây ra cho họ và gia đình họ. Đội quân ô hợp, thủ lĩnh tài cán chỉ ở mức vừa lại không có đường lối cụ thể, chẳng bao lâu thì tan rã.

Xảy ra nhiều chuyện, Bình Nhi lọt vào tay bọn người Hán. Kì lạ một cái là chúng không giết cô, ngược lại còn giữ lại trại. Ở đó, cô được học không ít binh pháp của bọn chúng. Sau này biết được âm mưu chúng định nuôi lớn cô sau đó cho cô cầm quân đánh dân chúng Bách Việt, giao cô thống lĩnh một quận loạn lạc hòng trấn an lòng dân cùng dễ bề cai trị. Biết được âm mưu dơ bẩn đó, không quá khó, Bình Nhi tìm cách lên đi.

Sau đó cô tham gia thêm vài khởi nghĩa tự lập có bài bản. Thắng có, thua có nhưng không lần nào cô từ bỏ. Lúc đầu cô miễn cưỡng ở lại quân doanh chỉ là do Mộc Kha gửi cô vào, nhưng sau đó không biết vì sao chính bản thân cô lại tình nguyện cùng dân chúng đánh đuổi giặc.

Nhất thời, có thể nói giống như cô đã tìm được tín ngưỡng sống của mình.

Chuyện sau đó hãy còn dài, chưa kết thúc nhưng đoạn kí ức của Lục Bình Nhi này lại chỉ dừng ở đó.

“Em nhớ trong những lần tham gia kháng chiến, ở làng có quen vài anh chị em cùng vài người bạn. Ai cũng thấy em còn nhỏ nên có com ăn hay chút thịt cá là nhường cho em dù em đã bảo không cần.”

Nói đến đây, cô bỗng nghẹn ngào.

“Em còn nhớ lúc ở làng, mọi thứ đang hết sức yên bình, bọn người Hán bỗng từ đâu ập đến. Mọi người vất vả lắm mới có được chút com nhưng chúng lại hắt đi, còn đập lên. Em còn nhớ lúc đó thằng Tục đã bắt chấp việc bị bọn chúng đánh đập, ôm lấy cục com ít ỏi rơi trên đất đó. Sau đó bọn em bị giải đi, đến nơi mới biết bọn chúng bắt người Việt tụ tập lại một nơi để xây cầu, xây tháp cho bọn chúng ăn chơi, hưởng lạc. Ai chúng cũng đánh, cũng nện, tới đến chỉ một nửa số người được ăn com. Em ở chung nhóm với thằng Tục, nó cũng không được ăn, thấy em đói, nó lên lấy ra cục com mà nó liều chết giữ được đưa cho em.”

Bình Nhi sưng lại một chút, hai mắt ngân ngấn nước nhưng nước mắt không chảy ra, lại nói tiếp.

“Mấy ngày sau, vì phạm lỗi, thằng Tục... nó... nó bị người ta đánh chết. Dù anh đã dặn không được dùng phép nhưng em vẫn lén. Thằng Tục thoát được đòn roi nhưng tới đến lại đâm ra sốt cao, cuối cùng không trụ được...”

Đến đây, tất cả dồn nén, uất ức như vỡ oà. Cuối cùng cô không chịu được, cắn môi khóc rung rức. Mộc Kha thở dài, gương mặt đầy buồn bã, kéo cô vào lòng. Bình Nhi ôm ghì lấy anh, cơ thể nhỏ bé run lên bần bật, tiếng khóc nghẹn ngào không dứt, lan toả trong bóng đêm.

Lần đầu tiên trong suốt mấy trăm năm dài đằng đẵng, cô mới thấy mình bất lực như vậy. Mọi xúc cảm kìm hãm trong người suốt bao lâu rốt cuộc cũng bùng phát, như con lũ cuốn phăng hết thảy nhưng rào cản bản thân tự đặt ra cho mình.

“Cả anh Cường, anh Gióng, chị Hón, thằng Téo... Ai cũng chết hết rồi!... Vậy mà một người như em lại vẫn còn sống... Đám người Hán khôn kiếp đó!”

Mộc Kha lặng thinh không nói. Hắn cứ vậy vỗ tay lên người cô, lẳng lặng ôm nỗi đau của cô san sẻ bớt cho mình. Hắn hiểu cảm giác của cô, hắn hiểu bởi chính hắn cũng từng trải qua hoàn cảnh giống như cô, chưa kể còn nhiều hơn cô tưởng tượng.

Chuyện không phải của mình em đã yếu đuối thế này, vậy cái lúc em biết anh phản bội em, em đã đau lòng đến cỡ nào đây? Cái Nhi!

Càng nghĩ, hắn càng căm ghét bản thân mình. Trong suốt mấy trăm năm qua, hắn vẫn không ngừng tự nguyện rửa bản thân, không riêng gì đêm nay.

Một ngày nhiều gió cứ thế trôi qua.

Bình Nhi khẽ kêu một cái rồi mở mắt, vùng người bật dậy. Tiếng chim hoạ mi hót trên cành vang lên lanh lảnh, thay cho tiếng gà gáy cô mà cô thường nghe.

Mộc phủ này nằm biệt lập hoàn toàn với nhân gian. Kết giới được giảng quanh phủ. Chỉ cần bước chân ra ngoài, ngoảnh mặt lại sẽ chẳng thấy Mộc phủ đâu nữa, thay vào đó là vách núi cao dựng đứng ẩn sau đám cây cỏ rậm rạp. Vậy nên con chim hoạ mi đang hót véo von này hẳn cũng là vật nuôi ở phủ.

Một tiếng huýt gió bất chợt vang lên.

Chim hoạ mi đang mái mê ca hát lập tức cất cánh bay về phía đối diện phòng cô. Mà nhìn lại, căn phòng cô đang tá túc cũng không phải căn phòng hôm qua.

Cô đứng dậy, mở toang cửa sổ ra nhìn cho rõ, lại nghe thấy tiếng chim hoạ mi riu rít hót tận dãy phòng đối diện. Từ đây đến nơi đó cách một vườn hoa, không xa lắm, đủ để nhìn rõ nam nhân áo trắng cũng đứng từ cửa sổ phòng ấy ngó ra, trông thấy cô, mặt cười vui vẻ.

Không ngờ hai người họ bình thường gian khổ, tái hợp rồi ly biệt không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng có ngày này, sáng sớm thức dậy mở cửa phòng liền trông thấy gương mặt thân thuộc của người kia.

Tiếng gõ cửa chợt vang lên.

“Bẩm cô, đã đến giờ ăn sáng. Chúng con vào giúp cô rửa mặt, thay y phục ạ!”

Bình Nhi ngó ra cửa sổ, thấy có bốn ti nữ đang đứng chờ ở cửa. Người bưng thau nước, người cầm khăn, người cầm giày, người cầm quần áo.

“Không cần đâu. Tôi tự làm được rồi.”

“Nhưng ông đã dặn hôm nay có phải mặc bộ này và đi giày này ạ!”

“VẬY CÁC CÔ ĐỂ TRƯỚC CỬA. CHỐC NỮA TÔI RA LẤY.”

“Nhờ bản sao ạ?” Một nữ ti bất ngờ hỏi, đầu hơi ngẩng lên.

Bất quá, Bình Nhi thò tay ra ngoài cửa sổ.

“Nãy giờ tôi đứng đây mà các cô cứ nhìn cửa phòng mà nói chuyện. Thôi, cứ đưa đồ hết đây cho tôi. Tôi tự làm được.”

Bốn nữ ti thoáng nhìn nhau, nét mặt hơi bối rối, vẫn không chịu quay sang nhìn Bình Nhi đang chống tay ở cửa sổ mà cứ chăm chăm quay về phía cửa phòng đóng kín.

Kì lạ! Gia quy ở Mộc phủ là như thế sao?

Hết cách, cô đành phải đóng cửa sổ, ra mở cửa chính. Bốn cô gái vội nhún mình một cái rồi lập tức ập vào, đi theo hàng lối đằng hoàng. Bình Nhi chưa kịp phản ứng thì đã bị họ ấn xuống ghế. Mấy vụ rửa mặt, đánh răng hay gì đó, bọn họ giúp cô làm hết, hơn nữa động tác cũng cực kì nhanh.

Chẳng bao lâu sau, Bình Nhi đã mặc quần áo xong xuôi cả, tóc tai cũng chải gọn, không búi Chuy Kế nữa mà được thắt bím cẩn thận và chừa một phần tóc xoã, vừa đẹp lại không khoa trương.

Bình Nhi nhìn mình trong gương, cảm thấy rất hài lòng. Cô vận áo viên lĩnh màu hồng kín kẽ, vạt váy trắng xoã nhẹ thướt tha, tóc cài hoa vàng hết sức thủy mị.

“Hôm nay anh Kha tính dẫn tôi đi đâu sao?”

“Dạ bẩm con không biết. Chỉ bảo hôm nay cô nhất định phải mặc bộ này. Ông đang đợi ở phòng lớn chờ cô dùng bữa. Minh đi thôi ạ!”

Bình Nhi bước chân ra khỏi phòng, mắt ngó sang phía đối diện. Người đàn ông đứng mỉm cười với nàng vừa nãy chẳng thấy đâu nữa cả.

Trước khi Bình Nhi tỉnh giấc, Mộc Kha đã dậy từ rất lâu rồi, đứng ra là hần không ngủ được. Hần không ngủ tất nhiên là lão Hàm cũng không được ngủ. Sáng sớm canh năm đã cho người tới gọi lão Hàm dậy, đến phòng gặp hần có chút chuyện. Lão Hàm không biết chuyện gì, nghe bảo hần gọi thì có hơi hậm hực nhưng không dám tức giận, cứ vậy mà ỉ ạch, vừa đi vừa ngập ngừng dài đến chỗ hần.

Mới đặt chân vào phòng, lão đã nghe thấy tiếng thờ dài.

“Bẩm ông đêm hôm cho gọi không biết có chuyện gì?”

“Gần sáng rồi, đêm hôm gì nữa. Lại đây, uống với ta một chén rượu.”

Mộc Kha từ tốn nói, đoạn tự mình rót rượu cho lão. Lão thâm nghĩ rượu cái gì mà rượu, sáng sớm chưa tỉnh ngủ, không trà thì thôi còn bắt lão uống rượu, nhớ như lão có ngủ gật trước mặt hần thật sẽ không biết có chuyện gì xảy ra.

Quả là nham hiểm!

“Lão Hàm, ta nham hiểm chỗ nào?” Mộc Kha liếc lão một cái.

Thì ra nãy giờ lão nghĩ gì, hần cũng đều đọc ra cả.

“Nào có, chẳng qua là chưa tỉnh ngủ, chưa tỉnh ngủ thôi!” Lão thoáng giật mình rồi phui tay cười hì hì, vui vẻ lại ngồi đối diện hần.

Mộc Kha khẽ cười. Trước mặt lão Hàm hần rất thoải mái, không cần trung nộ cười giả tạo như ngày thường.

“Lão nghe nói hôm qua ông và cô cãi nhau một trận to.”

Không đợi hần nói trước, lão Hàm cũng đoán trước được chuyện hần muốn nói là chuyện gì. Lão kéo chén rượu lại gần mình, cho một ngón tay vào rượu, mút thử rồi gật đầu.

“Cũng phải. Gần đây đúng là xảy ra nhiều chuyện bất ngờ. Người trước vừa chết, người thứ hai lại vội vàng xuất hiện. Mà lão nghĩ cũng đúng. Dực Thánh Vương kia đã bắt đầu hành động. Lần này Cao vương không nhân cơ hội giết Thái tử đã là một tổn thất lớn cho hần, chắc chắn sẽ mượn cơ hội người Man liên tục tạo phản, tâu với đức vua, đẩy Thái tử đi quân doanh, cầm binh dẹp loạn để trau dồi khả năng thực chiến, trấn an lòng dân.”

Mộc Kha hừ lạnh, nhấp cạn chén rượu, “Ai thêm lo cho tên Thái tử đó chứ! Ta đang lo cho Bình Nhi, không biết người kia có ý gì, không chừng là sẽ đưa em ấy theo tên Thái tử đó đến quân doanh.”

Lão Hàm vuốt vuốt chòm râu, gật gật đầu.

Chuyện này quá rõ rồi không cần bàn cãi nhiều. Người đầu tiên được tạo ra chỉ với mục đích là tìm được Kính Dực kiếp này và kết thân với hắn. Còn gì thích hợp hơn việc một cô gái bí ẩn bất ngờ xuất hiện, ánh mắt trong trẻo, thần thái vui tươi, gia cảnh tầm thường bên cạnh một nam nhân đã quen sống trong nhung lụa, ngày ngày chứng kiến cảnh đấu đá, tranh quyền đoạt thế đâu chứ.

Cái mới lạ, cái chưa biết sẽ làm người khác thấy bị hấp dẫn và tò mò.

Nữ nhân phải xuất hiện đúng lúc mới là nữ nhân tốt.

Đáng tiếc một chỗ Lục Bình Nhi đầu được tạo ra vội vàng, mục đích chỉ là để tìm người nên vẫn còn non tay, cảm xúc chưa sâu, thần thái so với người thật chưa bằng một phần mười, lại quá thân thiết với Mạn Quân, giữ lâu không chừng sẽ phá hỏng chuyện. Nói chính xác, đó là một phiên bản lỗi.

Nay Thái tử tuổi không còn nhỏ, đã là một thiếu niên anh dũng, đầy khí thế, sắp tới ra binh là chuyện không tránh khỏi. Lục Bình Nhi thứ hai với đoạn ký ức vừa trải qua khổ nạn của chiến tranh loạn lạc, khả năng đánh trận cũng là tích lũy được từ kinh nghiệm từng trải, hẳn sẽ là trợ thủ đắc lực cho gã Thái tử tay mơ kia.

“Có phải ông không nở vội xa cô không?”

Lão Hàm cười gian, “Hay ông sợ cô ở bên Thái tử lâu sẽ nảy sinh tình cảm? Ừ nhỉ! Ai đó bây giờ còn đang xem người kia là anh trai nữa mà.”

Mộc Kha nghe thế thì đứng phắt dậy đảo ra đứng cạnh cửa sổ, khẽ liếc lão một cái sắc lém, phản biện.

“Ai nói người ta lo những chuyện đó. Cái ta lo là Bình Nhi vừa mới về đến, lạ nước lạ cái, mặt mũi tên Thái tử kia ra sao còn chưa biết, nhờ đâu trong quá trình tiếp xúc, hẳn thấy gì đó khác thường, không trọng dụng em ấy nữa thì phải làm sao?”

Dáng vẻ ôn nhu, hoà nhã của Mộc Kha ngày thường như bay biến hết sạch, cứ như thể người đứng trước mặt lão Hàm là một người khác vậy. Kể từ khi người kia mất, cảm xúc của Mộc Kha cứ lên xuống thất thường, suốt ngày lo lắng và tức giận vì những chuyện không đâu.

“Ta biết những ngày này ta có chút thay đổi. Bình Nhi lại càng sợ ta.” Mộc Kha trầm lặng đứng nhìn trời hồi lâu rồi cất tiếng, giọng điệu đã dịu lại mấy phần.

Cái ngày ấy không thôi ám ảnh hắn. Lúc lão Hàm dẫn Đình An vào phủ tìm hắn, xin thuốc trị thương cho Bình Nhi, hắn đã biết khả năng cứu được cô là rất thấp. Băng Cốt Tiêu không phải pháp khí thường. Một khi trúng phải thì phải lập tức vận công ổn định, chậm chậm đẩy chất độc lúc này đang còn ở thể rắn ra, sau đó mới dùng pháp khí hỗ trợ rút hết độc, may ra mới giữ mạng được. Còn Bình Nhi này vốn dĩ không phải người thật nên đã yếu sẵn, lại còn giữ độc tố trong người lâu như vậy chắc chắn chất độc đã hoà vào máu, cho dù có cổ cách mấy cũng chỉ có thể nhìn cô chờ chết mà thôi.

Thế nhưng, Mộc Kha không từ bỏ hy vọng. Hắn dù đang bị thương nặng vẫn cố chạy đến Cao trang viên, lén lấy pháp khí chữa trị đem cho cô, trên đường đi còn đắc tội với không ít lính canh ở đó. Khi hắn cùng Đình An về đến miếu ông Trúc, Bình Nhi dường như đã đóng băng, gương mặt tàn tạ, môi tím tái, đôi mắt hừng sâu. Hắn nhìn quần áo lấm lem máu của cô, nhìn thau nước ngập máu, chiếc khăn đỏ vắt bên cạnh, thấy ông Trúc ngồi rung rức khóc, hắn dù biết nhưng vẫn không dám tin vào mắt mình.

Đã quá trễ!

Đình An can đảm hơn Mộc Kha. Anh từ từ tiến đến gần cô, mắt đỏ hoe như sắp khóc, nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh như băng.

“Anh về rồi đây.”

Bình Nhi không đáp lời nào, chỉ nhìn hắn khẽ chớp rồi lại nhìn sang Mộc Kha, gương mặt bình bình không chút giận dữ nào.

Cô dùng ý nói với Đình An.

“Từ đầu em đã biết em không phải Lục Bình Nhi thật. Lúc em biết mình trúng phải Băng Cốt Tiêu, em đã biết mình sẽ không qua khỏi. Lẽ ra em nên nói anh biết trước, hại anh bồn ba khắp nơi.”

Đình An trợn mắt nhìn Bình Nhi, như mọi đau khổ bất chợt chảy nghẹn lên cuống họng, không cầm cự được nữa, anh siết lấy tay cô, bằng hai tay và cắn mặt khóc.

Cô nhìn anh cười nhẹ, rồi đảo mắt nhìn Mộc Kha đang trân trân như chết đứng, mắt dời về phía này.

“Mộc Kha, đối với người, ta không ghét, cũng không hận. Chỉ là người tạo ra ta muốn ta phải như thế, là ta tự ép mình. Tất cả chỉ có thế.”

Tất cả chỉ có thế.

Hắn còn nhớ chân trời hôm ấy nhuộm hồng. Hễ yêu quái nào nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng đều đứng lại, tất cả đồ cầm trên tay đều bỏ xuống đất, đội mũ thì tháo xuống, đeo mặt nạ thì kéo lên. Vì cảnh tượng ấy như một tiếng kèn hiệu, như một tiếng trống tang, báo là đồng loại của bọn họ, ai đó họ không biết mặt đã không còn nữa.

Cách đứng yên và dõi mắt nhìn về khoảng trời hồng ấy của bọn họ như một cách tiễn đưa không chính thức và đầy tôn trọng với người ra đi, dù đó là ai.

Thế nên càng nhớ lại, hắn càng sợ. Sợ một ngày sẽ lại chứng kiến từng sinh mạng một của cô ra đi. Đó giống như việc nhìn thấy người thân của mình chết rồi lại sống, rồi lại chết trước mặt mình không biết bao nhiêu lần.

Và hắn biết, mạng sống của cô cũng chỉ là hữu hạn. Một ngày nào đó khi không còn đuôi nữa, cô cũng sẽ chết.

Hắn không muốn, không muốn chứng kiến cảnh tượng đó nên từ ngày đầu hắn đón Lục Bình Nhi thứ hai về, hắn đã nghiêm khắc với cô. Hắn muốn dồn hết tâm huyết lên Lục Bình Nhi này, dồn hết vào trận chiến cuối cùng này rồi sau đó hoá giải mọi hiểu lầm. Nếu như thất bại, hắn thà giết tên Mạn Quân kia, chấp nhận việc cô hận hắn suốt phần đời còn lại chứ không muốn nhìn thấy cô vì tên đó mà khinh thường mạng sống của chính mình. Hắn thà chết chứ không cho phép điều đó xảy đến.

“Lão Hàm, ông cầm thư này bí mật đưa Đình An, nhờ gửi đến thành An Lạc Độc giúp ta. Cũng đã đến lúc rồi.” Hắn chấp hai tay ra sau, hơi thở đầy mùi rượu phả ra nồng đượm khắp không gian.

Lão Hàm hơi nhướn mày, thì ra Mộc Kha đã có dự tính từ trước, vội đứng dậy cầm lấy lá thư, miệng đáp ngắn gọn: “Lão đã rõ.”

Nói rồi, lão cầm thư định rời đi nhưng vừa bước ra khỏi cửa, lão đã quay đầu vào, cười cười nói nói với Mộc Kha nhưng ánh mắt lại chẳng có chút thâm tình nào, trái lại khêu khích lại như đe dọa.

“Vậy còn hai chậu hoa lan của lão thì sao hả ông?”

Mộc Kha thoáng hoảng hồn, sau đó dứt khoát xoay lưng về phía lão, lại nhìn về phía chân trời xa xăm, không biết là nhìn cái gì, ra vẻ lạnh lùng rồi ho khan mấy tiếng.

“Cái này... Mai ta vào chợ mua đền cho.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nữ Nhân Cứu Nữ Nhân

Bầu không khí thoáng đảng vô cùng mát mẻ. Người làm trong phủ hết bận rộn dọn đồ ăn sáng rồi lại hào hứng quét dọn, trang trí lại phủ, cảm tưởng như mùa xuân sắp về vậy dù đất trời nước Việt đã bước sang Đông.

Bình Nhi có để ý thấy nhưng không thắc mắc lắm. Cô nghĩ ngày nào ở phủ cũng như thế này cho đến lúc tình cờ nghe được người làm trong phủ nói chuyện với nhau bảo Mộc Kha dặn họ chăm chút lại thủ phủ mừng cô về, không được để bữa bọn.

“Từ lúc bà đi, ông chẳng thêm ngó ngang gì đến phủ cả, cả phủ trầm lắng buồn chết được. Giờ thì vui rồi!”

Bà, bà là ai?

Bình Nhi nhíu mày không rõ người được gọi là “bà” mà cô gái hôm qua và mấy nữ tì này nhắc đến có phải cùng một người không. Bọn họ gọi Mộc Kha là ông, nếu đúng như cô nghĩ thì rất có thể người họ đang nói đến là...

“Em ăn cá đi này! Cá con!” Mộc Kha từ tốn gấp miếng cá bỏ vào chén cô, khẽ gọi.

Bình Nhi giật mình nhìn Mộc Kha, tâm trí thôi nghĩ vẩn vơ, lúng túng cười.

“Em đang nghĩ gì vậy? Chưa tỉnh ngủ à? Có cần anh cho người pha em chén trà không?” Mộc Kha dịu dàng hỏi, cử chỉ hết sức ân cần.

“Dạ thôi. Ăn xong đi vài vòng là tỉnh ngay ấy mà!” Bình Nhi lắc đầu cười, hấp tấp gấp lấy miếng thịt bỏ vào chén Mộc Kha, cười toe. “Anh cũng ăn đi này.”

So với hôm qua, Bình Nhi trông có vẻ vui tươi và hào hứng hơn. Hình như do tâm sự dồn nén nhiều quá, bí bách cộng thêm mới về cái gì cũng lạ lẫm, khác xong một trận là nguôi ngoai ngay. Thấy cô vui hắn cũng vui, tâm sự trong lòng như nước rút cạn dần, cũng thấy mấy phần thoải mái hơn.

Hôm nay hắn đặc biệt ăn nhiều hơn thường lệ, còn dặn người trong phủ ăn cơm không được bỏ mứa, nếu dư thì mang ra ngoài phát cho người cần hoặc làm cám cho heo ăn. Hành động vô ý hắt đổ bát cơm của hắn hôm qua đã đọng chạm đến khoảng ký ức về quá khứ nghèo khổ của Bình Nhi, khi phải

ăn sắn, đào khoai thay cơm. Mà hần đường như cũng suốt quên mình đã từng một thời sống trong nghèo đói như vậy.

Vinh hoa phú quý bao bọc người ta suốt mấy trăm năm, có ai là không thay đổi đâu chứ.

Nhưng cô vừa về đã cảnh tỉnh hần, như tiếng chuông ngân vang lẫn quần áo đó nơi án ngữ chân trời, dẫn kẻ lạc bước trở về chốn an yên và rộng mở tâm lòng vốn đã khoá chặt từ lâu.

“Tí nữa mình đi đâu hả anh?” Cô xi xúp húp ngậm canh, giương mắt hỏi hần.

“Đi đâu?” Hần cũng trở mắt hỏi lại.

Bình Nhi hơi ngần người. Không đi đâu mà lại bắt cô ăn mặc đẹp thế này, lại còn cài tóc vấn hoa các kiểu, không lẽ chỉ quanh quẩn trong phủ cho hần ngắm thôi ư?

Mà đúng là ý hần chỉ có thể thôi chứ hần còn gì nữa đâu.

Như đọc được tâm ý cô, hần khẽ nhướn mày, môi chậm chậm nở nụ cười, búng tay dứt khoát như vừa nảy ra gì đó.

“À, anh định tí nữa dẫn em ra phố tìm mua hoa đèn cho lão Hàm. Từ hôm qua tới giờ cứ cần nần anh mãi.”

Cô ồ lên một cái rồi gật gật đầu. Cũng phải, hôm qua cô thấy lão Hàm giận lắm, mà nét mặt Mộc Kha nhìn lão cũng vài phần kiêng kị. Hần lão phải lợi hại và thân cận với Mộc Kha lắm nên anh mới cần trọng như thế.

Mộc Kha biết cô đang nghĩ khí thế của mình bị lão Hàm lấn mất vài phần nhưng lại không nói ra. Hần ngồi đối diện chống cằm nhìn cô vừa húp canh vừa lẩn quẩn nghĩ, mắt đen giương tròn trông đến buồn cười, lại có chút đáng yêu, chỉ khác là ánh nhìn tối hơn so với Lục Bình Nhi lúc đầu.

Điểm này cũng thật đáng ngại.

Mạn Quân từ đầu chí cuối ngoài mắt ra chẳng nhìn thấy gì khác trên mặt Bình Nhi. Nếu lần này cô trở lại, ánh mắt non nớt lại lộ vẻ ủ rũ trông không giống với ánh mắt thu thủy trong veo lúc đầu thì phải làm sao? Những thứ khác hần có thể lo chu toàn, nhưng còn về suy nghĩ và cảm xúc của Mạn Quân, hần không thể định đoạt được.

Thôi thì thuận ý trời vậy! Đến đó sẽ lại tương kế tựu kế.

Sau khi ăn xong, ra ngoài đi dạo vài vòng là thích hợp nhất. Mấy khu chợ vùng ven thanh chắc chắn không có nên cả hai phải bắt xe ngựa vào tận trung tâm thành Thăng Long may thay mới tìm được vài nơi bán chậu kiểng nhưng đều khan hiếm đến đáng sợ. May thay trên đường đi, Bình Nhi phát hiện một người đàn ông trung niên chờ lúa trên xe bò, sau xe chất mấy cây Phong Lan rừng đủ màu sắc nên kêu lơ xe mau chóng dừng lại.

“Bác ơi, khoan đi đã!” Bình Nhi nhảy xuống xe trước, nụ cười bùng nở sau tấm mạng che mặt.

Mộc Kha xuống xe sau, dặn dò với lơ xe gì đó rồi mới bước đến đứng cạnh cô. Người nọ đảo mắt đánh giá cả hai một lượt, ăn mặc không tầm thường chút nào, tự nghĩ hần là con ông lớn nên có chút vị nể.

“Hai người gọi tôi có chuyện gì?” Ông ta ngừng xe bò lại.

“Cho hỏi lan này bán thế nào?”

Mộc Kha lên tiếng trước, cất giọng mềm mại.

Dù đã trưng ra một bộ mặt thân thiện nhưng thân thể cao to, rắn chắc của hần cùng cặp mày sắc như dao đủ làm người kia thấy mình bị lấn lướt. Nhưng rất nhanh, người kia dứt khoát đáp.

“Không bán.”

“Sao lại không? Không phải ông chờ đi bán à?” Bình Nhi nhử mòi hỏi, lướt mắt nhìn mấy chậu hoa trên xe bò, ước chừng có mười chậu.

“Công tử và tiểu thư thông cảm! Lan này có người đặt mua trước rồi, giờ đang trên đường tới giao cho người ta.”

“Ta thấy có mười chậu, chỉ bằng bán bớt cho bọn ta hai chậu. Giá cả bao nhiêu, cứ nói.”

Mộc Kha thẳng thừng nói nhưng người kia lại một mực từ chối.

“Không được. Mấy chậu Cát Lan, Hồ Điệp này khách người ta đặt từ đầu năm lẫn cơ. Mười chậu đúng mười chậu. Thứ lỗi cho tôi không thể bán.”

Mặc dù Mộc Kha đã lấy ra hai nén bạc để lấy hai chậu nhưng người đàn ông cứ không là không. Ông ta tuy có vẻ tiếc rẻ nhưng lại bảo vị khách này là khách quen, lại có thân phận không nhỏ nên không đắc tội được.

“Hơn nữa làm người phải có uy tín. Tôi tuy không được ăn học tử tế nhưng đạo lý cơ bản cũng còn biết. Hai người đi đi, đừng làm khó tôi nữa. Hay là

mùa xuân hẳn đến tìm tôi. Khi ấy đủ thứ loại lan cho hai người tha hồ lựa.”

Nói rồi người đàn ông nói chỗ ở của mình cho Mộc Kha và Bình Nhi. Người ta đã kiên quyết như thế nên họ cũng không làm khó, chỉ gật đầu bảo có cơ hội sẽ ghé thăm vườn lan nhà ông.

Cũng chỉ là lan, không có gì to tát. Không chừng lão Hàm mấy ngày không đợi được cũng tự khắc đi tìm thôi. Có điều con giận của lão không phải chuyện nhỏ.

“Đi cả ngày rồi, em muốn ngồi nghỉ đâu đó không?” Mộc Kha ôn tồn hỏi cô.

Bình Nhi vội lắc đầu, bảo muốn đi tiếp, muốn nhìn rõ bộ mặt nước Việt thay đổi thế nào so với thời Bắc thuộc. Vậy là hai người lại lên xe ngựa. Nhưng khi đi được một chốc, xe dần đi khỏi trung tâm thành, đường không còn lát đá nữa nên ngồi xe hơi xóc. Cô lại đổi ý muốn đi về vì cảm thấy trong người không ổn. Bình Nhi vén màn xe, tầm trí ngắm cảnh bay mất sạch, chỉ mong sớm trở về Mộc phủ chứ cứ ngồi thế này khoảng chừng chưa đầy nửa nén nhang nữa, chắc cô sẽ nôn thốc nôn tháo mất.

“Dừng xe!” Bình Nhi hét lớn, đoạn tung cửa bước xuống.

Cô quay sang nói với Mộc Kha đang lo lắng đứng cạnh.

“Chắc em đi bộ về phủ. Anh về trước đi.”

Mộc Kha không nói không rằng, trực tiếp đi đến nói gì đó với lơ xe, lát sau thấy người đó đánh xe đi thẳng, bỏ Mộc Kha và Bình Nhi lại.

“Em đi bộ sao anh có thể đi xe. Nghỉ một một chút, không cần về phủ vội.”

Cách đó không xa, có một người đàn ông tiu ngưu kéo xe bò, trên chất lúa và mấy chậu Phong Lan đi về phía hai người bọn họ. Lúc ngẩng đầu lên, trông thấy Mộc Kha và Bình Nhi, ông ta mừng hết lớn, về u buồn xe lẫn tức tối lẳng lặng núp sau những nếp nhăn nhỏ trên nơi khoé miệng và đuôi mắt.

“Hai vị công tử, tiểu thơ!” Ông ta vui vẻ kéo xe bò lại. “Hai người có mua hoa không? Tôi bán!”

Mộc Kha và Bình Nhi thoáng nhìn nhau, không biết cái người này định giờ trò gì.

“Lúc này ông mới bảo không bán còn gì. Vừa rồi còn cứng lắm mà, sao giờ lại như cọng bún thiêu thế?” Bình Nhi nén cơn buồn ói xuống, khó hiểu nhìn ông ta.

“Cô nương đừng nhắc nữa! Càng nhắc tôi càng tức! Lúc này tôi đến giao hoa thì lại trở mặt, nói không mua nữa, bảo tôi đem về.”

Trên đời này đúng là lắm kẻ ngang ngược, nghĩ cũng tội người đàn ông này.

“Thế sao khi người ta đặt ông không nhận tiền trước. Người ta có chức có quyền, đâu sợ bị ông ăn quýt.”

“Cô nương hẳn không biết! Năm nào họ cũng đặt hoa chỗ tôi, rất là uy tín. Không biết tại sao năm nay lại giờ chứng!”

Người đặt hoa lan vào mùa đông là đã thấy lạ rồi. Người thường sẽ chọn mùa xuân hay hè gì đó, thời tiết đẹp, nhiều dịp lễ lộc cúng bái mà mua hoa về chưng, có ai lại mua nhiều hoa như vậy vào mùa đông lạnh lẽo chứ. Mà Phong Lan rừng ở đây cũng không phải loại dễ tìm và dễ trồng.

“Vậy bọn ta lấy hai chậu.” Mộc Kha mau lẹ đáp, không thắc mắc gì thêm.

Người đàn ông mừng rỡ, đưa hoa cho họ, mỗi người ôm một chậu, tất nhiên giá cả không thể trả mỗi chậu một nén bạc như vừa nãy được, cứ theo giá thị trường mà làm thôi. Người đàn ông cũng biết điều, vui vẻ trao hoa và nhận lấy tiền, không quên cảm ơn họ.

“Ta mang về, nếu người nhà ta thích, lần sau sẽ lại đến chỗ ông.” Mộc Kha vuốt nhẹ lên cánh hoa, nhẹ giọng nói.

“Tất nhiên là được, được. Hoan nghênh hoan nghênh. Giờ tôi đem số hoa này ra chợ bán nốt đây!”

Nói rồi, ông ta kéo xe bò đi tiếp vào trung tâm thành Thăng Long, còn Bình Nhi và Mộc Kha đi theo hướng ngược lại. Chợt, từ đằng xa, một vị cô nương xinh xắn, vẻ ngoài trông quý phái cao sang tất tả chạy về phía này, trông nét mặt như đang rất vội, vừa chạy vừa kêu to.

“Bác Thân, đợi một chút đã!”

Vì chạy quá nhanh, váy lại dài nên chân và váy vướn vào nhau. Cô gái chỉ kịp la lên một cái, hai tay duỗi thẳng, đầu cắm xuống đất chuẩn bị gặp Thổ Địa thì bỗng một bàn tay từ đâu vươn rộng ra, đỡ lấy eo cô. Cô gái nửa đứng nửa nằm trong vòng tay người bên cạnh, ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu người lạ mặt, phút chốc không thấy rõ gương mặt, chỉ thấy được bờ vai gầy gầy của người đó.

Một giọng nói ân cần vang lên.

“Cô nương không sao chứ?” Bình Nhi một tay cầm chậu hoa, một tay đỡ nỡ nhân, dáng đứng vững vàng như núi.

Cô gái kia chậm rãi lắc đầu, vốn dĩ lúc đầu thấy có chút xao động nhưng khi biết là nữ thì có hơi thất vọng, vội vã đứng dậy, đáp với giọng lịch sự.

“Đa tạ cô nương đã giúp đỡ.” Cô gái nói rồi nhìn với theo người đàn ông kéo xe bò ở quãng xa rồi nhìn Bình Nhi. “Cô nương, thứ lỗi tôi có việc gấp đi trước. Lần nữa cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí.” Bình Nhi khẽ lắc đầu, mỉm cười hoà nhã.

Cô cầm chậu hoa bằng hai tay, xem xét thử có bị trầy xước ở đâu không thì chợt có cảm giác ón lạnh nổi da gà, quay sang thì thấy Mộc Kha đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt sáng rực hơi khó hiểu.

“Anh sao vậy?”

“Đột nhiên anh vừa mới phát hiện ra, cái Nhi nhà ta thật là tiêu sái.” Mộc Kha trầm trồ thán phục, hai mắt không giấu nổi sự ngưỡng mộ.

Bình Nhi dờ khóc dờ cười nhìn Mộc Kha, nghe thế liền bật lại ngay.

“Anh là nam nhân mà lại để nữ nhân cứu nữ nhân. Thật là!”

“Ấy cáo con, em đứng gần cô ấy hơn, nhích một bước là đỡ được rồi. Cần gì đến anh. Té một cái, trầy mấy cái hoặc cùng lắm sứt đầu mẻ trán thì về cầm máu, chấm chỉ bôi thuốc là ổn ngay.” Mộc Kha nói nhẹ như bâng, khoe môi cong lên châm chọc.

Bình Nhi lắc đầu nhìn Mộc Kha một cái. Nhan sắc với con gái người ta quan trọng như thế mà Mộc Kha nói đơn giản như thế tuy ý ném một khúc củi rồi nhặt lại xoa nắn vậy. Lí lẽ của Mộc Kha không phải không đúng nhưng làm Bình Nhi thấy người này lại quá thờ ơ, thể tương lai sao lấy được vợ? Nhắc đến vợ mới nhớ, cái người được cái gia nhân ở Mộc phủ gọi là “bà” không biết có phải là vợ Mộc Kha không nữa. Nếu đúng là vợ thì tại sao Mộc Kha phải giấu? Hôn nữa, người ấy bây giờ đang ở đâu?

Hai người cất bước đi tiếp được khoảng mười bước thì đằng sau có tiếng gọi lại.

Không biết là lại chuyện gì nữa.

“Hai vị xin chờ một chút!”

Cô gái vừa được Bình Nhi giúp khi nãy tắt tả đi đến, theo sau là người đàn ông bán hoa lan cũng mới vừa gặp đây.

“Thất lễ quá! Hai chậu lan này có thể bán lại cho tôi không?”

Mộc Kha và Bình Nhi méo mặt nhìn nhau. Chỉ có mấy chậu lan mà sáng giờ dành qua dành lại. Bình Nhi tính mở miệng từ chối thì người đàn ông bán lan vội kéo xe bò đến, giới thiệu với họ cô gái này chính là khách quen năm nào cũng mua hoa lan ở tiệm. Ông ta bảo đáng lẽ lúc này không định bán lan cho cô gái kia vì còn câu nệ chuyện bị người làm trong phủ cô ta đuổi đi lúc nãy nhưng vì cô gái cầu xin quá, ông ấy cũng mủi lòng.

“Nãy giờ tôi quên giới thiệu với hai vị, tôi tên Đàm Lê Thu, người của Đàm phủ.”

Đàm Lê Thu? Đó chẳng phải là người Lục Bình Nhi thứ nhất giả dạng trà trộn vào điện Hàm Quang được ghi trong báo cáo đấy sao? Nếu cô nhớ không lầm, người này là con gái cung của Đàm Đô thống. Không ngờ lại có ngày có duyên gặp nhau thế này.

“Hoá ra là Đàm tiểu thư. Tại hạ là Mộc Kha, còn đây...”

“Tôi là học trò cũ của Mộc đại nhân, họ Lục.” Bình Nhi vội cướp lời.

Học trò cũ? Mộc đại nhân?

Mộc Kha vội liếc sang cô, ý nhị cười một cái, cũng chẳng chất vấn hay tỏ vẻ bất ngờ gì, ngược lại còn lấy làm thích thú.

Cô gái kia nghe vậy cũng chỉ biết vậy, gật đầu một cái rồi vào thẳng vấn đề. Cũng giống lúc nãy thôi, mục đích của Lê Thu là muốn mua hai chậu hoa kia. Không cần đợi cô gái phân trần, Bình Nhi đồng ý ngay, không những không lấy tiền mà còn tặng luôn hai chậu hoa. Mộc Kha thấy thế cũng không phản ứng gì, cô bảo gì thì nghe đấy, vui vẻ trao chậu hoa tốn bao nhiêu nước miếng mới có được đưa người ta.

Đàm tiểu thư rồi rít cảm ơn, nói hôm nay là ngày giỗ u cô ấy. U cô ấy khi còn tại thế rất thích lan rừng nên cứ đến ngày này, cô lại mua lan bày trong phủ.

Quả là một đứa con hiếu thảo!

“Thế tại sao lúc này cô lại từ chối không nhận hoa nữa?”

“Mộc đại nhân, tôi cũng không biết sao thầy tôi lại tự dưng phản đối như vậy. Khi nãy tôi không có ở phủ, lúc về thì nghe thầy tôi ra lệnh cho người làm trong phủ đuổi bác Thân đi nên mới chạy theo.”

Chắc Đàm đô thống lại khó ở gì đây. Ông ta là người của Dực Thánh Vương. Thái tử bình an trở về, Dực Thánh Vương không vui, ông ta cũng bị liên lụy không ít.

Bọn họ trao đổi qua loa mấy câu nữa, tới tận cửa Đạm phủ, Đạm tiểu thư liền cho người ra chuyển số hoa lan vào. Mấy chậu hoa lan mỏng manh lại không nặng nên chỉ kêu có năm người làm, mỗi người hai chậu, còn được dặn tới dặn lui là phải cẩn thận. Nhìn không khí trong phủ tất bật như vậy, khách khứa cũng đông, Mộc Kha đoán đúng là có gỗ thật. Trong ngày quan trọng thế này mà người kia còn kiếm chuyện gây sự, hẳn là tình hình bên Dục Thánh Vương không ổn chút nào. Hoặc đằng sau còn có nguyên nhân gì khác.

Hắn chợt muốn hỏi thêm nhưng nhận ra bản thân hơi nhiều chuyện nên thôi không nói nữa.

Đạm tiểu thư dường như rất có hảo cảm với Mộc Kha và Bình Nhi, còn hẹn lần sau nếu có dịp tái ngộ nhất định sẽ mời họ dùng bữa cơm, mục đích là chỉ muốn kết bạn. Tất nhiên Mộc Kha và Bình Nhi rất lấy làm vui vẻ, khoảng cách giữa đôi bên như được nối gần thêm đôi chút.

Trong lúc Mộc Kha tìm chuyện để nói với Đạm tiểu thư thì Bình Nhi len lén chỉ ngón trỏ lên trời. Tức thì một luồng khí trong suốt nhanh như tên từ đầu ngón tay cô bắn ra, bay vọt lên trời. Cùng lúc, tiếng la người hầu phủ vang lên thất thanh, một cành cây to rơi xuống ngay trên đầu Lệ Thu. Cô gái chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Bình Nhi đã nhanh chóng lao đến, đỡ Lệ Thu ngã ngửa ra đất. Bên này, Mộc Kha nhanh như chớp dùng chân đạp cành cây đang tiếp tục rơi xuống phần chân Bình Nhi bay ra xa chục thước. Cú đạp cực kì mạnh mẽ cũng cực kì nhanh, cành cây lại to và dài như vậy, một khắc cứu được hai mạng làm những người có mặt ở đó không khỏi trầm trồ thán phục.

Người làm trong phủ vội vàng chạy ra, miệng kinh hô tiểu thư tiểu thư. Người đi đường cũng dừng lại chỉ trỏ.

“Đạm tiểu thư, cô không sao chứ?” Bình Nhi vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp, quay sang hỏi cô gái đang hốt hoảng.

Đạm tiểu thư mặt đỏ gay gắt, hơi thở ngắt quãng mấy giờ mới nhận ra mình vừa thoát chết. Cô gái đưa mắt nhìn Bình Nhi, mặt đối mặt không rõ là đang hoảng hốt hay bối rối, bất giác lắc đầu.

“Không sao thì tốt! Chỉ sợ cô xảy ra chuyện.” Bình Nhi thờ phào một cái.

Trong khoảnh khắc ấy, nét mặt nhẹ nhõm của thiếu nữ làm lòng Lệ Thu có chút day sớt, tựa như những lớp bọt biển lăn tăn trên mặt đại dương, mỏng lung khó tả.

Người trong phủ vội đến đỡ hai người dậy. trông thấy trang phục Mộc Kha và Bình Nhi đang mặc, áo thêu vạt gấm, đầu gắn hoa vàng nên bọn họ cũng không khỏi nhún nhường mấy phần. Vừa bước sang triều Lý là nhiều người phát lên nhanh thế sao? Hay bọn họ là con ông lớn nào? Sao họ chưa từng thấy qua hai người này bao giờ.

“Cảm ơn hai vị.” Cô họng Lệ Thu khô khóc, hai mắt thất thần hồi lâu mới thốt lên được. “Không nhờ hai vị, chắc tôi chẳng còn đứng đây nữa.”

“Tiểu thư!” Nữ tì này giờ chăm chăm phui quần áo, sẫm soi tay chân chủ tử mình có bị gì không, nghe được mấy lời ấy vội thốt lên, hai mắt như muốn khóc. “Tiểu thư nói gỡ, nói gỡ! Không được nói như vậy nữa!”

Mộc Kha và Bình Nhi chỉ cười đáp lại, dặn dò Lệ Thu mấy câu qua loa rồi ngo ý rời đi. Đạm tiểu thư đương nhiên là người hiểu chuyện. Cô lập tức gọi gia nhân trong phủ, bảo họ chuẩn bị xe ngựa cho Mộc Kha và Bình Nhi, thế nhưng hai người một mực khước từ. Nói qua nói lại mấy câu, Đạm tiểu thư kia đành nhượng bộ, bảo họ lần sau có đi ngang Đạm phủ, nhất định phải ghé lại để Lệ Thu báo đáp.

Cả hai gạt đầu, kéo nhau rời đi, được một quãng khuất lối thì nhìn nhau cười ần ỉ.

Nhất định là lần sau sẽ còn gặp lại!

Ra khỏi địa phận thành Thăng Long, Mộc Kha ôm lấy vai Bình Nhi, chậm rãi phát tay áo, trong chớp mắt cả hai liền có mặt ở Mộc phủ.

Đạm tiểu thư nhẹ dạ tin người, vốn không cần dùng đến thủ đoạn này nhưng nhờ nó mà mọi việc càng thuận lợi. Không chỉ có được sự cảm kích của Lệ Thu mà còn ảnh hưởng không ít đến vị thế của họ trong lòng những người Đạm phủ lúc đó. Một bước tiếp cận Đạm phủ sẽ càng thêm thuận lợi.

Đạm Đô thống tuy làm việc cho Dục Thánh Vương, Dục Thánh Vương lại hợp tác với Cao tộc nhưng cái gã tướng quân này vẫn có vẻ chưa tin tưởng vào Mộc Kha lắm. May sao định mệnh xui rủi cho con gái ông ta gặp phải Mộc Kha. Đợi khi hắn và Bình Nhi lấy được lòng tin của con gái ông ta thì gã Đạm Đô thống này có muốn trở mặt với hắn và Cao tộc cũng không được nữa.

Nhìn chung Mộc Kha chỉ muốn đảm bảo cục diện sẽ không bị ông ta thừa nước đục khuấy tướng Dục Thánh Vương gây cản trở Cao tộc chứ cũng không có ý xấu gì với Đạm Lệ Thu. Nhưng rõ ràng, đó lại là một lời cảnh báo đầy tế nhị.

Chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của Cao tộc, con gái của ông ta cũng sẽ an toàn.

Có điều, Bình Nhi lại không hề biết đến những chuyện này. Bởi trong báo cáo chẳng nhắc gì đến Cao tộc mà chỉ bảo Mộc Kha và Đạm Đô thống kia có hiềm khích. Đơn giản cô chỉ muốn giúp Mộc Kha một tay thôi. Chưa kể, thời điểm hiện tại, Bình Nhi chỉ nhớ Mộc Kha và Cao tộc đã cắt đứt tình nghĩa, không hề biết chuyện ngược tâm từng xảy ra, càng không biết mình đã từng bị người này phản bội, vẫn một lòng tin tưởng hắn.

Cô không biết nhưng Bình Nhi thật thì lại nhớ rất rõ.

Mộc Kha cố gạt những suy nghĩ không vui trong đầu ra như thả một hòn đá nặng xuống đáy hồ mờ đục. Giống như những giày vò, hối hận hắn mang trong mình vẫn cứ nằm im đó, không ngừng giày xéo lòng hắn suốt mấy trăm năm qua. Hắn biết nước hồ rồi sẽ cạn, để lộ bãi đá khô cằn và năng sẽ biết

hết tất cả.

Nhưng trước khi chuyện đó kịp xảy ra, kế hoạch lần này nhất định phải thành công. Hấn sẽ giúp cô bảo toàn mạng sống, dù cô chỉ xem mạng của mình như một con cò trên bàn cờ.

Bình Nhi! Ta nhất định sẽ không để nàng chết một lần nào nữa!

Thoáng chốc, hấn quay sang nhìn cô, dẹp hết tâm tình sang một bên, bày tỏ thái độ vui mừng nhưng động tác, giọng nói vẫn hết sức hoà nhã, dịu mát như làn nước.

“Cáo con không hổ danh là cáo con. Thông minh lắm! Xem ra mối lo của anh coi như tạm thời ổn thoả, tiếp theo em tính làm gì đây?”

Bình Nhi ngồi trên ghế, tay chậm rãi lật từng trang báo cáo, ánh mắt sâu xa, đáy mắt đen tuyền không buồn không vui, chẳng rõ là đang suy tính gì.

Vài ngày sau, Mộc Kha và Bình Nhi đi dạo ở chợ thì tình cờ chạm mặt Lê Thu. Cô gái hết sức vui mừng, trực tiếp chạy lại, nắm lấy hai tay Bình Nhi, mắt sáng rỡ. Bình Nhi hơi đơ người vì sự tiếp đón nồng nhiệt, tay hơi cứng, chưa kịp rút ra đã bị vị tiểu thư kia kéo đi một nước.

“Thầy, thầy ơi!” Lê Thu nắm tay Bình Nhi vào trong phủ, háo hức gọi.

“Bẩm tiểu thư, sáng sớm ông đã bảo ra ngoài có việc rồi ạ!” Một gia nhân trong phủ kính cẩn đáp.

Mặt Lê Thu hơi phịu xuống, hai mắt hơi chùng, giận dỗi lắm lắm.

“Lúc nào cũng công việc, công việc!”

Nói rồi, cô gái mau chóng lấy lại thần thái vui vẻ như thường ngày, cử chỉ dần trở nên hoà nhã chứ không quá khích nữa.

“Không sao! Càng tốt! Ta có thể tiếp đón bạn của ta thoải mái rồi.”

Cô gái nhanh nhẹn dẫn Bình Nhi ngồi xuống ghế đá dưới chòi gỗ, đoạn bảo gia nhân chuẩn bị trà sâm cho hai người bọn họ. Người gia nhân liền đáp trả sâm vừa hết thì Lê Thu liền nhượng mảy, cất giọng trong trẻo, dịu dàng như nước hồ.

“Trà sâm phủ ta thường chỉ dùng mời khách. Sao lại hết nhanh như vậy được?”

“Dạ bẩm cô là do vừa nãy có Vũ đại nhân ghé thăm.”

Lê Thu nghe thế thì sắc mặt cũng dịu lại, thoáng có chút buồn phiền, cuối cùng đành bảo gia nhân kia pha trà Ô Long. Chẳng bao lâu sau, ba chén trà nghi ngút khói cũng được mang ra. Bình Nhi vừa thưởng trà vừa ngắm cảnh trong phủ. Đàm Đô thống là người đứng đầu quan võ, bổng lộc triều đình phân phát hằng năm không ít nhưng nơi ở lại không xa hoa như nhiều phủ khác.

Mái ngói đỏ au có chút cũ kỹ, mấy bức tường ở bờ ao đã hơi nhuốm rêu phong, hình như không có ai chà dọn, mấy gian nhà cũng san sát nhau trông khá bí bách. Bù lại phủ có vườn cây mát mẻ, thoáng đãng và rộng, có chòi gỗ đặt ở vị trí thích hợp để ngồi nghỉ ngơi, lại đón gió trực tiếp. Mùa hè ngồi đây hẳn rất dễ chịu vì gió cứ phà phà men theo lỗ hoạ tiết được đục khoét thật to trên tường thổi vào nhưng mùa đông ngồi đây thì đúng là một cực hình. Dù gì thì cũng đã bước sang tháng mười một, thời tiết mấy ngày gần đây không phải chuyện đùa, ra đường không khéo phải mang theo cả chăn quần người.

“Hai vị cô đợi thêm một chút, gia nhân nhà tôi sắp dọn phòng xong rồi. Phòng ấy thầy để lại phòng khi tôi có bạn bè đến chơi nhưng tôi thì lại chẳng thân quen ai lắm cả, thành thử chỗ ấy bụi đóng đầy.”

Lê Thu bẽn lèn nói, hay tay không ngừng vo vo chén trà trong tay, biểu hiện như thể chuyện không có bạn bè là một chuyện đáng xấu hổ vậy.

“Tôi cũng không có nhiều bạn.” Bình Nhi tay cầm chén trà, đưa mắt nhìn Lê Thu đầy hoà nhã, giọng nói ấm mượt như gió xuân tháng ba. “Nếu tiểu thư không chê, chúng ta có thể làm bạn với nhau.”

Hai mắt Lê Thu bỗng sáng rực, trong mắt như có hai ngọn nến bập bùng cháy, nhanh như cắt nắm chặt lấy tay Bình Nhi.

“Thật sao? Tốt quá! Từ lâu ta vẫn luôn muốn có một người bạn tâm giao. Từ giờ đừng gọi ta là Đàm tiểu thư nữa, ừm... cứ gọi ta là Lê Thu đi.”

Thái độ nhiệt thành của Lê Thu không làm Bình Nhi quá bất ngờ, hơn nữa còn cảm thấy đồng cảm. Bởi ngày trước, khi còn sống trong rừng cùng người nhà, dù xung quanh có rất nhiều tiểu yêu cùng trang lứa nhưng chẳng ai muốn kết bạn với cô. Cũng chỉ vì cô là dạ hồ, là thứ được thiên hạ truyền tai nhau là đồ xui xẻo, mang tai họa.

Bình Nhi nhớ có lần mấy tiểu yêu khác tổ chức chơi trốn tìm, cô cũng xin tham gia cùng. Bọn chúng liếc mắt nhìn cô dè bĩu rồi lát sau cũng đồng ý cho cô chơi chung. Khởi phải nói cô đã vui mừng đến cỡ nào. Nhưng không hiểu sao cả bọn không chịu chơi ở chỗ hiện tại nữa mà chuyển vào rừng U Tinh, người dân xung quanh còn gọi là rừng đen, là nơi kiêng kị nhất là vào buổi tối, ai mà lỡ lạc vào đó thì sẽ không bao giờ có cơ hội sống sót trở về. Bình Nhi nghe người nhà dặn đi dặn lại là không được đến gần cánh rừng đó thì chỉ biết có vậy, cũng không biết tại sao nơi đó lại trở thành nơi không chỉ con người mà cả yêu quái còn dè chừng như vậy.

Sau khi oản tù tì chọn ra người đi tìm, Bình Nhi và cả bọn đua nhau đi núp, giao luật là phải núp cho tới khi được tìm thấy, không là sẽ thua, ai thua thì cả

bọn sẽ bỏ xi người đó. Lúc ấy vì quá vui khi nghĩ cuối cùng tụi tiểu yêu kia cũng chấp nhận cô nên Bình Nhi không suy nghĩ nhiều, bỏ qua lời cảnh báo thường nghe theo cả bọn vào đó núp. Nhưng Bình Nhi không hề biết mình bị chơi xấu. Lũ tiểu yêu kia thật chất chỉ muốn lừa cô vào rừng đen, sau đó bí mật lên ra, thần nhiên mạnh ai về nhà nấy.

Cô núp ở đó đến tối và chuyện gì đến cũng đến. Đó là lần đầu tiên Bình Nhi trong thấy Tinh ngoi lên từ mặt đất, số lượng đông đến ngập thờ, không có hình thù rõ ràng, khắp người ma khí vây quanh, toả mùi hôi thối, miệng không ngừng phát ra những âm thanh vô nghĩa đầy ám ảnh. Lúc bị chúng phát hiện, Bình Nhi muốn tè cả ra quần, thét cũng không thét được, hai mắt ngấn nước, nghĩ mình chết chắc rồi thì bỗng ngay trên đỉnh đầu, một tia sáng chói lọi như mặt trời rọi lại, thiêu đốt hết lũ Tinh vây quanh cô.

Nhiều năm sau, cho đến tận bây giờ, Bình Nhi vẫn không thể nào quên hình ảnh ấy. Thầy cô phóng xuống mặt đất như mũi lao, tay nắm chặt Kim Quang kiếm, dùng một lực đạo thật mạnh cắm xuống đất. Tức khắc, một luồng sáng mạnh mẽ từ thân kiếm ừng ừng lan toả khắp không gian, lũ Tinh chỉ kịp rùng lên một cái, nháy mắt toàn bộ đều hoá thành tro. Thấy cô lãnh đạm xoay đầu nhìn cô bé lùn lùn ngồi bệt sau lưng, mặt mũi tèm lem nhựa nước mắt cùng nước mũi, bất giác cười một tiếng lạnh lạnh. Anh cả cô cũng từ trên nhẹ nhàng đáp xuống, đưa tay quệt mũi, chống nạnh nhìn cô cười hà hà, ánh mắt dần chuyển từ gương mặt xuống đũng quần cô, chỉ tay hét lớn.

“Thầy ơi, cái Nhi nó sợ tè cả ra quần rồi nè!”

Cô lúc ấy chẳng còn ý thức được gì cả, quần ướt lúc nào cũng không hay, chỉ nhớ gương mặt cùng dáng bộ khi ấy của thầy mình khi ấy quả thật ngầu, tiếng cười sang sảng của ông anh chết tiệt còn văng vẳng bên tai.

Mới đó mà đã gần ngàn năm trôi qua rồi!

“Cô ơi! Cô!”

Tiếng gọi của gia nhân Đàm phủ kéo Bình Nhi về thực tại.

“Có chuyện gì sao?”

“Dạ bên Vũ phủ có gửi thư đến, dặn phải đích thân cô nhận mới được. Hình như là sắp chuyển đi thật rồi cô ơi!”

Lệ Thu nghe vậy thì lập tức theo gia nhân đi về phía cửa. Bình Nhi và Mộc Kha ngồi lại sau vườn, trông thấy một gia nhân khác mang trà mới ra thay thì tiện hỏi luôn về Vũ đại nhân kia. Vì thấy hai người là khách của tiểu thư nhà mình nên không ngần ngại tiếp chuyện.

Chẳng qua là Vũ đại nhân vừa chuyển nhà đến phủ mới không bao lâu thì gia đình xảy ra nhiều chuyện không vui, vợ chồng bất hoà, con đường thăng quan không những không có mà ngày càng sa sút. Thấy bói bảo họ ở nhà trúng phải hướng Ngũ Quỷ, là xui xẻo tận mạng, bảo họ muốn yên thì phải dời đi nơi khác. Lúc đầu họ không tin nhưng mời thầy nào về xem cũng nói vậy, nhà ấy lại do Đàm Đô thống giới thiệu nên họ ngại không dám dọn đi, mấy hôm rày cứ đến Đàm phủ tìm Đàm Đô thống biểu quả cấp.

“Vũ đại nhân là quan văn nên coi trọng lễ tiết chứ đại nhân chúng tôi thấy chuyện này rất bình thường, không hợp nữa thì dọn đi thôi nhưng Vũ đại nhân cứ một mực bảo thấy có lỗi, nửa tháng nay hầu như hôm nào cũng đến Đàm phủ tạ lỗi.”

Mộc Kha nghe đến đây chợt cười một cái, suýt sặc cả trà. Không ngờ trên đời này cũng còn có người giáo điều như vậy. Đàm Đô thống kia đúng là bị làm phiền không ít, thảo nào dám giỗ vợ mình cũng cấu gấu không yên.

“Cũng khó trách hai người họ... Cách đây khoảng sáu, bảy năm gì đó, khi Vũ đại nhân còn làm quan, con gái ông ấy bị người ta giết chết. Không biết là lũ ác ôn nào! Lúc ấy gia đình Vũ đại nhân và Đàm đại nhân nhà tôi cũng có chút qua lại, nhờ Đàm đại nhân nên cuối cùng cũng tìm ra được bọn bắt cóc. Không biết có phải vì quá đau buồn không mà từ đó đến giờ, họ cứ ở vậy, không sinh con nữa. Đổi lại quan hệ giữa hai gia đình trở nên thân thiết, họ thường xuyên qua đây, lại rất quý cô nhà chúng tôi nên ra đi có chút không nỡ. Lần này họ đi, hẳn cô nhà sẽ buồn lắm!” Gia nhân kia cất giọng ca thán.

Gia nhân vừa dứt lời, tâm trí Bình Nhi như có gió lửa vào làm cô bừng tỉnh. Cái đầu vốn dĩ đang đóng băng vì những chuyện trong quá khứ dần ấm trở lại. Cô liếc ánh mắt đen tuyền nửa trong nửa đục nhìn Mộc Kha, môi nở nụ cười khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Kỳ Duyên

Bước sang mùa đông, trời bắt đầu trở lạnh. Lúc này trăng đã lên cao lắm rồi, lại bị mây che khuất, trông như cái bánh bị ai đó găm dờ. Bình Nhi ngồi bên cửa sổ, đầu ngẩng cao, ánh mắt mơ màng như sương khói, mặc gió rét lướt qua da mặt tê rần, cô cứ chun chun cái mũi nhỏ nhả lên giữa trời hít hà.

Nguyệt khí hôm nay yếu quá!

“Cái Nhi em đang làm gì?”

Giọng nói nhả nhặn, ôn hoà theo gió bay đến. Hai vai cô khẽ run, đầu quay phắt về phía phát ra tiếng nói, nét mặt thoáng hoảng hốt.

“Anh Kha?” Cô cười gượng, nửa người vẫn tựa vào bệ cửa sổ, hai mắt mờ to. “Nửa đêm thỉnh linh xuất hiện làm em hết cả hồn. Đêm đã khuya, sao anh còn chưa ngủ?”

“Còn em?” Mộc Kha hất cằm về phía cô, đôi mắt phù quang trầm tĩnh ánh lên ôn nhu. “Đang lo lắng gì sao?”

Bình Nhi vội lắc đầu. Đúng là cô có chút lo ngại về kế hoạch ngày mai, lo là Vũ đại nhân vốn xuất thân là quan văn kia, dù bây giờ đã cáo quan chuyển sang buôn bán nhưng với tuổi đời và thâm niên lâu năm bốn ba chốn quan trường, e sẽ khó bị sập bẫy.

Nhưng nghĩ gì thì nghĩ chứ cô không lo lắng lắm! Bởi cô biết nếu kế hoạch của cô thất bại, Mộc Kha sẽ là người làm cho nó thành công. Luôn luôn là như thế!

“Cứ tin anh.”

Những ngón tay thon dài của nam nhân khẽ đặt lên bờ vai mảnh khảnh của cô, ngón gòn thốt ra ba từ trầm ổn, như sông dài bình lặng chảy qua núi cao, không quá tự tin nhưng đầy tin tưởng.

Bình Nhi đưa mắt nhìn hẩn, đáy mắt đen láy hơi mờ đầy sự an yên, bàn tay búp măng khẽ đặt lên bàn tay đang nắm lấy vai mình, gió lạnh tựa như biến mất, trong khoảng không dưới ánh sáng loà nhoà của ánh nến, chỉ còn hơi ấm hoà quyện của hai bàn tay, cứ thế, cô không do dự gặt đầu, như trao hết tin yêu.

“Em lúc nào cũng tin anh.”

*

Hai ngày sau, Vũ gia cũng quyết định chuyển đi.

Nắng chiếu qua đỉnh đầu, soi rọi từng chi tiết nhỏ trên con đường đầy đá sỏi. Trên con đường ấy, có một đoàn người mặc kệ cái nắng gay gắt, không ngại mỗi một tiếp tục hướng về phía Tây mà đi. Cho dù ai nấy đều khát khô cả họng, chân tay mềm nhũn, bụng đói ì ềo, mồ hôi tẩm ướt đầu tóc cùng quần áo thì cũng không ai dám dừng lại nghỉ một. Bởi con đường họ đang đi giờ đây nổi tiếng là có nhiều cướp. Cứ mười đoàn đi qua là có hết chín đoàn bị cướp, tất nhiên cũng có bị giết, bị giấu mất xác.

Sở dĩ con đường lúc đầu họ chọn là một con đường khác nằm gần đê chắn lũ. Ngặt nỗi không biết sao đang yên đang lành, tối hôm qua con đê đường ấy đột nhiên bị vỡ, biến con đường tội nghiệp thành sông. Và trên người thế nào, đường đến phủ mới của Vũ đại nhân lại chỉ có thể dựa vào hai con đường và một thi đã nằm im dưới đáy nước, không biết bao giờ mới cạn nên bắt đắc dĩ, họ phải đánh liều chọn đi con đường quỷ tha ma bắt không ai dám đi này.

Đề phòng trường hợp lỡ có gặp cướp thật, Vũ đại nhân đã an bài, bố trí cho cả một đoàn vệ sĩ đi theo. Những người này không xuất thân từ quân đội thì cũng là kẻ võ nghệ đầy mình, lấy một chọi mười cũng chẳng hề hấn.

Nhưng dù có tính toán thế nào, Vũ đại nhân kia cũng không lường trước được, toán cướp mình sắp đụng độ không phải bọn đầu trộm đuôi cướp tầm thường.

Tiếng đốc thúc không ngừng vang lên dù người nói câu đó cũng đã mệt lã. Để tránh gây chú ý, Vũ đại nhân cùng vợ mình không ngồi kiệu như bình thường, quần áo cũng cố phần rách rưới, chấp nhận ngồi xe bò nặng nề oi bức cho ngựa kéo cả quãng đường dài. Tài sản ông ta cũng khôn khéo chia đều thành ba phần, hai phần kia gửi lại Đàm phủ nhờ giữ giúp, chờ khi nước rút sẽ trở lại vận chuyển ở tuyến đường kia, phần còn lại đánh liều mang theo, đồ dùng không quá phô trương, vàng bạc cũng ít, chủ yếu là lương thực. Nếu có gì không hay xảy ra, bọn họ chạy trốn cũng không cần phải lo nghĩ.

Suốt cả chặng đường không một ngọn gió thì đột nhiên, khi đoàn người xe tiến vào rừng trúc, một trận cuồng phong không biết từ đâu bất ngờ ập đến, thổi bay người ngựa cùng lương thực của bọn họ. Cùng lúc đó, ba bốn bóng đen ẩn hiện xẹt qua sau mấy bụi trúc rồi mất hút. Nghĩ là bọn cướp, người làm của Vũ đại nhân hoảng sợ la hét, đám vệ sĩ được thuê thì hùng dũng rút đao kiếm, bao vây lấy đoàn người cùng xe, ánh mắt lộ rõ sát khí không hề sợ hãi.

Quả là người được Vũ đại nhân thuê có khác!

Nhưng rồi bầu trời ban trưa đột nhiên tối sầm. Tất cả mọi người đang không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn thiên tượng bất thường mà phút chốc càng thêm hoảng loạn, cơ hồ như muốn bỏ của mà chạy thì rào một cái, một trận mưa tên xối xả ập đến, đâm chết hết đám vệ sĩ và gia nhân phủ. Một mũi tên sắt bay đến trước mặt Vũ phu nhân, sắp xuyên qua họng thì bất ngờ vang lên một tiếng keng, mũi tên bị đánh bật ra.

“Minh không sao chứ?” Vũ đại nhân đưa kiếm chắn ngang người vợ mình, lo lắng hỏi.

Vũ phu nhân đưa tay ôm ngực, nhìn chồng mình lắc lắc đầu, chưa kịp định thần thì lại nhìn về phía phải la lên.

Như cùng lúc với tiếng kinh hô của vợ mình, Vũ đại nhân uy dũng bay đến, nhanh gọn vung đao đánh bay hết năm mũi tên đang lao đến với tốc độ kinh người.

Nằm ngoài dự kiến, thật không ngờ Vũ đại nhân xuất thân là quan văn lại có võ công cao như vậy. Cô đã quá khinh thường người này rồi.

Vũ đại nhân đẩy vợ ngồi lên xe bò, đoạn quay đầu nhìn lại, hai bên nếp nhăn quanh mắt khẽ giựt, thoáng bàng hoàng nhìn đám vệ sĩ và gia nhân của mình chết thảm trên bãi máu, toàn thân găm đầy tên nhọn, mắt chưa kịp nhắm. Như không thể nhìn thêm, lại đang lúc đầu sôi lửa bỏng, ông phát cương ngựa, vội vàng rời đi.

Con ngựa cũng bị trúng tên ở đùi nên tốc độ chạy không được nhanh như bình thường. Mặc dù rất đau nhưng dường như con vật ấy biết mình đang trong tình cảnh gì, bán mạng lao về phía trước.

Vũ đại nhân không ngừng phát roi ngựa, cố tránh vết thương của con vật để không làm đau nó, tránh trường hợp nó đau quá lại lồng lộn không chịu đi.

Bình Nhi núp sau tán cây âm thầm nhìn hai vợ chồng họ đánh xe đi, đầu mày khẽ nhú rồi quay sang nói với người đàn ông che mặt, vận y phục đen bên cạnh.

“Bí mật báo với Mộc đại nhân, kế hoạch có chút thay đổi.”

Sau khi nghe cô căn dặn, người nọ mau chóng lao vút đi, tựa hồ biến mất tại chỗ.

Xe đang leo băng băng trên đường thì đột nhiên mấy bụi trúc hai đua nhau đổ hàng loạt, chắn ngang con đường trước mặt. Con ngựa kinh hãi hí lên một cái, chồm hai vó trước làm xe bò thoáng chốc chao đảo. Người đàn ông bị đột kích bất ngờ nhưng vẫn giữ nét trầm ổn trên gương mặt, mi tâm khẽ nhíu rồi nắm cương ngựa, đồng thời chặt đứt dây thừng nối ngựa và xe.

“Mai Hồng, nhanh xuống! Tôi đỡ bà leo ngựa.”

Người đàn bà liền theo lời chồng, trèo xuống xe bò, dùng hết sức leo lên lưng ngựa cao hơn mình cả cái đầu. Đỡ vợ xong, Vũ đại nhân nhảy phốc lên yên, choàng tay qua hai bên người trước mặt, thúc ngựa hô một cái, điều khiển cho nó nhảy ngang qua đám tre trúc.

Nhưng con ngựa đã bị thương, vết thương vẫn còn rỉ máu, lại chở trên lưng hai người, đường xa mỗi một kéo xe đã sớm không còn sức. Nó cứ vậy bất tuân lời chủ, ngo ngoáy đầu hí hi mũi, bốn chân vòng vo không muốn đi tiếp.

“Mạnh Phi, mau nhảy qua!” Vũ đại nhân nhíu mày quát roi vào mông con ngựa, không may trúng ngay vết thương làm kinh đảm con vật tội nghiệp.

Nó lại hí lên một hồi dài, vùng vằng như muốn hất chủ mình xuống. Vũ đại nhân chau mày, tay siết chặt dây cương, hai chân kẹp chặt không chể con vật đang lồng lộn. Đã không có thời gian vuốt ve dỗ nó yên thì một đám người từ hai bên bỗng bay ra, chắn trước ngựa của Vũ đại nhân.

Đám người này nhìn sơ khoảng mười người, đều vận đồ đen và che mặt, tay cầm kiếm, vận dụng vũ khí và thủ thế chuyên nghiệp. Nhiều thứ kết hợp như vậy, không khỏi có chút làm người khác nghĩ đến thích khách hơn là cướp thông thường.

“Giết!” Một tên phát tay ra hiệu, khẩu khí cứng rắn, không hùng hổ, vừa đủ để đồng bọn xung quanh nghe.

Ngay lập tức, đám người cùng lúc xông lên. Vũ đại nhân vùng kiếm lên đỡ hai thanh kiếm chém xuống, đoạn vùng chân đá vào bụng một tên, tên còn lại thì vùng kiếm chém ngang cổ. Vừa xong tên này thì tên khác lại lao đến, năm sáu người vây quanh Vũ đại nhân. Ông ta coi vậy mà võ nghệ đầy mình, liên tục xuất đòn làm bị thương hai tên đứng trước rồi lại lộn nhào lên không, một cước giang chân đá ngã hai tên hai bên. Cát bụi bay mù mù, tiếng sỏi dưới chân bị đoàn người quần vũ đập lên không ngừng reo lên sột soạt như thể đang hừng ửng trận đánh kịch liệt.

Nhân lúc Vũ đại nhân không chú ý, một tên ở sau cầm kiếm vùng đến đâm vào mạng sườn ông. Vũ đại nhân nén cảm giác đau đớn, vùng kiếm chém gãy kiếm đối phương, một nhát chém đứt tay y, cánh tay văng lên không trung kéo theo dải máu đỏ thẫm rồi rơi bạch xuống đất. Ấy vậy mà tên thích khách chẳng hề hấn gì, cũng không gào lên đau đớn, dùng tay còn lại nhặt kiếm chém người trước mặt.

Cùng lúc đó có tiếng la thất thanh của vợ ông truyền đến. Vũ đại nhân hốt hoảng nhanh gọn xử lý tên thích khách dai như đĩa, nhanh như cắt chạy đến cứu vợ mình. Ánh sáng chói lòa từ kiếm thích khách loé lên, ngay khoảnh khắc lưỡi kiếm kề cổ người đàn bà, Vũ đại nhân vẫn còn cách vợ mình một khoảng xa. Ông tức khắc phóng kiếm về phía tên đang chém vợ mình thì bất ngờ, một tên thích khách khác lại vùng kiếm, keng một cái hất bay thanh kiếm đang lao đến của ông.

Tên thích khách ấy thoáng quay đầu nhìn ông, ánh nhìn lạnh lùng đầy sát khí, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Tiếng thét của người đàn bà văng vẳng bên tai. Vũ đại nhân thất kinh hét lớn, hai đầu gối đập xuống nền sỏi, mắt giương giương nhìn vợ mình dưới lưỡi kiếm sắc lạnh. Ngay giây phút thập tử nhất sinh ấy, khi con tuyệt vọng không giấu được trong lòng ông trào ra thành nước mắt thì tên thích khách kia chột buông kiếm. Vũ phu nhân trần trần nhìn hấn, không thét lên nổi nữa. Đầu của tên thích khách đã bay ra xa nhưng người của hấn vẫn đứng ngơ ngẩn trước mặt bà, máu từ cổ không ngừng phun ra, bắn hết vào mặt người đàn bà rồi ngã rầm ra đằng trước.

Bà ta lại lần nữa thét lên trong kinh hoàng, đầu tóc, mặt mũi đều dính đầy máu, mùi hôi tanh tràn ngập không gian.

Phía sau cái xác không đầu vừa ngã xuống xuất hiện một thanh niên vận y phục trắng xóa, tay cầm thanh kiếm cán đen chạm trở cầu kỳ, đôi môi thoáng cười nhưng ánh mắt lạnh nhạt, từ trên cao khẽ nhìn xuống người đàn bà hoảng loạn quỳ trên đất.

Cùng lúc đó, đám thích khách phía Vũ đại nhân đồng loạt la lên thất thanh. Từ phía này nhìn đến chỉ thấy nhân ảnh của ai đó đang không ngừng vùng

Kiểm chém chém giết giết, bay qua nhảy lại như chú chim sẻ nhỏ, dụng kiếm mà như đang múa bút, uyển chuyển và lưu loát, loáng cái bọn thích khách đã bị hạ gục hết dưới chân.

Cô gái kia đầu đội nón là gần như che nửa mặt, một thân áo viên lĩnh xanh nhạt, vải vóc tầm thường, dáng người không cao, thân hình mảnh khảnh đứng vững chãi giữa bãi hoang tàn ngập trong máu tươi. Sau khi đánh tan kẻ địch, cô gái lẳng lặng tra kiếm vào vỏ. Âm thanh trượt dài từ kiếm vang lên, lạnh lẽo như gió lạnh nơi sơn nguyên vắng, nghe kinh tai mà rợn hết cả da gà.

Cô gái đưa tay búng vành nón là ngửa ra sau, để lộ gương mặt xinh đẹp, đôi mắt nửa trong nửa đục như có ánh sao sáng lấp lánh, cứ vậy nở nụ cười rạng rỡ với người thanh niên đứng cạnh Vũ phu nhân, nụ cười như thể màn chém giết vừa nãy chỉ là một cuộc dạo chơi bắt bướm bình thường.

Ngày cứ vậy trôi qua. Khối cầu tròn tròn ở phía Tây sau khi uể oải phá thứ ánh sáng hồng hồng cam cam lên những áng mây mềm thì dần dần di chuyển về khuất sau núi.

*

“Cháu mời bác!”

Một bé gái khoảng bảy tám tuổi vui vẻ cầm chén cháo bằng hai tay, đưa cho Vũ đại nhân. Người đàn ông mỉm cười nhìn cô bé, chậm rãi nhận lấy bát cháo sứt mẻ. Vợ ông đang ở ngoài nấu thuốc, thấy vậy thì vội đặt quạt xuống, mau mau cầm lấy cái bát thổi thổi, đút chồng từng muỗng cháo.

“Ông để tôi, cử động nhiều coi chừng ảnh hưởng đến vết thương mới băng.”

Người đàn ông nhìn vợ mình bằng ánh mắt nồng ấm, khẽ đặt bàn tay gân guốc của mình lên tay bà, không nói không rằng, chỉ khẽ gật đầu. Dường như nhiều năm bên nhau, cùng trải qua bao sóng gió, bọn họ chẳng cần nói gì nhiều cũng đã hiểu được ý nhau, ánh mắt trao nhau đầy tin tưởng.

Bé gái đưa cháo xong, nhìn vợ chồng họ thân mật hình như cũng cảm nhận được chút gì đó, cười một cái rồi bỏ ra ngoài ngồi quạt thuốc.

Căn nhà là nơi họ đang ngồi dựa lưng ngay vách núi, xung quanh rộng rãi nhưng chưa hút khỏi tầm mắt đã là vách đá cao sừng sững, tựa hồ khu vực này là một cái lòng chảo sâu vậy. Nhưng nếu để ý kỹ, chỗ này không phải lối cụt, hai đầu có lối ra đằng hoàng hay miễn cưỡng cũng có thể nghĩ chỗ này là một cái khe núi khá to đi.

Nhưng nói gì thì nói, dựng nhà ở đây cũng quá nguy hiểm. Nhỡ tới người trong nhà đang ngủ, gặp phải đá lở thì biết làm thế nào?

“Bác trai tỉnh rồi ă? Bác gái thấy trong người thế nào rồi?”

Một giọng nói trong trẻo từ ngoài cửa vang lên lạnh lạnh. Vũ đại nhân ngược mặt lên thì bắt gặp một cô gái nhỏ nhắn đeo mạng che mặt, tay trái cầm một con gà chết rú, tay phải cầm mấy bọc trắng xỏ dây, hípc mắt vui vẻ nhìn hai người.

Vũ đại nhân vội vàng đứng lên, thành kính chấp tay ra trước, cúi người đầy cảm kích.

“Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương. Nếu như không có cô cứu giúp, ắt vợ chồng tôi sớm đã đoàn tụ cùng ông bà rồi.”

“Ấy... Bác nói gì vậy! Bác đừng làm vậy cháu ngại lắm! Cứu người là chuyện đương nhiên mà.”

Bình Nhi vội bỏ con gà và túi thuốc xuống, chạy đến đỡ Vũ đại nhân, đoạn tiếp lời.

“Hai bác cứ ngồi nghỉ. Cháu làm thịt gà cho hai bác tắm rửa. Bác trai bị thương đừng vận động mạnh, thầy cháu vừa mới băng bó, bảo vào rừng hái ít thảo dược chuyên trị thương, tí sẽ quay lại ngay thôi. A! Thầy cháu về rồi.”

Cô đang nói thì từ xa bỗng vang lại tiếng bước chân quen thuộc. Vợ chồng Vũ đại nhân khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn ra cửa, đúng là thấy có bóng người đang tiến lại thật. Nhưng sao cô gái này không nhìn lại biết?

“Thầy ơi!” Bình Nhi vung tay qua lại, hớn hờ gọi người kia.

Người kia không nói không rằng, khoé môi hơi cong lên, bước từng bước chần chẫn tới. Tóc đen dài qua vai, quần áo xanh ngọc chỉnh tề, mảy mực thanh tú, mũi cao thẳng tắp, phong thái nhả nhặn càng thêm nổi bật. Vừa nhìn là biết người này không phải người bình thường có thể so được. Người đó vừa đến gần, Vũ phu nhân liền nhận ra ngay ân nhân, cảm kích đến nỗi chút nữa quỵ xuống cảm tạ người nọ.

“Bác đừng khách khí! Cứ tự nhiên như ở nhà. Lúc nãy tôi đã xem vết thương, mất máu khá nhiều nên tạm thời bác trai cứ ở lại đây tĩnh dưỡng. Nếu sáng mai thấy khỏe hơn, tôi gọi xe đến đưa hai người về.”

“Thật sự rất cảm tạ... À, không biết nên xưng hô với hai vị thế nào?”

“Tôi tên Mộc Kha, còn đây là học trò của tôi, Bình Nhi. Kia là em gái Nhi, Như Y.” Mộc Kha dang tay về phía cô rồi lại chỉ sang bé gái đang quạt thuốc ngoài sân. “Còn hai vị đây là...”

“Thất lễ quá! Lẽ ra chúng tôi nên giới thiệu trước mới đúng. Tôi là Vũ Hoài Nam, đây là vợ tôi, Mai Hồng. Không giấu gì hai vị, chúng tôi đang trên đường chuyển nhà thì gặp phải cướp.”

Nói rồi, Vũ đại nhân tường tận kể cho Bình Nhi và Mộc Kha toàn bộ mọi việc mà cả hai đã biết hết rồi, sau đó, ông ta ngẫm một hồi thì có nhắc đến một người thầy bói.

“Không biết có phải do tôi nghịch ý trời nên mới rước phải hoạ này hay không, nhưng làm thế nào cũng không đem chuyện này ra khỏi đầu được.”

Rồi người đàn ông bắt đầu kể.

Chả là mới hôm qua, vợ chồng ông ấy có ra phố mua ít đồ chuẩn bị dòi phủ thì tình cờ trông thấy một cảnh tượng lạ. Ngay góc ngã ba chợ, bên hông một quán rượu nhỏ xuất hiện một quầy xem bói mới mở. Nói là quầy chứ thật chất chỉ là một cái bàn tre đơn giản và một cái ghế tre thô sơ, một bên chân bị gãy nên dùng dây mây quấn tạm lại. Chủ quầy là một ông lão khoảng hơn năm mươi, tóc điểm hoa râm, râu ria phấp phới, ngồi im trên ghế mặc cho thiên hạ qua lại chỉ tro vẩn tĩnh tâm nhắm mắt, không rõ là đang ngủ hay đang ngồi thiền. Đáng chú ý, bên cạnh ông lão dựng một biển hiệu bằng vải thô màu đỏ, trên viết một chữ 緣(Duyên) màu đen thật to.

Hắn sẽ không có gì đáng nói nếu như ông thầy bói kia không liên tục từ chối khách đến quầy nhờ xem bói. Hễ ai đến trước mặt ông ta, thậm chí chưa kịp mở miệng đã bị ông ta giơ tay chặn họng, nho nhã buông một câu: “Không bói.”

Chưa kể có vị con quan đại phú đại quý đi qua, ngông nghênh đặt một túi bạc lên bàn tre, nặng đến nỗi mặt bàn yếu ớt kia oằn xuống như muốn gãy đôi, đề nghị ông xem bói nhưng ông ta vẫn một mực bảo không là không. Tức giận, tên con quan ngông cuồng giang thẳng chân đá vào người thầy bói một cái. Ấy thế mà ông ta vẫn không chịu mở mắt ra, cũng không né tránh hay chống cự, trực tiếp bay một phát xuống ghế, cả người lấm lem bùn đất. Vậy mà ông thầy bói không hề hé răng kêu vang, hai tay cứ mò mẫm trên nền đất như tìm kiếm vật gì đó, mồ hôi đổ từng hạt. Bấy giờ, người xung quanh mới phát hiện dưới gầm bàn có một chiếc gậy tre.

Hoá ra lão thầy bói này bị mù.

Nhiều người tò ra bắt bĩnh, ánh mắt chẳng mấy thiện cảm đồng loạt nhắm vào tên con quan phách lối nhưng không ai dám đứng ra dũi ông lão hay lên tiếng mắng mỏ, bảo vệ ông. Đơn giản bởi họ chỉ là dân thường, là tầng lớp thấp kém trong xã hội, đâu dám đắc tội với đứa con trai cưng của tên quan nổi tiếng tham ô nhất vùng.

“Vô liêm sĩ! Thật chẳng ra thể thống gì!”

Một tiếng quát đột nhiên vang lên. Tất cả mọi người đồng loạt hướng ánh nhìn về phía phát ra tiếng nói. Từ trong đám đông, một người đàn ông trung niên dong dạc bước ra, thần thái ưu việt, tướng tá đạo mạo, lưng thẳng như trường đao. Người đàn ông mới xuất hiện kia tiến đến nhặt lấy gậy giúp lão thầy bói, đoạn đỡ ông ta đứng dậy.

“Vũ đại nhân! Vũ đại nhân!”

Trong đám đông có giọng nói chột reo lên, không biết là của ai. Thế là, một làn sóng bắt đầu lan toả trong người người lớp lớp đủ mọi giai cấp đang châu chực xung quanh, ai cũng reo vui, miệng không ngừng kêu lên: “Vũ đại nhân, Vũ đại nhân, quan thanh liêm của Đại Việt.”

“Ngài ấy làm gì ở đây?”

“Không phải đã cáo quan về quê ở ẩn rồi à?”

“Có Vũ đại nhân ra mặt, cho tên kia biết tay!”

Tên con quan bấy giờ nghe đến ba từ “Vũ đại nhân” thì mặt có hơi hoảng, động thái không còn kiêu căng như lúc trước, nhìn ông với vẻ dè chừng. Vũ Hoài Nam phui phui bụi trên người ông lão, đoạn liếc ánh mắt như găm dao về phía tên con quan bấy giờ đang như cọng bún thiêu nhưng vẫn cố ra vẻ ta đây, không ngần ngại trừng trừng nhìn ông.

Vũ đại nhân híp mắt nhìn y đánh giá một lượt, hừ lạnh, nói với ngữ điệu hơi khinh miệt.

“Nếu ta không lầm thì cậu chính là con trai thứ của tri phủ lộ Phúc Án, Nguyễn Không đúng chứ? Sao? Nhìn cái gì? Không nhận ra ta à? Cũng phải, lúc ta gặp cậu khi ấy cậu vẫn nhỏ, chỉ cao bằng chừng này, lại còn rất lễ phép.”

Vũ đại nhân gật đầu cười nói rồi giơ tay ra như đang chạm đầu vào một đứa con nít. Giọng cười như đang trôi về miền quá khứ, thanh âm ngân dài như tiếng chim kêu cuối trời, nhưng chẳng bao lâu thì âm thanh ấy cũng ngưng bật, cất giọng đều đều.

“Vậy mà không ngờ, đứa trẻ ấy khi lớn lại thành cái dạng này. Giữa thanh thiên bạch nhật ăn hiếp một lão già mù. Trước đây, ta đã từng có chút hy vọng, người sẽ không đi theo con đường của thầy ngươi. Nhưng quả là ông bà ta nói không sai, thầy nào thì con đấy.”

“Ông nói cái gì?” Tên con quan nghe thấy liền trở nên hùng hổ, định lao vào đánh thì bị mấy gia nhân đi theo cản lại. “Chúng mày buông tao ra! Này lão già! Ông ý mình từng là quan lớn thì muốn nói gì thì nói à? Tôi nói cho ông biết, đụng chạm đến tôi thì được nhưng không được đụng đến thầy tôi. Lão già chó chết, có ngon thì lại đây!”

Trông thấy hành động hùng hổ của y, bà con xung quanh lại được một phen bàn tán, thi nhau chỉ trỏ.

“Coi nó nói chuyện kia! Vũ đại nhân nói đúng rồi còn gì nữa. Đúng là thầy nào con đấy mà.”

“Đừng rồi! Thầy nó tham ô lật lọng cả một vùng, ai mà không biết. Làm như hiểu thảo lắm ấy!”

Bao nhiêu nắng nẻ, si nẻ đều đổ lên đầu tên con quan vốn đã quen thói ngang tàng, không coi ai ra gì. Hết lòng lộn với những người xung quanh rồi quay sang nhìn Vũ đại nhân bằng thái độ giận dữ. Như không nhìn được nữa, hắn la lên một tiếng rồi vùng nắm đấm lao vào Vũ đại nhân. Dù khoảng cách đã rất gần với mình nhưng Vũ đại nhân không hề né tránh cho đến khi một lực thật mạnh đẩy Vũ đại nhân suýt ngã nhào sang bên. Vừa hay, lão thầy bói kia hướng trọn cú đánh trời giáng vì ra tay nghĩa hiệp cứu người. Lão ngã oạch ra đất, toàn thân run rẩy rồi không chút động đậy. Vũ đại nhân đành mặt chạy đến đỡ lão rồi quát mắt nhìn tên con quan đang đắc ý, cười giễu cợt lão già đã mù còn bày đặt trở mũi vào chuyện người khác

Bị Vũ đại nhân lừa đến phát sợ nhưng tên con quan kia vẫn một mực giương oai, tiếp tục lao vào Vũ đại nhân định sút cho ông một cú. Nào ngờ, tên ấy không những không chạm được vào Vũ đại nhân, còn bị ông ấy đánh cho một trận nằm la khóc dưới đất.

Bình Nhi và Mộc Kha ngồi nghe say sưa, biểu cảm như mấy đứa trẻ đêm đêm ngồi nghe người già kể chuyện cổ tích ở các thôn làng.

Ngoài trời bóng đêm đã gọi cửa, trăng đã sớm lên cao, ngọn đèn dầu yếu ớt cháy le lói, không đủ xua đi bóng tối bao trùm gian nhà lá rách nát cũng như bao bọc con người ta khỏi cái lạnh.

Mộc Kha lẳng lẳng nhóm một ít lửa trước sân rồi cẩn thận diu Vũ đại nhân ra ngồi sưởi ấm.

“Tôi nghĩ đám người áo đen đó không phải bọn cướp rừng trong lời đồn.”

“Sao Vũ đại nhân lại nghĩ thế?” Mộc Kha ném một thanh củi vào đám lửa, tàn lửa lắt phất bay quẩn vũ, lốm đốm như đom đóm.

Vũ đại nhân chậm rãi nhũ mảy, hướng ánh nhìn xa xăm về phía triền núi. Từ phía núi đen kịt, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, đầy sát khí mà cũng rất bình thản xen lẫn nổi cô độc của gã áo đen đột nhiên hiện ra trong tâm trí người đàn ông đã quá tứ tuần.

“Là do tôi quan sát thấy kiếm pháp của bọn chúng, cả cách tấn công rất bài bản... và cả linh cảm mách bảo.”

“Có khi nào là do vị công tử họ Nguyễn kia không?”

Vũ đại nhân chậm rãi lắc đầu, khoé môi nở nụ cười nhạt.

“Người như hắn không có gan đó đâu.”

Mộc Kha lẳng lẳng gật đầu, chẳng đáp cũng chẳng lộ biểu tình nào, nét mặt như ra chiều suy nghĩ lắm. Được một lúc thì Vũ đại nhân lại cất tiếng hỏi, tầm nhìn hơi chệch về phía căn nhà lá độc nhất giữa chốn heo lánh này.

“Thầy Mộc, có thể cho tôi hỏi, tại sao cô bé kia lại đeo mạng che mặt vậy?”

Vũ đại nhân vừa hỏi, trong đầu bắt gặp hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế của cô gái nhỏ nhắn luyến luyến vùng kiếm cứu vợ chồng ông khỏi đám người áo đen, lòng không khỏi thắc mắc.

“Chắc Vũ đại nhân không biết, học trò tôi chỉ có mỗi cái Nhi, vừa xinh xắn lại rất có khiếu... Ngất nổi con bé lại mắc phải bệnh lạ. Cứ hễ trời trở lạnh hoặc nóng một chút, mặt sẽ lập tức nổi những đốm đỏ rất khó coi.”

Vũ đại nhân thốt lên một tiếng cảm khái, con người đen lầy hơi động, ra chiều cảm thông.

“Ra thế. Thật tội nghiệp! Hãy còn rất trẻ cơ mà. Mà ngay cả thầy đây cũng không giúp được cho cháu nó sao?”

“Tôi chỉ là một đạo sĩ, biết chút y thuật. Cũng đã từng dẫn hai chị em nó rong ruổi cầu thần y nhưng đều thất vọng trở về.”

Vũ đại nhân gật đầu rồi hỏi tiếp.

“Chốn hoang vu heo lánh này, ba thầy trò ở đây, không sợ gặp phải dã thú hay thổ phỉ gì sao? Dù là võ công cao đến đâu, e không tránh khỏi rủi ro.”

“Cái này thì Vũ đại nhân không cần bận tâm. Đừng nói đến hai chục tên, hai trăm tên hay hai trăm con dã thú đều không cách nào làm hại chúng tôi được.”

Vũ đại nhân nghe Mộc Kha đáp đầy tự tin, mắt tràn trề ý cười không khỏi khiến ông nghĩ người này quá kiêu căng, ngạo mạn. Nhưng nghĩ là nghĩ như thế chứ ông ấy cũng không tiện nói ra lời lẽ trong đầu, vừa định bắt sang chuyện khác thì Mộc Kha chợt lên tiếng, ngữ khí đầy ý cười tẻ nhạt.

“Đạo sĩ chúng tôi có thể làm được những thứ mà ngài đây không tưởng được. Không phải tôi kiêu căng, ngạo mạn, qua thời gian nếu còn gặp lại, ngài sẽ hiểu thôi.”

Vũ đại nhân sững sờ nhìn người trước mặt, thấy hơi chột dạ nhưng vẫn cẩn thận che dấu bằng gương mặt trầm ổn, có điều đầy mắt hơi xao động. Người bình thường nhìn mặt đoán ý nhau không có gì lạ nhưng không hiểu sao ông lại có cảm giác như người này có thể đọc được ý nghĩ của mình.

Ông tự cho mình là người nhạy cảm, có lúc đa nghi thái quá. Ai quen biết ông cũng đều nói thế, kể cả người vợ mấy chục năm chung gối với ông. Song

cũng nhờ cái sự nhạy cảm quá mức này, ông mới tránh được không biết bao nhiêu tai hoạ đổ ập trên đầu mình suốt hai triều Đinh, Lý, trừ hôm nay.

Khoảng lặng giữa hai người không kéo dài bao lâu thì cách đó không xa có tiếng nói trong trẻo truyền đến. Hai người ngoảnh đầu lại, thấy Bình Nhi, Vũ phu nhân và Như Y vui vẻ đi tới, tay cầm nào gà, nào chén đĩa, nào chén... trông có vẻ bận bịu.

“Để tôi giúp bà.”

“Đưa đây cho thầy.”

Hai người đàn ông mau chóng đứng dậy đón lấy mấy món đồ trên tay đám người Bình Nhi. Mộc Kha cầm lấy con gà vừa vặt lông trên tay Bình Nhi, trông bộ dạng hớn hờ chờ được ăn của cô thì không khỏi bật cười.

“Coi kia! Thêm đến nỗi muốn chảy cả nước dài luôn rồi.” Hấn búng trán cô rồi nói với Như Y. “Con ra bên nhà hái ít chanh, mở túi thầy lấy ít muối đem lại đây bỏ đĩa.”

Như Y ngoan ngoãn “vâng” một tiếng, đoạn chạy như bay về phía cây chanh cao ngang đầu mình. Bình Nhi xoa xoa trán, nhún nhún cười bên lên. Hấn cũng không nói gì nhiều, trực tiếp đi về phía đám lửa, cầm thanh gỗ dài, nhọn chuẩn bị sẵn, đâm xuyên con gà rồi để lên trên lửa quay con gà đến khi chín vàng, mùi hương ngào ngạt kích thích bao tử rồi mới rút ra.

Bốn người chia nhau phần gà, vừa ăn vừa chấm muối tiêu chanh, vừa xuyết xoa. Con đối cùng vị ngon lành trên lưỡi thông qua cuống họng dường như làm họ quên mất những khó khăn ác nghiệt của ngày dài. Ai nấy đang gặm nhấm phần gà của mình thì Vũ đại nhân chợt dừng lại, đôi mắt trở nên thất thần, không giấu nổi buồn bã, thờ dài một hơi.

“Người làm phu ta già có trẻ có, họ theo ta bao nhiêu năm, tin tưởng ta. Vậy mà chỉ vì chút bông bột cùng tín toán sai lầm của mình, ta đã chà đạp lên niềm tin của họ... Lẽ ra... Ta nên nghe lời lão thầy bói kia...”

Sau khi bị đánh cho một trận, tên con quan quần áo toi tã, khóc lóc lồm cồm chạy đi, kéo theo lũ gia nhân mặt mũi bầm dập đuổi theo sau. Bà con đưa nhau vỗ tay rầm trời. Lão thầy bói sau khi được đỡ dậy cũng hoàn hồn mở miệng, quay mặt về phía tiếng nói của Vũ đại nhân, nở nụ cười kì lạ.

“Đa tạ Vũ đại nhân đã cứu cái mạng già này! Để đền đáp ơn này, ngài có muốn lão xem qua một chút không?”

Vũ đại nhân có hơi sững sờ nhìn lão. Mặc dù trên má vẫn còn lưu lại vết tím do mới bị đánh nhưng lão ta sau khi rên rỉ mấy cái, vẻ hoảng hốt trên gương mặt đã không còn nữa mà thoáng chốc biến thành một nụ cười hiền, phong thái trở lại điềm đạm. Nói sao nhỉ, cứ như thế, những chuyện xảy ra vừa rồi, lão đã đoán biết trước hết rồi vậy.

“Không cần đâu. Ta trước giờ không tin vào bói toán.” Vũ đại nhân cười đáp, đoạn như muốn cáo biệt rồi đi.

Lão thầy bói vẫn cười cười ngồi trên chiếc ghế tre vừa được dựng lại, miệng đột nhiên ngâm bài thơ.

“Đại mộng thủy tiên giác

Bình sinh ngã tự tri

Thảo đường xuân thủy túc

Song ngoại nhật tri tri.”

Dịch:

“Mơ màng ai tỉnh trước

Bình sinh ta biết ta

Thềm tranh gác xuân đầy

Ngoài song bóng xế tà.” (1)

Vũ đại nhân giương mắt nhìn lão, cuối cùng cũng bật cười, nho nhã cất tiếng.

“Thật cảm khái làm sao! Một thời Xuân Thu chiến quốc. Ta tự hỏi nếu không có cuộc gặp gỡ năm đó, không có sự trợ giúp của Ngoại Long tiên sinh, liệu rằng mọi chuyện sẽ thay đổi thế nào?”

“Ha ha ha... Vũ đại nhân nói rất đúng. Đều nhờ một cuộc kỳ duyên mà ra. Giữa chúng ta cũng coi như là có duyên. Ngài bảo không tin bói toán, vậy việc ngài sắp chuyển nhà không phải đều là vì tin vào lời thầy bói bọn ta sao?” Lão thầy bói từ tốn nói, tay gõ gõ vào tấm bảng hiệu có chữ “Duyên” thật to của mình.

Vũ đại nhân thoáng sững người nhưng rồi cũng mau lấy lại vẻ điềm tĩnh. Có gì lạ đâu, chuyện ông dời phủ, tháng tháng mời người đến xem ngày, xem giờ, có ai mà không biết chứ. Nhưng đó cũng chỉ vì bất đắc dĩ, nếu không vì gia đình bất hoà, cửa tiệm làm ăn sa sút kéo theo nhiều hệ lụy, ông cũng không

nhờ đến bói toán làm gì.

“Vậy thì phiền ông rồi.” Vũ đại nhân bắt đắc dĩ ưng thuận ngồi xuống đối diện ông lão, chứ tiếp tục kì kèo, không biết đến bao giờ.

Vũ đại nhân còn nhớ rất rõ dặn dò của lão thầy bói, tuyệt đối không được xuất hành vào ngày mai, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn. Còn nói sắp tới họ sẽ được quý nhân giúp đỡ, vượt qua được hoạn nạn, chuyện con cháu sau này cũng không cần phải lo nữa.

Vũ đại nhân nghe xong mặt hơi biến sắc, hai mày chau lại, có vẻ không hài lòng, khoé mắt chất đầy phiền muộn. Đó cũng là lí do tại sao ông ghét xem bói, gặp chuyện vui không nói, còn nếu là chuyện buồn, sẽ gieo sầu biết bao nhiêu. Vậy nên, sau khi nghe lão thầy bói nói xong, Vũ đại nhân lập tức đứng dậy, phát tay áo bỏ đi về phía xe ngựa đang đợi sẵn.

Giờ nghĩ lại, có lẽ vì chút tức giận đó của mình, chút cô chấp đó lẫn át lý trí nên Vũ đại nhân mới khiến người trong phủ đi đến kết cục hôm nay.

“Vũ đại nhân, mạn phép cho tôi nói một câu. Có những chuyện trăm phương ngàn tính cũng không bằng ông trời tính cho mình. Đều là do số mệnh bọn họ, ngài không nên tự trách mình thì hơn. Đều là ‘thân bất do kỷ’ thôi.” (2)

Vũ đại nhân nhìn Mộc Kha, gật đầu như thấu hiểu nhưng đáy mắt lại mơ hồ ẩn hiện nỗi đau cùng cực, như thể có màn sương mờ giăng kín vậy. Có thể thấy một đời lẩn lộn trong bể khổ nhân sinh của người đàn ông này đủ để ông điều khiển được cảm xúc trào dâng. Chưa kể, ông cũng đã quá quen với cái gọi là sinh tử.

Ánh mắt ấy có nét hao hao Mộc Kha. Mà dường như, chính ông ta cũng cảm nhận được người ngồi trước mặt mình đây cũng đã trải qua một đời gian truân không kém mới có được ánh mắt như thế.

Nhưng là gian truân cỡ nào? Ở độ tuổi này ư? Nhìn đi nhìn lại, chàng trai này cũng chỉ mới hai mươi tuổi đầu. Sao có thể?

Mộc Kha nhìn lão một cái, cười cười.

“Người tu đạo chúng tôi thường trông rất trẻ. Ngài đừng vì nhìn bề ngoài mà nghĩ tôi năm nay hai mươi. Mùa xuân năm hai mươi của tôi đã qua lâu lắm rồi!”

Lúc này, Vũ đại nhân không còn giữ được vẻ bình tĩnh ngoài mặt nữa. Bao nhiêu sóng trong lòng đều thi nhau dao động, biểu lộ hết ra bên ngoài. Ông ta ngơ ngàng nhìn Mộc Kha, đoạn đặt miếng gà ăn dở xuống đồng rom, chấp tay ra trước, kính nể nói.

“Tôi sống hơn nửa đời người mà có mắt như mù, hiểu biết nông cạn. Không ngờ ngài chính là quý nhân mà lão thầy bói ấy nói.”

Mộc Kha thấy vậy thì cũng vội đặt miếng của mình xuống, đỡ lấy Vũ đại nhân đang cúi mình.

“Ngài đừng làm vậy. Tôi không dám nhận đâu. Xin Vũ đại nhân đừng cúi đầu nữa!”

“Kia ông... Có chuyện gì sao?” Vợ Vũ đại nhân thân thốt nhìn chồng.

Bình Nhi và Như Y đang vui vẻ gặm gà bên đồng lửa bất đắc dĩ cũng bị hành động của hai người kia làm chú ý.

Vũ đại nhân bấy giờ cũng chịu ngẩng mặt lên, dùng đôi mắt long lanh đầy nét vui mừng cùng cảm kích nhìn vợ. Đoạn, ông ta quay sang nói tiếp với Mộc Kha.

“Thầy Mộc, lão thầy bói kia nói ông chính là quý nhân của vợ chồng tôi. Ân tình này tôi nhất định sẽ báo đáp. Nhưng trước tiên, có thể xin thầy đây ban cho một ân huệ được không?”

Nghe thấy hai từ “ân huệ”, ba người còn lại càng mắt tròn mắt dẹt, nín thở chờ phản ứng của người kia, chỉ thấy Mộc Kha gật đầu một cái. Vũ đại nhân liền nói tiếp.

“Thầy Mộc, ngài có thể... có thể... giúp vợ chồng tôi sinh một đứa con được không?”

Tất cả mọi người thoáng chốc đều im lặng. Sự im lặng ấy khiến lũ đề đang râm ran trong bụi cây cũng phải im theo. Mộc Kha vừa định đáp lời thì đột nhiên có tiếng xé gió của vật gì đó lao đến. Từ trên vách núi, loáng thoáng có mấy bóng đen đang treo mình đu xuống, hành động kín kẽ không giống thú rừng. Năm người tức khắc cùng quan sát xung quanh thì phát hiện ra bốn phương tám hướng đều có bóng đen đang thả mình leo xuống vách núi.

Vũ phu nhân sợ hãi siết lấy tay chồng, hơi thở trở nên nặng nề. Như Y cũng trở nên cuống quýt, méo máo túm vạt áo Bình Nhi, cô họng rên khe khẽ. Mộc Kha liếc mắt nhìn Bình Nhi ra hiệu, tay mon men chạm vào chuôi kiếm đeo sau lưng.

Ánh trăng trên cao mờ dần đi, nhường chỗ cho màn đêm chính thức bao trùm vạn vật, chỉ còn lại một đám lửa nhỏ đủ soi sáng năm người.

(1) Trích “Tam quốc diễn nghĩa”, bản dịch của Phan Kế Bính.

Lưu Bị hai lần đến lều tranh cầu Gia Cát Lượng làm quân sư cho mình nhưng lần thứ ba mới được gặp. Khi đó, Gia Cát Lượng vừa mới ngủ dậy thì xuất khẩu thành bài thơ này.

(2) Thân bất do kỷ: những việc không do mình làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Quái Nhân

“Cẩn thận!”

Giọng đàn ông trầm khàn vừa vang lên, kéo theo tiếng la chói tai của Vũ phu nhân, keng một cái, mũi tên đang lao đến như chớp trước mặt người đàn bà bị đánh bật ra. Mấy bóng đen xung quanh đồng loạt dừng lại ở lưng chừng núi, cùng lúc hướng tên về phía năm người đang đứng tím tím dưới kia mà bắn.

Ào một tiếng, trên bầu trời đen kịt có thể mơ hồ nhìn thấy mấy ánh chớp phản chiếu từ những vật dài đầu nhọn rơi xuống như mưa sa. Vũ đại nhân thoáng kinh, tay nắm chặt kiếm vung lên đỡ tên bay đến chỗ mình. Đột nhiên, ánh sáng vàng chói không biết từ đâu loá lên, từ chỗ ông đứng, phía bên tay phải phát ra một tiếng đùng như tiếng thuốc nổ, gió mạnh bỗng chốc đánh phật tay áo những người xung quanh, mạnh mẽ lan rộng như từng đợt sóng đánh dồn dập nơi biên lớn. Khí lực ấy mạnh đến nỗi, thanh kiếm dù được nắm rất chặt trên tay Vũ đại nhân vậy mà suýt nữa tuột khỏi tay.

Mấy mũi tên bị ô Kim Quang của Bình Nhi phản kích, đồng loạt đổi đầu bay ngược ra sau, kéo theo tiếng la thảm thiết của đối phương rồi đến tiếng rơi phịch nặng nề nơi vách núi.

Có lẽ bị tên bay lạc đâm trúng đây mà, đúng là “gậy ông đập lưng ông”.

Mà cũng nhờ tiếng kêu la đó, tâm trí của Bình Nhi và Mộc Kha mới bừng tỉnh, như thể sợi dây bị cắt ngang. Khi ấy, cả hai mới dần ý thức được mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát, bắt đầu hết mực nâng cao cảnh giác.

Ô Kim Quang sau khi phản tên cũng mất dần ánh sáng. Hậu quả là cú bắn vũ bão vừa rồi kéo theo ánh lửa đang cháy phừng phực dưới chân năm người cũng tắt luôn, đơn giản như ai đó vừa thổi một ngọn nến vậy. Vạn vật hoàn toàn bị bao trùm trong màn đêm âm u, lạnh lẽo.

Vợ chồng Vũ đại nhân chưa kịp định thần, trong bóng tối cứ vậy mà im lặng. Vũ phu nhân tuy sợ hãi nhưng cũng không dám lên tiếng, lẳng lặng siết chặt tay áo chồng, do quá tối nên không rõ gương mặt bà có biểu cảm gì nhưng đoán chừng có vẻ là vô cùng sợ hãi, tiếng trống ngực đập thình thịch cứ dội thẳng vào tai Bình Nhi.

Được một lúc, sau lưng Bình Nhi chợt vang lên tiếng thút thít khe khẽ của con nít. Nhanh như cắt, đối phương liền dựa vào đó xác định mục tiêu, loạt tiếng xé gió bay vụt đến. Bình Nhi và Mộc Kha vội đưa ô, kiếm lên, vừa đỡ vừa tranh thủ kéo ba người còn lại đi về phía nhà lá. Như Y không kiềm được khóc to lên, Vũ phu nhân cũng méo mào, một tay nắm lấy chồng, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bé gái mặt mũi đầm đìa nước mắt.

Khi năm người đang di chuyển thì bầu trời bỗng hừng sáng. Hàng trăm mũi tên lửa cùng lúc bay ra, tụ hội trên trời sáng chói không thua gì ánh sáng của ô Kim Quang, đồng loạt cắm phập xuống đất. Gian nhà lá mới đó cũng nhanh chóng bị lửa thiêu rụi.

“Đúng là phiền phức.”

Mộc Kha làm bầm trong họng, ý cười thường thấy nơi đuôi mắt hoàn toàn tan biến, thay vào đó là ánh nhìn âm u, thanh lãnh. Hấn vung kiếm lên trời, niệm chú. Tức thì, một vòng tròn sáng ánh bạc hiện ra dưới đất, vòng quanh năm người. Mấy mũi tên lửa lao đến như mưa, sắp rơi xuống đầu bọn họ kéo theo tiếng khóc la kinh hãi thì bất ngờ bị dòng xoáy như khối cầu bọc lấy năm người cuốn phăng đi, tựa như hàng ngàn cơn gió từ khắp nơi tề tựu lại bảo vệ bọn họ. Đáng nói ở chỗ, toàn bộ tên đang lao đến đều bị cuốn hết vào đó. Khối cầu xoáy chuyển từ trong suốt sang màu đỏ vàng phừng phực của lửa, thậm chí còn khiến người đứng trong cảm nhận rõ sức nóng của mấy mũi tên lửa ấy, nhưng rồi tất cả cũng mau chóng qua đi, khối cầu sau khi vô hiệu hoá hết đòn tên của kẻ địch lại trở về dạng trong suốt như cũ.

Dường như đã hoàn thành xong nhiệm vụ, khối cầu xoáy dần tan ra, hoà cùng gió đông bay đi. Nhưng không vì thế mà cây cối xung quanh thôi rung bần bật, tiếng lạo xạo không dứt từ cây sang bụi rậm liên tục truyền đến tai năm người.

Đúng là cái bọn ngoan cố! Có lẽ muốn cùng bọn họ đánh một phen mới chịu rút lui đây mà.

Trước mắt đen như mực nhưng Bình Nhi vẫn có thể nghe rõ tiếng bước chân vồn vã của kẻ thù đang ngày một đến gần. Tức thì, cô vung Kim Quang kiếm lên, nhanh gọn chém một đường ngang họng đối phương. Thử nước tanh hôi, nhót nháp lập tức bắn ra, dính hết lên người Bình Nhi, hình như còn văng trúng ai đó, chỉ nghe thấy âm thanh hột hoảng rít lên như ngựa non cất tiếng gọi mẹ.

Máu bắn nhiều như vậy không lẽ là bay thủ cấp rồi?

Nhưng cô đâu kịp nghĩ nhiều nữa, sau lưng lại nghe thấy năm sáu tiếng bước chân lao vụt đến, rồi lại không nghe thấy gì. Dứt khoát, cô xoay kiếm vung thẳng lên cao đâm một nhát vào vật mềm mềm đang nhảy bò đến. Tên thích khách bị đâm trúng giữa khoảng không liên phát ra tiếng la vô cùng quái dị, nặng nề ngã rầm xuống đất. Nhân lúc hấn còn loay hoay chưa kịp đứng lên, Bình Nhi liền bước lên một bước, mạnh mẽ cầm mũi kiếm xuống, trực tiếp

kết liễu đối phương.

Quái lạ! Bình thường mắt cô nhìn đêm rất tốt nhưng hôm nay lại không nhìn thấy gì cả? Tại sao?

Cũng may nhờ lỗ tai còn thính, cô vẫn có thể gọn gàng xử lý chục tên thích khách ngoan cố lao vào. Dao kiếm giao nhau trong đêm đến rộn người kèm theo tiếng la thất thanh của phụ nữ, Bình Nhi cũng chỉ có thể dựa vào đó mà biết Như Y và Vũ phu nhân có đang nguy hiểm hay không mà kịp thời đến cứu. Bỗng bên cánh trái chợt có tiếng la đau đớn của Vũ đại nhân, bên cánh phải là tiếng thét của Như Y và Vũ phu nhân nhưng rất nhanh sau đó lại nghe thấy tiếng giao kiếm kịch liệt, chứng tỏ Mộc Kha vừa cứu họ. Không suy nghĩ nhiều, Bình Nhi chạy nhanh về phía Vũ đại nhân.

Bọn thích khách di chuyển rất êm, lại cẩn thận không để vũ khí phát ra tiếng động nên cô gặp chút khó khăn xác định vị trí kẻ địch. Nhân lúc Bình Nhi đang do dự, không biết là tên nào lợi dụng mà chém một đường dài vào tay cầm kiếm của cô. Bình Nhi nhất thời hoảng hốt, vốn không định buông kiếm ra nhưng vết thương chợt trở nên rất ngứa làm da thịt cùng gân tay của cô mất tự chủ giật liên hồi, Kim Quang kiếm rơi phịch xuống đất, chỉ kịp loé lên một tia vàng thanh mảnh như sợi chỉ.

Trong bóng tối, kẻ nọ thét la lên một cái, theo sau là tiếng xé gió của kiếm chém dọc xuống, đỉnh đầu cô tê dại, cảm giác như lưỡi kiếm đã rất gần thì chợt một âm thanh xé gió lao đến đâm phập một phát, trước mặt cô là tiếng ngã nặng trĩu của một cơ thể cao lớn. Cùng lúc, Bình Nhi đưa tay ra khoảng không, Kim Quang kiếm nằm trên đất nhanh như chớp bay trở lại tay cô. Bình Nhi bung ô lên, tức khắc ánh sáng chói lóa như mặt trời hừng sáng, soi rõ cục diện hỗn loạn.

Kẻ địch bấy lâu ẩn núp trong bóng tối tấn công họ cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện. Dù đã phần nào đoán trước được thân phận đối phương nhưng những gì đập vào mắt Bình Nhi không khỏi làm cô rùng mình.

Đám người lạ mặt lập tức xoay đầu về phía cô, mặt mày ai nấy xám ngoét, hai mắt đỏ như máu, tay lăm lăm đao, kiếm, miệng rên hừ hừ mấy tiếng, hơi thở vô cùng hôi thối. Quần áo trên người bọn họ mới có, cũ có nhưng đa phần đều rách nát. Da thịt thì bung tróc, có chỗ còn thấy cả xương cùng ấu trùng quanh quẩn bò ra bò vào trên những chỗ thịt vừa, ruồi kiến bu đen, vô cùng kinh tởm.

Hai mắt Vũ phu nhân mở to, gương gao mở miệng ú ớ như muốn la lên, rốt cuộc là không nổi nên ngắt xiu tại chỗ.

Đúng lúc ấy, một tên từ sau bắt ngờ cầm đao lao về phía cô, Như Y kinh hoàng thét lên. Bình Nhi ngay lập tức dùng tay trái cầm lấy thanh kiếm của kẻ địch chết gần đó, vung kiếm chém ngang người đối phương. Hấn rống to lên, thân người đứt làm hai, bắn ra thứ nước nhớt nháp, đen ngòm.

Bấy giờ Bình Nhi mới nhìn lại người mình, cũng dính đầy thứ nước như vậy. Lúc đầu cô cứ ngỡ là máu, ai ngờ không phải, thảo nào lại có mùi kinh khủng thế.

Do không gian đã được thấp sáng nên Vũ đại nhân dễ bề duy chuyển. Mặc dù lúc đầu trông thấy cái đám người không ra người, hay nói đúng hơn là đám người chết biết đi kia, ông cũng nhất thời kinh hoàng nhưng khi thấy hai thầy trò người ngòm bết bết, kiên trì đấu chọi với bọn quái nhân, Vũ đại nhân bèn lấy hết can đảm xông vào hỗ trợ.

Dù sao họ cũng đã cứu hai vợ chồng ông một mạng, không thể cứ nợ càng thêm nợ. Thân là nam tử hán đại trượng phu, đầu thế núp dưới vẫy một cô bé mới mười lăm, mười sáu tuổi như vậy được.

Mộc Kha đảo mắt nhìn quanh, thấy đám người đã bị tiêu diệt hơn một nửa, trận đánh chẳng mấy chốc cũng sắp kết thúc nhưng khi thấy thương thế của Bình Nhi, tâm thế phẳng lặng ngày thường của hán tử bỗng trào dâng điên cuồng, ruột gan như có lửa thiêu đốt, bắt đầu mất kiểm soát.

Yêu khí trong người hán tử dần mất khống chế, không cảm cự được, bùng phát mạnh mẽ, dần dần lan toả theo huyết quản chạy lên đỉnh đầu. Những lúc như vậy, lí trí của hán tử sẽ mất đi và nghe theo bản năng của loài thú. Nếu không kịp thời ngăn cản, việc hán tử hoá thành đại mãnh xà dài mấy trăm trượng không còn là chuyện một sớm một chiều nữa.

Không! Hấn không thể biến thân vào lúc này! Kế hoạch của hán tử sắp thành công, Bình Nhi sẽ được cứu mà tên Mạn Quân kia cũng sẽ không chết yểu nữa. Duyên nợ của bọn họ sẽ chấm dứt. Còn có Cao tộc, Cao tộc rồi sẽ buông tha cho hán tử, cho cô, cho Yêu Giới. Hấn không thể bỏ cuộc được!

Giả như năm đó, hán tử không nghe lời lão già kia, uống hết nội đan của Cao tộc thì đâu đến bước đường này.

Mộc Kha dùng hết sức nắm chặt kiếm, cầm phập xuống đất. Tức thì, nội khí của hán tử cùng kiếm khí trên lưỡi kiếm Tiết Mãng kết hợp lại phóng ra với tốc độ kinh hoàng, chém phẳng hết lũ quái nhân, không chừa lại tên nào. Tất cả đều đứt thành hai nửa, thứ chất lỏng đen xì phụt ra khắp nơi, tưới ướt nền đất sỏi đá, mùi hôi thối cùng cực bốc lên làm người khác không cách nào kiềm nén cơn buồn ói. Mà Vũ đại nhân là người đầu tiên tổng hết số gà vừa cho vào bụng ra ngoài.

Cũng may khi ấy Bình Nhi kịp thời mở ô Kim Quang che chắn cho bốn người nên không bị sát khí của Mộc Kha lấy đi cái mạng.

Núi đá và cây cối xung quanh cũng bị ảnh hưởng. Sau khi rung lắc mấy bận như vừa trải qua một đợt cuồng phong, cây xanh thì nhau đổ rạp, núi cao sừng sững thì nhau lở loét, thà đá lăn xuống bên dưới, khói bụi mù mù đến nỗi hít thở cũng không thông. Gian nhà lá bị lửa thiêu rụi dưới chân núi bị đất đá đè bẹp, vừa hay dập tắt luôn đám cháy. Tuy không thiệt hại về người nhưng cũng thiệt hại chút tài sản cùng công sức vừa được Mộc Kha vất vả và dầm dục suốt một ngày rưỡi đêm hùng tiếp đón gia đình Vũ đại nhân trên đường bị thích khách truy đuổi có nơi tá túc.

Kế hoạch có thể nói là thành công một nửa nếu như không gặp phải bọn quái nhân này.

Sau khi thi triển pháp lực, Mộc Kha lão đảo ngả ục xuống đất. Vì lúc này cố sức ngăn không cho bản thân biến hình, hán tử đã liều mạng phong bế pháp

lực, nhanh chóng ổn định thần trí và chuyển phần nội lực dồi dào ra ngoài nên nhất thời mất hết sức lực. Và lại, tốc độ chuyển nội lực từ trong ra ngoài diễn ra quá nhanh mà cơ thể già cỗi này của hắn thì không tài nào thích ứng nổi. Cũng may là hậu quả không nghiêm trọng lắm. Cũng may là Bình Nhi hiểu hắn, nhanh chóng dùng ô Kim Quang che chắn cho mình và bọn họ. Cũng may là kế hoạch không bại lộ. Cũng may là cô không bị sao. Cũng may...

“Thầy Kha, thầy Kha!” Bình Nhi hoảng hốt lao như bay về phía hắn, miệng không ngừng gọi to. “Anh... “

“Suyt...” Mộc Kha nhìn cô lắc đầu, ý bảo cô không được gọi là “anh”.

Bình Nhi vội gật đầu, không ngừng lo lắng nhìn hắn.

“Đừng lo... Anh chỉ tạm thời mất pháp lực thôi.”

Hắn nói thầm với cô, đoạn nắm lấy cánh tay bị thương của cô. Vết thương tuy dài nhưng không sâu, máu ở miệng vết thương hoá đen lại, trông rất kì dị. Càng nhìn càng thấy không ổn, Mộc Kha nhíu mày nhìn cô, giọng điệu có chút không thoải mái, lại hơi chua xót.

“Vết thương này xem ra không ổn. Chốc nữa anh sẽ phát tín hiệu báo với Đình An, phòng khi anh không lấy lại kịp pháp lực vẫn có người giúp em giải độc. Em cố chịu một chút.”

Cùng lúc đó, Vũ đại nhân vội vã công vợ đến gần, theo sau là bé gái Như Y mà Lục Bình Nhi lần trước nhận nuôi. Bốn người nhìn lại cục diện, trên mặt đất la liệt xác chết. Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Vũ Hoài Nam không ngờ có một ngày mình lại gặp phải cảnh ngộ như vậy, bị thích khách truy đuổi đã quá quen không cần nói nhiều đi nhưng cái đám quái nhân nằm trên mặt đất này là gì đây? Và còn những chiêu thức hai thầy trò kia sử dụng lúc nãy nữa, người bình thường có thể có nội công thâm hậu đến vậy sao?

Sau khi Mai Hồng tỉnh dậy, mọi người mới lại di chuyển tiếp. Vũ Hoài Nam hoàn toàn từ bỏ ý định đến phủ mới ngoài kinh thành, trước tiên muốn tìm thầy thuốc chữa trị cho Bình Nhi và Mộc Kha. Bàn qua bàn lại, cuối cùng họ quyết định vào thành, tìm về phủ cũ của Vũ đại nhân.

Năm người leo đồi, vượt dốc, băng rừng suốt đêm trở lại thành Thăng Long. E giờ này đến nơi, công thành cũng đã đóng nhưng Vũ đại nhân nghĩ, ít ra cắm trại ngoài thành cũng đỡ nguy hiểm hơn. Bọn đạo chích hay bọn quái nhân cũng thường chỉ xuất hiện chốn rừng sâu hoang vu, nơi dương thịnh âm suy đông đúc dân cư như Thăng Long ắt sẽ không dám công khai xuất hiện.

Nhưng ai cũng kiệt sức vì trận chiến lúc nãy hết rồi, lại toàn phụ nữ, trẻ em, người già, cứ tốc độ thế này thì không biết bao giờ mới đến nơi. Chưa kể, con đường bọn họ chọn đi cũng là con đường được đồn đại là nơi trú ngụ của bọn sơn tặc hung ác. Buổi trưa vợ chồng Vũ đại nhân đã gặp phải thích khách rồi, cũng không nghĩ số mình lại xui như vậy, buổi tối đi còn gặp phải cướp.

Quả nhiên không ngờ, số bọn họ đúng là xui như vậy đấy.

“Khôn hồn thì đưa hết tiền đây!”

Một toán đàn ông khoảng mười người mặt mày hung hiểm, tay cầm vũ khí chắn đường năm người bọn họ, Vũ đại nhân đoán nếu bây giờ cho ông rút một quẻ xăm, hẳn sẽ bốc trúng quẻ “đại hung”.

Tên cướp cầm đầu nhìn chằm chằm vào Bình Nhi và Vũ phu nhân, trên gương mặt râu ria bần thiêu chợt nổi lên nét gian tà. Tên ấy nhoen miệng cười, để lộ hàm răng ó vàng hôi hám, trực tiếp ra lệnh với bọn đàn em.

“Tụi bây, đem bắt đàn ông một bên, phụ nữ một bên! Hôm nay quả là trúng mánh rồi.”

“Các ngươi muốn làm gì?” Vũ đại nhân quát lên, thẳng thừng rút kiếm.

Tên kia không đáp, đàn em của hắn từ phía sau hung hãn xông về phía Bình Nhi và Vũ phu nhân, dùng ánh mắt ghê tởm trông trọc nhìn hai người họ, đủ hiểu là có ý đồ gì. Vũ phu nhân bị kéo đi trước. Vũ đại nhân lập tức xông vào nhưng lại bị hai gã to con tấn công cản đường lại. Mấy gã khác nhìn Bình Nhi thèm thuồng. Nhưng trước khi bàn tay vạm vỡ của mấy gã to con kịp đụng vào người cô thì tiếng la thảm thiết liên vang lên, xé toạt màn đêm. Lát sau lại thêm mấy tiếng la khóc không ngừng, chỉ biết sau khi Mộc Kha thu kiếm, trên mặt đất la liệt tứ chi và đầu người, máu chảy thành vũng, chảy đến gót giày của tên cầm đầu.

Bên này, Vũ phu nhân nước mắt lưng tròng nhìn đám người vừa đụng vào mình bị chém thành mấy khúc, không khỏi kinh sợ quỳ sụp xuống. Mấy gã khổng lồ Vũ đại nhân cũng bị Bình Nhi đâm xuyên ruột gan, có gã khi cô rút kiếm thì tim cũng cùng lúc bay thẳng lên trời. Quả tim nóng hổi sau khi rời chủ rơi phịch xuống đất vẫn đập mấy cái, trông hết sức ghê người.

Mộc Kha nhoen miệng cười nhìn Bình Nhi. Tuy pháp lực của hắn bị phong bế nhưng khả năng dụng kiếm vẫn được xếp vào hàng số một. Thiết nghĩ nếu Mộc Kha là người bình thường, không có phép thuật đi chăng nữa, hẳn hẳn vẫn an yên sống tốt giữa cảnh đời loạn lạc.

Vũ đại nhân chạy đến ôm vợ mình, sự vui mừng và tức giận phun trào lên lời trong lòng, hiện rõ trên gương mặt đã quá tứ tuần. Vũ phu nhân ôm chồng mà nước mắt lăn dài, rồi rít cảm ơn Bình Nhi và Mộc Kha.

Bình Nhi mặt mũi, người ngòm lấm lem máu mà môi hé nụ cười. Trong giây phút ấy, câu nói “ta không ăn người thì người cũng ăn ta” cứ quanh quẩn, lặp đi lặp lại trong đầu cô. Đạo lý kẻ mạnh thắng kẻ yếu mà Mộc Kha dạy cô suốt mấy trăm năm qua, cô chưa bao giờ quên. Nhưng sao... Cô lại cảm thấy như mình vừa quên mất điều gì, quên mất thù gì. Hình như trong đầu cô còn một tư tưởng nữa mà cô tưởng chừng như nó – cái tư tưởng mà cô đã quên

mắt ấy cũng đã theo cô, nằm trong lòng cô lâu lắm rồi.

Khi cô nhìn xuống mấy cánh tay, căng chân dưới tầm mắt mình, trong lòng cô lại thấy áy náy. Vì sao? Cô áy náy vì đã giết người ư? Những năm dài kháng chiến cùng dân Bách Việt, cô đâu nao núng, ngày ngày khởi binh đâm đâm chém chém đó thôi, thì có làm sao? Không giết chúng thì chúng sẽ giết ta. Thế sao bây giờ, cô lại như vậy?

Đây... Đây có thật là cô không? Người đứng ở đây bây giờ... là ai vậy?

“Cái Nhi!”

Bình Nhi giật mình nhìn Mộc Kha, ý thức vừa trôi tuột vào khoảng không bỗng chốc bị kéo về thực tại. Một giọt nước mắt tròn trịa bên mắt trái chọt rơi xuống, lỏng lảnh như ngọc trai.

“Em khóc à? Sao lại khóc?” Mộc Kha đắm đắm nhìn cô, đáy mắt ánh lên nỗi lo lắng cùng bối rối cùng cực.

Bình Nhi lắc đầu, hai mắt không ngừng rơi lệ. Cô ngồi huých xuống ôm mặt giữa bãi đất đầy xác người cụt tay cụt chân, chọt khóc to lên thành tiếng. Mộc Kha không biết làm cách nào, vội ôm lấy cô vỗ vỗ. Như Y đang thất thần đứng cạnh, toàn bộ cảnh tượng đã man mà nẩy cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cô bé, đến nỗi ngờ ngợ một lúc lâu, cho đến khi thấy Bình Nhi khóc, con bé cũng bắt ngờ khóc to.

Không gian mới đầy tiếng quát tháo, chém giết bảy giờ tràn ngập tiếng khóc lóc của trẻ em, phụ nữ, thậm chí một người đàn ông rấn ròi, trải đời như Vũ đại nhân cũng không kiềm được nước mắt. Duy có Mộc Kha, hần cứ ngồi đó ôm cô vỗ vỗ, đáy lòng chọt dâng nên nỗi xót thương, trong đầu như có tia sáng loé qua, giải đáp những thắc mắc, bí bách trong lòng.

Hắn biết tại sao cô khóc.

Nhưng cái Nhi, muốn tồn tại trên thế gian này, muốn giúp Mạn Quân hoàn thành đại sự, em không thể từ bỏ, lương thiện như một vị bồ tát được, cũng không thể áp dụng các quy tắc đã học ở Vạn Yêu sơn, không tổn hại dân thường. Vì trong thế giới người cũng như ma quỷ này, chúng ta tuy là yêu nhưng cũng chưa chắc đâu lại nhân tâm.

Anh làm như thế cũng là vì em.

Ta làm như thế là vì nàng.

Hắn người ấy khi trao cho em mạng sống này cũng hiểu rõ điều đó.

*

Bầu trời phía đông bắt đầu hừng sáng. Những tia nắng mai xuyên qua chân trời, len lỏi vào những đám mây, xoá tan cái lạnh đêm dài, thấp lên một ngày mới. Cô mặc khắp các ruộng, nơi được dọn sạch, nơi chưa. Hắn bà con trong làng đang tất bật dọn cỏ, chuẩn bị cho vụ đồng xuân.

Nông dân vác cuốc ra đồng, người cầm cái nơm cái lờ đi bắt cá, người hai vai bận rộn gánh hàng ra chợ bán, bước chân nhịp nhàng và nhanh nhẹn.

Thế nhưng, buổi sáng tưởng chừng rất đỗi quen thuộc của bọn họ hôm nay lại bị năm người lạ mặt làm thay đổi. Mấy bà gánh hàng, bán quán từ sớm sợ hãi nhìn đám người lăm lăm là máu, một mỗi bước trên đường làng. Đàn ông thanh niên thì dừng cầm hơn, gương mặt r ám nắng ánh lên vừa bất ngờ, vừa dè phòng. Từ dưới bãi ruộng, một thanh niên cao lớn, khoác áo cánh nâu không cài cúc để lộ thân hình rấn ròi, đầu quấn khăn nâu, mặt mày sáng láng đầy những nét bạo dạn, tay lăm lăm cuốc đi tới chỗ họ. Lòng mày của anh ta đậm như mực, đến gần năm người thì cang chau vào nhau, mắt ánh lên một tia dò xét.

“Mấy người là ai? Đến làng chúng tôi có chuyện gì?” Người thanh niên cất giọng cứng cỏi, nhìn đám người y phục đầy máu cũng chẳng thấy lạ lắm, chỉ liếc qua một cái, ánh mắt quét tới Như Y đứng cạnh Bình Nhi đang mở to hai mắt nhìn mình, nét mặt mới dần giãn ra.

Lúc này mặt trời đã lên một nửa, càng lúc càng có nhiều người vác cuốc ra đồng, càng có nhiều ánh mắt sẫm soi dòm về phía bọn họ. Vũ đại nhân nhìn sang Mộc Kha một lát rồi tiến lên, chấp tay đứng trước. Nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng thì bỗng có tiếng la chói tai của một người khác bay đến.

“Anh Tu, anh Tu!” Một thiếu niên ốm ốm, mắt hí, mặt dài nhanh nhẩu chạy đến bá vai người thanh niên kia. “Có chuyện gì vậy? Mấy người này là ai? Trời ơi, sao máu không thể này? Là người xấu à? Không không, có con nít mà. Chắc là gặp cướp hả? Mà họ là ai thế anh Tu?”

Thiếu niên phấn khởi bắn một tràn liên thanh, đến nỗi làm người thanh niên kia cau có mặt mày, lát sau không nhịn được bèn kí lên đầu thiếu niên một cái rõ đau. Thiếu niên ôm đầu hậm hực, không dám nói gì thêm, chỉ ngược mắt nhìn mấy người lạ trước mặt.

“Chào các vị! Tôi là Vũ Hoài Nam, đây là vợ và các bằng hữu thân tín của tôi. Chẳng giấu gì các vị, chúng tôi đang trên đường dọn nhà thì gặp phải cướp, chỗ chúng tôi có người bị thương, cần tìm thấy thuốc gấp nên mới mạo phép vào làng.”

Người thanh niên kia nghe vậy thì có chút hoài nghi. Mấy năm gần đây bọn cướp và mấy tay lừa đảo ở kinh thành hay dùng “khổ nhục kế” lừa người trong làng. Có người tốt bụng cho ở qua đêm, kết quả là cả nhà bị đánh thuốc mê, bao nhiêu tiền của tích góp được đều bị chôm hết sạch, kể cả quần áo lụa là có giá một chút chúng cũng không chừa. Thế nên làng Đại Cát của bọn họ không giống những làng khác ban đêm đi ngủ không cần đóng cửa mà ngược lại còn phải xây rào, hết sức đề phòng với người lạ vào làng.

Trái với thái độ không mấy hoan nghênh của người thanh niên, cậu thiếu niên kia vừa nghe đến tên “Vũ Hoài Nam” đã bủn rủn tay chân, khoé miệng dần cong lên, hai gò má căng tràn, chỉ tay hét lên.

“Ngài... ngài là Vũ đại nhân nổi tiếng của thành Thăng Long ngày trước phải không? Anh Tu, người này là Vũ đại nhân, quan tri phủ lòng đang một thời đây!”

Thiếu niên gầy ốm phấn khích nói, đoạn như muốn nhảy cẫng lên. Nhưng người thanh niên cao lớn kia cứ đứng trơ ra đó, không có vẻ gì là tiếp thu những lời thiếu niên kia nói, đã vậy còn nhìn thiếu niên bằng ánh mắt quái gở. Thiếu niên kia cũng chẳng thèm để ý đến thái độ của người thanh niên kia nữa, trực tiếp đẩy người đứng cạnh ra trong sự ngỡ ngàng của người nọ, vui vẻ dẫn đám người Vũ đại nhân vào sâu trong làng.

Người thanh niên một mực kháng cự, hình như không tin tưởng thiếu niên lắm. Thi lúc ấy, có một ông lão tóc hoa râm từ con đường đằng sau đi tới, vừa thấy Vũ đại nhân thì hai mắt hết nhử rồi lại mở, cuối cùng gào lên một tiếng, quỳ xuống trước mặt Vũ đại nhân, hai hàng nước mắt lăn dài.

“Ông nội!” Lần này, người thanh niên như không thể tin vào mắt mình, trở mắt nhìn ông lão, bất ngờ hét to. “Ông làm gì vậy?”

Đúng là khi người lớn ra mặt, người nhỏ chẳng còn cái quyền gì sát. Năm người được mời vào nhà, được cho ăn cho uống, tiếp đãi nồng hậu. Lúc này, Vũ đại nhân còn chưa nhận ra cụ già ấy là ai. Nửa đời sống vì dân chúng, giúp đỡ không biết bao nhiêu người nên Vũ Hoài Nam không thể nào nhớ hết. Hai người nói chuyện qua lại một hồi, nói về vụ kiện gì đó giữa con trai ông lão và lão địa chủ nào đó thì Vũ đại nhân mới nhớ ra. Hoá ra trước đây khi Vũ đại nhân còn là quan dưới tiền triều (nhà Đinh) từng ra mặt giúp đỡ gia đình ông lão.

Nhắc đến người thì Vũ đại nhân không nhớ nhưng nhắc đến những vụ việc, những kiện cáo đã kinh qua thì không thể nào quên. Tuy vụ của gia đình ông lão không phải là một vụ lớn nhưng lại liên quan đến mạng người.

Năm ấy mất mùa, dân chúng phục dưới trướng bạo quân, địa chủ tham lam tự động tăng thuế, triều đình chẳng ai ra mặt dẹp tham quan mà con cháu ông lão năm đó, tức u của người thanh niên kia lại bệnh nặng. Bao nhiêu tiền của đều phải nộp hết cho người ta, không có tiền thì bị người tới giày xéo, đánh đập. Vợ bệnh nặng không có tiền thuốc thang, con ông lão vì quá thương, lại nhìn bà con hàng xóm chết đói không miếng cơm ăn, một đêm mưa mới đến nhà lão địa chủ đòi công bằng, nào ngờ bị đánh chết rồi vứt xác vào ruộng. Con cháu ông lão biết tin thì bệnh tình trở nặng rồi mất.

Ông lão chưa xót kẻ, hai mắt trầm đục uor ướt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Các vị thứ lỗi. Thăng bé trước khi biết tin còn đang trên núi bái sư học võ. Nghe hung tin mới chạy về đây ở cùng tôi được ít tháng, tuy tính tình ngô nghê nhưng rất tốt bụng.”

Nói rồi, ông lão quay sang nhìn thanh niên đang đứng đan tay dựa cửa, miệng ngâm một khúc bông lau ngắn, vẻ mặt so với khi nãy đã đầm hơn nhiều, còn có chút ngại ngùng xen lẫn buồn bã.

“Ba Tu! Đứng đó làm gì, qua đây tạ lỗi với các vị đi này.”

Ba Tu nghe thế thì lấy làm đăm đăm nhưng liếc thấy gương mặt điềm nhiên đầy thiện ý của Vũ đại nhân, không hiểu sao lại thấy vị nể, làm lùi đi đến, chắp tay gặp người vái một cái.

“Được rồi. Giờ mày vào lộ tìm thầy thuốc giỏi giỏi về trị thương cho Vũ đại nhân và các vị đi. Minh tao ở đây tiếp khách được rồi.”

“Ồ... Từ đây vào lộ xa lắm! Con đi rồi ở đây ai giúp ông nội nhỏ cô?”

Ông lão quay sang thằng cháu định nói gì đó nhưng Vũ đại nhân đã vội chen ngang, bảo bây giờ bọn họ phải đi ngay rồi đứng dậy. Vũ đại nhân ôn tồn nhìn người thanh niên vạm vỡ, ánh mắt kiên cường ấy của anh làm ông chú ý, không nghĩ nhiều mà bước lại gần.

“Này cậu! Hiếm thấy người có chí, gan dạ như cậu. Đã nhiều năm lên núi học võ, không lẽ không có ý định đầu quân cho triều đình sao?”

“Dạ bẩm cũng muốn lắm! Nhưng ai đến đăng ký đều phải đút chút đỉnh. Mà nhà cháu lại không có tiền. Hơn nữa, cháu đi rồi, ở nhà ai giúp ông làm ruộng?”

“Binh sĩ triều đình hằng tháng đều được cấp phát lương, đủ để hai ông cháu trang trải cuộc sống. Và lại, ta tin chắc, với khả năng của cậu, chỉ cần có chí tiến thủ, sẽ không mãi chỉ làm một binh sĩ thường đâu.”

Vũ đại nhân nói rồi dúi vào tay người thanh niên một quan tiền. Chưa kể, Mộc Kha trước khi rời đi cũng đưa cho Ba Tu một mảnh giấy, bên trong ghi chi chít chữ còn có con dấu của Mộc Kha, bảo sau này có nộp đi lính thì đưa kèm tờ giấy này. Ba Tu nhìn Mộc Kha một cách khó hiểu rồi lại nhìn vào tờ giấy, vì không biết chữ nên cũng chẳng biết hỏi gì, nhìn Mộc Kha gật đầu rồi cắt tờ giấy vào, không quên nói tiếng cảm ơn.

Bọn họ đi rồi, bây giờ anh mới để ý, trên nền đất nhà Ba Tu bỗng xuất hiện những vụn đất nâu rơi vãi.

Vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vợ chồng Vũ đại nhân đành phải về phủ cũ. Ngạc nhiên thay, mới đi mấy hôm mà phủ cũ vốn không có gì đặc biệt lại trở nên xa hoa, tráng lệ, người hầu kẻ hạ quần là áo lượt ra vào tấp nập như chuẩn bị đón xuân.

Chuyện gì thế này? Không lẽ là vào nhằm phủ? Nhưng rõ ràng là đúng chỗ này mà.

“Các vị là ai? Đến phủ ta có chuyện gì?”

Một người đàn ông cao to, mặt mũi tuấn tú, mày kiếm mắt sáng vừa từ lối rẽ bước ra. Trong bộ trường sam vải gấm màu lục, giày cũng bằng gấm thuê chỉ kim tuyến lóng lánh, tóc tai búi gọn cùng cử chỉ dứt khoát của người nọ càng làm toác lên phong thái đạo mạo, khí tức hơn người.

Đây đích thị là một đại mỹ nam còn gì. Có điều nếu một bên má không có vết bầm mờ mờ, hẳn dung mạo sẽ còn xuất chúng hơn nữa.

Người ấy nhìn vợ chồng Vũ đại nhân một lúc rồi lướt mắt nhìn sang Bình Nhi, đuôi mắt thoáng ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Con Nuôi

Mặc dù đã biết trước nhưng Vũ đại nhân không ngờ, người đó lại dọn đến mau như vậy, cứ như đã có sắp xếp từ lâu.

Chả là trước khi dọn đi, ông đã rao bán phủ, rất nhanh sau đó đã có người đồng ý mua. Vũ đại nhân không chính thức nhìn tận mặt người nọ, chỉ biết là họ Trần, thông qua thuộc hạ của người đó mà trao đổi buôn bán. Lúc ấy ông cũng không suy tính gì nhiều, với ông bây giờ, bán đứt cái phủ xui xẻo này đi mới là chuyện đáng để quan tâm.

Không ngờ ông trời xui khiến, nhân duyên giữa vợ chồng ông và phủ cũ chưa dứt, sau bao gian truân cũng trở về chốn này. Mà ngạc nhiên hơn cả, chủ mới của phủ bây giờ lại là người quen của thầy Mộc – đại ân nhân của vợ chồng Vũ đại nhân.

Hiện tại Mộc Kha và Bình Nhi đã sang phòng nhỏ để thầy thuốc chữa thương, vợ chồng Vũ đại nhân thì ngồi trò chuyện với chủ nhà ở phòng lớn. Cảm giác này phải nói là rất lạ. Cách đây ba hôm vợ chồng họ còn là chủ nơi này vậy mà giờ trở lại đã ngồi ở vị thế khách rồi.

“Mời ông và hai vị dùng trà ạ!” Một nữ tì vận áo viên lĩnh hồng, mặt mũi xinh xắn nhẹ nhàng cất tiếng.

Trà vừa được rót ra, mùi hương liền dâng lên đến mũi, không gây nồng mà lại rất vấn vương.

Trên đời này lại có thứ trà thơm đến mê mẩn như vậy sao?

“Mời hai vị!” Đinh An lịch sự nói, vừa phe phẩy quạt vừa cười hi hi. “Đừng khách sáo! Đây là người một nhà cả mà!”

Người một nhà? Quan hệ giữa chủ cũ và chủ mới cũng có thể được gọi là người một nhà sao?

Vũ đại nhân nhìn người trước mặt với vẻ quái dị, nhưng thiết nghĩ người ấy nói đùa nên cho qua.

Đinh An biết người trước mặt đang nghĩ gì nhưng không nói, chỉ cười cười. Anh bây giờ đang đóng vai người bình thường, cái gì cũng phải giữ kẽ, không thể như lúc còn làm thầy bói, tùy tiện dùng Độc tâm thuật với người đời kiếm chút bạc lẻ được. Mà nhắc Độc tâm thuật mới nhớ, ngoài thầy bói ra thì đạo sĩ cũng miễn cưỡng có thể dùng thuật này ra oai với kẻ khác. Lẽ ra vai đạo sĩ của Mộc Kha phải thuộc về Đinh An mới đúng. Mà người đáng lẽ được kẻ bên Bình Nhi phải là anh đây nè! Nếu không vì Bình Nhi chẳng nhớ gì về ân oán giữa cô và Mộc Kha thì tên ấy làm gì có cửa.

Càng nghĩ càng bực cái mình!

“Ồ ông Trần, ông làm sao vậy?” Vũ đại nhân bắt ngờ hỏi.

Đinh An ngó người nhìn Vũ đại nhân, tâm trí lạc vào khoảng không bấy giờ trở về. Hoá ra vừa nãy, trong vô thức, Đinh An đã đưa tay đập bàn, vội cười cười nói chữa.

“À... Không có gì đâu. Vũ đại nhân đừng để tâm. Mà khoan... nghe kể về cuộc ẩu đả hôm qua, hai vị có bị thương gì không? Có cần ta cho gọi thầy thuốc đến xem luôn không?”

Vũ đại nhân lắc đầu cười đáp, bảo có bị thương nhưng vết thương đã được Mộc Kha băng bó gọn ghẽ cùng xử lý chuyên nghiệp nên không vấn đề gì. Đôi bên trò chuyện thêm một lúc, vừa hay Mộc Kha và Bình Nhi cũng vừa được chữa trị xong. Mộc Kha thì không vấn đề gì nhưng thương thế Bình Nhi lại không tốt lắm. Chỗ bị chém trên bàn tay bị nhiễm trùng nặng, cũng không hẳn là nhiễm độc nhưng trông rất khó coi.

Bình Nhi một tay băng bó, tay kia nắm tay Như Y tung ta tung tãng. Mộc Kha theo sau điu điu đỡ đỡ, dáng vẻ ân cần, quan tâm không khác gì một người chồng. Mà khung cảnh ba người nhìn chung y hệt một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc.

Hừ, vị trí của Mộc Kha bây giờ, mấy tháng trước cũng từng là của Đinh An đấy thôi.

Đinh An âm thầm ném cho Mộc Kha ánh nhìn không mấy thiện cảm. Đáp lại, Mộc Kha trưng ra một nụ cười mỉm, nét mặt trông vô cùng hạnh phúc xen lẫn ý khiêu khích. Bình Nhi thì chẳng để ý gì đến hai người đàn ông đang lườm nguýt nhau như chó mèo này, vừa thấy vợ chồng Vũ đại nhân thì bước

nhanh đến chào, miệng cười toe toét.

“Hai bác thấy thế nào ạ? Đã khoẻ hơn chưa?”

“Khỏe, khỏe lắm! Chỉ tội cho cháu... Thế nào? Có nặng không?” Vũ phu nhân nở nụ cười phúc hậu, nói câu quan tâm. “Cháu là con gái, bị thương không thể xem thường, không khéo để sẹo thì biết làm thế nào! Còn phải gả chồng nữa.”

Lời vừa dứt, không khí bỗng trở nên trầm lắng. Sau tấm mạng che mặt, Bình Nhi vẫn nhoen miệng cười nhưng ánh mắt đã nhuốm màu buồn bã. Biết mình lỡ lời, Vũ phu nhân đành cười lấy lệ, gương mặt không giấu được sự bối rối, nắm tay cô an ủi.

“Vợ chồng bác sẽ cố hết sức tìm thấy giới giúp cháu. Bác lỗi lời. Cháu đừng buồn bác nhé!”

Bình Nhi vội lắc đầu, bảo không sao nhưng bầu không khí vẫn khá lúng túng. Để kịp cứu lấy tình hình lẫn tâm trạng đang đi xuống của mọi người, Đình An vội cất tiếng mời tất cả đi dùng cơm. Năm người sau khi thay bộ quần áo sạch sẽ cũng trở nên thoải mái hơn hẳn. Nhìn trời cũng đã xế trưa, ai nấy không khỏi thờ dãi nghĩ đến chuyện hôm qua.

Một ngày trôi qua cứ như cả thế kỷ. Không biết bao nhiêu sinh mạng đã bỏ xác nơi rừng sâu hoang vắng, để trong tim người ở lại một nỗi đau khó tả.

Vũ đại nhân thở dài rồi tự tâm niệm, sau khi sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, ông nhất định sẽ dành cho mỗi một người đã bỏ mạng vì mình một mộ phần an nghỉ cùng lo chu toàn cho gia đình bọn họ.

Sau khi dùng bữa, nghỉ ngơi xong, vợ chồng Vũ đại nhân không tiện làm phiền Đình An thêm nữa nên xin phép ra về. Bọn họ dự định sẽ đến Đàm phủ lấy chút tiền bạc, tìm tạm trong thành một chỗ nghỉ chân. Đình An nghe thế thì tất nhiên không đồng ý, miệng lưỡi ngọt ngào bảo họ ở lại qua đêm, ngày mai sẽ tìm xe ngựa cùng cho người của mình đưa vợ chồng họ về đến nơi đến chốn.

“Dù sao bọn cướp cũng đã chết hết. Xác cũng được chôn cẩn thận. Hai người đâu cần lo gì nữa.”

Trong hoa viên, ba người lặng lẽ nhìn nhau.

Lời Đình An vừa nói không phải không có lý nhưng không hiểu sao ngữ khí lại khiến người khác rợn sống lưng. Vũ đại nhân nhìn sâu vào mắt Đình An như thể tìm kiếm một ý gì đó, một chút tâm tư nào đó nhưng cũng đành bất lực.

Giữa không gian tĩnh lặng, trên bầu trời đã tắt nắng để lộ một mảnh tịch mịch của ánh dương, đàn chim xoè cánh bay về phía Nam, bỏ lại sau lưng tiếng kêu vang vọng.

Vũ đại nhân suy nghĩ hồi lâu, một cái gật đầu đổi lấy một nụ cười xán lạn. Tối đó, Đình An mở tiệc, cùng vợ chồng họ trò chuyện thâu đêm. Đình An tuy hứng nói mấy câu vô thưởng vô phạt nhưng không ngờ lại có sức ảnh hưởng đến vợ chồng Vũ đại nhân đến vậy. Và cũng nhờ đó, cuộc đời của vài người được nhắc đến trong cuộc trò chuyện cũng thay đổi chỉ sau một đêm.

Mộc Kha và Bình Nhi đã rời đi từ lâu, bảo có việc bận nên vợ chồng Vũ đại nhân ở Trần phủ cũng không thắc mắc gì, tuy nhiên có hơi luyến tiếc. Nhưng sự luyến tiếc ngỡ nhẹ tựa heo may ấy lại biến thành sợi dây buộc chặt mối quan hệ của năm người, mà chính yếu là Bình Nhi và Như Ý.

Những ngày bình yên cứ thế trôi qua.

Ở phủ đạo này rảnh rỗi không có gì làm, Mộc Kha buồn chán ngồi ở phòng lớn, thông thả xem vài cuốn thi thư. Đang chăm chú thì gia nhân trong phủ đột nhiên chạy vào báo nói là có thư của Vũ đại nhân, hình như được người của Đình An đưa đến. Nghe vậy mà hắn cũng chẳng buồn ngược mặt lên, lười biếng lấy hai ngón tay kẹp lấy bức thư rồi để lên chiếc bàn bên cạnh, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái. Nội dung trong bức thư hắn đã sớm biết từ trước, chỉ đợi phản ứng của Bình Nhi thôi.

Bình Nhi đang ngồi vẽ vôi trong phòng, nghe người làm báo Mộc Kha gọi mình thì mau chóng buông bút đi đến phòng lớn. Phong thư ngà vàng nổi bật được bọc kín nằm im lìm trên chiếc bàn gỗ nâu đậm nhanh chóng đập vào mắt cô, bên trên ghi rõ họ tên “Vũ Hoài Nam”.

“Chúc mừng em. Kế hoạch thành công hơn mong đợi.” Mộc Kha nhàn nhã cất lời, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào sách. “Cái miệng Đình An đúng là thật tài!”

“Nhanh vậy sao?”

Bình Nhi hớn hờ hởi, hai mắt sáng rỡ, không kiềm được kích động suýt nữa xé toạc bao thư. Nhưng mấy dòng chữ trong thư chưa kịp đập hết vào mắt, cô đã thấy choáng váng.

Thế là thế nào?

Mộc Kha bấy giờ mới chịu buông sách xuống, nhìn cô bằng ánh mắt ôn hoà như nước, khoẻ miệng khẽ cong, biểu hiện như thể muốn nói “không cần thần thốt như vậy”. Nhưng làm sao cô không thần thốt cho được. Chuyện thế này là ngoài tầm kiểm soát của hai người.

“Anh Kha, thế là thế nào? Vợ chồng Vũ đại nhân muốn nhận em và Như Ý làm con nuôi?” Bình Nhi trở mặt hết nhìn hắn rồi lại nhìn vào lá thư trên tay. “Không phải anh chỉ dặn Đình An là bảo vợ chồng họ nhận Như Ý thôi sao? Sao lại có cả em nữa?”

Mộc Kha lắc lắc đầu, cười cười nhấp ngụm trà.

Thật sự thì ngay cả hắn cũng không hiểu hai người bọn họ đang nghĩ gì nữa. Dù lúc đầu đã lường trước chuyện như vậy, cố tình cho cô bị mất dung nhưng hắn thật không ngờ, vợ chồng họ bất chấp tất cả, bất chấp tuổi tác và lý lịch trích ngang của Bình Nhi mà nhận cô làm con nuôi.

Đề cô ra tay cứu họ lúc đầu có lẽ đã là quyết định sai lầm. Hắn dường như đã quên bém mắt ấn tượng ban đầu quan trọng cỡ nào. Giống như ấn tượng ban đầu hắn dành cho cô vậy.

“Không được. Em không đồng ý!” Bình Nhi nói chắc nịch, ngồi phịch xuống ghế bên cạnh. “Chắc chắn là anh An bày trò. Mai em sẽ đến đó hỏi cho ra lẽ.”

“Để làm gì?” Mộc Kha nhướn mày nhìn sang, mở giọng phân tích hết sức lý lẽ. “Thay vì thông qua Như Y ở Vũ phủ, giờ em có thể tự mình hành động. Như vậy sẽ càng dễ bề thuận lợi thắng mặt kết giao với Mạn Quân, cũng phối hợp với anh chia bè phái trong cung cấm, thuận nước đẩy thuyền đưa Mạn Quân lên ngôi. Có gì mà không tiện?”

Nói thì cứng miệng nhưng thật tình thì Mộc Kha đang lo tên Mạn Quân kia có thể lợi dụng điểm này mà càng dễ dàng tiếp cận cô và kết thâm giao với vợ chồng Vũ đại nhân. Chỉ sợ...

Ha ha... Mộc Kha ơi là Mộc Kha, mày đúng thật là nhỏ nhen. Lúc này là lúc nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện như vậy nữa. Sẽ không đâu. Tên ấy sẽ không thật sự động lòng và kiên quyết cưới cô làm vợ đúng chứ? Hôn nữa, Bình Nhi chắc gì đã có tình ý với hắn.

Chắc gì...

“Không còn cách nào sao anh?”

Bình Nhi giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt ngỡ ngàng cùng tức tối khi nãy đã nguôi đi nhiều, thay vào đó là bộ dạng buồn bã đến thảm thương. Không hiểu sao, hắn lại thấy bộ dạng ấy bây giờ của cô đáng yêu như mèo con, suýt nữa làm hắn mềm lòng.

Cố giấu hết tâm tư vào nơi sâu kín nhất trong tim, hắn nhàn nhạt trung ra nụ cười mỉm, nhàn nhạt nhìn ra ngoài trời nắng trong, nhàn nhạt buông một câu.

“Đành vậy thôi.”

Tối đó, Mộc Kha cho người thu xếp hành lý của Bình Nhi và Như Y. Vì Như Y vừa được đón ở chỗ vợ chồng Sơn Tinh về nên đồ đạc không có gì nhiều, riêng Bình Nhi từ lúc mới về thì được hắn sắm cho đồng đồ. Thành thử khi dọn ra, ôi thôi rương lớn rương nhỏ, túi lớn túi nhỏ chất đầy cả phòng lớn.

Bình Nhi nhìn gia nhân bận bịu với đồng đồ ấy cũng không khỏi giật mình. Có những thứ thậm chí cô chưa từng thấy qua bao giờ mà vẫn được Mộc Kha dặn gói ghém mang đi.

“Anh Kha, có phải là em đi lấy chồng đâu. Mang nhiều như vậy làm gì?”

Mộc Kha nghe cô hỏi thì bật cười, đưa tay vuốt tóc cô.

“Em yên tâm. Những thứ này được gửi đi với danh nghĩa Đình An. Anh không muốn em sang nhà người ta phải chịu thiệt thòi.”

Đúng là nghe như cô sắp gả chồng vậy. “Của hồi môn” cũng thật hoành tráng.

Mặc dù sắp được làm con của gia đình giàu có, Bình Nhi lại chẳng thấy vui chút nào, trái lại còn thêm lo nghĩ. Cô sợ mình là yêu quái, ở chung với họ không già đi sẽ bị nghi ngờ, sợ thấy u dưới tuổi vàng biết mình làm con người ta sẽ lấy làm buồn bã, sợ sẽ như bao cô gái khác, phải lấy người mình không biết làm chồng...

Nói chung là cô lo lắng rất nhiều.

Nhưng Mộc Kha thì không như vậy. Hắn liên tục trấn an cô, bảo vợ chồng họ tuổi này sống không được bao lâu nữa nên việc kịp nhìn cô già đi hay không không phải là vấn đề. Còn bảo thầy u cô dưới hoàng tuyền biết cô được người tốt nhận làm con chắc chắn sẽ vui mừng. Chưa kể với thân thể mang bệnh giả của cô bây giờ, bọn họ sẽ không ép cô lấy chồng sớm đâu. Thiên ngôn vạn ngữ cứ thế trôi tuột khỏi miệng hắn, thuyết phục, dỗ dành cả đêm rốt cuộc cô cũng hơi xiêu lòng.

Bình Nhi đi qua đi lại đêm chiêu nghĩ ngợi, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn, khẳng khái nói với hắn một câu.

“Được, em nghe lời anh. Nhưng nếu họ bắt em dưng vợ gả chồng... Anh phải làm bìa cho em đấy. Em thà lấy anh chứ không lấy người mà em không yêu đâu.”

Mộc Kha hơi sững sờ, ngẩng người nhìn cô, đáy mắt khẽ xao động, trái tim thì không thôi nhảy loạn xạ. Khoảnh khắc đó, hắn cứ ngỡ thời gian đã đứng lại lâu lắm rồi và cũng chẳng biết phải mất bao lâu, hắn mới thốt lên được một tiếng “ừm” yếu ớt.

Và dưới bầu trời đêm le lói ánh sao ấy, tại một nơi người trần mắt thịt không nhìn thấy được, có một cô gái nhỏ hí hửng móc ngoéo tay với hắn. Nụ cười bùng sáng như hoa mai nở rộ âm thầm len lỏi vào tâm can nam nhân, vĩnh viễn nằm lại trong tâm trí mà không cách nào xóa nhòa, vĩnh viễn...

*

Vũ phủ dù thuộc phạm vi ngoài thành nhưng tin tức về gia đình Vũ đại nhân vẫn nhanh chóng bay xa vạn dặm. Không biết là ai tung tin nhưng giờ cả trong và ngoài thành, từ dân đen đến giới quý tộc cao sang lòng lấy ai cũng biết vợ chồng Vũ đại nhân vốn hiếm muộn lâu nay đã quyết định nhận con nuôi ở tuổi quá tứ tuần. Mà người được bàn tán nhiều nhất chính là cô gái có tên Lục Bình Nhi.

“Nghe bảo ông ấy nhận nuôi hai đứa con gái. Một lớn một nhỏ. Mà hình như cô con gái lớn bị tật trên mặt ấy.”

“Cái gì? Thật không? Thảo nào vợ chồng họ mũi lòng thương. Nhưng sao lại nhận con gái? Ít nhất cũng phải có một đứa con trai để nối dõi chứ!”

“Ôi trời... Trai gái gì cũng là con nuôi cả mà. Ôi chào! Không biết ai tốt số được Vũ đại nhân nhận nuôi không biết.”

Người này người nọ thì nhau bàn tán ầm trời, từ bà bán xôi đến ông bán thịt, cả chợ ồn ào hết lên. Có lẽ người không biết nhìn vào sẽ tự hỏi, chỉ là chuyện nhà của một người đã cáo quan mở tiệm buôn bán có gì hay ho mà khiến người ta xôn xao đến vậy? Bởi vì câu chuyện lâm li còn được giấu ở phía sau, câu chuyện tưởng chừng chẳng liên quan ấy lại kéo theo sự sụp đổ của cả một triều đại.

Dù sao thì đó cũng là chuyện của nhiều năm về trước. Quá khứ không vui không nên lật lại, cứ để nó nằm im đó đợi phủ bụi vậy thôi.

Bình Nhi và Như Y ngồi yên trong xe một ngựa kéo, không gian không rộng không chật, vừa đủ cho hai người ngồi. Như Y ngồi bên trái Bình Nhi, hiện giờ đang rất phấn khởi, cứ luôn miệng riu ra riu rít như chú chim non. Trái lại, Bình Nhi thì lại lộ rõ vẻ ảm đạm, mặc cho người ngồi cạnh niềm nở bắt chuyện cũng chỉ ừ hừ vài tiếng hoặc đáp cho có lệ. Vì thế, tâm trạng Như Y cũng có chút sa sút nhưng không vì vậy mà đè nén niềm vui đang nở rộ như hoa trên cành.

Bình Nhi ngồi im được một lát, cảm thấy bên trong hơi nóng nên vén màn xe nhìn ra thì liền trông thấy một nam nhân vận trường sam xanh nhạt, cưỡi ngựa trắng, mi mục thanh tú đang dõi mắt về phía xa. Mặt trời mùa đông ửng oải chiếu xuống cảnh vật màu nắng nhạt thốt như nước lã, vô tình như phủ lên người nam nhân kia một lớp sương mỏng, gương mặt cơ hồ cũng mờ ảo, ở rất gần mà ngỡ như rất xa khiến cô phứa chốc trở nên bối rối, bất giác muốn chạm tay vào người nọ.

Nam nhân kia lúc đầu không để ý đến cô, chỉ chăm chú nhìn thẳng, lát sau cảm thấy ngựa ngựa ở cổ nên mới cúi xuống nhìn. Bình Nhi cũng chẳng e ngại, trực tiếp công khai nhìn y chòng chọc đến mức đối phương đỏ cả mồ hôi hột, không nhận được nữa mới hỏi.

“Em khát nước à? Hay đói rồi? Anh lấy gì cho em ăn nhé!”

Cô lắc đầu.

“Quên mất, em không giỏi ngồi ngựa. Thế này đi, cách đây một dặm có một thôn nhỏ, mình tới đó tìm một quán nước ngồi nghỉ nhé!”

Cô lại lắc đầu, chống tay lên cằm, giương đôi mắt đen tuyền hơi đục nhìn Mộc Kha. Mộc Kha cũng giương mắt nhìn lại cô, cử chỉ dần mất tự nhiên, chăm chăm đối mắt với người trong xe một hồi, dấy mắt lộ một tia bất ngờ, rồi hẩn lại cất giọng hỏi.

“Em đang nghĩ gì thế? Sao anh không đọc được gì cả?”

“Em?” Bình Nhi chớp chớp mắt như thể mình vô tội, ngẩn người suy nghĩ giây lát rồi ngơ ngác nhìn hẩn lắc đầu. “Em có làm gì đâu.”

Mộc Kha nghe vậy thì nhíu mày, ánh mắt hiện rõ sự ngờ vực xen lẫn hứng thú, khoé môi khẽ cong thành một đường bán nguyệt, nghiêng đầu ngắm cô như thể vừa phát hiện một đoá hoa lạ mọc ra từ sương trắng.

“Em lại bày trò gì nữa đây?”

Bình Nhi lập tức mở to mắt, hươ hươ hai tay qua lại, vừa định mở miệng phân bua với hẩn thì đằng sau chợt có tiếng la của nữ nhi. Không biết là có chuyện gì, cô cũng tò mò thò cả nửa người ra ngoài cửa sổ hóng chuyện, tức khắc liền bị một vật lạnh lạnh gõ nhẹ lên trán một cái.

“A! Đau.” Bình Nhi đưa tay che trán, hậm hực nhìn Mộc Kha.

“Anh đi xem một chút.”

Dứt lời, hẩn thu cán kiếm lại, nhếch môi cười với cô, đoạn thúc ngựa vòng ngược ra sau. Bình Nhi dõi mắt nhìn bóng lưng hẩn xa dần, trong lòng liền dấy lên cảm giác không yên, rốt cuộc cũng bảo lợ xe dừng lại, nhanh nhẩu đuổi theo, không quên dặn Như Y ngồi yên trên xe.

Đoàn người Vũ đại nhân cử đến rước cô không nhiều nhưng đồ đạc Mộc Kha cho tải theo cô về phủ thì dài phải biếc, có khi chạy hết con đường cũng không chừng. Cô cứ chạy mãi chạy mãi, đến khi đã thấm mệt, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Mộc Kha, đứng cạnh hẩn là một người nữa. Người nọ vừa trông thấy cô, ánh mắt nhất thời bất động, tuy không tỏ vẻ kinh ngạc giống cô nhưng cũng có chút ngỡ ngàng, dù chỉ một chút.

Bao nhiêu kỉ niệm phút chốc ùa về trong tâm trí cô, cứ như mới hôm qua vậy,

“Cô ơi!”

Tiếng gọi khẽ khàn xen lẫn yếu ớt kéo Bình Nhi từ trong mộng trở về. Tức thì, cô dứt ánh mắt khỏi người nam nhân nọ, dời mắt về phía phát ra âm thanh vừa này.

Dưới đất, ở vị trí trung tâm nơi đám người Mộc Kha đứng là một cô gái trông rất quen. Cô gái ấy vận áo viên lĩnh xanh nhạt, vài vóc bình thường, gương mặt hiền lành trông vô cùng dễ mến. Vừa trông thấy, Bình Nhi liền nhận ra ngay, vội tiếng đến hỏi thăm.

“Cô là Lục Loan phải không?”

Cô gái kia bất ngờ ngược nhìn Bình Nhi, hai mắt ngấn nước tràn đầy cảm kích, đôi môi hồng nhạt khẽ mấp máy.

“Cô... Cô nhận ra con sao ạ?”

“Sao ta lại không nhận ra? Mà sao cô lại ngồi dưới đất thế? Nào, đứng lên.” Bình Nhi nhướn miệng cười với Lục Loan, đoạn đưa hai tay kéo cô gái đứng dậy.

Cô gái khẽ rên một tiếng, Bình Nhi nhìn xuống chân, phát hiện chân cô gái chảy máu nên đề nghị cô gái cùng ngồi xe với mình. Tất nhiên, Mộc Kha không đồng ý vì Bình Nhi và Lục Loan thân phận cách biệt, là chủ tớ. Nếu bình thường đi với người Mộc phủ thì không sao nhưng trong đoàn còn có người của Vũ phủ, ít nhiều hẳn phải giữ chút tôn ti cho cô, tránh khi về nhà mới lại bị người làm trong Vũ phủ khinh thường.

“Anh Kha, anh nghĩ nhiều quá rồi đấy.” Bình Nhi nhìn hần thờ dài, đoạn nói câu trấn an. “Em là ai chứ, sao có thể dễ dàng bị bắt nạt được? Thôi thì cô ấy cũng là con gái, ai lại bắt đi bộ cả quãng xa thế này. Anh xem, giày cũng rách rồi, cho cô ấy ngồi xe cùng em nhé!”

“Hừm...” Mộc Kha thờ hất, khoanh tay kiên định.

Dù ý cười khoe mắt y chưa dứt nhưng Bình Nhi biết với thái độ của hần hiện giờ, cô khó mà xoay chuyển được. Vốn dĩ chuyện chủ ngồi xe, người làm đi bộ theo sau không còn là chuyện lạ nhưng cũng phải xem thử quãng đường đi chuyển là bao xa chứ. Huống hồ thành Thăng Long cũng không nhỏ, từ đây ra ngoại thành phải mất một quãng nữa, chưa kể vị trí xuất phát còn là Trần phủ – phủ cũ của Vũ đại nhân, là nơi gần trung tâm Thăng Long nhất.

Một cô gái liễu yếu đào tơ như Lục Loan đây sao có thể đi nổi? Bình Nhi yên phận ngồi trong xe sáng giờ mà cũng thấy mệt muốn chết rồi đây.

“Đâu phải em không biết. Xe ấy chỉ đủ cho hai người.”

“Vậy...” Bình Nhi chống cằm nghĩ một hồi rồi đập tay nói. “Hay cho cô ấy ngồi ngựa với anh đi.”

“Không được.” Mộc Kha tức khắc phản đối.

“Tại sao?” Bình Nhi chớp chớp mắt, bắt hần giải thích.

Hần nhìn cô trưng ra bộ mặt khó hiểu, bất giác cũng vắt trán suy nghĩ tìm một lý do nhưng nghĩ mãi cũng không tìm được lời giải thích nào hợp lý, chỉ thấy bản thân không thích, không bằng lòng ngồi cùng ngựa với người khác mà thôi. Nhưng hần biết cô sẽ không chấp nhận lời giải thích này, đành ngoắc tay nói với nam nhân cao ráo đứng im lặng bên cạnh này giờ.

“Phan Luân, phiền cậu rồi.”

Nam nhân nọ lập tức cúi nhẹ đầu nhận lệnh, ánh mắt kiên định như núi không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Vậy là mọi chuyện tạm thời được giải quyết. Mộc Kha vẫn một mình một ngựa, Bình Nhi và Như Y vẫn chung xe còn Lục Loan cưỡi chung ngựa với Phan Luân.

Lúc rời đi, ánh mắt Bình Nhi có hơi dừng lại trên mặt người nọ, cảm thấy thời gian vô cùng kì diệu. Cậu thiếu niên trẻ tuổi, ngông cuồng mới ngày nào còn thúc trâu đuổi theo chọc phá cô chạy đông chạy tây giờ đã là một thanh niên cao lớn, trầm ổn với khí thế hơn người.

Ban đầu cô có chút không quen. Biết trước sẽ có ngày gặp lại Phan Luân, Nhất Thập nên Bình Nhi đã tự mình nghĩ ra muôn kiểu tình huống khi chạm mặt cùng cách đối đáp, đầu khẩu với hai người họ ra sao. Mặc dù với cô mọi chuyện cứ như ngày hôm qua nhưng với Phan Luân và Nhất Thập cũng đã gần một thiên niên kỷ, dù giữa cả ba từng thân thiết đến đâu, chưa chắc mối quan hệ sẽ lại được như lúc đầu.

Huống hồ tri kỉ vài năm không gặp nhau còn có thể xem như người xa lạ. Cô có phải đã quá mộng tưởng rồi không?

Và quả nhiên không ngoài dự đoán, nam nhân nọ chẳng hề mảy may để tâm gì đến cô, trực tiếp dẫn Lục Loan thúc ngựa rời đi. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng không hiểu sao, Bình Nhi lại thấy buồn rười rượi.

Đoàn người lại lên đường, băng qua bao con phố, bao khu chợ lớn nhỏ sầm uất bán đủ bánh trái ngày thường thích ăn mà cô chẳng thấy hứng thú nữa, chỉ mong sao cho đến nơi thật nhanh, vào phòng đóng cửa ngủ một giấc. Sáng ra mọi chuyện lại như cũ. Nếu không trở ngược lại quá khứ được thì cũng mong cho tâm tình cô mau chóng nguôi ngoai, để có thể chuyên tâm giúp Mộc Kha hoàn thành đại sự.

Cô với Phan Luân nặng tình nặng nghĩa là vậy nhưng cô đâu hề hay biết, người nọ đối với cô, cách y nhìn cô lại hoàn toàn trái ngược, chưa kể còn có phần chán ghét và căm hận.

Cô đâu biết thời gian tàn nhẫn đã lấy đi của cô những gì và mang đến cho cô những gì.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hoài Nghi

Khi cả đoàn đến thôn Vũ phủ đóng thì trời cũng đã xế chiều. Lúc ngang qua khu chợ, giờ này đã tiêu điều vắng vẻ, trên mái đình xơ xác có thể mơ hồ nghe thấy tiếng đập cánh của chim trời rủ nhau bay về, cô bèn thở dài. Hề liếc sang nam nhân cười bạch mã song song bên cạnh, nghĩ đến giờ phút chia tay, cô lại thấy náo nức, luyến tiếc khôn nguôi, cảm giác như sắp phải gả sang nhà người ta, thật sự không nỡ, cũng không cam tâm.

Hay bây giờ cô lên Mộc Kha trốn đi nhĩ? Cô có phép thuật, sẽ chẳng ai biết đâu. Nhưng một người đang yên đang lành trừ lúc xuống giúp Lục Loan đến giờ chẳng hề bước ra khỏi xe nửa bước, đến nơi thì lại biến mất, người Vũ phủ sẽ nghĩ thế nào? Mộc Kha có bị liên lụy không?

Nghĩ đi nghĩ lại, cô đứng là không nên làm vậy. Đây, vừa ở cạnh Mộc Kha mấy hôm, bản tính trẻ con, nhõng nhẽo lại nổi lên rồi. Không được, phải chán chường lại.

Lục Bình Nhi, mày càng lúc càng hư mà!

Nghe phu xe báo sắp đến phủ, Bình Nhi không kiềm nổi lòng ngọ nguậy thò đầu ra. Từ đằng xa có bốn năm bóng người đang đứng ngóng trông về phía này. Trong số đó có hai người ăn vận đẹp đẽ hơn cả, vài vóc bóng bảy, giày dép, khăn vấn cũng toát lên sự giàu có, kiêu sa, khác hẳn với ngày đầu cô gặp bọn họ.

Trông dáng vẻ sốt ruột của hai vợ chồng, cô đoán hẳn họ phải đứng chờ lâu lắm rồi.

“Nhr Y, đây, đến nơi rồi này.” Bình Nhi đưa tay đập đập nhẹ lên gương mặt xinh xẻo đang nhắm nghiền mắt.

Bị gọi dậy, Nhr Y liền cựa quậy, hai tay siết chặt tay cô, ý như muốn ngủ thêm. Bình Nhi phì cười nhìn cô bé, mở miệng dọa nạt.

“Không dậy là chị bỏ em luôn đấy. Hay là muốn ở lại Mộc phủ với ông?”

Nghe đến từ “ông”, gương mặt lạnh lùng cùng nụ cười ròn sống lưng của Mộc Kha lại hiện ra trong tâm trí Nhr Y. Cô bé rùng mình một cái, điên cuồng lắc đầu rồi ngồi thẳng người dậy, dẫn lấy lại bộ dạng tỉnh táo.

Từ khi về Mộc phủ, Bình Nhi mới gặp Nhr Y có vài hôm. Tuy là lần đầu gặp mặt nhưng cô bé này lại tỏ ra rất quý mến cô vì nghĩ cô là Lục Bình Nhi kia, hết gọi u lại gọi chị, loạn xạ hết lên. Cuối cùng cả hai thống nhất gọi chị, dù sao cô cũng chưa muốn có con sớm. Cô đã từng đọc qua về hoàn cảnh của Nhr Y qua báo cáo, cảm thấy rất thương cô bé. Thì ra thời nhà Lý này cũng không khá hơn lúc Bắc thuộc là bao. Cuộc sống tuy có sung túc, ấm no hơn nhưng mạng sống con người vẫn bị kẻ ngồi trên xem như cỏ rác, muốn lấy là lấy.

Con nít thì có tội gì cơ chứ? U con bé cũng không có tội. Những người bị giết ở quán trọ hôm đó đều không có tội. Vậy đám người kia tại sao lại vì chút tranh quyền đoạt lợi của hoàng tộc mà làm liên lụy đến bá tánh?

“Em sợ thầy Mộc lắm!” Nhr Y tiu ngủu nói, hai mắt to tròn sụp xuống. “Chị không biết chứ thầy ấy dữ lắm, em thích anh An hơn.”

Bình Nhi nghe thế liền lắc đầu phì cười. Mộc Kha ngày thường nói chuyện tuy ân cần, hoà nhã nhưng một mặt lại tạo cho người khác cảm giác xa cách, khó gần, có nhiều chuyện đôi khi cũng rất nghiêm khắc, không hề tùy tiện. Trái lại Đình An lại khá hào phóng, cầu thả, tuy bộc trực nhưng lại là người hiền lành, có phần dễ dãi hơn Mộc Kha. Cô và y không thân nhau lắm, phần là vì ít gặp mặt nhau, phần là vì cô từng làm hỏng cây trâm quý của u y để lại. Nói chung là có rất nhiều chuyện khiến hai người không thể thân thiết như anh em, bạn bè thông thường dù đã quen biết nhau một thời gian dài.

“Bộ bình thường anh An cưng em lắm hả?” Bình Nhi không nén tò mò hỏi, chắc phải có gì đó mới khiến con bé thích Đình An như vậy.

“Dạ! Lần nào anh ấy tới thăm cũng mua đồ ngon cho em. Mà anh ấy cũng cưng chị lắm chứ bộ. Em thấy lạ là sao giờ chị lại thân với anh Kha. Trước đây hai người còn...”

Nhr Y nhanh nhẩu đáp lời, hai mắt long lanh nhìn thẳng vào cô nhưng Bình Nhi chẳng tiếp thu được gì cả ngoài việc Đình An hay mua đồ ăn ngon cho cô bé. Cô còn đang thắc mắc, Nhr Y cũng chưa kịp nói hết câu thì rèm xe chợt vén toang một cách vội vàng, một giọng nói thân quen cất lên, ngữ khí mang chút khấn trương.

“Đến nơi rồi. Hai đứa mau xuống hành lễ với nghĩa phụ, nghĩa mẫu đi.”

Trong một thoáng, cô thấy Mộc Kha hơi chau mày, ánh mắt trầm đục khẽ đánh lại nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên trầm tĩnh, tựa như ngọn sóng đầy bất an lấp lánh nơi đáy mắt người nọ mà cô vừa thấy chỉ là ảo ảnh do chính cô tạo ra thôi vậy. Như thế, hành động vừa rồi của nam nhân kia là cố tình ấy.

Đến chính Bình Nhi cũng bất ngờ với suy nghĩ vừa rồi của mình. Không ngờ cô lại xem Mộc Kha là người như vậy, dù chỉ là vô tình. Cô vừa hoài nghi y đó ư? Nhưng vì điều gì chứ?

Cô tự nghĩ rồi tự cười mình, khẽ lắc đầu.

Thôi đi, chắc là đường xa mệt mỏi khiến đầu óc cô mịt mờ đây mà.

“Bình Nhi, em sao vậy? Say xe sao? Nếu vậy cứ ngồi một chút, không cần xuống vội.” Mộc Kha cất giọng đầy ân cần, nỗi lo lắng hiện rõ trên gương mặt tuấn tú của y, không sao che giấu được.

Y lo cho cô như vậy mà cô còn nghĩ xấu cho y nữa?

Bình Nhi chợt cảm thấy vô cùng có lỗi, cũng muốn phần giận mình, bất giác không dám nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Cô chậm rãi lắc đầu, khẽ siết lấy tay Như Y.

“Dạ không sao. Mình xuống thôi em.”

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Mộc Kha lại hỏi, giọng điệu như muốn xác định lại lần nữa.

Lần này, Bình Nhi không ngại ngần nhìn thẳng vào mắt y, mạnh dạn gật đầu. Lúc bước xuống xe, cô như biến thành một người khác hẳn. Về ù rũ, trầm mặc phút chốc được thay thế bằng dáng bộ hào hứng cùng nụ cười xán lạn như đào hồng trong xuân, vừa tươi thắm, vừa yêu kiều.

Phải rồi. Bây giờ cô không được là cô nữa. Cô đang đóng giả thành cô gái đã chết trước kia, cô gái đã mượn tên cô để tiếp cận Mạn Quân, để giúp Mộc Kha hoàn thành chuyện anh ấy cần làm. Nhưng cô chưa bao giờ hỏi rõ, mối quan hệ giữa cô gái ấy và Mộc Kha là gì, có thể vì y mà chết, hẳn không đơn giản chỉ là thân phận chủ tớ, bạn bè...

Phát hiện ý thức mình đang trôi tuột vào khoảng không, Bình Nhi giật mình trấn tĩnh lại. Cũng may nhờ Như Y vui vẻ chạy đến chào hỏi trước, phút lơ đãng vừa rồi của cô không làm vợ chồng Vũ đại nhân chú tâm lắm nhưng lại dễ dàng lọt vào mắt một người đang âm thầm tiến lại từ sau lưng Mộc Kha.

Màn chào hỏi giữa đôi bên diễn ra chóng vánh, dù sao vợ chồng Vũ đại nhân đối với Bình Nhi, Mộc Kha và Như Y cũng không xa lạ gì nữa. Từ lúc thấy trò Mộc Kha nhiều lần cứu họ thoát chết, họ đã sớm định tâm đối phương như người thân thiết, không câu nệ chi tiểu tiết.

Nhưng trong khi những gia nhân khác của hai phủ đang tất bật chuyển dọn đồ đạc, có một thanh niên cao ráo lạ mặt vẫn đứng lì ra đó cạnh Mộc Kha. Mặc cho trang phục y vận trên người đã nói lên phần nào về thân phận của y nhưng ánh mắt y thì không như thế, cứ dường hoàng, lạnh lẽo nhìn thẳng vào vợ chồng ông. Đôi mắt ấy vừa sắc vừa sáng, chợt làm ông nhớ đến một người đã từng đụng độ cách đây không lâu.

“Vũ đại nhân, đây là Phan Luân, gia nhân riêng mà ông Trần đích thân gửi đến. Nói thì nói là vậy nhưng cậu ấy cũng như những gia nhân khác, Vũ đại nhân không cần quá chú tâm.”

Thì ra là Phan Luân, là người đã được ông Trần nhắc đến hôm trước khi Vũ đại nhân ở phủ ông ấy bàn chuyện nhân con nuôi, sẵn tiện nhờ ông ấy giao giúp bức thư cho thầy Mộc, khi ấy rồi đi không biết là dẫn chị em họ lang thang đi đâu.

Thảo nào cái cậu Phan Luân này lại trông quen như vậy. Lần trước có đứng canh gác ở ngoài thư phòng của ông Trần mà ông không để ý. Đúng là người được ông Trần đặc biệt ưu ái phân phó kề cận, khí phách khác hẳn so với những gia nhân thông thường, nếu không muốn nói là có chút thờ ơ, kiêu ngạo.

Người thanh niên vừa nghe Mộc Kha xưng tên, y liền vững vàng bước đến, cung kính chấp tay vái chào đúng lễ nghĩa.

“Kính chào Vũ đại nhân, Vũ phu nhân. Tôi là Phan Luân, gia nhân riêng của cô cả.”

Cậu ta xưng “tôi” chứ không xưng “con”? Hơn nữa lại còn đặc biệt nhấn mạnh câu “gia nhân riêng của cô cả”, khác nào muốn nói ngoài cô cả, y sẽ không tuân mệnh ai khác, kể cả hai người mang danh là nghĩa phụ, nghĩa mẫu của cô bây giờ. Thái độ chống đối chủ nhà ấy là ý gì? Cô dù sao cũng chỉ là con nuôi, phụ mẫu ruột thịt đều không có, thân cô thể cô như vậy, quan hệ với Trần phủ cũng tạm coi như là chỗ quen biết, y dựa vào đâu mà hống hách như vậy?

Con người này, nhiều năm trôi qua, hoá ra là vẫn ngông nghênh như thế.

Bình Nhi thấy lòng nặng trĩu, chợt thấy bất bình, vừa định lên tiếng nhắc nhở Phan Luân thì y lại nói tiếp.

“... Nhưng nếu Vũ đại nhân, Vũ phu nhân cần sai bảo, tôi vẫn sẽ đáp ứng.”

Lại cách nói chuyện ngang hàng có phần khinh khi người khác đó. Lần này, Bình Nhi chưa kịp lên tiếng thì Mộc Kha đã mở miệng mắng. Giọng hần tuy nhẹ nhưng ngữ khí lại như dao sắc, bén chết người.

“Kìa, không được vô lễ.”

Mộc Kha vừa mới nhắc nhở một câu, Vũ đại nhân tựa hồ thấy nét mặt thanh niên kia vẫn như vậy nhưng không còn được như trước, có phần bị thu nhỏ

lại. Phan Luân hé mắt nhìn Mộc Kha, đáy mắt kín đáo lộ vẻ không cam tâm nhưng vẫn cố nín nhịn, cúi đầu chân thành “vâng” một tiếng rõ to.

Thì ra ngoài Đình An ra, lời nói của Mộc Kha với cậu ta vẫn có trọng lượng. Vũ đại nhân trầm nghĩ, không biết tại sao trong lòng lại lộ cảm giác bất an. Xưa giờ ông không quen trị sỏi, giá như giữ được Mộc Kha ở lại thì hay biết mấy.

Mà chính ông cũng không hề biết, tương chỉ có tính cách y là giống sỏi thôi chứ nào ngờ cái người tên Phan Luân này chính xác là một lang yêu, mà lại còn là lang yêu ngang tàng, cao ngạo nhất thành An Lạc Địch ở yêu giới.

Kinh nghiệm mấy chục năm nhìn người khuyên ông nên đề phòng người này, tốt nhất là không nên “rước hổ vào nhà”.

“Vũ đại nhân, xin ngài cứ yên tâm. Phan Luân tuy tính tình khó chịu nhưng lại là một gia nhân tốt, một cận vệ tốt. Hơn nữa những gia nhân khác do ông Trần gửi đến đều có thân thủ không tồi. Ông Trần đã có lòng như vậy, Vũ đại nhân đừng đắn đo nữa. Chưa kể cái Nhi và cái Y là học trò cưng của tôi, thi thoảng lại ghé thăm. Lúc ấy có khuất mắt gì, Vũ đại nhân cứ thẳng thừng nói, tôi sẽ báo lại một tiếng với ông Trần.”

Biết được Mộc Kha đã sớm nhìn thấu mình, Vũ đại nhân không lấy làm lạ, cũng không e dè nữa. Trong tích tắc, ông nhìn thoáng qua Bình Nhi, nét mặt dần trở nên ôn nhu, cử chỉ thả lỏng rồi quay sang Mộc Kha gật đầu.

Đồ đạc Bình Nhi nhiều như người đi hội, chất đầy khoảng sân nhỏ trước phòng cô. Vợ chồng Vũ đại nhân cũng phải ngỡ ngàng khi nhìn các thứ, bao lớn bao nhỏ nằm chen ngang hết cả lối đi. Dù đã sớm nghe ông Trần nói giữa ông ấy và thầy Mộc có quan hệ vô cùng tốt nhưng không ngờ là tốt đến mức này. Học trò thầy Mộc theo nghĩa phụ nghĩa mẫu về phủ thôi mà đã mạnh tay chi trả thế này rồi.

Chưa kể, mấy hôm gần đây, ông còn liên tục nghe tin mấy cửa hàng mình mở ở Thăng Long ngày thường khách khứa sơ sài vậy mà giờ đông khách hẳn lên. Số tiền mà vợ chồng ông lẽ ra kiếm được trong một tháng, chưa đầy một tuần đã thu được gấp đôi. Vũ đại nhân không phải là người ngu ngốc, ông biết rõ là do ông Trần – chủ của phường Lụa nổi tiếng kinh thành ra tay giúp đỡ, phần phước lộc này của ông không phải là nhờ nhận hai đứa con gái nuôi này sao.

Tuy vậy, Vũ đại nhân lại không thấy thoải mái trong lòng, cảm giác như đang lợi dụng con mình vậy dù lúc đầu ý định của ông chỉ đơn giản là nhận con nuôi cho vui nhà vui cửa. Giờ thì ông không ngờ, hai đứa con gái này của ông lại trở thành cầu nối của một cuộc giao thương như vậy, chuyện tốt đẹp đến đâu, ông hy vọng sẽ không vượt quá tầm kiểm soát.

Bình Nhi nắm tay Như Y, hết nhìn đồng hành lý chường mắt của mình rồi lại lúng túng nhìn sang vợ chồng Vũ đại nhân.

“Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, con làm phiền hai người rồi.”

“Áy, nghĩa phụ, nghĩa mẫu gì chứ? Nghe mệt chết đi được! Cứ gọi là thầy và u đi con.” Mai Hồng cất giọng nũng nịu, cử chỉ hết sức ân cần. “Hai đứa đi đường xa cũng mệt rồi, hành lý cứ để đây cho người làm, vào tắm rửa nghỉ ngơi rồi ra ăn cơm với thầy u.”

Bình Nhi thoáng đờ người, trong tích tắc có thể cảm nhận được sự dịu dàng, thương mến của người đối diện truyền sang, đáy lòng chợt dâng lên cảm giác ấm áp khó tả.

Như Y vui vẻ cười toe, thoải mái tận hưởng cảm giác quan tâm của nghĩa mẫu.

Cả hai theo lời Mai Hồng, sau khi tắm rửa thì đến phòng lớn dùng cơm cùng hai vợ chồng. Vũ đại nhân kiếm lời, tập trung ăn uống, thi thoảng ngẩng lên hỏi cô vài câu nhưng ánh mắt nồng ấm. Mai Hồng mới đó rất mực ra dáng u, liên tục gấp thức ăn bỏ vào chén hai đứa con gái nuôi, còn dặn là phải ăn nhiều một chút.

“Mạng này có hơi dài quá không? Có khó ăn không con?” Mai Hồng xót xa nhìn chiếc mạng vuông trắng phát phơ trên mặt Bình Nhi. “U có đan cho con một tấm mạng ngắn hơn, chốc nữa ăn xong theo u sang phòng lấy nhé!”

Bình Nhi cảm kích nhìn lên, chưa kịp đáp lời thì Vũ đại nhân chợt cắt ngang.

“Bà nó đừng chèo kéo con bé đấy. Để hai đứa nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mai Hồng lấp lánh nhìn chồng, ông ấy vừa gọi bà là “bà nó”, cuối cùng họ cũng có con rồi, giờ bà đã là u, là u của chúng nó, là u của các con mình. Đã lâu rồi bà không nghe chồng gọi mình bằng danh xưng này, từ ngày... Nghĩ đến đây, lòng bà lại trào dâng nỗi đau đớn, nỗi đau mất con không bao giờ nguôi ngoai của một người làm u như bà.

Biết mình mất khống chế cảm xúc, bà vội dằn lòng, trưng ra một nụ cười lấy lệ nhưng hai mắt đã cay xè. Như Y thấy u mặt mũi bỗng trở nên khó coi, vô tư, nhanh nhẩu gấp một miếng thịt luộc chấm nước mắm bỏ vào trong chén bà, vui vẻ vừa nhai vừa cười.

Hành động nhỏ nhặt ấy của con bé làm bà cảm kích, tâm tình cũng nguôi ngoai phần nào.

Ăn xong, Bình Nhi theo Mai Hồng đến phòng vợ chồng Vũ đại nhân. Căn phòng không lớn cũng không nhỏ, bày trí đơn điệu, đồ vật đặt trong phòng ngay ngắn, chai lọ trang điểm bóng bẩy, không chút xô dịch. Nhìn gương mặt nhu mì không phấn son của Mai Hồng, Bình Nhi đủ hiểu ra mấy thứ đó chỉ là chưng cho có.

Mai Hồng chậm chậm đi đến chiếc bàn đặt trong góc, lấy ra một chiếc hộp, bên trong đựng toàn vải lụa kim chi. Trong hộp có đựng một hộp nhỏ nữa, chiếc mạng bà thuê được đặt bên trong, không chỉ một mà những hai cái.

Bình Nhi trân trọng đón lấy. Mạng đẹp quá! Lụa mềm, bên trên thêu hoa lá mỹ miều nữa, những thứ này mua ở đường Lụa không thiếu nhưng cảm giác nhận được đồ do chính tay người thêu tặng, cảm thấy khác hẳn. Cô nâng niu chiếc mạng vuốt ve, phút chốc lại thấy áy náy.

“Coi kìa, con đừng cười, u lâu rồi không đụng đến kim chỉ nên đường nét không được đẹp. Mạng che mặt nên thay liên tục cho sạch sẽ, con dù sao cũng là con gái.”

Mai Hồng nói rồi nắm tay Bình Nhi ngồi xuống ghế, mắt tràn đầy tình cảm, còn dặn cô đi ngủ sớm, sáng mai lại sang đây cùng bà thêu thùa. Vũ phu nhân khi cùng Bình Nhi nói những chuyện mà đàn bà con gái thường làm thì giọng rất phấn khởi, đôi lúc cũng thăm thì, tựa như ôn lại chuyện cũ cùng cố nhân vậy, đầy ấp mong chờ.

Cô và Như Y ở riêng phòng. Không biết bên Như Y có nữ tì nào túc trực không chứ bên cô thì có Lục Loan. Lúc cô trở về phòng liền bắt gặp cô gái yếu đuối ngồi bệt dưới đất trên đường lúc này đang cặm cùi bày chần trên giường cho cô. Ánh nến lập lòe nhỏ nhoi trong khay không đủ soi sáng căn phòng, Bình Nhi dù đã cẩn thận dò dẫm nhưng vẫn đá phải cái ghế cùng mây vật không rõ trên sàn.

Nghe có tiếng động, khuôn mặt xinh xắn của Lục Loan hơi hốt hoảng, đoạn quay lại nhìn.

“Ồ cô cả... Cô có sao không ạ? Cô đứng yên đó để con thấp thêm đèn. Đồ bày biện nhiều lắm, cô phải cẩn thận.”

Nói rồi, Lục Loan thoăn thoắt rảo bước trong bóng đêm, rất nhanh chồm thêm ba cây đèn đặt đủ bốn góc phòng.

Bình Nhi lịch sử buông tiếng cảm ơn nhưng cô gái không dám nhận, nói đó là bổn phận của mình. Cô tính giúp Lục Loan soạn lại đồng đồ linh tính trên nền nhà nhưng Lục Loan không chịu, bắt Bình Nhi ngồi im. Cô gái ngày đầu gặp cô đã khóc lóc, mới trưa này cũng khóc lóc vì đường xa không ngờ giờ lại đứt khoắc như vậy, nói chuyện cũng bết dè chừng. Lúc cô ngửa tay tính giúp Lục Loan lau bàn cũng bị Lục Loan la cho mấy câu.

Mới một đêm thôi mà Bình Nhi không biết ai là chủ, ai là tớ nữa rồi.

Cô đành bất lực ngồi im như khúc gỗ, âm thầm quan sát bóng lưng gầy gò của Lục Loan. Trăng hôm nay không sáng, cũng chẳng có sao, Bình Nhi buồn chán thờ dãi. Cô đảo mắt nhìn căn phòng giản đơn đầy ắp đồ của mình, ánh mắt chợt dừng lại một cái bọc nâu to vuông vức đặt trên bình gốm. Cô tò mò với tay túm lấy rồi mở ra xem, bên trong toàn sách là sách, đa phần đều đã cũ, giấy không ngà vàng cũng mục nát cả ra. Tuy giấy bên trong đã rơi rớt không ăn nhập gì với bìa nhưng không hề lộn xộn, hơn nữa vẫn giữ đúng thứ tự các trang.

Hắn chủ mấy cuốn sách này rất siêng đọc chúng, sách tuy cũ nhưng dấu sách còn nguyên vẹn đây này.

Để xem, Ngũ kinh của Khổng tử, Kinh Xuân Thu cũng của ông ấy nốt, Đạo đức kinh của Lão tử, Nam Hoa Kinh của Trang Chu, còn có cả Sử ký Tư Mã Thiên nữa, hình như thiếu mất vài cuốn... Thơ thì có Ly Tao của Khuất Nguyên...

Ồ... Ít thơ thế nhỉ? Thơ trong nhân gian còn nhiều lắm mà!

Như sức nhớ ra gì đó, Bình Nhi nghiêng người quay lại hỏi Lục Loan, đầu vẫn ôm một hai chồng sách cao ngang ngực.

“Lục Loan này, cái người em gọi là ‘bà’ hôm trước là ai vậy? Sách này là của...”

Chưa nói hết câu, cả người cô liền lão đảo. Sách nặng lại nghiêng người dữ quá nên cô đỡ không nổi, cuối cùng bất lực ngã rầm xuống, đè lên núi sách và mấy thứ đồ linh tính.

Lục Loan hoảng hồn chạy đến đỡ cô đang khở sở bò ra. Khi cô ề ảm chống lưng neho mắt nhìn lên liền trông thấy bóng đen cao to đứng ngoài sân trước cửa nghiêm nghị nhìn vào. Y quan sát cô hồi lâu, lạnh lùng hừ một tiếng, thái độ hồng hách, khinh người ngày trước phò bày hết cả, không còn cảm chừng như lúc thỉnh an vợ chồng Vũ đại nhân. Có điều, đôi mắt ấy không phải đôi mắt cô từng quen.

Đứng vững lên rồi, đột nhiên cô muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên được, chỉ lúng túng đảo mắt nhìn quanh đất.

“Cô cả, cô không sao chứ?” Lục Loan lo lắng xem xét tay chân Bình Nhi, không quên liếc xéo thanh niên có vẻ mặt đáng ghét kia.

Bình Nhi mỉm cười nhìn Lục Loan lắc đầu, quay sang Phan Luân nhỏ nhẹ buông một câu.

“Theo tớ ra sau vườn đi.”

“Không thích.” Phan Luân nhếch mép cười, không ngại dùng ánh mắt khinh bỉ hướng về cô. “Chưa gì cô cả đã ra oai rồi kia đấy.”

Vừa định cất bước đi, bước chân của Bình Nhi liền dừng lại, mặt mày sa sầm. Cô lặng lẽ ra hiệu cho Lục Loan, cô gái nhanh trí hiểu ý chủ mình, dứt khoắc gạt đầu rồi nhanh chân rời đi. Bình Nhi khom mình nhặt lại đồng sách cũ nằm la liệt dưới nền, có vài trang đã rơi rớt, cô tạm gom lại chung một sấp, đợi hôm khác may lại. Phan Luân âm thầm dõi theo bóng lưng nhỏ nhắn cúi đầu trước mặt, trong lòng chợt nảy sinh cảm giác khó tả, nhất thời không biết tiếp theo nên dùng thái độ gì nói chuyện với cô. Được một lát, y chợt cười to, thanh âm vang vọng khắp khoảng sân nhỏ.

“Câu cười cái gì?” Vừa hay Bình Nhi cũng dọn dẹp xong đồng lộn xộn dưới chân bàn, nhui mày nhìn hắn, cô chỉ tay vào chiếc ghế đầu bên cạnh. “Ngồi đi.”

“Cô cao sang, tôi chỉ là một tên ở đợ hèn mọn, nào dám ngồi ngang hàng với cô đây!” Y buông lời mỉa mai, khoanh tay dựa cửa, mắt nhìn ra hàng cây nhô cao ngoài tường rào.

Bình Nhi lại càng quần trí, mấy trăm năm không gặp, y khác trước nhiều quá, trừ cái thói ngông nghênh, hống hách trước kia là không đổi. Y vốn là con trai tướng quân thành An Lạc Độc ở yêu giới, thân phận cao sang ai cũng kính sợ, cho dù ngày ấy y ý lớn hiếp bé, tìm cơ bắt nạt cô nhưng tuyệt đối không lạnh lùng xa cách như bây giờ. Không biết mấy trăm trôi qua đã xảy ra chuyện gì.

“Phan Luân, sau trận chiến ở nhân gian, tớ ngủ vùi gần chín trăm năm. Ở yêu giới xảy ra chuyện gì sao?”

Cô không trực tiếp vào thẳng vấn đề, mượn cơ vòng vo lảng tránh nhìn người đứng dựa cửa, cảm khái với sự thần kỳ của thời gian, hoá ra không chỉ tác dụng với con người mà với cả yêu quái.

Mộc Kha sau ngàn ấy năm, hầu như chẳng thay đổi mấy, vẫn là dáng người, tính cách, nụ cười ấy, cả Đinh An cũng vậy. Nhưng Phan Luân thì không như vậy.

Ngày trước y để đầu trọc theo phong tục Văn Lang, nhuộm răng đen, bình thường chỉ thích quần khổ dù thời tiết ở yêu giới lạnh hơn nhân gian nhiều, giờ y đã chịu để tóc ngắn rồi, kể ra trông cũng hợp, răng đã trắng chứ không đen nữa. Gương mặt tròn tròn đầy nét ngộ nghĩnh của một đứa trẻ giờ thay bằng những đường nét rõ ràng, nam tính hơn, nhất là đôi mắt sâu hun hút không thấy đáy ấy, ngay cả cô thi thoảng cũng không dám nhìn trực diện. Y cao lên nhiều rồi, lúc trước nhìn hơn cô có một cái đầu, giờ cô chỉ đứng đến vai y, so với người thường có thể nói là không lồ ấy chứ, có điều dáng người cân đối chứ không lực lưỡng như Đinh An.

Phan Luân đứng được một lúc, hình như cảm thấy nóng, y cộc cằn xắn tay áo lên, để lộ hình xăm chi chít quanh cánh tay. Bình Nhi liếc nhìn gáy y cũng lạ mở thấy được màu xanh xanh quen thuộc trên da thịt. Người Âu Lạc hầu như đều xăm mình, yêu quái ở nhân gian khi dời về An Lạc Độc sống vẫn giữ lại những nét truyền thống của Văn Lang nên việc xăm trổ cũng không ngoại lệ.

Muốn vào An Lạc Độc, ai cũng phải xăm mình, cả cô cũng có hình xăm be bé ở thắt lưng nhưng không lớn, Mộc Kha và Đinh An cũng xăm kín lưng đầy thôi. Chỉ riêng Phan Luân, trừ mặt, bàn tay, bàn chân ra, hầu như chỗ nào cũng dày đặc hình xăm cả rồi.

Y lại khể cử động, vẫn cứng đầu quay lưng lại với cô nhưng không rời đi, cứ đứng trơ lì ra đó như muốn nói gì đó mà không thể thốt ra thành lời. Bình Nhi lảng tai nghe, không có tiếng vòng đồng và leng keng vào nhau như ngày trước nữa, thì ra y đã bỏ đeo trang sức rồi.

Bầu không khí quá mức tĩnh lặng thôi thúc Bình Nhi phải nói gì đó, cô không chịu nổi sự ngột ngạt này thêm một phút một giây nào nữa. Lúc này có muốn nói gì đó với y kia mà, thiên ngôn vạn ngữ bay đâu hết rồi?

“Tớ muốn hỏi là...” Mãi cô cũng ấp úng cất lên một câu. “Nhất Thập và mọi người khoẻ cả chứ?”

Nhắc đến Nhất Thập, một gương mặt hiền lành chợt hiện ra trong tâm trí cô, trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, vô cùng dễ chịu.

Y hừ mũi, lạnh lùng đáp.

“Không khoẻ!”

“Sao lại vậy? Không lẽ lại khai chiến nữa à?”

Ở An Lạc Độc không ngày nào là không có đánh nhau, lớn nhỏ gì cũng có nhưng đều diễn ra ngoài thành. Nhất Thập và Phan Luân bây giờ cũng đến tuổi chính thức ra trận được rồi, tình hình ở đó không ổn chẳng?

Quả nhiên, khi nghe cô hỏi, y thản nhiên bật cười, cười đến mức khom lưng khụy gối. Tiếng cười không lớn nhưng đầy chua xót, như thể y đang cố để không phải hét lên với ông trời vậy.

Gió lạnh không báo trước ủa vào căn phòng, cô hơi co người lại còn y cũng không cười nữa. Mãi đến giờ, y mới lại nhẹ nhàng buông một câu nhưng hàm ý hết sức nặng nề.

“Chết rồi.”

“Chết? Cái gì cơ?” Bình Nhi lơ ngơ không hiểu, đôi mắt dần mở to, hai tai dòng lên hết mức để nghe cho rõ từng lời y nói.

“Điếc à? Người cô vừa hỏi ấy... Chết rồi!”

“Nói xằng!” Bình Nhi lập tức hét lên, tay đập mạnh lên bàn gỗ, vội đứng phắt dậy như không kiềm được cơn xúc động. “Dối trá! Tôi không tin!”

Phan Luân liếc đôi mắt như dao găm chọc xoáy vào mặt cô, gần giọng chế nhạo.

“Cậu ấy chết, còn không phải là do người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Rắc Rối

“Cậu! Cậu! Đợi con với cậu ơi! Cậu!” Thịnh Dật lùi cúi chạy theo thiếu niên trước mặt, miệng không ngừng mếu máo gọi.

Người thiếu niên đi trước như không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào gọi mình, vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, kiên quyết đạp lên lá trúc tiến vào rừng sâu.

Hơi lạnh lảng đảng bay trong gió, khe khẽ lùa qua gáy Thịnh Dật khiến cậu rùng mình một. Dù đêm khuya rất lạnh nhưng mồ hôi đã sớm làm ướt lưng áo, cậu nhóc mặt mày nửa trắng nửa xanh không kiềm được mới ngẩng đầu lên nhìn, chẳng thấy trời đâu mà chỉ thấy mấy ngọn trúc chen chúc đua nhau lắc lư xào xạc như tiếng hát ru vang vọng của người cõi âm.

Bấy giờ, một bóng áo trắng từ đâu bay vụt qua, tà áo phát phơ như khói com chiều làm kẻ yếu bóng vía đứng dưới trông thấy không khỏi thét lên. Tiếng thét bất ngờ làm kinh động những con vật ăn đêm, chúng đua nhau bỏ chạy để lại tiếng động như bước chân người chạy cùng tiếng vỗ cánh giữa không trung, bầu không khí yên tĩnh bất giác bị một tên nhóc làm cho kinh động.

Ánh sáng mờ mờ toả ra từ chiếc đèn lồng nhỏ trên tay người thiếu niên vội vàng duy chuyển đến bên cậu nhóc, soi rõ gương mặt tái nhợt của cậu, cứ như là vừa thấy ma vậy.

“Gi thế? Thịnh Dật, làm sao vậy? Thấy gì à?”

“Cậu... cậu... có... có... hu hu... ma...! Ma! Con sợ lắm!”

“Ma? Ở đâu?” Mạn Quân trở mắt hỏi lại, đoạn quay mặt khắp nơi tìm kiếm, như muốn chứng thực lời nói của cậu nhóc.

Thịnh Dật xem biểu cảm của chủ mình, lòng lại còn rối hơn, toàn thân như có lửa, một hai đứng dậy túm tay áo Mạn Quân kéo anh chạy băng băng. Mạn Quân chưa kịp phản ứng đã bị tên nhóc lôi đi chạy bán sống bán chết, ngọn nến trong đèn vốn đã yếu ớt liền tắt vụt. Hai con người chính thức hoà vào bóng đêm.

Thịnh Dật lại thét lên khiếp đảm, dường như muốn bỏ mặt chủ mình, tay không níu người đằng sau nữa mà một hai co giò chạy muốn thùng lật quần.

“Này cái thằng láo toét! Làm lồng đèn ta tắt còn bỏ ta chạy đi...”

Mạn Quân bực tức la ầm lên, chưa nói hết câu thì trên đầu lại như có tiếng chim bay ngang, có điều âm thanh phát ra khá lớn khiến anh ngay người đứng lặng, chăm chú nghe xem ấy là tiếng gì.

Hình như không phải là chim.

“Cậu... cậu... Đi nhanh lên! Cậu...”

Hức hức...

Tiếng khóc nỉ non truyền đến từ sau lưng. Thịnh Dật như đứng hình hồi lâu, hai chân run lẩy bẩy, không dám quay lại nhìn.

“Thịnh Dật! Người đâu rồi?” Thấy tên nhóc nhát cáy nhà mình bình thường vẫn luôn miệng ồm ồm, nay lại im bất làm Mạn Quân không khỏi lo lắng, anh rào bước về phía trước. “Sao không trả lời? Cái thằng... Thịnh Dật!”

Mạn Quân lò dò bước đi, mơ hồ nghe thấy tiếng nức nở của phụ nữ, không rõ là ai lại gặp chuyện đau lòng đến độ nửa đêm chui ra bụi trúc ngồi khóc thảm thiết như vậy.

Ánh trăng bàng bạc chiếu xuyên qua tán trúc, đủ để Mạn Quân thấy được hai bóng hình trước mặt. Một là của Thịnh Dật, người còn lại thì không rõ, có vẻ là một vị cô nương.

“Cậu!”

Thấy Mạn Quân như thấy được vàng, Thịnh Dật gào thảm một rồi nhảy tót đến núp sau lưng anh, run rẩy chỉ chỉ người áo trắng tóc dài đang ngồi quay lưng về phía này.

Hức hức...

“Vị cô nương này, cô bị lạc sao?” Mạn Quân không hề bị vẻ mặt kinh hãi của Thịnh Dật hù dọa, bình tĩnh cất giọng hỏi han.

Cô gái không đáp nhưng vẫn gật đầu, tiếng khóc cũng ngừng một nhỏ dần.

Sự kinh dị đã lên đến đỉnh điểm rồi đây.

Thịnh Dật thấy mình sắp tè ra đến nói rồi, tuy vậy vẫn dùng chút sức lực hèn mọn còn lại, không ngừng ra hiệu, túm áo Mạn Quân bảo anh mau chóng rời đi, vừa kéo vừa rửa thắm thiếu gia nhà mình đúng là một tên ngốc. Đêm hôm giữa nơi vắng vẻ thế này đột nhiên xuất hiện một cô gái bí ẩn ngồi khóc, cho dù không vận đồ trắng tóc dài đi nữa thì mười phần, hết chín phần cũng có thể xác định không phải là người thế giới này rồi, cũng may cô ta chưa cảm lược chải đầu hay ngồi ôm con. Bằng không...

“Nhà cô ở đâu? Ở ngoại thành à? Ta cũng đang trên đường đến đó. Để ta đưa cô về nhé!”

“Cậu!” Thịnh Dật khóc ròng, hai tay bấu lấy cánh tay Mạn Quân, gào lên hết sức đáng thương. “Minh đi đi cậu, đi đi. Hu.. hu.. . Cậu ơi con lạy cậu, mình đi đi!”

“Đừng đi mà...”

Một giọng nói nhẹ như gió thoảng cất lên, giọng lúc nhỏ lúc to, có phần méo mó.

“Đừng bỏ tôi mà...”

Cô gái chậm rãi xoay mặt lại, gương mặt trắng toát không có ngũ quan, dáng người gầy gò ngoặc nghẹo, dưới ánh trăng mập mờ càng thêm ma quái kinh người. Lần này, Thịnh Dật hét thảm lần ba rồi lần đứng ra đất, bất tỉnh nhân sự.

*

Đã một canh giờ trôi qua mà Thịnh Dật vẫn chưa tỉnh. Mạn Quân mệt mỏi lê bước, cuối cùng cũng ra khỏi rừng trúc, hiện đang tiến vào một thôn nhỏ ở ngoại thành Thăng Long. Cho dù Thịnh Dật chỉ là một tên nhóc mười tuổi thì công y trên lưng cả quãng đường xa lại còn leo dốc không phải việc tầm thường chút nào.

Mạn Quân đặt Thịnh Dật ngồi tựa vào một lu nước ven sông, sau đó cũng ngồi phịch xuống thở phì phò. Cô gái đi cạnh thấy vậy bèn giúp Mạn Quân múc một gáo nước trong lu đưa cho anh, nhỏ nhẹ cất giọng.

“Anh uống chút nước đi.”

“Cảm ơn.”

Mạn Quân nhận lấy và nốc cạn gáo nước. Cảm giác mát lạnh trôi tuột xuống cổ họng, vô cùng sáng khoái. Lần đầu tiên trong đời, Mạn Quân lại thấy nước ngon như vậy.

“Nước ngon đúng chứ? Nước giếng thôn này là hết chỗ chê!”

“Cô sống ở thôn này sao?”

Mạn Quân liếc mắt nhìn cô gái ngồi cạnh, ánh mắt như đang tìm một điều gì đó thân quen nhưng vô tình chung lại rơi vào huyệt hắc. Anh tự nghĩ rồi lại tự cười.

Sao có thể chứ, cô ấy sao có thể là Bình Nhi.

Lúc này khi cô vừa ngoảnh mặt lại, Mạn Quân còn nghĩ mình gặp ma, không phải là vì cô gái ấy xấu mà là vì quá xinh đẹp. Chuyện ma quỷ giả dạng thành mấy cô gái xinh đẹp dụ dỗ người đi đường đâu phải chuyện gì quá xa lạ đâu. Trong một khắc, anh như bị hút hồn, mắt không rời được khỏi gương mặt người đối diện. Vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành ấy, nét đẹp thanh tao thoát tục ấy, thiên ngôn vạn ngữ cũng đành bất lực trước dung mạo tuyệt trần này.

May thay anh đã có người trong lòng, bất quá cũng chỉ là một chút xao động, anh không thể phụ lòng người thương.

Nghĩ rồi, anh dứt mắt ra khỏi cô, tự nhủ lòng không được nhìn nữa.

“À ừm... Một cô gái như cô, đêm hôm một mình ra ngoài, không biết nguy hiểm sao?” Thấy cô gái không trả lời, Mạn Quân bèn bắt chuyện tiếp.

Cô gái cúi đầu không nói.

“Có chuyện gì buồn à?”

“Vâng! Vậy còn anh? Anh lặn lội đường xa đến đây là có việc gấp à?”

“Không, tôi đến đây tìm người.” Mạn Quân nhoen miệng cười. “Khi nãy trông thấy cô đeo mặt nạ, tôi còn tưởng... À mà thôi!”

Mạn Quân ngược mắt nhìn lên bầu trời, hai mắt lấp lánh như ánh sao. Chợt như có gì đó chạy ngang trong đầu, anh đánh liều hỏi thêm câu nữa.

“Cô tên gì ấy nhỉ?”

“Tôi? Tôi tên Gia Tề. Còn anh?” Cô gái hồn nhiên trả lời.

Mạn Quân hơi ngớ người. Giọng nói giống quá nhưng đáng tiếc là không phải. Tên không phải, ánh mắt cũng không phải? Anh lăm nhăm cái tên “Gia Tề” trong đầu rồi tự bật cười.

“Lúc nhỏ hẳn cô khó nuôi lắm.”

“Thế anh tên gì?” Cô gái cười phì, nhanh như chớp lại hỏi anh.

Mạn Quân chớp mắt suy nghĩ một lát, chẳng rõ tại sao lúc này lại không muốn nói ra cái tên thường ngày mình hay dùng. Cuối cùng, anh cúi xuống nhìn cô, nụ cười bùng nở trên gương mặt hết mực tuần tú, nói với giọng hết sức hân diện.

“Đức Chính, Lý Đức Chính.”

Khi Mạn Quân vừa thốt ra cái tên, cô gái ngồi cạnh hơi lấy làm bất ngờ, hai mắt khẽ sụp xuống như suy nghĩ gì đó, mơ hồ còn nghe được tiếng thở phào khó hiểu. Mạn Quân cũng lấy làm lạ, quay sang nhìn cô, thấy hai mắt đỏ ửng vẫn chưa ráo nước nên vội lấy ra một chiếc khăn tay đưa cô.

Chiếc khăn lụa trắng với những đường chỉ tinh xảo hoàn toàn đối lập với trang phục thô kệch trên người thiếu niên. Cô gái nhận lấy chiếc khăn, chợt nhớ đến cách xưng hô của cậu nhóc với thiếu niên nọ, mọi chuyện mới dần sáng tỏ. Hoá ra là con nhà quyền quý. Không biết là người có thân phận thế nào mà lại được người này không quăng lộn lợi đường xa đêm hôm đến thăm như vậy.

“Tôi không biết cô nương buồn vì điều gì nhưng cứ giữ chiếc khăn ấy đi. Tôi thấy cô khóc đến khô người luôn rồi đấy.”

Mạn Quân e ngại nói rồi ngán ngẩm nhìn qua tên nhóc đang ngủ say mềm bên cạnh.

“Cảm ơn anh.” Cô gái bẽn lèn đáp. “Người anh tìm sống ở thôn nào à? Có cần tôi dẫn đường cho không?”

“Không cần đâu! Tôi nghĩ cô nên về nhà trước đi, không khéo gia đình cô lại lo lắng. Tôi thì thế nào cũng tìm ra được thôi.”

Nhắc đến từ “nhà”, cô gái bỗng nhiên cười buồn, ánh mắt hướng xuống mặt sông phẳng lặng tựa hồ như cũng muốn buông xuôi theo làn nước. Từ khi hay tin người ấy mất, mọi hy vọng, mọi sự nhớ nhung tràn trề ngày qua ngày như đập nát trái tim bé nhỏ của cô. Cô không muốn về cái nơi được gọi là “nhà” ấy, về đụng mặt những con người ấy và nhất là kẻ đã cam tâm chọc xoáy vào tim cô những lời nặng nề, đốn đau nhất có thể.

Nhà sao? Xưa nay cô vốn đã xem bốn bề là nhà, chưa hề nghĩ một ngày mình lại có được như hôm nay. Tuy thân phận quyền quý đấy, cao sang đấy, lại có u thầy đùm bọc nhưng chẳng khi nào cô thấy lòng được thanh thoi. Nếu không vì cô chịu ơn dưỡng dục curu mang như trời biển của người ấy, cô tuyệt đối cũng không muốn dấn thân vào những ngày tháng đen tối sắp tới với những mưu tính đáng khinh hờn của con người.

“Tôi không muốn về nhà.” Cô gái lắc đầu nguây nguậy.

“Tại sao?” Mạn Quân trở mắt ngạc nhiên. “Không lẽ là vì bị ép gả sao?”

Khắp nước Đại Việt này, Mạn Quân đã đi nhiều nơi, cũng hiểu rõ nhất trong số bao nhiêu những ép uống nữ nhi phải chịu thì điều họ không chịu đựng nổi nhất mà hầu như chỉ biết phản kháng trong lặng lẽ đó là bị ép gả cho người mình không thương. “U thầy đặt đâu con ngồi đấy”, đạo lý ấy Mạn Quân hiểu, cũng một mực đồng tình vì con cái nghe theo bậc sinh thành, ấy là chữ hiếu. Nhưng từ ngày gặp Bình Nhi, bị tính cách phóng túng cũng như lối suy nghĩ khác thường của cô ảnh hưởng, anh cũng thấy việc này có chút bất công với người làm con.

Đặt mình vào hoàn cảnh của họ, giả sử một ngày Bình Nhi bị u thầy ép gả cho tên đàn ông khác mà không phải mình, Mạn Quân nghĩ mình sẽ lật cả nhà, cả mồ mã mấy đời nhà hấn ta lên không biết chừng. Mà đôi lại là anh bị ép cưới người mình không thương, cho dù là được nạp thiếp, anh cũng thấy không ưng thuận, lại thấy bất mãn cho người vợ lẽ. Mà hoàn cảnh gia đình Bình Nhi như thế, cầu xin thầy anh cưới cô ấy làm cả, e là còn khó hơn lên trời.

Vậy nên từ lúc hay tin Vũ đại nhân nhận hai cô con gái nuôi, một trong hai có tật ở mắt nên lúc nào cũng che mạng thì anh đã tức tốc lên đường đuổi theo đến đây ngay. Khổ nỗi Lý Nhân Nghĩa cứ nhất nhất bắt anh phải chờ, đợi một thời gian nữa sẽ gửi thư mời cả nhà Vũ đại nhân đến Đình phủ dự tiệc chúc mừng sinh thần của anh.

Đùa à! Mạn Quân sinh vào tháng bảy, bây giờ còn chưa hết đông, xuân chưa về, hạ chưa đến lại còn bắt anh đợi đến mùa thu? Vậy là, cùng với Thịnh Dật, Mạn Quân lên bỏ đi ngay và luôn. Lúc đầu còn đi ngựa nhưng nửa đường đến đây lại bị trộm mất, không biết là thằng nhóc Thịnh Dật trông nom kiêu gì nữa.

Mạn Quân lại hậm hực phóng ánh mắt sắc bén như dao găm vào tên nhóc đang ngủ thẳng cẳng cạnh bên, thầm nhủ sau khi trở về Đình phủ sẽ cho cậu nhóc nếm mùi thế nào gọi là “lên núi đao, xuống biển lửa”. Tốt nhất là cứ giao cho Nguyễn Khánh, y vừa giỏi vừa nghiêm khắc, hẳn sẽ khiến cho tên nhóc Thịnh Dật sợ ma này lớn gan lên.

“Không phải đâu công tử.”

Giọng nói của cô gái cắt ngang dòng suy nghĩ của Mạn Quân, khiến anh bất giác quay lại nhìn kỹ cô lần nữa, trong lòng như có gì sắp tuôn ra.

“Là vì tôi cảm thấy có lỗi.”

“Cô... Cô vừa gọi ta là gì?” Mạn Quân bất ngờ hỏi, đoạn túm chặt lấy hai bên vai cô. “Công tử? Cô biết ta là ai à? Lặp lại đi! Gọi ta là công tử! Nhanh lên!”

Phải rồi, “công tử”, “Đỉnh công tử”. Anh thích nghe tiếng gọi này từ cô nhất, dù ở đâu, làm gì, chỉ cần nghe người ấy gọi mình, anh sẽ không ngần ngại chạy đến ngay. Anh nhớ những lúc cô quần quýt bên anh, nhớ những lúc đường xa nắng nôi hay tập luyện vất vả có người nhẹ nhàng dùng tay áo lau mồ hôi cho mình. Anh nhớ ánh mắt long lanh như sao trời mỗi khi nhìn anh của cô, nhớ cái cách hay ương bướng cãi chày cãi cối của cô để rồi mấy khắc sau lại chủ động tìm anh năn nỉ, lại tiếp tục huyền thuyên như chưa hề có gì xảy ra, lại chọc cho anh cười. Và nhớ lắm những sáng khi anh chưa mở mắt đã nghe thấy tiếng rót trà cùng giọng nói ngọt ngào gọi anh thức dậy. Có lẽ trong đời Mạn Quân, Bình Nhi là cô gái tự tiện nhất mà anh từng gặp và cũng là người duy nhất mà anh nguyện yêu đến suốt cuộc đời.

Thế nên khi đột nhiên cô không đến Đỉnh phủ nữa, Mạn Quân lại thấy xốn xao. Rồi từng ngày từng ngày trôi qua, anh lại càng thấy trống rỗng, nơi trái tim như có một lỗ thủng thật lớn, chỉ chờ có ai đó lấp vào. Để rồi một ngày cuối thu nọ, anh nhận ra cô đã hoàn toàn mất tích không một lời tiễn biệt. Anh không hiểu cô muốn làm gì.

Né tránh anh ư?

Ngày ngày anh như ngồi trên đồng lửa, tự đặt ra không biết bao nhiêu lý do cô biến mất và anh sợ hơn là cô gặp chuyện gì đó không may. Anh cho người lục hết cả thành Thăng Long, thậm chí là những vùng hẻo lánh. Cho đến khi quan phủ phát lệnh truy nã cô, anh mới chợt vỡ oà ra, anh mừng phát điên đi được vì biết cô còn sống. Nhưng cô đã trốn thoát, chẳng ai biết cô ở đâu. Đúng rồi, đó mới chính là Bình Nhi anh quen biết chứ, sẽ không chấp nhận mình bị oan uổng như vậy. Anh tin cô, tin cô không phải loại người đó. Nhưng chưa tìm được cô, anh lại bị điều đi Trường Yên, không may trên đường gặp phải thích khách, toàn bộ tùy tùng đi theo đều bị giết, còn anh được một người thanh niên lạ mặt giúp đỡ, xoay sở trở về Trường Yên.

Sau bao ngang trái, cuối cùng bọn họ cũng trùng phùng, rồi lại chia xa. Đã hai lần trái tim Mạn Quân như rơi vào vực thẳm. Một lần là nhìn thấy Bình Nhi thân nhiên mỉm cười cắt đứt dây thừng rồi rơi vào biển lửa ở Hoạ Giới. Lần thứ hai chính là lần đụng độ với một gã đàn ông được gọi là Minh Đăng, Bình Nhi bị đánh trọng thương. Nhưng anh chẳng làm gì được, chỉ có thể tro mắt nhìn người đàn ông khác không ngại lao vào liều chết vì cô. Anh cảm thấy rất nhục nhã, cũng rất đau lòng, không ngừng đặt câu hỏi về mối quan hệ giữa Mộc Kha và Bình Nhi.

Nếu chỉ là quan hệ xã giao đơn thuần, thật sự y có thể chấp nhận hy sinh bản thân vì một người xa lạ ư?

Nhưng điều kinh khủng hơn là, Mạn Quân nghĩ cô đã chết, thế nên hôm nay anh mới có mặt ở đây để làm sáng tỏ mọi chuyện, mà tia hy vọng cuối cùng anh đặt cả vào Vũ Hoài Nam.

“Ngài hiểu lầm rồi.” Bình Nhi nhẹ nhàng gỡ những ngón tay lạnh buốt của Mạn Quân ra khỏi người mình, lấy giọng bình tĩnh nói. “Chiếc khăn đẹp đề này không phải đã nói lên hết thân phận của ngài rồi sao?”

Bất gặp ánh mắt dịu dàng, kiên quyết của cô, Mạn Quân đánh bất lực buông lỏng hai tay, đôi ngời rơi dần vào khoảng không. Một lần nữa, anh lại tự bật cười giễu cợt cái tình bộp chộp của mình. Dù thầy anh đã cố ý ban cho chữ “Mạn” đi cùng với chữ “Quân” làm tên (1) xuất cung, có những chuyện anh vẫn không thể nào kiểm chế bản thân chậm lại được, như là chuyện này đây, chuyện tình cảm nam nữ.

Huống hồ, anh bây giờ chỉ mới mười lăm, mười sáu, vẫn chỉ là một thiếu niên đa tình với trái tim si dại mà thôi.

“Thì ra là vậy.” Mạn Quân cười buồn. “Thứ lỗi cho ta. Chiếc khăn này cô cứ giữ đi, khi khác trả lại ta cũng được.”

“Chúng ta còn có thể gặp nhau sao?”

“Được chứ.” Mạn Quân gật đầu, đoạn hướng mắt nhìn về phía xa. “Nếu người ấy đúng thật ở đây. Ta mong là thế!”

Nhưng cảm giác bồi hồi, thương nhớ ấy không kéo dài được lâu, Mạn Quân chợt cảm thấy ngựa ngửa ở cổ, vừa chạm tay liền vớ phải một con sâu róm lông lá đen thui. Anh lập tức hét toáng lên như một thiếu nữ, mạnh mẽ hất văng con sâu, phản ứng kịch liệt đến nỗi suýt văng cả xuống sông. Cô gái ngồi cạnh cũng bị dọa cho một phen hoảng hồn, may thay kịp kéo anh lại. Mạn Quân sau khi lấy lại thăng bằng vẫn hùng hổ tìm một cành cây, mạnh mẽ giáng lên con sâu tội nghiệp những đòn thô bạo cho đến khi con vật bẹp dí mới thôi.

Cô gái đứng cạnh Mạn Quân còn cảm thấy hành động vừa rồi của anh quá là tàn ác, kinh dị, không ngờ thiếu niên mặt mũi sáng láng, nhìn nhã nhặn, oai phong thế này lại sợ một con sâu bé xíu, sợ đến nỗi dường như trên mặt khắc ghi hai chữ “thù hận” luôn vậy.

“Công tử! Công tử! Dừng tay lại đi! Nó chết rồi.” Bình Nhi vội cất tiếng khuyên can người đang điên cuồng nện gậy xuống đất bên cạnh.

Nghe thấy tiếng cô, anh mới chịu ngừng lại, người nhể nhại mồ hôi, ngồi phịch xuống đất. Cô gái nén cười trong lòng, đưa lại anh chiếc khăn anh đưa mình.

“Công tử lau mồ hôi đi. Trời đêm gió lạnh, người ướt thế này không khéo bị cảm đấy.”

Thế nhưng không biết vì sao, Mạn Quân lại một mực chối từ, còn kiên quyết đuổi cô về nhà. Nhìn hai má đỏ ửng của anh, cô gái len lén cười rồi từ giả ra đi.

Ra là còn biết ngại nữa cơ đấy!

Màn đêm đi qua, chẳng mấy chốc, mặt trời đã mọc sau rừng cây.

Bình Nhi trần trọc nằm trên giường, hai mắt thâm đen vì cả đêm không ngủ. Nhớ lại chuyện tối qua và cuộc nói chuyện với Phan Luân, cô lại càng thêm nghi kị và đau đớn lòng. Nhất Thập chết rồi, chết thật rồi! Hôm qua khi cô từ bờ sông trở về, ngang phòng Như Y thì tình cờ trông thấy Mộc Kha bước ra từ đó kèm theo mùi nồng nặc của Mê hồn hương. Vốn tưởng đã định giải mê cho cô bé nhưng cô không biết tại sao Mộc Kha lại đổi ý, chuốc thêm cho Như Y một lượng lớn mê dược như vậy. Dù cô đã cố tình làm ngơ nhưng những thắc mắc cứ ngày một dày đặc.

Vậy là cũng vào đêm qua, cô và Mộc Kha đã có một cuộc cãi vã, lần đầu tiên sau nhiều năm bên nhau, cô dám lớn tiếng với hắn, chẳng thèm nghe hắn giải thích mà tự ý bỏ về phòng. Nhưng hề nhớ đến những hy sinh của hắn đối với cô, Bình Nhi lại cảm thấy có lỗi và ăn năn vô cùng.

“Bẩm cô cả, con là Lục Loan. Cô cả đã dậy chưa ạ?”

Giọng nói êm ái từ ngoài cửa bỗng vang lên, Bình Nhi nghe vậy thì vội ngồi dậy, xoa nắn lại mặt mũi, nhẹ nhàng đáp.

“Ta dậy rồi! Em vào đi.”

Lục Loan vâng một tiếng rồi đẩy cửa bước vào, trông thấy vẻ mặt tiêu tụy của Bình Nhi thì có hơi hoảng nhưng dần cũng lấy lại sự bình ổn trên gương mặt. Cô giúp Bình Nhi rửa mặt, chải lại mái tóc, giúp cô thay y phục. Bầu không khí buổi sáng ngoài tiếng chim hót, không có tiếng người trò chuyện vô tình lại làm cả hai trở nên gượng gạo. Bình thường Lục Loan luôn là người mở lời trước nhưng không hiểu sao hôm nay lại ít nói như vậy, sắc mặt cũng kém đi nhiều so với hôm qua.

“Hôm qua Phan Luân mắng em à?”

“Dạ thưa cô không có ạ!”

“Hay là anh Kha?”

“Dạ thưa không ạ!”

“Thế sao hôm nay lại im lặng thế? Cảm thấy trong người không khoẻ sao?”

“Dạ không ạ!” Lục Loan lại lần nữa lắc đầu.

Bình Nhi vừa định hỏi tiếp thì ngoài sảnh chợt có tiếng nói to.

“Là anh mắng cô ấy đấy!”

Đình An nghiêm nghị bước vào phòng, hai tay chấp sau lưng, bộ dáng sừng sững càng làm Lục Loan bị áp đảo. Cô gái cúi đầu không dám ngược lên, chỉ khẽ thưa.

“Cô ra ngoài canh chừng đi, có người đến thì báo ta ngay.” Đình An dịu giọng nói với Lục Loan. Cô gái gật đầu rồi mau chóng ra ngoài đóng cửa lại.

“Sao anh lại mắng Lục Loan? Cô ấy làm gì sai à?” Bình Nhi nhíu mày hỏi, hình ảnh cô gái nhỏ nhắn buồn tui ban sáng không thôi quẩn quanh tâm trí cô, bèn nhỏ nhẹ nói tiếp. “Cô ấy dù sao cũng là người của em, anh có gì không ưng ở cô ấy thì cứ đến tìm em, em sẽ tự mình xử lý.”

Đình An đang quan sát gương mặt tiêu tụy của cô, nghe thế lại càng bật cười, giọng cười có chút đè nén mà dường như làm cô hiểu thêm đôi chút, có khi anh ấy mắng Lục Loan là vì vấn đề nằm ở mình. Chủ làm tổ chịu, xưa nay luôn là cách hành xử của người giàu nhưng Bình Nhi lại thấy nó thiếu công bằng quá. Giàu nghèo gì cũng đều là người cả, sự thật hay lỗi lầm, ai làm người ấy gánh chịu sao lại trút lên một người vô tội?

“Anh hiểu em đang nghĩ gì, đúng là như em nghĩ đấy.”

“Anh có gì dạy bảo, xin cứ nói với em, em nhất định sẽ sửa sai.”

“Hôm qua em cãi nhau với Mộc Kha đúng chứ?”

Thì ra là vì chuyện này, nhưng chỉ có vậy thì làm có gì mà để Đình An kích động đến thế?

“Lại còn tự tiện bay nhảy tới thành Thăng Long, còn không đeo mạng?” Đình An nói như gần từng tiếng.

Cô chậm rãi gật đầu, đầu không ngẩng lên.

“Em điên rồi à?” Đình An đứng phắt dậy, quát lớn. “Con gái một mình ra đường vào đêm khuya không biết nguy hiểm, đã thế lại còn bị người khác nhận mặt, em nhìn đi!”

Đình An ném lên bàn một bức tranh chân dung được vẽ như thật mà người trong tranh trông y đúc cô.

“Tên thiếu gia nào đó nhớ được mặt em, cho người vẽ một bức tranh hệt người thật, sáng nay còn cho người tìm kiếm khắp hang cùng ngõ hẻm để truy ra em, đòi cưới em làm vợ. Nếu người của anh ở Thăng Long không nhanh tay cướp được nó hẳn là đã tiêu tụy rồi. Em nghĩ xem, Vũ phủ cách Thăng

Long có một ngày đường, với cái kiểu lùng sục như chó săn mồi ấy, thế nào lại không tìm ra?

Chưa hết, chuyện này chưa chỉ đã kinh động đến Cao tộc rồi, chắc chắn có kẻ giờ trò. Mộc Kha vì bao che cho em mà cược cả mạng sống, cho dù Cao vương là anh y thì sao? Tất cả người trong Cao tộc muốn y chết, y cũng phải chết thôi. Huống hồ chi em còn có thù giết...”

“Giết gì ạ?” Bình Nhi giương mắt hỏi khê, gương mặt tràn ngập căng thẳng.

“Cái đó em không cần quan tâm. Quan trọng là mọi chuyện đang trên bờ vực rồi, nếu Cao tộc khai chiến trước, Mạn Quân không lên ngôi, yêu giới sẽ loạn, Đại Việt ắt sẽ loạn. Bình Nhi, em phải hiểu rõ, những việc em làm bây giờ, hậu quả không phải một mình em gánh chịu mà nó còn liên quan đến nhiều người nữa. Nếu Cao tộc tìm ra lỗi vào yêu giới, sẽ có biết bao nhiêu yêu quái bị sát hại em biết không? Cho dù là yêu giới có đánh bại được Cao tộc đi chăng nữa thì cũng sẽ có biết bao nhiêu kẻ phải bỏ mạng, thịt thà hoà với máu tanh. Em đã từng chứng kiến rồi còn gì?”

Bình Nhi hoảng hốt ngược mắt nhìn Đình An, cảnh giết chóc ngày hôm đó vẫn cứ theo cô trong những giấc chiêm bao, cho đến tận bây giờ, làm cách nào cũng không thể xoá bỏ được những hình ảnh ghê rợn ấy ra khỏi tâm trí, ngày cả gia đình cô bị sát hại. Không bao giờ!

Cô lao đảo đứng dậy, nín thở tay áo Đình An, lấp bắp lác đầu.

“Nhưng anh An... Em không hiểu, tại sao việc một người lên ngôi hay không lên ngôi lại làm liên lụy đến nhiều người như vậy. Huống hồ gì hấn ta là con người.”

“Em biết đấy, ‘thiên cơ bất khả lộ’, bây giờ anh chưa thể nói cho em biết. Để gỡ được đám dây nhợ rắc rối này, em buộc phải tìm được nút thắt, mà Mạn Quân chính là nút thắt ấy. Cái Nhi, em nhất định phải nhớ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, em cũng phải đưa Mạn Quân lên ngôi, yêu giới cần em, bọn ta cần em! Em hiểu chứ?”

Đình An siết chặt lấy hai tay cô, từng lời từng chữ như gửi gắm những mong chờ, những nhiệt huyết đang sục sôi trong da thịt, trong ánh mắt đang nhìn trực diện cô bấy giờ để rồi nhiều năm sau nhớ lại, cô mới nhận ra trong đôi mắt ấy thì ra còn chứa đựng một bóng hình đã rất đổi thân quen.

Đáp lại những chờ mong của Đình An, cô cũng phải gật đầu.

Nhưng trước khi giúp hai người họ hoàn thành đại sự, cô cần phải tìm tên Lý Đức Chính kia trừ khử mới được.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giết Người Cứu Người

Bình Nhi nắm chặt chuôi kiếm, trong đêm tối mịt mùng bỗng loé lên một tia sáng quắp rợn người. Cô gầm lên một tiếng trong đầu, thanh gươm bốn thước trong tay được vung lên, cứ thế chằng ngằn ngại đâm thẳng xuống người đang say giấc trên chiếc giường tre ọp ẹp.

“Muốn cưới ta ư? Để ta xem rốt cuộc ngươi có gan đó hay không!”

Mũi kiếm găm phập xuống lớp chăn dày, tiếp tục xuyên qua một thứ nữa rồi găm thẳng qua khe giường. Ấy vậy mà khi cô rút kiếm lên, lưỡi kiếm không hề dính máu, cũng chẳng hề có mùi tanh tươi nào bốc lên.

Nam nhân nhanh như cắt bật ra khỏi giường, mau chóng bắt lấy thanh kiếm cạnh bên chém về phía trước. Bình Nhi bị phản kích bất ngờ, hoảng loạn lùi lại, loạng choạng và phải chiếc bàn đăng sau. Chưa buông tha cô, nam nhân nọ tiếp tục hươ kiếm hất tung đồ đạc. Tiếng đồ vật rơi bễ loảng xoảng, đánh thức chủ nhà cùng thẳng nhóc Thịnh Dật vốn đang chìm trong mộng đẹp. Đèn đuốc nhanh chóng được thắp lên nhưng khi hai người bọn họ vào đến nơi thì người đã chẳng thấy đâu, trước mắt chỉ còn lại một đồng lộn xộn.

*

“Ngươi là ai? Dám cả gan bắt cóc ta! Có thả ta ra không?” Mạn Quân cố sức vùng vẫy, miệng không ngừng quát tháo.

Toàn thân bị trùm trong bao bố, tay chân còn bị trói, anh đành bất lực dùng võ mồm dù biết trong những thời điểm như thế này, vào đêm hôm khuya khoắc này chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn khiến mình cận kề cái chết hơn. Nhưng lần này thì khác, người bắt cóc anh hình như là nữ, biết đâu sẽ vì anh la gào thảm thiết sẽ mũi lòng thương xót cũng nên.

Nhưng cô lại đang rất bức mình. Cô cật lực vác người nọ trên vai, chạy như bay xuyên bóng tối, vừa chạy vừa thầm trách mình ngu ngốc, khi này quên không bịt miệng tên này lại, ai ngờ y lại to mồm như thế.

“Ngươi mang ta đi đâu?” Mạn Quân to tiếng nói. “Ta nói ngươi biết, chuyện gì cũng có thể thương lượng được. Ngươi muốn bao nhiêu tiền? Chỉ cần thả ta ra, ta liền có thể đáp ứng.”

“...”

“Này! Có nghe không? ‘Bản cùng sinh đạo tặc’, ta hiểu, cũng không thấy mặt ngươi, ngươi không cần lo sau này ta báo quan đâu. Này! Trả lời đi chứ!”

Phiền chết đi được!

Bình Nhi thăm rùa xả trong đầu, tất nhiên không có ý định đáp lại người nọ, đang lao đi vun vút thì bất ngờ vai cô nhẹ bỗng, người nọ không hiểu vì sao lại có thể mờ trôi, bất ngờ lăn ra khỏi bao bố, lăn mấy vòng trượt xuống sườn dốc.

Mạn Quân cứ vậy bị lăn đến chóng mặt, đến khi va phải một tảng đá thì mới ngừng lại được. Đầu anh đập thẳng vào tảng đá, chưa hết choáng váng anh lại thấy buồn nôn, đưa tay lên đầu sờ thử thì phát hiện trán đã ướt máu. Anh mắng một tiếng, nắm chặt con dao nhỏ trong tay, lao đảo đứng dậy.

Lúc này, Bình Nhi cũng vừa đuổi tới nơi. Thanh kiếm tầm thường khi này cô sử dụng giờ được thay bằng Kim Quang kiếm, nhìn từ xa còn tưởng là một thoi vàng phát sáng nữa.

“Cô...”

Dù trời tối đen nhưng Mạn Quân vẫn cảm nhận được áp lực từ phía đối phương cùng ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén kinh người nhắm thẳng vào mình. Nhưng không hiểu sao, anh lại không muốn làm tổn hại người đó, ngược lại còn như muốn mở lòng với người trước mặt.

“Cậu ơi! Cậu ở đâu?”

“Đình công tử!”

Thịnh Dật?

Mạn Quân như bắt được sợi dây giữa biển khơi, nhân lúc tiếng ồn ào tìm kiếm của mọi người làm cô phân tâm, anh đá vào khuỷu chân làm cô ngã xuống. Tức thì, anh lao vút đi nhưng người kia chưa gì đã đuổi sát nút. Ánh lửa xa xa càng lúc càng di chuyển gần đến, anh ban hòng định gào to lên thì từ trên cao có vật gì đó lao ầm đến, bổ nhào lên lưng anh, kéo theo cảm giác kinh hãi khi chân không chạm đất và cả người rơi thẳng xuống hố sâu. Tiếng gọi của Thịnh Dật mỗi lúc một xa rồi mất hút trong bóng đêm. Khi sắp chạm đáy, Mạn Quân đột ngột xoay người, kéo Bình Nhi lên phía trên mình.

Cú tiếp đất không thuận lợi như anh đã nghĩ, cả hai ngã nhào ra đất, bụi đất dính đầy quần áo. Một lát sau thì Bình Nhi cũng đứng lên được nhưng Mạn Quân thì vẫn chật vật, chân trái đau điếng, từ trong xương tủy như có gì đó bị gãy, hoàn toàn không thể cử động được. Anh vẫn lì lợm dồn hết lực vào chân phải, chống tay vào hai bên vách cố đứng dậy nhưng không thành công, anh bò lăn ra đất. Mồ hôi bịn rịn trán hoà cùng vệt máu đã đông cứng lại, Mạn Quân tựa lưng vào vách, thở phì phò, nói như đùa.

“Hình như ta bị gãy chân rồi, tay cũng trật khớp thì phải. Giờ ta không còn sức phản kháng nữa, muốn chém muốn giết gì tùy ngươi.”

Bình Nhi lặng quan sát người trước mặt hồi lâu, không nói nên lời, nhớ đến lúc y dùng thân mình chắn cú chạm đất giúp cô, cảm giác tội lỗi bỗng âm thầm dâng lên, lại còn có chút biết ơn. Nhưng chẳng phải lúc đầu cô muốn giết y ư? Nghĩ rồi cô cúi xuống nhặt lấy kiếm, đi đến gần nam nhân nọ, làm động tác bưng ô.

Mạn Quân há mồm tròn mắt nhìn thanh kiếm trên tay bỗng chốc biến thành chiếc ô, hơn nữa ánh sáng lại còn mạnh mẽ vô cùng, không chừng còn sáng được lên đến miệng giếng ấy chứ.

“Thế này là thế nào?” Mạn Quân tỉ mỉ quan sát chiếc ô thần kỳ, ngấm đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Còn thế nào, ta không giết ngươi nữa.” Cô nói rồi đưa tay chắn trước mắt Mạn Quân. “Đừng có nhìn, không lẽ ngươi muốn mù luôn sao?”

Mạn Quân vội vàng quay đi, lau nước mắt hỏi.

“Vật này là vật gì mà kì diệu quá vậy?”

“Vừa là kiếm, vừa là ô, tên Kim Quang.” Bình Nhi cũng đáp lại, đoạn nhìn xuống chân anh. “Chuyện lúc nãy, cảm ơn ngươi.”

Mạn Quân khịt mũi, cười đắc ý dù chân này vẫn nhũn chặt vì đau đớn.

“Ta chưa chết nên ngươi thất vọng à? Ngươi yên tâm đi, dù sao thì ta cũng chẳng sống được bao lâu. Xem ra lần này, ngươi phí công rồi.”

Bình Nhi liếc anh một, đáy mắt lộ vẻ tò mò. Anh lại cười, thở hắt một rồi ngược mặt nhìn lên bầu trời tròn vành vạnh trên cao.

“Thầy ta rất giàu, ta là con trai trưởng, tương lai sẽ kế thừa sự nghiệp nhưng người khác lại thấy ta không xứng, luôn tìm cách hãm hại ta. Tính cho đến bây giờ, số lần ta gặp thích khách đã gấp ba lần tuổi của ta rồi. Nếu hôm nay người không giết được ta, đừng buồn, rồi sẽ có người khác giúp ngươi hoàn thành nó. Về báo lại với chủ ngươi, ta không chết nhưng bị thương nặng, giờ ta thấy... chóng mặt quá!”

Sắc mặt anh dần tái đi.

“Ngươi sao vậy?” Bình Nhi nhích lại gần, đoạn đưa tay chạm trán, chạm má anh. “Ngươi sốt rồi, có thấy buồn nôn không?”

Trông thấy nét mặt lo lắng của cô, Mạn Quân chợt thấy buồn cười, đưa tay xoa xoa ngực.

“Một chút... Mà không phải ngươi mong ta chết còn... Đây! Ngươi làm gì vậy? Dừng tay! Trông vậy thôi chứ là vải tốt đấy! Ta bảo dừng ngay cơ mà!”

Đến lúc Mạn Quân kịp phản ứng, y phục của anh đã bị xé toí tã. Bình Nhi lấy mảnh vải vừa xé được trên người nam nhân khốn khổ kia quấn quanh đầu anh để cầm máu. Sau đó, cô lại thẳng tay xé rách ống quần trong sự giãy giụa bất lực của anh rồi lấy một khúc cây nằm tro trọi ở mép giếng, dùng nó cố định chân anh.

“Tạm thời cứ vậy đi. Mà sao này giờ, ngươi không la gào nữa? Không sợ người của ngươi không tìm ra ngươi rồi cứ vậy chết khô ở đây à?”

“Miệng mồm ghê gớm thật! Hai ta tán gẫu này giờ, ta đoán người của ta đã đi xa rồi.” Mạn Quân tiếp tục giễu cợt. “Hôm trước gặp ở bờ sông, ngươi còn ra vẻ thực nữ chán, ai ngờ lại là phường trộm cướp, mà quên, bắt cóc giết người mới phải chứ.”

Thấy cô không nói gì, anh cũng không có hứng thú trên người nữa, đành chuyển chủ đề.

“Cũng may là giếng cạn đấy.”

Bình Nhi hừ mũi.

“Nhờ thế ngươi mới bị gãy chân đấy.”

“Thế ngươi muốn gặp giếng nước cho cả hai ngâm mình đến sáng à? Huống hồ... Ta lại không biết bơi.”

“Ta biết.”

“Ngươi biết?”

Bình Nhi im lặng. Không hiểu vì sao, cô lại thốt lên câu đó nữa. Mỗi lời y nói, cái cách y nghĩ, giọng nói y, gương mặt y, càng tiếp xúc, cô càng cảm thấy thân quen. Dù cách đó không lâu, lí trí cô còn kêu gào giết chết y vậy mà bây giờ, ngược lại cô còn muốn bảo vệ y. Không ngờ cũng có một ngày, cô lại bị sự ngốc nghếch, chân thành của thiếu niên này làm cho cảm động, nhưng sự thật có phải đơn giản chỉ có thế không?

Cô ôm đầu, nhắm mắt như cố nhớ lại gì đó. Chắc chắn là có gì đó cô đã bỏ lỡ hay vô tình đánh rơi mất. Có thể cô đã không ngủ suốt chín trăm năm, có gì đó lạ lắm mà cô không giải thích nổi. Ánh mắt khi Mộc Kha nhìn cô, cách hành xử của Phan Luân, của Lục Loan, toàn bộ người trong Mộc phủ dành cho cô có chút không bình thường. Như thế, tất cả bọn họ đang giấu cô điều gì vậy.

Hay có thật là cô vẫn còn sống không? Hoặc cô đã chết trận từ thuở nào rồi nhưng họ thương cô không muốn cô biết. Không đúng, vợ chồng Vũ đại nhân là người vẫn nhìn thấy cô, Đàm tiểu thư cũng nhìn thấy cô, cô bước ra đường, ra chợ, mấy người bán quán vẫn mời mọc cô. Không, cô vẫn còn sống.

Vậy thì là lí do gì?

Trước đây việc giết người với cô dễ dàng như vậy, bọn lính nhà Hán ngu ngốc lúc say ngủ vẫn bị cô âm thầm giết chết. Đôi tay cô đã nhuộm máu của biết bao kẻ, thủ cấp, tìm gan kẻ địch nào mà cô chưa chém, chưa moi? Thế mà cái lần giết chết mấy tên cướp, cái việc cô thường tự coi là thay trời hành đạo, lần đầu tiên cô thấy ghê sợ nó, lần đầu tiên cô thấy mơ hồ trước mọi sự đến vậy.

“Gia Tề, sao vậy? Cũng bị thương sao?”

“Ngươi nên lo cho mình trước thì hơn.” Bình Nhi ngồi phịch xuống, bó gối, chống cằm, đoạn lơ đãng đáp. “Không chừng chốc nữa ta đói ý, lại muốn giết ngươi.”

Nghe thế, Mạn Quân chợt bật cười, có điều, tiếng cười yếu ớt chứ không sang sảng như thường thấy nữa. Anh nheo mắt nhìn chiếc ô, quả là món đồ kì lạ, mà chủ nhân của nó cũng kì lạ không kém, bất giác làm anh nhớ đến một người, không phải người anh thường nghĩ đến – Bình Nhi, mà là cô gái anh gặp trên nóc tủ lâu năm năm về trước. Cô gái ấy cũng cầm một chiếc ô hết như vậy, mắt hướng về ánh đèn hào hoa phố thị, buông tiếng thở than về nỗi nhớ dành cho Hoa Lư, câu nói ấy, ánh mắt ấy thật sự đã chạm vào đáy lòng của anh.

Ánh mắt ấy... Tuy hình ảnh về cô gái ấy đã không còn rõ nữa... Nhưng...

Mạn Quân quay phắt lại nhìn cô rồi lại nhìn chiếc ô, tâm trí anh như bưng bình, bất ngờ có nhưng chưa xốt nhiều hơn.

Thì ra, không phải cuộc tương phùng nào trên thế gian này cũng đẹp, nếu có thì nó cũng không xảy ra với anh.

“Cô bảo năm năm sau gặp lại, là ý này ư? Lấy mạng ta?”

“Sao chứ?”

Bình Nhi chau mày liếc mắt về phía anh, dung nhan hết mực xinh đẹp, thanh thoát hiện rõ trong ánh sáng của ô Kim Quang, đến Mạn Quân dù đang có ấn tượng không mấy tốt với cô cũng trở nên bối rối mất kiểm soát, con tức giận cũng người ngoại phần nào. Người con gái này, đúng là “hoạ thủy hồng

nhân” mà, anh không nên tiếp xúc nhiều thì hơn.

“Thăng Long năm năm trước, nóc tửu lầu, cô còn nhớ không? Khi ấy ta mới mười tuổi, lên trốn gia đình đi ăn tết một mình.”

“Tửu lầu?” Bình Nhi nhếch môi. “Mười mười tuổi đã tập tành uống rượu, thảo nào lại yếu như sen. Va quệt một chút là gãy chỗ này chỗ nọ.”

Mạn Quân nghe thế thì cự nự, đòi đấu tay đôi nhưng sức nhớ ra mình đang bị thương nên lại thôi. Thì ra cô không còn nhớ gì nữa, chỉ có anh là để trong lòng mà thôi. Hoặc cũng có thể anh nhận lầm người, trước kia anh còn khẳng khẳng Bình Nhi là cô gái anh gặp ở tửu lầu bởi dáng vóc giống nhau. Cô gái này thì nhỏ người hơn, không chừng là bằng tuổi anh cũng nên, chỉ là một thiếu nữ bị dôn vào bước đường cùng, phải làm chuyện giết người kinh tởm này.

“Theo ta về đi.” Mạn Quân chột cát tiếng, giọng đầy chân tình. “Phật nói ‘quay đầu là bờ’, không bao giờ là quá trễ đâu. Nghe ta này, bỏ nghề này đi. Ta sẽ giúp cô, có thể đến phủ ta làm việc cùng được.”

“Sao ta tin người được đây? Vừa nãy ta suýt nữa giết người, lẽ ra nên giao ta cho quan phủ mới phải.”

“Người giết ta?” Mạn Quân cười giễu. “Người có làm không? Chẳng phải vì không giết được ta, người tức đến độ dùng thủ đoạn bất cớ ta về nhà sống chung sao?”

Tự cao tự đại, hấn nghĩ hấn là ai?

Cô lờm anh cháy mặt, thiết nghĩ không biết lúc này là lúc nào rồi mà người này còn đùa cho được. Cơ mà lời y nói khá là cảm động, tâm địa người này xem ra không xấu, ánh mắt thẳng thắn lại cương trực, không có nửa phần tính toán. Tuy cô chưa dùng nhuần nhuyễn Độc tâm thuật nhưng xem tướng thì cô cũng xem được sơ sơ, nhìn chung cũng có thể đoán được tâm ý đối phương, tạm thời có thể xác định người này bị ám sát nhiều quá thành ngây ngốc, mất phàng kháng luôn rồi, không phân biệt được trắng đen nữa.

Ai lại dễ kẻ thù sống chung nhà bao giờ, rõ là trêu người.

“Ta có tay có chân, không cần ai bao nuôi cả. Không giống như người, ăn sung mặt sướng thành thói, riết rồi đầu óc cũng có vấn đề luôn rồi. Ta không muốn thành cái dạng giống người.”

Bình Nhi ngồi nghịch mấy tảng đá dưới chân, mở miệng chế giễu khiến người nọ tức anh ách. Nhìn bộ dạng như muốn đập phá đồ nhưng lại không cử động được của anh, cô lại thấy tức cười, không ngờ chọc ghẹo người này cũng có cái vui thật. Giá như...

“Nếu lúc đầu người không làm ầm ĩ đòi cưới ta, mọi chuyện đâu ra nông nổi này.”

“Giữ chứ?” Mạn Quân bất chấp đau đớn, ngoác miệng hét lớn. “Lạy thím, ời trời ời thím ời, thím có nhầm không? Cho vàng con cũng không cưới thím đâu, nhầm lẫn tai hại rồi!”

Thấy Mạn Quân phản đối kịch liệt cùng hết mực than vãn, cô vừa thấy nhẹ lòng lại vừa thấy tổn thương. Ít ra thì trông cô đâu đến nỗi tệ để mà nghe câu “có cho vàng cũng không thèm cưới”? Tuy vậy cô vẫn còn hơi nghi ngờ, bèn nhích lại gần anh túm áo hỏi lại, trăm lần hỏi thì vẫn trăm lần nhận được thái độ cự tuyệt cùng oan ức của anh.

Vậy thì đêm đó, người trông thấy cô và vẽ lại bức tranh ấy không phải người này. Nhưng cô nhớ rõ ràng hôm ấy có đến thành Thăng Long, phố xá im lìm chẳng có ai cả, chưa kể cô còn mang theo một chiếc mặt nạ chưa đục mắt, ngoài anh ra thì còn ai khác nhìn thấy nữa chứ? Trong bán kính vài chục dặm, cô đâu hề nghe hay thấy bất kì âm thanh nào của con người nữa đâu?

Chuyện này xem ra có ẩn khúc. Có thể kẻ nào đó đã âm thầm theo dõi cô hòng phá bình, gây náo loạn giữa các phe phái, một kẻ không tầm thường chút nào và chắc chắn là trên cơ cô. Cô nghĩ mình nên báo chuyện này lại với Mộc Kha, không nên phí phạm thời gian ở đây nữa, hưởng hồ, tình trạng của người này đang ngày một xấu đi.

“Này, tỉnh lại đi!” Bình Nhi lay người Mạn Quân khi anh đang lịm đi mất. “Gắng giữ mình tỉnh táo, ta sẽ tìm cách đưa hai ta ra khỏi đây.”

Nhưng trong khoảnh khắc ấy, cô lại nghĩ, biết đâu để anh hôn mê lại là một việc hay, khi đó cô có thể yên tâm cống anh bay ra khỏi giếng rồi. Tuy vậy, cô không dám đánh cược, có những người khi đã nhắm mắt thì không bao giờ mở ra được nữa. Với chuyện đó, cô đã quá ám ảnh rồi. Đáng lẽ, hôm ấy, cô nên giữ cho thẳng Tục tỉnh táo thay vì bảo nó nghỉ ngơi mới phải, giờ thì nó chết thật rồi, vì đã nghe lời cô. Lúc nào cô cũng cứ nghĩ, nó chết là lỗi của mình. Cảm giác tội lỗi này sẽ đeo bám cô cả đời và cách để cô cảm thấy bớt tội lỗi hơn chính là tham gia vào nghĩa quân, tiếp tục chiến đấu cùng dân chúng, dành độc lập cho dân tộc.

Không ngờ chưa chi cô đã chết giữa đường, nhưng không sao, đất người Việt vẫn lại vào tay người Việt, vậy là cô mãn nguyện rồi. Tính ra bây giờ, cô đang là bát vĩ nhi? Đột nhiên cô lại muốn kiểm tra thân thể của mình.

Cô liếc thiếu niên đang rên rĩ ngồi cạnh, ý định té nhì ấy nhanh chóng bị loại bỏ, người này hình như mệnh đoản, xem ra không còn trụ được bao lâu. Đành vậy!

“Có ai không? Cứu tôi với! Cứu tôi!”

Bình Nhi đột nhiên banh hòng hét lớn khiến Mạn Quân giật mình tỉnh dậy.

“Có ai ở trên đó không, dưới giếng có người bị thương này! Cứu tôi!”

Tuy đã cố hết sức, âm thanh của cô cũng không đủ sức xé toạc màn đêm tĩnh lặng, lại càng không có khả năng bay được đến thôn làng cách đó hơn chục dặm. Cô ước gì mình đừng khoẻ như thế, công nam nhân này chạy cả một quãng xa, ngã xuống giếng để rồi ngồi đây than khóc.

“Lý Đức Chính, người tỉnh lại đi! Đây! Nghe ta nói không?” Bình Nhi vội lay lay người Mạn Quân.

Nóng quá, toàn thân anh như có lửa vậy, máu ở đầu tuy đã ngừng rồi nhưng mà...

Cô phải làm sao đây? Bây giờ, cô thật sự không muốn anh chết. Nếu có hiểu lầm thì phải giải quyết cho ra lẽ, cô không thể lại hại chết thêm một người nữa. Tại cô, lỗi tại cô!

Anh Kha, anh ở đâu? Có nghe em nói không? Em cần anh.

Ầm ầm ầm... Trời đang yên đang lành đột nhiên nổi gió, sấm chớp sáng chói như ban ngày. Bình Nhi ngẩng đầu lên nhìn, bất ngờ trông thấy một con vật khổng lồ, dài thườn thượt uốn lượn dữ tợn qua những đám mây, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm gừ như sấm dội.

Cuồng phong nổi lên từng đợt, thổi bay hết tất thảy những thứ ngáng đường đi. Người dân trong vùng đang yên giấc cũng phải tỉnh lại, mau mau đóng cửa sổ, cài then cửa. Vài người ló đầu ra xem, há mồm tròn mắt khi nhìn thấy cảnh tượng kì ảo trên trời, đồng loạt hô to: “Long vương, thần tiên!”

Anh Kha?

Bình Nhi trở mắt nhìn lên trời, bản thân cũng trở nên ngờ nghệch. Không phải rắn mà là rồng. Mọc Kha có thể hoá rồng từ bao giờ?

Ông trời làm mình mày độ, cuối cùng cũng chịu trút mưa xuống. Mưa tưới ướt đầm gương mặt thanh tú của cô, da mặt lạnh ngắt, cô liền bừng tỉnh, đưa tay chạm đất ấn một, đất ở đó tức khắc trở nên cứng rắn như đá nứt ghềnh sông. Đoạn cô nhắc ô Kim Quang che cho Mạn Quân đang mê man bên cạnh. Chẳng bao lâu, mực nước trong giếng đã dâng lên đến quá nửa người ngồi, cô mới dìu Mạn Quân lao đảo đứng dậy, đặt anh dựa vào sau lưng.

“Người cổ bám sát ta, đừng siết cổ nếu muốn cùng chết, không được buông tay!”

Cô ngăn gọn ra lệnh rồi cởi áo viền lĩnh ngoài, vòng áo sau lưng anh và buộc lại trước bụng mình.

“Cô... nói chuyện như con nhà võ ấy.” Mạn Quân thuê thảo trên vai cô, mặt mày xanh xao.

“Người nhất định phải sống, không được để đám người ghét người hà hiếp được. Ngày xưa ấy, tổ tiên người còn khổ hơn người nhiều, chịu nhiều khổ sở hơn người nhiều, người không được vì chút chuyện nhỏ này mà chết!” Bình Nhi nghiêm túc dặn dò, giọng ra vẻ từng trải. “Nhóc con, người còn nhiều thứ phải học lắm, người phải sống để ta còn chuộc lỗi với người. Người không biết Đại Việt ta đẹp đến nhường nào đâu, kỳ hương dị thảo, hoàng hôn son vu, bình minh biển lớn, non sông gấm vóc ta mỗi một tác đất đều là một thắng cảnh. Chỉ cần người còn sống, ta nhất định sẽ dẫn người đi. Người cũng đừng quên nguồn gốc của mình. Chúng ta là ai? Là con rồng cháu tiên. Người nguốc mắt mà xem, giao long cũng hiện thân mà cứu người kia, con mưa này là để cứu người chứ không phải giết người... Người không được phụ lòng trời, phụ lòng phụ mẫu, phụ lòng những người tin tưởng người. Rõ chưa? Vậy nên, banh mắt ra mà nhìn cho ta, chúng ta... sắp thoát rồi.”

Khi Bình Nhi vừa dứt lời, nước đã dâng lên đến miệng giếng. Cô đã phải cố gắng lắm mới kéo Mạn Quân nổi lên theo nên vừa trèo lên được đến thành giếng, cô đã không còn đủ sức mà lặn xuống nữa. Ánh sáng trên tay ô Kim Quang dần trở nên yếu ớt, chứng tỏ pháp lực cô đã cạn, phen này cô phải tịnh dưỡng lâu đây.

“Cái Nhi, anh đây.”

Theo giọng nói thân quen, cô chậm chậm hé mắt thì trông thấy bóng hình cao lớn vững chãi. Khi người đó dang rộng vòng tay ôm lấy mình, cô liền yên tâm ngủ thiếp đi. Trong mơ, cô đã nhìn thấy anh cả, người đã rất lâu rồi cô không được gặp, đến gương mặt cũng đã hoen mờ, chỉ còn âm thanh vang vọng nơi suối xa hôm nào: “Đừng lo, sẽ không sao đâu. Em đi trước đi. Anh nhất định sẽ tìm được em.”

Nói dối! Anh nói dối! Anh đã không tìm em! Mọi người nói dối, chẳng ai quay lại hết, cô chỉ còn một mình, chỉ còn một mình mà thôi.

Tại sao? Sao không đưa em theo? Thầy u, sao lại bỏ con? Con muốn theo mọi người.

Ánh sáng chói lóa đập vào mắt, cô chợt thấy có gì đó ươn ướt ở mặt và tai.

“Tĩnh rồi, con bé tỉnh rồi. Mai Hồng, giúp con bé uống chút nước đi.”

Vũ phu nhân vâng lời chồng, vội cầm bát nước ân cần kê vào miệng cô.

“Từ từ kéo sặc đấy!” Mai Hồng vuốt nhẹ lên lưng cô. “Con dọa thầy u sợ phát khiếp đấy con ạ!”

“Con xin lỗi.” Cô thì thầm đáp, cả người dường như không còn chút sức lực nào.

Hôm qua sau khi ngồi lên được khỏi giếng, cô không còn nhớ gì nữa. Pháp lực của cô dạo này sao yếu quá, mới vận động một chút đã đuối sức, nếu

Mộc Kha mà biết, cô sợ...

“Tĩnh lại là tốt rồi, cố gắng đừng suy nghĩ nhiều.”

Bình Nhi giật mình hướng mắt về phía có tiếng nói, lập tức chạm phải ánh nhìn sâu thẳm của Mộc Kha. Cô run bắn người, đầu cúi gằm không dám ngẩng lên. Nhớ lại cảnh tượng hôm qua, lòng cô càng dấy thêm e sợ, trên cả việc sợ bị trách mắng, cô sợ mình lại gây thêm rắc rối cho anh.

“Hôm qua mưa to gió lớn mà đêm hôm con đi đâu ra ngoài. Con biết không, trận mưa hôm qua là do rồng thần gây ra đấy, u còn lo... Không sao, về là tốt rồi. Con có đói không, u bảo người dọn bữa cho con nhé!”

Mai Hồng dịu dàng nắm lấy tay cô, nhỏ nhẹ cất lời thay vì trách mắng.

Vũ đại nhân thì trầm tĩnh hơn nhưng mặt mũi sa sầm, tiếng thở cũng nặng nề. Có lẽ, ông ấy muốn tức giận với cô lắm nhưng trong phòng nhiều người, không tiện trách cứ đứa con gái nuôi này. Dù sao, cô cũng mới về đây ở đăm ba hôm, xét về bên lý là con của họ, xét bên tình thì vẫn còn là người dưng, mọi mối quan hệ nếu muốn tốt đẹp nên bắt đầu từ việc giao hảo, nhẫn nhịn nhau. Cô hiểu điều đó.

“May phước là chiều qua ông Trần đến phủ ta thăm hỏi, Bình Nhi, con mau tạ ơn ông Trần, ông ấy là người đã không ngại mưa bão đi tìm con đấy.”

Bình Nhi đảo mắt nhìn quanh phòng, lúc này mới kịp nhìn rõ người đang ngồi trên ghế sau bóng lưng của Vũ đại nhân, mặt mũi lạnh lẽo toát cả sống lưng. Cô cúi đầu tạ ơn Đình An, lòng nặng nề khôn tả.

“Không cần khách sáo. Vũ đại nhân, Vũ phu nhân, phiền hai người có thể ra ngoài một chút được không? Tôi và Mộc Kha có chuyện cần nói với Bình Nhi.”

Trong lúc Mai Hồng còn lưỡng lự không chịu ra, sợ hai người họ sẽ nặng lời với cô thì Vũ đại nhân đã hấp tấp nắm tay bà kéo ra ngoài. Giờ trong phòng chỉ còn lại ba người, không khí ngột ngạt đến nỗi khiến người ta hít thở không thông.

“Em có biết hôm nay em đã gây ra chuyện gì không?”

“...”

“Em biết hẳn là ai không?”

“...”

“Hờ một chút là chém chém giết giết, em nghĩ bây giờ vẫn còn là Bắc thuộc chắc? Luật pháp nhà Lý tuy còn thô sơ, lỏng lẻo, song vẫn có quốc pháp, ở hiền chưa chắc gặp lành nhưng phạm tội sẽ bị trừng trị, dù bỏ sót cũng không nhắm mắt làm ngơ, kẻ dưới không truy thì người trên sẽ tra cứu. Suýt nữa thì em đã phạm phải chuyện tày trời. Em có biết hẳn mà chết đi thì sẽ có bao nhiêu người mất mạng không? Uống công Mộc Kha nuôi dạy, cho em đọc sách thánh hiền, vậy mà vẫn cứ ấu trĩ như vậy! Sống mấy trăm năm mà suy nghĩ không bằng một đứa trẻ lên ba, vậy thì còn sống nữa làm gì?”

Máu nóng dồn lên đỉnh đầu, Đình An giận dữ đập bàn, không ngăn ngại to tiếng la mắng cô. Bình Nhi ngồi im chịu trận, biết mình có lỗi nên không dám phản kháng, chỉ có thể cúi đầu trong im lặng. Mộc Kha trầm tĩnh nhìn dáng vẻ đáng thương của cô thì đành bước đến chỗ Đình An, giờ tay vuốt lưng anh.

“Đình An, được rồi. Con bé mới tỉnh dậy, đã biết lỗi rồi. Anh về phủ trước, chuyện ở đây cứ để tôi lo. To tiếng thế này, không chừng người ngoài nghe thấy.”

Đình An xụi mặt liếc Mộc Kha. Thâm tâm anh biết, ngoài phòng Bình Nhi làm gì còn người, ai nấy kéo nhau ra phòng lớn hết rồi. Mộc Kha chỉ vì xót thương cô mà thôi. Nghĩ cũng hay, lúc trước Đình An đóng vai Thạch Sanh, Mộc Kha đóng vai Lí Thông, giờ thì đảo lộn hết rồi. Nhưng biết làm sao, bây giờ người Bình Nhi cần không phải là anh và cả sau này cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ngày Bình Thường

Vào thời điểm cuối đông thế này mà trời lại nổi cơn giông, kẻ cũng là chuyện lạ. Nhưng từ khi đức vua đăng cơ đến giờ, chuyện lạ như vậy cũng không còn hiếm nữa. Thiên tượng bất thường cùng với sự xuất hiện bất ngờ của giao long chẳng mấy chốc đã trở thành chủ đề bàn tán ở khắp mọi nơi. Dân chúng xôn xao, quan lại mượn chuyện trình lên đức vua, bảo là thiên cơ đã định, đến lúc cho con dân nước Việt biết đến sự tồn tại của Đông cung Thái tử và cũng là dịp để quần thần biết mặt vị vua tương lai của họ.

Tiếc thay, một lần nữa, kiến nghị của bọn họ lại bị gạt phăng.

Hơn mười năm trôi qua, kể từ lúc Trịnh Minh hoàng hậu hạ sinh con đầu lòng, đứa trẻ đột nhiên mất tích, nói đúng ra là đã được mai danh ẩn tích khi chưa kịp nằm nôi. Bá quan văn võ, thậm chí đến người thân cận với vua nhất cũng chỉ biết đất nước Đại Việt này có một vị Thái tử nhưng lại không rõ là vị chân nhân nào. Cho nên, suốt một thời gian, triều đình thường xuyên chịu lời ra tiếng vào, rằng ai cũng đoán rất có thể đứa trẻ Trịnh Minh hoàng hậu sinh ra năm ấy đã chết, rằng Đông cung Thái tử chỉ là cái danh hư ảo mà thôi.

Tất nhiên, những kẻ miệng mồm ác ý đó sau khi được triệu kiến vào cung dự tiệc cũng không còn tự mình bước trở ra được nữa. Cứ thế, tin đồn thất thiệt dần dần lắng xuống, không ai dám đàm tiếu nữa lời.

Câu hỏi về việc Đông cung thái tử là ai, có thật hay không vốn từng là chủ đề bàn tán sôi nổi, đến nay đã bị bỏ ngõ từ lâu.

Tuy bằng mặt là vậy nhưng sâu thẳm trong lòng của rất nhiều con người, họ vẫn luôn ngấm ngầm cho rằng, nhị hoàng tử Lý Long Bô có lẽ mới chính là đề vương tương lai. Mà vị hoàng tử kia từ lúc sinh ra, dù không được ban cho thân phận Thái tử cũng đã tự cho mình cái quyền được người khác tôn thờ theo cách họ nghĩ. Cho đến khi, người ấy xuất hiện.

“Khánh, tức tốc giao hết mấy lá thư này trong ngày cho ta, không về kịp thì nhịn ăn trưa đấy. À, còn thằng nhóc Thịnh Dật, từ giờ giao lại cho ngươi.”

Bình thường giao thư bằng bồ câu, nay anh lại nổi hứng muốn hành hạ đầy tớ, còn có ý gì khác chăng?

Lúc đầu Nguyễn Khánh không nghĩ gì nhiều, ngoan ngoãn nhận xấp thư Mạn Quân đưa rồi bỏ đi, được vài bước, như cũng cảm thấy có gì đó không ổn, y liền ngoảnh đầu lại, hai mắt híp thành đường thẳng.

“Nhìn gì? Mau đi đi!” Mạn Quân gác bút lên nghiêng mực, chớp chớp mắt nhìn y, thái độ không mấy tự nhiên.

“Cậu...” Khánh khoanh hai tay lại với nhau, nói với giọng hoài nghi. “Không phải lại định trốn đi nữa chứ?”

Như bị nói trúng tim đen, Mạn Quân giật thót, bất chợt không biết nên tránh ánh mắt đi đâu. Cái tên Nguyễn Khánh này, lúc nào cũng tinh tường như vậy.

Cơ mà, tớ mà nhìn chủ chòng chọc thế là thế nào?

Nghĩ rồi, anh mau mất lấy lại bình tĩnh, điềm nhiên héch cằm ra vẻ không hài lòng.

“Ngươi nghĩ ta là loại người gì? Đừng nói nhiều nữa, đi đi. Đây là mệnh lệnh!” Mạn Quân nhấn mạnh từng từ.

“Vậy...” Khánh hít sâu một hơi, gật gật đầu. “Để con đi báo ông trước đã...”

“Áy áy!”

Nghe thấy từ “ông”, Mạn Quân tức khắc nhảy vọt lên, một phát lao thẳng đến trước mặt Nguyễn Khánh, gấp đến độ chưa kịp mang giày. Khánh có hơi hoảng, khẽ nhích chân lùi ra sau nửa bước, vừa định cất lời thì Mạn Quân đã nắm tay y, mở miệng van nài.

“Xem như ta cầu xin ngươi, đừng nói thầy ta. Ta định sẽ đi xác thực một lát, nhất định sẽ không đi lâu.”

“Không được!” Khánh phản đối ngay, giọng có chút bất bình. “Ông đã đặc biệt căn dặn Khánh phải canh chừng cậu cẩn thận. Mong cậu hiểu cho.”

“Khánh à, ngươi nghe ta. Ta chỉ đi một chút thôi. Ngươi không muốn đi đưa thư cũng được, hãy lánh đầu đó đi, vờ như không biết ta đã rời phủ. Người thế ta ta đã lo liệu hết rồi, ông nhất định sẽ không bắt tội ngươi đâu. Ta đứng ra đảm bảo! Khánh à, ta xin ngươi, ta phải đi xác thực một chuyện, ta muốn biết người ấy có phải Bình Nhi hay không.”

Khánh thất vọng trừng mắt với Mạn Quân, trong họng như có nắm cơm kẹt lại, nghẹn nghẹn không thốt nên lời.

Kể từ hôm Mạn Quân mất tích đến giờ đã năm ngày trôi qua, bầu không khí cả phủ như chìm trong bóng tối. Nếu không nhờ Lý Nhân Nghĩa mau chóng ổn định sự việc, hẳn đã sớm ‘tai bất mạch rừng’, kinh động đến đức vua và triều đình.

Đêm hôm dẫn theo một tên hầu bỏ đi như vậy, chỉ để lại một lá thư, anh tưởng mọi chuyện đơn giản như vậy sao?

Hắn Mạn Quân không hề biết, chuyện nợ chồng chuyện kia, Lý Nhân Nghĩa đã sớm xem Bình Nhi là cái gai trong mắt, định bụng nếu không diệt trừ sẽ gây hậu họa về sau. Bản thân Khánh cũng không thích gì Bình Nhi, về nguyên nhân thì có nhiều mặt, nhưng có lẽ thứ chính là do từ lúc cô xuất hiện, Mạn Quân bắt đầu lơ là việc luyện tập. Suốt ngày anh chỉ biết mơ tưởng đi đâu, chẳng còn mần đến chính sự.

Nghĩ lại cái ngày Mạn Quân bảo Khánh dẫn toàn bộ binh lính ra canh phòng cửa trước, y đã thấy có gì đó không bình thường, hoá ra là để một cô gái ngu ngốc tưởng mình là giới dễ dàng đột nhập vào cửa sau, gây náo loạn một phen. Từ đầu, Khánh đã biết Bình Nhi không phải Đàm Lệ Thu. Tuy đưa con gái rượu này của Đàm đô thống ít tiếp xúc với người ngoài, ít ai biết mặt mũi cô ra sao nhưng mà Khánh lại biết, cũng hiểu rất rõ một thiếu nữ dịu dàng, đáng yêu như vậy sẽ không bao giờ hành xử tùy tiện. Chưa kể, Đàm tiểu thơ cũng là người Khánh thâm thương trọng nhớ, làm sao không phân biệt thật giả?

Khánh biết hết, cũng hiểu chủ mình có ý gì với Bình Nhi nhưng Khánh không hài lòng. Chủ tử của y ngoài mặt là một người trông có vẻ ham chơi, tùy tiện nhưng đó chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài hòng không để thế lực chống đối triều đình dễ mất nhiều. Tuy không giám được số lượng thích khách, truy lùng

không ít kẻ và thù tiêu vô số nhưng y không có gì đảm bảo rằng một khi Mạn Quân lơ là, anh chưa chắc sẽ bảo toàn được tính mạng. Ấy vậy mà chỉ một người con gái không danh không phận ngày nọ bước vào Đình phủ, Mạn Quân không còn là Mạn Quân trước kia, không còn là chủ tử mà Khánh tôn sùng nữa.

Tuy vậy, lòng trung của y với Mạn Quân vẫn bắt đi bất dịch. Vì trung với anh nên Khánh càng phải tìm cách đẩy Bình Nhi ra xa.

“Cậu này, con biết là không nên nói điều này nhưng mà... Đạo này cậu bị làm sao vậy? Thần trí điên đảo, chấp mê bất ngộ đặt hết tâm trí, sức lực vào một người mới quen đôi ba tháng. Cậu rốt cuộc bị làm sao?”

Đoạn, y kéo Mạn Quân đi thẳng ra ngoài vườn hoa, trên nền đất sỏi đá, mặc cho anh đang đi chân trần, mặc cho gió rét lửa qua lớp áo mỏng manh trên người anh.

“Ngươi làm gì thế? Lạnh!”

Mặc kệ Mạn Quân phát run trong gió rét, Khánh tiếp tục nói lí lẽ.

“Cậu đứng đây và cảm nhận đi. Dưới chân cậu thế nào, toàn thân cậu ra sao. Cậu banh mắt ra nhìn cho kĩ, chóng tai nghe cho rõ, ngoài kia còn biết bao người phải chịu cảnh không giày thiếu áo giữa trời đông lạnh giá này, còn biết bao nhiêu tiếng khóc gào oan ức của bá tánh đang chờ chúng ta mang đến cho họ sự ấm no, công bằng. Con biết con không có đủ tư cách nói những lời này với cậu bởi con là con của tham quan nhưng cậu à... Chỉ một lần này thôi, xin cậu, tỉnh táo lại đi! Cậu quên chúng ta đã cố gắng thế nào mới đạt được như ngày hôm nay à? Cậu đã quên những người đã hi sinh vì mình rồi sao? Cậu quên cậu đã thế trước trời đất những gì à? Cậu quên con dân Đại Việt đang cần cậu sao? Trong tương lai ai sẽ gánh vác non sông này? Vì một người con gái, cậu đành lòng quên hết sao?”

Nguyễn Khánh nhìn Mạn Quân bằng ánh mắt nghiêm túc, giọng nói bộc trực có chút van xin, lại có phần cay đắng. Đây là lần đầu tiên Mạn Quân trông thấy Khánh như vậy. Cậu trai chính trực này lớn tuổi hơn anh, vì lòng ngay mà quyết bỏ nhà ra đi và quyết liệt chống đối tham quan, bất chấp cho đó là thầy mình đã khiến Mạn Quân muôn phần cảm động. Dù bị mang tiếng là bất hiếu, từ một cậu ấm chấp nhận từ bỏ vinh hoa, đi đầu quân cống hiến sức mình cho triều đình, mặc cho bọn con quan cười nhạo, người nhà từ mặt, Khánh vẫn kiên trì chống chọi, đi theo tiếng gọi của chính nghĩa, đôi mắt lúc nào cũng toả sáng và đầy kiên định. Chưa bao giờ, chưa bao giờ anh thấy y tỏ vẻ yếu đuối và mất niềm tin như thế. Vậy mà bây giờ...

“Cậu à! Cậu biết không, từ lần đầu tiên con gặp cậu, chứng kiến sự anh minh sáng suốt của cậu, con đã biết ông trời đã chọn đúng người, con đã chọn đúng người. Nếu bây giờ cậu từ bỏ, mọi hy vọng của con đều tan biến, mọi nỗ lực của mọi người cũng tan vào hư vô.”

“Khánh! Ta không từ bỏ. Ngươi đừng như vậy. Ta hứa với ngươi sẽ không từ bỏ, cũng không quên trọng trách của mình.” Mạn Quân chắc nịch nói, khoé mắt hằn những tia máu, hay tay nắm lấy vai Khánh, đỡ y nửa quỵ nửa đứng thẳng dậy. “Ta là ai chứ? Làm sao có thể quên chuyện to tát như vậy? ‘Quân tử nhất ngôn’, ngươi biết ta không phải tiểu nhân mà.”

Đình phủ một ngày không nắng. Giữa bản thân và đại nghiệp, giữa con tim và lí trí, anh buộc phải chọn cái thứ hai.

*

Sau khi Đình An quát cô một trận, cuối cùng anh cũng chịu bỏ ra ngoài. Bình Nhi yếu xù kê đầu lên gối, tự nhủ may thay mình còn chống cự được, chứ hồi nhỏ nghe Đình An mắng mấy câu đã khóc thét lên rồi. Khi ấy, Mộc Kha vẫn luôn là người bao che, dỗ dành cô. Bên anh, cô tự cho mình được phép nhõng nhẽo, được phép yếu đuối, được phép giờ thối hư tật xấu. Bởi bây giờ với cô, Mộc Kha là cả gia đình và có khi, còn hơn thế nữa.

“Em làm anh nhớ mấy lần Đình An dọa em có chút xú mà em đã làm ầm lên rồi, anh còn tưởng là lũ đến nơi ấy chứ. Hoá ra toàn là em gài Đình An vào tròng. Bảo sao y không khắc khe với em cho nổi.”

Mộc Kha ngồi bệt bên giường cô, chống tay lên cằm, đắc ý cười. Trái ngược với dáng vẻ ôn nhu của Mộc Kha, Bình Nhi lại thấy vô cùng nặng lòng, giá như Mộc Kha có thể mắng cô như cách Đình An vừa làm, hẳn cô sẽ thấy nhẹ nhõm hơn, thay vì cứ phải trung ra nộ cười miễn cưỡng như thế này.

“Em ăn chút cháo đi này. A...” Mộc Kha đi đến bàn lấy bát cháo vừa được mang vào, múc một muỗng cháo thổi thổi, giọng vẫn dịu dàng, ngon ngọt.

Cô nhìn anh giây lát, hai mắt ngấn nước, môi run run. Cô biết anh thất vọng về cô rất nhiều, buồn phiền rất nhiều nhưng thay vì bộc lộ cảm xúc của mình, anh vẫn chọn cách giấu chúng vào một khoảng riêng, để không ai có thể xem nó làm điểm yếu của anh và cũng không để bản thân anh xem nó làm điểm yếu của mình.

Người đàn ông này, lúc nào cũng chọn lựa gánh vác một mình như vậy, đơn độc như vậy.

“Sao thế? Cáo con, mở miệng ra đi. Anh môi tay lấm rồi.” Mộc Kha chớp chớp mắt nhìn cô, vờ giả giọng than vãn.

Cô nuốt nước mắt ngược vào trong, khuôn miệng xinh xẻo há to nuốt ngụm cháo, cô nói.

“Anh Kha, em xin lỗi, lần này sẽ là lần cuối cùng. Em hứa sẽ không bao giờ phụ anh nữa đâu. Anh tin em nhé!”

Mộc Kha nhìn cô bằng đôi mắt hiền từ, đáy mắt hơi dao động rồi như gạt phăng hết tất thảy, hẩn khể ừm một. Trong khoảnh khắc ấy, trái tim hẩn như lại bị những mảnh dằm găm xước, từng chút từng chút, cứ không ngừng dày vò, làm hẩn đau đớn. Nụ cười của cô, những lời dịu dàng của cô vừa tươi hẩn ngập trong hạnh phúc nhưng đồng thời cũng hẩn chìm trong vũng bùn của tội lỗi, càng vũng vầy lại càng lún sâu. Nét rạng rỡ như ánh dương của người con gái ấy tuy đã bị chôn vùi bởi những bi thương sa trường nhưng vẻ đẹp thanh tao thoát tục vẫn mãi lấp lánh trong bóng hình xưa. Không ngờ có

một ngày, người con gái vì hấn mà chịu nhiều phần uất này cũng lại vì hấn mà lần nữa toả hương.

Liệu còn có cách nào khác trả thù hấn tốt hơn ngoài việc bản thân có thể sống tốt hơn hấn?

Không sao hết, hấn tự nhủ, hấn xứng đáng bị như thế.

Cái Nhi à, em có biết không, anh mới chính là người đã phụ em.

Những ngày sau đó, có lẽ ba người Mộc Kha, Đình An, Bình Nhi đã tốn công lo lắng vô ích khi vụ việc không những không bị tra cứu mà còn bị đè xuống. Mộc Kha và Đình An có thể không ngừng thắc mắc nhưng Bình Nhi thì lại hiểu được. Người có khả năng không làm rùm beng chuyện này, không truy nã thủ phạm ngoài ai khác là nạn nhân đầu.

Và sau vụ này, cô cũng biết thêm, Đình Mạn Quân tên thật là Lý Đức Chính và đó cũng là tên thật của Đông cung Thái tử. Người ta thật ra đâu có giấu giếm thân phận, chỉ tại cô lo ngại không biết mà thôi. Thế nên, nhân lúc bị Đình An cầm tù ở Vũ phủ một tháng, cô tranh thủ lục lại hết đồng sách trong phòng sách của Vũ đại nhân mà đọc ngẫu nhiên. Đời trước là ai cai trị, trước trước nữa là ai, giai đoạn nào nước ta thoát khỏi Bắc thuộc, vua nào trị vì lâu nhất hay có nhiều hoàng hậu nhất, đời sống dân chúng, hiện nay đất nước có mấy lộ, mấy phủ, cô phải tìm hiểu hết. Nếu có gì không hiểu, cô liền chạy đi hỏi Vũ đại nhân hoặc viết thư cho Mộc Kha xin vài cuốn sách. Và tất nhiên, lần nào cô cũng nhận được mấy bọc sách liền.

Vũ đại nhân thấy cô ham học thì rất vui, tuy nữ nhi không thể thi cử nhưng thân là con quan văn, thêm chút kiến thức trái lại càng có ích. Ngắt nỗi Vũ phu nhân lại không thấy như vậy, bà cho rằng phận là con gái thì phải chú trọng “tam tông tứ đức”, “công dung ngôn hạnh” chứ không phải “Ngũ kinh” hay mấy cái sách Nho học gì đó. Thế là lựa lúc trời trong nắng sớm, Lục Loan đã bị bà thúc sang gõ cửa phòng Bình Nhi, gọi cô dậy sớm sang phòng bà học thêu thùa.

Với mấy chuyện thực nữ khuê cát này, Bình Nhi nghe xong chỉ có biết kêu trời nhưng “con cái u thầy trăm đường con hư”, cô đành phải lết thân sang bên đó.

“Chỗ này con thêu sai rồi, con nhìn bông hoa Như Y thêu xem, đây, đây này, phải thoải mái như thế. Con thêu chặt quá, làm lại u xem.”

“...”

“Không đúng, không đúng! Để u làm mẫu cho con. Đừng có gồng tay như thế, chỉ là một cây kim thôi, phải nhẹ nhàng, như thế cầm bút ấy!”

“...”

“Ấy! Con đâm mạnh như vậy là muốn giết ai à? U đã bảo con thả lỏng người cơ mà! Con bé này, lại rụt cổ, còn không mau thẳng lưng lên!”

Cô cứ ngồi thêu thêu vá vá như thế, không biết đã bao lâu trôi qua, cứ vậy là hết một ngày. Com trưa cô còn chưa được ăn, chỉ vì không thêu xong đoá hoa cúc đó.

Cực hình! Đúng là cực hình mà! Còn hơn là ngày ngày ngồi đánh cờ với mấy bô lão ở Mê Linh, sáng tối luyện kiếm, đi quyền ở An Lạc Đốc ấy chứ!

“Nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai lại sang phòng u thêu nốt nhé!”

Hồn phách cô như lên mây, tay thì run run, toàn thân đau nhức, được thả về phòng một là ngã ầm lên giường, mắt nhắm tịt, bằng giá nào cũng không muốn dậy nữa.

“Cô cả, cô cả! Cô đã dậy chưa ạ? Sáng nay cô phải dậy sớm, ông bảo sang phòng gặp ông có việc ạ!”

Bình Nhi nghĩ, hấn dạo gần đây cô đã bị chòm sao xui xẻo nào chiếu trúng rồi. Đợi hôm nào Đình An nguôi giận, cô phải đến nhờ anh ấy giải giúp mới được. Ôi, nghĩ tới người đó là cô lại thấy sợ, với cô thì nghiêm khắc là thế mà với cô gái tiếp cận Mạn Quân lần trước, theo Như Y nói thì lại cung chiêu. Hai người cùng làm một nhiệm vụ mà tại sao anh ấy lại phân biệt đối xử thế?

Chuẩn bị xong xuôi, Bình Nhi trấn tĩnh tinh thần rồi qua chỗ Vũ đại nhân. Vừa trông thấy bàn cờ trước mặt ông ấy, cô có cảm giác như được giải thoát. Ít ra thì việc này còn nằm trong khả năng của cô. Vậy nên, cô hí hửng đi đến, tùm tùm cúi chào nghĩa phụ.

“Được rồi, con ngồi đi.”

“Vâng ạ!” Bình Nhi vui vẻ đặt mông ngồi đối diện.

Vũ đại nhân không hẹn gặp trong phòng ngột ngạt mà hẹn ngoài sân, rất hợp ý cô, đúng lúc cô đang muốn dạo mát, hít thở không khí thay vì cứ phải ngồi lì một chỗ, tập trung làm cái việc mình ghét, như việc hôm qua chẳng hạn.

“Con chơi cờ giỏi lắm đúng không?” Ông cười hiền với cô.

“Dạ không, chút chút thôi ạ!”

Vũ đại nhân gật gù đầu, đoạn xuất quân đi trước.

“Hôm trước khi về thầy Mộc có đến tìm thầy, bảo thầy giúp đỡ cho con.” Vũ đại nhân ôn tồn nói rồi ghé sát tai cô thì thầm. “Nên nếu không muốn sang chỗ u học mấy môn của nữ nhi thì cứ đến chỗ thầy nhé!”

Cô nhìn Vũ đại nhân đầy cảm kích, sau đó cả hai cùng bật cười.

“Vâng ạ! Con cảm ơn thầy ạ!”

“Ừm. Đến lượt con đấy.” Ông thúc rồi đùa với cô. “Biết kiếm thuật, giỏi võ, còn giỏi chơi cờ, xem như ta có được một đứa con trai rồi nhỉ?”

Cô cười thẹn, thầm nghĩ, thì ra ngồi đánh cờ hằng ngày với mấy cụ ông ở Mê Linh không phải không có ích, không ngờ cũng có lúc áp dụng được.

Lúc trước cô đâu thích món này, ngày nào cũng bị mấy lão ông vác đi so cờ, riết rồi việc chơi cờ trở thành thói quen, có lúc chơi cờ hăng say đến mức quên cả ăn cơm. Chơi thì vui mà cô than vãn cũng nhiều, thiết nghĩ ngày qua ngày ăn đi ăn lại một món cũng phải ngán chứ, ấy vậy mà mấy lão cứ bắt cô cùng chơi. Nhưng giờ cô có muốn than cũng chẳng biết than với ai, ván cờ bỏ ngò, cảnh cũ người xưa tìm nơi nào. Thiết nghĩ, đôi khi thời gian thật tàn nhẫn với con người, chớp mắt một đã bạc trắng mái đầu, rồi sau đó bỏ lại tất cả những gì đã gây dựng mà về với cát bụi.

“Nước cờ này...” Vũ đại nhân nhún mày. “Tạm gác lại vậy.”

“Vậy là con lại thắng nữa rồi.” Bình Nhi hí hửng reo lên.

“Con bé này!” Vũ đại nhân tặc lưỡi, giả vờ tức giận, đoạn nheo mắt nhìn trời. “Ôi trời, nắng đã lên rồi kia đấy. Minh vào thôi con. Ta có chuyện cần căn dặn.”

Bình Nhi vâng lời theo sau Vũ đại nhân, đi một mạch theo ông vào phòng sách. Nơi này mấy hôm liền là địa bàn của cô, vị trí cô cũng thông thuộc. Trong lúc ngồi chờ Vũ đại nhân tìm tòi gì đó trên chiếc bàn dài đặt gần khung cửa sổ tròn tròn, Bình Nhi bèn tìm vài cuốn thi thư, ngồi vào chiếc ghế tựa trong góc đọc vài trang cho khuây khoả.

Nắng ngoài nhàn nhạt chiếu vào trong góc, soi rõ mấy hạt bụi bay lơ lửng trong phòng, khung cảnh hết mực yên tĩnh và nên thơ, chợt làm cô có cảm tưởng trước đây dường như mình cũng đã từng gắn bó với một nơi như nơi này, không phải rất lâu trước kia mà là gần đây thôi.

“Đây rồi, thầy lắm cảm quá! Cái Nhi, lai đây thầy bảo.”

Bình Nhi dứt mình khỏi mộng ảo, vội đặt sách xuống bước vội đến chỗ thầy mình. Vũ đại nhân đưa cho cô một mảnh giấy.

“Ngày mai con với Như Y đi sắm vài bộ đồ thật đẹp. Đây là giấy giao ước của ta và chủ tiệm, hai con cứ đến đó sẽ có người lo liệu, không cần chi trả gì cả. U các con cũng muốn đi lắm nhưng ngày mai u thấy có chút việc bận.”

“Thế thì hôm khác đi cũng được mà thầy? Có gì gấp lắm ạ?”

Vũ đại nhân gật đầu, buông tiếng thở dài.

“Vài ngày nữa Đình phủ mở tiệc, cả nhà chúng ta đều được mời đến dự.”

“Thật sao ạ?” Bình Nhi cười toe, lâu rồi cô không được dự tiệc. “Nhưng sao... Thầy có vẻ không vui?”

Đúng là ông không thể vui được. Một bữa tiệc lớn thế này, danh sách khách mời toàn những người có chức có quyền, đâu đến lượt một người đã cáo quan như ông, đến lượt Vũ phủ nhỏ bé này. Trừ phi, chủ tiệc còn có dụng ý khác, ông sợ sẽ không lo lắng chu toàn cho gia đình mới này của mình khi có bất trắc xảy đến.

“Không có gì đâu. Thầy đang lo hai đứa sắm nhiều quá thầy lo không xuể thôi.”

“Hi hi... Thầy yên tâm đi! Con nhất định chỉ chọn thứ mình cần.”

Ngày hôm ấy, nhờ Vũ đại nhân, Bình Nhi tạm thời thoát nạn. Giờ cô mới biết hai vợ chồng này có cùng điểm chung đó là mê cái gì thì sẽ chẳng thềm quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa, bao gồm cả việc cơm nước. May thay lúc sáng Vũ phủ nhân biết cô ở chỗ chồng mình nên không sang gọi, lại nổi hứng dẫn Như Y ra ngoài dùng bữa, cả ngày cô và bà ấy không chạm mặt nhau, nếu chạm mặt e là...

Tương tượng thôi mà cô đã toát hết mồ hôi hột rồi. Cây kim bé tí mà với cô khi cầm lên còn nặng hơn cả kiếm nữa.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Vũ đại nhân lên xe ngựa rồi đi. Vũ phủ tuy không đến mức rộng thênh thang nhưng vườn vắng thưa người, gia nhân trong phủ cũng không có bao nhiêu, lại kéo nhau đi làm việc thành thử khoảng sân nhỏ chỉ còn có hai chị em cang thêm hiu quạnh.

Như Y buồn chán ngồi nghịch mấy đoá sen đã rũ bên hồ, hai mắt lim dim.

“Chùng nào xe ngựa mới đến đón mình hả chị?”

“Chắc là chốc nữa. Ngoài trời lạnh lắm, mặt trời chưa mọc, em có muốn vào trong ngủ thêm tí nữa không? Xe đến chị sẽ gọi dậy.”

“Dạ thôi. Em không buồn ngủ.”

Nói xong, cô bé ngáp một rõ to. Bình Nhi bật cười, vội đi vào lấy một áo choàng khoác lên người Như Y. Cuối tháng mười hai, trời càng lúc càng lạnh, nếu không lo giữ ấm, cô sợ con bé vô tư này bị cảm lúc nào không hay. Rồi cô lại nhớ đến những đêm dài mùa đông ở doanh trại lúc còn khởi nghĩa, cô cùng mọi người không ngại dài ngày dầm sương, chịu đói chịu rét để đợi thời điểm thích hợp phục kích giặc. Tuy không có chăn ấm nệm êm, cơm ngày ba bữa như bây giờ nhưng cái lạnh không làm hoá đá những trái tim nhiệt huyết sục sôi như lửa mà ngược lại còn lấp đầy những cái bụng đói bằng niềm tin chiến thắng trong nay mai.

Đã từng có thời gian, cô cứ nghĩ ấy chỉ là “giấc mộng kê vàng” (1) nhưng không ngờ đất nước mình đã thật sự làm được điều đó, hậu bối đã không làm thất vọng tiền nhân, đáng tiếc là tiền nhân không thể sống đủ lâu để chứng kiến ngày họ mong chờ.

Cô đứng là kẻ may mắn. Nhưng kẻ may mắn như cô liệu còn có mấy người?

“Nghĩ vẩn vơ gì thế?”

Tiếng nói vừa cất lên, Bình Nhi đã mừng rỡ đứng dậy, đáy mắt thoáng ngờ ngàng.

“Anh Kha? Sáng sớm thế này anh làm gì ở đây?”

“Còn làm gì nữa, hôm nay tôi sẽ làm phu xe cho hai vị tiểu thư đây.” Mộc Kha lém lỉnh đáp, anh cởi chiếc áo choàng ngoài, rất tự nhiên khoác lên người cô, dịu dàng xoa đầu. “Trời lạnh thế này mà cô cả ăn mặt phong phanh, cô bệnh, tôi biết ăn nói thế nào với ông bà?”

Bình Nhi và Như Y khúc khích cười. Không khí ấm đạm buổi sáng chẳng mấy chốc trở nên có sinh khí hơn hẳn.

Xe ngựa lộc cộc lăn trên con đường đất đỏ, thi thoảng bị xóc nảy vì cán qua những hòn đá. Bình Nhi trước giờ ngồi xe không quen, nhất định phải nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, phải hưởng thụ được tí gió mới thoải mái lên được nên cô thường hay vén rèm xe.

Tiểu thư khuê cát ai đòi làm thế, phơi mặt ra cho người này người nọ nhìn ngó, có điều cô không phải là tiểu thư, một tiểu thư từ lúc còn trong nôi.

Tuổi thơ của cô, có lẽ chúng không phải lúc nào cũng đẹp như một câu chuyện cổ tích được kể vào đêm trăng, không dài cát, xa hoa như cuộc sống của những cậu ấm cô chiêu nơi phố thị, nhưng cô trân trọng nó và không bao giờ cảm thấy bản thân vì xuất thân nghèo hèn nên mặc cảm, tự ti.

Chỉ cần cùng người mình yêu quý trải qua những ngày tháng yên bình, hạnh phúc, cô đã thấy bản thân mình giàu có lắm rồi. Sự giàu có phải xuất phát từ trong tâm, anh cả cô từng nói với cô như thế.

Cửa tiệm Vũ đại nhân nói nằm gần cổng Thăng Long nên không mất quá nhiều thời gian, cả ba đã đến nơi. Mộc Kha lần lượt đỡ Như Y và Bình Nhi xuống. Hôm nay, y không vận trang phục trắng toát từ đầu đến chân như thường thấy nữa mà thay vào đó là áo thố cẩm nâu cùng khăn quần đầu cùng màu đơn giản cho phù hợp với thân phận đang sắm hiện giờ. Tuy vậy, bộ trang phục bình thường ấy không những không làm anh trông tầm thường đi mà ngược lại còn làm nổi bật phong thái tao nhã, cuốn hút của anh.

Vậy nên khi ánh mắt y quét qua mấy cô nàng đang đứng lựa hàng trên phố cùng với nụ cười mím đầy mê hoặc, nhiều cô gái đã phải e thẹn quay đi mà không dám nhìn thẳng vào đôi mắt phù quang mà mị kia.

Đôi khi cô cảm thấy tò mò, rất nhiều cô gái nhìn trúng anh nhưng anh chưa bao giờ để ý một ai, việc ấy thỉnh thoảng làm cô nghĩ mình chính là vật ngáng đường tình duyên của Mộc Kha. Nếu không vì nổi bật tâm dành cho cô, Mộc Kha sao có thể chịu ở giá lâu như vậy?

Những suy nghĩ ấy không cảm chân cô quá lâu, nhân lúc Mộc Kha buộc ngựa vào cột, Bình Nhi nắm tay Như Y vào trong trước. Tiệm không đông khách, chỉ vài ba người lẻ tẻ, đa số là phụ nữ và duy nhất một người đàn ông khác ngoài chủ cửa tiệm đang đứng bên quầy. Khi người ấy quay mặt lại cười với cô, Bình Nhi như chết trân tại chỗ, một bước cũng không nhích được.

(1) Điển tích “giấc mộng kê vàng” hay còn gọi là “Hoàng lương” nghĩa là giấc mộng đẹp không có thật.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Mất Tích

Đạo này Mộc Kha cảm thấy tay của hắn không sạch, dù đã lâu rồi hắn đã bỏ thói quen rửa tay ngày trăm lần, hôm nay hắn chợt muốn tìm lại thói quen cũ. Cảm giác chạm vào gã đàn ông trước mặt khiến Mộc Kha rợn cả da gà, dù hành động ấy chỉ để chặn bàn tay bẩn thỉu của gã lên người Bình Nhi đi chăng nữa. Mộc Kha thật sự muốn ói.

Bình Nhi nắm tay Như Y núp sau lưng Mộc Kha, hai hàng lông mày khẽ chau, đáy mắt thoáng chút lo sợ nhưng vẫn bắt chặp nhìn trực diện đối phương.

Cao Viễn Bằng chệnh choạng đứng dậy, trước ngực áo còn in rõ dấu chân của Mộc Kha. Gã phúi phúi quần áo, đảo mắt nhìn cả ba người, vết sẹo lồi trên mặt khê co giật trông vô cùng dữ tợn. Sau đó, gã nhấc cái chân què quặt của mình bước lên trước, điệu bộ như kẻ say rượu, chăm chăm nhìn vào cô gái nhỏ nhắn đứng sau Mộc Kha.

“Lũ chúng mày sống vui vẻ nhì? Còn có con nữa kia đấy!” Gã nhếch mép cười, hơi thở từ miệng phả ra vô cùng hôi thối.

Mộc Kha nhích vai che khuất tầm nhìn gã, đoạn đẩy hai người lùi ra sau. Không phải vì hấn sợ gã sẽ làm gì Bình Nhi, gã giờ đã là một kẻ tàn phế, pháp lực cũng chỉ bằng tiêu yêu, gã có thể làm gì được ba người bọn họ đây, mà là hấn sợ gã sẽ nhận ra điểm bất thường ở cô, sợ gã sẽ vì nói gì đó mà làm hỏng kế hoạch, biết đâu được mọi chuyện sẽ bị phanh phui bởi người hấn không ngờ nhất.

“Đạo này anh cả khỏe chứ?” Mộc Kha hỏi cho có lệ, đôi mắt phù quang chăm chú nhìn gã không hề nao núng.

“Khỏe! Khỏe lắm! Và sẽ còn khỏe hơn nếu chúng mày đưa tao ít tiền.”

“Anh muốn bao nhiêu?”

“ Bao nhiêu nhì? Một trăm lượng bạc được không? Tao không có nhà, hay mày cho tao nhà của mày đi! À, cả vợ con mày nữa... Chơi xong tao sẽ trả lại, nhá!”

Nói rồi, gã ngửa cổ cười sung sướng, thân hình ốm đói co rụt lại, bộ dáng hết sức ghê tởm. Lúc này, Như Y đã quá sợ hãi, bàn tay nhỏ nhắn bấu chặt áo cô, hai mắt ngấn nước hết sức tội nghiệp. Ngay khoảnh khắc Bình Nhi nắm tay Như Y quay đi thì đằng sau chợt vang lên tiếng hét chói tai.

Cô tức khắc ngoảnh đầu lại, liền bắt gặp cảnh Viễn Bằng đau đớn ôm cổ tay đầy máu bò lăn dưới đất. Tiết Mãng kiểm trên tay Mộc Kha nhuộm một màu máu, trên nền đất tiệp vài loang lổ những chấm đỏ. Thoáng kinh người, cô rút khăn tay từ trong túi áo chạy đến cầm máu cho gã. Gã thô bạo đẩy cô ra, khinh bỉ phun một bãi nước bọt.

“Bình Nhi!” Mộc Kha vội vàng chạy đến đỡ lấy cô, tức đến nổi thái dương lộ rõ gân xanh, đoạn quát mắt nhìn gã trừng trừng. “Cút đi ngay!”

Bắt gặp ánh mắt của Mộc Kha, từ đau đớn, gã chuyển sang cười cợt, hai chân run rẩy bám đất đứng lên, tay nọ ôm tay kia chặn máu, cất giọng khàn khàn.

“Mày được lắm! Vì con đàn bà này mà bán đứng gia đình, tao có làm ma cũng không tha cho lũ chúng mày!”

“Ma ư? Người như anh làm trùng dế cũng không xứng, đừng nói là làm ma.” Mộc Kha thần nhiên đáp, nét mặt cũng dần dịu lại nhưng thanh âm vô cùng nặng nề.

Khi gã đi rồi, chủ tiệm mới hoàn hồn đi đến chỗ ba người, khổ tâm nói.

“Ba vị thông cảm. Thằng điên ấy, gặp ai cũng bảo người ta hại cả nhà nó! Trời xui đất khiến thế nào hôm nay nó lại mò vào tiệm tôi, thật là xui xẻo!”

“Ông Liêu không cần bận tâm, gặp chuyện mất hứng, không tiện nán lại lâu, quần áo đã dạn, ông may xong chưa?”

Chủ tiệm vâng dạ rồi lật đật đi vào trong, đem ra hai bộ quần áo, vài vốc thượng hạng, chạm vào như nước mát luồng ngón tay, hoa văn thêu chìm có cây hoa lá, đường may tỉ mỉ khó chê, quả không hổ danh là lụa Vạn Bảo (1) nức tiếng một vùng.

Xong xuôi, Mộc Kha dẫn hai người dạo qua sông Nhuệ gần đó. Khúc sông này chỉ là một nhánh sông nhỏ của sông Đáy nhưng hoạt động mua bán trên sông rất sôi nổi, vì đang là mùa đông nên bà con chủ yếu bán bánh trái hoặc xôi chè, muốn mua chỉ việc đứng trên bờ gọi, người bán sẽ chèo xuồng đến hoặc đập thuyền khác đem qua cho mình.

“Cô ơi, cho ba nắm xôi đi ạ!”

“Cô cậu muốn ăn xôi gì? Gấc, giò hay cúc? Ngô thì để tháng sau được mùa đã nhé!”

“Thế cho chúng cháu ba loại đi ạ!”

Người đàn bà ừ một rõ to rồi mau chóng đem ba nắm xôi nóng hổi đến chỗ ba người. Tiết trời hanh khô lạnh lẽo, đứng bên bờ sông một lúc mà cô nổi hết da gà, hai tay vừa áp vào nắm xôi gấc của mình, vừa hà hơi sưởi ấm. Mộc Kha cúi xuống chỉnh lại áo choàng cho cô, dịu dàng mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt thường thấy pha chút ấm áp, ân cần bảo.

“Cô cả thấy lạnh thì để tôi đưa cô về xe. Có muốn ăn gì, bảo tôi đi mua là được. Phải chú ý sức khỏe.”

Mặc dù cách xưng hô của y xa cách để phù hợp với thân phận chủ tớ hiện giờ, Bình Nhi lại thấy lòng như được sưởi lửa, hai má mới lạnh buốt đó giờ hơi ửng hồng, cô nhẹ nhàng gật đầu. Ngặt nỗi Như Y lại không chịu về, con bé cứ đòi sang bên kia đường xem mấy con tò he (2) đủ màu đủ hình thù. Sau chuyện vừa rồi, Mộc Kha không dám để ba người tách riêng, quay sang nhìn cô như dò ý, hấn cũng nhận được cái gật đầu. Như Y mừng rỡ lật đật chạy trước, hai người theo sau dõi theo chỉ biết phì cười.

Ngày xưa, cô cũng từng trộm hết tiền của Mộc Kha chỉ để mua một đồng tò he, nhiều đến nỗi cái chõng tre cũng chứa không xuể nhưng cô nhất nhất không chịu để chúng xuống đất. Khi ấy Mộc Kha chỉ im lặng nhìn cô và lắc đầu, cuối cùng cả hai phải trải chiếu ngủ dưới đất. Quả là một kỉ niệm đáng

nhớ.

Hình như chưa bao giờ Mộc Kha nặng lời với cô, chưa bao giờ, dù đôi khi y có hay giờ chứng như lúc mới đón cô về Mộc phủ chẳng hạn.

Mọi chuyện diễn ra đang hết sức bình thường thì bỗng từ xa có tiếng la thất thanh truyền đến.

“Hồ về làng bà con ơi! Hồ về làng! Đàn ông mau đốt lửa đi đuổi hồ. đàn bà trẻ con thì tìm nơi ẩn náu đi! Hồ về làng rồi!”

“Ôi trời ơi... Giữa ban ngày ban mặt mà! Dọn đồ gì nữa, xua thuyền rồi đi đi con!”

“Cái bọn người Man đang khai chiến rồi mà lũ súc sinh này còn giờ chứng! Thật là khổ cái thân!”

Khung cảnh trở nên bát nháo hơn bao giờ hết. Người trên bờ đua nhau bỏ chạy, người dưới xuồng ghe thì mau chóng chèo đi. Giữa biển người hỗn loạn, cô và Mộc Kha chẳng còn tìm thấy Như Y nữa.

“Cái Y! Em ở đâu? Cái Y!”

“Chị ơi! Chị! Hu hu... Chị Nhi ơi!”

Giọng của Như Y le lói trong biển người, dù con bé cố sức gào to đến đâu cũng bị tiếng la đầy sợ hãi của những người xung quanh át đi mất. Cô bé bắt đầu bật khóc rồi vô tình bị ai đó xô ngã ra đất. Tiếng con nít khóc vang, người lớn thì nhón nháo, ai nấy đua nhau bỏ chạy, chẳng biết vô tình hay cố ý mà không ai thèm ngó ngang đến bé gái đang bật khóc nức nở kia thì lúc ấy, đột nhiên có một chàng trai khụy gối xuống hỏi.

“Em gái, không sao chứ? Người nhà của em đâu?”

“Em không biết. Anh ơi, giúp em tìm chị với thầy em đi!” Như Y thút thít.

Chàng trai lau vội nước mắt cho Như Y, nhanh lẹ bế cô bé lên.

“Anh đưa em đi nấp trước, chốc giúp em tìm người nhà nhé!”

Nói rồi, chàng trai mang cô bé theo dòng người ủa đi. Nhờ được bế lên cao nên Bình Nhi mới có thể nhìn thấy Như Y. Trông thấy cô bé bị người lạ mặt đưa đi, lòng cô không khỏi hốt hoảng, vội nắm cánh tay Mộc Kha, mắt không ngừng nhìn về phía nam nhân nọ.

“Anh Kha! Có ai đó đưa cái Y đi rồi, anh nhìn kia!”

“Không sao đâu.” Mộc Kha nheo mắt nhìn rồi vỗ vỗ tay cô trấn tĩnh. “Em về xe ngựa trước, anh sẽ trở lại sau.”

Dường như chẳng hề bị nỗi sợ hãi của những người xung quanh làm ảnh hưởng, Mộc Kha cứ ung dung, điềm nhiên như thế. Người đàn ông này lúc nào cũng làm cô an tâm khi ở cạnh, cho dù trước mắt có là núi đao biển lửa thì chỉ cần một câu trấn an của hắn, trông thấy ánh mắt dịu dàng như nước cùng nụ cười mỉm thường trực ấy, tưởng tượng chẳng gì trên thế gian này có thể làm cô gục ngã được.

Những lời hắn nói, cô lắng nghe và thấu hiểu. Còn với hắn, cô chính là tất cả những gì hắn có và muốn có, cho dù người trước mặt hắn bây giờ không phải Lục Bình Nhi thật sự, hắn vẫn không thể không bận tâm.

Bởi hắn yêu cô, yêu cô sâu đậm.

Mộc Kha đưa cô về xe trước, dặn dò kỹ lưỡng, còn nhét vào tay cô một con dao nhỏ để phòng thân rồi mới chạy đi tìm Như Y. Bóng áo nâu của Mộc Kha ngày một xa rồi hoà vào đám đông hỗn loạn. Trong lúc đầu sôi lửa bỏng, cô chỉ có một hy vọng nhỏ nhoi chính là hai người có thể cùng nhau bình an quay trở về. Bởi có trải qua chia ly, con người ta mới biết quý trọng khoảnh khắc được ở cùng nhau, lại càng thấm thía hai từ “trùng ngộ”. Giá như cô hiểu điều ấy sớm hơn, hẳn trong đời cô sẽ không có nhiều chuyện để hối hận đến vậy.

Hồ vào làng vào ban ngày đã là chuyện lạ, nhưng lạ hơn là con vật này vào làng chẳng phải để bắt gà, vịt, rõ ràng không phải vì đói mà là như đang lên cơn điên loạn. Đặc biệt hơn, con vật được mệnh danh là chúa sơn lâm này to hơn những con hồ bình thường, có thể là gấp đôi hoặc hơn, ánh mắt và hành động như có trí khôn, không khỏi làm những người có mặt đang ra sức đuổi hồ khi ấy phải thót lên hai trư.

“Hồ tinh!”

Con vật như có phản ứng, trừng mắt nhìn đám người đang hươ lửa vào mình, nhả răng gặm gừ đe dọa rồi gào lên một tiếng âm vang cả núi rừng. Mọi người bị dọa cho giật mình, hoảng loạn lùi ra sau, có người suýt đánh rơi cả đuốc. Ai nấy mồ hôi như tắm, chân không va lập cập thì cũng mồ hôi nhè nhai hoặc chết trân tại chỗ.

“Không xong rồi, ai đấy nhanh đi báo quan đi, gọi pháp sư đến đây đuổi hồ. Không thì chết cả lũ!”

Người đàn ông vừa len lén nói với những người đứng cạnh, nhỏ thê mà con vật vẫn nghe được, nó điên cuồng lao đến chỗ ông ta, giơ bàn chân với những móng vuốt sắc nhọn giáng xuống ngực người đàn ông nọ, hất ông ta bay thẳng vào chuồng lợn phía sau, vỡ cả cửa chuồng. Đám lợn thấy có biến náo loạn kêu thảm, thi nhau chen lấn tìm lối ra, giẫm cả lên người ông ta. Manh áo trước ngực bị xé toang, để lộ một mảng thịt đầy máu, trông vô cùng đáng sợ.

“Chú tu!”

Một thanh niên vội hét lên khi trông thấy ông ta bắt động, từ sợ hãi chuyển sang giận dữ, sau đó cậu ta dùng hết khí thế quát ầm lên, vừa quát vừa điên cuồng hươ đuốc đánh tới tấp vào con vật hung hãn. Thấy vậy, những người xung quanh như được tiếp thêm sức mạnh, dẹp đi những lo sợ, nắm chặt đuốc cùng gây cuộc, phối hợp cùng người thanh niên đuổi hổ.

Bị đông người áp đảo, con vật mấy phần chần chừ, nửa lùi nửa tiến, cuối cùng cũng bị một ngọn đuốc bật trúng má trái. Con vật lập tức rống lên một tiếng vang trời, sau đó một chân hất văng ngọn đuốc làm mình bị thương rồi lao đến đê người đánh nó nằm xuống đất, cái miệng đầy răng lởm chởm há rộng, đôi mắt vàng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Bốn chân con vật không chế tứ chi người nọ, móng vuốt của nó găm sâu vào da thịt anh ta khiến anh ta hét thảm, nước mắt nước mũi tuôn trào như suối.

Mọi người thất thanh hét lớn khi thấy con vật chuẩn bị cho người nọ đòn kết liễu thì bỗng từ đâu bay đến một vật với tốc độ kinh hoàng, sượt ngang qua gây con hổ. Tuy không trúng nó và chỉ để lại một vết thương nhỏ trên cơ thể con vật, vết thương tưởng chừng chẳng ăn thua gì ấy lại khiến nó ngã vật ra đất. Gáy con hổ xì xèo bốc ra khói trắng, mùi thịt khét bắt đầu lan toả trong không gian.

Định thần nhìn kĩ lại, mọi người mới phát hiện hoá ra đó là một mũi tên, uy lực mạnh đến nỗi làm nứt cả thân cây.

Những người có mặt ở đó đang thắc mắc không biết là thần thánh phương nào ra tay tương trợ thì chợt từ đằng sau, một thanh niên trong bộ áo nâu tầm thường bình tĩnh bước tới, dáng người cao ráo, thon gọn như một thư sinh, đôi mắt dài toả ánh sáng trầm đục, môi hơi mím nhẹ, chẳng nói chẳng rằng đưa tay lên trước mũi con vật như kiểm tra hơi thở.

“Cẩn thận! Nó chỉ bất tỉnh thôi!” Một người kinh hãi la lên.

Người áo nâu kia vẫn tĩnh rụi, bỏ ngoài tai lời cảnh báo của người khác, thân nhiên lật mình con vật ra sờ nắn một lượt. Sau đó, người đó gật gật đầu, thoảng như thờ phào rồi đứng đối mặt với những người đang há hốc mồm nhìn mình, vui vẻ nói.

“Con hổ này đã bị tôi gây mê, trong vòng hai canh giờ nữa chắc chắn sẽ không tỉnh lại. Chuyện ở đây cứ để tôi giải quyết, mọi người không cần lo lắng nữa.”

“Vậy... vậy... vị này là?”

“À, tôi quên giới thiệu, tôi tên Mộc Kha, trước đây từng là đạo sĩ. Hôm nay hộ tống tiểu thư của đại nhân vào phố sắm sửa, tình cờ biết được sự việc nên chạy đến đây giúp bà con đuổi hổ.”

“Ra vị này đã có kinh nghiệm bắt yêu. Thật sự cảm ơn ân nhân đã ra tay giúp đỡ, bằng không không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Thành thật cảm tạ ân nhân!”

Mộc Kha mỉm cười đáp lại, sau đó cùng trai tráng trong làng nâng hổ lên xe bò, kéo vào rừng thả.

“Đây là hổ tinh, động Am Tiên lần trước vừa để xổng một bầy hổ tinh hung dữ, không biết con vật này gốc gác ở đâu, chỉ e nếu đúng là ở động ấy, ra tay giết nó sẽ kéo theo đồng bọn đến trả thù. Tốt nhất là nên thả nó ở một nơi xa làng.”

“Ân nhân nói chí phải, nhưng chẳng may chuyện hôm nay lại xảy đến lần nữa... Chúng tôi biết phải làm thế nào?”

Mộc Kha chừng lại nhìn người thanh niên vừa cất giọng hỏi mình, khoẻ miệng khê cong. Khi đã đưa được con hổ đến nơi thích hợp, người thanh niên vạm vỡ kéo xe ban nãy nhẹ nhàng hạ tay cầm xuống, sau đó cùng mọi người đẩy con hổ lăn xuống đất. Nếu không phải vì thấy bụng của nó còn phập phồng, hẳn ai nấy đều nghĩ con vật đã chết.

“Giờ chúng ta làm gì nữa đây thưa ân nhân?”

Sau khi người kia cất tiếng, Mộc Kha chẳng nói chẳng rằng vẽ một đường tròn vòng quanh con hổ, nhìn vị trí của mặt trời và xem độ dài bóng đổ trên đất, căn cứ vào đó để xác định thời gian hiện tại mà biết được chính xác các hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Bốn gốc cây quanh con hổ đều được dán bùa chú màu trắng, kẻ đến hẳn tự dùng dao làm xước một đường trên ngón cái và quệt vào mấy lá bùa. Cuối cùng, Mộc Kha rút Tiết Mãng kiếm vắt bên hông ra, quệt ngón tay chưa khô máu lên lưỡi kiếm.

Kì lạ thay, hoạ tiết trên lưỡi kiếm tương vô tri vô giác bỗng hết như vật thể sống, lập tức hút máu hẳn chạy dọc theo từng đường chạm nổi. Khi đã lấy đủ một lượng máu nhất định, thanh kiếm như hà hệ sau khi được chén bữa no say, lập tức phát sáng. Nhanh như cắt, hẳn chĩa kiếm vào con vật, bốn lá bùa xung quanh cũng phản ứng theo, tự động phát ra luồng sáng tựa dây thừng kết với thanh kiếm, hút đám lá khô quanh con hổ bay lên mạnh mẽ như vòi rồng, che khuất con vật.

Những người xung quanh hốt hoảng lùi ra xa, dường như không tin được vào mắt mình. Sau khi ánh sáng biến mất, lá khô cũng tự động rơi rụng xuống thì con vật to lớn kia cũng biến mất tầm không chút gấu vết.

“Ồi thầy u oi... Con hổ, con hổ đâu mất tiêu rồi?”

Trai tráng trong làng đứng sau Mộc Kha lập tức nhón nháo. Ngay lúc ấy thì bỗng có một người nọ run rẩy mon men lại gần khu vực con hổ biến mất vừa nãy, khom người như muốn nhặt gì đó. Khi bước chân vừa chạm vào vòng tròn được vạch thô sơ trên đất, người nọ bỗng thét lên rồi nằm ôm chân, lặn

lộn một hồi nhưng không cách nào đứng lên được, cứ nằm đó mà rên la.

“Nóng quá! Chân tôi!”

Những người xung quanh tức khắc vây lại, giúp người nọ cởi giày và vén ống quần, liền bắt gặp cảnh tượng kinh khủng. Cái chân vốn dĩ bình thường tấy đỏ và sưng vù lên như chân voi, quanh chân nổi đầy mụn nước to nhỏ, sinh sôi với tốc độ dị thường. Mỗi lần chúng vỡ ra là chất dịch màu vàng bắn tung toé, mùi hôi thối bốc lên, kéo theo tiếng la thất thanh của người nọ.

Mộc Kha vội định thần, tra kiếm vào vỏ, bắt gặp ánh mắt lo lắng cùng kinh sợ của những người xung quanh dành cho người nọ thì thông dong bảo.

“Ai đó vác anh ta lên xe bò kéo về đi. Cái chân ấy không dùng được nữa đâu. Ở đây hết việc rồi, vậy tôi đi trước đây.”

“Ân nhân, ân nhân xin hãy cứu mạng!” Người nọ bỗng cầu xin.

Mộc Kha ngoảnh đầu lại, tỉnh bơ hỏi.

“Cứu mạng gì cơ?”

“Chân của tôi, chân của tôi... Xin ân nhân cứu tôi, tôi không muốn thành người tàn phế!” Người nọ đỏ mặt, khóc lóc cầu xin.

“Thế thì liên quan gì đến tôi?” Mộc Kha nhú mày ra vẻ khó hiểu, đoạn tiến lại gần người nọ. “Là tôi bảo cậu bước tới gần đó à? Hay tôi là người khiến chân cậu thành ra như vậy? Điều không phải.”

Người thanh niên nọ trở mặt, tất cả mọi người đứng gần đó cũng đều hết sức ngạc nhiên khi thấy sự trở mặt của người mới mấy khắc trước họ còn gọi là ân nhân.

“Ồ... Mặc dù như thế nhưng ân nhân đừng bỏ mặc cậu ấy như vậy. Ở chỗ chúng tôi cậu ấy là người tội nghiệp nhất, từ xa đến Thăng Long làm thuê lấy tiền chuộc em gái ở kỹ viện ra thôi. Ân nhân thương tình chữa thương cho cậu ấy đi.”

“Các ông gọi thế nào là tội nghiệp nhất? Nước Việt này tôi đi không nhiều, nhưng người thảm hơn không thiếu. Hơn nữa có bệnh thì tìm đại phu, bảo tôi thì có ích gì đâu chứ?”

Người thanh niên lại la gào thê thảm, gương mặt tột cùng đau đớn. Mộc Kha khề nhăn mặt, hai mày chau lại, nói với cậu ta một câu.

“Đưa bé cậu dẫn đi ban nãy bây giờ đang ở đâu? Khai ra, tôi sẽ cứu chân của cậu.”

“Đưa bé nào? Tôi không biết gì cả...” Người nọ một mực lắc đầu.

Tra khảo một lúc, người kia vẫn khẳng khái không biết gì cả, chỉ xin Mộc Kha cứu mình. Hắn bắt đầu lấy làm nghi ngờ, rõ ràng là cùng một người, người dẫn Như Y đi có gương mặt, vóc dáng giống hệt người này, trừ phi...

Có kẻ nào khác đã giả mạo người này để bắt cóc Như Y. Quả không ngoài dự đoán của hắn, kẻ bồng Như Y đi lúc trước trên người nòng nặc hắc khí, không chừng còn là yêu quái. Nhưng yêu quái cất công vào tận làng của con người để bắt một đứa trẻ, lẽ nào là vì tên ấy biết thân phận thật sự của Như Y? Hoặc không chừng, mục tiêu của kẻ ấy không phải Như Y, Như Y chỉ là con mồi để dụ hắn.

Hình ảnh Bình Nhi chợt hiện ra trong tâm trí hắn.

Trong lòng như có lửa, ngay tức thì, Mộc Kha ném một bọc thuốc xuống đất, bảo là để giải độc rồi dùng khinh công lao đi trong sự ngỡ ngàng của những người khác. Đường phố vắng tanh không một bóng người, chỉ vài khắc sau, Mộc Kha đã có mặt nơi bờ sông cũ nhưng chiếc xe ngựa dừng bên góc đường chẳng còn thấy đâu.

Hắn điên cuồng chạy khắp hang cùng ngõ hẻm bằng tốc độ nhanh nhất, thô bạo đập cửa từng nhà, hỏi thăm từng người để tìm ra cô. Bởi hắn biết nếu hắn không nhanh chân, hắn có thể sẽ lại ân hận. Bởi khi đã lạc mất nhau, có những người sẽ còn gặp lại, cũng có những người sẽ chẳng hai lần ghé lại trong đời và hắn biết ông trời đã thương tình cho hắn một cơ hội chuộc lại lỗi lầm, hắn quyết không bỏ lỡ.

Hắn đã mất đi người con gái ấy một lần nên thời gian bên cô bây giờ đây, hắn đều trân trọng, vô cùng trân trọng.

“Bình Nhi! Em ở đâu? Lục Bình Nhi!”

Không có tiếng ai đáp trả, chỉ có vài người ló đầu ra ngoài ngó xem thử là tên điên nào rồi lắc lắc đầu. Mãi đến khi có người khua chiêng gõ trống vừa đi vừa bảo đã đuổi được hổ, người người mới lại đổ xô ra đường. Ai nấy chen nhau mà đi, người chạy đến khua thuyền rời khỏi, người hấp tấp ba chân bốn cẳng dắt con trẻ chạy về nhà. Trước mắt là biển người, hắn không thể tìm ra cô.

Không còn cách nào khác, hắn phải dùng Xà Nhân, dù Xà Nhân không dùng được lâu, hắn lại vì tìm cô mà dùng suốt một canh giờ. Cho đến khi những tia máu nơi khoé mắt nhỏ những giọt nước đỏ như nước sông Đà vào mùa thu, hai mắt đau nhói như bị cấm dao, hắn mới chịu nhắm mắt lại. Như một kẻ mù loà, dựa vào xúc giác của da thịt, cảm nhận nơi có hơi nước bốc lên, ấy chính là con sông Nhue mà ban sáng ba người bọn hắn còn vui vẻ nhâm nhi bữa sáng, hắn nhảy thẳng xuống sông. Mặt sông nổi những bọt nước trắng xoá rồi im lìm, chứng tỏ người nọ đã chìm xuống đáy hồ.

Đám đông hồi hả trên đường trở nên nhốn nháo, tạm hoãn công cuộc bỏ chạy lấy thân mà thi nhau chỉ trỏ. Vài ba thanh niên cũng vội lao theo cứu người, nhưng bất kể ngụp lặn suốt nửa canh giờ cũng không vớt được người kia.

Chẳng biết nước sông Nhuệ muốn đưa hán đi đâu mà lại vội vàng đến vậy.

Một trận cuồng phong quét qua vườn hoa Mộc phủ. Lão Hàm vừa xoay người lại liền thấy Mộc Kha ngã oạch trên đất, hai mắt rướm lệ máu. Lão dường như vút luôn chậu lan quý báu của mình, chạy lại đỡ Mộc Kha ngồi dậy, không khỏi lo lắng.

“Kia ông, ông bị sao vậy? Hai mắt ông sao lại thành ra nông nỗi này?”

“Mau...” Hán ngắt lời. “Lấy thuốc bột cho ta, ta phải chữa khỏi mắt này ngay bây giờ. Lập tức phái người sang Vũ phủ, báo cậu ta huy động lực lượng tìm Bình Nhi, cả Như Y nữa. Ta nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Vũ tộc.”

“Vâng, lão biết rồi. Có cần báo lại với cậu Trần không?”

Ý của lão Hàm là báo cho Đình An. Nhưng Mộc Kha lại lắc đầu.

“Không cần. Mục tiêu đầu tiên của bọn chúng là Đình An, may thay ta đã tìm cách đưa anh ấy đến nơi an toàn rồi. Lão mau đi đi! Không còn nhiều thời gian đâu.”

Lão Hàm gật đầu rồi mau chóng phái người làm theo những gì Mộc Kha bảo. Sau khi giúp Mộc Kha bôi thuốc lên mắt, lau sạch máu trên mặt, lão dùng một miếng vải băng lại, đoạn đỡ hán trở về phòng.

“Nhờ lần trước cậu Trần có ghé cho ít thảo dược mới, rất công hiệu. Bảo đảm chưa đầy ba canh giờ nữa, mắt ông sẽ khỏi ngay thôi.”

“Những ba canh giờ?” Mộc Kha nhíu mày, giọng nói trở nên khó chịu. “Không được, ta không yên tâm. Vũ tộc bạo gan như thế, ắt đã chuẩn bị chu toàn, Đình An lại không có ở đây. Lão Hàm, đưa ta đến phòng luyện đơn!”

“Kia ông, ông định dùng nội đơn ư?”

Lão Hàm hơi hoảng. Nội đơn do Cao tộc bào chế từ gân cốt yêu quái tứ phương, không những có tác dụng trị thương, bồi bổ mà còn gia tăng công lực cho người sử dụng một cách đáng kể. Trước đây lúc Mộc Kha bị nhốt trong hang, không nước không lương thực, nếu không nhờ lão cho uống một lượng nội đơn lớn, hán đã châu trời lâu rồi chứ đâu sống khoẻ mạnh đến ngày hôm nay.

Ngặt nỗi thuốc ấy có tốt đến đâu thì cũng là nhờ đập lên xác của trăm nghìn yêu quái mà thành. Uống một lượng lớn nếu không biết cách kiểm soát sẽ khiến người dùng tẩu hỏa nhập ma, uống một lượng nhỏ lại làm gia tăng yêu khí, Mộc Kha đã bỏ dùng thứ ấy từ lâu nên mới giữ được bản thể thanh sạch, sau mấy trăm năm kiên trì luyện được long cốt, nếu bây giờ dùng lại, không biết sẽ có hậu quả gì.

“Ông đừng vội, bây giờ lão sẽ cho người đến núi Tản Viên cầu kiến Sơn Thần. Bà và ngài ấy dù sao cũng là chỗ thân thiết, nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.”

“Người quen y là thần sao?” Mộc Kha vội ngăn cản. “Đừng để y nhúng tay quá nhiều vào chuyện của yêu giới, bứt dây động rừng không phải là một cách hay.”

“Vậy phải làm thế nào?”

Mộc Kha im lặng một lát, có vẻ là đang suy nghĩ. Rồi hán hít một hơi, khẽ nói với lão Hàm.

“Bây giờ lão hãy viết một lá thư, bằng mọi cách giao tận tay Đình Mạn Quân, nội dung thư báo đã tìm được Bình Nhi, hẹn y ở căn nhà lá ven bìa rừng cách thành Thăng Long năm dặm về phía Tây. Sau đó thì giao tiếp một bức thư nữa đến thành An Lạc Độc, báo Đông cung Thái tử bị Vũ tộc tấn công, cần chi viện gấp.”

“Lão đã hiểu. Thế có cần lão sắp xếp người mai phục ở đấy sẵn hay không?”

Mộc Kha lắc đầu.

“Không cần phiền phức như vậy. Bảo Phan Luân làm chứng nói lại với người của An Lạc Độc là đã nhìn thấy Vũ tộc hãm hại Thái tử, bắt cóc Dạ hồ. Thời gian cấp bách, bọn họ sẽ không hỏi rõ nguyên nhân, tính mạng Thái tử quan trọng hơn. Hãy nghĩ ra một cớ thật thuyết phục, tên Mạn Quân ấy không phải kẻ ngốc. Việc còn lại ta tự có sắp xếp, lão mau hành động ngay đi.”

“Thưa vâng!”

Lão Hàm cúi đầu rồi nhanh như gió biến mất không để lại dấu vết.

Mộc Kha tựa lưng vào ghế thở dài. Nếu hán không nhanh chóng tìm ra cô thì việc dùng đến Lục Bình Nhi thứ ba chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phá Hổng Kế Hoạch

Con chiến mã lao vùn vụt trên phố, bộ lông đỏ rực như một ngọn lửa, quét qua mọi thứ xung quanh. Dù mang tiếng là thành Thăng Long nhưng đường ở đây lại chẳng rộng như Biện Kinh nhà Tống, người lại đông mà hàng quán bày như nấm, phải vất vả lắm, Mạn Quân mới có thể tìm được một con đường thừa người đôi chút để phi.

“Cô bác làm ơn tránh đường! Mau tránh đường!” Mạn Quân vừa thúc ngựa vừa hô to.

Người mau mau né, người lăm bằm chửi, có người chưa kịp kéo đồng rau củ hiếm hoi vừa bày ra vào lễ đã bị vó ngựa giẫm cho nát bét, không thèm để ý trang phục người nọ vận tổ giác địa vị ra sao, điển tiết mắng.

“Tổ sư thằng điên! Hổng hết rau của bà rồi! Mày có đứng lại hay không?”

Giọng chua chát của người đàn bà nhỏ nhắn ấy thế mà lại đuổi kịp người trên ngựa kia, tuy vậy anh không dừng lại mà chỉ để lại một câu.

“Xin lỗi bác gái! Giờ cháu gấp lắm, khi quay lại sẽ đền bù cho bác!”

Người đàn bà nghe vậy mà mặt mày vẫn sa sầm, bước chân đất qua đồng rau, vén váy ngồi bệt xuống đường.

“Lũ phá phách chúng mày chỉ giỏi cái mồm!”

Mạn Quân vừa quát ngựa, tai lại vừa ngửa. Chuyến này đi xem ra anh bị rủa không ít, nhưng cứu người quan trọng, anh còn cách nào khác? Bây giờ trong lòng anh chỉ tồn tại duy nhất một chuyện, đó là hy vọng người con gái anh thương hiện giờ vẫn bình an vô sự.

Bọn thích khách càng quấy bình thường đã cố nhân nhượng bọn chúng, nay lại dám đụng đến người của anh. Nếu để anh biết cô có tổn hại gì, dù chỉ là một cọng tóc, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Cả đời anh luôn tự cho mình là người tài giỏi, há gì một người con gái nhỏ bé lại không bảo vệ được?

Nhưng khi đến nơi, anh mới biết là mình bị lừa, đúng hơn là chấp nhận để mình bị lừa. Trong số những kẻ thủ đao gươm trước mặt anh đây, chẳng có ai là cô cá, thậm chí trong vai trò là con tin cũng không. Lúc ấy, Mạn Quân mới thấm thở phào nhẹ nhõm. Anh rút từ thắt lưng một ống trông như đốt tre, giật nút trên miệng ống, tức khắc một làn khói trắng bay vụt lên trời, nổ bùm một phát rồi tán thành những đốm sáng mập mờ mờ hồ trông như đoá hoa giữa trời quang.

“Các ngươi biết đúng chứ? Là pháo hoa đấy!”

Ngay lúc ấy, một đợt pháo nữa loé lên, sáng choang chắn tầm mắt của bọn người kia, lúc đầu chúng còn lo sợ Mạn Quân giờ trò chạy trốn, không ngờ khi ánh sáng tắt đi, anh vẫn điềm nhiên ngồi trơ ra đó, khinh khinh nhìn xuống bọn chúng.

Đám người nọ trông đáng vẻ tinh rụi của Mạn Quân mà như bị khiêu khích, không đợi ý của người cầm đầu, đồng loạt tiến lên tấn công Mạn Quân. Anh tức khắc rút ra hai cái nỏ vất hai bên hông, nhắm thẳng vào mấy tên gần nhất mà bắn. Vì cự ly gần nên ba trong số mười tên không kịp né, trực tiếp lãnh sáu phát tên từ Mạn Quân.

“Nỏ tầm xa người của ta sáng chế đấy! Lợi hại chứ! Tiếc là ta không mang theo nỏ liên hoàn.”

Mạn Quân nói rồi vứt hai cái nỏ đi, vung kiếm quét ngang cản lưỡi đao một lượt rồi thúc ngựa chạy đi. Đám người kia chưa chịu bỏ cuộc, lập tức giương cung bắn tên về phía anh. Mạn Quân nhanh trí nhảy khỏi yên ngựa, tay nắm chặt dây cương, đu qua đu lại hai bên lưng ngựa như đang biểu diễn, nhờ vậy mà né được mấy mũi tên.

Hai bên truy bắt nhau một hồi, tuy chạy bộ không đuổi kịp ngựa nhưng hay ở chỗ bọn chúng vẫn lần ra được dấu vết của Mạn Quân, khi ấy anh không thúc ngựa nữa mà đã dừng lại ở một ngọn đồi thoai thoải, đáng vẻ như đang chờ bọn họ vậy.

Một tên trong đám định vung đao tiến lên nhưng lại bị một người khác chặn lại.

“Đội đã! Có gì đó không ổn!” Người đó cất giọng dè chừng. “Một mình hấn đối đầu với hơn mười người, thế mà vẫn ung dung, khiêu khích chúng ta. lại còn chủ động dừng ở nơi hoang vu, vắng vẻ này.”

Người kia nghe nói thì lấy làm giật mình, vội cùng những người khác quay đầu ngoảnh nghiêng xem xét. Tức thì, một mũi kiếm không biết từ đâu phóng đến như chớp, giăm thẳng vào tim một tên cung thủ, trực tiếp kết liễu mạng sống. Kế đến, từ hai bên cánh rừng bỗng xông ra vô số người, thân thủ lanh lẹ, tay cầm vũ khí tấn công đám người.

“Cậu! Không sao chứ ạ?” Một thanh niên trông tinh tường, mẫn cán nhất trong quân cứu viện chạy đến chắn trước mặt Mạn Quân, theo sau là bốn năm người nữa cũng bay đến vây quanh anh, lập thành lá chắn.

Mạn Quân thoáng nhú mày nhìn người nọ, khoe miệng khẽ cong hơi kết cồm, sau đó búng tay một phát.

“Nguyễn Khánh?”

“Vâng ạ?” Khánh hơi chéch đầu quay lại, bắt gặp ánh mắt khác lạ của chủ mình, trong lòng dấy lên cảm giác mơ hồ không rõ.

“Giết hết bọn chúng.”

“Sao ạ?”

Dường như không tin vào tai mình, Khánh bất ngờ hỏi lại, chỉ thấy Mạn Quân gật đầu một xác nhận. Lần này, y không thể tin vào mắt mình, hai mắt vốn thẳng một đường chỉ nay mở to, miệng vô thức há hốc, mà mấy người xung quanh nghe Mạn Quân hạ lệnh như thế cũng hết sức bất ngờ.

Cậu cả, thiếu gia từ bi, hiền hậu nhà bọn họ không biết gần đây đã chịu phần uất gì để có thể trở thành người máu lạnh như thế này, cho dù là trăm lần bị thích khách vậy khốn suốt mất đi cái mạng vẫn một mực không truy cùng đuổi tận, hơn nữa trong lúc đầu sôi lửa bỏng, về mặt vẫn hết sức ung dung, lại có chút ngông cuồng, là vì sao?

“Còn đứng đó làm gì? Ta bảo, giết.”

“Nhưng...”

Mạn Quân nhướn mày nhìn xuống, biểu lộ không mấy hài lòng về hành động chần chừ của Khánh, lại nói tiếp, “Người không giết người thì người sẽ giết người. Đạo lý này chưa từng nghe qua sao?”

Đến mức này thì Khánh không cãi lại được nữa. Lời đã vào tận tị, không những một lần mà là hai, phận tôi tớ phải làm theo lời chủ, sao có thể cãi lại? Nghĩ rồi, Khánh nắm chặt chuôi kiếm, quay lại nhìn những người xung quanh ra hiệu, đoạn hét lớn.

“Không cần bắt sống! Cậu đã có lệnh, giết hết!”

Lần đầu tiên cận vệ Đình phủ nhận lệnh giết người thay vì bắt sống, lòng có chút cả kinh nhưng tình thế hỗn loạn không nghĩ được gì nhiều, mọi kiếm néen như được giải phóng, đường kiếm trở nên lưu loát, ai nấy cũng hiểu chiến đấu cuồng. Thay vì những động tác gượng co, giờ đây mỗi một lần vung đao của bọn họ đều là đòn chí mạng.

Ai mà biết được cận vệ Đình phủ lại lợi hại như vậy, thoáng cái đã làm đối phương liều xiêu không kịp trở tay. Mà Vũ tộc xưa nay nổi tiếng dùng tiền và các kĩ thuật ngấm bần, khi xuất chiêu cũng sẽ sử dụng pháp lực nhưng những người đang đấu với bọn họ bây giờ lại là người, luật yêu giới là không thể để lộ thân phận, thế nên mới thua thảm hại như vậy. Trận đánh từ việc bị thương đã chuyển sang việc một người bên phe Vũ tộc gục ngã, rồi lại một người nữa.

Có vẻ như trận chiến bây giờ mới thật sự bắt đầu.

Khi người của Đình phủ chưa kịp định thần thì lần lượt từng người từng người bị lôi tít lên trời, chỉ kịp để lại tiếng thét chói tai. Lòng vũ lượn lờ trong không trụ, rồi là tả mà nhìn thoáng nhìn cứ ngỡ là lá vàng rơi trong trời đông lạnh này. Chiến mã cũng vì thế mà hoảng loạn, chổng vó hí vang như muốn hát văng chủ mình. Ngay lúc ấy, một vật không rõ nhanh như cắt túm lấy người ngồi trên lưng ngựa, kéo y bay vút lên không trung.

“Cậu!”

Nguyễn Khánh giật mình la lớn rồi như vũ bão đoạt lấy cung tên của người đứng cạnh nhắm thứ màu đen đang ló Mạn Quân trên cao mà bắn. Nhưng tên chưa kịp rời khỏi cung thì một giọng nói bỗng vang lên đầy khản trương, đồng thời hát văng cung tên trên tay y.

“Điên rồi à?” Một cô gái mặt mũi nhem nhuốc, quần áo bần thiu trông hết như ăn mày không biết từ đâu xuất hiện, gặng dữ nói. “Anh muốn cậu ta chết chung luôn sao? Ngu ngốc!”

Lúc này Khánh mới hoàn hồn, vừa kịp nghĩ ra nếu bắn thứ ấy trọng thương thì Mạn Quân sẽ bị rơi theo, từ độ cao ấy chắc chắn chỉ có nước chết.

“Nhưng chủ của ta đang gặp nguy!” Khánh sôi máu nhìn tên “ăn mày” bí ẩn, trong lúc cấp bách không biết nên làm gì, bèn quay sang nói với những cận vệ còn sót lại cũng đang hoảng hốt không kém. “Phía Tây Bắc, mau đuổi theo, ta sẽ gọi chi viện.”

“Cơ mà... bọn họ hình như... không phải người.” Một người nuốt nước bọt nói, mồ hôi ướt đầm trán. “Yêu... yêu... quái! Là yêu quái!”

“Thì sao? Là yêu, là quỷ hay ma cô đi chẳng nữa, chỉ cần động đến một sợi tóc của thiếu gia, ta đều không tha! Còn chần chờ gì mà không đuổi theo? Cái đầu của các người không muốn giữ trên cổ nữa à? Còn không mau đi!”

“Vâng...”

Đám người lấp bắp tuân lệnh rồi kéo nhau đuổi theo. Biết làm thế nào, người bị bắt là thiên tử, mà bọn họ không làm tròn trách nhiệm, đi cũng chết, ở lại thì chắc chắn chết, thôi thì quyết định đi may ra còn cứu được người, may mắn còn giữ được mạng. Nếu bọn họ lỡ có mệnh hệ gì, gia quyến của bọn họ không những không bị liên lụy mà còn có thể được chăm lo đầy đủ.

“Cẩn thận!” Tên “ăn mày” bỗng hét lên rồi chạy đến đè Khánh ngã lăn ra đất.

Khi y kịp định thần thì liền phát hiện có một tên đang tức giận lao đến định đâm cả hai. Tức tốc, Khánh vốc lấy nắm cát ném thẳng vào mặt gã, nhân lúc gã bị tung hoành mù không thấy đường, y liền đứng dậy chém một nhát vào ngực gã rồi mạnh chân đá vào bụng làm gã ngã vật ra đất.

Ngay sau đó, bên tai Khánh chợt nghe tiếng đập cánh, chưa kịp phản ứng, hai chân y đã lơ lửng, chẳng mấy chốc đã bay thẳng lên trời xanh. Gió cuốn cuộn thổi qua người, y có cảm giác bản thân như một con diều trong bão tố, vô định và vô cùng hoảng loạn.

Y biết đám bọn họ chạm trán không phải là người, là yêu quái hay nô nê còn gọi là người chim, sở thích của chúng là gấp người lên trên cao rồi thả xuống đất. Trước đây nghe lão nhân kể chuyện, y còn tưởng là bịa đặt, nào ngờ bây giờ lại có dịp trực tiếp chạm trán, cái mạng nhỏ của mình còn bị bọn chúng đe dọa. Trên đời này đúng là cái quái gì cũng có thể xảy ra.

Thay vì hô hoảng, vùng vẫy, la hét đòi thả ra như những người trước đó, Nguyễn Khánh lại bám chặt lấy thứ đang kéo mình bay lượn giữa không trung, như cây lên cành, nhất quyết không buông. Vậy nên, người đời được buông tha khi ấy không phải là nạn nhân mà lại là hung thủ.

“Thằng điên này! Bỏ tao ra! Bỏ ra!”

“Không! Có chết thì cả hai cùng chết!” Khánh cứng miệng hét.

“Mày không bỏ thì tao cho mày lượn vài vòng hưởng tí gió nhé!”

Nói rồi, tên ấy lôi Khánh bay tít lên cao, không biết là cao bao nhiêu, chỉ biết là khi y nhìn xuống thì thành Thăng Long cách đó không xa đã thu bé lại như một tấm bản đồ. Chưa hết, tên yêu quái ấy còn lượn vài vòng, lúc thì bay hết tốc lực như muốn đâm vào vách đá rồi lại đột ngột đổi hướng lượn sang bên. Mặt mày Khánh xanh xao hết lên, cảm thấy thức ăn trong bụng như muốn trào ngược lên cổ họng. Lúc tên ấy xóc nách Khánh thả vào rừng cây, khắp người y đầy là sâu, ngứa ngáy không chịu nổi. Thấy vậy, yêu quái liền cười ha hả.

“Chú em dơ dáy quá! Phải tắm thôi!”

Dứt lời, tên ấy nắm Khánh xoay tít trên không như con quay rồi nhúng y xuống hồ nước, nhúng xong rồi lại kéo y lên rồi lại nhúng xuống, có khi gã không thèm kéo y lên nữa mà cứ để y chìm y dưới nước rồi tiếp đến lôi y lượn vòng quanh hồ. Cuối cùng, không chịu được nữa, Khánh đành phải bắt lực buông tay, để mình chìm dần xuống nước.

Tên yêu quái khanh khách cười, từ trên cao nhìn người thanh niên gan lì kia từ từ mất hút sau mặt hồ, banh hòng dọa nạt.

“Ta nghe nói dưới ấy có cá sấu đấy! Ta mà là chú em thì sẽ không chịu ở dưới ấy đâu! Ha ha ha...”

Cá... cá sấu?

Hai từ ấy nhanh chóng bay thẳng vào lỗ tai y. Hình như lúc trước Khánh từng nghe có người bị cá sấu tấn công khi đang bơi trên sông Tích. Nếu đụng độ con vật hung hãn ấy, y có mà chết toi. Nghĩ rồi, Khánh lập tức quạt tay nổi lên mặt nước rồi nhanh chóng bơi vào trong bờ, tìm một góc cây ngồi tựa lưng vào, vừa nghĩ vừa thở hổn hển.

Yêu quái lại tiếp tục cười, dường như thích chí lắm, khoái trá ôm bụng cười ngặt nghẽo. Khánh tức tối cảm mấy hòn đá nhỏ ném liên tục về phía gã nhưng gã đều né được hết, hơn nữa còn trêu tức y. Điên máu, y nhặt ngay một hòn đá to ngay mép hồ, định dùng hết sức chọi thẳng vào đầu tên đáng ghét kia thì đầu óc bỗng chao đảo, trong vô thức thả hòn đá trên tay khiến nó rơi tạch xuống chân.

Khánh đau điếng thét lên, ôm chân nhảy lò cò. Tên yêu quái lại được phen cười vỡ bụng, đưa tay chùi nước mắt.

“Thằng nhóc, có quá coi chừng quá có! Còn sức thì lo mà đi tìm nhặt xác chủ người đi! Há há...”

Bấy giờ Khánh mới nhớ đến chủ mình. Y tự đập đầu mình một cho tỉnh rồi ba chân bốn cẳng lật đật chạy về hướng Tây Bắc, trước khi đi còn ném cho gã kia ánh mắt sắc như dao, như thể quyết trả thù này. Ấy vậy mà gã chẳng thèm xem y ra gì, còn nhìn y như không, vô tư la lớn.

“Đi đường mạnh giỏi nhé chàng trai trẻ! Cẩn thận kéo gấp sói đấy!”

Đi thêm khoảng một dặm nữa, Khánh chợt nghe có tiếng la hoảng từ xa thì vội chạy đến. Âm thanh phát ra rất gần đó nhưng trước mặt Khánh chỉ toàn là bụi cây, ngô cụt, không nhìn thấy bất cứ người nào cả, mà nghe tiếng thì có vẻ là rất nhiều người.

“Quái lạ! Không lẽ tai mình bị ù rồi?” Y lăm lăm rồi nghiêng đầu dốc nước hai bên tai ra.

Vừa hay, một giọng nói quen thuộc cất lên.

“Trưởng vệ, cứu tôi với! Cứu chúng tôi với! Trên này này!”

Khánh lập tức ngược lên nhìn, liền trông thấy cơ man là người của Đình phủ giắt đầy trên mấy cái lưới cá màu vàng kì lạ giăng đầy trên những tán cây cao, thoáng trông như mấy cái mạng nhện bẫy người vậy.

Gì thế? Không phải là đụng phải nhện tinh nữa đấy chứ?

Bị ý nghĩ của mình hù cho giật mình, y lắc lắc đầu đẩy những suy nghĩ tiêu cực ấy đi xa rồi một hai trèo lên định cắt lưới giúp bọn họ. Nhưng vừa trèo chưa cách gốc cây mấy thước, y đã kiệt sức tuột xuống thõa dốc.

“Đợi một chút! Ta cần nghỉ mệt.”

“Anh đùa à? Quỷ tha ma bắt, mau lên cứu chúng tôi khỏi cái thứ này nhanh đi! Mẹ kiếp, không có thời gian ẻo lả đâu!”

Thế là cả đám người bắt đầu tru tréo chỉ trích Khánh. Bực bội, y đành quát lên.

“Sao mấy người không tự trèo xuống đi? Không biết bây giờ thiếu gia sống chết ra sao.”

“Thiếu gia cái gì nữa? Là giả mạo, giả mạo đấy! Kẻ vừa rồi không phải thiếu gia của chúng ta đâu!”

“Cái gì cơ?” Khánh tức khắc ngược mặt lên. “Làm sao người biết?”

“Chúng tôi nhìn thấy đấy! Trời ơi!” Một người khác liền lên tiếng. “Mấy tên nhân điều kia thả chúng tôi xuống đất, bị mắc vào lưới này, chính mắt chúng tôi thấy thiếu gia... à không, thằng giả mạo kia lột mặt nạ, thông dong ngồi dưới đất đếm số người mắc lưới, không biết định giờ trò gì!”

“Thật ư?” Khánh bất ngờ hỏi lại, thảo nào lúc ở trên đồi, y đã thấy Mạn Quân có gì đó bất thường.

“Thật với chẳng giả! Nhân lúc tên ấy đi, anh còn không mau cứu bọn này, trời ơi nhanh lên, đừng có ngồi đấy nữa! Sau vụ vừa nãy, tôi sợ đến tè ra quần rồi này!”

Sự việc có vẻ nghiêm trọng, vốn tưởng chỉ là một vụ hành thích bình thường như bao lần trước, nào ngờ phía sau lại có kẻ khác giờ trò. Nhưng khi lá thư được giao đến tay Mạn Quân ở Đình phủ, y vẫn ngồi cùng anh suốt cả ngày, trực tiếp nghe anh hạ lệnh dẫn Đình vệ mai phục ở phía sau đồi, chờ anh dụ địch đến. Vậy cho nên có thể suy ra, trên đường đến đây, Mạn Quân đã bị giả dạng, hoặc tệ hơn là đã bị đánh tráo, sống chết không rõ.

“Hào, tháo cung thả xuống cho tôi.”

“Lạy ông, chúng tôi mà cử động được thì đã tự cắt lưới, không đợi cậu lên cứu.” Người tên Hào liền mở miệng than vãn.

Hết cách, Khánh đành phải dốc hết sức leo lên cây, tiếp cận rồi dùng tay rút kiếm bên hông của một người trong số họ. Lạ thay, cho dù anh có cố cắt lưới bao nhiêu lần thì cái lưới cũng không đứt, cứ như chúng được làm bằng vàng chứ không phải bằng tơ vậy.

“Này, kiếm của cậu bị lù rồi à? Sao cắt mãi không đứt?”

“Tôi nào có biết.” Người kia đáp, giọng lo lắng. “Bây giờ làm sao hạ trường vệ? Không lẽ chịu chết ở đây?”

Khánh nhú mày không đáp rồi kiên trì dùng grom cưa lấy cưa để nhưng tấm lưới quả thật thần kỳ, không hề sứt mẻ miếng nào mà ngược lại, y lo thanh kiếm trên tay không khéo còn gãy nữa ấy chứ.

“Coi chừng!” Hào đột nhiên la lớn.

Bất ngờ, một mũi tên từ bên trái bỗng bắn ra, bay sượt qua bên má y. May thay y nhanh nhạy bám tay lên lưới xoay người né được, bằng không đã mất một lỗ tai rồi.

“Là ai?” Khánh tức giận định buông tay đáp đất đối mặt với kẻ bắn lén nọ nhưng không tài nào rút tay ra được.

Y đành thờ dãi tự trách mình ngu ngốc, tự sa vào cái bẫy giăng sẵn, lẽ ra y không nên nắm lấy tấm lưới mới phải.

Trong góc khuất, đột nhiên có tiếng cười phát ra.

“Đừng tự trách mình, lưới ta đan có sức hút như thế, dù biết là lừa thì cũng có khối kẻ liều chết nhảy vào thôi.”

Một người đàn ông tóc ngắn cao lớn, khoác trên người bộ trang phục kì lạ với hoa văn chi chít bước ra, giữa bụng đeo một thắt lưng bán tròn màu vàng thật lớn. Áo y mặc dường như chỉ là áo khoác, để lộ khung ngực rắn chắc cùng cơ bụng sáu múi, cổ đeo trang sức cầu kì, đầu đội một chiếc mũ miện màu bạc óng ánh, thoát nhìn như được làm từ nước vậy. Đáng chú ý hơn, gương mặt y đẹp như tạc, đôi môi đỏ bất thường trên làn da trắng tựa cánh hoa hồng trạm trên mặt sứ trắng cùng đôi mắt sắc quyền rũ chết người đủ làm chao đảo cả giang sơn, đến nam tử cũng phải mê mẩn.

Đi cạnh y là một người đàn ông khác cũng tóc ngắn, dáng người cao xấp xỉ người bên cạnh, vận trên người bộ trang phục mà lúc nãy Mạn Quân đã mặc lúc rời phủ. Người đàn ông ấy nhìn Khánh, nhếch môi cười đều, ánh mắt toát lên vẻ ranh mãnh, hung ác như loài sói.

“Chính hấn, thằng đấy đấy Khánh! Nó là tên giả dạng thiếu gia chúng ta đấy!”

“Đúng rồi, nó đấy! Nó là đứa giăng lưới bắt anh em Đình phủ mình đấy!”

Những người mắc trên lưới vừa hướng ánh mắt giận dữ về phía Phan Luân, miệng vừa la gào ồm tỏi. Người đàn ông đứng cạnh Phan Luân có chút không hài lòng, y bình thường đã không thích ồn ào nên với những người này lại càng khó chịu ra mặt, khẽ nhú mày hờ hững nhìn Phan Luân.

“Bao giờ thì người của An Lạc Độc và Mộc Kha mới đến?”

“Khoảng một chén trà nữa (1).”

“Cậu làm trái ý Mộc Kha, không sợ bị cậu ta trách phạt sao?”

Nghe vậy, Phan Luân liền cười mỉa.

“Anh ta dám làm gì tôi chứ? Tôi và anh ta giờ chung hội chung thuyền, nếu lật thuyền thì cả đám cùng chết thôi.”

“Cậu nghĩ cậu ta sợ chết sao?” Người nọ hỏi lại, giọng nói có chút bồn chồn. “Hắn cầu chết còn chẳng được.”

“Không.” Phan Luân lắc đầu. “Đúng là hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ một người khác ngồi chung thuyền chết.”

Đến đây, người nọ bắt đầu lấy làm hứng thú, hai mắt sáng rỡ nhưng cũng dấy lên đôi nét nghi ngờ. Y ồ lên một rồi gật gật đầu, y không hỏi, chỉ im lặng, dường như đang chờ đợi một điều gì đó. Ban đầu y vốn tưởng mình chỉ là khách mời trong một âm mưu vô vị nào đó chứ không ngờ bản thân y lại tìm được niềm vui từ nó.

Mộc Kha làm hết những thứ này vì muốn bảo vệ kẻ đó à? Vậy thì y muốn xem thử kẻ đó là ai.

Ở phía đối diện, Khánh căng tai lắng nghe hai người đàn ông đối diện nói chuyện nhưng căn bản chẳng nghe được gì. Có điều, nhờ đọc khẩu hình của gã đàn ông giả dạng Mạn Quân kia nên y có thể nắm bắt sơ lược những gì hắn nói, còn người đàn ông đẹp mê mẩn đứng cạnh khi phát âm lại quá kín kẽ nên chẳng đọc được gì.

“Tên kia đọc được khẩu hình của cậu đấy. Có muốn dọa hắn một chút không?”

“Người đẹp” khẽ nhướn mày về phía Khánh nói.

“Không cần đâu. Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến tôi.”

Đang giữa cuộc nói chuyện, từ xa chợt có tiếng ngựa hí vang. Bước chân dồn dập, đốc thúc như thế, không cần áp tai xuống đất Luân cũng biết là ai đang đến. Đúng như y đoán, khi Mộc Kha vừa kéo quân của An Lạc Độc đến, hắn liền nhảy xuống ngựa, đi thẳng đến chỗ Luân và cho y một bạt tai.

Mộc Kha không nói gì, con thịnh nộ của hắn như đã dồn hết vào cú tát vừa nãy, mạnh đến nỗi khiến Phan Luân phun ra một búng máu. Một binh lính của An Lạc Độc thấy vậy thì tức tối định tiến tới thì bị một người trông có vẻ già dặn hơn chặn lại, khẽ lắc đầu.

Người đàn ông ăn vận kì lạ đứng cạnh Phan Luân chứng kiến cảnh tượng đó thì đưa tay bịt miệng cười, xem chừng rất lấy làm vui vẻ, đoạn y quay sang đối mắt với Mộc Kha thì gọn ghẽ nhận ngay ánh mắt như giết người của hắn cùng hai tay.

“Thả người.”

“Người đẹp” sau khi nhận lệnh đầu dám làm trái ý người đang giận dữ, tức khắc phóng phi tiêu vào lưới làm bung một góc, người của Đình phủ theo đó mà lăn bành bạch xuống dưới đất.

“Hay quá, hết dính rồi!”

Ai nãy mừng rỡ đứng hết dậy, khi trông thấy “người đẹp” cũng đang mỉm cười nhìn bọn họ thì tất cả đều ngo ngẩn.

“Đẹp, đẹp quá!” Một cận vệ của Đình phủ lấp bắp.

Tiếc thay, người đẹp lại chẳng thèm đoái hoài gì đến bọn họ, chỉ ghé tai Phan Luân nói nhỏ, vỗ vai an ủi.

“Đừng buồn. Nếu là ngày xưa thì cậu không chỉ nhận một bạt tai thôi đâu. Cố lên!”

Nói rồi, y đuổi theo Mộc Kha đến tận bìa rừng, hắn mới chịu dừng bước, không thèm nhìn lại phía y mà lạnh lùng hỏi.

“Anh Trạch, Bình Nhi đâu?”

“Bình Nhi? Chú nói gì, anh không hiểu.”

“Anh không hiểu? Anh không hiểu mà lại giúp Phan Luân phá hỏng kế hoạch của tôi à? Và còn nữa, Mạn Quân đâu?” Mộc Kha xoay người lại đối diện với y, cất giọng trầm thấp. “Thái tử giờ đang ở đâu hả anh Trạch?”

“Thái tử? À, cái người Phan Luân giả dạng ấy à? Anh cũng không biết.”

Mộc Kha thờ ắt một, gương mặt hoàn toàn xám xịt. Bây giờ hắn đang phân vân không biết nên làm gì với người đàn ông này. Trước đây bọn họ đã từng rất thân, nhưng từ sau khi Bình Nhi ra đi, mối quan hệ của họ cũng không còn tốt đẹp như trước, mà mấu chốt có lẽ là cái chết của Nhất Thập.

“Được rồi. Thế thì anh biết gì?”

Mộc Kha gắng lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt đối đáp với Trạch, biết đâu sẽ khai thác được chút thông tin gì đó từ người này, bởi người hắn quan tâm nhất bây giờ là Bình Nhi và Mạn Quân. Nếu Bình Nhi chết sẽ là nỗi đau trong hắn, còn nếu đổi lại là Mạn Quân, hắn không chỉ trắng tay mà nhân gian và yêu giới đều sẽ vô cùng hỗn loạn. Tất cả những gì hắn có, hắn đã cược hết vào ván đấu này, hắn nhất định phải thắng.

“Thôi được, anh sẽ nói. Anh giúp Phan Luân vì cậu ta nhờ anh giúp đỡ, cậu ta đến tận chỗ anh. Anh giúp cậu ta vì trước đây anh chịu ơn anh cậu ta... Nhất Thập...”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Ừ, vậy thôi đấy.” Trạch gật đầu xác nhận, đoạn lộ nét cười gian. “Nhưng nhờ vậy, anh mới biết được một tin: Lục Bình Nhi, dạ hồ làm mưa làm gió ngày trước vẫn còn sống. Anh tưởng con bé đã chết trong lúc cứu Vạn Thọ khỏi đợt lũ ấy rồi chứ.”

Mộc Kha hít sâu một hơi, bình tĩnh đáp lại, “Anh biết không, nếu anh là người thì tôi sẽ dùng câu mà mọi người thường nói với những kẻ khốn kiếp, ‘Mày không xứng làm người’.”

“Ồ thế à... Cũng may, anh không phải người.”

Khi Mộc Kha định quay lại giải quyết mớ lộn xộn Phan Luân gây ra, Trạch chợt nói với theo.

“Nếu như anh đoán không lầm, Bình Nhi đang dùng pháp thuật cấm đứng chứ? Nếu thứ chú đang tìm là cái đuôi của con bé, sao không chạy đến tìm chủ mà hỏi. Anh dám chắc con bé biết thứ ấy đang ở đâu. Mà không chừng, con bé đã thu đuôi lại rồi cũng nên.”

Mộc Kha không thêm ngoảnh mặt lại nhưng lỗ tai thì lọt hết từng từ. Không chừng Thủy Tinh nói đúng, có lẽ vì có trục trặc gì đó nên Bình Nhi đã mang đuôi của mình về lại, nếu không thì tại sao hắn đã cho huy động hết lực lượng truy tìm khắp thành Thăng Long mà vẫn tìm không ra người. Nghĩ rồi hắn lại lầm lì bước, đi thêm một quãng, sau lưng hắn lại vang lên giọng nói đầy ẩn ý.

“Chú biết tại sao anh thích chú không? Vì chúng ta giống nhau.”

Phải, vì hắn và y giống nhau nên những chuyện này mới xảy ra, vậy mà hắn cứ nghĩ tìm được người giống mình là chuyện tốt. Giá như thời gian quay ngược trở lại, hắn nhất định sẽ tránh xa y, chắc chắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chuyến Ghé Thăm

Đình An he hé mắt tìm kiếm ánh sáng. Vừa rồi anh gặp ác mộng, trong giấc mơ của anh, tất cả mọi người đều chết, chỉ duy nhất anh còn sống và tẻ hơn, điều đó đã từng xảy ra.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi! An nó tỉnh rồi này, Kha, cháu mau vào xem.”

Ông Trúc suýt nữa nhảy căng lên khi thấy Đình An cục cựa. Nghe tiếng ông gọi, Mộc Kha mau chóng bước vào trong miếu, tiến đến cái chõng tre anh nằm, nhanh chóng kiểm tra mạch.

“Có vẻ thuốc có công dụng rồi.”

“Vậy ư? May quá!” Ông Trúc mừng rỡ, đoạn quay sang nói với Đình An. “May lắm đấy con ạ! Thăng Kha nó mà không mau chóng mang thuốc cho bây uống thì không biết bây có chịu nổi đến tối không nữa.”

“Chuyện gì xảy ra vậy ông?”

“Có kẻ bày mưu đầu độc khiến anh hoá hồ gây rối trong làng, nhân cơ hội đó bắt cóc Như Ý và... Bình Nhi.”

“Sao cơ? Chú nói cái Nhi và con bé Như Ý bị bắt á?”

Đình An hoảng hốt bật dậy nhưng lại bị cơn đau sau gáy làm run cả người. Anh đưa tay ra sau sờ thì chạm phải một một lớp vải. Bây giờ anh mới phát hiện cổ mình được băng bởi một lớp vải dày, giập mình la toáng lên.

“Chú này băng bó kiểu gì thế? Đắp thuốc rồi băng mỏng mỏng thôi, cổ anh chứ có phải bánh trái gì đâu mà quấn lắm thế?”

“Không phải tôi bằng, ông Trúc đấy!”

Bị cáo buộc, ông Trúc quay sang nhìn Đình An cười cười. Đình An bắt lực lờm lờm thở dài.

“Vội tài nghệ bằng bỏ này thì ông cứu được cái Nhi đã là kỳ tích rồi đấy.” Đình An buộc miệng than vãn, lát sau mới biết là mình lỡ lời, vội ngược nhìn Mộc Kha đã thấy mặt hần xám xịt.

Năm đó bị Cao tộc truy sát, Bình Nhi rơi xuống vực khi trong người không còn chút pháp lực nào. May thay phúc lớn mạng lớn, cô rơi trúng ngay miếu của ông Trúc và được ông cứu sống. Đáng nói hơn, kẻ cầm đầu trong đợt truy sát ấy lại là Mộc Kha.

Biết đã chạm đến nỗi lòng của hần, Đình An vừa định chữa cháy thì ngoài cửa miếu có một con rắn bò vào. Mộc Kha liền tiến lại đưa tay để con rắn quấn lấy, lát sau thì thả nó đi. Đó là cách hần nắm bắt tin tức xung quanh, những con rắn ấy là tay sai của hần, nếu có động tĩnh gì sẽ vội tìm về để báo cho hần biết.

Thi thoảng Đình An cũng muốn tạo một đội quân như thế, nhưng anh là hồ tinh, chỉ có thể sai khiến được hồ. Thử tưởng tượng anh muốn điều tra gì đó, phải một lúc cả chục con hồ đi khắp nơi dò la tin tức, nghĩ cũng thật quá phô trương, không khéo còn gây ra hoạ lớn.

“Sao rồi? Có tin gì chưa?” Ông Trúc lo lắng hỏi.

Mộc Kha sầm mặt lắc đầu, thở hắt một. Trông nét mặt đăm chiêu ấy của hần, dáng vẻ không yên ấy của hần, Đình An hiểu hần đang lo sợ như thế nào, dù không biểu lộ ra quá nhiều. Anh biết hần vẫn có cách để tìm ra cô, cho dù là không có cách, hần vẫn sẽ tìm được cô. Vì trong đôi mắt đục ngầu ấy vẫn còn loé lên một tia sáng.

“Chú cần anh giúp đúng không?” Đình An chống tay đứng dậy. “Chú muốn giúp thì cứ nói ra đi. Anh không phải người nhỏ nhen.”

“Em muốn đến chỗ Bình Nhi. Em nghĩ cái Thất (1) đang ở chỗ cô ấy.” Như chỉ đợi câu nói ấy, Mộc Kha lập tức buông lời.

Đình An bật cười, điềm nhiên vỗ vai hần, không nói không rằng ra hiệu để hần theo mình. Và cũng rất tự nhiên, khi Mộc Kha vừa bước ra khỏi miếu, Đình An liền nhảy phốc lên lưng hần, tứ chi quấn chặt như khi con đu khi mẹ, thản nhiên nói.

“Cổng anh.”

“Anh chán sống à? Xuống ngay.”

Mộc Kha nhú chặt mày kiếm, hống phát ra thanh âm trong như nước nhưng lạnh buốt đáng sợ. Tuy vậy, Đình An lại càng ương bướng, rướn người bám hần chặt hơn.

“Anh chán sống đấy! Chú lo Bình Nhi mất một đuôi, anh thì không. Chú không không công, anh không giúp chú, xem ai hơn ai.”

Lấy đại cục làm trọng, dù không cam tâm, Mộc Kha vẫn phải cắn răng công y bay đi. Trên đường đi, Đình An luôn miệng than vãn, nào là xui xẻo bị kẻ gian hãm hại, nào là Mộc Kha độc ác không nể tình anh em ra tay tàn nhẫn bắn tên vào gáy y làm y không những đau về thể xác mà còn đau đớn lòng, nào là Mộc Kha quá ồm nên làm y nằm trên lưng không thấy thoải mái, nào là cảnh này không đẹp, người qua đường kia không xinh, nói chung là rất nhiều chuyện.

Bình thường Đình An nói rất nhiều nhưng hôm nay nói nhiều hơn thường lệ, Mộc Kha biết là vì y có ý tốt, muốn hần phân tán suy nghĩ, giảm mối lo vì sắp chạm mặt cô. Chính bản thân Đình An cũng hiểu, không phải Mộc Kha không đủ bản lĩnh phá kết giới của Bình Nhi để vào tìm cô mà là vì y không đủ can đảm.

Vì đang gấp rút nên dù có công thêm một người trên lưng, Mộc Kha vẫn bay khá nhanh, chẳng mấy chốc đã tới nơi. Hần ném Đình An xuống khi chân còn cách đất cả thước, may thay người trên lưng vẫn chú ý để phòng nên kịp thời thích ứng, làm động tác xoay người tiếp đất vô cùng phong độ.

“Chú mà còn đối xử với anh như vậy nữa là anh đối ý đấy.”

“Đừng nói nhiều nữa, vào trong đi.” Mộc Kha hờ hững đáp lại.

Đình An lắc lắc đầu tỏ ý không hài lòng, nghĩ dù gì cũng đã đến nơi nên đành nhường Mộc Kha một tiếng rồi rút bảo kiếm rạch một đường thẳng giữa không trung, tức khắc khung cảnh trước mắt bỗng rung động, ranh giới của nơi Bình Nhi sống và nhân gian tưởng chừng chỉ cách nhau qua một làn nước mỏng, thi thoảng còn có thể trông thấy rõ những ngọn sóng xô nhau dọc trên bức tường ranh giới trong suốt ấy, vô cùng ảo diệu.

Đình An thành thạo bước qua cái khe mình vừa tạo rồi quay lại thúc giục người nọ.

“Nhanh lên, cửa không giữ được lâu đâu. Chú là con người sao? Có phải lần đầu nhìn thấy cảnh kiểu này đâu. Còn không mau bước qua.”

Bấy giờ Mộc Kha mới hoàn hồn, ngơ ngác đối diện với Đình An, ngơ ngẩn gật đầu. Quả thật, nếu không chứng kiến nét mặt của Mộc Kha khi ấy, hần Đình An sẽ không tin cái tên trông như đứa ngốc này và kẻ khát máu không từ thủ đoạn để đạt được mục đích trước kia là cùng một người.

Để giầy Mộc Kha chậm rãi giậm lên lớp cỏ xanh mềm bên kia kết giới, hần tức thì có thể cảm nhận thấy, bầu không khí xuân đang hồi hã tràn về, khác xa với cái giá rét của mùa đông lúc này ở nhân gian. Nghĩ đến đây, hần chợt ước giá như ban sáng, hần khoác cho cô một lớp áo dày hơn, mua sẵn đồ ăn

sáng cho cô, nếu hấn làm như thế, có lẽ cô đã không đòi ra bờ sông mua nắm xôi nóng hổi để lấp đầy dạ dày cũng như để làm ấm người ấy.

Khi bước hấn vào trong, hấn vẫn không thể tin mình đã làm điều đó. Kể từ ngày cô nắm con dao trên tay hấn tự đâm một nhát vào tim rồi lao xuống vực, hấn không nghĩ sẽ có ngày đường hoàng gặp lại người con gái này. Hấn không còn mặt mũi, rất xấu hổ khi nghĩ đến những chuyện năm xưa mình làm. Trước đây hấn đã dùng bộ mặt trợ tráo để đối mặt với cái Bát (2) hồng che đi những hối hận triền miên trong lòng nhưng hấn không giữ nó được lâu. Hấn không phải người hát chèo, hấn không giỏi diễn kịch, hấn không làm được.

“Chú nhìn này.”

Đình An bước ngang qua người Mộc Kha, đoạn đưa tay chạm lên bức tường nước mỏng rồi vuốt xuống, tức thì mọi thứ trước mắt đều hoá thành núi cao. Có nghĩa là khi kẻ khác nhìn vào sẽ nghĩ đây đơn giản chỉ là một vách núi chứ không nghĩ là một mặt đạo do yêu quái bày ra.

“Bối thế thì thoảng con người ta cứ đi mãi một đường mà không tìm được lối ra dù vốn dĩ ấy là con đường rất quen với họ. Đáp án là đây, là do chúng ta đang cố che giấu nơi ở của mình. Những điều này anh không nói, hấn chú cũng biết.”

Mộc Kha vẫn giữ thái độ im lặng. Chờ Đình An bước vào trong, hấn mới đi theo sau. Cây cối ở đây cao như núi, mà núi ở đây thì cao chọc trời. Đi thêm một quãng, nhìn bên trái là một đỉnh nhỏ, mái đỉnh chạm trở hình rồng uốn lượn cùng được điêu khắc biểu tượng trời mây, bên trong là một bộ bàn ghế bằng đá, trên bàn còn để sẵn một ấm trà nguội, Mộc Kha đoán hấn chỗ này là nơi cô nghỉ ngơi những khi dạo chơi.

“Cái đình này còn bé mới xây, dựa vào kiểu cách của nhà Lý bây giờ. Con bé bảo khi nào dạo chơi thấy mệt thì ra đây nghỉ, sẵn kiểm tra lại kết giới có phòng vệ tốt hay không.”

Mộc Kha gật đầu, lại tiếp tục theo chân Đình An bước lên khoảng chục bậc đá thì đến một hồ rộng. Nước ở đây trong vắt như gương, không sâu, chỉ đến cẳng chân người. Nói là hồ thì cũng không phải, trông giống suối hơn, phía trước là một con thác trải dài bằng bề ngang hồ, trên thác ấy là một hồ và một con thác nữa, rồi lại một hồ và một con thác nữa, tạo thành những bậc thang nước nối nhau. Chỗ Mộc Kha và Đình An đang đứng khi ấy là bậc thang đầu, có nghĩa là nước từ những bậc trên cao đều sẽ chảy về đây nhưng nước từ đây lại không chảy xuống nữa mà chảy ngược vào những cái khe vạch sẵn trên vách tường rồi chảy ngược lên, tuần tự như một bánh xe đang lăn vậy.

“Nghịch lý lắm đúng không?” Đình An cười. “Trông thì giống yêu giới nhưng còn nhiều cái vui hơn nhiều. Để anh giới thiệu cho chú, chỗ này gọi là ‘Thang Thu’, kết hợp giữa chữ ‘thang’ trong ‘bậc thang’ và chữ ‘thu’ trong ‘mùa thu’. Trời đất, đúng là cái tên dở hơi cảm lộn mả!”

Đình An nói xong cũng cảm thấy cái tên này quá là xấu nhưng bản thân cũng chẳng tìm được một tên nào khá hơn để đặt.

“Chỗ vừa này chúng ta qua là ‘Rừng Xuân’, chú đừng có thắc mắc mùa xuân gì mà toàn màu xanh, không có hoa hoè làm gì, đến anh cũng không biết. Tại con bé thích thế thôi.”

“Vậy bây giờ Bình Nhi đang ở đâu?” Mộc Kha đột ngột chuyển chủ đề, gương mặt bắt đầu tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hình như sau một hồi chìm trong lo lắng cùng ngắm cảnh nơi đây, Mộc Kha mới lại nhớ đến nguyên nhân tại sao bọn họ lại có mặt ở chỗ này. Nhưng chuyện đó lại làm mất nhã hứng của Đình An. Ý mở miệng trách móc.

“Không phải khi này chú bảo cái Thất đang ở đây với Bình Nhi sao? Vậy thì còn phải lo gì nữa.”

“Cái đấy chỉ là suy đoán của tôi thôi. Sao anh lại xem nó là thật như vậy?”

“Thì chú có nói đâu mà anh biết?”

“Vấn đề này mà còn phải nói nữa ư? Óc của anh là óc lợn à? Có phải thầy bói thật không thế?”

“Chú tưởng thầy bói là trời à? Biết được hết? Mà chú nói ai óc lợn hả? Chú mới óc lợn ấy!”

“Anh...”

Cả hai nhanh như cắt rút kiếm ra, đang lúc chuẩn bị lao vào nhau thì một giọng nói quen thuộc vang lên cắt ngang bầu không khí sôi sục.

“Anh Kha!”

“Bình Nhi!”

“Cái Nhi!”

Cả hai tức tốc lao ngay về phía Bình Nhi, quên luôn cả việc đánh nhau.

“Cái Nhi! Em không sao chứ? Bị thương chỗ nào không? Em đã đi đâu vậy? Làm mọi người lo lắng quá!” Đình An chạy đến trước ôm chầm lấy cô, vừa ôm vừa luôn mồm hỏi han khiến cô không kịp xoay sở.

Bất ngờ được Đình An đối xử như vậy, cô cảm thấy hơi gượng gạo, tay chân không biết để đi đâu, cũng cứng họng không nói được lời nào, chỉ biết ứ ứ, giương mắt nhìn Mộc Kha cầu cứu.

“Anh làm cái gì vậy? Bỏ ra!”

Mộc Kha tức khắc kéo Đình An, bước đến kéo cô gần mình kiểm tra một lượt rồi gườm gườm nhìn Đình An, tỏ vẻ không hài lòng, sau đó ho một tiếng rồi buông cô ra.

“Không sao là tốt rồi. Nói anh nghe, sáng giờ em đã đi đâu? Tại sao...” Mộc Kha ngập ngừng, “Sao em lại có mặt ở chỗ này?”

Bình Nhi không đáp tiếng nào, cứ lăm lét nhìn Mộc Kha. Hành động ấy của cô làm hấn càng thêm lo sợ, không chừng việc cái Thất có mặt ở đây đúng là chủ kiến của Bình Nhi, không chừng Bình Nhi dối ý đã nói hết mọi chuyện cho cái Thất, rằng cô bây giờ chỉ là quá khứ của cô ấy, rằng cô không có thật, hoặc tệ hơn là đã nói cho cái Thất biết toàn bộ sự việc diễn ra sau này. Có lẽ sau khi nghe xong cô sẽ không tin, nhưng nếu cô tin, trong lòng đang chất chứa hận thù và căm phẫn, nhân cơ hội này Bình Nhi có thể mượn tay cái Thất trừ khử hấn, sau đó lại giết luôn cái Thất vì đã hết giá trị lợi dụng.

Đành rằng hấn chết hấn cũng cam tâm, nhưng hấn không thể để cái Thất chết, càng không thể để Bình Nhi vì hấn mà lại mất thêm một mạng nữa. Thà hấn tự tử để bảo toàn mạng cho cả hai, nhưng hấn không chết được. Loài rắn, càng sống lâu, sau mỗi lần thay da thì lại càng mạnh hơn. Hấn đã thử nhiều lần nhưng không bao giờ được toại nguyện, chỉ có thể tiếp tục sống những năm dài đằng đẵng ôm trong tâm một nỗi cay đắng và dày vò sau những chuyện mình gây ra mà thôi.

“Bình Nhi! Theo anh ra ngoài trước đi.” Mộc Kha lạnh lùng quay lưng đi, trong ánh mắt chất chứa bao điều không thể nhìn thấu.

“Chú sao thế, con bé còn chưa trả lời. Ở đây có nhiều nơi đẹp lắm! Chú không dạo xem để biết con bé mấy năm rày sống tốt thế nào à? Tào được một khu biệt lập lại tú lệ như vậy không phải là chuyện đơn giản đâu. Này!”

“Anh An!” Mộc Kha đứng phắt lại, nghiêng răng nói nhỏ. “Anh còn không hiểu chuyện gì xảy ra à? Cái Thất đã gặp Bình Nhi, hơn nữa...”

Mộc Kha hất mặt ra hiệu cho Đình An nhìn. Vẫn là cô đấy thôi, nhưng sao gương mặt có gì đó khác khác. Đình An vội rời chỗ Mộc Kha, bước nhanh đến chỗ cô, ánh mắt như muốn đâm thủng người đối diện, biểu cảm gần như không thể tin được.

“Cái Nhi... Mặt của em, hình như... xấu đi thì phải.” Đình An không kiên nhẫn, nói thẳng, hơn nữa lại còn sẫm soi. “Không có sức hút của một hồ ly, lại đen hơn. Em... em bôi cái gì lên mặt à?”

Nói rồi, Đình An dùng hai tay nắm lấy mặt cô kì lạ kì để nhưng chẳng ra cái gì, sau đó mới hoảng hốt la lên.

“Là đứa nào? Đứa nào huỷ dung của em? Em bị trúng tà thuật gì rồi? Dạ hồ nghiêng nước nghiêng thành, một nhũ mày chao đảo giang sơn đi đâu hết rồi? Nói! Kẻ nào biến em thành ra như vậy?”

“Anh An... Anh khoan đã! Em... Là tại em đấy ạ!” Bình Nhi rút đầu, cúi mặt đáp khẽ. “Vi em ăn phải trái rừng có độc nên mới thành ra như vậy. Thật ra... thật ra lúc đầu còn tệ hơn nhưng nhờ có một chị tốt bụng giúp em giải bớt.”

“Trái rừng? Chị?” Trong đầu Đình An tức khắc hiện ra bóng dáng một người, liền khổ não đập tay lên trán. “Cái người giúp em tên gì? Em biết chứ?”

“Chị ấy ạ? Tên Phiến. Lê Thị Phiến ạ! Chị ấy cũng là yêu quái, hơn nữa còn rất đẹp anh ạ! Em ngây ngẩn cả người. Lần đầu tiên em trông thấy có một người đẹp đến như vậy.”

Đình An nghe xong thì thầm mắng trong lòng, nếu không vì cô không biết người cô vừa gặp là mình hấn y đã nghĩ cô tự luyện rồi. Nhưng mà cô không biết thật, hơn nữa với nhan sắc như bây giờ thì không thể tự luyện kiểu đó mà trông ánh mắt cô có vẻ như bị trúng thuật vậy, chắc chắn là trúng tà rồi.

“Phiến?” Đình An bật cười. “Em gặp người đó ở ‘Vườn Hạ’ à?”

“Vườn Hạ ạ? Em không biết. Chỗ ấy nóng lắm anh ạ! Nhưng đổi lại có rất nhiều cây trái.”

“Đi! Chúng ta đến đấy.” Đình An nắm tay cô kéo đi một mạch.

“Cơ mà đi đâu hả anh?” Cô ti Đình An lại hỏi.

“Thì đi đòi lại cái mặt cho em đấy!” Đình An cau có quát.

Trong lúc cô còn đang lưỡng lự thì Mộc Kha từ phía này bước lại, xem gương mặt hấn đã trấn tĩnh được vài phần, vội cầm tay cô kéo ra.

“Cũng không phải chuyện gì to tát. Ngũ quan vẫn vậy chỉ có điều người ngoài nhìn vào không nhận ra em ấy xinh đẹp nữa thôi. Vậy cũng tốt, sau này có thể dễ dàng hành sự, không cần đeo mạng hay mặt nạ gì nữa.”

Hồ ly hút người khác dựa vào mê lực, cho dù nhan sắc có đẹp đến mấy mà lại không có mê lực thì cũng coi chẳng khác gì bao người qua đường khác. Nhưng với hấn việc này có quan trọng đâu chứ, cô trở về bình yên là tốt rồi, đoạn hấn quay sang dịu dàng nói với cô.

“Cáo con của anh chỉ giám đi vài phần xinh đẹp cho bằng với người thường thôi chứ không xấu đi đâu em nhé!”

Bình Nhi đưa tay chạm lên mặt như thể muốn kiểm nghiệm sự thay đổi của mình, đoạn cô nhìn xuống mặt nước dưới chân, quan sát một hồi rồi ngược

lên tươi tỉnh.

“Nói thật là em thấy em chẳng thay đổi gì nhiều. Mà ban nãy lời anh Kha nói em cũng vừa khớp với lời chị Phiến. Lúc giải độc cho em xong thì chị ấy cầm lấy mạng của em cười bảo sau này em không cần đeo mạng nữa, thích đi đâu thì đi, làm gì cũng dễ dàng, còn tốt hơn là ‘hồng nhan bạc phận’. Em thấy chị ấy nói đúng đấy anh, các cụ vốn bảo đẹp quá chỉ tổ hại nước hại dân, có chồng thì hại chồng, em cũng không ham.”

Bầu không khí chìm trong im lặng, mãi sau mới nghe thấy tiếng của Đình An vang lên.

“Em mà cũng nghĩ đến chuyện lấy chồng? Thôi, em không thấy thiệt thòi thì anh cũng không nói gì nhiều. Mà sao em nhắc đến người ta nghe có vẻ cung kính thế nhỉ? Và còn người ta có nói gì với em nữa không?”

Bình Nhi nhìn Đình An với đôi mắt sáng rỡ, hào hứng nói.

“Đạ không có. Sau khi giải độc, chị ấy ngồi kể vài câu chuyện phiếm rồi bỏ đi. Còn việc anh hỏi tại sao em cung kính à? Trời ơi, người ta vừa đẹp vừa khí chất ngồi ngồi anh ạ! Lại còn biết nhiều nữa. Em phục lắm! Sống lâu thế ắt đạo hạnh cao lắm!”

Đình An phì cười vỗ đầu cô.

“Con bé ngốc, sống lâu hơn em không có nghĩa là đạo hạnh cao đâu. Nói gì thì nói, em đi qua hết ba mùa, vậy đã đến đảo mùa đông chưa?”

Nhắc đến vụ thăm thú, khắp người y lại khí thế bùng bùng, mạnh dạn dẫn cô qua mép hồ đứng chỉ tay lên một khối đất to bay lơ lửng. Nhìn từ xa, thứ ấy trông như một hòn đảo nhưng không phải giữa biển mà là giữa trời.

“Qua bên ấy cũng giống như Chân Đẳng bên mình (2). Tuyết rơi trắng xoá rất đẹp, em có muốn qua chơi không?”

Nghe vậy, cô chớp mắt nói với Đình An, vội từ chối.

“Ồ... Khi nãy chị Phiến bảo không được sang đấy. Chết người anh ạ! Em sống chưa được bao lâu, vẫn còn yêu đời, không như anh An đây, tuổi cao sống dai, pháp lực vô biên, thôi thì em ngồi đây chờ anh vậy.”

Khụ...

Đình An hăm hăm quay qua nhìn Mộc Kha đang bụm miệng cười, tâm trạng thăm thú gì đó của anh cũng theo đó bay biến hết, liền phát tay áo bay đi trước.

“Anh An giận em ạ? Anh đi đâu vội thế? Chờ em với!” Bình Nhi nén cười rồi vội đuổi theo anh.

Mộc Kha nhìn theo cả hai mà chỉ biết lắc đầu, mới thả lỏng vài hôm, cái thói trêu người của cô lại trở về, không khéo sau này lại bày trò phá phách khiến Đình An tức chết như hồi ở An Lạc Đốc. Nhưng chắc cô đã quên hồi ấy hề gặp chuyện gì đều có Nhất Tháp che chở, không biết cô có còn nhớ người ấy sớm đã không còn trên cõi đời này nữa không.

Đình An từ xa chém một kiếm rạch một vết rách trên mặt kết giới, ba người theo đó nổi đuôi bay ra. Đình An ra ngoài trước, sau đó đưa tay đỡ Bình Nhi tiếp đất, tiếng cười vang lên không ngớt. Bình Nhi dùng hai mắt lóng lánh nhìn Đình An, nức nở khen.

“Anh An, lâu rồi không gặp, pháp lực của anh vẫn cao thâm như trước. Em đuổi mãi mà không kịp.”

Đình An được khen thì mũi héch lên trời, đắc ý cao giọng đáp.

“Sao lại là vẫn? Phải nói là cao thâm hơn! Là thiên hạ đệ nhất!”

“Đúng vậy đúng vậy! Cao thâm hơn! Là thiên hạ đệ nhất!” Bình Nhi vui vẻ hùa theo anh, một bước đưa Đình An lên tận mây xanh.

Mộc Kha đứng bên tặc lưỡi nhìn anh khoác lác, thôi thì cứ cho người này tự đắc một lát đã. Mấy khi có dịp mọi người được cùng nhau nói cười vui vẻ thế này, hấn không nỡ phá hỏng bầu không khí. Nghĩ rồi, hấn ngoảnh đầu nhìn lại một lát, đôi người trầm đục cổ giấu đi nỗi tiếc nuối, nén thành tiếng thở dài, thôi thì không gặp cũng tốt. Nếu sớm biết thế này, hấn đã không mất công lo toan nhiều đến vậy.

“Đình An, Bình Nhi, chúng ta mau về thôi. Trước khi trời tối phải về đến nơi, sắp xếp ổn thoả chuyện của Vũ tộc và An Lạc Đốc.” Đoạn hấn chỉ tay vào cô hăm he. “Còn em, đừng vội mừng. Chốc nữa về anh sẽ hỏi tội. Đừng hòng trốn thoát!”

Bình Nhi cúi đầu im bất không dám hó hé, lăm lét đi theo bước chân của Mộc Kha rời khỏi cánh rừng. Nhưng mới đi được một quãng ngắn, bọn họ lại bị tiếng gọi quen thuộc làm cho giật mình. Giọng ấy với cô nghe quen lắm, mà với Mộc Kha và Đình An thì còn quen hơn. Hai người đàn ông quay lại nhìn nhau có chút ngỡ ngàng rồi đảo mắt nhìn xung quanh, liền phát hiện một thiếu niên cao lớn bị treo ngược trên cành cây, ngay trên đỉnh đầu họ.

“Thầy Mộc, ta là Đình Mạn Quân đây! Mau giúp ta xuống với!”

“Đình Mạn Quân?” Đình An khẽ thốt.

“Ồ kia cậu An gì đấy cũng ở đây sao? Vậy thì Bình Nhi... Bình Nhi...” Mạn Quân lúc lắc người một hồi, cuối cùng cũng mặt đối mặt với cô vốn đang

đứng khuất tầm của anh, bắt ngờ la lớn. “Sao lại là cô thế? Sao cô lại đi với hai người họ vậy?”

Mộc Kha gạt đầu ra hiệu cho Đình An rồi ngược lên nhìn Mạn Quân tỏ vẻ hoảng hốt.

“Đình thiếu gia, sao ngài lại bị treo ở đây vậy?”

“Đừng nói nữa! Mau thả ta xuống đi!” Mạn Quân đau khổ rên la.

Thấy vậy, Mộc Kha mau chóng gạt gạt đầu, rút kiếm ném thẳng về phía Mạn Quân. Anh hô lên một tiếng, sợ hãi nhắm tịt hai mắt lại, tiếp đến thì ngã vật ra đất.

Đình An vội dùng thân hình cao lớn vượt trội của mình giấu cô sau lưng, thoát nhìn như gà mẹ bảo vệ con vậy. Bên này, Mộc Kha vừa riu rít xin lỗi, vừa giúp Mạn Quân đứng thẳng dậy, biểu lộ vẫn chưa hết ngạc nhiên, nhẹ giọng hỏi.

“Đình thiếu gia, sao ngài lại bị treo trên đấy vậy?”

“Trời ơi, ta bị người khác hãm hại. Ta còn nhớ là đang đối đầu với lũ thổ phỉ, chớp mắt đã bị treo ở đây. Ta cũng không biết tại sao.” Mạn Quân phải cúi đầu rồi ngó nhìn ba người. “Còn người? Sao ba người lại ở đây? Cô gái hôm trước ám sát lại còn bắt cóc ta, sao lại ở đây cùng hai người? Chẳng lẽ... Các người cùng một phe?”

Mạn Quân lùi ra sau một bước, dáng bộ hết sức đề phòng. Thấy vậy, Mộc Kha liền bày ra điệu bộ hoảng hốt, vội chấp tay thưa.

“Thiếu gia sao ngài lại nói thế? Tôi chỉ là một đạo sĩ nhỏ bé, nào có gan lớn như vậy.”

“Gan của người có lớn hay không thì liên quan gì đến thân phận của người?” Mạn Quân vẫn tỏ vẻ nghi hoặc, ánh mắt quét ngang ba người rồi dừng lại ở phía Đình An.

Mộc Kha liền cười, đoạn nhích lên một bước, kính cẩn đáp.

“Mộc Kha tôi một lòng ngay thẳng, không thẹn trời, chẳng thẹn đất, quả là phúc lớn ba đời tổ tông để lại mới được Dực Thánh Vương tin tưởng giao trọng trách quản lý ở cố đô Hoa Lư, cả đời tận trung với đức vua, nào dám nghĩ đến chuyện càn quấy như vậy.”

Mộc Kha cố tình nhắc đến Dực Thánh Vương hồng nhắc nhở cho Mạn Quân biết rằng hắn là người của chú anh, nếu Mạn Quân nghi ngờ Mộc Kha làm phản, chú anh cũng không tránh khỏi việc bị liên lụy điều tra. Và lại mới nhìn bên ngoài anh cũng chỉ dựa vào cảm tính phán đoán, không rõ thực hư ra sao mới đành dụ đi.

“Thầy Mộc, ta nói lời này thật ra là vì cô gái đứng đằng sau người kia. Lần trước cô ta đã mạo phạm ta, suýt nữa hại còn hại chết ta, lần ấy quả là ‘cận kề cái chết’, mặc dù ta đã tha nhưng gặp lại trong lòng vẫn không thấy thoải mái. Ta đã nói những lời quá đáng, xin thầy Mộc lượng thứ, nếu như là hiểu lầm, thầy giải thích sao về thân phận cô gái này? Cô ấy...”

Mạn Quân nhích lại gần người đang núp sau lưng Đình An, chăm chú quan sát bóng dáng người ấy, cảm giác quen thuộc bỗng tràn về, phút chốc bản thân như mất kiểm soát, chỉ muốn lao đến túm lấy hỏi cho ra lẽ.

“Có phải Bình Nhi không?”

(1) Phiến: quạt.

(2) Châu Chân Đẳng: Hà Giang

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giải Trù

“Bình Nhi? À... Người Đình thiếu gia nói tôi có phải cô gái họ Lục mà tôi gặp ở Trường Yên hôm trước không?”

Mạn Quân quay lại nhìn Mộc Kha như xác nhận. Thấy vậy hắn liền cười, khẽ lắc đầu, điềm nhiên đáp.

“Thiếu gia nhận lầm người rồi. Đây là học trò của tôi, tên Phiến, lặn lội theo tôi bốn ba nhiều năm, không được học lễ nghi nhiều, tính tình bộp chộp đã làm chuyện không phải với thiếu gia. Đình thiếu gia, nay tôi thay học trò tạ tội với ngài, mong ngài không lấy ‘bụng tiểu nhân đo lòng quân tử’.”

“Phiến?” Mạn Quân chậm rãi lặp lại cái tên vừa nghe, xong lại nhếch mép cười. “Lần trước gặp ta rõ ràng bảo tên Gia Tề, ta nhớ rất rõ. Giờ lại tên Phiến, rốt cuộc có bao nhiêu cái tên?”

Mạn Quân vừa nói xong thì phía Đình An liền phát ra tiếng cười khúc khích của cả nam lẫn nữ. Đình An vốn dĩ định nhin nhưng không kiềm chế được, bèn cười to nói với Mạn Quân.

“Đình thiếu gia ơi, ngài ngẫm kĩ lại xem, đây đâu phải là cái tên.”

“Không phải tên thì là gì... Cơ mà khoan đã! Gia Tề... Gia Tề là ‘tên già’?” Mạn Quân lẩm nhẩm lại hai chữ mình vừa nói, hai má trở nên đỏ gay gắt khi biết mình bị lừa, chỉ tay vào người Đình An hét lớn. “To gan! Dám lừa cả ta? Cái tên thích khách đáng chết nhà ngươi, quả là chán sống rồi đây mà!”

Nói rồi, Mạn Quân lao ngay đến chỗ Đình An túm lấy vạt áo cô. Ngay tức khắc, Mộc Kha vội nhảy vào can ngăn, hy vọng cứu vãn tình hình.

“Đình thiếu gia xin bớt tức giận. Học trò tôi tuổi còn nhỏ, hành sự lỗ mãng, ngài đừng nóng nghe tôi giải thích đã. Đình thiếu gia!”

Bị hai người đàn ông ngăn cản không cho tiếp cận, Mạn Quân đành phải buông tay ra, chống nạnh thờ dõc.

“Học trò ngươi phạm tội mưu sát đã là tội lớn, lại còn đem ta ra làm trò cười. Ta ngay thẳng cái gì cũng nói thật cho y biết, còn tha cho y. Ta đúng là đã mất cảnh giác rồi, quá nhẹ dạ rồi!”

Đúng là nghĩ lại, Mạn Quân mới thấy mình bị điên khi bỗng dưng lại mở lòng với một người xa lạ, chưa kể hôm sau gặp lại phát hiện cô là thích khách vẫn quyết định thả cô đi. Anh còn tưởng mình bị hồng nhan làm si mê lú lẫn, hôm nay nhìn lại quả là ‘có mắt như mù’, cô không những không có điểm nào giống Bình Nhi mà cũng chẳng đẹp như trong trí nhớ, rõ ràng quyết định tha tội cho cô không phải do anh yếu lòng trước dung mạo tuyệt trần mình vẫn nghĩ mà là do đầu óc anh có vấn đề mới đúng.

“Thầy Mộc, ta xin lỗi, không thể nể mặt ngài, học trò ngài đã phạm phải tội lớn, không thể dung tha. Nếu đúng như ngài nói ngài một lòng tận trung với đức vua thì với người có thân phận như ta, chuyện này phải giải quyết cho ra lẽ.”

Đoạn anh dứt áo quay lưng bỏ đi. Đường rừng dễ vào khó ra, tưởng anh vì không tìm được đường mà quay lại thương lượng với Mộc Kha, nào ngờ lại rút ra một nỏ giắt chân, đốt lửa vào đầu tên rồi bắn thẳng lên trời. Đây là cách báo tin anh nghĩ ra, trước đó đã bàn bạc trước với Khánh, chỉ cần thấy mũi tên lửa bay lên trời sẽ lập tức chạy đến cứu viện. Bây giờ trời cũng đã xế chiều, ánh lửa nhỏ nhoi dù gây chú ý cũng không bay được xa, không lâu thì tắt vụt, hoàn toàn trái với mong đợi.

“Đình thiếu gia, ngài đừng đi một mình, rất nguy hiểm, chi bằng đi cùng chúng tôi, có gì còn có thể đỡ dần cho nhau.” Mộc Kha hướng mắt nhìn bóng lưng Mạn Quân, nhỏ nhẹ khuyên.

“Đỡ dần cho nhau hay hại nhau vẫn còn chưa biết!” Mạn Quân không thèm ngoảnh đầu lại, ung bướng rẽ nhánh đi tìm mấy cành cây khô gom lại một chỗ định đốt lửa.

Đáng lý bây giờ ba người Mộc Kha, Đình An, Bình Nhi đã có mặt ở nhà nhưng nào ngờ giữa đường lại xuất hiện một người không mong được gặp, thành thử cả ba không thể bỏ mặc người này ở lại mà một mình bay về được, huống hồ người này lại là mấu chốt quan trọng trong kế hoạch họ đang tham gia.

“Đình An, lần trước anh bảo khi nào vợ chồng Vũ đại nhân sẽ tiến hành đổi tên cho con nuôi?”

Đình An bấm tay, ghé đầu đáp khẽ.

“Theo ta tính thì phải năm ngày nữa.”

“Ngày mai có được không? Gia đình Vũ đại nhân sắp đưa cái Nhi sang Đình phủ dự tiệc, sợ sẽ làm hỏng kế hoạch.”

“Đến đây không phải cứ cáo bệnh là xong ư?”

Mộc Kha thờ hất, giọng nặng nề.

“Anh thấy đấy, mọi chuyện lại không trong những gì dự tính, nếu lần này không nhờ Vũ đại nhân ra mặt, cái Nhi khó thoát tội. Nhất định phải dẫn con bé theo.”

“Chú nghĩ kĩ chưa? Tội Bình Nhi phạm phải không phải tội nhỏ, là tội mưu sát thiên tử, là mưu phản đấy! Vũ đại nhân cho dù có có là con cháu đức vua đi chăng nữa cũng không tránh khỏi bị liên lụy. Chú nghĩ ông ấy sẽ vì đứa con gái nuôi mới nhận này mà hy sinh cả dòng họ sao?”

Trái với thái độ bất an của anh, Mộc Kha lại khá là bình thản, chân mày cũng từ từ nhú ra, ánh mắt tràn ý cười, nói như giễu.

“Anh nghĩ Mạn Quân thật sự sẽ tố giác Bình Nhi chuyện lần này ư?” Đối diện với vẻ khó hiểu của Đình An, Mộc Kha liền tiếp lời. “Mạn Quân thích Bình Nhi, chắc chắn sẽ không dón con bé vào chỗ chết. Đợi cậu ta nguôi ngoai, chúng ta mượn một cơ lập liếm chuyện này là ổn.”

“Nhưng chú vừa bảo còn bé không phải Bình Nhi còn gì?”

“Anh nghĩ cậu ta tin ư?” Mộc Kha khẽ nhướn mày, đoạn liếc về phía Mạn Quân lúc này đang chăm chăm quan sát Bình Nhi. “Tôi chắc là bây giờ cậu ta cũng đang rất mâu thuẫn với suy nghĩ của mình. Mà cho dù cậu ta không tin đi nữa, tôi cũng có cách làm cho cậu ta tin.”

“Sao chú lại tự tin như vậy? Trục giác con người cũng có thể sai, huống hồ...”

Không để Đình An nói hết câu, Mộc Kha từ tốn chỉ tay vào ngực của mình rồi hếch cằm sang Bình Nhi và Mạn Quân. Đến lúc ấy Đình An mới chợt nhớ ra một chuyện cốt lõi, trong người của Mạn Quân có một mảnh chân nguyên của Bình Nhi, cho dù là chân trời góc bể, chết đi sống lại, cả hai không thể tách rời nhau mà cũng sẽ vô duyên vô cớ muốn bảo vệ đối phương.

*

Sau khi hành lễ xong, Đình An cáo lui trở về, Vũ Hoài Nam liền đưa cho Bình Nhi một tấm thẻ gỗ, trên khắc rõ hiệu “Nữ trưởng Vũ gia”, tên “Vũ Ngọc Phiến”. Như Y cũng được nhận thẻ nhưng tên thì vẫn giữ nguyên vì con bé vốn đã mang họ “Vũ”, tên thì theo ý Đình An vẫn là tên thích hợp với Vũ gia nên không đổi.

“Thầy đã không còn làm quan từ lâu nhưng thẻ gỗ thì vẫn cần, phòng trường hợp có người làm khó dễ hai con. Hôm qua trong làng bỗng dưng xuất hiện hổ giữa ban ngày ban mặt, thầy và u con vô cùng lo lắng không biết hai con trên đường xảy ra chuyện gì, may thay là bình an vô sự trở về. Thời gian hai con tránh không nên một mình ra ngoài thì hơn.”

Nghe dặn dò của thầy, hai người con gái cùng lúc đáp “vâng” một tiếng. Vũ Hoài Nam gật đầu nói tiếp.

“Thầy đã hẹn đại phu chốc nữa sẽ sang bắt bệnh cho cái Nhi. Nghe đồn rằng ông ấy chữa bệnh có tiếng, không biết chừng lần này sẽ có hy vọng.”

Trong lòng Bình Nhi vô cùng cảm kích. Từ lúc biết cô bị chứng bệnh lạ, vợ chồng bọn họ không những không vì vậy mà xa lánh, trái lại còn nhận nuôi cô cùng dốc sức chữa trị cho cô. Tấm lòng của vợ chồng họ, cô không biết làm thế nào để đáp trả tương xứng, càng hổ thẹn vì bệnh tình của mình chỉ là giả mà thôi. Nhưng có điều lần này Mộc Kha đã bảo cô không cần phải đeo mạng, có nghĩa là chuyện cô được chữa khỏi hẳn là chuyện trong tầm tay.

Vũ Hoài Nam dặn dò mấy câu rồi rời đi. Mấy bữa nay cửa tiệm làm ăn khá khấm, Vũ đại nhân bận tối mắt, hiếm khi ở nhà như dạo trước. Kể ra đó cũng là chuyện tốt, việc bọn cô có thể làm để trả ơn cho Vũ gia đều đã làm hết sức rồi.

“Vậy bây giờ, em phải gọi chị là chị Phiến rồi nhỉ?” Như Y nhướn miệng cười đầm thắm, đôi mắt tinh lạng như rừng cây, đúng nghĩa ra dáng tiểu thư khuê các.

Nhớ lại hôm qua khi ba người trở lại chỗ Vũ tộc và An Lạc Độc sau khi đưa Mạn Quân về phủ an toàn, bọn họ liền gặp được Như Y. Khi thấy bọn họ, cô bé xinh xắn, ánh mắt trong veo bỗng chốc biến thành một cô nương yêu kiều, diễm lệ, ai thấy đều phải động lòng. Đứng sau lưng cô là một người trông khá bần thiêu, trông đầu tóc và quần áo không khác lắm người khác liền tưởng đến một tên ăn mày, nhưng tên ăn mày này nhìn kĩ lại là con gái.

“Lục cô nương có nhớ ra tôi không?” Như Y chậm rãi cất tiếng hỏi, đôi môi khẽ mỉm cười.

Bình Nhi quay lại nhìn Mộc Kha như thể muốn hỏi việc này là sao thì cô gái kia lại lên tiếng.

“Cô nên nhớ ra tôi vì lần trước chúng ta đã từng gặp nhau.”

“Ở đâu?”

“Thì... ở trong rừng đạo ấy, lúc tôi bị truy sát, cô đã cứu tôi đưa về chỗ Sơn Thần. Khi tôi tỉnh dậy, chưa kịp cảm tạ cô đã đi mất, sau đó tôi lại bị người của Vũ tộc truy đuổi, trúng phải tà thuật, hoá thành một đứa trẻ.”

“Ra là vậy.”

Dù rất ngạc nhiên nhưng Bình Nhi chỉ thốt ra được ba từ, cảm giác gần gũi như chị em ruột thịt trước kia giữa cô và Như Y, giờ đây đứng trước cô gái này bỗng chốc ta biến như bọt biển.

“Vậy bây giờ cô muốn thế nào?”

“Sao cơ?”

Bình Nhi nhẩn nại lặp lại, trong tâm không còn cảm giác lưu luyến, khẩn khít như trước nữa mà hoàn toàn lạnh nhạt như nước lã. Như Y có hơi khựng lại, ngỡ rằng cô sẽ hỏi thêm vài câu, ai ngờ lại dứt khoát tuyệt tình như vậy, mau chóng nở nụ cười.

“Tôi muốn trả ơn cô.”

“Không cần.” Bình Nhi giơ tay chối từ. “Qua những gì cô nói, chắc là bây giờ cô đã lấy lại được nguyên trạng rồi, Như Y lúc chín tuổi cũng không còn nữa, cô muốn đi đâu thì đi. Vũ gia chắc sẽ đau lòng mấy hôm, nhưng xét cô chỉ là con nuôi được nhận vài bữa, tôi nghĩ đâu sẽ sớm hoàn đó thôi.”

Mộc Kha trông thái độ cứng rắn của cô thì rất ưng ý, vội đưa tay tiễn người.

“Vũ cô nương, cái Nhi nhà tôi đã nói như thế, cô không cần miễn cưỡng ở lại. Cô sống tốt đã xem như báo đáp con bé rồi.”

Đoạn hán quay sang kính cẩn nói với chỉ huy An Lạc Độc có chuyện muốn bàn riêng thì lại bị ông ta từ chối thẳng.

“Có nó ở đây, ta tuyệt đối sẽ không bàn đại sự.”

Nói rồi ông ta liếc mắt gườm Đình An, chỉ thấy y lẳng lặng ngoảnh mặt nhìn sang hướng khác, vẻ mặt đầy tâm sự. Không cần nói, tất cả mọi người ở đây đều biết, người đàn ông cao lớn trông uy nghiêm, dữ tợn này chính là thầy của Đình An, Đình An chính là con ruột ông ấy. Nhưng sau này vì làm trái ý thầy mình, Đình An đã bị ông ấy đuổi đi, từ đó chu du khắp nơi, từ một vị tướng oai phong, lừng lẫy của An Lạc Độc trở thành kẻ tứ cố vô thân, lấy việc xem bói làm nghề kiếm sống.

Mộc Kha vừa định mở lời, Đình An đã vội chặn họng hẳn.

“Không cần nói gì cả. Tôi tự đi.”

“Cái Nhi, em cũng tránh mặt một lát. Anh có việc cần bàn với Trần tướng quân.”

Bình Nhi vâng lời tránh mặt nhưng Như Y và cô gái lem lốc đi theo cô ta vẫn được phép ở lại, không biết là có chuyện gì. Khoảng một nén hương sau, Mộc Kha mới trở ra, hơn nữa còn dẫn theo hai người nữa. Lúc này người của An Lạc Độc nhân lúc trời chưa tối cũng vội thoát lui, rầm rộ cưỡi ngựa nhảy qua một hồ đen khoét dọc, trở về yên giới.

Vũ Như Y cẩn trọng bước từng bước theo sau Mộc Kha, vẻ mặt vẫn kên kiệu như cũ, dăm dăm nhìn Bình Nhi. Bình Nhi vẫn bình tĩnh dõi mắt về phía hẳn, bản thân đã chuẩn bị sẵn tâm lý, chờ nghe hẳn nói.

“Bình Nhi, Như Y thật ra là Thánh nữ của Vũ tộc. Đáng lẽ cô ấy sẽ là người kế nhiệm mẫu thân mình nhưng lại có kẻ làm phản. Cô ấy ở cùng chúng ta lâu ngày ắt đã biết phần nào kế hoạch của chúng ta, không thể để cô ấy rời đi, chúng ta buộc phải giữ cô ấy lại.”

“Nhưng mới có mấy hôm, Như Y không thể tự dung trở thành một thiếu nữ thế này. Chưa kể chúng ta sẽ ở lại đây một thời gian dài, có dùng thuật biến hình cũng không giữ được lâu.”

“Chuyện này thì còn đợi cô lo? Ta đường đường là Thánh nữ Vũ tộc, ba cái pháp thuật cón con nào làm khó được ta?”

Như Y khoanh tay nói với giọng điệu cao ngạo, dường như còn có vài phần thách thức Bình Nhi. Tuy cô không nói gì, những người có thái độ như vậy lúc trước cô thấy đã quen nhưng Đình An lại thấy không vừa mắt, liền nói.

“Ta biết Thánh nữ Vũ tộc pháp thuật cao cường, không ai sánh nổi. Nhưng khi cô còn là một đứa bé rất ngoan ngoãn, lại biết nghe lời, tính tình cô bây giờ như thế không sợ vợ chồng Vũ gia nói cô bị tà nhập sao?”

“Ngươi nói cái gì? Nói ta bị tà nhập là có ý gì?” Như Y lập tức trừng mắt với Đình An, bóp chặt. “Các ngươi nghĩ các ngươi là ai? Chỉ là một đám tay chân của An Lạc Độc, sao có thể sánh với Thánh nữ như ta?”

Rồi cô ta lần lượt chỉ vào mặt từng người, nhếch môi cười bốn cợt.

“Ngươi đừng tưởng ta không biết các ngươi là ai. Một tên phản đồ của An Lạc Độc, một con chó của Cao tộc và cả... một dạ hồ chuyên mang xui xẻo cho người khác. Các ngươi nghĩ mình là ai? Dựa vào đâu mà dám nói ta chứ? Được đưa ta về là phước mấy đời nhà các ngươi. Ta chính là Thánh nữ của Vũ tộc! Là Thánh nữ!”

Cô ta bỗng lòng lộn như một con ngựa điên. Bình Nhi không hiểu, tại sao một cô bé đáng yêu, xinh xắn như thế mới đó lại biến thành một người như thế này, không có cái gì là lọt vào mắt, không có gì là lọt được vào tai, cứ như biến thành một người khác vậy.

Cách duy nhất để đối phó với những người như thế này là không làm gì cả. Cho nên cả ba chỉ ngấm ngầm trao đổi ánh mắt với nhau rồi âm thầm rút lui, bỏ Như Y lại. Như Y chỉ biết đứng trơ người nhìn ba người rời đi, mọi biểu lộ đều được đè nén lên đôi mắt bấy giờ đã hơi hoen đỏ. Tì nữ trông giống ăn mày theo sau cô ta tức giận thay chủ mình, vội mắng theo nhưng bọn họ đã bay đi xa.

“Chủ nhân, chủ nhân, phải làm thế nào đây? Nếu bọn họ không nhận chúng ta, chúng ta... chúng ta sẽ chết đấy!” Nữ tì nọ nửa đứng nửa quỳ, meo máo khóc với Như Y.

“Luu Nghi, em đứng lên đi.” Như Y nắm tay cô gái đỡ dậy, tuy nước đã chất đầy khoé mắt nhưng lệ không chảy, gương mặt vẫn vô cùng lạnh lùng. “Nhân cơ hội Vũ tộc vừa bị An Lạc Độc đuổi đi, em hãy trốn đi, sang đất Bắc. Ta nghe nói yêu quái bên ấy có thể mở được cửa Cửu Châu (1), em hãy đến đó sống, đến được đó rồi sẽ không lo bị Vũ tộc truy đuổi nữa.”

“Vậy còn chủ nhân? Người vừa chọc giận bọn họ, bọn họ không nhận người nữa. Nếu Vũ tộc mà biết ở đây người không có ai che chở, chúng sẽ lại tìm đến giết người!”

“Ta sẽ không sao, em đi đi.” Như Y liền ngoảnh mặt đi, che giấu dòng nước mắt vừa chực trào ra. “Em theo ta chỉ tổ phiền phức, vương vãi tay chân ta mà thôi. Đi đi!”

“Chủ nhân!” Luu Nghi gào lên, túm lấy áo cô.

“Đi!”

“Khóc lóc cái gì?”

Bỗng một tiếng nói vang lên, cắt ngang khung cảnh suối murót. Đình An từ sau rặng cây cười cười tiến lại, ánh mắt nhìn hai người như thể thích thú lắm. Bình Nhi cách Đình An một khoảng, Mộc Kha lại cách hai người họ một khoảng xa hơn, không lại gần mà chỉ âm thầm quan sát. Trời đã nhá nhem tối nên ngoại trừ Đình An đang đứng gần bọn họ thì Bình Nhi và Mộc Kha đứng dưới tán cây tối, người bên phải, người bên trái trông giống hệt như tượng đá, thoáng có chút lạnh lẽo, nổi da gà.

“Sợ chết như vậy thì cứ theo bọn ta. Ban nãy còn ra về làm gì?”

“Vũ tộc bây giờ rất loạn, lại xảo trá không thua Cao tộc, chưa giết được ta, chúng sẽ không chịu bỏ cuộc đâu.”

Nghe câu trả lời của Như Y, Đình An ngửa cổ bật cười, cười cho đã, anh quay mặt lại hỏi hai “tượng đá”.

“Hoá ra Thánh nữ sợ liên lụy chúng ta! Anh đây không sợ, hai người có sợ không?”

Từ trong rừng sâu thăm thẳm, một giọng nói văng vẳng vang lên, giọng còn lại hình như là tiếng cười.

“Chúng ta về thôi! Vũ gia bây giờ giàu như thế, không ngại thêm bát đĩa đâu.”

Vậy là mọi chuyện được giải quyết như thế.

Mặc dù đứng cạnh cô bây giờ vẫn là Như Y lúc nhỏ nhưng cảm giác không giống như trước, giữa hai người như có bức tường thật dày ngăn cách, làm thế nào cũng không trở về thân thiết như xưa nữa.

Sau khi đại phu đến khám thì bắt cho Bình Nhi than thuốc uống, dặn dò kĩ lưỡng rồi rời đi. Mai Hồng thay mặt chồng tiễn đại phu ra tận cửa chính, lo lắng hỏi.

“Con gái ta thế nào hả ông? Có trị được không?”

Đại phu gật đầu cười hiền, đáp.

“Bệnh của cô nhà trước đây tôi từng gặp qua nhưng biến chứng không lên đến mặt. Do trước đây có lẽ đã ăn phải thức ăn không tốt nên trong máu có sinh vật sinh sống làm da nổi mẩn khi tiết trời khắc nghiệt. Bà lớn yên tâm, tôi đã kê đơn thuốc cùng để lại ít thảo dược hiếm, uống thuốc đều đặn là sẽ khỏi ngay thôi.”

Mai Hồng nghe thế thì mừng hết lớn, vội cảm tạ đại phu nọ. Đến trưa Vũ Hoài Nam về, bà liền mừng rỡ báo tin cho chồng biết, đúng lúc có một người quen vừa săn được mấy con bò câu béo trong rừng đem biếu Vũ gia, ông liền lấy đó làm bữa trưa, sẵn dịp ăn mừng.

Thịt bò câu được đầu bếp trong nhà chế biến thành nhiều món: chiên, xào, cháo, canh... Khi thịt bò câu được bung ra, Mai Hồng vui vẻ gấp bỏ vào bát Như Y một miếng.

“Ăn đi con gái. Bình Nhi, con cũng ăn đi.”

“Dạ vâng...” Như Y đơ người nhìn những món ăn thịnh soạn bày trên bàn rồi lại nhìn miếng thịt trong bát cơm của mình, do dự cầm đĩa.

“Sao vậy con? Hay là ăn bát cháo bò câu này trước nhé!”

Như Y lăm lè không đáp, tay cứ siết chặt đĩa.

“Sao vậy? Trông con có vẻ không khoẻ. Có sao không?” Vũ Hoài Nam lên tiếng khi thấy người Như Y đỏ mồm hôi rùng rùng, mặt tái xanh.

“Dạ vâng. Lúc nãy dạo chơi ngoài vườn, không cẩn thận hình như bị trúng gió rồi ạ!”

Vậy là tức tốc, Mai Hồng cho người dìu cô về phòng nghỉ rồi lại gọi đại phu sang khám bệnh. Kết quả tuy không xấu nhưng cần phải để cô tịnh dưỡng mấy ngày. Mai Hồng nghe thế thì yên tâm nhưng Vũ đại nhân là ôm chút sầu muộn, nghĩ đến buổi yến tiệc ngày mai lòng càng không yên.

“Con bé đột nhiên trở bệnh như vậy, ngày mai làm sao tham dự tiệc ở Đình phủ chứ?”

“Ông ấy... Con cái bệnh hoạn ông không lo, lại đi nghĩ không đâu vậy.” Mai Hồng nhẹ nhàng quở trách.

“Bà nói cũng phải. Tôi hồ đồ rồi. Tôi cáo quan đã lâu, với nhân dân chỉ làm chút việc như muối bỏ bể, không biết tại sao Đình đại nhân lại cho gọi gia đình chúng ta. Chỉ e...”

“Chỉ e thế nào?”

“Chỉ e triều đình lo ngại tôi được lòng dân, tranh quyền với đức vua, miệng bọn gian thần không đùa được. Sợ là... Thôi để một lát tôi viết một lá thư gửi ông Trần nhờ ông ấy trông coi gia họ. Nếu tôi có mệnh hệ gì cũng sẽ cố gắng không làm liên lụy đến bà và sắp nhỏ.”

Mai Hồng chột roi nước mắt, ngược mặt nhìn chồng đầy quả trách. Tuy đã lường trước từ lâu nhưng bà lại không muốn nhắc đến chuyện này, càng không muốn nghe những chuyện không vui. Chồng bà như thế nào, bà là người hiểu rất rõ. Cách để không làm tổn thương sâu sắc một người chính là làm tổn thương người đó trước. Mấy năm nay ông vẫn luôn dùng cách đó với bà, nhưng lần nào nghe xong bà cũng rơi lệ, chỉ là nghe càng nhiều thì lệ càng ít đi thôi.

“Mong là lần này cũng như những lần trước, vạn sự bình an, gặp dữ thì hoá lành.”

*

Đình phủ trước giờ vốn đã xa hoa long lẫy nhất vùng, nay lại càng tráng lệ hơn, chưa kể lại còn nườm nượp khách khứa, kiệu chất đầy sân, xe ngựa xếp đầy đường, chen hết lối đi. Quà cáp không phải bàn cãi, cả phủ tuy rộng là thế nhưng lại không đủ chỗ chứa quà.

Vũ gia tuy bây giờ cũng thuộc hàng thương nhân giàu có nhưng không thể so bì với những vị quan lớn trong triều, thay vì những món quà xa hoa, quý hoá, Vũ Hoài Nam lại khiêm tốn hơn, chỉ tặng một bộ ấm bằng gốm men ngọc. Tuy bây giờ người trong và ngoài nước đều rất ưa chuộng sản phẩm thế này nhưng so với những món quà khác Đình phủ nhận được thì Vũ Hoài Nam lại bị nói là keo kiệt.

Nhưng không ngờ, trong số hàng trăm món đồ xa xỉ, Mạn Quân lại đặc biệt để ý mỗi bộ ấm ấy. Chiếc ấm tròn đơn giản nhưng bóng như ngọc, phủ bên ngoài một lớp men dày màu xanh mát, điểm xuyết một vài hoa văn nhỏ chạm rồng chổ tay cầm và nắm ấm trông vô cùng thanh tú. Bộ tách đi kèm nhỏ nhỏ bên ngoài trông cũng trang nhã như vậy nhưng để ý kĩ bên trong có chạm hoa sen xung quanh, đường nét vô cùng tinh xảo, hẳn phải là nghệ nhân xuất chúng lắm mới tạo ra được một tác phẩm như vậy.

Ngắm đi ngắm lại, anh liền gọi một người hầu lại hỏi về chủ nhân của món quà, khi nghe là Vũ đại nhân thì có chút bất ngờ, sau lại càng trân quý, thầm nghĩ: “Bình Nhi con gái ông ấy ta đã ưng ý, nay thấy cô ấy lại càng làm ta ngưỡng mộ hơn, chuyện này đúng là không uổng công ta.”

“Gia đình Vũ đại nhân giờ đang ở đâu?”

“Dạ sao ạ? Ý cậu là ông Vũ ấy ạ? Đang ngồi ở sảnh chính cùng những người khác chờ cậu ạ!”

Nghe rồi, Mạn Quân vui vẻ bước đi, không quên dặn dò gia nhân nọ cất hộ mình bộ ấm. Vừa bước vội, anh vừa gọi to.

“Nguyễn Khánh! Nguyễn Khánh!”

“Cậu gọi con?” Khánh hốt hải chạy đến khi nghe tiếng la như cháy nhà.

Không thèm ngoảnh mặt nhìn y lấy một, Mạn Quân bước một mạch qua các sảnh, băng qua sân sau vườn, vừa đi vừa phui phui quần áo.

“Trông ta thế nào? Có ổn không? Lúc nãy ngồi ngựa gấp về đây nên có hơi xộc xệch, tóc thế nào? Có rối không?”

“Dạ? Để con bảo một gia nhân đến chuẩn bị giúp cậu. Nói thật thì trông có hơi không chín chu.” Khánh hi hục cố bước cho kịp Mạn Quân.

Anh lườm y một rồi cười toe.

“Đúng là chỉ có ngươi dám nói thẳng với ta. Cũng được, gọi người nào có thẩm mỹ tốt một chút. Ta không muốn thành trò cười cho đám quan quyền háms lợi trong một ngày như hôm nay đâu.”

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh tự tin đi đến sảnh lớn, lúc này mọi người đã có mặt đông đủ, vừa trông thấy Mạn Quân, tất cả đều lập tức đứng dậy, niềm nở tăng bốc anh đến tận mây xanh. Đám người này ai cũng rõ Mạn Quân là con nhà quyền quý, có gia thế lại lắm tiền nhiều của. Thấy anh là Thị lang được đức vua hết lòng tin cậy, ban cho họ Lý, vì thường xuyên được cử đi sứ nên mọi việc lớn nhỏ trong phủ anh đều quán xuyến chu toàn dù tuổi đời còn trẻ, lại thường hay đi khắp nơi phân phát gạo, mỗi lần ra tay vô cùng rộng rãi, tiếng thơm vang xa. Mấy khi có dịp Đình phủ rộng cửa đón khách nên ai nấy đều sẵn dịp tranh thủ lấy lòng, kết thâm giao với gia đình lừng lẫy nhất nhì kinh thành này.

Mạn Quân niềm nở tiếp đón dù trong lòng biết rõ bụng dạ từng kẻ từng kẻ trong đây. Sổ sách mấy năm này Nhân Nghĩa đều báo hết cho anh biết, hoạch định thu chi, số tiền cứu trợ dân chúng so với ngân lượng triều đình phân phát bị ăn chặn thâm. Nếu không vì gần đây phụ hoàng đang đau đầu dẫn binh dẹp Man thì anh đã gom hết đồng bằng chứng mình thu được, cất chức hết bọn tham quan, nịnh thần.

Khi tất cả đã yên vị chỗ ngồi, mâm trên mâm dưới sắp đủ cả, mọi người bắt đầu nâng chén. Đang lúc vui vẻ, anh bỗng đứng dậy, cao giọng hỏi.

“Mọi người có biết vì sao hôm nay ta mời mọi người đến đây không?”

Tất cả đều nhìn nhau, có người thưa.

“Chúng tôi nghe bảo thầy cậu đây vừa được đức vua ban thưởng, gọi mọi người đến chung vui.”

“Ha ha... Ngài thật biết nói đùa. Nếu là tiệc của thầy ta, ông ấy đã không vắng mặt trong một ngày như hôm nay rồi.”

Mọi người lại nhìn nhau, thầm thì gì đó. Mạn Quân bắt cười, tự tay rót một chén rượu, nâng chén bằng hai tay, uống cạn rồi nói.

“Thật ra hôm nay ta gọi mọi người đến đây là vì muốn thông báo với mọi người một tin. Ta muốn cưới một trong số con gái các vị.”

Tiếng xì xào lại tiếp tục vang lên, bầu không khí bỗng trở nên phấn khởi hơn bao giờ hết. Vừa dứt lời, anh quét mắt nhìn qua một lượt những trụ cột đang có mặt ở đây rồi dừng lại ở phía Vũ Hoài Nam, hai mắt sáng ngời.

“Ông Vũ, ông thấy sao? Tôi nghe nói ông có hai người con gái, có thể gả cho tôi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bữa Tiệc Ở Đình Phủ

“Chuyện này...” Vũ Hoài Nam chần chừ một lúc rồi buông đũa đứng dậy, kính cẩn đáp. “Thưa, rất tiếc là không được. Hai đứa nó không phải con ruột vợ chồng tôi, không hiểu phép tắc, quy củ gì nhiều, vẫn còn phải dạy dỗ thêm. Huống hồ con gái lớn của tôi lại có bệnh, con út còn quá nhỏ. Mong Đình thiếu gia hiểu cho.”

Tiếng xì xầm bán tán này giờ mãi vẫn không tan, sau khi Vũ Hoài Nam dứt lời thì những âm thanh xung quanh lại càng làm người ta liên tưởng đến tiếng ve òn ào của mùa hè, nghe ít thì vui nhưng nghe nhiều thì thật nhức đầu.

“Thế còn những người khác thì sao? Phạm đại nhân, ta nghe nói cô hai nhà ông rất đẹp, lại tài giỏi hơn người, nghe danh đã lâu.”

Lập tức, Phạm đại nhân liền xua tay từ chối, một hai bảo đó chỉ là lời đồn, con gái mình còn kém, không xứng với Mạn Quân. Chưa chịu bỏ cuộc, anh tiếp tục hỏi sang những người khác thì đều bị khước từ thẳng thừng. Anh biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì. Sắp tới đức vua sẽ tổ chức tuyển tú nữ, họ đâu ngu gì gả con gái mình cho Mạn Quân chứ. Mặc dù anh giàu thì có giàu, lại tài hoa phong độ nhưng suy cho cùng chỉ là một cậu ấm, mười lăm tuổi đầu vẫn chưa có công danh gì nổi trội. Nói trắng ra, hôm nay bọn họ có mặt đông đủ ở đây đều là nhờ nể mặt thầy anh. Chưa kể phe phái trong triều nhiều vô số, trận chiến còn chưa đến hồi kết, cho dù Lý Nhân Nghĩa có mạnh thế nào, họ đâu biết liệu ông ta hay người nào khác sẽ là kẻ chiếu tướng.

Gả con gái cho nhà nào đồng nghĩa với việc chèo chung thuyền với người đó, thả rằng cho con gái họ thử vận may trong đợt tuyển tú nữ lần này còn hơn đánh cược một cách bừa bãi.

“Nào mọi người, không cần căng thẳng như vậy! Ta đùa chút vậy ấy mà!”

Mạn Quân cất tiếng cười phá tan bầu không khí đang dần âm ảm. Lời nói của anh như ngọn lửa thắp lên tinh thần bọn họ, chẳng mấy chốc bữa tiệc lại trở nên náo nhiệt.

Ở phòng khác, các bà các cô cứ ngó nghiêng sang phòng các ông, tò mò không biết bên ấy đang nói gì mà lại rôm rả như vậy. Riêng Mai Hồng lại đứng ngồi không yên, sự lo lắng lộ rõ trên gương mặt hiền từ. Trong khi đàn bà con gái xung quanh vừa thưởng thức món ăn, vừa trò chuyện rôm rả thì bà chỉ mong sao cho buổi tiệc chóng tàn, ngày đêm qua mau.

Bình Nhi gấp cho u mình một miếng thịt chấm sẵn nước mắm, ân cần nói.

“U ơi, u ăn đi, thầy sẽ không sao đâu.”

Mai Hồng bất ngờ quay sang nhìn đứa con gái lớn, hỏi nhỏ.

“Con biết? Ai nói cho con biết?”

“Dạ không ai nói cả. Do con tự đoán ra, thầy đã cáo quan, nay nhà ta lại được mời tham gia bữa tiệc chung với các quan lớn thế này...”

“Suyt!” Mai Hồng đưa ngón tay lên miệng một cách nghiêm nghị rồi lắc đầu thờ dãi. “Con là con gái, sao lại nghĩ những chuyện này làm gì? Phụ nữ có đức không nên có tài. Con nhớ kỹ điều đó. Chuyện vừa rồi không được nói với ai. Hiểu chưa?”

“Nhưng thầy Mộc vẫn thường bảo con...”

“U không biết trước đây con theo thầy cư xử thế nào nhưng đã vào nhà ta thì phải cư xử cho ra vẻ một tiểu thư khuê các. U không muốn nhắc đến việc này lần nữa, con ăn đi.”

Giọng Mai Hồng khi đáp rất nhẹ nhưng lại không dễ chịu chút nào, còn có chút lạnh lùng, xa cách. Bình Nhi biết mình đã lỡ lời nên đành im lặng tập trung dùng bữa. Nếu có Như Ý ở đây, bà ấy chắc chắn sẽ so sánh cô với con bé. Trước đây cô từng thắc mắc tại sao một bé gái xuất thân trong một gia đình bình thường lại có thể có được cung cách xử sự đúng mực như vậy, lại còn học hỏi rất nhanh. Giờ đây cô đã biết, hoá ra đầu chi là một bé gái bình thường mà bé gái thoát trông về ngoài mới chín mười tuổi ấy lại là Thánh nữ tương lai của Vũ tộc, nếu như người của Vũ tộc không làm phản sau khi u Như Ý mất, hẳn cô bé sẽ không lưu lạc đến mức này, trở thành một công cụ trong kế hoạch của các tộc, như cô.

Bản thân cô cũng không muốn trở thành công cụ, nhưng trong kế hoạch này, cô biết mục đích chính là tiêu diệt Cao tộc. Cô tự nhủ chỉ cần loại bỏ được

cái tộc đáng ghê tởm đó, trả thù cho u thầy và anh cả thì cô sẽ rời đi, đi đâu cô không biết, chỉ cần không còn ở trên mảnh đất Đại Việt này nữa thì có lẽ sẽ giúp cái quá khứ cứ mãi ám ảnh cô bị bỏ lại phía sau. Mà cô sẽ không đi một mình, sẽ đi với Mộc Kha. Cô không biết tâm tình hần từ trước đến nay như thế nào, hần là người đứng giữa, giúp tộc khác diệt tộc mình, hần có suy nghĩ như thế nào? Hần kẻ Cao tộc giết u hần, hần hận, nhưng dù sao hần cũng là ruột thịt của Cao tộc. Cho nên đi đến quyết định ngày hôm nay, hần đã bao giờ hối hận chưa?

Mộc Kha... Cao Minh Vệ... Rốt cuộc hần đang nghĩ gì trong đầu, dù là trong hoàn cảnh nào, tại sao hần cứ luôn mỉm cười hoà ái như vậy? Ước gì cô biết được con người thật của hần, ước gì...

“Ngọc Phiến, Ngọc Phiến!”

Mai Hồng huých nhẹ cùi chỏ vào cô, ra hiệu cho cô nhìn ra ngoài sân. Bấy giờ cô mới ý thức được mình không còn tên là Bình Nhi nữa mà là Ngọc Phiến. Mau chóng lấy lại ý thức, theo hướng u cô nhìn ra phía sân vườn ngập nắng liền trông thấy một thiếu niên cao ráo, bánh bao, vận trên mình chiếc áo sam đẹp đẽ đang đứng chăm chăm nhìn mình. Cô bất giác rụt cổ lại, né tránh ánh mắt phức tạp của anh.

“Cậu, cậu đang nhìn gì vậy ạ?”

Nguyễn Khánh đi theo sau tò mò hỏi, đoạn nhìn theo hướng Mạn Quân đang nhìn, chỉ thấy đàn bà con gái đang dùng bữa, có gì đang xem đâu, mà nhìn kĩ hình như phát hiện thiếu gia nhà y đang để ý một thiếu nữ trạc tuổi.

“Cậu, cậu thích cô ấy à?” Khánh hỏi thẳng.

Mạn Quân không thèm nhìn y lấy một, hừ mũi đáp, “Ta mà thích cô ta, ta đi bằng đâu.”

Nói rồi, anh thẳng lưng bước đi, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ đăm đăm như lúc nhìn cô ban nãy. Khi anh đi rồi, cả cái phòng ăn cứ rôm rả hết lên, bàn tán xem rốt cuộc ban nãy cậu Đình, thiếu gia hào hoa nhà này vừa để ý ai mà trông có vẻ suy tư như vậy. Riêng Mai Hồng thì tặc lưỡi, lắc đầu.

“Cậu Đình thì cậu Đình, ai lại khi không nhìn chăm chăm trong lúc đàn bà con gái đang dùng bữa như thế. Thật...”

Rồi bà lại quay sang nói nhỏ với cô con gái mặt mày lấm lét ngồi cạnh.

“Sau này nếu có gả con thì phải chọn một người có ý tứ hơn cậu ta. Ừm... Phải tốt hơn, tốt hơn. U đã nghĩ kĩ rồi, đợi con hết bệnh, bây giờ con mười bốn, sang năm hoặc năm tới nữa có thể lấy chồng rồi.”

Bình Nhi nghe thế thì giật thót nhưng không dám quá mạnh động, vội gác đũa, nắm tay Mai Hồng.

“Kìa u... Con mới về nhà mình không bao lâu, chưa kịp trả hiếu cho u thầy, nào đâu dám nghĩ tới chuyện đó. Hay là... Hay là... Thầy u cho là con phiền phức quá nên không muốn con ở cùng thầy u nữa không?”

“Cái con bé này, con nói bậy bạ gì vậy? Phải thương con thì thầy u mới nhận nuôi con, sao con lại tự ti như thế? Mạng thầy u là do con cứu, thầy u cũng chưa nuôi con được bữa nào, con đâu cần phải báo hiếu. Mấy hôm này u bắt con học thêu thùa, nấu ăn là vì để sau này con có lấy chồng, không phải chịu thiệt thòi. Cũng không vì con về nhà ta ở mà bỏ lỡ việc chung thân đại sự của một đời con gái. Con hiểu không?”

“U đừng nói thế, nếu không nhờ thầy u không ngại gian lao tìm người chữa trị, con đã không được như hôm nay. Nhưng u ơi, con xin u, cho con được sống ở nhà mình lâu lâu một chút để kịp chăm sóc thầy u, u nhé!”

Mai Hồng chớp chớp mắt ra chiều khó xử rồi cũng gật đầu cười hiền từ.

“Ừ, để u về nói lại với thầy. Chỉ sợ con thiệt thòi.”

“Con không sợ. Được sống với u thầy, con không thấy thiệt thòi gì cả.”

“Được rồi, tiếp tục dùng bữa đi con. Mọi người sắp ăn xong cả rồi kìa.”

Sau khi mọi người trong phòng nhỏ dùng bữa, gia nhân trong nhà liền xuất hiện dọn hết mâm bàn. Theo chỉ dẫn của gia nhân trong nhà, mọi người được đưa sang hoa viên ngắm cảnh. Lúc đầu ai cũng phản đối vì đang đông lạnh lẽo, hoa đã rụng, sen đã tàn, lấy đâu ra cảnh để thưởng thức. Nhưng gia nhân trong nhà chỉ cười và bảo mọi người đi theo nên ai nấy đều miễn cưỡng giắt tay nhau đi.

Đình phủ rộng lớn, ai cũng đi mãi cả chân mà vẫn chưa đến nơi. Băng qua mấy dãy nhà mái ngói xanh trắng lẹ, vòng sang mấy khúc hành lang quanh co trong hẻm lại phải băng qua một khu vườn hoang, cây cối thưa thớt lại nhuộm màu lạnh lẽo nên tất cả đều có chút lo sợ.

“Này, đằng ấy không nhầm đường ấy chứ? Sao trong phủ lại có nơi tòi tàn, vắng vẻ như vậy?” Một người trong số những phu nhân quyền quý lên tiếng.

“Dạ không nhầm đâu ạ! Con ở phủ này làm việc đã ba năm rồi, các bà các cô cứ yên tâm theo con ạ! Sắp đến nơi rồi ạ!”

Mọi người nghe vậy thì cũng im lặng, xoa xoa hai tay vào nhau để giữ ấm. Mai Hồng cũng có chút lo lắng, quay sang nhìn Bình Nhi, trông cô vẫn bình tĩnh, lại nhớ đến bản lĩnh của con gái mình trước đây nên cũng yên tâm phần nào. Dù sao họ cũng ở trong khu vực Đình phủ, những người này đều là vợ và con của quan chức quyền quý, ai dám làm gì họ chứ.

Bình Nhi cẩn thận đi u bước qua con đường đất đá gồ ghề, khung cảnh xung quanh hoang tàn hơn rất nhiều, chẳng có gì là giống với Đình phủ cả, lại nhớ mấy hôm ở Mộc phủ, Mộc Kha có kể lúc Đình phủ mới được dựng, Đình gia về ở không lâu thì cách hôm lại có trộm cướp. Thăng Long khi ấy mới được lập nên nên rất loạn, khi chưa trở thành kinh đô Đại Việt, chỗ này là nơi chứa chấp lưu dân cùng những kẻ nghèo khổ, thiếu thốn. Việc những người giàu ở Hoa Lư theo đức vua về đây định cư như miếng mỡ trong mắt mèo vậy. Ban đầu chưa ai ý thức được điều này nên cũng chẳng đề phòng gì, mà Đình phủ là nạn nhân lớn nhất. Thế nên việc người Đình gia cứ cách tháng là đi phân phát thức ăn cho người nghèo đói, có người nói là họ có lòng từ bi, có người nói họ muốn phô trương thanh thế. Mà đúng thế thật, thậm chí cổ đô Hoa Lư, người ta còn biết đến Đình phủ.

Nhưng trộm cướp thì có kẻ bắt đắc dĩ, có kẻ lại có sẵn dã tâm, xem trộm cướp là miếng cơm nuôi thân. Hôm nay Đình phủ mở tiệc chiêu đãi người giàu, quả là miếng mồi béo bở.

Nhưng chuyện này chỉ có mỗi Bình Nhi nghĩ tới. Lúc trước ở doanh trại bọn người Hán cũng được nghe nhiều chuyện trên đất của bọn chúng. Ở bên ấy còn lâu mới có chuyện đi ngủ không cần đóng cổng như bên này, sơ suất một chút là mất gà mất chó, mất mạng cũng là chuyện thường. Có điều đã rất nhiều năm trôi qua rồi, Bình Nhi không rõ con người đã trở nên tốt hơn hay xấu đi nữa, hoặc có thể do cô nghĩ nhiều thôi.

Đột nhiên có người bảo muốn đi về, rồi càng thêm nhiều người nữa. Khi bọn họ chưa kịp ngoảnh đầu lại thì từ trên cây bỗng có người phóng xuống, dùng vũ khí không chế hết tất cả bọn họ. Tiếng la hét vang lên thất thanh nhưng chưa được bao lâu thì bị một tên cướp dọa cho xanh mặt.

“Con la nữa tao cắt lưỡi!”

Rồi hắn tiến lại gần gia nhân kia, ngông nghênh hỏi.

“Sao rồi, đủ cả chứ?”

“Yên tâm, giữ lũ này làm con tin, tiền chuộc đủ để các anh tiêu xài cả đời.” Gia nhân kia nghiễm nhiên đáp.

Nói xong, cả bọn phá ra cười. Từ trong đám người bị bắt, bỗng một người đàn bà ăn mặc sang trọng chỉ tay vào gia nhân nọ quát.

“Thì ra là mày! Mày đồng lõa với bọn cướp! Chồng bà mà biết thì mày sẽ không yên đâu!”

Tên gia nhân liếc mắt nhìn bà ta một rồi thì thầm với tên đầu sỏ đứng đối diện. Hắn nhìn y phì cười rồi ra hiệu cho hai tên đàn em kéo bà ta đi.

“U ơi! U! Các người thả u tôi ra! Thả ra!” Cô gái đứng cạnh người đàn bà ra sức kéo tay u mình, khóc lóc la gào.

Tên cầm đầu bỗng lại gần cô gái, dùng ánh mắt dung tục lướt qua người cô rồi chỉ tay ra lệnh cho bọn đàn em.

“Đưa nó đi luôn đi! Tụi mày đừng có đụng gì, chốc nữa tao xử trước!”

Dứt lời, hai tên đàn em khác liền đi đến kéo cô gái. Người đàn bà la khóc níu lấy tay cô gái thì bị một tên đứng gần thô bạo tát cho một đổng người. Khi hai người họ bị giải đi, những người khác chỉ biết ngồi co cụm với nhau thút thít, không dám làm gì mạnh mẽ.

Mai Hồng nắm chặt tay Bình Nhi, tay và cả người bà run bần bật, mồ hôi lạnh ướt cả lòng bàn tay, đủ để thấy rõ bà đang sợ hãi thế nào. Thế nhưng, trái với thái độ sợ sệt của những người khác, Bình Nhi lại rất bình tĩnh, cô chăm chú quan sát từng kẻ như để lưu lại hết gương mặt của bọn chúng vào trong đầu, ánh mắt gọn đục trở nên lạnh lẽo.

Hành động khác thường ấy của cô bị tên cầm đầu chú ý. Hắn hạ cái rìu đang vát trên vai chống xuống đất rồi chỉ thẳng vào mặt cô.

“Mày... Ra đây.”

“Con ơi...” Mai Hồng giật mình siết chặt tay cô, lắc đầu nhìn bọn cướp. “Xin đừng bắt con tôi. Tôi xin các ông!”

“Đừng nói nhiều! Tụi mày lôi nó ra đây!”

Một tên đàn em đứng gần cô nhát hung hăng xô Vũ phu nhân ngã nhào ra đất.

“U!” Bình Nhi vội chạy đến đỡ bà.

“Mày đi theo tao!”

Tên đàn em túm lấy áo cô định kéo đi nhưng chưa kịp làm gì đã bị cô đá bay ra xa. Những người khác trở mắt nhìn cô. Chỉ một cú đá trông bình thường mà tên cướp lại vắng như một hòn đá.

“U ơi! U có sao không?” Mặc kệ những kẻ khác, Bình Nhi lo lắng đỡ Mai Hồng dậy.

Quá bất ngờ, tên cầm đầu cùng những người khác chết trân tại chỗ. Mãi khi cô dìu Vũ phu nhân đứng dậy, bọn chúng mới lại nhào vào lôi cô đi. Lúc này Bình Nhi không nhẫn nhịn nữa, trực tiếp dùng tay nắm thẳng vào cổ một tên đang lao đến, đoạt gậy gỗ trên tay hắn rồi phan vào đầu tên đứng cạnh làm cho hắn bất tỉnh.

Tên cầm đầu kinh hãi trở mắt nhìn cô rồi hùng hổ ra lệnh cho lũ đàn em.

“Chúng mày nhìn cái gì? Xử nó cho ông!”

Chỉ một tiếng hô, cả đám đàn ông mười mấy tên cùng một lúc vung vũ khí lao vào một cô gái nhỏ nhắn chỉ cao vừa quá vai bọn chúng. Nhưng ngoại hình không đi đôi với năng lực. Cô thoăn thoắt đạp lên cây cao đứng cạnh, trở mình giáng vào đầu một tên. Máu từ đầu và lỗ tai hắt bắn ra khiến đám đàn bà con gái la hét khiếp đảm.

“Còn đợi gì nữa? Mau chạy đi!” Bình Nhi sốt ruột hét.

Nghe tiếng thúc giục của cô, nhân lúc cả lũ cướp đang tập trung vào Bình Nhi, ai nấy đều thi nhau bỏ chạy. Họ phải chạy về báo tin để gọi người đến cứu, không có con tin cô sẽ dễ dàng ứng phó hơn nhiều. Trong khoảnh khắc, gương mặt cô hiện rõ sự hãi hùng đầy khó hiểu nhưng rồi mau chóng tắt vụt đi khi thấy Mai Hồng còn đứng trông người ra đó.

Bình Nhi cầm gậy gỗ đục vào mũi và mặt một tên, dùng hết sức đánh thẳng vào đầu hắn. Chiếc gậy gãy tan tành, cô lại hét.

“U! Chạy đi! Chạy đi u!”

Mai Hồng dù đang rất sợ hãi vẫn mím môi nhìn cô lắc đầu, nước mắt lăn dài trên má. Phát giác mẫu thân cô vẫn còn có mặt ở đây, một tên cướp bỗng đổi hướng nhắm thẳng về phía Mai Hồng. Hấn giờ cao thanh đao sáng loáng giáng thẳng xuống đầu bà, Mai Hồng chưa kịp hét lên, tên cướp đã bị đánh trọng thương nằm lăn một chỗ.

“Làm thế nào mà nó...” Tên đầu sỏ sững sờ nhìn cô.

Rõ ràng lúc này hắn thấy cô bị đàn em của hắn bao vây, làm sao trong chốc lát có thể xuất hiện ở chỗ kia chứ?

“U chạy đi! Mau chạy về báo tin cho mọi người đi!” Bình Nhi nóng lòng giục bà.

Mai Hồng kiên quyết lắc đầu, nhăn nhó khóc, “Không được, con là con gái u. U không thể bỏ con!”

“U mà ở lại thì hai người sẽ cùng chết!”

Bình Nhi chưa kịp nói hết thì một viên đá bóng bay sượt qua đầu cô. Liên kế sau đó, một vật nhọn dài lao thẳng về phía Mai Hồng. Lập tức, cô dùng tay đẩy Mai Hồng ra, tay còn lại mạnh mẽ hất văng vật đó, để lại trên cánh tay một vết cứa sâu, máu từ vết thương mon men chảy xuống cổ tay. Mặt đất sỏi đá dưới chân cô liền nhuốm đỏ.

“Cái Phiến!” Mai Hồng hét lên.

Từ đằng xa, người đàn bà và cô con gái bị bắt đi vừa chạy bỗng thất thểu chạy ra.

“Vũ phu nhân!” Người đàn bà run rẩy gọi Mai Hồng.

“Hai người giúp ta đưa u chạy với! Nhanh lên đi!”

Hai người nọ rầm rập gật đầu rồi kéo tay Mai Hồng rời khỏi. Mai Hồng vừa khóc vừa đi theo hai người họ, bịn rịn quay lại nhìn con gái mình. Người vừa đi không bao xa, Bình Nhi lập tức triển khinh công, bay thẳng lên lùm cây cao. Bọn cướp ngỡ ngàng trông như gà mắc thóc rồi lại nhìn sang đại ca của bọn chúng, thấy hắn cũng đang trợn mắt há mồm không nói nổi lời nào.

“Đại ca! Làm sao bây giờ?”

“Leo lên cây! Tụi mày leo lên cho tao! Phái bắt cho bằng được à! Tụi bây! Xông hết lên!”

Cả đám liền vất vũ khí vào quần rồi bám người vào thân cây. Nhưng chưa leo được bao xa thì hết người này lại người khác rơi xuống. Thân cây thẳng tắp lại không có điểm tựa, cây dừa còn dễ leo hơn nhiều.

Khi cả lũ còn đang chật vật quanh gốc cây thì từ trên cao, một vật sáng chói bỗng găm thẳng xuống mặt đất với tốc độ kinh hoàng, thổi bay hết những người đứng xung quanh. Bình Nhi thả người đáp xuống, đưa tay rút vật đó ra. Kim Quang kiếm vừa được nhấc lên, bắt được ánh nắng thì run bần bật như biểu lộ sự thỏa mãn. Kiếm khí vàng chói như hơi lạnh toả ra, lưỡi kiếm sáng choang. Cô hào hứng vung kiếm, kiếm không chạm người mà quét qua kẻ nào thì trên người kẻ đó liền để lại dấu tích bị chém, quần áo rách bươm. Ai cũng kinh hãi, cho là đã gặp phải người bọn chúng không nên đụng độ, từ mảnh thú hung hãn bỗng như hoá sung, rụng như mưa, không ai dám tiến lên nữa cả.

“Đại ca! Em chịu... Nó như không phải người vậy!”

“Đừng đấy anh! Bọn em thua... Anh lên đi!” Một tên khác xúi giục.

“Chúng mày! Được! Để tao!”

Nói rồi, tên đầu sỏ vừa gào vừa lao đến. Hấn vung rìu chém nhưng cô mau chóng né được, chỉ không ngờ có sau lưng mình có một kẻ phục sẵn, đợi lúc cô thiếu phòng bị thì đâm có một nhát. Khi cô định nâng kiếm đỡ thì lưỡi kiếm đã gần kề, trước mặt cô tên tướng cướp lại vung một chiếc rìu bổ cùi đây

man rợ, trong tình cảnh này cô chỉ có thể dùng phép làm cả hai bắt động, nhưng như vậy sẽ bị lộ thân phận. Nếu cô bị lộ thân phận, cô sẽ phải giết hết những người chứng kiến cảnh ấy, nghĩa là giết hết đám lưu manh đáng chết này.

Nghĩ rồi cô thấy mạng mình vẫn quan trọng hơn, bèn giang hai tay định chạm vào chúng thì bất ngờ hai thanh kiếm bỗng từ đâu phóng đến xẹt ngang tay hai tên cướp khiến chúng chới với bật ngược ra sau. Chiếc rìu chuẩn bị rơi xuống đầu cô thì bỗng một người lao đến ôm cô ngã nhào ra đất, dùng tay ấn cần đỡ phía sau đầu cô, tránh cho cô bị va đập.

Người dịu dàng và xuất hiện cứu cô đúng lúc như thế chỉ có thể là Mộc Kha nhưng khi cô ngước lên thì chợt nhận ra không phải.

“Không sao chứ?” Mạn Quân lo lắng cúi xuống nhìn cô rồi quay đầu lại nhìn lũ cướp.

Đằng sau lưng anh, cô nghe thấy tiếng đánh nhau. Chắc là anh đã dẫn người tới, đoán chừng không bao lâu sau, bọn cướp sẽ bị bắt gọn ghê.

Quả nhiên, không quá nửa nén nhang, bọn cướp đã quy hàng. Tất cả bị gô cổ trói quỳ thành hàng tại chỗ. Mạn Quân bước qua một lượt nhìn kỹ gương mặt từng người, không thấy ai quen cả thì mới sinh nghi, cất tiếng hỏi.

“Ai là thủ lĩnh?”

Cả đám lên lút nhìn nhau, một tên lên tiếng.

“Ta!”

“Tốt lắm! Đây ông chủ, ai chỉ ông lối vào đây vậy?”

“Bọn ta tự vào.”

“Xâm xí! Đừng hòng lừa ta, chỗ này hoang vắng nên ta cho người đặt rất nhiều bẫy. Nhất định phải có kẻ dọn đường sẵn thì các ngươi mới thuận lợi vào đây được. Nói! Là ai?”

Tên cầm đầu nhất quyết không nói. Hết cách, Mạn Quân đành ra hiệu cho Khánh. Khánh gật đầu, định tiến lại chỗ tên đầu sỏ thì Mạn Quân liền ngăn cản.

“Ấy đừng... Chọn tên nào nhát gan chút. Đỡ tốn nước bọt.”

Khánh nghiêm túc gật đầu, đảo một vòng xem mặt từng tên, cuối cùng chọn ra một tên trông to con nhất bọn nhưng hai tay thì lại đang run lấy bầy.

“Ngươi, mau nói ai dẫn các ngươi vào đây? Nếu khai ra sẽ được giảm tội.”

Tên ấy lên lút nhìn Khánh rồi lại nhìn sang đại ca của mình, tên ấy lườm một phát, hần tuyệt nhiên không dám nói nửa lời. Khánh hừ mũi quay lại nhìn Mạn Quân, thấy anh gật đầu một, y ngăn gọn hạ lệnh.

“Và mồm.”

Hai người đứng sau Khánh vâng một tiếng rồi đi đến thay phiên nhau tát vào mặt tên cướp kia.

“Không được dùng, và tiếp cho ta!”

Khánh nghiêm nghị quát, giọng nói lạnh như tiết trời đông lạnh khi ấy bất giác khiến Bình Nhi rùng mình. Cô bấu hai tay vào nhau định xoa cho ấm thì vô tình chạm phải vết thương. Cô khẽ thốt lên, âm thanh bé bé ầy ầy lọt vào tai Mạn Quân. Anh liếc mắt nhìn cánh tay đỏ thẫm được buộc sơ bằng miếng vải trũng màu với bộ quần áo anh đang mặc, băng quơ hỏi.

“Có cần ta xé nốt tay áo còn lại băng cho cô không?”

“Không cần đâu, giờ tôi về nhà gọi đại phu đến khám là được rồi.”

Nói rồi cô toan bỏ đi thì bị Mạn Quân chặn lại, lý sự.

“Ai cho cô đi? Cô phải ở đây đợi bọn chúng khai ra chủ mưu, cô nhận diện rồi mới được phép đi.”

Bình Nhi nhũn mảy nhìn tên cướp bị vạ bán sống bán chết mà vẫn không khai, bèn châm biếm nói với Mạn Quân.

“Đợi ngài tìm được chủ mưu, tôi chưa kịp nhận diện đã chết vì mất máu rồi. Tôi thấy cách này không khả thi, hay là vậy, lúc này không phải có một mình tôi thấy mặt giả nhân đó. Giờ ngài hỏi những người đi cùng tôi ban nãy rồi nhờ họa sĩ vẽ lại gương mặt tên ấy là xong chuyện thôi. Không cần tra khảo nữa, dù gì chúng cũng chẳng chịu nói. Giải quyết xong rồi, Đình công tử, tôi xin phép về trước.”

“Khoan đã.” Mạn Quân thôi chống cằm suy nghĩ, tiếp tục chặn trước mặt cô, phân bua. “Ta thấy cách này của cô cũng hay, nhưng ngặt nỗi bây giờ chẳng ai còn đủ bình tĩnh ngồi miêu tả mặt mũi hung thủ để vẽ lại cả, còn bạn khóc lóc đằng kia. Chỉ còn mỗi... Cô...”

Bình Nhi trợn mắt thờ hất ra, cổ nén cơn đau đi lại chỗ bọn cướp. Thấy cô bước đến, bọn chúng đột nhiên giật thót, luống cuống né né tránh tránh, không dám đối mặt trực diện với cô. Không ngờ mới thấy chút chuyện lạ, cô chưa kịp làm gì nhiều mà chúng đã sợ như vậy, thế mà cũng đòi làm cướp.

“Các người làm gì vậy? Các người là cướp sao lại sợ tôi? Tôi không ăn thịt các người, các người không cần sợ. Ai cũng thấy rồi đấy, tên gia nhân các người cố sống cố chết không khai đã bỏ các người chạy thoát thân một mình rồi đấy. Việc gì mà phải nghĩa khí với hắn làm gì?”

“Bọn ta không nghĩa khí, hắn nói nếu bị bắt chỉ cần không khai ra hắn, hắn sẽ tìm cách giúp bọn ta trốn thoát!” Một người bỗng lên tiếng.

“Thằng Cạp! Mày muốn chết à?” Tên đại ca nghiêng răng quát tháo. “Đúng là ngu như bò!”

“Cậu ta không ngu đâu, phải nói là rất thông minh.” Mạn Quân từ phía sau chậm rãi bước đến, tiện tay nhặt một hòn sỏi dưới chân, vừa ngắm vừa nói. “Tra khảo chỉ là cho có, nếu đã xác định được là người Đình phủ, ta cho gọi tất cả tôi tớ trong nhà ra kiểm tra là xong. Nếu thiếu mất ai thì hắn chính là đồng lõa, nếu còn có mặt hắn, các người không khai ra, hắn sống, các người thì phải chết. Ta nhân từ, độ lượng mãi nhưng kẻ nào cũng lòng tham vô đáy, xem Đình phủ này là mỏ vàng, lười biếng bắt mình, thay phiên nhau trộm cướp! Vụ việc hôm nay đã đánh động tới người nhà của các quan lớn, ta không cho qua, bọn họ không cho qua, các người chỉ có đường chết! Không những vậy còn phải lục tung góc ngách cả nước Đại Việt này, tìm cho được người nhà các người an táng theo để dân chúng lấy đó mà xem gương mới phải tội. Ngược lại nếu khôn ngoan nói hết sự thật, ta không những giúp các người giảm tội mà còn giúp các người tìm một công việc đăng hoàng để các người lo cho gia đình. Thế nào?”

Nghe đến đây, tất cả đều có vẻ lo sợ, điều kiện Mạn Quân đưa ra cũng rất có lợi cho bọn họ. Dù là cướp nhưng không ai tự dưng có mặt trên cõi đời này, đều được thai nghén chín tháng mười ngày, đều có u thủy, đều có người thân. Làm cướp có thể là bất đắc dĩ nhưng người nhà thì họ vẫn phải bảo vệ.

“Tôi khai tôi khai! Người dẫn chúng tôi vào đây là một người tên Đậu. Mấy hôm trước hắn tìm đến chỗ chúng tôi nói là có vụ làm ăn lớn, nói đã chán làm tôi tớ, muốn kiếm chút bạc trốn đi thật xa. Hôn nữa, hắn còn đặt trước tiền cho chúng tôi, bảo sau khi bắt người tống tiền thì đổ hết tội lên đầu Đình thiếu gia.”

Mạn Quân đóng tai lắng nghe từng lời tên ấy nói, ngay tắp lự gật gù.

“Hoá ra là nhắm vào ta. Thế hắn cho các người bao nhiêu?”

“Một rương tiền đồng, chúng tôi để ở chỗ ở.”

Tức khắc, Mạn Quân phái Khánh áp giải một tên cướp dẫn đường, đột phá sào huyệt. Sau khi tìm thấy rương tiền, Khánh cho người tải lên xe bò chở về Đình phủ, kiểm tra kỹ lưỡng số tiền.

“Bẩm cậu, con đã xem xong, nhìn sơ khoảng một trăm quan tiền ạ! Tất cả đều là Thuận Thiên đại bảo (1).”

Mạn Quân nhũm mày thắc mắc, “Rương to lắm sao?”

“Vâng, có những năm rương, có điều, rất có thể là tiền giả. Trong thời gian này ít nghe vụ trộm cắp lớn nào, cùng lắm là vài ba vụ lẻ tẻ, gộp lại chưa tới năm tiền. Cho dù là gia nhân ở lâu nhất trong phủ ta, trong suốt năm năm, không tính chi tiêu, nhiều lắm cũng chỉ tích góp được năm quan tiền.”

“Hừm... Năm năm cho năm quan tiền, vậy một trăm quan tiền trong thời gian đó là không thể.” Mạn Quân nhíu mày rồi bật cười nói với Khánh. “Khánh, người mau đưa chúng đi giám định, không chừng lần này chúng ta không chỉ phá được một vụ cướp mà còn phá được một đường dây đúc tiền giả nữa.”

(1): Đồng tiền được in theo niên hiệu Lý Thái Tổ lúc bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đề Nghị

Mai Hồng đứng ngoài phòng chờ, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Vũ Hoài Nam đứng cạnh an ủi vợ, mắt cũng không ngớt ngóng vào bên trong.

Cửa hé mở, một người đàn ông tóc hoa râm bước ra, tay xách theo một hộp gỗ hình chữ nhật, vuốt vuốt râu nhìn vợ chồng Vũ đại nhân.

“Ông Vũ bà Vũ không phải lo lắng nữa, vết thương tuy sâu nhưng may được cầm máu kịp lúc, tôi đã băng bó kỹ lưỡng, những ngày này nên tránh ăn rau muống gây ngứa mủ cũng như thức ăn có đặc tính nóng như thịt gà, gạo nếp, tránh cả thịt bò, thịt chó, trứng cùng các thứ đồ tanh như hải sản thì da thịt sẽ theo ngày tháng lành lặn, không để lại sẹo.”

“Cảm tạ đại phu!”

Đại phu vừa đi khỏi, hai vợ chồng liền đẩy cửa vào thăm cô. Được một lúc, ngoài hành lang chợt có tiếng người, người đó không ai khác là cậu cả của cái phủ này, người tổ chức buổi tiệc hoành tráng và cũng là người bắt được bọn cướp, giải vây cho cô kịp thời – Đinh Mạn Quân.

Hai bên cúi chào nhau. Trao đổi vài câu, Mạn Quân bỗng mời Vũ Hoài Nam ra ngoài nói chuyện. Thính lực Bình Nhi tốt nên định nghe lén một chút, nào ngờ hai người họ kéo nhau đi dạo một khoảng xa nên cô chẳng thu thêm được tin tức gì.

“Lúc này con nghe đại phu dặn rồi đấy, phải kiêng ăn đủ cả.” Mai Hồng rung rung nhìn con gái, nhẹ vuốt tóc cô. “Lần sau không được mạo hiểm tính mạng như thế nữa nghe không con? Nếu con có gì thì u...”

Nói rồi, Mai Hồng đưa khăn tay chấm nước mắt, bịn rịn nói.

“U không chịu được nỗi đau mất con lần nữa đâu.”

Bình Nhi thấy Mai Hồng rơi lệ thì vội an ủi bà, luôn miệng nói sẽ nghe theo lời bà, cùng cảm thấy thương xót cho bà. Bản thân cô hiểu hơn ai hết nỗi đau ấy sâu sắc đến cỡ nào, tột cùng bị ai đến nhường nào bởi chính cô cũng đã từng trải qua. Dù rằng giờ đây vết thương ấy đã lành hẳn nhưng mỗi khi nhớ lại không khỏi khiến bản thân bủn rủn khóc rơi lệ.

Nghỉ ngơi đến chiều, cả nhà cô được xe ngựa của Đinh phủ đưa về, còn cả mấy cận vệ được phái đi theo bảo vệ ba người suốt dọc đường. Khi về đến phủ, Vũ Hoài Nam có ghé ngang phòng cô để thăm hỏi cũng như để nói với cô vài chuyện.

“Trưa này Đinh công tử có nói riêng với thầy rằng muốn con đứng ra làm chứng vụ việc lần này.”

“Thưa thầy, cướp đã bắt, chủ mưu đã chạy, vậy còn cần con làm chứng chuyện gì nữa ạ?”

“Đã bắt được chủ mưu rồi.”

“Nhanh vậy sao thầy? Còn chưa hết một ngày.”

“Lúc này cho gọi các gia nhân tập trung hết ở sân, để những người đi cùng u và con ra nhận mặt. Đã chỉ ra được thủ phạm rồi.”

“Thế nó có nhận tội không hả thầy?”

Thầy cô chấp tay ra sau, nói với giọng suy ngẫm, “Không nói gì cả. Tất cả mọi người đều chỉ đích danh nó, nhưng nó thì lảng lạng không nói gì.”

“Vậy thì lạ thật thầy ạ!” Bình Nhi chống tay nghỉ ngơi. “Bắt cóc lộ mặt, còn không chịu chạy trốn mà vẫn ở lại phủ. Rốt cuộc hẳn có mưu đồ gì? Có khi nào là bắt lầm người không hả thầy?”

“Thầy cũng thấy lạ nhưng các bà các cô có mặt đều đinh ninh là hắn. Tạm thời Đinh công tử vẫn trời hấn ngoài sân, chưa giao quan phủ vội.”

“Con thấy ít ra nên báo quan để quan giải quyết, để vậy không ổn thầy ạ! Và lại trong chuyện này còn nhiều khuất mắt.”

Vũ Hoài Nam thở hắt, đoạn chỉ tay vào cô nhắc nhở.

“Con ấy, cái Phiến. Ở nhà thầy u hiểu tính con, con muốn tranh luận chuyện lớn chuyện nhỏ gì với thầy cũng được. Có điều ra ngoài phải cho ra dáng một cô cả, không được tụ tập với mấy bà tám bàn tán lung tung. Cái miệng hại cái thân, con phải nhớ cho thầy.”

Bị thầy răn, Bình Nhi mau chóng cúi đầu đáp, lòng có chút bối rối.

“Dạ vâng con nhớ rồi ạ! Con không dám để thầy phiền lòng.”

Vũ Hoài Nam gật đầu rồi vỗ vai cô, “Thầy không trách con. Thầy Mộc thì thoảng ghé đây uống trà với thầy đã căn dặn hết rồi. Thầy hiểu ‘gang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’. Con theo thầy con học đạo bao nhiêu năm nay, trèo đèo lội suối, sống cuộc sống dân dã thầy u hiểu cả, đã quyết định nhận con làm con tức cũng đã chấp nhận tính con nên con chớ có nghĩ nhiều. Kể ra thầy Mộc không có công sinh nhưng đã có công nuôi dưỡng con khôn lớn đến ngày hôm nay, khi nào vết thương lành hẳn, con hãy mang ít quà thầy u chuẩn bị sẵn, đến chỗ thầy con đáp lễ, ‘uống nước nhớ nguồn’ là đạo lý nghìn đời của dân ta, con không được quên.”

Bình Nhi vội gật đầu vâng dạ, lòng cảm kích bội phần, dù chỉ là con gái nuôi nhưng bản thân cô lại được đối xử như con ruột. Ngay cả cô khi lúc đầu bước chân vào Vũ gia cũng không nghĩ vợ chồng họ lại toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho cô và Như Y như vậy. Hóa ra bọn họ nhận hai người bọn cô làm con không đơn giản chỉ là cho vui nhà vui cửa mà còn để làm tròn trọng trách của thầy u, điều đáng ra họ phải lo chu toàn được cho đứa con đã mất trước đó của họ.

Đến đây cô chợt thắc mắc, không biết con gái họ làm sao mà mất sớm như thế, trước đây cô không tò mò nhưng bây giờ chợt muốn biết rõ về quá khứ của vợ chồng họ, chợt muốn quan tâm và san sẻ nỗi đau họ đã và sẽ chịu.

“Thưa thầy, con có thể hỏi...” Cô ấp úng, “Lần trước vào phòng sách con vô tình trông thấy bức tranh một bé gái. Đó có phải là con gái...”

“Phải, con đoán đúng.” Vũ Hoài Nam thở dài. “Nó là con gái thầy u, tiếc là con bé yếu mệnh, năm bảy tuổi đã lìa trần.”

“Thưa thầy, con đã thất lễ rồi ạ! Xin thầy đừng buồn.”

Vũ Hoài Nam liền lắc đầu thở dài, hướng mắt nhìn về dãy núi xám xịt xa ngoài rặng cây trơ trọi.

“Đã nhiều năm như thế, cũng thành sẹo rồi, không còn đau nữa. Con thắc mắc cũng là điều hiển nhiên thôi. Giờ thầy về phòng trước, con tranh thủ nghỉ ngơi lấy sức, cần gì thì gọi Loan nó làm hộ, con đừng động tay động chân.”

Nói rồi, ông xoay người bỏ đi. Bình Nhi dõi mắt trông theo bóng lưng thẳng đứng toát lên vẻ nghiêm nghị mà cô độc, lững thững bước ra phía ngõ hẻm sân vườn rồi mất hút. Chỉ còn một mình cô ngồi lại đây, cảm giác trống rỗng tuy vẫn luôn trong lòng nhưng trong cái trống rỗng ấy bỗng như quần quanh đâu đó một luồng khí âm, rất đỗi mỏng lung và nhẹ nhàng, tựa một đêm cuối đông ngồi hươ tay bên đóm lửa cháy lộp bộp, bên tai là tiếng nói cười chưa dứt của những người thân quen.

Cơ nhiên cô lại thấy bùi ngùi, nhìn đâu cũng thấy nhớ, cũng thấy nhớ nhà. Nhớ cái xoa đầu đầy thương yêu của anh cả, nhớ dáng thầy gầy gầy đứng cắt tia từng nhành hoa, nhớ cái khói lam chiều của u, dù đi chơi xa đến đâu, chỉ cần khói bốc lên cao, cô liền chạy như bay về ló đầu vào gian bếp xem u thổi lửa và ngồi chờ bát cơm nóng hổi được xới từ chính tay bà.

Kể ra cô còn nhớ được đến đây cũng hay. Những ngày hạnh phúc, giản đơn như thế đã trôi qua lâu lắm rồi, lâu đến nỗi chỉ e tất cả những gì vừa hiện ra trong tâm trí cô chỉ là mộng cảnh, là gia đình êm ấm mà cô tưởng tượng ra mà thôi.

Bầu trời đang nắng bỗng ào một tiếng, khung cảnh trước mắt bỗng trở nên mơ hồ không rõ, mặt ao xao động, hơi đất bốc lên chiếm lĩnh cả bầu không khí u sầu.

“Mưa đã rơi thật thường nhiều ngày rồi, người đừng khóc nữa, kéo lũ đạo sĩ lại mò về đây kiếm ăn. Phiền phức lắm!”

Phan Luân không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh cô. Y bắt chước cô ngồi trên bậc thềm, hai tay ôm gối, tay áo sấn cao để lộ hình xăm xanh đỏ, phóng mắt nhìn ra ngoài sân. Tóc y hơi ướt, chắc là cũng vừa tới thôi.

“Sao lần trước lại cãi lời anh Kha? Nghe bảo bị anh ấy tát, đáng lắm!”

“Ai kể với cô đấy?” Phan Luân giờ giọng khó chịu, có điều phản ứng không gay gắt như thường thấy nữa.

Bình Nhi không trả lời, định xem y sẽ làm gì, nào ngờ y vừa sừng cò thì lại xiù xuống, chẳng làm mình làm mẩy như dạo mới gặp lại cô. Thấy cô không đáp, Luân rung đùi tròn mắt.

“Là con hầu mới của Thánh nữ gì đó chứ gì. Cái con nhiều chuyện ấy ta ghim nó từ lâu rồi, có ngày biết tay ta.”

Nghe câu từ thì đầy hăm dọa nhưng giọng nói thì lại yếu xìu, giờ cô mới lấy làm lạ, bèn huych nhẹ cùi chỏ hỏi y.

“Nay có gì buồn sao? Ai làm cậu buồn à?”

Ngày trước ở thành An Lạc Độc, y là con trời, muốn gì có đấy, thích gì có đấy không ai cản nổi. Chú y là Lạc tướng nắm giữ mọi quyền hành trong thành, đi đâu y cũng kẻ, cũng hồng hách nên ai cũng sợ, ai dám làm cho y buồn.

“Hôm nay là ngày giỗ của Nhất Thập.”

Phan Luân nói tỉnh như sáo dù ánh mắt giăng đầy khói, trông vô cùng ảm đạm. Bình Nhi có chút ngạc nhiên, rồi tựa như nỗi buồn cũng biết lây lan, cô không vội nói mà tĩnh lại một chút. Từ lúc gặp nhau, Luân lúc nào cũng cộc cằn với cô, dù rất tò mò lí do tại sao y nói Nhất Thập chết là do cô, cô vẫn kiềm nén không hỏi. Nhưng hôm nay thì khác, lúc này có vẻ là thời điểm thích hợp.

“Tôi có thể đi thăm mộ cậu ấy được không?”

“Không còn xác thì làm sao có mộ.” Luân nhếch môi cười buồn, đoạn chống tay lên trán, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Sao lại không có xác?” Bình Nhi khê thốt, một nỗi chua xót, đắng cay trào dâng trong lòng.

Luân chậm rãi mở mắt, liếc mắt nhìn sang cô. Đôi mắt dài hẹp, sắc lạnh như lưỡi guom cứ chòng chọc về phía này, dù nhuộm màu u tối nhưng vẫn toát lên sự ngạo nghễ thông thường, trông vừa lạ mà lại vừa thân.

“Yên tâm, cậu ấy không chết thảm, ngược lại còn rất huy hoàng. Cậu ấy không phải yêu, cũng không phải người, là một kẻ sống bất tử. Người đặc biệt như cậu ấy, mất đi một cách đặc biệt cũng không có gì lạ.”

“Thế còn bài vị?”

“Có, ở An Lạc Độc.” Luân mặt mũi gật đầu, hỏi nhỏ. “Muốn đi sao?”

Không để cô tiếp lời, y đột ngột đứng dậy, thở hắt một hơi, từ trên cao hé mắt nhìn xuống cô. Dường như đã lấy lại tinh thần, y lại bắt đầu nói mĩa.

“Chừng nào chưa xong việc được giao thì chừng đó không được bước chân vào An Lạc Độc. Nhưng với bản lĩnh như cô, ta nghĩ cả đời này tên ấy cũng

không thể làm vua.”

“Y là Thái tử, chỉ cần giữ y tránh khỏi việc bị kẻ khác hãm hại, làm vua là điều tất yếu.” Trước sự khiêu khích của Luân, Bình Nhi bình tĩnh phản bác.

Luân phá lên cười, đập đập tay vào đùi. Mấy chiếc vòng đồng trên tay y như cũng hưởng ứng, phát ra những tiếng leng keng vô cùng quen tai.

“Bình Nhi, cô tưởng bây giờ còn là Bắc thuộc, muốn giết ai thì giết sao? Sống ở thời này, muốn sống sót, ăn thua là nhờ cái đầu. Giả sử sắp tới cô có tìm cách cùng y chinh chiến nơi sa trường, vậy còn ở chốn quan trường, hờn chút là động tay động chân, cô có thể làm gì đây? Vì chút chuyện còn con lần trước mà suýt nữa đã giết luôn người ta, giờ một hai lên tiếng bảo vệ, làm gì cũng liên lụy người khác. Sống đến giờ này không thấy nhục nhã ư?”

Ngoài trời, mưa đã ngừng rơi. Tia nắng le lói cố xuyên qua đám mây cuối đông, rọi xuống mặt sân ướt đầm, lấp lánh trong ao sen là mấy lá sen tàn, trên lá sen, nước đọng óng ánh như giọt lệ. Có điều, lệ trên mặt ai kia đã ngừng rơi từ lâu.

“Tĩnh lại đi, cô không làm được đâu! Cô là người của quá khứ rồi, ngủ từng ấy năm, mắt chừng ấy thời gian là sống chậm lắm rồi. Cô không đấu lại những mưu mô đê hèn của lũ gian thần đâu. Không thể!”

“Vậy thì đã sao?” Bình Nhi chậm rãi ngược nhìn y, đôi mắt thoáng đục thoáng trong, thoáng cất tiếng nói. “Tớ không làm thì ai sẽ làm đây? Cậu ư? Cậu cũng đâu có khả năng đó. Trước đây tôi làm việc cho yêu giới là vì muốn giữ cái mạng, muốn trốn thoát Cao tộc, nhưng giờ Cao tộc thất thế rồi, thời thế thay đổi rồi, có cơ hội diệt chúng sao tôi lại không nắm bắt chứ?”

“Tự tin gớm nhỉ? Có ngu không? Cả đời làm con rối cho người ta giật dây, thấy vui lắm à?”

“Chỉ cần xong chuyện lần này, tôi sẽ tự cắt dây. Sau đó, cái chết của Nhất Tháp, cậu có muốn nói cho tôi biết hay không thì tùy cậu.”

Dứt lời, cô ngoảnh mặt bỏ đi, cô không hiểu, muốn nói chuyện một cách bình thường với y, sao mà khó quá vậy? Sao lần nào y cũng dùng giọng điệu khinh thường, khiêu khích ấy với cô? Nhất Tháp cũng mất rồi, hai người họ không thể trở về như xưa sao?

“Cô cả ơi cô cả!”

Vừa định ra ngoài đi dạo cho khuây khoả, Bình Nhi bất ngờ bị tiếng kêu của Lục Loan giật ngược, cô dừng chân ngay lối rẽ ra cửa sau sát nhà kho, chớp mắt hỏi.

“Có chuyện gì thế em?”

“Dạ nhà mình có khách, ông bảo em dẫn cô về phòng đóng cửa nghỉ ngơi.”

“Khách nào mà thầy không để ta ra chào hỏi thế em?”

“Dạ là Đình công tử ấy cô. Chắc ông lo cô bị thương, sợ cô đi lung tung, không giữ gìn sức khỏe, không tiện tiếp khách.”

Cô thoáng suy nghĩ, rất nhanh sau đó lại cười.

“Thầy đã nói thế, ta không trái lời, tự ta về phòng, em tranh thủ sang ấy nghe ngóng giúp ta xem họ nói gì, nhé!”

Lục Loan vâng lời đáp rồi bước nhanh đi. Cô thoáng lo, chỉ sợ Mạn Quân đã biết gì đó. Nghĩ lại chuyện tối hôm rồi, lúc cô và anh rơi xuống giếng đã thấy mặt nhau. Dù anh đã nói sẽ không truy tố nhưng cô vẫn nghi ngờ, biết đâu chừng lại lợi dụng chuyện đó gây khó dễ cho thầy và u cô thì sao.

Bình Nhi thấp thỏm ngồi trong phòng. Đã một tuần hương trôi qua, không biết ngoài kia thế nào rồi, người ấy đã về hay là chưa? Cứ ngồi chờ tin mãi như thế, trong lòng cô cũng thấy bức rức, hôm nay bao nhiêu chuyện xảy ra, chẳng để cho người khác nghỉ ngơi lúc nào cả.

“Cô cả!” Lục Loan nhanh nhẹn đẩy cửa bước vào.

“Loan, sao rồi hả em?” Bình Nhi lập tức đứng dậy với vẻ mặt đầy mong chờ.

“Dạ là về chuyện quan quyền. Hình như Đình công tử đang cố thuyết phục ông trở lại làm quan đấy cô.”

“Vậy ư? Y có nói nguyên do không? Thầy ta đã nói gì?”

“Dạ tất nhiên là thầy từ chối, rồi Đình công tử bỏ về, hẹn dịp khác sẽ quay lại.”

Hoá ra Mạn Quân có ý mời Vũ gia đến dự tiệc cùng các quan lớn là có ý này, định lôi kéo một người đã cáo quan trở lại làm việc cho triều đình. Chỉ e anh còn đang có âm mưu khác, định kéo thầy cô ngồi chung thuyền đây mà.

Con người này nhìn vậy chứ không đơn giản vậy. Vô bọc anh dựng cho mình rất hoàn hảo, suýt chút nữa cô đã bị lừa, bề ngoài có vẻ là người “bụng để ngoài da” nhưng tâm cơ lại sâu hơn đáy giếng. Thế mà lúc đầu cô còn tưởng, cái danh Thái tử chỉ là để chơi cho có thôi chứ.

“Mà cô cả, em còn nghe nói, hình như lần trước Đình công tử có hỏi ông về việc gả cô và cô hai sang đấy đấy ạ!”

“Cái gì? Hấn điên rồi ư?”

“Dạ mà có lẽ là ngài ấy nói đùa thôi ạ! Vừa nãy em chỉ nghe nói qua chứ không đề cập sâu thêm.”

Sắc mặt cô xám xịt đi, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế tựa đặt sát tường, thờ dãi.

“Ta bệnh tật có thể không gả, nhưng Như Y thì có thể. Nếu y đã một lòng muốn chiêu mộ thầy ta, để giữ giềng mối này, hôn sự là cách ràng buộc dễ dàng nhất, cũng là con đường êm ái, thuận hoà nhất. Có điều...”

“Có điều sao hả cô?” Lục Loan tò mò hỏi.

Có điều anh là Thái tử, muốn cưới vợ buộc phải thông qua ý vua. Nếu đức vua cũng có suy nghĩ giống anh, cũng muốn thầy cô về làm quan cho triều đình nhà Lý, đây quả là cách tốt nhất, không thể có cách tốt hơn. Không chừng việc này là do đức vua đề ra, thầy cô được lòng dân như vậy, lại làm quan dưới tiền triều, nhà vua lo nghĩ cũng là chuyện hiển nhiên. Chỉ sợ đám quan chức trong triều lại vì chuyện này mà chia rẽ dúi vào thầy cô.

Cô nghĩ một hồi rồi nắm tay Lục Loan, nói nhỏ.

“Ta có chuyện muốn nhờ em. Chốc nữa em biến thành ta ngồi trong phòng, ta ra ngoài một lát sẽ về ngay.”

“Nhưng cô cả đang bị thương, cô muốn đi đâu? Có cần em gọi Luân đi theo cô không?”

“Không cần. Em đừng bứt dây động rừng. Lát nữa ta biến thành em, nói đi mua đồ ăn về cho cô cả, chắc chắn không ai nghi ngờ.”

Theo sắp xếp của cô, mọi thứ được dàn dựng ổn thoả. Thuật biến hình của Lục Loan rất tốt, từ về ngoài đến giọng nói đều xác đáng là cô, nhưng giữ được hình dạng thế này trong bao lâu thì cô không chắc, phải đi nhanh về nhanh. Cô định rời chỗ này để sang tìm Mộc Kha, báo hấn biết kế hoạch có chút biến động, để hấn sớm nắm bắt tình hình mà kịp thời đưa ra biện pháp giải quyết.

Bình Nhi viết chữ vào một mảnh giấy, xếp lại thành hình vuông rồi nhét vào ống tay áo. Khi cô ra ngoài, nếu ai có hỏi thì lấy đó cho họ xem, vờ như cô cả viết ra bảo mình đi mua đồ. Mọi chuyện diễn ra hết sức thuận lợi cho đến khi cô đi ra khỏi cổng, một giọng nam trong gọi giật cô lại. Cô hơi sượng người, vừa nghe đã biết đó là ai, không ngờ tên ấy chưa đi khỏi, vẫn còn nán lại trước cổng nhà cô.

“Người kia! Ta bảo lại đây cơ mà.”

Mạn Quân thân nhiên ra lệnh, có hơi khó chịu vì cô người ở chậm chạp của Vũ gia, gọi mãi mà vẫn không chịu quay đầu lại.

“Khánh, người qua đó gọi cô ta lại đây cho ta.”

Nhận lệnh, Khánh tức tốc đi đến chỗ Bình Nhi lúc này đang trong bộ dạng của Lục Loan, lạnh lùng nhắc lại.

“Này cô, thiếu gia nhà chúng tôi có chuyện muốn nói, phiền cô theo tôi sang đây một lát.”

“Nhưng cô cả sai tôi đi mua đồ, gấp lắm, không tiện nói chuyện. Nếu chậm trễ sẽ bị cô mắng, tôi không nán lại được đâu.”

Bình Nhi đáp rồi toan bỏ đi, bất ngờ bị Khánh nắm lấy cùi chỏ, lòng thầm hoảng hốt, vội giật ngược ra. Do không khống chế lực đúng mức, Khánh không những bị bật ngược lại mà còn bị đau ở mấy ngón tay. Cảm thấy kì lạ, y túm lấy cô gái trước mặt lần nữa, định xoay cô lại thì nhanh như cắt bị cô chop lấy tay, bẻ ngược ra sau. Biết đối phương không phải dạng vừa, Khánh vừa định động thủ thì lại bị Mạn Quân chạy đến can ngăn.

“To gan, dám đụng đến người của Đình phủ! Còn không mau tránh ra!”

Nghe anh quát, cô đành thu tay lại, cúi mặt xuống đất. Rất nhanh sau đó, từ về oai vệ, Mạn Quân chuyển sang hiền hoà trở lại, ôn tồn hỏi.

“Cô là người hầu của cô cả nhà này à?”

“Dạ phải.”

“Ngẩng mặt lên ta xem.”

Bình Nhi có chút do dự rồi cũng chậm rãi ngẩng đầu, cương nghị nhìn thẳng vào mắt anh, không chút e dè. Xưa giờ chưa có kẻ hầu nào dám nhìn anh bằng đôi mắt như vậy, đứng trước anh không khúm núm cũng sẽ tránh không nhìn trực diện vào mắt anh. Ánh nhìn trông vừa ôn hoà, vừa có chút tự đắc này bỗng làm anh nhớ đến một người, tuy trước mặt anh đây là gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Nói ta nghe lúc này cô đã nghe được những gì.”

“Sao cơ ạ?”

“Khi này cô giả vờ vào phòng rót trà rồi núp ở cửa sổ nghe lén, đứng tường ta không biết. Nói đi, cô đã nghe đến đâu? Vũ gia dạy người hầu như thế sao? Ta có cần báo lại cho Vũ đại nhân biết mà phạt cô không?”

“Thưa con nào biết gì đâu ạ! Con không có nghe lén, con không có.” Bình Nhi một mực chối phăng.

“Vậy ư?” Mạn Quân chậm rãi nhìn xuống gót hài cô, nghiêm giọng. “Vậy nói ta biết mấy vết bẩn trên hài cô là thế nào? Lúc này ta có đi dạo vài vòng sân nhà Vũ gia chỗ nào cũng lót gạch, chỉ có sau phòng lớn là vườn cây ăn trái. Vừa này trời mưa, đất ở đó ẩm ướt bám vào đế giày cô, rõ ràng cùng một thứ đất, có cần ta dẫn cô lại chỗ ấy đòi co không?”

“Dạ thưa đúng là lúc này con có ra vườn hái ít giá đỗ đem nấu, nhưng là sau khi cậu đã về. Con không hề nghe lén gì cả, xin cậu tin con. Nếu cậu không tin, cô cả và những người ở nhà bếp có thể làm chứng là con không nói dối.”

Mạn Quân nghe thế thì gật đầu, cơ mặt dần giãn ra nhưng vẫn chưa chịu buông tha cô, lại lên giọng cảnh cáo.

“Cũng cứng mồm lắm! Thôi, thấy người cũng tội, ta đành miễn cưỡng cho qua. Dù sao tin tức người nghe được cũng chẳng có gì lớn lao. Lần này ta tha cho người, lần sau biết điều đừng có tọc mạch nữa, rõ chưa?”

“Dạ vâng ạ! Con cảm ơn cậu!” Bình Nhi gấp người cảm tạ một, đoạn nhìn thẳng mặt anh, thưa. “Nhưng mà, con cũng xin nhắc lại rằng lời con vừa nói là sự thật. Nếu cậu không thật sự tin con, cậu không cần miễn cưỡng tha con.”

Đúng vậy, cô đâu có nói dối vì người nghe lén là Lục Loan chứ không phải cô, cô đâu có lí do gì mà nhận tội.

Mạn Quân ngó người khi nghe cô đáp, không ngờ người hầu của Vũ gia lại to gan như thế. Bình thường người có vai vế như cô lúc nói chuyện với những người có thân phận cao hơn chỉ biết vâng vâng dạ dạ, nào dám ngang bướng cãi tay đôi thế này. Nghĩ rồi anh lại nhớ ra cô gái đứng trước mặt đây là tỉ nữ của cô cả, thảo nào...

“Được rồi, đi đi. Ta tin người. Đi làm chuyện của người đi.”

Ban đầu cô còn có chút nghi ngờ nhưng thấy Mạn Quân cau có xua tay đuổi mình đi như vậy thì mới chịu quay lưng rồi khỏi. Anh cứ đứng đó nhìn theo cô một lát, cho đến khi bóng lưng nọ hoà vào dòng người trên đường phố, anh mới buông lời ca thán.

“Không gài được cô ta rồi. Chẳng ngờ là cũng hồ báo như chủ mình vậy.”

“Cậu đang nói cô gái vừa này ư?”

“Chứ còn ai vào đây?” Mạn Quân đáp với giọng chán nản, cứ đứng lì một chỗ không chịu đi. “Giả sử vừa rồi khi ta bảo cô ta không được tái phạm, cô ta vâng một tiếng rồi bỏ đi thì ta còn có cơ để nghi ngờ.”

“Là sao hả cậu? Con không hiểu lắm.”

Khánh ngơ ngác nhìn anh, chàng cận vệ nhanh nhạy ngày thường, hôm nay bỗng ngu ngơ khôn tả làm Mạn Quân có chút bất ngờ. Không thèm giải thích cho y hiểu, anh thần thốt hỏi lại.

“Ôi trời Khánh ơi, có phải ngày thường người luyện kiếm nhiều quá nên tứ chi phát triển quá mức rồi không? Vấn đề còn con thể này cũng phải hỏi lại ta ư? Chết rồi, Khánh à!” Anh vừa than vừa quay gót bỏ đi.

“Khoan đã cậu ơi! Con vẫn chưa hiểu! Cậu đi đâu thế ư?” Khánh đứng tần ngần một lát rồi í ới chạy đuổi theo.

“Về đọc sách! Không thể bỏ bê người thế này nữa. Về chép phạt cho ta!” Mạn Quân nói vọng lại.

Giữa bầu không khí se lạnh, trên con đường đất đỏ trơn trượt sau cơn mưa, một chủ một tớ sóng bước song hành bên nhau, tiếng cười giọng nói rộn ràng chưa dứt. Cảnh tượng đẹp đẽ ấy ngỡ là mãi mãi, cho đến một ngày...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Khách

“Sao lúc ấy chú biết người hại anh hoá hồ gây náo loạn giữa ban ngày hôm cái Nhi mất tích là người của Vũ tộc vậy?”

Đình An ngồi ngó ngó mấy đồng xu vừa tung trong bát, tò mò hướng mắt về phía Mộc Kha đang cúi húi đào đào bới bới gì đó dưới đất. Dường như do quá chú tâm vào công việc trồng cây gây quả hoặc có thể là cố tình, Mộc Kha không thèm trả lời Đình An. Nhưng cái người kia nào chịu để yên, cứ vậy thông dong ngã người chống tay nằm trên tràng kỷ, miệng gào rú tên Mộc Kha cả chục lần. Nhờ vậy, hẳn mới “lời vàng ý ngọc” đáp lại Đình An, giọng điệu không mấy vui vẻ.

“Lúc thả anh trong rừng, vô tình trông thấy lông vũ có kích thước khác thường nên mới đoán là người của Vũ tộc giờ trò, sẵn mượn tay An Lạc Độc trừ

khử bọn chúng, nào ngờ tên Phan Luân kia lại làm rối tung mọi chuyện lên.”

“Thảo nào... Tắt thẳng bé muốn gãy cả răng.”

Đình An bông đùa một chút rồi nghiêm túc ngồi thẳng người, nhắm mắt khấn niệm rồi cho ba đồng vào một bát úp lại và lắc. Âm thanh của tiền đồng trong bát va leng keng leng keng, cứ thế sáu lần rồi mở ra. Anh nhìn chăm chăm vào bát, chợt như phát hiện gì đó, trong đáy mắt chợt lộ một tia sáng, vội gọi Mộc Kha.

“Mộc Kha, nhà chủ sắp có khách đấy!”

“Là ai vậy?”

Đình An ngó phát xuống mấy đồng xu, lên tiếng. “Quê sư quái, không thượng khám hạ. Cổ nhân của chú thì phải.”

Mộc Kha nghe xong thì chau mày suy nghĩ. Hắn sống lâu như vậy, nếu là cổ nhân, thì là ai mới được. Hắn chỉ mong đừng là người của Cao tộc thôi.

“Ông Hàm!” Hắn bỏ cái xẻng sang bên, quay đầu gọi to.

Vài khắc sau, lão Hàm lập tức có mặt. Lão thấp đến đáng sợ, so với Đình An chắc chỉ bằng một nửa, cũng tại cái lưng khòm của lão, làm người ta nghĩ ngay đến con tôm. Có điều, gương mặt của lão lại cáo đến phát sợ, càng già trông càng gian dù tâm địa của lão không xấu, lại có lúc vô tư như một đứa con nít.

“Ông có chuyện cần sai bảo ạ?” Lão cất tiếng nói, giọng khàn đặc.

“Ông Hàm, ông bệnh à?” Mộc Kha phui tay đi đến gần lão, vì chiều cao chênh lệch nên hắn không đứng quá gần, đành phải giữ khoảng cách để tiện nói chuyện. “Ông vào phòng thuốc sai người bắt một thang đi, trời lạnh thế này phải giữ gìn sức khỏe chứ!”

“Đa tạ ông quan tâm! Lão già rồi, bệnh tật là điều khó tránh. Mà ông gọi lão đến có việc gì cần dặn?”

“Ông sai người pha cho ta một ấm trà hoa mộc, để sẵn ở phòng khách nhé! À, dặn người tèm một ít trà luân thể.”

“Lão đã hiểu. Hôm nay có khách sao ông?”

Lão Hàm hỏi vậy vì biết Đình An không hay ăn trà, ở phủ cũng ít khi tèm trà vì chẳng ai ăn, trà thường chỉ để mời khách.

“Ừm. Ông mau đi đi, chốc ta về thư phòng thay y phục.” Mộc Kha phui phui đất trên người, mỉm cười gật đầu.

Chuẩn bị nhiều như vậy, lát sau đúng là có khách đến, vậy mà không phải khách của hắn. Chính xác hơn, người ấy đến phủ hắn không phải tìm hắn mà là tìm lão Hàm.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp với đôi mắt ướt, vận trên mình chiếc áo Giao Lĩnh cổ tròn trắng tinh tựa mây trời, trên vạt váy điểm xuyết một vài đoá hoa đỏ thắm trùng màu với bờ môi trên gương mặt. Mộc Kha có hơi chững người, đã lâu không gặp, trông thị khác quá, có già hơn lúc xưa, không hiểu là do vô tình hay là do cố ý nữa.

“Hiếm khi có dịp cô Phạm ghé thăm Mộc phủ, mời cô ngồi.”

“Ta không đến để tìm người.” Thị nho nhã buông lời, tuy nhẹ nhàng nhưng cách nhấn nhá làm người nghe không mấy dễ chịu.

Mộc Kha biết xưa nay thị vẫn luôn ghét hắn mà lần nào đến tìm người cũng gặp hắn trước tiên, bảo sao không phiền lòng cho được. Tuy vậy hắn vẫn thân nhiên như không, niềm nở ngồi xuống ghế, đưa tay.

“Cô Phạm, mời ngồi! Lão Hàm đã đi bắt thuốc uống rồi, trong vòng nửa canh giờ chắc sẽ ra tiếp được. Thời gian này, cô đây chịu khó ngồi uống trà với ta nhé!”

Phạm thị vừa nghe lòng đã hốt hoảng, vội rời mắt khỏi khung cảnh hoa lệ trong vườn, chuyển sang nhìn kẻ đáng ghét đang thành thoi ngồi chơi xoi nước. Đúng là làm người khác không ưa nổi!

“Bắt thuốc? Tại sao lại bắt thuốc? Hàm, chàng ấy bệnh sao?” Trông thị hoảng hốt đến độ như vừa chạm tay vào lửa, hai mắt chưa chi đã ngấn lệ.

Người đẹp sắp khóc mà Mộc Kha lại dửng dưng như không, cũng chẳng xao lòng nổi. Đơn giản cứ năm năm một lần, lần nào gặp thị không rung rung cũng phải khóc cho ra trò, khi gặp lão Hàm lại càng khóc thảm, hết như mấy vớ tuồng sụt mướt. Vậy nên mấy năm rày, hắn không đi xem tuồng là vậy.

Giai nhân khóc biết làm gì đây? Hắn đành thờ dài, nhấp trước một ngụm trà rồi ngước mắt cười tươi như hoa.

“Cô Phạm đừng nóng, lão Hàm già rồi, bệnh tật khó tránh. Cô ngồi xuống với ta, uống chút trà cho khuây khoả nào.”

Mộc Kha đã có ý chào mời, còn tận tay rót trà cho thị, thế nhưng thị chẳng cảm kích gì, ngược lại còn đảo để hất đổ trà cùng ném luôn cả tách xuống sàn, nghiêng răng

“Cái thứ trà hoa mộc có mùi y hệt mùi trên người người. Ta uống không nổi!”

“À, hoá ra cô không thích trà hoa mộc. Vậy trà ô long nhé!”

Mộc Kha vẫn ôn hoà cười, đoạn chậm rãi rồi ghé cúi nhặt cái tách hắt trần quý bị vớt chổng chơ, trong ánh nhìn chợt hiện lên một tia lạnh lẽo. Nụ cười cùng theo đó mà đóng băng trên gương mặt Mộc Kha, hắt dùng ngón cái xuyết xoa vành chum sứ mẻ sau cú va chạm vừa nãy, lãnh đạm nhìn thị. Hắn không nói tiếng nào, cứ nhìn như thế, tựa muốn dùng ánh mắt đâm thủng đối phương.

Lúc này, một nữ tì của phủ bỗng bước vội đến, không để ý bầu không khí có chút căng thẳng, vội vã thưa.

“Bẩm ông, có cô tìm ạ!”

“Vậy ư?” Mộc Kha có chút phân vân, suy nghĩ một lát rồi ghé tai nữ tì nói nhỏ. “Bảo cô sang phòng ta ngồi đợi. Ta sẽ sang đấy ngay.”

Nữ tì kia lại vội vàng bỏ đi. Dù hắn đã cố tình nói khẽ nhưng với thính lực của người đứng cạnh, không khó để thị nghe được. Dường như có chút hứng thú, thị nói với về thăm dò.

“Ồ... Mộc Kha... Không ngờ mới đó đã tìm được người mới. Bình Nhi vì bị người hại mà chết thảm như vậy, chưa chi đã quên hết rồi sao?”

Nghe thị giễu, hắn có chút đáng lòng, cổ họng thoáng nghẹn lại. Nhưng rồi vài khắc sau, hắn lại trưng ra nụ cười mỉm, thản nhiên đáp.

“Thì sao nào? Cô ấy mất, ta không được phép tìm bạn đời ư?”

“Thằng khốn! Thằng khốn nạn! Ác ôn!” Thị tức giận đập bàn, đùng đùng quát. “Mày với Cao tộc đúng là cùng một lũ! Lòng dạ rắn độc chúng bây, mày còn thua cả rác rưởi!”

Thị nóng nảy trút hết một hơi, những lời, những từ thị giữ trong lòng, lần nào gặp hắn cũng phải nói ra, nói ra cho bằng hết. Nhưng dù có mắng, có chửi thế nào, thị cũng thấy không đủ, không đủ an ủi một người đã chết, đã từng rất tin, rất yêu hắn. Vậy mà... Hắn lại lập mưu cùng Cao tộc giết chết cô, hòng đoạt được linh khí ngưng tụ nghìn năm của một dạ hồ. Hắn vì danh vọng mà chấp nhận phản bội người mình yêu và cũng là người yêu hắn nhất.

Rồi dần dần thị cũng nhận ra, thị có nói bao nhiêu cũng là vô ích. Bởi có những kẻ không đáng nhận được lời mắng chửi từ người khác mà im lặng chính là cách tốt nhất, với một kẻ làm nhiều điều ác như hắn, là cách hữu hiệu nhất.

Ngất nổi, hôm nay, giây phút này đây thị nhìn không được. Thấy hắn sống những ngày tháng vui vẻ, sung túc khi không có Bình Nhi, ôi sao mà thị lại thấy thương con bé! Mà lão Hàm, người thị thương không biết lại vì có gì mà trung thành với hắn đến như vậy, cam tâm tình nguyện bao lâu nay đi theo hầu hạ cái thứ rắn độc như này?

Cho dù thị có liều chết, y vẫn nhất quyết không buông, cho dù có phải hy sinh tình yêu của hai người họ. Mấy năm nay thị tự hỏi, tình cảm bao nhiêu năm của bọn họ, thoáng chốc vì một kẻ không đáng, chỉ như nước chảy mây trôi thôi sao?

“Ông!” Tiếng lão Hàm từ xa vang vọng lại, trong giọng còn ẩn giấu chút gì đó vui mừng. “Cô đã ngồi trong phòng chờ ông từ thuở nào, sao ông không vào tiếp?...”

Đến đây, lão chợt khựng lại, niềm hân hoan vừa chớm chưa kịp đã bị dội tắt như hứng phải gáo nước lạnh. Lão sa sầm nhìn thị, các nếp nhăn ở miệng xô lại với nhau, làm như đang che gì đó, hay rõ hơn không muốn gặp thị.

“Cô Phạm đến đây có việc gì? Tôi nhớ không nhầm, năm ngoái cô đã đến rồi kia mà?”

“Kia Hàm, chàng đừng giận thiếp. Đúng là năm ngoái thiếp đã đến, nhưng năm năm dài quá, thiếp cảm lòng không đành. Hôm nay thiếp đến đây là vì nhớ chàng mà Hàm...”

Thị nói với lão Hàm như rót mật vào tai. Thị thương lão mà lão lại ác quá, năm năm mới cho thị đến thăm một lần, mà lần nào cũng bày ra bộ mặt như không muốn tiếp. Dù Mộc Kha là người ngoài cuộc, thị ghét hắn nhưng hắn lại thấy tội cho thị, chờ lão suốt bao năm, ngay cả khi lão đã thành một ông cụ xau xí, lưng còng với mái tóc bạc phết theo tháng năm chứ không còn là một chàng trai tuấn tú, đa tài như ngày nào nữa, thị vẫn yêu.

Bởi vậy hắn rất nể thị, cảm thấy giữa biển người dài rộng, tình đời đen bạc, tình cảm thị dành cho lão thật đáng quý biết bao!

“Năm năm dài ư? Tôi thì lại thấy rất mau. Cô Phạm, nếu không có chuyện gì, sau này cô đừng tùy tiện đến đây nữa. Hãy giữ đúng lời hứa, vì hôm nay cô đã đến nên sáu năm nữa hãy đến tìm tôi.”

Lão Hàm thờ ơ cất lời, thanh âm cứng rắn như sắt đá, đã vậy cũng chẳng thèm nhìn thị lấy một lần.

“Kia Hàm, sao chàng... Sao lần nào chàng cũng lạnh lùng với thiếp như vậy? Thiếp đã làm gì có lỗi với chàng đâu? Sao chàng một mực ở cạnh hầu hạ người này mà không về với thiếp chứ? Chàng không thấy thương Bình Nhi ư?”

Thị khóc lóc nức tay áo lão, nước mắt ướt đầm gương mặt rồi chẳng mấy chốc cũng khô dần đi vì hơi thở lạnh lẽo phảng phất của gió đông.

“Thiếp nhớ ra rồi!” Thị chợt chuyển sắc mặt, giọng nói trở nên gay gắt và đầy hận thù. “La do con à! Con à gian dâm thói tha đấy, con vợ lẽ của người! Người nghe lời dụ dỗ của nó bán đứng Bình Nhi, bán đứng người chung chăn gối với người! Ta phải giết à!”

“Đợi đã, Diễm Phương!”

Lão Hàm định lao đến chặn thị nhưng lại không kịp, ngay cả Mộc Kha đứng gần thị như vậy, chưa kịp với tay thị đã biến mất. Lúc này Bình Nhi đang yên đang lành ngồi chơi cờ tướng một mình trong phòng Mộc Kha để đợi hấn thì không biết từ đâu có một bà điên bỗng đầu xuất hiện tấn công cô. Chỉ một đập tay, cái ghế cô vừa ngồi đã gãy làm đôi, nhanh gọn như người ta dùng rìu chẻ củi.

Đôi phương ra tay dứt khoát như vậy, Bình Nhi cũng không kiêng nể, rút Kim Quang kiếm từ trong bụng ra đỡ đòn của thị.

Tuy thị đánh tay không nhưng không hề thua kém Bình Nhi dùng kiếm. Mười móng tay của thị vừa sắc vừa nhọn, vừa cứng như sắt thép, không biết thị đã luyện yêu thuật gì mà lại lợi hại như vậy. Hai người đánh qua đánh lại một hồi, chốc sau lão Hàm và Mộc Kha đã ập vào đến nơi, vừa hay cả Bình Nhi và Phạm thị đều ngờ ngợ ra gì đó. Họ thôi không tấn công nhau nữa mà chuyển sang khoá thế nhau, hồng nhìn rõ người trước mặt.

Nếu Bình Nhi trông có hơi bất ngờ và mừng rỡ thì thị lại hoàn toàn sững sốt, không giấu nổi sự kinh hãi trên gương mặt mình. Và cũng rất nhanh sau, cả Mộc Kha và lão Hàm đều lao vào nắm lấy hai người, cùng lúc biến mất khỏi thư phòng hấn. Mộc Kha ôm cô chạy ra bờ hồ phía sau núi, chỗ ấy đã nằm ngoài địa phận của Mộc phủ, tương đối hoang vắng, xung quanh không một bóng người.

Hấn đề phòng nhìn khắp nơi lần nữa, hai tay vẫn ôm sát cô không rời. Trong vòng tay hấn, cô có thể nghe thấy tiếng tim đập khác thường cùng hơi thở gấp gấp nóng bỏng của hấn, bất giác hai má cô cũng nóng bừng lên. Cô lúng túng ngược đôi mắt đen láy, lấp lánh như sao sa lên nhìn hấn, lấp bắp.

“Anh Kha... Em khó thở quá!”

“Ấy... Anh xin lỗi.” Lúc này hấn mới phát hiện mình thất thố, liền bối rối nói lỏng tay, ân cần hỏi. “Em không bị thương ở đâu chứ?”

Bình Nhi mơ hồ lắc đầu, cử chỉ đột nhiên trở nên ngưng ngáp khó tả. Nhưng Mộc Kha chưa kịp thở phào, hấn đã nhú mảy, vội chộp lấy tay phải cô. Tay trái bị thương chưa lành không nói, đằng này tay phải đang lành lặn cũng bị cào cho năm đường rướm máu, vừa nhìn vết thương đã thấy bất thường.

“Em sao thế? Bị thương rồi kia! Là bị cào trúng ư?”

“Ồ... Đúng nhì? Mà sao em lại không thấy đau.”

“Để yên anh xem.”

Hấn quan sát cánh tay cô một lát rồi ngược mắt nhìn cô, chưa kịp nói gì thì đã phát hoảng. Nhận thấy biểu hiện không bình thường của Mộc Kha, cô cũng lấy làm thắc mắc, lo sợ hồi khi thấy hấn đứng hình quan sát mặt mình.

“Lục Loan?” Mộc Kha khẽ cất tiếng khi trông Bình Nhi mới nãy đứng trước mặt hấn bỗng biến thành người khác.

Bình Nhi hốt hãi chạm tai lên mặt, sau đó liền chạy đến bờ hồ soi bóng mình xuống mặt nước thì người cô thấy không phải là cô nữa mà rõ ràng là Lục Loan.

“Chuyện gì thế này? Sao em lại?” Cô lăm bầm, vẻ mặt lộ vẻ vô cùng khó tin.

Đáng nói hơn, cô không biến lại được thành mình trước kia.

“Trước khi sang đây, em đã dùng phép biến thành Lục Loan đúng không?”

Từ sau lưng, Mộc Kha bước từng bước về phía cô, bình tĩnh hỏi. Cô ngơ ngàng nhìn anh, gật đầu.

“Vậy thì đúng rồi. Em cũng thấy rồi đấy, người em vừa đụng độ là Diễm Phương, trước đây từng là thầy dạy độc dược cho em. Đến cảnh giới như cô ấy, trong người chắc chắn có nuôi độc, em bị cô ấy cào trúng nên làm khí trong người em bị loạn, không kiểm soát được, dẫn đến việc em bị biến thành Lục Loan như bây giờ.”

“Hoà ra là vậy. Em sơ suất rồi.” Bình Nhi buồn rầu đáp rồi lại cúi nhìn hình ảnh phản chiếu mới của mình.

“Không trách được em. Cô ấy tấn công bất ngờ, thân thủ lại tốt, với khả năng của em bây giờ, bị thương thế này là còn nhẹ. Khi nào lành hấn, anh sẽ nói Phan Luân luyện võ lại giúp em.”

Mộc Kha hiền từ cười với cô như không hề xảy ra chuyện gì, khẽ đưa tay vén mái tóc sau vành tai cô, dịu dàng tiếp lời.

“Anh sẽ tìm cách giải độc cho em. Đừng lo lắng, mấy ngày này chịu khó đổi vai cho con bé Loan vậy.”

Cô thở phào văng một tiếng với anh. Nếu Mộc Kha đã nói giả được độc cho cô thì cô hoàn toàn yên tâm, không còn gì bận tâm nữa cả. Không chừng tự cô còn có thể tìm được cách giải độc cho mình. Trong bộ dạng này cũng tốt, cô không cần phải giữ quy củ của một tiểu thư này nọ, lại được ung dung tự tại rồi.

“Nhưng em có chuyện muốn hỏi, tại sao vừa nãy chị Diễm Phương lại đánh em?”

Mộc Kha cười trừ, nghiêng nhiên đáp, “Cô ấy nhầm em là người thương của lão Hàm đấy mà.”

Bình Nhi ở một tiếng, chuyện Diễm Phương theo đuổi lão Hàm suốt bao năm nay, khắp yêu giới đều biết cả. Hoá ra là vì ghen tuông nên biến thành nhầm lẫn. Lại nhớ lúc Diễm Phương nhìn thấy mặt cô trông rất sững sờ, đúng thật là cô ấy không cố ý rồi.

Cô tự nhủ chỉ là hiểu lầm mà thôi.

*

Rời Vũ gia trời về nhà, Mạn Quân thay ngay bộ trang phục thắm đẫm mồ hôi, chỉ mặc độc một bộ áo giao lĩnh trong trắng toát, ung dung ngồi trong thư phòng đọc sách.

“Cậu à, cậu khoác thêm áo vào đi. Trời đang lạnh lắm! Cậu bị cảm, không khéo ông lại mắng chúng con.”

Phía bên này, Khánh vừa chăm chỉ lau lau mấy kệ sách vừa than vãn với anh. Mạn Quân không trả lời ngay, anh vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi trên tràng kỷ, chống khuỷu tay lên chiếc gối kê cao, chăm chú nhìn vào mấy trang sách, trông khá đắm chiêu.

“Cậu, chuyện lúc nãy con hiểu ra rồi. Có điều vẫn chưa thấu đáo lắm, mong cậu giải thích giúp con.”

Khánh lại cố bắt chuyện với anh. Lần này hình như có hiệu quả, anh hỏi, mắt vẫn dán vào mấy con chữ trước mặt.

“Nói đi. Thật ra ta cũng đang suy nghĩ về chuyện đấy.”

“Đạ, vậy con nói trước. Ban nãy cậu nói thả người nhưng lại bảo tha cho cô ta, tức cậu vẫn khẳng định cô ta nghe lén, là cậu định thử xem cô ta sẽ đối đáp thế nào. Có đúng không ạ?”

“Phải.” Mạn Quân hài lòng gật đầu. “Tiếp đi.”

“Nếu cô ta ngoan ngoãn vâng dạ rồi bỏ đi, có nghĩa là cô ta thật sự nghe lén, biết không giấu được cậu, được tha tội đã là mừng hết lớn. Nhưng đằng này, cô ta lại bao biện, nghĩa là cô ta vẫn một mực khẳng định mình không nghe lén.”

“Phải. Chính là vậy đấy.” Mạn Quân nói trong tiếng thờ dài, lời lẽ tuy đồng ý với Khánh nhưng lại không dứt khoát lắm. “Người bảo còn có thắc mắc mà, nói tiếp đi.”

Lúc này Khánh đã thôi không lau kệ nữa, trực tiếp đi đến gần Mạn Quân, vừa đi vừa ra chiều nghĩ ngợi.

“Nhưng mà sao cậu không nghĩ cô ta có tật giật mình? Có khả năng cô ta sợ cậu vẫn còn nghi nên mới nói như thế lắm chứ.”

Mạn Quân mỉm cười với y, đoạn đặt sách xuống chiếc gối, ánh mắt dần trôi vào khoảng không.

“Người không thấy ánh mắt của cô ta khi ấy à? Đó là ánh mắt của người bị oan khi bị dồn vào bước đường cùng.”

“Làm sao cậu biết? Cậu từng thấy rồi à?”

“Phải, đã chứng kiến qua, một lần.” Anh gật đầu xác nhận.

Đúng là anh đã từng thấy qua, hơn nữa đó còn là một đoạn kí ức khó quên vô cùng.

Chuyện xảy ra cách đấy đã năm năm. Khi ấy Mạn Quân vẫn chưa chuyển sang Thăng Long sống mà vẫn toạ lạc tại phủ cũ ở Trường Yên. Còn nhớ hôm ấy lúc anh ngồi kiệu đi thăm thú đó đây, mua chút đồ mang về bày trí, tình cờ trông thấy đám đông tụ tập ở trước nha môn. Tò mò, anh cũng xuống kiệu chen vào xem thử, liền trông thấy một người đàn ông đầu tóc bấn thúi, quần áo rách nát lê lét dưới đất. Mông người nọ bị đánh đến toé máu, thịt thà bết nhầy vô cùng đáng sợ, xem chừng khi ấy không đi lại được nữa nên mới phải nằm dài ra đất thế kia. Chưa kể, trên người ông ta còn có nhiều vết bầm tím, mặt mũi sưng phù và mười đầu ngón tay đều rướm máu sau trận hành hình. Dù thân thể đã bị đánh cho không bằng một miếng giẻ, ông ta vẫn cố chà lê bám víu một người đàn ông vận áo sam màu lam, có lẽ là quan phủ mà gào khóc không thôi.

“Đại nhân! Tôi bị oan mà đại nhân! Tôi không có giết họ! Xin đại nhân suy xét! Đại nhân! Đại nhân!”

Dù cho người nọ có van xin thế nào, người đàn ông vận áo lam kia vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Người nọ không chịu bỏ cuộc, tiếp tục kêu la, van xin thảm thiết, còn đập đầu nền đất sỏi đá đến chảy máu, luôn miệng bảo mình bị oan. Ấy vậy mà người đàn ông áo lam kia chẳng mấy động tâm, cứ đứng trơ lì một chỗ. Lát sau, có hai lính tiến đến, thô bạo kéo người dưới đất lôi bỏ vào song cũi.

Khi ấy Mạn Quân mới mười tuổi, còn thấp bé nên không thấy được gương mặt người áo lam kia, ngược lại anh thì ghi nhớ rất rõ ánh mắt đầy oan khuất và nổi bất lực tận cùng của người đàn ông đáng thương nọ. Đột nhiên anh thấy thương cho người đấy, bỗng nảy sinh chút ác cảm với sự vô tâm, hồ hững của người áo lam kia.

Chẳng phải ông ấy là quan sao? Tại sao lại bỏ ngoài tai lời con dân như vậy, biết đâu người ta có oan tình thật thì sao?

“Vũ đại nhân cũng không giúp gì được.”

“Giúp gì mà giúp? Không nó thì còn ai vào đây. Nó giết biết bao nhiêu người, một mạng thì có là gì!”

Nghe những người xung quanh bàn tán, khi ấy Mạn Quân mới được biết, hoá ra người áo lam kia là một vị quan họ Vũ, rất được lòng dân, tên Hoài Nam

*

Bình Nhi đi bộ về Vũ gia, trên tay xách một bọc đồ làm như thể mình vừa đi chợ, thản nhiên bước chân qua cửa chính. Đi đến phòng, cô đã thấy Lục Loan thấp thòm ngồi chờ sẵn, vừa thấy cô đã đứng bật dậy, trên mặt còn đeo một chiếc mạng, hốt hải nắm tay cô nói.

“Cô cả, sao cô về trễ vậy ạ? Vừa nãy bà có vào thăm cô mà pháp lực con có hạn, không giữ nổi nguyên trạng, đành phải đeo mạng. Cô không biết con lo thế nào đâu cô ơi!”

“Được rồi, ta đã về rồi.”

Bình Nhi vỗ nhẹ má Loan trấn an, sau đó kéo cô gái ngồi xuống, kể hết mọi sự, từ lúc cô rời phủ cho đến lúc bị Diễm Phương tấn công. Nghe xong, Lục Loan lấy làm sững sốt, cô gái vốn bản tính hiền lành, yếu mềm nên chưa gì đã phát run, vội cầm tay Bình Nhi hỏi.

“Vậy giờ mình phải làm sao hả cô cả? Không lẽ, không lẽ em cứ mang thân phận cô thế này? Còn cô cả thì sao ạ?”

“Thì ta giả làm em chứ sao!”

“Bao lâu hả cô?”

“Chắc phải vài ngày nữa em ạ! Cứ cho là một tuần đi.”

Lục Loan nghe rồi nghĩ ngợi một lát, dường như vừa nhớ ra chuyện gì, liền sốt sắng đáp.

“May quá cô ơi! Vừa nãy bà bảo vài ngày tới sẽ cùng ông và vài người trong nhà đi phát cháo cho người nghèo, cũng đi mấy hôm. Cô đang bị thương nên không cần đi, em lại là người hầu riêng của cô nên được đặc cách ở lại chăm sóc cô. Lúc ấy Vũ gia vắng vẻ, chắc sẽ đâu vào đấy thôi cô ạ!”

Biết thế, cô cũng lấy làm mừng, nhà càng vắng càng bớt người để ý. Ngặt nỗi, sau đó hai hôm, Lục Loan trong lúc sơ suất đã để lộ cánh tay trái lạnh lặn, cánh tay đáng lí đang được băng bó do bị đao chém của. Thấy mấy ngày này cô sinh hoạt khoẻ mạnh, bình thường, không có triệu chứng hậu chấn thương như bị sốt này nọ, lại trước hôm đi Như Ý đột nhiên trở bệnh nên Mai Hồng phải ở nhà chăm sóc, thế nên Vũ đại nhân bèn rủ cô đi theo cùng đi cho vui.

Trời tính không bằng người tính. Bình Nhi khi ấy trong thân phận Lục Loan, vì chủ bị bắt đi nên cô buộc phải đi theo, đã vậy trong thân phận tôi tớ nên cô phải cuốc bộ. Không biết có phải vì dạo gần đây được ăn sung mặc sướng, cung chiều quá mức hay không, mới đi chưa đến một phần ba quãng đường, cô đã thở không ra hơi, tay chân bủn rủn, sa sầm mặt mày.

“Cô... À, Lục Loan, em mệt thì lên trước kiệu ngồi với Phan Luân đi!”

“Bình Nhi” vén rèm nhìn “Lục Loan” nói. “Lục Loan” nghe vậy mừng quá, định nhảy lên ngồi cùng thì lại bị Phan Luân thẳng thừng từ chối.

“Biến! Chặt chỗ!”

Thấy y ăn nói thất thố, “Bình Nhi” liền khó chịu ra mặt, quay sang nói móc, “Lục Loan cũng biết đánh xe, hay người xuống dưới đi bộ để cô ấy thế chỗ nhé!”

“Biết đánh xe thì đã sao?” Y cười khinh. “Tôi thích để cô ta đi bộ như thế đấy!”

“Còn ta thì thích người xuống đi bộ đấy!” Lục Loan ngồi trong xe chua giọng nói, thái độ đầy ghét bỏ.

Con người này, Lục Loan ngứa mắt đã lâu. Trước ý mình ở An Lạc Độc cây thế dựa quyền chẳng xem ai ra gì, bây giờ đến nhân gian làm tôi tớ cho người khác mà vẫn lên giọng kênh kiệu như vậy. Nếu không vì Bình Nhi niệm tình xưa nên nhẫn nhịn y thì còn lâu y mới giờ thói ngang ngược trước mặt gia chủ như vậy.

Luân có hơi bất ngờ, không ngờ Bình Nhi có thể nói với y những lời đó. Y nhếch môi cười, gạt lấy gạt để rồi dừng hẳn xe ngựa lại, bực dọc nhảy xuống đất.

“Chưa được bao lâu đã ra dáng cô cả rồi cơ đấy! Được, xuống thì xuống! Lên mà đánh xe đi!”

Lục Loan phần nộ lờm y, định đáp trả lại thì Bình Nhi liền lắc đầu với Loan. Bình Nhi thế chỗ Phan Luân điều khiển ngựa, lúc đầu khá suôn sẻ nhưng khi gần đến nơi phát cháo, con ngựa bỗng nhiên hoảng loạn, chống cao vó trước rồi phi nước đại, kéo cả người và ngựa đi một chạng xa.

Con ngựa điên cuồng lao vào khu chợ nhỏ với tốc độ kinh hoàng rồi chạy băng băng vào cánh rừng. Bình Nhi níu cương cớ nào nó cũng không chịu ngừng lại, hết cách, cô bèn liều mình nhảy lên lưng ngựa, luồn một tay qua đốt sống cổ con vật để làm dịu nó, nhưng con ngựa vẫn điên tiết.

“Lục Loan, dùng phép thoát ra khỏi xe mau lên!” Bình Nhi gào to, khỏ sở nắm chặt dây cương.

Khi Lục Loan đã rời khỏi xe ngựa, Bình Nhi liền vùng Kim Quang kiểm chặt đứt dây thừng nổi kiệu, một mình một ngựa phi thêm một đoạn nữa, cô đột ngột kéo cương về bên trái cho mũi ngựa sát với mũi chân mình, lúc ấy con ngựa mới chịu bình tĩnh lại.

“Chuyện này là sao vậy? Lúc nãy trong xe ta thấy có người, sao bây giờ lại không có ai?”

Bình Nhi hốt hoảng khi nghe thấy tiếng nói sau lưng, vội quay phát lại, lập tức bắt gặp một thiếu niên tuấn tú ăn vận giản dị đang nhìn mình với cặp mắt khó hiểu.

“Đình công tử...”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Làm Việc Thiện

Lẽ ra từ đầu, cô không nên đi theo hắn. Lẽ ra, cô không nên tiếp tục sống. Mà lẽ ra, cô không nên được sinh ra. Sự tồn tại của cô vốn dĩ đã là một sai lầm. Người ta nói đúng, cô chính là thảm họa, tất cả đều do cô mà ra...

“Người sao thế? Cũng muốn ngồi ngựa à?”

Mạn Quân tươi cười nhìn xuống Bình Nhi lúc này đang trong hình dáng của Lục Loan. Cô giương mắt nhìn thiếu niên ung dung trên ngựa, định mở miệng nói gì đấy nhưng rồi lại thôi. Lục Loan trong hình dáng Bình Nhi nhìn cô chủ của mình lùi thui đi bộ dưới đất, dù muôn phần xót xa cùng cảm thấy có lỗi nhưng không dám nói tiếng nào. Bình Nhi không cho cô nói, quyết bắt cô giữ im lặng đợi khi nào có thuốc giải mới thôi.

“Đình công tử, tôi xuống đi bộ được rồi. Đường cũng không còn xa, ngài hãy để tôi xuống đi.”

Lục Loan quay lại ý nhị nói với Mặc Quân, y như rằng nhận ngay một lắc đầu của anh.

“Cô cả nhà Vũ gia sao lại ăn nói khách khí với ta như thế? Sợ ta sẽ nói ra chuyện cô trước kia cô từng có ý định giết ta ư?”

“Ồ không phải đâu ạ! Ồ... Tội, ngài hiểu lầm ý tôi rồi ạ! Tôi sợ cứ ngồi chung với ngài thế này, người khác sẽ nói ra nói vào.”

Mạn Quân nghe thế thì bật cười ha hả, rất tự nhiên đáp.

“Thế cũng tốt! Ta đã muốn cầu thân nhà bên ấy lâu rồi. Cứ để mọi người thấy hết đi.”

Lục Loan nghe vậy thì không nói gì nữa, len lén hướng mắt nhìn xuống Bình Nhi, thấy cô mặt mũi xám xịt nhìn anh đến toé lửa.

Cũng ghê gớm lắm ấy chứ, Đình Mặc Quân này vì muốn thế lực thêm mạnh mà bằng lòng lấy người trước đây từng có ý định mưu sát mình làm người kết tóc se duyên trọn đời. Giả sử cô gả cho người này thật thì sao, có phải đến cuối đời sẽ như đoá hoa héo rũ bị giam trong chốn lãnh cung hiu quạnh hay sẽ như món đồ hết giá trị bị vứt trôi sông lạc chợ không màn sống chết đây?

Cuối cùng người này muốn lấy bao nhiêu vợ nhỉ? Nếu bây giờ đồng ý thì sau này cô sẽ trở thành vợ cả, là đích mẫu (1) ư?

“Về rồi về rồi! May quá! Về rồi!”

“Đình công tử cứu được người rồi. Tôi biết ngài ấy giỏi lắm mà!”

Bình Nhi nghe có tiếng nói lạo xạo trong lỗ tai. Dù cái thôn nhỏ vừa nãy ngang qua chưa hiện ra trước mắt cũng đủ để cô nghe rõ người ta đang nói những gì và đang ngưỡng mộ Mặc Quân ra sao. Có vẻ như, anh rất được lòng bá tánh, không chừng sau khi đăng cơ sẽ là một vị minh quân của Đại Việt.

Cô nghĩ ngợi một hồi, đột nhiên thấy việc phò tá anh cũng không tệ. Lúc đầu cô đồng ý làm như lời Mặc Kha bảo như một thói quen thôi, tìm hiểu kỹ thì lại biết thêm việc mình đang tham gia ảnh hưởng đến sống chết của Cao tộc, nhân gian, yêu giới, nghĩ chỉ cần yêu giới thắng sẽ diệt được Cao tộc. Còn bây giờ, sau một thời gian tiếp cận Mặc Quân cùng nghe ngóng tứ phía, bản thân cô không còn thấy miễn cưỡng như lúc trước nữa mà cảm thấy có chút tự nguyện.

Nhìn kĩ, tướng mạo anh, khí chất trên người anh, tuy cũng lắm chiêu trò như bọn quan chức trong triều nhưng hành động rõ ràng, minh bạch, với bà con

đổi xử niềm nở, cô nghĩ anh làm vua chắc cũng ổn rồi, còn hơn rơi vào tay Dực Thánh Vương gì đó.

“Đình công tử, ngài có bị thương ở đâu không thế?”

“Đình công tử, lúc này bát cháo của tôi ngài chưa mức xong đã vội chạy đi cứu người rồi.”

Mạn Quân vừa về đến thôn đã bị mọi người xúm lại vây quanh. Anh nhảy xuống ngựa trước rồi đưa tay đỡ cô cả Vũ gia xuống, quay sang tươi cười đáp.

“Thế ư? Vậy để ta đền cho bác hai bát cháo nhé!”

Những người khác nghe thế liền hờn chen nhau đi theo Mạn Quân.

“Đình công tử, tôi nữa! Cho tôi thêm một bát nữa đi!”

Bình Nhi mãi nhìn theo đám đông xếp hàng chờ lấy cháo chỗ anh, không để ý Vũ đại nhân từ lúc nào đã đứng cạnh mình hồi lâu, dùng ánh mắt phức tạp nhìn xuống mình.

“Lục Loan, người đánh xe làm sao mà để ngựa bị hoảng như vậy?”

Bấy giờ cô mới choàng tỉnh, cúi mặt lễ phép đáp.

“Bẩm ông, thứ lỗi cho con. Con cũng không biết tại sao con ngựa lại bị như thế.”

Vũ đại nhân không nói không rằng đi một vòng quanh con ngựa, chợt dừng lại ở phần hông con vật, đưa tay rút từ đuôi phải nó một cây kim mảnh. Bình Nhi trở mặt tiến lại nhìn cho kỹ, kim không có lỗ xỏ chỉ tức không phải kim may đồ.

“Thì ra có kẻ muốn hãm hại cô cả.” Cô điềm nhiên cất lời, trong đầu tự biết ngay là ai.

Vũ Hoài Nam liếc mắt nhìn cô như dò xét, đoạn bọc cây kim trong một chiếc khăn tay, cất vào ngực áo, gật gù. Cách đó không xa, Vũ phu nhân đang nắm chặt hai tay Lục Loan, lo lắng hỏi thăm tí mĩ rồi kéo cô gái đi tìm một chỗ nghỉ ngơi.

“Lục Loan, chốc nữa thấy Đình công tử phát cháo xong thì đến gọi ta.”

“Dạ vâng ạ!”

Vũ Hoài Nam nói rồi bỏ về phía đoàn của mình, mau chóng hạ lệnh cho gia nhân tháo dỡ đồ đạc, gõ chuông phát cháo từ thiện cho bà con. Trong gần trăm xóm thôn nghèo nhỏ, tự dung trong cùng một ngày lại có hai vị tai to mặt lớn cùng kéo nhau đến ban tiền, phát cháo, không phải chuyện lạ nhưng là chuyện hiếm, thành thử hôm ấy, dân làng vừa được một bữa no nê, vừa được thêm nhiều tiền.

Đến xế trưa, Bình Nhi cùng những gia nhân khác chăm chỉ dọn dẹp, không hề hay biết từ này đến giờ có một người vẫn luôn để ý mình.

“Cô cả nhà người đâu rồi?” Mạn Quân thỉnh thoảng xuất hiện từ phía sau cô, lãnh đạm hỏi.

“Dạ thưa đang ngồi dưới chòi nghỉ ngơi cùng với bà ạ!”

“Đúng như ta nghĩ. Cô ta chỉ biết ăn không ngồi rồi nhỉ?”

Mạn Quân khẽ châm chọc. Bình Nhi im lặng cúi mặt, không bày tỏ thái độ cũng không bênh vực chủ mình, lát sau mới cất tiếng nói.

“Thưa nếu cậu không có gì sai nhò, vậy con xin phép tiếp tục dọn dẹp ạ!”

“Áy khoan!” Mạn Quân bắt mẫn gọi giật ngược.

Cô bất đắc dĩ phải quay đầu đi lại chỗ anh, tuy lòng không ưng nhưng vẫn kiềm nén nhỏ nhẹ hỏi.

“Đình công tử có gì sai bảo ạ?”

“Người nghỉ tay một chút. Ta có chuyện cần hỏi.” Mạn Quân nói rồi cầm lấy cái khăn chà chùi trên tay cô vứt đi, đoạn ra hiệu cho cô đi theo.

Cô không nói không rằng, ngoan ngoãn đi theo anh. Khi này loay hoay chưa kịp nghĩ ra trước câu trả lời an toàn nào, cô đành phải trăn trăn nghe anh tra hỏi, hỏi đến đâu thì đành đáp đến đó vậy.

“Lúc này cô nói cô cả nhà cô tự ý nhảy ngựa mà trên người không có vết thương nào. Làm sao có chuyện thần kỳ như vậy chứ?”

“Dạ bẩm trước khi cô cả trở thành cô cả Vũ gia như bây giờ đã từng theo thầy Mộc lên núi luyện võ.”

“Ta biết, nhưng thân thủ cao cường đến đâu, với tốc độ ngựa chạy như tên bắn vừa rồi, làm sao có thể tiếp đất mà không chút thương tích?”

“Dạ thưa là vì thầy Mộc vốn là đạo sĩ, hẳn trong lúc dạy bảo học trò đã dạy cho cô cả chút tiên pháp cũng nên.”

Bình Nhi bắt đầu dĩ phải dùng đến hai từ “tiên pháp”, không biết anh có tin hay không. Nhưng nếu không dùng, đổi lại là cô cũng sẽ hoài nghi như Mạn Quân thôi.

“Vậy có nghĩa là cô cả nhà người có phép thuật?” Mạn Quân thốt lên đầy bất ngờ.

“Dạ con không biết ạ! Là suy đoán của con thôi cậu ạ! Lúc không thấy cô cả bị thương tích gì, con cũng rất ngạc nhiên.”

Bình Nhi nói rồi len lén ngược lên nhìn bàn mặt của anh, trông đêm chiều khôn tả. Cô tá hỏa, không chừng anh nghĩ cô có phép thuật thật đấy chứ?

“Chắc đúng là thế rồi. Thảo nào lần trước bắt cóc, vác ta trên vai mà chạy như bay. Ta bị nhốt trong bao bố còn tưởng là cô ta cười ngửa nữa.”

Xong, anh bỏ bộ dạng đầy vẻ nghiêm túc đi, sau khi hoá giải khúc mắt hình như tâm trạng cũng tốt hơn, liền đập tay lên vai cô vui vẻ, đoạn lấy trong túi một xâu tiền treo tòn ten trước mặt cô.

“Cho người.”

“Dạ thôi con không lấy đâu ạ!”

Bình Nhi méo mặt nhìn anh, không ngừng trách cái miệng của mình. Mà cô cũng đâu ngờ, cái người này nghe gì cũng tin đâu chứ, vội thanh minh.

“Cậu ơi, vừa nãy con đoán bừa đấy ạ! Cô cả không bị thương hẳn là do phúc ba đời tổ tông để lại, quả là phép màu!”

“Ta biết ta biết! Cứ cầm lấy đi.” Mạn Quân xua tay đáp qua loa, cô vừa nghe là biết anh chẳng lọt lỗ tai rồi.

Bất quá, cô đành nhận lấy xâu tiền anh đưa cho, không quên cúi đầu cảm tạ anh. Mạn Quân trông ưng ý lắm, niềm nở phát tay áo phong lưu xoay người bước đi. Một mình bị bỏ lại giữa đồng lau hoang vắng, một cơn gió lạnh thổi qua, ngứa mũi, cô ắt xì một, vội bấu hai tay vào nhau.

“Phen này lại tự chuốc khổ rồi đây. Ai bảo khi không hẳn xuất hiện đúng lúc như vậy làm gì chứ! Chết thật, anh Kha không nể nhưng mà anh An...”

Nghĩ đến con bạch hổ nắng mưa thất thường Đình An, cô sầu não thở dài một hơi. Phải chi lúc trước cô đừng có chọc ghẹo, phá phách y thì giờ đâu đến mức này.

Khánh ngồi trong nhà lá rót tách trà ấm, vừa hay ngoài cửa Mạn Quân đột ngột bước vào, dáng điệu vô cùng thoải mái, khác xa với vẻ đêm chiều mấy hôm rày. Để mừng tượng cho dễ hiểu, trông anh cứ như một người bị tảo bón lâu ngày vừa trút được bầu tâm sự vậy.

“Chúc mừng cậu đã hoá giải được sấu muội.” Bị suy nghĩ của mình thuyết phục, Khánh chột chập hai tay ra trước, sau mới phát giác được hành động vừa rồi của mình thì mặt mũi xám xịt.

Những gia nhân Đình phủ đang ngồi dùng bữa xung quanh nghe thế đều tập trung ánh nhìn về phía Khánh, tò mò. Mạn Quân cũng ngó người, lát sau như chợt hiểu ra, anh cười lớn.

“Cảm tạ cảm tạ. Không cần làm quá lên như vậy.” Anh phui tay đặt móng ngồi xuống ghế đối diện Khánh.

Khánh bất ngờ thẫn thờ, hoá ra điều anh vừa nghĩ là thật, biết thế đã sớm đến quầy thuốc nhờ người ta bốc cho Mạn Quân một thang rồi, có chi đâu chịu đựng anh mấy ngày mệt mỏi.

“Mấy hôm rày ta phiền não nhiều chuyện, tâm trạng không tốt lắm liên lụy người. Nào, người anh em, chốc vào thành ta dẫn người đi ăn chân gà hấp sả nhé!”

Về việc ăn uống, Khánh không có hứng thú gì mà bây giờ y tò mò chuyện Mạn Quân và Lục Loan ban nãy hơn. Rót cho Mạn Quân một tách trà nóng mới, Khánh thì thăm hỏi.

“Vừa nãy cậu và cô nữ tì kia nói gì với nhau thế?”

“Nói gì? Chẳng có gì cả.” Mạn Quân đảo mắt giả ngo, thối thối tách trà trên tay.

“Cậu đừng giấu con. Cậu nhé, dạo này con thấy cậu đào hoa lắm đấy! Hết cô Lục, cô cả Vũ gia rồi giờ còn cả nữ tì của cô ấy nữa.”

Khánh giờ ngón tay đếm đếm, tức thì bị Mạn Quân dùng tay gõ vào đầu một cú rõ đau.

“Người bậy bạ gì thế hả? Trong lòng ta chỉ có mỗi Bình Nhi thôi. Cô ấy là duy nhất! Hiểu chưa? Người càng lúc càng giống thằng bé Thịnh Dật nhiều chuyện kia rồi đấy. Nói nữa, ta xèo mồm!”

“Úi! Cậu dữ thế! Con chẳng nói nữa.” Khánh ầm ức xoa xoa đầu.

Mạn Quân lờm y phát rồi lên lút để tay lên xoa ngực. Khánh nói rất đúng, anh tự nhận đạo gần đây mình có vấn đề. Trước đây anh cứ tưởng chỉ khi gần Bình Nhi, lồng ngực anh mới nhức nhối dữ dội như vậy, vậy mà... Vậy mà chưa chi anh đã động lòng với người con gái khác, không phải là một mà những hai. Đạo gần đây anh bị làm sao, có phải hề gặp người con gái nào không thuộc Đình phủ là đều bị như thế không? Nếu vậy sau này đường đường chính chính đón Bình Nhi về Đình phủ, có phải anh cũng như bây giờ, để cô một mình ở nhà mà đi treu hoa ghẹo nguyệt không?

“Không được!” Mạn Quân đập bàn cái rầm, đột nhiên đứng dậy quát lớn.

Khánh đang thưởng thức tách trà nóng, bị anh dọa cho giật mình, phun hết cả trà ra bàn, còn ho sặc sụa. Anh không ngờ Mạn Quân nóng tính như vậy, mới nói một câu mà anh đã nổi giận, đến uống trà cũng không cho anh uống. Nghĩ rồi, Khánh ngập ngừng ngẩng đầu nhìn chủ mình đang hùng hổ trên cao, rón rén đặt tách trà xuống.

“Khánh!”

“Dạ? Dạ sao ạ? Con không uống trà nữa, cậu đừng giận.”

“Không phải.” Mạn Quân phát tay áo, tỏ vẻ khổ não. “Chuyện là... Ngươi uống ngụm trà lấy bình tĩnh trước đi.”

Khánh ngờ người gật đầu như một khúc gỗ, sau đó theo lời anh tự động rót đầy trà vào tách uống. Nhưng y chưa kịp nuốt xuống ngụm trà, Mạn Quân lại dùng phát vén áo ngồi xuống nói nhỏ vào tai Khánh.

“Ngày mai ngươi đi kỹ viện với ta.”

Phụt!

“Cậu!...” Khánh ho lấy ho để, mặt mũi đỏ bừng như người đang sốt.

“Suyt!” Mạn Quân hoảng hồn ra hiệu cho Khánh không được la lớn.

Chủ tớ giằng co một hồi, anh lại thì thầm vào tai Khánh gì đó, khi ấy y mới dịu lại, mở lời bình thường.

“Thế thì được. Cậu không được lừa con nữa đâu nhá! Bằng không con sẽ mách ông.”

“Không thành vấn đề.” Mạn Quân nói chắc như đinh đóng cột dù trong lòng vô cùng hồ hởi vì lừa được y lần hai.

Khánh ơi Khánh, ngươi còn phải học hỏi nhiều lắm Khánh à! Người đâu mà dễ dụ thế không biết.

*

“Phan Luân! Phan Luân! Ngươi đứng lại cho ta!”

“Chuyện gì?” Luân thông dong đặt mấy bọc vải lấy từ trên xe bò xuống đất, ngừng điệu nặng nề.

“Đừng có giả vờ! Ngươi là kẻ đã phóng kim vào ngựa đúng không?”

“Cái gì?” Luân nhướn mày nhìn cô cả, khó chịu hỏi. “Ngựa của ngươi chạy loạn, liên quan gì đến ta?”

“Người đừng có nói láo. Không ngươi thì còn ai vào đây? Ngươi xưa giờ vốn rất ghét cô... Ghét ta! Ngươi cay việc ta bắt ngươi xuống xe để Lục Loan thể chỗ nên chơi xấu chứ gì? Ngươi lại muốn phá đám sao? Ngươi đúng là trơ trên!”

Lục Loan chua giọng, chỉ thẳng tay vào mặt y nói lớn. Lựa lúc mọi người kéo nhau đi ăn trưa, cô vờ ra soi rửa mặt, biết Luân thường không dùng bữa với mọi người nên tạt qua phân rõ trắng đen với y. Thấy cô một mực đổ tội cho mình, Luân phát cáu đá bọc vải dưới chân bay ra xa, xắn tay áo, bước lại gần cô nói.

“Nói đủ chưa? Nói ai trơ trên? Ngươi mới trơ trên đây! Ngươi nói ta phóng kim, có bằng chứng không? Có không?”

Lục Loan bị thái độ giận dữ của Luân làm cho liêu xiêu, dáng y cao lớn hoàn toàn áp đảo thân hình cô. Cô lưỡng lự lùi về sau hòng giữ khoảng cách với y. Nhưng y cứ ngày một tiến gần, đến khi hai người cách nhau chưa được một gang tay, Luân bỗng ghé sát mặt vào cổ cô. Lục Loan điếng người, định đẩy y ra thì y liền cất tiếng.

“Ngươi là ai?” Phan Luân cúi xuống lờm cô, ánh mắt như sói vồ mồi đầy vẻ đe dọa. “Thuật biến hình hoàn hảo nhưng không áp chế được mùi.”

Đoạn, Luân không chế ép cô vào gốc cây, rút ra một con dao dài khoảng hai phân, găm thẳng vào thân cây. Hơi lạnh từ con dao phả từng hồi vào mặt cô. Tuy lưỡi dao cách mặt cô nửa phân nhưng lại có cảm giác đau đớn như bị nó cứa lên mặt vậy.

Luân khịt mũi một lát, lại nói.

“Hương hoa. Người ở Hoa giới ư? Có liên quan gì đến Lục Loan không nhỉ?”

“Tôi là Lục Loan đây.”

Cô tức khắc lên tiếng, thái độ có chút bối rối. Cô chưa thị uy được bao đã bị y phát hiện rồi, đúng là xui xẻo. Cứ tưởng mũi y đã điếc từ dạo trước rồi chứ, nào ngờ mũi đó đã chữa lành lại rồi, có điều vẫn còn kém hơn xưa, không thì đâu chờ tới bây giờ mới nhận ra cô là giả mạo.

Luân cười phát, đoạn rút con dao ra, tra vào vỏ rồi cắt vào trong áo.

“Vậy còn Bình Nhi, cô ta giờ đang ở đâu?”

Lục Loan cay cú liếc Phan Luân, nhất quyết không đáp. Vẫn thái độ bốn cọt ấy, hấn ngẩng mặt giữa bầu không khí giá rét, nhắm hai mắt lại, hít hà. Sau đó, y quay phắt người, đi một mạch về phía nhà tranh, nơi mọi người đang ăn cơm, hỏi.

“Lục Loan giờ đang ở đâu?”

Mấy người đàn ông quay sang nhìn nhau, một người chỉ tay ra ngoài cửa.

“Cô cả không ăn, Loan chắc cũng không được ăn rồi. Có lẽ là đi dạo đâu đó rồi. Mà chú em tìm nó có việc gì?”

“Vừa nãy nhờ Loan giữ giùm ít đồ, giờ mới lấy lại.”

“Ừm.” Người nọ gật đầu, lát lại ngẩng mặt hỏi. “Chú em không ăn cơm thật sao? Buổi chiều còn giúp bà con sửa cầu đấy.”

Luân liến lác đầu, cười tươi, “Tôi ăn hai bữa sáng chiều quen rồi. Mọi người cứ tự nhiên đi, tôi đi trước nhé!”

Đoạn, y bước ra ngoài cửa, vừa đi vừa nghĩ đám người này đúng là nhiều chuyện. Mới rồi đi chưa được mười bước, Luân đã nghe có tiếng bàn tán xì xào, nghĩ ngờ Luân và Loan có tình cảm với nhau mới ghê chứ.

“Vớ vẩn!”

Y bực dọc đá bãi sỏi dưới chân. Một hòn sỏi văng ra, suýt nữa trúng phải người đang đi tới. May thay người đó kịp xoay người né, không chắc đã u đầu rồi. Luân hé mắt nhìn, liến trông thấy Lục Loan đang bắt hai tay sau lưng nhìn mình dò xét. Hấn nhếch môi thâm nghĩ, ánh mắt này, đích thị là Bình Nhi rồi.

“Sao vậy? Trời lạnh thế sao lại xắn tay áo?”

Nếu là Lục Loan chắc chắn cô sẽ bơ y, chỉ có Bình Nhi, dù bị y ghê lạnh vẫn quan tâm hỏi thăm y thôi. Mặc dù hai người họ không còn thân như trước nhưng cô luôn niệm tình cũ, cố gắng nhẫn nhịn y. Vì vậy, đôi khi y cũng có chút xao lòng, muốn làm lạnh với cô. Nhưng hình ảnh Nhất Tháp cứ hiện ra trong tâm trí nên y lại thôi.

“Người cũng nghĩ ngựa chạy loạn là do ta?”

“Sao lại hỏi như thế?”

“Trả lời đi.” Y gắt.

Bình Nhi hít sâu một hơi, đáp.

“Không.”

Luân lại hỏi tiếp.

“Người tin ta?”

“Không. Ta không tin người” Cô thản nhiên nói. “Nhưng ta tin ta không đoán sai. Người không phải người phóng kim.”

“Tại sao?”

“Vi quá lộ liễu. Người vừa xuống xe là đã ra tay ngay, không phải người bọn ta nghi ngờ trước tiên sẽ là người ư? Vả lại... Nếu người thật sự muốn hại bọn ta, nhất là với ta, sẽ đường đường chính chính ra tay trước mặt.”

Luân cúi đầu, nghịch nghịch mũi chân vào bãi sỏi, liến lư người qua lại, nhẹ thôi nhưng đủ để cô thấy rõ, tâm tình của y đã dịu đi vài phần. Nhưng mà, đây lại là hành động mỗi khi y thấy ngượng. Trước giờ chơi với y, mỗi khi xấu hổ hay phân vân điều gì, y đều làm như vậy, dúi mũi chân vào đất, quệt qua quệt lại. Không lẽ bây giờ y đang ngượng thật ư, với ai, với cô sao?

“Xung hô như vậy, tức người đã biết ta đã nhận ra người?”

“Ừm... Lúc này Lục Loan đã kể cho ta nghe, người dùng dao dọa con bé. Người già cả rồi, đừng có mà hù trẻ con nữa.”

“Cô ta mà là trẻ con ư? Tuổi đời chỉ nhỏ hơn ta thôi chứ tuổi tác vẫn là một bà lão kia mà!”

Luân tức khắc phản bác.

“Đừng tưởng nói vài câu là xem như hiểu ta lắm! Nói cho người biết, ghét người là ghét người. Nếu như sau này có phải dùng thủ đoạn chơi xấu người, ta cũng không từ đâu!”

Bình Nhi nén cười, xưa nay có kẻ tiểu nhân nào trước khi ra tay lại đi công khai minh bạch trước mặt đối thủ như thế đâu chứ? Ý nói như vậy, không hề làm cô sợ, ngược lại còn làm cô yên tâm hơn.

Trời về chiều, sau khi giúp bà con tu sửa lại cây cầu gỗ cũ kĩ thì cáo lui trở về. Gần về đến nhà thì trời cũng gần tối, cảnh vật dần chìm trong im ắng thì bây giờ, Lục Loan ngồi trong xe cát tiếng hồi khê.

“Cô ơi, sao chỗ ấy chỉ toàn trẻ em và đàn bà?”

“Em quên rồi ư? Nghèo đói chính là như thế. Không ruộng, không lương thực, tha hương cũng phải.”

“Thưa, em tò mò. Có khi nào họ đi lính không cô? Vừa nãy em nghe mọi người nói chuyện, bảo ngoài ấy đang loạn lắm. Quân Man sắp đánh đến nơi rồi, triều đình đang chiêu mộ dân chúng đầu quân đánh giặc đấy cô ạ!”

“Thật ư? Không phải lần trước đã yên ổn rồi à?”

“Chúng lì như trâu ấy cô ạ! Em nghĩ, nếu không dứt khoát ra tay, chiến sự sẽ kéo dài.”

Cô chận rai lắc lắc đầu. Suốt ngày đánh với đám, chiến tranh triền miên, cô chán cái cảnh này lắm rồi, chỉ mong đất nước sống trong yên bình, sao mà khó quá! Để đổi lại tự do, biết bao nhiêu người phải hy sinh máu thịt của mình nữa đây?

Bình Nhi cứ thế giữ im lặng suốt quãng đường, dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

Khi mặt trời đã chìm khuất trong bóng tối, cũng vừa hay cả đoàn đã về đến Vũ gia. Bình Nhi mau chóng đỡ Lục Loan vào trong thư phòng, cẩn thận khép cửa lại, dặn dò.

“Loan, vài ngày sắp tới em chịu khó tiếp tục thay thế ta. Anh Kha có tìm đến đưa thuốc thì giúp ta giữ hộ. Nhé!”

“Kia cô, cô phải đi đâu sao cô? Sao lại những mấy ngày thế hả cô?”

Bình Nhi gật đầu, vui vẻ chấp tay sau lưng nói.

“Ta đã tìm được cách khiến Đình Mạn Quân kia không đụng đến thầy ta nữa rồi. Hôn sự hấn đang tính tới sẽ chỉ là một giấc mơ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thương Lượng

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ khi đức vua xuống chiếu dẹp loạn hai mươi vạn quân Man. Đích thân Dực Thánh Vương đem quân đi đánh, không những dẹp yên biên loạn mà còn thu về không ít chiến lợi phẩm đem cống nạp cho nhà Tống.

Cô cả Vũ gia suốt thời gian ấy cũng đột nhiên đổ bệnh nặng. Thầy u cô mời biết bao nhiêu thầy thuốc giỏi cũng không chữa hết bệnh, ngay cả những danh y bậc nhất trong triều do Mạn Quân mời đến cũng đành lắc đầu. Tưởng phải bỏ cuộc, nào ngờ những ngày gần Tết, Mộc Kha đột ngột ghé thăm bốc cho vài than thuốc, bệnh tình của cô bỗng chốc thuyên giảm làm mọi người đều mừng rỡ.

“Khi nào Lục Loan mới về hả ư?” Lục Loan một môi tựa lưng lên thành giường, nuốt nước bọt hỏi.

“U cũng không biết. Xin nghỉ một tuần về đưa đám mà đến nay đã hơn một tháng, không biết xảy ra chuyện gì không nữa. Này, con uống chút nước đi.”

Lục Loan nghe lời, một hơi uống cạn cả bát nước, sau đó ngã lưng nằm thẳng xuống giường. So với một tháng trước, trông cô bây giờ mới tiêu tụy và héo hon làm sao, ai nhìn cũng thấy xót. Không phải cô già ốm hay gì mà pháp lực cô không đủ mạnh, cả một tháng giữ nguyên thuật biến hình không chút ngại ngùng đã bào mòn thân xác mỏng manh của cô. Cô là hoa yêu, là một đoá hoa đào tươi thắm, vốn dĩ xuân đến sẽ là lúc mang cho cô nhiều năng lượng nhất nhưng với tình trạng hiện nay, nếu Bình Nhi không về kịp, chỉ chờ cho chết rũ mà thôi.

Lỗi cũng do cô, Mộc Kha đã nhiều lần lên ghé đưa cho cô mấy viên nội đan để tăng pháp lực mà cô không chịu uống. Cô đâu biết mấy viên thuốc đó có phải làm từ máu xương của những yêu quái khác hay không, cô không dám uống. Nếu Bình Nhi bảo cô uống, cô sẽ không do dự, nhưng với Mộc

Kha, dù nhiều năm ở Mộc phủ, cô vẫn còn chút nghi ngờ.

Hắn biết cô nghĩ gì nhưng hắn không nói, không muốn cô chết, hắn đành phải lộ mặt ở Vũ gia, đích thân kê đơn, dặn dò vợ chồng Vũ đại nhân cho cô uống thuốc đúng giờ. Bệnh tình cô từ đó mới thuyên giảm đi.

Sau khi uống thuốc, Lục Loan mê man chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ, loáng thoáng bên tai chợt có tiếng kèn kẹt, hình như có ai đó vừa mở cửa sổ. Gió lạnh bỗng chốc ùa vào, cũng nhanh thôi, rồi bầu không khí lại ấm áp như cũ.

Mộc Kha nhấc gậy sắt chọc chọc vào lò than hồng rực, cất tiếng hỏi.

“Đã thấy trong người khá hơn chưa?”

Lục Loan chậm rãi mở mắt, chống hai tay cổ hết sức ngồi dậy, đáp.

“Dạ bẩm đỡ nhiều rồi ạ!”

Mộc Kha hài lòng tỏ ý gật đầu, đoạn từ tốn đi đến giường cô, đặt lên đó một chiếc lọ.

“Giờ Tý đêm nay hãy uống một viên, chiều mai lại một viên, bệnh sẽ mau chóng khỏi.”

“Dạ...”

Lục Loan vừa định mở miệng từ chối, Mộc Kha bỗng nhưn mày nhìn xuống cô, cười như thể muốn hỏi chuyện gì. Hắn nhìn trông bao dung là thế nhưng đôi mắt phủ quang toả ánh sáng trầm đục kia, khi không lại làm người khác lạnh sống lưng. Vậy là, Lục Loan không dám hỏi nữa, chỉ cúi đầu ôm lấy lọ thuốc lí nhí cảm tạ hắn.

Mộc Kha đi lòng vòng phòng xem xét rồi đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đạt sát cửa sổ, đối diện giường ngủ cô. Bằng một giọng rất nhẹ nhàng pha lẫn lo lắng, hắn hỏi.

“Bình Nhi không hề nói với người con bé đi đâu sao?”

“Dạ không ạ! Cô chỉ bảo là phải đi xa vài hôm. Còn lại không nói gì nữa ạ!”

“Thế, trước đây có xảy ra chuyện gì không? Kể đầu đuôi ta xem.”

Vậy là, Lục Loan bắt đầu kể lại cho hắn nghe toàn bộ sự việc từ lúc Mạn Quân đến Vũ gia tìm Vũ đại nhân chiêu mộ ông về làm việc cho triều đình đến việc ngựa bỗng dung chạy loạn trên đường đi từ thiện. Nghe xong, hắn chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Về đến phủ, hắn nằm ườn ra bàn, mắt không ngớt nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lẳng ngắm trăng sáng trên cao, lòng buồn rười rượi. Hắn chẳng buồn nhúc nhích, cô lại đi rồi, âm thầm ra đi không lời từ biệt, lúc nào cũng khiến người ta lo lắng mới thôi. Nhưng hắn làm được gì đây, cô đâu còn là con nít, cô tự biết mình phải làm gì, đâu cần hắn quản.

Chắc là... Hắn định sẽ cứ như thế này, ngồi im ở chỗ này, giữ nguyên tư thế này đợi đến khi cô về vậy.

“Ôi trời ơi ông ơi... Ông cứ thế này không khéo có ngày lão phải đem chôn lông gà đến quét bụi cho ông mắt.”

Lão Hâm bỗng cất tiếng văng vẳng, từ dưới bệ cửa sổ đứng phất dậy, vẻ mặt trông đến phát khở.

“Lại giờ trò rình rập.” Mộc Kha nhấp mấy môi, đôi mắt trở nên vô hồn, chán nản thờ dãi. “Rình không nổi nữa thì về phòng ngủ đi. Mặc kệ ta.”

“Ông lo cho bà như thế, sao lại không sai xà yêu đi điều tra chứ?”

“Hừm... Nàng ấy đi như vậy, không nói ai tiếng nào, nhất định có lí do riêng. Máy khi lại có dịp thăm thú nhân gian, cứ để nàng ấy được tự do đi.”

“Thế ông không lo bà xảy ra chuyện?”

Mộc Kha cười, hai vai run một, đáp, “Nếu xảy ra chuyện, Đình An hẳn đã đến tìm ta từ lâu. Ta thì chẳng mong gặp hắn đâu.”

Phải, nếu cô xảy ra chuyện gì bất trắc, người đầu tiên được biết sẽ là Bình Nhi trong kết giới, kế đến là Đình An, sau cùng là hắn. Sau đó, cô sẽ chặt một đuôi mới, dùng cái đuôi thứ sáu của cô cho biến thành Ngọc Phiến – con gái vợ chồng Vũ đại nhân hiện giờ, sinh hoạt bình thường như bây giờ, như chưa hề có gì xảy ra.

Đành rằng hắn biết Bình Nhi hiện giờ ở bên cạnh hắn không phải Bình Nhi thật sự, ký ức của cô cũng chỉ là của quá khứ nhưng hể nghĩ đến việc cô có mệnh hệ gì, như cái Bát bị trúng Băng Cốt Tiêu khi đó, hắn lại thấy tim nhói đau như bị ai cào xé, đau đến chết mới thôi.

Liệu khi phân thân của Bình Nhi mất đi, cô có phải chịu đau đớn chung với bọn họ không nhỉ? Nếu quả thật như vậy, hẳn thấy cô thật độc ác, độc ác với bản thân.

“VẬY ông cứ định ngồi đợi như thế này luôn à?”

“Ừm.” Hấn lim dim mắt gật đầu. “Mới chỉ có một tháng, so với khoảng thời gian lúc trước có là gì. Đừng nói là một năm, cho dù là một trăm năm hoặc hơn thế nữa, ta muốn khi nàng ấy trở về đây thì nơi này vẫn là nhà, vẫn có ta đứng đợi.”

Lão Hàm nghe Mộc Kha giải bày tâm sự thì xúc động, chấm nước mắt quay mặt đi.

“Ông thật là chung thủy. Người đàn ông chung thủy nhất mà lão từng gặp!”

“Chung thủy cái gì chứ...” Hấn kết cồm cười rồi úp mặt xuống bàn. “Trong ngoài yêu giới này ai chẳng biết ta là một kẻ vong ân phụ nghĩa chứ, vì danh lợi mà bán đứng vợ mình chứ.”

“Kìa ông... Đó chỉ là hiểu lầm, thật chất...”

Lão Hàm chưa xót đỡ lời, chưa nói hết câu thì từ ngoài sảnh bỗng có tiếng bước chân chạy gấp đến.

“Ông ơi ông ơi!” Xà yêu gác cổng Mộc phủ bỗng nhiên lao vào phòng với tốc độ kinh hoàng, y cúi người thở gấp rồi chỉ tay ra ngoài. “Bà... Bà về rồi ông ơi!”

“Cái gì? Làm sao người biết?” Mộc Kha như cá đớp mồi, nhanh chóng bật dậy, hất đồ cả ghế.

Về mặt hấn vừa hân hoan niềm nở vừa có chút nghi ngờ. Không kiên nhẫn chờ đối phương lấy lại sức nói tiếp, hấn tức tốc lao vụt ra ngoài, phất tay áo bay một mạch qua mấy nóc nhà liền rồi đáp xuống sảnh chính. Xa xa dưới gốc cây bàng lằng lằng, trong ánh đèn mờ ảo hất ra từ chiếc đèn lồng treo trên sợi dây bắt ngang lối rẽ, hấn trông thấy một người con gái nhỏ nhắn ăn vận rách rưới, tay đeo tay nải, đi chân trần đang thờ thẩn ngàng mặt nhìn trời.

Không khó để hấn nhận ra người ấy, không ai khác chính là người hấn đang mong mỏi – Bình Nhi. Thay vì bọc lộ những nhung nhớ, hấn lại nén chúng trong lòng, nét mặt rạng rỡ cười tươi như hoa.

“Cáo con về rồi đấy à?”

“Anh Kha!” Bình Nhi hớn hờ quay mặt về phía Mộc Kha, hí hửng xách một thứ thuẫn dài lên khoe anh. “Anh xem, em có quà cho anh này!”

Mộc Kha vờ tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó tiến lại gần cô, khen.

“Quà à? Được lắm, không uổng công anh nuôi dạy em. Là gì thế?”

“Bánh tét!”

Mộc Kha bật ngửa, cười khở đưa tay sờ nắn tay nải cô đeo trên vai, chợt thấy ngờ ngợ.

“Đừng nói với anh trong cái bọc này đều toàn là...”

“Phải, đều là bánh tét.” Bình Nhi cười toe.

Vậy là, suốt một tuần đấy, tất cả mọi người trong Mộc phủ đều phải ăn bánh tét thay cơm. Bình Nhi từ nơi xa trở về, cô không quay lại Vũ gia ngay mà nán lại Mộc phủ để cùng ăn Tết với Mộc Kha. Mùa xuân còn đó nhưng Tết ở nhân gian đã qua lâu rồi, chỉ có Mộc phủ này, chỉ cần cô muốn, quanh năm suốt tháng đều là Tết, là nơi duy nhất để cô có thể hưởng được một Tết trọn vẹn, nơi cô không bao giờ cảm thấy cô đơn.

Với cô giờ đây, nơi nào Mộc Kha hiện hữu, nơi ấy chính là nhà.

Ban ngày cô cùng hấn vui đùa, chăm cây hết sức vui vẻ. Nhưng khi đêm đến, một mình bước vào phòng khép cửa lại, không gian im ắng làm cô thấy cô đơn. Hôm nay, cô đóng luôn cả cửa sổ, gió xuân mặn nồng như thế cũng đành quẩn luyến ngoài hiên.

Cô thấp bốn ngọn nến đặt ở bốn góc phòng. Rồi thật cẩn trọng, cô mò tay vào bao gối, lấy ra một tờ giấy. Cô mở ra, đặt nó trên chiếc bàn gỗ đen bóng, dưới ánh nến vàng vọt sẫm soi tí mĩ từng đường đi nước bước. Các nét vẽ trên giấy vô cùng rõ ràng, chú thích vô cùng chi tiết, núi nào sông nào, đường lớn đường nhỏ đều có hết trên ấy, không khó để người khác nhận ra, đó là một tấm bản đồ.

Bản đồ của Chiêm Thành.

Chiêm Thành làm phản ai cũng biết rất rõ, nhưng tại sao hiện giờ chỉ có thể dẹp loạn mà không thể tiến sâu vào chỗ cội tận gốc là có nguyên do. Hơn một tháng ròng rã cải trang vào đất Chiêm Thành, ngày đêm nghiên cứu địa hình cùng sự giúp sức của yêu ma quỷ quái nơi ấy đã giúp cô cho ra một tấm bản đồ xứ giặc trọn vẹn. Tấm bản đồ chi tiết đến độ, một căn nhà lá dựng tạm bên đường cũng được cô chăm chút vẽ lại, há có thể thấy cô nghiêm túc đến nhường nào.

Quân Lý muốn thuận lợi vào đất Chiêm Thành, tấm bản đồ này chính là chìa khoá. Đình Mạn Quân muốn có được nó thì phải chấp nhận điều kiện của cô.

Bình Nhi vác ghế ngồi xem bản đồ, vừa xem vừa gãi gãi mấy vết muỗi cắn trên cẳng chân bấy giờ đã thâm đen lại vô cùng xấu xí. Mười móng chân đen

thui lờ loét trong hết những ngày đầu cô mới về Mộc phủ. Khi ấy có Lục Loan, cô ấy còn chăm cho cô để có về ngoài ra đáng tiểu thơ một chút. Giờ một mình cô, thôi thì cô cứ kệ nó đi vậy.

*

Lục Loan đang ngồi thuê thừa trong thư phòng, chợt một con gió bay vào từ cửa sổ, thoáng chốc Bình Nhi hiện ra. Cô gái vội vàng chạy đến ôm chủ, mừng mừng tủi tủi.

“Lục Loan, em sao rồi?”

“Cô cả! Cô cả! Cô về rồi ạ?”

“Ừm... Đừng to tiếng. Nghe nói em bị bệnh, đã đỡ hơn chưa?”

“Rồi cô ạ! Cô đừng lo. Ông bà chăm sóc cho em chu đáo, mấy hôm trước ông Mộc còn ghé đưa thuốc cho em, bây giờ em khoẻ lắm.”

“Thế thì tốt.” Bình Nhi gật đầu cười. “Thời gian qua em đã vất vả rồi. Giờ em và ta hoán đổi lại cho nhau, em không cần tiếp tục đóng thế ta nữa.”

“Sao ạ? Ông, ông Mộc đã tìm được thuốc giải cho cô rồi ạ?”

“Đúng vậy. Nhanh thôi em, nhân lúc mọi người đang nghỉ trưa.”

Bình Nhi giục nhưng Lục Loan có vẻ không chú tâm lắm, đôi mắt cô trở nên trống rỗng, không đáp lời Bình Nhi.

“Lục Loan, em sao vậy? Em có nghe ta nói gì không? Hay là còn mệt?”

Lục Loan giật mình, vội cười tươi nhìn cô lắc đầu.

“Dạ không, em đâu có. Em khoẻ lắm! Giờ mình đi đi cô.”

“Hả? Đi? Đi đâu?”

“Ồ không... Ý em là... Mình hoán đổi lại đi cô. Suốt cả tháng nay, em đóng giả làm cô mệt chết đi ấy chứ.”

Một lát sau, cả hai bước ra khỏi thư phòng, thân phận trở về như cũ. Bình Nhi dạo ra ngoài tìm vợ chồng Vũ đại nhân, Lục Loan theo sau cô, vui buồn chẳng rõ. Vừa rẽ trái một, Bình Nhi liền bắt gặp Mai Hồng đi đến, theo sau là một gia nhân tay cầm mâm, trên để một bát đi theo bà. Thấy cô, bà liền nhỏ nhẹ trách mắng.

“Con gái, con bệnh còn chưa khỏi, sao lại ra đây? Ồ Lục Loan...”

Mai Hồng ngạc nhiên nhìn người đứng sau Bình Nhi.

“Bây về khi nào thế? Đám gì đó đã lo liệu xong xuôi hết chưa? Sao lại đi lâu như thế?”

“Dạ...”

“Thôi, về là tốt. Mấy hôm cả nó bệnh thì không thấy bây đâu. Giờ bây xuống bếp phụ tụi con Trâm, Nhan mấy thứ lặt vặt đi.”

“Dạ vâng ạ!”

Nhất thời, Loan không biết đáp gì, chỉ biết vâng dạ, mặt buồn rười rượi. Khi còn trong vai Bình Nhi, cô rất được bà cưng chiều, yêu thương. Hai người đều không phải máu mủ của bà nhưng một người vai chủ, một người vai tớ lại bị đối xử khác xa nhau. Nếu lúc đầu người được họ nhận làm con không phải Bình Nhi mà là cô thì sẽ như thế nào nhỉ? Tính ra, cô đóng vai tiểu thư khuê cát hợp hơn Bình Nhi nhiều.

Lục Loan đi rồi, Bình Nhi liền nắm lấy tay Mai Hồng, giọng nhõng nhẽo.

“U ơi, hôm nay con thấy trong người rất khoẻ, muốn đi dạo. U cho con đi với nhé!”

“Khỏe nhưng sức lực con có bao nhiêu? Ra ngoài bây giờ, u không yên tâm” Mai Hồng lắc đầu.

Sau một hồi năn nỉ và bảo sẽ đi với Phan Luân, cô mới được bà miễn cưỡng cho ra ngoài. Thiết nghĩ giữ cô ở nhà mãi cũng là một điều không nên nên Mai Hồng đành chấp nhận, còn muốn theo cô cùng đi. Lần này, đến phiên Bình Nhi từ chối, cô nói muốn sang Đàm gia tìm Đàm Lệ Thu để cùng trò chuyện, Mai Hồng mới chịu cho cô đi một mình.

Lần này ra ngoài, cô đi ngựa chứ không đi kiệu để tránh phô trương, vả lại cô không muốn đi cùng nhiều người, một mình Phan Luân là đủ. Thấy cô về, y chẳng hỏi thăm gì cả, cứ làm như về không quan tâm nhưng thật ra là có. Y cứ làm như thế tỏ ra lạnh lùng, hống hách sẽ khiến bản thân ngầu hơn không bằng. Mà thà y đừng nói gì cả, cô không muốn nghe. Mỗi lần y nói gì là giống như một đứa trẻ đang làm nũng, một bé trai muốn gây sự chú ý với một bé gái bằng cách chằm chọc người ta vậy.

Con ngựa hí mũi một tiếng, chiếc xe chở cô dừng lại, cùng lúc cô nghe thấy tiếng của Phan Luân bên ngoài.

“Đến Đình phủ rồi.”

Bình Nhi cúi người vén rèm bước ra, chợt Phan Luân đưa tay trước mặt cô, nghiêm túc nói.

“Đề ta đỡ cô.”

“Không cần đâu, ta tự xuống được.”

“Có người đang nhìn.”

Luân ngoác đầu ra hiệu cho Bình Nhi. Cô ngước mặt lên liền trông thấy một gia nhân đang đứng tần ngần trước cửa phủ, hai tay bưng một chậu nước, ánh mắt không giấu nổi tò mò. Bình Nhi liền mỉm cười thật duyên, rồi rất tự nhiên, cô bám lấy vai Luân, bước xuống xe ngựa, đi lại chỗ gia nhân nọ.

“Này cậu, cho ta hỏi, nơi này là Đình phủ có đúng vậy không?”

Gia nhân nọ liếc Bình Nhi từ đầu đến chân, ra vẻ dò xét.

“Nhưng cô là ai? Cô phải cho tôi biết quý danh thì tôi mới trả lời.”

Bình Nhi cúi đầu cười thẹn, đoạn ngoảnh mặt về phía Phan Luân. Hiểu ý cô, y bước lên một bước, nói.

“Cô đây là cô cả của Vũ gia, trưởng nữ của ông Vũ, có việc cần tìm Đình thiếu gia, nhờ cậu chuyển lời cho.”

“Trưởng nữ của Vũ gia?” Gia nhân nọ nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi cẩn trọng nói.

“Vậy phiền hai vị đợi ở đây một lát, tôi vào bẩm báo với cậu cả.”

“Đa tạ.”

Cửa vừa khép, Phan Luân tức khắc đứng thẳng dậy, chỉ tay cười mỉa.

“Cô nhìn đi, gia nhân nhà này đúng là hơn người, chẳng vị nể ai cả. Bọn quan thần có phải lũ ngu ngốc hay không, chỉ cần để ý một chút là biết đâu là nơi Thái tử ở.”

“Cậu nói nhỏ tiếng một chút.”

“Không, ta cứ cố tình đấy! Tên ngốc, trước sau cũng lộ mặt, cần gì trốn chui trốn nhui... A!”

Chưa kịp dứt lời, Phan Luân đầu đón ôm căng chân vừa bị cô đá, cảm phần liếc người bên cạnh. Ngay lúc ấy, cửa Đình phủ chợt mở, gia nhân vừa nãy xuất hiện, nho nhã đưa tay mời.

“Vũ tiểu thư, thật thất lễ! Mời cô vào trong ạ!”

Bình Nhi mỉm cười điệu dàng, nhón chân tiến vào trong. Phan Luân theo sau cô nhưng bị người kia chặn lại.

“Xin lỗi cậu, thiếu gia đã nói chỉ một mình tiểu thư vào thôi ạ!”

Luân nhún mày, đan hai tay trước ngực, vênh vác hást mặt.

“Thiếu gia nhà người định giờ trò mèo gì? Tại sao chỉ để một mình tiểu thư nhà ta vào?”

“Phan Luân!” Bình Nhi nhắc khéo, vội chặn lời y, đoạn áy náy nói với gia nhân đang khó chịu ra mặt đứng cạnh. “Cậu ấy không có ý gì, chỉ là quá lo cho ta. Có thể cho cậu ấy vào cùng được không? Lát nữa ta sẽ giải thích với thiếu gia để ngài ấy không trách cậu.”

Gia nhân kia nén bực bội, miễn cưỡng gật đầu cho cả hai vào trong.

Đây là lần thứ hai cô bước chân vào Đình phủ, cảm giác rất khác so với lần trước khi ăn tiệc ở phòng lớn, đường vào thư phòng Mạn Quân có gì đó rất thân quen mà cô không tài nào lí giải được. Không lẽ trước đây, cô từng đến đây? Mà không, hầu như ai sống trên đời cũng đều một lần trải qua hiện tượng này, đến một nơi xa lạ nhưng lại có chút mơ hồ, như thể đã từng đặt chân đến đó rồi. Hiện tượng ấy, những người ở chỗ cô thường gọi là kí ức của kiếp trước.

Hoá ra, kiếp trước cô đã từng đến chỗ như thế này. Cơ mà người như cô cũng có kiếp trước ư?

“Tiểu thư, lỗi này.”

Gia nhân kia dùng chân trước một căn phòng, kính cẩn thưa.

“Bẩm cậu, tiểu thư đã đến rồi ạ!”

Gia nhân nọ nói xong, bên trong không có tiếng trả lời. Người nọ liền gõ cửa phòng thưa lại lần nữa, tuyệt nhiên chẳng có một tiếng trả lời. Sốt ruột, y định đẩy cửa vào thì bất ngờ có giọng nói vọng ra.

“Bảo tiểu thư ngồi ngoài đợi một lát. Chưa hết giờ đọc sách, ta không thể ra ngoài.”

“Dạ vâng.” Gia nhân đứng ngoài nhanh như chớp đáp, chẳng hề thắc mắc nguyên do, trực tiếp mời hai người Bình Nhi và Mạn Quân qua phòng khách ngồi.

Từ này đến giờ đi đi lại lại trong sân vườn đầy nắng, cuối cùng bọn họ cũng được vào phòng ngồi. Nhưng trong đây không khá là bao. Nói là phòng dành cho khách mà lại vừa chật vừa nhỏ, đồ đạc đẽ lung tung, so với nhà kho thì còn có lí hơn.

Bình Nhi nắm vạt áo phất phất cho mát, mồ hôi đổ ròng ròng như vừa trời từ dưới sông lên.

“Phan Luân, cậu có mang theo quạt không?”

Luân lắc đầu, đưa tay quạt lên trán, nhăn nhó nói, “Rõ ràng là không nỡ mặt cô.”

“Ta?” Cô nhoen miệng cười, đoạn bỏ chân ra khỏi hài, ngã lưng vào thành ghế đáp. “Ta làm gì có mặt mũi mà nể, nói chính xác là không nể mặt thầy ta.”

“Nghe đồn lần trước hần còn muốn cầu thân cô, bây giờ lại trở mặt. Cô có biết nguyên do không?”

“Không, chắc là sợ cưới phải một người vợ bệnh tật như ta.” Rồi cô lại phất tay. “Ta đùa đấy. Người hần nhắm vào không phải ta.”

“Vậy thì là ai?”

“Thầy ta.” Bình Nhi thoải mái gát một chân lên tay ghế.

Phan Luân nghệt mặt, chưa kịp suy nghĩ đã hỏi tiếp.

“Hần muốn cưới thầy cô? Ủa mà... Cái gì cơ? Đâu phải.”

Bình Nhi bật cười, rung đùi phân tích.

“Tất nhiên là không phải. Ban đầu y nhiều lần bày trò tiếp cận thầy ta, nào là mở tiệc rồi chọn trùng địa điểm thầy ta làm từ thiện, mục đích là để chiêu mộ ông ấy trở về đầu quân cho triều đình, làm việc dưới trướng của y. Thấy thầy ta cứng rắn khó bề lay chuyển, hần mới bày trò đòi cưới ta, một khi là con rể Vũ gia, là người cùng một nhà, khác gì là ngồi chung thuyền, thầy ta nghiêm nhiên lại phải theo phe y.”

“Hần muốn cưới cô?” Phan Luân đập tay lên đùi, giọng điệu như thể không tin. “Vậy tại sao lúc đầu còn làm khó dễ chúng ta, còn bắt chúng ta ngồi chờ trong cái xó xỉnh này?”

“Người nói đúng. Theo ta đoán, bây giờ có hai nguyên do. Thứ nhất, y đã từ bỏ ý định cầu thân. Thứ hai, y vẫn muốn cầu thân để thực hiện kế hoạch nhưng người y muốn lấy không phải ta.”

“Hần muốn cưới Vũ Như Y?”

Bình Nhi búng tay, “Chính thế!”

Cô hí hửng rung chân một hồi rồi liếc mắt ra dấu với Phan Luân. Theo hướng nhìn của cô, y liếc nhìn ra cửa, chợt hiểu cô muốn nói gì, một nét gian trá hiện lên trên gương mặt, y lập tức đứng dậy khỏi ghế, đi lại mở tung cửa. Người rình nấp ở ngoài không kịp chuẩn bị gì, cả người tựa cửa nên bổ nhào vào trong, hoảng hốt giương mắt nhìn Bình Nhi và Phan Luân.

“Người tên gì?” Bình Nhi xỏ chân lại vào hài, bình thản hỏi. “Có biết mình vừa làm gì không? Tại sao lại nghe lén?”

Người dưới đất không đáp gì, thân thủ rất tốt, nhanh như cắt bật người dậy, quay đầu bỏ chạy. Nhưng Phan Luân còn nhanh hơn. Trong chớp mắt, y dùng phép phóng cho người nọ té lăn ra đất, sau đó nhanh chóng kê dao vào cổ không chế.

Người nọ choáng váng nằm trên đất lần hai, đầu đau như búa bổ, khi trước mắt mờ mờ hư ảo, chợt thấy có bóng áo uyển chuyển tiến đến trước mặt. Một giọng nói yếu mị bỗng vang vẳng trong đầu, y như người say rượu, trong phút chốc không kiểm soát được mình, người kia hỏi gì cũng đều trả lời đầy đủ, sau đó mọi thứ tối đen như mực, chẳng còn nhớ gì nữa.

Mạn Quân đang ung dung nằm trên trường kỷ ăn đậu phộng do Khánh bóc, thư thái ngắm cá lội tung tăng trong hòn non bộ dưới giếng trời, chợt bên ngoài có tiếng người gọi, cắt ngang nhã hứng của anh. Vừa nghe, anh đã nhận ra ngay là giọng Xung Tân, liền cho gọi y vào trong. Lạ thay, tên ấy như người mất hồn, hai mắt không chớp, nhìn vào khoảng không nói với Mạn Quân.

“Bẩm cậu, Vũ tiểu thư nhờ con nhắn với cậu là cô ấy đang có trong tay một món đồ có thể hoá giải phiến muộn cho cậu.”

“Là món gì?”

“Đạ là bản đồ ạ!” Xung Tân trả lời ngay.

“Bản đồ?”

Mạn Quân lẩm nhẩm, thấy có gì đó không ổn, anh liền nháy mắt với Khánh. Khánh vội đứng dậy đối diện với Xung Tân, hươ tay qua lại trước mặt y nhưng y chẳng có phản ứng gì, trơ người như một khúc gỗ.

“Cậu, Tân nó như bị trúng tà vậy...” Khánh xanh mặt nói với Mạn Quân.

“Không xong rồi!” Mạn Quân chau mày bật người dậy, vẻ mặt đầy nghiêm trọng. “Khánh, mau tập hợp tất cả binh lính trong Đình phủ, đừng để cô ta chạy thoát.”

“Ai cơ ạ?”

“Còn ai nữa? Vũ Ngọc Phiến và tùy tùng của cô ta! Lập tức bao vây căn phòng đó! Bắt họ lại cho ta!”

“Đạ vâng...”

Khánh khẩn trương quay người đi, tiếc thay chưa được nửa bước, y đã mất ý thức, ngã sòng soài ra sàn.

“Đình công tử đang cho người đi tìm ta ư? Ta đã đến rồi, công tử không cần tìm nữa.”

Bình Nhi mỉm cười đứng ngược sáng ở lối cửa. Từ phía Mạn Quân trông lại chỉ thấy hai bóng đen một cao một thấp, tuy lẻ loi nhưng khí tức tràn ra mạnh mẽ đến rợn người. Anh chậm chậm vừa đề phòng nhìn hai người, vừa cúi nhặt cây kiếm trên sàn của Khánh, thật bình tĩnh hời.

“Cô muốn gì? Không lẽ lại muốn giết ta?”

“Không.” Bình Nhi tức thì đáp, đoạn tiến lại gần Mạn Quân để anh nhìn rõ mặt, tự tin cất lời. “Hôm nay ta đến đây là để thương lượng với ngài.”

“Thương lượng?”

“Phải. Ta sẽ giúp ngài cũng như quân đội Đại Việt đột phá Chiêm Thành. Đổi lại ngài phải chấp nhận điều kiện của ta. Ngài thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Điều Kiện

“Điều kiện? Điều kiện gì?”

“Nói như vậy, tức là ngài đã đồng ý?”

“Phải. Thử nói ra xem.” Mạn Quân hít sâu một hơi rồi ngồi xuống ghế đầu, đặt kiếm lên trên bàn.

Không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy, Bình Nhi có chút ngạc nhiên. Con người này, xem ra cũng có tố chất con nhà võ lắm ấy chứ, đâu phải cậu ấm như trong sổ sách đã ghi chép đâu.

Nghĩ rồi, cô vui vẻ kéo Phan Luân cùng ngồi xuống, thở hắt một hơi.

“Đình thiếu gia đã nói như thế, tôi cũng không khách sáo nữa. Nhưng trước tiên, tôi muốn giải quyết hiểu lầm với ngài.”

“Hiểu lầm?” Mạn Quân khoanh hai tay trước ngực, ngồi thẳng lưng ra vẻ tại thượng, đăm đăm nhìn xuống cô. “Giữa chúng ta có hiểu lầm gì?”

“Tôi biết ngài nghi oan cho tôi.” Cô liền đáp. “Thứ nhất, lần trước bắt cóc ngài đúng thật là do tôi nhầm lẫn, tôi thành thật tạ lỗi với ngài. Thứ hai, tôi khai tên giả với ngài là vì xưa giờ tôi không tin tưởng người lạ, nhưng chung quy vẫn là tôi thất lễ trước, xin được tạ tội với ngài.”

Mạn Quân gật đầu ngẫm nghĩ, đoạn cười khẩy, hỏi.

“Được, cô cả muốn tạ tội với ta bằng cách nào đây?”

“Chẳng phải tôi vừa nói ra rồi đấy thôi.”

“Sao có thể như thế?” Anh tức tối đập bàn. “Chỉ một lời nói làm sao chứng tỏ lòng thành? Vậy mà còn đến đây xin xỏ gì chứ?”

“Xin xỏ?” Bình Nhi ý nhị nhướn mày, nụ cười dần tắt ngấm, gương mặt chòng chọc nhìn anh. “Đinh công tử, tôi nghĩ ngài hiểu lắm rồi. Ngài đã quên vừa nãy tôi bảo đến đây vì muốn thương lượng với ngài ư? Nếu ngài vẫn cho rằng việc tôi làm trước đây khó dung tha, vậy tôi nói cho ngài biết, lúc trước tôi nói dối tên tức là thất lễ với ngài một lần, vừa nãy ngài cố tình để tôi đợi cả canh giờ dù ngài chẳng bận gì, lại còn cho người nghe lén tôi tớ chúng tôi nói chuyện, tức là ngài đã thất lễ lại với tôi.”

“Ta...”

Bình Nhi đưa tay chặn ngang lời anh, tiếp tục nói.

“Ngài nói tôi suýt nữa lấy mạng ngài, tôi bảo là hiểu lắm ngài vẫn không chịu suy xét, vậy sao ngài không nghĩ lần trước phủ ngài bị cướp đột nhập, tôi cứu một lúc mấy mươi mạng người, tất cả đều là thân thích quyền quý. Ngài chẳng những không cảm tạ tôi tiếng nào, đang lúc tôi bị thương còn một hai bắt tôi đi làm chứng. Há chẳng phải người không biết điều là Đinh thiếu gia đây sao?”

“Cô...” Mạn Quân phần uất chỉ tay vào cô, bất lực không thốt ra được lời nào.

Cô phân tích cặn kẽ như thế, anh phản biện được gì đây?

Biết đã đợi được cho đối phương một gáo nước lạnh, cô mừng thầm, giọng điệu trở nên nhỏ nhẹ, dùng dụng bồi thêm một câu.

“Nhưng Đinh thiếu gia yên tâm, tôi không phải người nhỏ nhen.”

Một câu nói thay đổi hoàn toàn cục diện. Mạn Quân từ người nắm chuỗi, thoáng cái đã trở thành con chuột dưới vuốt mèo, muốn cãi cũng cãi không được, đành phải nín nhịn. Dù gì bây giờ cũng không phải lúc để nhỏ nhen. Chiến sự biên giới đang vô cùng căng thẳng. Lúc này cô bảo có thể giúp quân Địa Việt vào sâu lãnh thổ Chiêm Thành, anh vẫn đang đợi xem cô có kế sách gì.

Nhưng khoan, làm sao cô biết anh đang cần bản đồ Chiêm Thành chứ?

“Cô... Biết thân phận của ta?”

“Ừm.” Bình Nhi gật đầu như đó là chuyện hiển nhiên.

Mạn Quân cười lạnh, đặt một tay lên thanh kiếm trên bàn, hỏi tiếp.

“Từ khi nào? Ai nói cho cô biết?”

“Thì...” Bình Nhi ngây ngô chỉ vào Mạn Quân. “Giặc ở sau lưng người đó.”

Theo hướng chỉ của cô, Mạn Quân có chút bất ngờ, nhưng rồi giật mình phát giác, bèn quay đầu lại liền trông thấy Xung Tân đang đứng như người mất hồn ở đằng sau.

“Chính hắn đã nói cho tôi biết.”

“Cô đã bỏ bùa cậu ấy!” Anh tức giận đứng phắt dậy, nhắc thanh kiếm lên.

Cùng lúc, Phan Luân lập tức thù thế, cũng chuẩn bị rút kiếm. Bằng một giọng căm phẫn, Mạn Quân đẩy nghiêng quất.

“Đừng tưởng biết được ta là ai thì có thể uy hiếp được ta! Người đâu!”

Một tiếng hô, ngoài sân, tiếng bước chân, khẩu lệnh lập tức truyền đến. Ấy vậy mà cô vẫn không hề có chút e sợ, vẫn điềm tĩnh tự rót cho mình tách trà.

“Đinh công tử, ngài đã quên Lục Bình Nhi rồi ư?”

“Cậu! Cậu!”

Cận vệ Đinh phủ nhanh như cắt ủa vào đến cửa, mọi lối đi quanh thư phòng đều bị bao vây. Tất cả đồng loạt chìa kiếm vào cô và Phan Luân, ánh mắt ai nấy đều ngập tràn sát khí.

“Anh Khánh!”

“Hả? Sao anh Khánh lại nằm đó?”

“Thưa cậu!”

Nhìn thấy Khánh nằm bất động trên sàn cùng biểu hiện bất thường của Xung Tân, người nào cũng muốn ngay lập tức lao vào tấn công hai kẻ lạ mặt nọ nhưng Mạn Quân cứ một mực đưa tay ra hiệu đình chiến. Anh lăm lăm nhìn cô gái đang thư thái ngồi thưởng trà trước mặt, khó khăn thốt lên.

“Tất cả, lui!”

“Kìa cậu! Cậu sao vậy?”

“Sao lại bảo tụi con lui? Cậu!”

“Chắc chắn là ả không chế cậu rồi! Anh em xông lên thôi!”

“Im lặng!” Mạn Quân đập bàn hét lớn. “Lui ra hết cho ta!”

Các binh sĩ nháo nhào.

“Cậu!”

“Khi nào ta gọi hãy vào. Nhanh đi!” Mạn Quân hạ giọng lần cuối rồi lại ngồi xuống đối diện cô.

Lời anh nói, đâu ai dám cãi, họ đành phải lui ra canh phòng ngoài cửa, đầu óc người nào cũng căng như dây đàn sắp đứt vì lo cho an nguy của anh.

Mạn Quân gắng sức gồng mình, cố giữ cho bản thân tỉnh táo để không hành sự lỗ mãng. Anh nhắm mắt hít sâu một hơi đầy lồng ngực rồi lại chậm chậm thở ra, đối mặt với cô.

“Cô và Mộc Kha đã có âm mưu từ trước đúng không?”

“Thầy tôi chẳng liên quan gì cả.”

Mạn Quân nhếch môi cười, nhìn cô bằng đôi mắt sắc lẹm như lưỡi dao, tựa muốn đâm hàng trăm lỗ lên gương mặt tường chừng ngậy thơ nhưng lại mưu mô, xảo quyệt ấy.

“Cô nghĩ tại sao ta lại không tố giác cô với Vũ đại nhân về việc cô từng ám sát ta chứ?” Im lặng một hồi, anh lại nói. “Là vì thầy cô đã đến tìm ta, bảo rằng biết Bình Nhi ở đâu, bảo ta viết thư đưa y, y sẽ chuyển cho cô ấy. Suốt hai tháng nay ta cứ mong chờ, rốt cuộc chẳng có lá thư nào hồi âm. Hôm nay cô lại đến tìm ta giờ trò hăm dọa, còn bảo không phải?”

“Thôi được, ngài đã không tin thì đành vậy. Trở lại chuyện chính, cô gái kia, ngài biết tính tôi mà. Giữ một người như Lục thị trong tay, nếu muốn làm gì cũng không có gì khó cả. Huống hồ với thứ tôi có trong tay và điều kiện tôi sắp đưa ra không làm ngài thiệt thòi mấy, ngược lại còn đem lại lợi ích cho ngài.”

Nghe cô nhắc đến Bình Nhi, trong lòng anh vừa nôn nóng, lại vừa tức giận, nửa muốn điềm tĩnh, nửa lại muốn hất tung cái bàn này lên, kè lưỡi dao dưới cuống họng cô mà hỏi cho rõ, để xem khi ấy cô còn mạnh mẽ được nữa không. Phải cố gắng lắm, Mạn Quân mới lại có thể kiềm lòng, tiếp tục nhẫn nhịn bảo.

“Được. Điều kiện gì, cô cứ nói thử xem.”

“Đình công tử rất thức thời, tôi rất thích. Cũng đơn giản lắm, một là ngài không được tìm cách ép thầy tôi trở lại làm quan. Còn hai là... Khi ngài xuất quân, nhất định phải đưa tôi theo.”

“Ha! Buồn cười, chiến trường chứ có phải cái chợ đâu mà cô bảo muốn dắt theo là dắt! Đàn bà con gái như cô mà học đòi cái gì?”

Bình Nhi nghe vậy thì đặt tách trà xuống bàn, nhìn Mạn Quân đầy ẩn ý.

“Vậy khi trước ngài dẫn Lục thị theo ngài đi điều tra các thứ, đây cũng có phải chốn dành cho đàn bà đâu...”

“Rốt cuộc thì cô đã biết bao nhiêu?” Mạn Quân bất giác nắm chặt thanh kiếm, gằn giọng.

Cô vẫn cười, đẩy tách trà không về phía anh, “Nếu ngài muốn biết tin tức của cô ấy, chấp nhận điều kiện của tôi. Nhưng ngài đừng lo, tôi sẽ không làm vướn vùi tay chân ngài. Nghe bảo sắp tới ngài tổ chức tuyển chọn những binh lính xuất sắc cất phong hàng tướng, hãy để tôi cùng tham gia.”

“Được!” Mạn Quân hừ một tiếng, nói với giọng thách thức. “Cuối tuần này, giờ Thìn (1) hãy đến đây theo lối cửa sau. Nếu cô qua được, ta sẽ cất nhắc việc ấy.”

“Không phải cất nhắc mà là ngài phải làm như vậy.” Đẹp đi cái nụ cười đáng ghét, cô nghiêm túc nói.

Cuộc trò chuyện của hai người đã trở thành một sự chấn động lớn cho toàn bộ nhuệ binh trong Đình phủ bấy giờ đang canh phòng trước cửa. Có người cảm thấy buồn cười, có người lại lấy đó mà càn cớ lòng hơn, muốn cho cô biết mùi.

Khi cô bước ra, binh sĩ hai bên liền thu kiếm, dạt thành hai hàng nhưng chẳng ai có vẻ là chào đón gì. Bình Nhi thoáng nhìn những gương mặt không mấy

thần thiện, tuy đã liệu trước, bọn họ đều là người lạ đối với cô nhưng chẳng hiểu sao cô lại thấy có chút buồn len lỏi.

Đợi cô rời hẳn khỏi đó, Mạn Quân mới tập hợp tất cả những người đang đứng ngoài, lúc này Khánh cũng dần tỉnh lại, Xung Tân đứng sau đã lấy lại được thần trí, hoang mang không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Tất cả những người có mặt ở đây hôm nay hãy giữ bí mật chuyện này.”

Mạn Quân cất giọng thâm trầm, đôi mắt đen không còn ánh lên nét tinh anh mà giờ đây trông vô cùng tịch mịch. Có người định cất tiếng hỏi thì đã bị người khác chặn lại. Bằng một giọng hết sức đè nén, mọi người đều cúi đầu đồng thanh hô “vâng”.

Nếu đã là cận vệ thân thích hay không thân thích của Mạn Quân, dù mơ hồ hay không thì trong lòng ai cũng rất rõ, Bình Nhi chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh đến nhường nào. Bản thân bọn họ cũng có thiện cảm tốt với Bình Nhi nên hôm nay bỗng nghe à tiêu thơ gì đó của Vũ gia đem cô ra đe dọa công tử nhà họ, tất cả đều muốn bóp chết cô ta.

Mạn Quân khi đựng chuyện đã nóng nhưng khổ nỗi binh sĩ của anh lại còn bốc đồng hơn anh. Những khi ấy, anh luôn cố sức buộc con ngựa bắt kham trong lòng mình lại rồi một mình ngồi trong phòng viết thư pháp, thường sẽ viết một chữ 慢(Mạn) thật to, xong nhìn vào đó mà tĩnh tâm ngồi thiền một chút.

Nhưng hôm nay anh lại không thiền được, làm cách nào cũng không giữ đầu óc trống rỗng được. Ngoảnh mặt ra ngoài trời đã tối, nhớ đến cuộc trò chuyện trưa này, không ngăn được tiếng thở dài.

“Hỗ giang ly dữ tịch chi hề,

Nhĩn thu lan dĩ vi bội.

Cốt dư nhược tương bất cập hề,

Khùng niên tuế chi bất ngô dữ.

Triệu khiên tì chi Mộc lan hề,

Tịch lâm châu chi túc mụ.

Nhật nguyệt hốt kỳ bất yêm hề,

Xuân dữ thu kỳ đại tu.

Duy thảo mộc chi linh lạc hề,

Khùng mỹ nhân chi trì mộ.”

Dịch:

Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thương.

Sợ chẳng kịp ta càng mê mãi,

Tuổi xanh nào có đợi gì ai.

Mộc lan sớm cắt trên đồi,

Đông thanh chiều hái bên ngoài bến sông.

Ngày tháng vút đi không trở lại,

Vừa xuân qua đã lại thu sang.

Đoái trông cỏ áy cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên! (2)

Ngâm xong thơ, Mạn Quân gấp bức thư pháp vừa viết bỏ vào trong ngực áo. Xuân chưa qua mà lòng anh đã nặng nỗi u sầu, lại nhớ đến người con gái tinh khôi tựa mây trắng ngồi trên thuyền ngắm phong cảnh với anh dạo trước, anh lại càng nặng lòng hơn.

“Bẩm cậu, cậu có cần con cho người điều tra cô gái ấy không? Biết đâu sẽ tìm được tung tích của Bình Nhi.”

“Không cần,khi nào ông Trần trở về phủ, chúng ta qua đây hỏi cũng được. Ông ấy là anh hàng xóm của Bình Nhi từ thuở nhỏ và cũng là người biết rõ Bình Nhi đang ở đâu, người phải thời giờ theo cô ta làm cái gì.”

Chờ mãi cũng đến cuối tuần, sáng sớm, Bình Nhi hí hửng gói ghém mấy cái bánh giò vừa trộm được dưới nhà bếp bỏ vào bọc vải mang đi. Hôm nay như đã hẹn, cô sang Đình phủ so tài với người bên ấy nên lại nhờ Lục Loan đóng giả làm mình.

“Cô cả nhất định phải thắng đấy!” Lục Loan rung rung nắm chặt tay cô.

“Ta biết rồi. Em ở nhà phải ngoan đấy biết chưa, đừng làm xấu mặt ta.” Bình Nhi vui vẻ vỗ vỗ má Lục Loan.

“Không biết là ai làm xấu mặt ai.” Phan Luân tựa cửa khoanh tay trước ngực nói. “Mấy bữa có thấy cô luyện kiếm gì đâu, sao hôm nay tự tin thế?”

“Ta luyện kiếm hay không cũng phải báo cáo với cậu sao?” Bình Nhi hếch cằm hỏi rồi ném cho Phan Luân một bành giò. “Cho cậu, ở nhà đợi tin tốt của ta.”

Phan Luân giờ cái bánh giò lên ngắm nghía, cười nhạt, “Được, ở nhà đợi cô khóc lóc trở về.”

Bình Nhi lờm y phát, chưa chi đã bị y trù ếm, cô mà có thua thì nhất định cũng sẽ tìm mọi cách cho y vào quân đội. Cô không đi bảo vệ Mạn Quân được thì nhất định phải có kẻ khác thay cô, cô đã tính toán hết rồi.

*

“Không ngờ Vũ đại nhân lại đón loại người như cô vào nhà.”

“Đình công tử nặng lời quá, không sợ tôi khóc ở đây ư?”

Bình Nhi thân nhiên đáp lại, gương mặt vẫn bừng bừng sức sống. Mạn Quân thì không mấy thân thiện với cô, lắc đầu ngán ngẫm, không nói không rằng rời đi. Đến một khoảng sân rộng nhiều người đứng, anh dừng lại, hô lớn.

“Tất cả chú ý!”

Đám đông thôi không xì xào nữa, cũng thôi dùng ánh mắt dò xét nhìn cô, nghiêm túc đứng vào hàng ngũ. Bình thường cô thấy anh ăn mặc hoa hòe, loè loẹt, hôm nay anh lại vận áo vạt chéo bằng thổ cẩm màu tối, đầu không buộc khăn gấm tím mà thay bằng vải thô, cô bỗng thấy anh hơn hẳn mọi ngày, rất mạnh mẽ và có khí thế.

“Như ta đã thông báo với mọi người, cuộc tuyển chọn hôm nay có cả Vũ tiểu thư, trưởng nữ của quan tiền nhiệm Vũ đại nhân tham gia. Vì là một người đâm ngang không được đào tạo bài bản nên khó làm ta tin tưởng, vì vậy thử thách hôm nay dành cho cô ấy sẽ khó hơn mọi người. Vũ tiểu thư, cô thấy thế nào?”

“Tôi đã sớm chuẩn bị từ trước, Đình công tử không cần phải lo.”

“Có chí khí lắm! Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu. Vũ tiểu thư, kiếm của cô đâu?”

“Phải đây, kiếm của cô đâu? Hay là nặng quá nên cầm không nổi?”

Một người đột nhiên lên tiếng, làm những người khác cười phá lên, chỉ riêng Khánh vẫn giữ vẻ mặt bình thường như không có gì.

“Tôi tưởng phải dùng kiếm ở đây nên không mang theo.” Bình Nhi ngơ ngác đáp, trên tay chỉ có độc nhất một bọc vải nhỏ đựng cái bánh giò ban sáng.

“Vậy thì... Khánh, đi lấy cho tiểu thư một thanh kiếm.”

Mạn Quân chỉ tay ra lệnh cho thanh niên đứng đầu hàng. Nhưng Khánh lại mau lẹ thưa.

“Bẩm cậu, ngoại trừ kiếm của binh sĩ có mặt hôm nay, những thanh kiếm còn lại vì trong quá trình tập luyện bị mài mòn đều đã được đưa sang cho thợ rèn rồi ạ!”

“Tiểu thư, cô nên về nhà thì hơn. Không có kiếm cho cô dùng đâu.”

“Phải đây, về đi! Chúng tôi không đánh đàn bà.”

Mọi người đua nhau hưởng ứng, vừa nói vừa đùa nghịch với nhau. Mạn Quân tinh bơ không nói gì, vờ như lời bọn họ nói là tiếng ve trong rừng hạ vậy, hoàn toàn không nhắc nhở hay la mắng, ngược lại còn rất hả dạ.

“Vũ tiểu thư, không còn cách nào rồi, không có kiếm, cô không thể đánh tay không. Về điều kiện, chúng ta hãy nghĩ một cách khác xem nhé!”

Mạn Quân mở miệng ngọt ngào như rót mật vào tai, ra sức dụ dỗ cô từ bỏ nhưng Bình Nhi vẫn mặt dày không đáp, nét mặt cũng rất vô tư, hoàn toàn không cau có hay tỏ vẻ khó chịu nào. Cô để những kẻ đang cười nói giễu cợt trước mặt mình ngoài mắt, quay đầu quan sát xung quanh rồi đi đến bụi tre gần đó, tự tiện rút kiếm của một binh lính cuối hàng mà chặt đứt thân tre.

Cô chặt một thanh tre cao nửa trượng (3) làm gậy, ném thanh kiếm trả cho binh sĩ vừa mượn, tự tin phơi phới chống đầu gậy xuống đất, cười tươi.

“Không có kiếm thì tôi dùng gậy vậy. Đình công tử, bắt đầu được rồi đấy!”

(1) Giờ Thìn: 7 giờ đến 9 giờ.

(2) Trích thơ Ly Tao (Nỗi sầu ly biệt) của Khuất Nguyên, bản dịch của Nhưộng Tống.

(3) 1 trượng: 4m (giá trị cổ)

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Thi Đấu

“Lão Hàm, lại đây xem này! Lại đây!” Mộc Kha hào hứng ngoắc ngoắc tay với lão Hàm.

Lão Hàm đang tía mẩy lá sâu trên cây hoa sứ trong thư phòng hấn, nghe hấn gọi, lão liền đặt chiếc kéo xuống thành chậu, tiến lại chỗ hấn nằm.

“Ông gọi lão có việc gì sai bảo?”

“Ông nghỉ tay đi, lại đây xem cái này với ta.” Mộc Kha nhẹ nhàng bảo lão, đoạn chỉ tay vào trong chiếc gương nhỏ đặt trên tràng kỷ hấn nằm.

Lão Hàm ghé mắt nhìn vào trong gương, tức khắc trông thấy một đôi nam nữ đang ngồi trò chuyện với nhau, bầu không khí khá là căng thẳng. Không khó để lão nhận ra người ngồi bên trái là Bình Nhi, còn người đối diện cô là Đông cung Thái tử Lý Đức Chính hay còn gọi là Đình Mạn Quân.

“Đến rồi, là đoạn này đây.”

Lão Hàm nheo mắt trông cho kỹ, từ trong gương, giọng Bình Nhi vang ra vô cùng rõ ràng.

“Thì... Giặc ở sau lưng người đó.”

“Thế nào? Được lắm đúng không?”

“Dạ sao ạ?” Lão Hàm nhăn mặt. “Ý ông là gì, lão chưa hiểu.”

“Lão không thấy câu nói này quen sao?”

Lão Hàm chớp chớp mắt, ra chiều ngẫm nghĩ, “Đúng là có chút quen quen.”

Mộc Kha nặng nề thở hắt một hơi, ngồi thẳng người dậy, mặt mày từ vui tươi bỗng hoá u ám.

“Đây là câu nói cuối cùng mà thần Kim Quy nói với An Dương Vương khi ông ấy mang con gái chạy trốn.”

Đến đây, mắt lão Hàm lập tức sáng rỡ, “Lão nhớ ra rồi, là một giai thoại nổi tiếng. Thần Kim Quy đã nói câu này, ám chỉ Mị Châu – con gái An Dương Vương cũng chính là người đã phản bội ông ấy, rải lông ngỗng dẫn dụ giặc đến bắt thầy mình.”

“Ông cũng nghĩ thần Kim Quy ám chỉ Mị Châu là giặc?”

“Còn không phải ư? Nếu không thì tại sao cô ấy lại rải lông ngỗng chứ?”

“Ta thì lại nghĩ là vì An Dương Vương thiếu niềm tin vào con gái mình. Giặc ở sau lưng có thể là Trọng Thủy, có thể là quân Tần chứ đâu hẳn phải là Mị Châu. Mà cũng không thể trách Mị Châu, nàng ta nghĩ mình và Trọng Thủy là vợ chồng nên tin tưởng, nghĩ trong chuyện ấy có hiểu lầm chẳng hạn.”

“Nhưng cũng không thể trách nàng ta mù quáng ông à!”

“Vậy cũng không thể nói nàng ta có tình bán đứng thầy mình đúng không?”

“Ông nói cũng đúng. Có điều chung quy chuyện này đều do lỗi ở nàng. Giá như Mị Châu lý trí hơn một chút, ngay từ đầu không lên dẫn Trọng Thủy đi xem nỏ thì đâu sinh ra có sự này.”

Mộc Kha im lặng nghe lão nói xong, trong đáy mắt chợt chất đầy nỗi u buồn, rõ ràng là có tâm sự. Cứ một lát hấn lại thở dài một hơi, lão Hàm chợt thấy

áy này tự hỏi không biết vừa rồi có lỗi gì không, bèn nhỏ nhẹ hỏi hấn.

“Kìa ông, vừa nãy lão nói gì sai ư? Sao trông ông cứ buồn buồn thế nào.”

“Nào có. Lão chẳng nói gì sai cả, do ta nghĩ nhiều. Hôm trước Bình Nhi về đây thăm ta, tối đến có mang cho ta một cuốn truyện cổ nàng ấy mua ở chợ, là truyện Trọng Thủy Mị Châu, năn nỉ bảo ta đọc cho nàng ấy nghe. Đọc xong, ta bỗng cảm thấy giai thoại này rất giống chuyện giữa ta và nàng ấy lúc trước.”

“Ông chớ nên nghĩ như thế. Trọng Thủy dù yêu Mị Châu vẫn là một kẻ tính toán, không đáng để sánh với ông. Huống hồ là ông bị Cao tộc gài bẫy, sự thật ông đâu hề phản bội bà.”

“Nhưng không thể thay đổi sự thật là ta đã cầm dao đâm vào tim nàng ấy!”

“Kìa ông...”

“Thôi được rồi, lão ra ngoài đi. Để ta yên tĩnh một lát.”

Mộc Kha đã nói như thế, lão đành phải xoay người rời đi. Đã bao lần lão tự hỏi, Mộc Kha có nỗi khổ gì mà lại không chịu giải thích cho Bình Nhi biết, rằng Cao tộc đã lợi dụng hấn, tìm cách ly gián hai người bọn họ để chiếm đoạt chân nguyên ngàn năm của cô. Lão không hiểu tại sao hấn lại giữ im lặng suốt một thời gian dài như vậy? Hấn còn sợ điều gì hay là đang chờ đợi điều gì?

Dù gì Bình Nhi cũng là vợ hấn. Vợ chồng xa cách, hiểu lầm bao nhiêu năm, hấn chịu nổi sao?

“Lão Hàm!”

“Dạ sao ạ?” Lão Hàm giật mình quay lại nhìn hấn.

“Bảo đầu bếp làm một hộp bánh bèo, tối nay ta mang sang chúc mừng Bình Nhi thi đậu.”

“Ồ... Làm sao ông biết bà đã đậu vào quân đội ạ? Nếu lão không lầm thì bây giờ còn đang thi kia mà.”

“Chắc chắn sẽ đậu. Đi đi, bảo nhà bếp làm nhanh đi.”

Mộc Kha quả quyết, đoạn phúi tay thúc giục lão Hàm.

*

Biết mọi năm Đình phủ tổ chức thi đầu vào dịp đầu xuân, những người sống quanh đó hẳn ai rảnh rỗi, nhất là đám trẻ con, vì tò mò nên bỏ cả chăn trâu ngoài đồng mà châu chực cả ngày dưới nắng, bắt thang lên xem đánh trận.

“Ê Bồng, sao mày đến trễ thế? Bắt đầu nãy giờ rồi kìa!” Thằng Bí nhăn nhó hét.

Từ xa, nó đã thấy cái đầu ba giá nhấp nhô trong biển người, lúc đầu thì còn mơ hồ nhưng bây giờ thì nó chắc là thằng Bồng rồi. Cái thằng, mọi khi đến sớm lắm kia mà!

“Thầy tao đi đánh bạc rồi, u đi tìm thầy tao, bắt tao ở nhà trông em. Thôi đừng nói nữa, năm nay giao luật thế nào? Có giống năm ngoái không?” Kiều Bồng nhanh nhẩu bắt cái thang treo lên đứng cạnh thằng Bí, thờ dõc nói.

“Họ chưa nói, nhưng cuộc thi năm nay có cái lạ lắm mày ạ! Trong đám người thi có con gái đấy!”

“Cái gì? Mày cứ đùa!” Kiều Bồng trố mắt bĩu môi.

“Thật, không tin, mày nhìn đi!”

Thằng Bí bức bối đưa tay chỉ vào cô gái đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếu cùng với đám đàn ông con trai. Ai vừa nhìn cũng biết ngay đó là con gái bởi so với những người ngồi cùng, cô không những nhỏ hơn mà còn thấp hơn hẳn người ta một đầu.

Lắm người cũng hiếu kì nên tường nhà Đình phủ hôm nay, người xem bu kín không có chỗ thở. Hai đứa nhóc như thằng Bí với thằng Bồng cũng phải chặt vật lăm mới giữ cho cái thang đứng vững cùng không để những thằng ranh khác dành chỗ.

“Này!” Thằng Bí dúi vào tay Bồng mấy quả sung.

“Mày làm gì thế? Tao không ăn!”

“Ai bảo mày ăn? Chốc nữa có đứa nào phá thang, mày lấy cái này ném chúng nó. Hiểu chưa? Cái thang sao khò!” Thằng Bí cộc lên cái đầu ba giá của thằng Bồng một phát.

Thằng Bồng hừ mũi, cho tay vào trong áo lấy ra một ná cùng mấy hòn đá nhỏ.

“Ném mà lại ném sung! Tao còn định bắn đá chúng nó đây này!”

Thằng Bí bất ngờ tròn tròn mắt nhìn thằng bạn, sau đó ngán ngẩm lắc đầu như ông cụ non, phán.

“Mày cũng ít có ác lắm!”

Tiếng trống trong sân Đình phủ vang lên ba hồi, tất cả mọi chú ý của người dân xung quanh đều dồn hết vào những người ngồi trên chiếu và nhất là dành cho cô gái trẻ nọ.

“Mọi người tập trung lắng nghe, bây giờ tôi xin thay mặt người chủ trì hôm nay, cậu Đình để phổ biến quy định cuộc thi. Như ai cũng biết trước giờ cuộc thi được mở ra hòng tuyển chọn người tài cho triều đình, bình thường dành cho các nam tử nhưng năm nay có một ngoại lệ, chúng tôi quyết định đặt cách cho cô Vũ tham gia tranh tài với những binh sĩ ưu tú ngồi đây.”

Khánh vừa dứt lời, bên ngoài đã có tiếng xì xào bàn tán, chủ yếu là dành cho cô, tốt xấu đủ cả. Thịnh tai quá cũng có cái khổ. Những người ngồi xung quanh cô có thể chỉ nghe được tiếng xì xào rồi lờ mờ đoán ra hàm ý, còn cô thì nghe rõ tất tần tật những điều họ nói, mà chê thì nhiều hơn là khen.

Nhưng Bình Nhi cố giữ cho những điều đó không làm ảnh hưởng đến mình. Họ có cái miệng họ nói, kệ họ.

Ngưng một lát, Khánh lại gõ chiêng báo mọi người trật tự, đoạn tiếp lời.

“Vì cô Vũ đây là ngoại lệ, nên phần thi của cô ấy cũng sẽ khó hơn những người khác. Ứng viên tham gia hôm nay có ba mươi sáu người, ba mươi người sẽ bốc thăm đấu một chọi một như mọi năm, riêng cô Vũ phải đấu với năm người, tương ứng với năm lượt. Cô Vũ chỉ thắng khi đánh bại hết cả năm người theo thứ tự lần lượt. Nếu trong năm lượt có một lượt thua, đồng nghĩa với việc thua cuộc.”

Sau khi công bố thể lệ thi vòng đầu tiên, ai nấy đều phải ồ lên hoang mang thay cô. Một người con gái phải liên tiếp đấu với năm người đàn ông vạm vỡ, võ nghệ đầy mình, muốn thắng, nghĩ thôi cũng là chuyện hoang tưởng rồi.

“Thế nếu trong năm người có một người đánh thắng cô ấy thì sao?” Một người đột nhiên giơ tay hỏi.

“Thì người đó sẽ được đi tiếp vào vòng hai. Những người còn lại trong năm người phải tiếp tục hoàn thành phần thi của mình ở vòng đầu, đấu một chọi một với nhau.” Khánh liền đáp.

“Trưởng vệ nói như vậy, tức người đầu tiên đấu với cô Vũ sẽ là người được đi thẳng vào vòng trong rồi!”

Người nọ vừa nói, đám người xung quanh liền cười phá lên. Bà con trèo trên tường rào hóng chuyện cũng bật cười ha hả, cho là người đó nói phải. Mạn Quân ngồi dưới lòng dù quan sát, nghe xong cũng suýt nữa cười thành tiếng nhưng bằng tất cả lý trí, anh đã kiềm lại được.

Anh ngoắc tay ra hiệu cho Khánh. Hiểu ý anh, Khánh đích thân dùng dùi đánh năm hồi trống và ra lệnh bắt đầu cuộc thi.

“Trưởng vệ, tôi muốn đấu với cô Vũ.”

“Tôi nữa trưởng vệ.”

“Tôi cũng muốn!”

“Tôi nữa.”

Khánh giơ tay đếm đếm số người đang giơ tay, gật đầu xác nhận rồi cất tiếng hỏi.

“Còn một người nữa! Ai muốn đấu với cô Vũ?”

Những người còn lại đều quay sang nhìn nhau lắc đầu. Dù biết đấu với cô sẽ nắm chắc phần thắng nhưng bọn họ không muốn làm vậy. Đã là thân làm trai, đánh với một người con gái, có thắng cũng không hiển hách gì, trái lại còn mang nhục.

Sau khi báo cô và bốn người xung phong ra ngoài đứng, Khánh đảo quanh ba mươi người còn lại một lượt rồi dừng lại ở hàng thứ tư, vị trí thứ hai, hướng đối mặt với Mạn Quân từ phải qua.

“Thịnh Dật, cậu đi. Đứng đây, qua kia.” Khánh từ trên cất lời, đoạn hát cảm về phía Bình Nhi và bốn người kia.

“Em sao anh?” Thịnh Dật hốt hoảng bấu chặt đầu gối.

“Sao vậy? Chú sợ thua một đứa con gái ư?”

“Dạ không ạ...” Thịnh Dật cúi đầu, thò thè đáp.

“Vậy thì qua đó đi.”

Khánh đã ra lệnh, Dật nào dám cãi, đành phải lăm lăm xách kiếm đi về phía cô. Cậu lăm lết nhìn người đàn ông đứng cạnh Bình Nhi, đó là người đã liên tục chế giễu cô cũng như là người tình nguyện đấu với cô đầu tiên, cậu sợ người đó. Trong số những cận vệ của Mạn Quân ở Đình phủ, gã là người hẹp hòi và tâm địa nhất, vì lợi ích trước mắt mà không từ thủ đoạn. Chính mắt cậu đã thấy gã ra tay hại người, ngay trong phủ này, không phải một mà rất nhiều lần nữa là đằng khác.

Bình Nhi vừa nhìn sơ đã nhận ra ngay thằng bé này. Lúc trước tình cờ gặp chủ tớ nó trong rừng, cậu ta còn nghĩ cô là ma nên đâm ra xiu, hại Mạn Quân nửa đêm nửa hôm phải cõng thằng nhóc hết ra rừng lại phải treo đèo lội suối mà nó vẫn ngủ ngon lành. Nhất gan như vậy, cô cứ tưởng cậu ta sẽ yên phận làm một đầy tớ trung thành chuyên tâm hầu hạ chủ, nào ngờ cũng ham hố đi lính nữa cơ đấy.

Cô đã thấp hơn người ta một đầu, mà thằng nhóc này lại còn thấp hơn cô, chỉ cao hơn vai cô một chút. Nhưng mà nhìn thế nào cũng không thể khinh địch, giống như đám người đứng cạnh cô bây giờ đây, cô cứ cho bọn họ đặc ý thêm một lát vậy.

“Ba hàng đầu mau đến bàn lật thẻ gỗ.”

Tổng cộng hiện giờ có sáu hàng, mỗi hàng năm người. Một nửa trong số đó tiến lên lật thẻ, trúng tên ai thì chốc nữa phải thi đấu với người đó. Nếu cô đánh bại bốn người ở đây rồi, chốc nữa phải thi đấu tiếp với mười lăm người còn lại, không biết thế lệ thế nào, có tăng số lượng người một lượt đấu hay không, không thì chắc đến tối cũng không xong mất.

Nghĩ mới nhớ cô còn chưa ăn sáng, bèn mở túi lấy bánh giò ra ăn.

Rột rột...

Bình Nhi đảo mắt tìm kiếm âm thanh lạ phát ra phía dưới, chợt thấy Thịnh Dật đỏ mặt ôm bụng.

“Này, chị còn một, em ăn không?”

“Không đói.”

“Không thi thôi.”

Bình Nhi định cho cái bánh lại vào trong túi, bỗng thấy thằng bé ngoảnh mặt chỗ khác, rụt rè chìa hai tay xin. Cô nén cười, đặt cái bánh giò vào tay thằng bé, nó thì thầm nói tiếng cảm ơn.

“Chị nên cẩn thận đấy.” Thằng bé ghé sát cô nói nhỏ, đủ để hai người nghe thấy. “Cái người cứ trêu chị và đòi đấu với chị đầu tiên ấy, người đó hay chơi xấu lắm, chị phải cẩn thận.”

“Vậy sao? Chị yếu thế này mà cũng phải chơi xấu à?”

Thịnh Dật cắn một miếng bánh giò rõ to, bắt cháp trong miệng đầy ắp đồ ăn, ào ào nói.

“Vậy thì chỉ có thể chọn hai cách, cách thứ nhất là chị nên đầu hàng sớm, cách thứ hai là phải thắng triệt để. Nhưng có vẻ...” Dật liếc nhìn cây tre trên tay cô. “Chị nên chọn cách thứ nhất.”

Sau khi lật thẻ, những người khác cầm thẻ trở về chỗ ngồi. Khánh chính thức bước lên bục cao, nhìn vào cuộn giấy trên tay, cất giọng đọc to rõ, là lệnh ban bố của Đô thống Đàm Toái Trọng, như một thông lệ để mọi người biết cuộc thi này có quy mô lớn thế nào và hoàn toàn do triều đình ban chiếu xuống nên cuộc thi càng thêm trịnh trọng.

Đến đây, cô tự nhiên lại có chút hồi hộp. Không phải cô run vì sắp phải cầm kiếm đánh nhau mà là vì lần đầu tiên cô tham gia một cuộc thi được tổ chức bởi triều đình phương Nam, triều đình chính thống, không phải của bọn Bắc thuộc. Cảm giác dành cả thanh xuân chiến đấu cho một điều gì đó và bây giờ điều ấy đã trở thành hiện thực, cô thật sự cảm thấy hạnh phúc và hãnh diện. Cuối cùng đất nước đã dành lại được độc lập vốn có, dành lại đất của người Việt, đất người Việt về tay người Việt.

Được chứng kiến cảnh tượng này, cô cảm thấy mình đúng là người may mắn, một yêu quái may mắn.

“Lượt thứ nhất, Nguyễn Văn Bị, Trần Sừ!”

Tiếng Khánh chợt vang lên vắng vắng. Cô mau chóng trấn tĩnh lại, cùng những người khác ngồi xuống, tiếp tục ăn bánh giò. Bình Nhi chăm chú quan sát động tác của hai người trên sàn đấu, về thân thủ thì Bị nhìn hơn Sừ một chút nhưng hơi nóng vội, ngược lại Sừ trông có vẻ là một người biết nhẫn nại, xem cách y ra đòn như và đỡ đòn, chứng tỏ y khá là khôn khéo. Trận đánh này, cô nghĩ phần thắng sẽ nghiêng về phía Sừ.

Keng!

Thanh kiếm trên tay Bị bị hất văng, chớp thời cơ, Sừ lập tức kẻ lưỡi kiếm vào hòng đối phương. Hai tiếng trống vang lên chấm dứt trận đấu, giọng Khánh lại vang lên.

“Lượt thứ nhất, Trần Sừ thắng!”

Bà con xung quanh chen nhau vỗ tay khí thế rần rần, bàn tán to nhỏ. Thằng Bị trợn mắt quay sang thằng Bồng, vừa lắc cái vai gầy nhom của nó vừa thốt.

“Sao mày hay thế Bồng? Lần nào cũng đoán trúng cả.”

“Có gì phải ngạc nhiên?” Nó bình thản đáp như người lớn. “Trận nữa mà tao đoán trúng thì mày phải cho tao con điều sáo thầy mày mới làm cho đấy.”

“Con điều tao mới thả có hai hôm mày đã đòi lấy? Cũng được, nhưng mày phải đoán được cái chị kia thắng hay là thua thì tao mới cho.”

Thằng Bí chỉ tay về phía Bình Nhi, cô gái đang thông thả ngồi ăn bánh giò từ nãy đến giờ.

Ca này với Bồng đúng là khó quá! Nếu như là nó lúc trước, nó sẽ chắc nịch khẳng định là cô thua, nhưng từ ngày quen biết cái chị tên Bình Nhi ở Đình phủ, nó liền bỏ cái suy nghĩ khinh thường con gái ngay. Nếu là Bình Nhi ngồi đó, đừng nói là đấu năm, đấu mười nó cũng cược cho cô thắng. Tuy nhiên, theo như kinh nghiệm mười năm sống trên đời của nó, người như Bình Nhi chỉ có một, tuyệt đối không có hai.

“Mà này Bí, cái chị đó tên gì mày biết không?”

“Tao không biết tên. Toàn nghe cô Vũ, chắc họ Vũ ấy!”

“Thế thì không phải chị Nhi rồi.” Bồng có chút thất vọng, đoạn quả quyết nói với thằng Bí. “Tao cược cho chị ta thua.”

“Thế á? Thế tao cược cho chị ấy thắng!”

“Tại sao?” Thằng Bồng nhú mày khó hiểu.

“Mày ngu thế? Tao với mày cùng cược cho chị ấy thua thì còn cá cược làm gì? Mày đặt Xiu thì tao phải đặt Tài, đúng không? Mà tao thắng thì mày phải cho tao hết mấy con tò he mày có ở nhà đấy!”

Không do dự, Bồng lập tức nghéo tay với thằng Bí, “Chơi luôn!”

“Lượt thứ mười hai, Lại Trọng Liễn, Nguyễn Văn Tiều.”

“Sắp rồi.” Thịnh Dật nắm chặt lấy thanh kiếm trong lòng, rồi nó ngạc nhiên nhìn cô. “Kìa chị, chị còn có tâm trạng ăn bánh ư? Chị bỏ xuống đi, không khéo chóc nữa đau bụng hoặc đang đau mà tức bụng là kể như toi đấy. Hay chị bỏ cuộc không muốn thi nữa?”

“Không được, có thua cũng được nhưng chị tuyệt đối không bỏ cuộc.”

Đúng vậy, làm sao cô bỏ cuộc được? Cô còn phải bảo vệ Mạn Quân, bảo vệ được anh coi như bảo vệ được nhân gian và yêu giới khỏi bị Cao tộc hoành hành, hơn nữa còn diệt được Cao tộc, trả thù cho gia đình cô. Cô không thể bỏ cuộc.

“Kết thúc lượt thứ mười mười lăm, Đoàn Tâm thắng!” Khánh liếc nhìn sang chỗ Bình Nhi. “Lượt thứ mười sáu, Vũ Ngọc Phiến, Lê Trung Hách.”

Thịnh Dật lăm lét nhìn gã đàn ông mà thằng bé đã bảo Bình Nhi cẩn thận rồi lại bặm môi ngược nhìn cô.

“Chị, cố lên!”

Bình Nhi mỉm cười gật đầu, vội vàng lau miệng rồi đưa Thịnh Dật một phần ba cái bánh giò của mình.

“Giữ giúp chị nhé!” Bình Nhi chưa kịp vỗ đầu thằng nhóc, cô liền hốt hoảng nắm cổ áo kéo cậu ta ra sau. “Cẩn thận!”

Chỉ trong chớp mắt, Bình Nhi dùng đầu gối đục thủng vào lưỡi kiếm đang huỳnh hoang chém ngang suýt nữa cắt luôn vào mặt Thịnh Dật. Thanh kiếm rơi xuống dưới đất, gãy ngang. Người xung quanh nháo nhào la lên, Hách thất thần chớp lấy cổ tay mình, hết kinh ngạc nhìn thanh kiếm đứt đôi rồi lại nhìn Bình Nhi.

“Chuyện gì vậy?”

“Trưởng vệ, kiếm của anh Hách gãy rồi!” Một người khác chột la lên, biểu cảm như vừa trông thấy ma.

“Gãy? Sao lại gãy được?” Khánh cũng ngạc nhiên không kém.

Bình Nhi áy náy nói.

“Vừa nãy anh Hách rút kiếm, Thịnh Dật không cẩn thận đứng gần quá, sợ thằng bé bị thương nên tôi đẩy kiếm của anh Hách ra. Không ngờ lại vô tình làm gãy kiếm.”

“Kiếm gãy rồi thì làm sao tôi thi? Tay tôi còn bị trật nữa. Uí da!...” Hách buông lời mắng nhiếc cô, đoạn ôm tay than vãn.

“Kiếm gãy có thể mượn tạm kiếm của người khác.” Khánh bình tĩnh giải quyết vấn đề, sau đó khó xử nhìn Bình Nhi. “Tôi cũng muốn cho tiểu thư mượn kiếm nhưng tôi là trưởng vệ, kiếm của tôi bắt buộc phải giữ bên mình phòng trường hợp khẩn. Còn những người khác, e sẽ không chịu cho cô mượn. Như cô đã thấy thái độ của họ sáng nay đấy...”

“Tôi hiểu rồi. Thật ra dùng gậy tre cũng tốt. Lỗi do tôi phá lệ mà.” Bình Nhi cười hì hì.

Khánh ngậy người nhìn Bình Nhi giây lát, như phát hiện ra gì đó, y nhón miệng cười khó hiểu.

“Cô... Cô có gì đó rất giống với một người tôi quen.”

“Vậy ư? Ai thế?”

“Khánh!” Mạn Quân lên tiếng phá ngang. “Đừng kéo dài thời gian. Bắt đầu đi!”

Khánh quay đầu nhìn người ngồi dưới hiên sau màn tre, khẽ gật. Hách mặc cả vì bị cô làm cho trật tay nên không thi đầu tiên nữa, đổi lại thành người khác. Khánh nhanh chóng đồng ý, bảo gã tìm kiếm khác rồi quay trở lại vị trí.

“Mọi người chú ý, vừa nãy có chút sự cố, đổi người thi đấu. Tôi xin thông báo lại, lượt thứ mười sáu, Vũ Ngọc Phiến, Chu Thổ!”

Chu Thổ nghe Khánh đọc tên mình thì ngạc nhiên lắm, lấp bắp hỏi lại.

“Trưởng vệ, tôi ư?”

“Không anh thì còn ai? Vừa nãy anh là người giờ tay thứ hai mà. Nhanh lên đi!” Khánh dừng dừng đáp.

Chu Thổ méo mặt rồi đột nhiên rên la, vội vã nói với Khánh gã đột nhiên đau bụng rồi ba chân bốn cẳng tót giò chạy về phía nhà xí. Bà con đứng coi xung quanh cứ cười trên gã, bảo gã nhát gan, thò đề. Cánh chị em phụ nữ ngày thường nào có quan tâm đến mấy cuộc thi thể này làm gì, đột nhiên hôm nay lại chịu bỏ cả hàng quán, leo rào, trèo cây, bắt thang chen chúc với đám đàn ông để xem. Họ tò mò muốn biết cô gái can đảm, đại khờ kia là ai mà lại dám ghi danh vào một cuộc thi như thế. Có thua thì cũng không có gì lạ nhưng nếu cô thắng lại là chuyện nở mày nở mặt với đàn bà bọn họ.

Khánh phì cười, lại nhìn vào trong giấy, hồ.

“Lượt thứ mười sáu, Vũ Ngọc Phiến, Lê Văn Vụ!”

Bình Nhi đã bước đến sân đấu từ lâu, quay đầu sang nhìn đối thủ tỏ ý chờ đợi. Thấy người nọ chần chừ, Khánh ngờ người này lại giống hai người trước, giả vờ trật tay trật chân, đau bụng nên chuẩn bị mất, bèn cất giọng.

“Văn Vụ, đến phiên cậu đấy! Hay là... Lại có vấn đề gì?”

“Không có.” Vụ căng thẳng lắc đầu với Khánh, hít sâu một hơi rồi nắm chặt kiếm ra ngoài sân.

Kiếm gãy có lẽ chỉ là sự cố ngoài ý muốn, chưa chắc cô ta đã lợi hại như mọi người nghĩ. Gã là đàn ông, càng không thể vì lấy đó mà thua một người con gái mảnh khảnh được.

“Tốt lắm! Chuẩn bị!”

Một tiếng trống vang lên.

“Bắt đầu!”

Vụ la lên một tiếng, lập tức vung kiếm, như cuồng phong lao đến chỗ Bình Nhi. Kiếm áp sát gần như thế mà Bình Nhi vẫn đứng trơ như tượng. Bà con xung quanh lo lắng hồ lên, đàn bà trẻ con ôm mặt tránh né, tưởng cô đã hưởng trọn một đao, nào ngờ mở mắt ra, người nằm dưới đất lại là Vụ.

“Trưởng vệ, bắt tỉnh rồi.” Người đánh trống buông dùi chạy đến kiểm tra.

Khánh còn chưa tin lắm, đặt giấy tờ xuống bàn tiến lại chỗ Vụ, phát hiện đúng là gã đã ngất xỉu, liền cho người đến khiêng đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thằng Bí ngờ ngác hỏi thằng Bồng. Lúc thấy Vụ gần chém xuống cổ cô, nó sợ quá nên nhắm tịt mắt lại, kết quả đã bỏ lỡ trò hay. Bồng còn chưa hết ngạc nhiên, nó há hốc mồm nhìn xuống Bình Nhi, có ngờ nó cũng không ngờ được, chỉ hai đòn vào nách và gáy, cô đã dành phần thắng.

“Bồng, nói tao nghe! Sao... Sao người đó lại thua vậy? Chị ấy làm thế nào hay vậy? Kiêu Bồng!”

“Lượt thứ mười sáu... Vũ Ngọc Phiến, thắng.”

Những người vây quanh tường Đình phủ đua nhau vỗ tay hoan hô. Tất cả bọn họ đều không ngờ đến việc cô sẽ thắng, hơn nữa lại còn thắng một cách gọn gàng như vậy. Thật không ngờ...

“Lượt thứ mười bảy, Vũ Ngọc Phiến, Ngô Duy Ngâm!”

Duy Ngâm theo lệnh bước ra sân. Người này so với những người khác có phần cao to hơn, râu ria bờm xờm. Tuy vậy cơ thể lại không rắn chắc mà ngược lại còn bụng mỡ mặt xệ, hoàn toàn không giống người luyện võ một chút nào, trông giống một tay đồ tể hơn.

“Lại đây!” Gã hét.

Với kẻ địch nóng nảy như lửa, cô càng phải tỉnh như nước, nhất là dù thế nào cũng không được khinh địch. Những điều này, cách đây mấy hôm, lúc luyện võ cùng cô, Mộc Kha cứ nhắc đi nhắc lại, sợ cô vì bị khích tướng mà quên mất.

Nhưng tỉnh lặng không có nghĩa là ở thế bị động, mà chủ động không có nghĩa cô phải tấn công trước. Chủ động chính là chủ động làm chủ cục diện, làm chủ trận đấu này. Nghĩ rồi, cô xoè tay lăm nhăm đếm, sau đó phì cười.

“Tôi cá sẽ đánh bại anh trong không quá năm chiêu.”

“Năm chiêu?” Ngâm tức giận quát, mặt mũi đỏ gay gắt.

“Phải. Năm chiêu là đã xem trọng anh lắm rồi. Vì tôi phải dùng gậy, nếu dùng kiếm, chắc chắn không quá ba chiêu.”

Bình Nhi vừa đã kích mấy câu, Ngâm đã chịu không nổi, lập tức xông vào cô như một con lợn rừng. Cô vung gậy cản đường kiếm của gã, lần này chú ý không dùng pháp lực vào vũ khí nên khi không chế có hơi loạng choạng. Duy Ngâm bật cười ha hả.

“Vũ tiểu thư, có phải cây tre đó hơi to với cô không? Sao mới đó lại như em bé tập đi thế này?”

Những người xung quanh nghe y nói cũng cười hòa theo.

“Đúng là có hơi to, nhưng cầm rất chắc tay. Kiếm của ngài hơi nhỏ, tương tá ngài như thế xem ra không thích hợp, có muốn đổi với tôi không?”

“Hừ... Năm mơ đi!”

Ngâm gầm lên một tiếng, sau đó phạt ngang kiếm chém ngang hông cô. Không hiểu cô nghĩ gì mà cứ giữ cho đối phương liên tục tiếp xúc mình ở cự ly gần như vậy. Cũng may thân thủ tốt, cô chống gậy lộn giữa người ra sau, lại lấy tre làm đà nâng mình, trước khi gã kịp chém ngang một phát nữa, cô liền tung người bật ngược lại, từ trên không nhấc gậy, dùng sức chẻ xuống bả vai phải của gã.

Khi ấy Bình Nhi đột nhiên nghĩ, giá như đôi cây tre này thành cây trúc thì chắc sẽ tiện hơn nhiều.

Bị giáng một đòn nặng, Ngâm đau đón quỳ một gối đập xuống nền sân, một tiếng rắc vang lên, rồi thì không đứng dậy được nữa. Gã run rẩy la đến phát hoảng làm Bình Nhi cũng hoảng theo, tưởng gã đã bỏ cuộc nên buông lỏng người. Nào ngờ, Ngâm lại nhân lúc cô sơ hở, chém cô một nhát.

Nếu đúng phải trường hợp này trên chiến trường, hẳn Bình Nhi sẽ không ngần ngại chọt mù mắt kẻ địch, khi ấy tay chân rụng rời gãy lach bạch, kiếm cũng chẳng thiết cầm. Cái mạng mình vẫn quan trọng hơn hết thảy. Nhưng quy mô cuộc thi lại không cho phép làm mấy trò độc ác như vậy nên cô chỉ kịp dùng gậy chắn trước mình. Kiếm chém đến cây gậy trên tay cô đứt đôi, Bình Nhi lùi ra sau để né đường kiếm, Ngâm cũng dốc sức đứng dậy, lê một chân quyết đã thương cô cho bằng được.

Quan sát thấy sự việc đã quá tầm kiểm soát, Khánh lập tức ra lệnh cho dừng cuộc thi đấu nhưng Ngâm không nghe, như hùm beo vung kiếm loạn xạ.

“Khánh! Cản hấn lại!” Mạn Quân tung rèm, vội vã bước ra ngoài sân. “Tất cả tránh đường!”

Anh chưa kịp đến gần xem rõ tình hình thì bà con xung quanh bắt chợt thét lên. Mùi máu tanh theo gió xuân lan khắp không gian.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Từ Biệt

Mạn Quân không nói không rằng, rẽ hết người sang hai bên. Giữa sân đấu, Ngâm đã hoàn toàn gục ngã, chưa kể trên đùi còn có một vết cứa sâu. Nhìn vết máu dính trên hai khúc tre trên tay Bình Nhi và vết thương trên người Ngâm, anh cũng đoán được phần nào mọi chuyện.

“Khánh, công bố kết quả trận đấu đi.”

“Vâng.” Khánh cúi đầu thưa, đoạn hô to. “Lượt thứ mười bảy, Vũ Ngọc Phiến, thắng!”

“Hoan hô! Thắng rồi!”

Bà con đua nhau vỗ tay khí thế, còn hơn cả đi xem hội.

Khánh không mấy vui vẻ, y cúi đầu tăng hắng giọng rồi cho gọi một binh lính đứng canh gần đó đi tìm hai người thi đấu với Binh Nhi ban nãy. Bất ngờ hơn, khi người lính ấy trở lại bẩm báo rằng hai người bọn họ đã không còn thấy tung tích, y mới ngậm ngùi cho người lính ấy lui ra.

Người do Đình phủ tuyển chọn mà lại hèn đến thế sao?

“Nguyễn Khánh.”

“Thưa cậu có gì cần dặn?” Khánh vội quay sang Mạn Quân.

“Sau khi kết thúc cuộc thi, vào thư phòng gặp ta.”

“Thưa vâng...” Khánh đáp ứng gấp người, đợi Mạn Quân đi qua mới dám ngẩng mặt lên.

Trông anh có vẻ như là đã biết hết mọi chuyện rồi. Phen này, Khánh có cổ giầu cũng không được nữa.

“Hai người trước thách đấu Vũ tiểu thư, do đã quá thời gian quy định vẫn chưa xuất hiện nên bị loại. Lượt thứ mười tám và cũng là lượt thi đấu cuối cùng, Vũ Ngọc Phiến, Quách Thịnh Dật.”

Thịnh Dật nhìn khúc tre đầy máu trên tay Binh Nhi, lòng chợt có hơi do dự nhưng rồi cũng dũng cảm, mạnh mẽ bước từng bước ra sân thi đấu. Trông ngày thường thẳng nhóc có chút thua với những binh sĩ lâu năm trong Đình phủ nhưng chính Khánh cũng phải công nhận, ngoại trừ sợ ma ra, thẳng nhóc rất can đảm, rất đáng mặt nam nhi.

Binh Nhi mỉm cười với Thịnh Dật, cậu bên lên giọng cười với cô, bầu không khí chẳng giống như sắp xảy ra đánh nhau gì cả.

Khánh khó chịu ra mặt, lập tức ra lệnh cho trận đấu bắt đầu. Binh Nhi dùng phát vút hai khúc tre sang một bên, nắm chặt nắm đấm chuẩn bị nghênh chiến Thịnh Dật.

“Khoan đã!” Khánh giơ tay lên cản. “Vũ tiểu thư làm vậy là có ý gì?”

“Tôi? Tôi làm sao?”

“Nếu tiểu thư chê gãy đã gãy thì hãy dùng kiếm của Duy Ngâm đi. Đây, tiểu thư.” Khánh cầm lấy kiếm đưa cho Binh Nhi.

Thay vì nhận nó, cô lại lắc đầu từ chối, “Không cần, tôi sẽ đấu tay không.”

“Coi kìa, tiểu thư đừng xem thường Thịnh Dật như thế chứ. Cứ cầm lấy đi.” Khánh kiên quyết đưa kiếm cho Binh Nhi.

Cô đảo mắt nhìn sang Thịnh Dật như dò ý, thấy thẳng bé bấu môi nhăn mặt biểu tình, liền hiểu ý nó, cô thoải mái nhận lấy kiếm. Hoá ra nó cũng giận vì nghĩ bị cô xem thường. Trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra, biết đâu cô lại bị một thẳng nhóc như Thịnh Dật đánh bại thì sao.

“Tôi có một đề nghị thế này, xét thấy Thịnh Dật còn nhỏ, hay là đổi cách thi đấu đi.”

“Vũ tiểu thư, e là không được.” Khánh cười.

“Khánh!”

Mạn Quân chợt gọi y. Khánh tức tốc tiến đến chỗ anh, nghe anh dặn dò gì đó, lúc đầu còn hơi ngạc nhiên, sau đó miễn cưỡng gật đầu đi lại chỗ Binh Nhi, lạnh giọng hỏi.

“Vũ tiểu thư, cậu nhà tôi hỏi cô có cao kiến gì. Nếu phù hợp, cậu tôi đồng ý nghe theo tiểu thư.”

“Tôi nào dám có cao kiến gì. Hay là thế này...” Binh Nhi khách sáo nói rồi lấy từ trong áo một túi gấm xanh thêu hoa văn ánh kim vô cùng bắt mắt. “Bên trong chiếc túi này chứa một vật tôi rất quý. Tôi để túi nằm trên lưỡi kiếm, Thịnh Dật có thể dùng kiếm tấn công tôi tùy ý, tôi sẽ không đánh trả. Trong vòng nửa nén hương, nếu tôi bị không chế, bị thương và trên hết là lấy được túi của tôi, tôi không những nhận thua mà còn tặng cậu ấy chiếc túi vải này cùng tặng không món đồ tôi đã đề cập đến với Đình công tử trước đó.”

“Đột nhiên tiểu thư lấy lý do Thịnh Dật còn nhỏ, muốn đổi cách thi đấu và đưa ra luật đấu hời cho chúng tôi thế này, chắc chắn phải có điều kiện trao đổi chứ?”

“Tất nhiên là có. Nói thẳng ra, tôi muốn nhờ quý phủ đặt cách cho một người nữa vào đây thi đấu vòng một.”

“Cái gì?” Khánh nhíu mày. “Vũ tiểu thư, cô chớ có đòi hỏi nhiều như vậy chứ? Đã phá lệ cho nữ nhi như cô vào đấu với binh sĩ Đình phủ đã là xem trọng cô lắm rồi, giờ cô lại đòi mang một kẻ vô danh tiểu tốt vào đây nữa sao?”

“Vô danh tiểu tốt nhưng tôi đảm chắc võ nghệ cùng tài trí của người này không thua trường vệ anh đâu.”

Khánh vừa định đáp trả lại cô thì Mạn Quân từ phía sau bỗng đứng bước ra khỏi rèm lần nữa, đi đến sân đấu ứng phó thay Khánh.

“Vũ tiểu thư nói năng thật ngông cuồng quá! Tuy vậy ta cũng rất tò mò. Nếu có thể ngang tài ngang sức với Khánh thì hãy để người đó vào đây so tài với trưởng vệ quân của Đình phủ để ta được mở rộng tầm mắt. Nội quy vẫn như cũ, thắng sẽ vào vòng trong. Tiểu thư thấy thế nào? Bà con thấy thế nào?”

Mạn Quân ngược mặt nhìn mọi người hô lớn. Người người hưởng ứng kịch liệt. Mặt trời sắp đứng bóng mà người đứng vây quanh tường Đình phủ nhiều như ong xây tổ, sắc mặt ai cũng hào hứng vui tươi, mong chờ màn thi đấu kịch liệt nhất trong suốt bốn năm tổ chức này.

“Vũ tiểu thư, gọi người đẩy vào đi.”

“Đa tạ Đình công tử đã ưng thuận.” Bình Nhi cảm kích chấp tay ra trước, đoạn ngoắc đầu ra bờ tường gọi. “Vũ Ba Tu!”

*

“Văn Sĩ, sao rồi? Có chuyển lời kịp cho Bình Nhi không?”

“Đã rồi ạ! Vũ Ba Tu đã được đặc cách đứng như mong đợi ạ!”

Văn Sĩ kính cẩn đáp.

“Còn người tên Chu Thổ, sau khi tỉnh dậy còn phải cho hấn ngửi mê hồn hương, người đã làm chưa?”

“Đã làm rồi ạ!”

Đình An hài lòng gật đầu, phát tay ra hiệu cho Văn Sĩ lui ra. Trong lúc chờ đợi, anh thông thả nằm uòn cắn hạt dưa, thi thoảng lại quay sang hỏi tì nữ đứng hầu cạnh đó xem đã mấy giờ rồi thở hắt một hơi.

“Trà nguội hết rồi mà sao con bé còn chưa đến chứ?”

Lời vừa dứt, bên ngoài Văn Sĩ chợt đi vào trong bẩm báo Vũ tiểu thư có việc cầu kiến. Đình An giật thót ngồi dậy, lo nhiều hơn là mừng, vội truyền lệnh cho cô vào trong. Văn Sĩ chưa kịp cáo lui, cô đã mau chóng xuất hiện trước thư phòng anh, mặt nặng mày nhẹ bước vào. Đình An riu rít xỏ giày bước vội về phía cô, niềm nở kéo cô ngồi xuống tràng kỷ.

“Cái Nhi may quá, em thi đấu xong rồi sao? Chắc là mệt lắm! Đây uống nước đi.”

“Đa tạ ông Trần đã lo lắng, thi đã uống nước rồi.”

“Kìa, sao nói năng nghe xa cách thế kia? Uống nước rồi vậy thì ăn chút gì nhé! Ăn hạt dưa này đi cái Nhi.”

“Không ăn, cứng lắm.” Bình Nhi chậm rãi lắc đầu, không thèm nhìn Đình An lấy một.

“Cứng? Vậy để anh cắn hạt dưa cho em nhé!”

“Anh An, anh đừng vòng vo nữa, trực tiếp vào vấn đề đi. Tại sao đang yên đang lành cho người giả danh binh sĩ Đình phủ bảo em nghỉ kể giúp Ba Tu vào trong chứ?”

“Trời ạ, cái này em đừng hỏi anh. Em nên về hỏi tội Mộc Kha ấy. Tối hôm qua trăng thanh gió mát đột nhiên cậu ấy ghé thăm anh bảo là uống rượu giải sầu. Anh đâu hay biết gì, nghe thấy rượu là sáng mắt bèn mời cậu ấy ở lại. Cậu ấy bảo để em một mình xông pha trận mạc như vậy, mình thì ở nhà nên không yên tâm, sợ em cứng đầu gây gỗ nên không nói ra, đành tìm anh trút bầu tâm sự. Em biết tử lượng cậu ấy không tốt, mới uống vài ba ly đã say ngã say nghiêng khóc lóc than thở, anh đành phải đưa về phòng. . . À, không, bậy quá, anh đành phải tìm cách dỗ dành cậu ấy, bảo sáng sớm mai phải người tìm Vũ Ba Tu, bạn mới chỉ cốt hơn một tháng qua của em, gấp gấp cái cậu ấy vào hồng giúp em có người bầu bạn nơi chiến trường thảm khốc.”

“Nói thật đi, anh viết những lời này ra giấy, học thuộc lòng rồi mới nói với em đúng không? Tron tru, rành mạch, anh cũng lanh lợi quá nhỉ?” Bình Nhi lườm Đình An phát. “Anh cho người giả dạng người ta như vậy không sợ bỏ lỡ tiền đồ của người ta sao?”

“Cái Nhi, việc này em khỏi phải lo nghĩ. Anh sợ bị hai người mắng nên đã cấp tốc cho người điều tra, chọn ra người kém nhất trong số các binh sĩ. Chu Thổ gì gì đó cho dù có tham gia thi đấu lần này thì cũng bị loại thôi. Em thấy anh hay không? Em đừng giận nữa, này, anh cắn hạt dưa để đẩy, em ăn đi.”

Bình Nhi nhìn Đình An đầy khó hiểu, bóc số hạt dưa chưa tách vỏ bỏ vào miệng cắn tí tách. Từ lúc cô tỉnh dậy tới nay, Đình An cứ lạ thế nào, đôi khi vẫn như ngày trước nghiêm khắc với cô, đôi khi lại nói chuyện với cô như thể hồ con làm nũng hồ mẹ, thật khó hiểu.

Cô phun hạt dưa phèo phèo, uống ngụm trà, một chân chống trên tràng kỷ, một chân thả dưới, ôm đầu gối, đáp.

“Anh làm gì mà căng thẳng vậy? Em chỉ hỏi cho biết vậy thôi, dù sao cũng đâu vào đấy rồi. Mà cũng phải cảm ơn anh, không nhờ anh gửi Ba Tu đến thì kế hoạch của em coi như toi.”

“Sao lại toi? À mà chừng nào em thi tiếp vòng hai thế?”

Đình An ngại ngùng cười, tự tay rót đầy chum trà cho cô, miệng cười toét đến mang tai.

“Thì gì cơ? Em bị loại rồi.” Cô tỉnh bơ đáp, một hơi uống cạn chum trà.

Lúc đầu Đình An cứ tưởng cô đùa, nhưng trông nét mặt của cô chẳng có tí gì là đùa giỡn cả, mới sinh lo lắng hỏi lại. Kết quả đúng là cô đã bị loại vì lí do không chứng minh được mình có khả năng dùng kiếm. Đình An nghe cô kể xong, dùng dùng nổi trận lôi đình, đứng phắt dậy một hai đôi tìm đám người Đình Mạn Quân tính sổ. Nhưng vừa ra khỏi cửa khoảng chừng năm bước, anh lại xồng xộc trở vào trong, ngồi xuống đập tay lên bàn, thở dài.

“Sao... Sao em không can anh lại?”

“Tại sao phải can anh?” Bình Nhi trở mắt nhìn Đình An. “Anh giúp em trả thù là chuyện tốt mà? Em rất cảm kích nữa là đằng khác.”

“Cái Nhi...” Đình An khô sở cất lời. “Tiếp theo phải làm sao đây?”

“Làm sao gì cơ? Đã có Ba Tu lo rồi còn gì?” Bình Nhi hí hửng như mèo thấy mỡ. “Không nhờ anh thì đúng thật là kế hoạch hỏng rồi. Thôi... Giờ em xin phép về trước, đừng ghé Mộc phủ báo lại với anh Kha.”

Nói rồi, cô đứng dậy giũ áo, phui hết vỏ hạt dưa trên người, trước khi đi còn sẵn tiện xin luôn hộp mứt của Đình An. Thấu hiểu cho nỗi lòng thua trận của cô, Đình An rộng rãi bảo người hầu cho cô luôn mấy hũ kiệu và mấy đòn giò thủ, còn ân cần sai người chuẩn bị xe ngựa cho Bình Nhi. Có điều cô chỉ nhận thức ăn chứ không nhận sự đưa đón của anh, sau đó tự mình đi bộ ra đến phố.

Đội cô đi khuất rồi, Đình An mới từ cổng chính Trần gia, lặng lẽ trở về thư phòng. Anh nhìn ấm trà đặt trên chiếc đôn rồi nhìn sang tì nữ đứng túc trực gần đó, lạnh giọng nói.

“Ấm trà này nguội rồi, đi thay ấm mới đi.”

Tì nữ kia im lặng nhận lệnh, mau chóng cầm ấm trà rồi đi. Lúc Bình Nhi còn ở đây trò chuyện cùng anh, bầu không khí nồng nhiệt và ấm áp ra sao thì trái lại bây giờ vô cùng lạnh lẽo. Anh chậm rãi bước đến kệ gỗ, trầm tư ngắm những vật dụng bày trí trên đó, cảm giác như sự vui tươi, hoà nhã vừa rồi của anh chỉ là ảo ảnh, đổi lại lúc này là một Trần Đình An an tĩnh và xa cách đến không ngờ.

“Văn Sĩ.” Anh nhàn nhạt lên tiếng.

“Ông cho gọi ạ!” Văn Sĩ lập tức có mặt.

Một khoảng lặng kéo dài giữa hai người. Hình như Đình An còn đang suy nghĩ gì đó, có chút chần chừ, do dự, khi tưởng chừng như sắp nói ra nhưng lại không nói. Cuối cùng, khi tì nữ kia quay lại cùng ấm trà mới, anh mới chịu cất lời.

“Bình Nhi bị loại rồi. Người xem thử trong số những binh sĩ trúng tuyển lần này, có thể loại được ai thì loại đi. Phải làm cho Đình phủ thiếu nhân lực trầm trọng, rõ chưa?”

“Dạ vâng ạ!”

Đình An yên tâm gặt đầu, mặt không đổi sắc liếc nhìn y.

“Đi đi. Cần thận một chút, đừng để lại sơ hở.”

*

Rời chỗ Đình An không bao lâu, Bình Nhi đã có mặt ở Mộc phủ. Thay vì đến chỗ nhà bếp vớt đồ ăn mang về như mọi khi, cô lại một mình xách hết đồng đồ ném vào thư phòng lão Hàm. Xuân đến lão Hàm rảnh rồi chẳng làm gì, không chăm cây thì nằm ườn đọc sách, đang chìm đắm trong lời hay ý đẹp, chợt từ trên trần nhà rơi xuống nào thịt nào mắm, thiếu điều chưa kịp hết lên, lão đã bị một khúc giò thủ đánh gục hoàn toàn không nói nên lời.

Lật đật cố gắng chui ra khỏi đồng đồ ăn ngổ bả lũ này, một thân già yếu ớt không thể làm gì hơn đành bắt lực giờ một tay lên trời kêu cứu. Bình Nhi liền túm lấy cánh tay gầy nhom của lão, làm điệu bộ như nhỏ cà rót, nhỏ lão ra ngoài.

“Đa tạ đa tạ.” Lão Hàm rối rít nói.

“Không cần khách sáo, thức ăn ta mang đến, lão cứ giữ mà ăn từ từ nhé! Phải rồi, anh Kha đâu?”

Lão Hàm bối rối nhìn đồng đồ ăn ngổ ngang trong phòng rồi lại chớp chớp mắt thưa với Bình Nhi.

“Dạ bẩm xui là hôm nay ông không có ở phủ. Không biết khi nào sẽ về. Bà muốn ở lại đợi hay bữa sau lại ghé ạ?”

“Tiếc thế. Vậy thì khi khác ta quay lại, có chuyện muốn nói với anh ấy. Vậy thôi ta về, lão giữ gìn sức khoẻ nhé!”

Bình Nhi thoáng chút tiếc nuối, sau đó phần chần chừ tinh thần vẫy tay tạm biệt lão. Lão Hàm cười đáp lại, neho mắt nhìn cô bay đi xa rồi rời thư phòng đi về phía hang động ở sân sau Mộc phủ. Vừa đến cửa động, chưa kịp nói gì, từ bên trong, một giọng nói âm lãnh chợt phát ra. Hang động tối mịt như đêm ba mươi, lão đứng ngoài chẳng thấy gì, chỉ có thể thấy hai đốm sáng màu hổ phách bay lơ lửng trên không, cách mặt đất khoảng chừng hai trượng.

“Cái Nhi đã đi rồi chứ? Có nhắn nhủ gì với ông không?”

Con đại mắng xà cựa mình như con quay, từ trên cao, chậm chậm cúi đầu xuống nhìn lão. Lão Hàm vốn đã thấp bé, nay so với con xà yêu kia chắc chỉ bằng một răng của nó thôi.

Lão cúi đầu trình trọng thưa.

“Dạ bẩm ông, bà đã đi rồi ạ! Vừa nãy người của chúng ta về bẩm báo, nói Đình phủ đã loại bà rồi ạ!”

Mộc Kha không vội trả lời ngay, thay vào đó hắt thở ra một hơi như trút nỗi lòng rồi từ từ thu đầu vào trong hang tối, cuộn mình lại.

Đình An quả không phụ lòng hân. Hân vốn dĩ không muốn cô vào quân doanh với Mạn Quân nhưng cô đã vì chuyện này mà gian nan hơn tháng trời, hân không nỡ dìm cô xuống nước. Hân phản đối nhưng lại giữ trong lòng. Trước hết ngoài mặt hân tỏ vẻ ủng hộ cô nhưng mới hôm qua lại đích thân sang tìm Đình An bày tỏ rằng hân không muốn cô đi, giả như có ai thay thế cô thì tốt quá. Thế là sáng nay Đình An đã mau lẹ giúp hân giải quyết ổn thoả các vấn đề. Một mũi tên trúng hai con nhạn. Người của phe hân vừa được cài vào trong quân đội, cô vừa có thể an nhàn ngồi nhà giặt dầy với hân, không cần xông pha nơi chiến trường nữa.

“Từ đây đến khi vòng hai bắt đầu, lão tiếp tục theo dõi động tĩnh. Có gì bất thường thì báo cho ta ngay.”

“Dạ rõ ạ! Lão lui, ông nghỉ ngơi đi ạ!”

Sau khi rời Mộc phủ, Bình Nhi trở về Vũ gia ngay tắp lự, thay bộ y phục, chải lại mái tóc, chẳng mấy chốc lại trông như một thiếu nữ an phận, suốt ngày quần quanh đây đó trong nhà.

“Bà đã về rồi ả?” Lục Loan vừa mở cửa phòng, bất ngờ nhìn thấy Bình Nhi, không kiềm được mà thốt lên.

Một nhà không thể có hai cô cả, Lục Loan mau chóng biến trở lại như cũ, đi đến trước gương nơi Bình Nhi đang ngồi, chọn một chiếc khăn tím nhạt trùng màu với áo giao lĩnh cô đang mặc, giúp cô vấn tóc. Bình Nhi ngồi ngay ngắn trên ghế, mỉm cười nhìn theo bàn tay đang chải tóc đều đều kia, chợt phát hiện có ánh sáng lấp lánh trên cổ tay Lục Loan, nhìn kĩ liền phát hiện là chiếc vòng vàng thầy u tặng cho lúc cô mới về phủ mới niềm nở lên tiếng.

“Kìa Loan, em đeo vòng vàng trên người trông ra đáng tiểu thư lắm đấy.”

Lục Loan lại giật bắn người lùi ra xa, chiếc lược gỗ bị rơi xuống đất gây một răng. Cô gái run rẩy nhặt lấy lược, dùng một tay che đi chiếc vòng, liên tục gặp người hoảng sợ nói.

“Cô cả tha cho con, cô cả tha cho con. Con không có ý ăn cắp đâu cô ơi!”

“Ồ con bé này, ta có trách phạt gì em đâu?” Bình Nhi cũng bị biểu hiện của Lục Loan dọa cho sợ, vội đỡ Lục Loan đứng thẳng dậy, nắm tay cô gái xoa xoa. “Em ấy... Nghĩ nhiều quá! Em giúp ta đóng vai cô cả, đeo vòng có gì quá đâu. Tiếc là chiếc vòng này thầy u đích thân tặng ta, hay là...”

Nói rồi, cô mở tủ gỗ lấy một chiếc vòng ngọc đeo vào tay Lục Loan.

“Ta tặng em chiếc vòng này, bấy lâu nay em theo hầu ta vất vả. Chút quà này hãy nhận lấy đi.”

Lục Loan bối rối rút tay lại không chịu nhận, nhưng Bình Nhi quyết bắt cô gái lấy cho bằng được, Loan đành phải nghe theo.

“Em cảm ơn cô cả. Vòng vàng này, em xin trả lại cô ạ!”

Bình Nhi gật đầu bất ngờ ôm lấy Loan vỗ vỗ, cười hiền với Loan. Loan hơi rút người, nhưng Bình Nhi vỗ lưng cô gái mấy cái, Loan chợt khóc nức lên.

“Cô cả ơi, em có lỗi với cô!”

“Lỗi phải gì, em mít ướt quá! Nín đi, giờ dẫn ta xuống bếp làm chút chuyện.” Bình Nhi vỗ má trêu Lục Loan.

Hai người một chủ một tớ đang trên đường đến nhà bếp, ngang cửa chính chợt nghe tiếng ồn ào mới vội đến xem.

“Anh Tư, tôi vừa nhìn thấy Vũ tiểu thư nhà anh tại buổi tuyển chọn binh sĩ ở Đình phủ đấy! Anh mau vào báo với ngài ấy đi!”

“Bậy bạ! Tôi vừa gặp cô ấy đi dạo trong ngoài vườn hoa đây. Vũ tiểu thư nào ở Đình phủ nữa. Chắc anh nhìn lầm rồi.”

Tư lập tức phản biện người đàn ông nọ. Nhưng ông ta vẫn kiên quyết phân bua.

“Không, tôi nào có nhìn lầm. Chính mắt tôi thấy, chính tai tôi nghe, là họ Vũ. Tên... Tên thì tôi không nhớ, nhưng rõ ràng ngay cả Đình công tử khi nói chuyện với cô ấy còn phải nhượng bộ. Không là cô cả nhà Vũ đại nhân đây thì còn ai?”

“Anh đừng đứng đây nói xàm bậy nữa. Vợ chồng Vũ đại nhân tuy hiền lành nhưng động đến con gái là họ không tha đâu. Anh mau đi đi!”

“Thật mà... Rõ ràng...”

Đúng lúc ấy, cửa chính chợt mở rộng.

“Có chuyện gì vậy chú Tư?” Bình Nhi vờ hỏi.

“Cô cả! Dạ không có gì, anh Bì nhìn lầm thôi.”

“Nhìn lầm chuyện gì?”

“Dạ... Dạ không. Chắc là... Chắc là con... Con nhìn lầm thật. Cô cả, anh tư, tôi đi trước đây.”

Trông thầy Bình Nhi, Bì hấp tấp bỏ đi ngay. Trên đường về, ông ta cứ suy nghĩ, nếu đúng là cô cả Vũ gia đến Đình phủ tham gia thi đấu thì không thể về Vũ gia nhanh đến thế. Khi trưởng vệ mới vừa công bố thí sinh tham gia, vì cái thói nhiều chuyện, ông ta tức tốc rời khỏi nơi ấy, quả giang xe của người ta về đây báo tin. Nào ngờ... Bấy giờ ông ta cũng muốn tin mình nhìn nhầm lắm nhưng một mặc cũng không muốn chối bỏ những gì mắt mình nhìn thấy.

“Cô cả đừng giận. Ông ấy nổi tiếng là người nhiều chuyện nhất cái chỗ này, mong cô đừng để bụng.”

“Hiểu lầm cả mà. Thôi ta vào trong nhé!”

Nhờ người đàn ông tên Bì ấy đến mách lẻo, cô càng muôn phần cảm kích việc mình bị loại. Thật ra nghĩ đến việc phải xa gia đình mới này trở về chốn chiến trường đẫm máu, lúc trước cô chưa mừng tượng được rõ, nay cận kề rồi lại thoát ra được, đúng là phúc từ trời rơi xuống, không, đúng là phúc do Đình An ban tặng. Đình An phái người trà trộn vào Đình phủ nhưng lại không giấu mùi hồ tinh của Văn Sĩ, rõ ràng muốn để cô biết anh chính là người nhúng tay vào. Nghĩ mới thấy, cái cách anh làm việc lúc nào cũng phô trương cả.

Chỉ có điều anh cũng không ngờ cả cô cũng bị loại. Vũ Ba Tu vốn được cài vào để đồng hành cùng cô, nào ngờ lại thế chân cho cô mới chết chứ.

Nhưng cô chưa nằm nhà nghỉ ngơi được bao lâu, ngày hôm sau đã nhận được tin cuộc thi đấu vòng hai ở Đình phủ bất ngờ bị hoãn lại, nguyên nhân là vì hơn một nửa số người dự thi đột nhiên lâm ra ngã bệnh. Thầy thuốc khắp nơi trong vùng được Mạn Quân điều đến chữa trị, vậy mà sang ngày thứ hai bệnh tình vẫn không khảm khá hơn là bao. Mạn Quân lòng liền rối bời. Còn hai ngày nữa anh phải giao những người được chọn vào thành tham dự đợt tuyển chọn cuối do Đàm Đô thống đích thân chủ trì. Với tình hình này, anh sợ e không kịp nữa.

“Bẩm cậu, trong số mười lăm người hiện chỉ có ba người khoẻ mạnh thôi ạ!”

Mạn Quân nhắm mắt khấn niệm trước bàn thờ Phật. Nghe thấy tiếng Khánh, anh kính cẩn lạy ba lạy, từ tốn cầm ba nén nhang vào lư hương. Nắng ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, dẫn đường cho nhang khói bay lượn. Ngoài kia, cây lá xào xạc, chim hót véo von. Mạn Quân đi đến cửa sổ đưa tay hứng nắng, đoạn phóng tầm mắt lên hàng cây xanh um như thể đang tìm chủ nhân của khúc ca trong trẻo ấy, như muốn chỉ trong giây lát thôi, nó có thể đưa hết những phiền muộn trong lòng này đi.

“Ít nhất phải là năm, không thể ít hơn được.”

“Dạ có thể thêm một ạ!”

“Không thể thêm hai?”

“Hiện giờ thì chưa ạ!”

Mạn Quân lặng im một lúc như suy nghĩ điều chi rồi bấm tay đưa khoác nói với Khánh.

“Nếu mai tình hình không tiến triển hơn, hãy mang thư của ta sang Vũ gia giao tận tay Vũ tiểu thư.”

“Ý cậu là...” Khánh thần thốt. “Cậu muốn để cô ta đại diện cho Đình phủ vào cung thi ạ?”

Thấy Mạn Quân làm thỉnh, Khánh lại tiếp lời.

“Chúng ta đã có được bản đồ cô ta đưa, sao lại phải cầu cạnh nữa ạ? Thầy thuốc đang cố hết sức, bệnh của mọi người có thể thuyên giảm, xin cậu đợi cho đến ngày cuối cùng ạ!”

“Bản đồ ư? Được, để ta cho người xem.” Mạn Quân nói rồi đi một mạch về phía thư phòng.

Khánh liền bước theo sau. Vừa bước chân qua đến cửa phòng Mạn Quân, một cuộn giấy to tướng bỗng bay đến trước mặt. Khánh nhanh chóng bắt được, cảm mở cuộn giấy ra xem thì phát hiện đó là một tấm bản đồ, nhưng ngặt nỗi là không biết trên ấy viết gì.

“Không đọc được đúng chứ?”

Khánh hoang mang nhìn Mạn Quân, mãi sau mới thốt lên.

“Thì ra cô ta đã có tính toán trước...”

Mạn Quân gạt đầu, đoạn rời khỏi bàn đi đến chỗ Khánh cầm lấy tấm bản đồ,

“Không ngờ cô ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Ta đã cho người dò la đoạn đường biên giới của Đại Việt và Chiêm Thành, rất khó đoán biết đâu mới là lối vào cô ta về trên bản đồ.”

“Thế chúng ta phải làm sao đây hả cậu?”

Còn làm gì được đây? Ta nghĩ lại rồi, ngày mai người không cần phải đi nữa. Đích thân ta sẽ sang ấy tìm cô ta thương lượng lại. Phải biết rõ mục đích cô ta muốn vào quân đội là gì, tại sao lại có được tấm bản đồ này. Khi đã sáng tỏ mọi chuyện, ta không thể lại thành kẻ không giữ lời.”

Ý Mạn Quân đã quyết, Khánh hiểu. Khi để một cô gái tham gia vào quân đội triều đình cũng là trăm mối, rồi bao nhiêu vấn đề sẽ nảy sinh ra rất khó lường trước. Anh chỉ là người đứng ra giúp triều đình tuyển chọn người tài, không trực tiếp tham gia chiến trường, cũng không có mặt ở quân doanh, lấy ai chống lưng cho cô? Đành ông đi lính thấy đàn bà như mèo thấy mỡ, cứ cho là vô công cô cao cường đi, nhưng con thỏ giữa bầy sói, không cẩn thận ắt sẽ bị làm thịt.

Mà ai bảo cô cứ muốn đâm đầu vào làm gì, thôi thì Mạn Quân nghĩ, tự làm tự chịu vậy.

Ngày hôm sau, Mạn Quân cùng Khánh phi ngựa đến Vũ gia tìm gặp Bình Nhi. Bỏ qua thắc mắc của vợ chồng Vũ đại nhân cùng những gia nhân khác trong nhà, hai người cứ thể ở riêng ngoài vườn trò chuyện một lúc lâu. Khoảng nửa canh giờ sau, cả hai mới đứng dậy đi ra khỏi đình.

“Cảm phiền Vũ tiểu thư.”

“Đình công tử xin đừng khách khí. Đi thông thả.”

Sau khi Mạn Quân rời đi, Bình Nhi liền tìm thầy u nói chuyện. Dù đã ra sức ngăn cản cô nhưng Bình Nhi vẫn một mực với ý định của mình. Vũ Hoài Nam tức giận cầm cửa cô trong nhà, lệnh cho gia nhân thay nhau canh trước cửa phòng cô, sợ cô bỏ trốn lên đường vào kinh. Nào ngờ sáng hôm sau mở cửa đưa đồ ăn, mọi người đã chẳng thấy cô đâu nữa, chỉ thấy một bức thư từ biệt trên bàn.

Năm ấy là năm Thuận Thiên thứ năm, năm đầu tiên cô gia nhập quân đội triều đình, không khoa chiêng đánh trống, trong suốt mười năm âm thầm giúp đỡ cùng sát cánh, phò trợ cho Đông cung Thái tử thuận lợi lên ngôi.

Thời gian như thoi, bao nhiêu sự việc theo đó mà nảy sinh, đôi khi lại theo cách người ta không ngờ đến nhất.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Khởi Đầu Mới

() Từ chương này nữ chính sẽ được gọi là Ngọc Phiến để tránh nhầm lẫn.*

Thuận Thiên năm thứ 10.

Đầu năm ở Đình phủ lúc nào cũng tất bật và nhộn nhịp. Quà cáp khắp nơi gửi đến đếm không xuể. Nhà bếp đầy đồ ăn, trên bàn đầy bánh trái, khắp vườn hoa lá nở ào ạt, ngập tràn hương xuân. Như thường lệ, sáng sớm ngày giao thừa, Mạn Quân sang thống kê đồ được biếu đến. Cái gì cần thì giữ, không cần anh sẽ phát cho gia nhân phủ, món nào cũng nhận, chỉ trừ bốn năm trở lại đây, anh đều gửi trả lại quà nhận từ một người.

“Thưa cậu, đã sắp xếp xong đâu đó theo lời cậu dặn rồi ạ! Những vật cậu nói con đã chuyển sang kho, đợi đến mai chờ cậu đến phát cho mọi người.”

Mạn Quân mỉm cười gạt đầu, một nụ cười như lần át gió xuân. Năm năm trôi qua, chàng thiếu niên trẻ tuổi ngày nào mới đây đã trở thành một thanh niên cường tráng, khôi ngô. Đường nét trên mặt ngày càng rõ ràng, ngày càng lộ rõ sự anh tuấn và cương trực như cái thuở mười lăm. Chỉ cần anh nhú mày, những cô gái xung quanh đều lập tức chao đảo, đều muốn được gần gũi, thân thiết, thậm chí là muốn gả cho cậu con trai trưởng của Đình đại nhân.

Tiểu thư, năm nào cũng có bà mối đến hỏi, năm nào anh cũng để các bà ra về trong tiếc nuối vì chẳng để ai lọt vào mắt như thiếu nữ trên thuyền năm xưa. Anh viết đi mười lá thư đều đặn mỗi tháng, thì thoảng mới nhận lại một lá từ Bình Nhi. Có những bức thư anh viết thật nhiều để rồi chỉ nhận lại được vài dòng ngắn ngủi bảo rằng cô vẫn khỏe, bảo cả anh cũng phải biết tự chăm sóc cho bản thân.

Gần đây tình hình chiến sự căng thẳng hơn trước, công việc cũng nhiều hơn, thư cũng dần ít lại. Tất nhiên, chỉ cần không có thư đi thì sẽ không có lá thư nào về dưới cái tên Lục Bình Nhi. Điều này làm anh chán nản, đôi khi còn muốn bỏ cuộc nhưng không biết sao lại không thể ngừng nghĩ về người con gái tuyệt tình ấy.

Sư Vạn Hạnh từng bảo rằng anh mắc bệnh tương tư, tương tư nặng rồi.

“Có thư của Bình Nhi gửi về không?”

“Dạ cậu đợi con chút.” Khánh nghiêm túc lục lọi trong đồng giấy trên bàn, đoạn nhìn anh lắc đầu.

Mạn Quân khoanh tay thở hắt một hơi, tựa cửa đầy chán chường hỏi.

“Còn cô ta, năm nay lại gửi gì thế?”

“Dạ là một hũ mật ong ạ! Còn nói là do đích thân mình trèo tổ ong lấy.”

Nói rồi, Khánh tự tay đưa Mạn Quân một hũ, miệng bịt kín vải cùng một bức thư trên ghi nắn nót ba chữ Vũ Ngọc Phiến. Anh bung cái hũ trên tay, bất lực cười, chợt thấy Khánh đưa hai tay về phía mình như xin xỏ điều chi. Tò mò, anh hỏi.

“Gì thế? Chưa gì đã muốn lì xì?”

“Dạ? Không... Không phải bốn năm nay cậu toàn trả lại quà của Vũ tiểu thư sao? Con đã dọn sẵn một chỗ trên xe bò rồi, chiều nay sẽ gửi trả về kinh cho cô ấy.”

“Không cần đâu. Ta lấy.”

Dứt lời, anh ôm cái hũ trên tay vào lòng, bỏ lại Khánh vẫn còn đang ngác nhiên sau lưng mà rời đi.

Sao hôm nay thiếu gia nhà y lại thay đổi thế nhỉ? Bước sang tuổi hai mươi nên tâm trạng cũng tốt lên chăng?

*

“Đình công tử mới sáng sớm tìm tôi có chuyện gì gấp gáp chăng?”

Ngọc Phiến duyên dáng bước đến trước mặt Mạn Quân, nhẹ nhàng mỉm cười. Dưới cái nắng sớm, trong bầu không khí xuân ấm áp, chứng kiến nụ cười dịu dàng của thiếu nữ, lồng ngực anh có chút tức tối, cảm giác tựa như khi anh ở cùng Bình Nhi lúc trước vậy.

May thay, tính cách lại không giống nhau. Ai ngờ rằng một người có gương mặt lương thiện, vô ưu như một đám mây trắng trong đầu lại giăng đầy mưu toan quỷ kế chẳng chút như một đám mây rừng chỉ chờ người ta lọt bẫy kia chứ.

Mạn Quân đứng dưới mái đình lịch thiệp cúi chào cô một, sau đó dang tay mời cô ngồi.

“Hôm nay ta đến đây là để bàn chuyện bán đồ với cô.”

Ngọc Phiến vừa nghe đã nhũn mày tỏ ý không vui, mới hỏi lại anh.

“Bàn chuyện?... Giữa chúng ta còn có gì cần bàn? Hay là ngài đã suy nghĩ lại?” Cô nở một nụ cười giảo hoạt.

“Hôm nay ta đến cầu cạnh tiểu thư, hy vọng cô có thể trở thành người dẫn đường cho quân lính triều đình thuận lợi tiến vào Chiêm Thành.”

“Xin lỗi, tôi từ chối.” Bình Nhi tươi cười đáp lại, đoạn tự tay rót cho mình chum trà.

Lục Loan thấy vậy thì vội bước đến định giúp cô, liền bị Ngọc Phiến dứt khoát đưa tay chặn lại.

“Đề ta.” Ngọc Phiến đặt ấm trà xuống bàn.

“Vũ tiểu thư, ta...”

“Đình công tử, tôi biết ngài khinh thường tôi. Một kẻ mồ côi lang thang không nhà không cửa, không được dạy dỗ đành hoang lại một phát bước lên cao, sống trong giàu sang nhưng lại có thầy u yêu thương, việc trong nhà chẳng cần đụng móng tay, mỗi ngày chỉ cần hít thở, ăn uống, quả là may mắn lớn nhất đời tôi. Nhưng không có nghĩa là ngài có quyền lấy cớ đó mà xem tôi như một món đồ muốn lợi dụng thì lợi dụng, muốn vứt thì vứt.”

Đoạn cô đứng dậy bước ra cạnh ban công, ngược mắt ngắm nhìn những đoá hoa đào hồng thắm như bờ môi thiếu nữ khẽ run mình trong gió, đoạn tiếp lời.

“Đình công tử, tấm bản đồ ấy, tôi cho ngài. Hiểu lầm đã hoá giải từ lâu, quân tử không chấp nhặt tiểu nhân. Ân oán coi như chấm dứt, ngài có thể ra về được rồi.”

Đúng lúc, một cơn gió thổi ào qua sân. Khu vườn này vừa hay là nơi đón gió nên cây cối quanh đây chẳng lúc nào ngơi nghỉ, đến cả cánh hoa đào mỏng manh như thế cũng bị gió tàn nhẫn cuốn bay rợp trời. Mặc kệ người kia có rời đi hay không, Ngọc Phiến không thêm tiếp chuyện nữa. Cô đang mãi mê ngắm hoa thì bất chợt Mạn Quân tiến lại.

Thiếu niên vừa hay cao hơn cô một chút, Ngọc Phiến tuy đứng đến tai nhưng cũng phải ngược nhìn vì cự ly gần. Bỗng, anh nắm lấy tay cô, thả vào đó một cánh hoa đào nhỏ nhắn.

“Không phải ta khinh thường cô mà vì ta cảm thấy khó chịu khi ở cạnh cô. Không hiểu sao, cô luôn làm ta liên tưởng đến một người.”

Ngọc Phiến gật đầu suy nghĩ, hoá ra là vì nhớ cô gái tiếp cận anh trước kia nên trút hết bức tức lên người cô. Anh sợ một chân đạp hai thuyền chẳng?

Mạn Quân vờ ho một tiếng rồi chấp tay nheo mắt nhìn lên trời, sau đó cất lời.

“Chúng ta... Hoà nhau đi. Trước tiên hãy nói ta biết, tại sao cô nhất nhất muốn vào quân đội?”

“Vì tôi muốn được như Trưng Vương.” Cô không do dự mà đáp ngay.

“Trưng Vương? Ý cô là hai vị Trưng Nữ Vương trong lịch sử ư?” Anh ngưng một lát rồi bật cười, chưa hết nghi hoặc lại hỏi. “Chỉ vậy thôi ư?”

Ngọc Phiến thật thà gật đầu.

Vậy đấy, thế là đúng như thoả thuận. Mạn Quân giúp cô vào quân đội, cô giúp anh dịch lại bản đồ cùng chỉ bảo tận tình những nơi gác đóng và địa hình hiểm trở, chỉ anh làm cách nào dẫn dắt quân lính vượt qua.

Nhưng không ngoài dự kiến, việc cô gia nhập quân ngũ không mấy thuận lợi. Ngay cả làm một binh lính quen cô cũng không được làm. Thời gian đầu, cô được phân phó làm việc ở nhà bếp của quân doanh, rồi lau dọn, giặt giũ đồ đạc của lính tráng, cho ngựa ăn...

Thế nên, có thể nói thẳng ra, chức vụ cô ở trong quân ngũ là làm lao dịch.

Được khoảng ba tháng, trại lính phát sinh vài chuyện. Nghe nói vùng núi ngoại thành Thăng Long có dã thú hoành hành, làm bị thương không ít người. Để giúp dân chúng giải quyết vấn nạn, đức vua đã ban chỉ thị xuống cho điều quân đi bắt dã thú. Nhưng con dã thú này không những hung tợn mà còn khôn khéo. Sau nhiều ngày vây bắt không thành công, cũng không bắt được nó, dần dần ai nấy đều bỏ cuộc. Lúc ấy, Ngọc Phiến mới xung phong đi bắt dã thú, chỉ xin mười người đi theo. Người ta cười cô, chẳng ai tin cô có thể làm được chuyện mà ngay cả mười mấy đội quân lớn nhỏ của triều đình cũng đành bó tay.

“Nếu tôi bắt được dã thú và mang về đây, các người sẽ gọi tôi một tiếng chị cả chứ? Và còn nữa, hằng tháng mỗi người trong quân ngũ phải nộp cho tôi một phần ba số tiền mình nhận được. Có dám cá không?”

Tất cả liền cười ồ lên, sau đó thi nhau đặt cược. Ngọc Phiến cẩn thận ghi chép lại tên từng người cùng lấy dấu đỏ sau đó nhờ Lê tướng quân đứng ra làm chứng. Nào ngờ mới đề cập đến, ông ấy đã đồng ý ngay với lí do là xưa giờ ông ấy chưa từng thấy ai chăm ngựa khoẻ và tốt như cô.

“Ngọc Phiến, ta biết chúng nó khinh cô, nhưng ta thì lại khác! Cô là người do Đình công tử đề cử, hơn nữa từ chăm ngựa đến bảo quản vũ khí, ta thấy cô rất thành thực. Đình công tử phò thác cô cho ta, ta là người chống lưng cho cô, nên nghĩ đã đến lúc cô chứng minh cho mọi người ngoài kia biết mình có thể làm được những gì rồi. Ta biết không phải tự dưng cô lại xung phong đi bắt dã thú như vậy, nói đi, cô có yêu cầu gì không?”

Ngọc Phiến vô cùng cảm kích Lê Phụng Hiểu. Cô có thể yên ổn làm việc trong quân đội đến nay đều nhờ có ông ấy ra mặt giúp đỡ.

“Đa tạ Lê tướng quân đã đề cao và chiều cố tôi suốt thời gian qua. Tôi nào đã lập được công trạng gì mà đòi khen thưởng chứ ạ!”

“Đừng có khiêm tốn nữa, ta ghét nhất là kiểu cư xử như bọn thư sinh ấy. Giả vờ làm gì? Thẳng thẳng nói những gì mình muốn đi!”

“Dạ thưa... Ngọc Phiến chẳng đòi hỏi gì nhiều, chỉ xin được gặp mặt đức vua.”

Lê Phụng Hiểu nghe xong thì tròn mắt trở mảy, sau đó liền tiếp đập tay vào đùi bật cười ha hả. Tưởng ông ấy sẽ mắng nhiếc mình ghê lắm, nào ngờ ông ấy lại trực tiếp tiến đến đỡ cô đứng dậy, vỗ vai cô một thật mạnh muốn xui cả người rồi sáng khoái nói hai từ “đồng ý”.

Cô đề nghị dắt theo mười người nhưng chẳng ai chịu đi với cô, chỉ duy nhất có Vũ Ba Tu, người anh em chí cốt cô quen được trên đường rong ruổi từ Chiêm Thành trở về khi trước là đồng ý cùng cô đồng sinh cộng tử. Nghe Ba Tu nói cô toát cả mồ hôi hột, làm gì đến nỗi phải dùng hai chữ “sinh tử” chứ, nhưng rồi cũng dẫn y theo.

Kết quả cô bắt được dã thú đưa về triều đình, được diện kiến đức vua như ý nguyện. Nhân đây, cô tỏ rõ ý chí muốn được cống hiến cho Đại Việt trên chiến trường. Đức vua chăm chú lắng nghe cô thỉnh cầu, sau đó bảo cô biểu diễn tài nghệ cùng đưa ra một người thuộc hàng xuất sắc trong quân đội để đấu với cô trước mặt triều thần. Nếu cô thắng, những thỉnh cầu của cô đều sẽ được đức vua phê chuẩn.

Cơ hội tốt như thế làm sao cô bỏ qua cho được?

Nghĩ mà cũng nhanh, mới đấy đã năm năm trôi qua rồi.

“Phiến, quả chúng ta gửi đã được nhận rồi!”

Tiếng Ba Tu bất chợt vang lên từ phía sau. Y bước vào cửa phòng mở sẵn, tiến lại gần cô nhưng cô vẫn không hề phản ứng. Thấy lạ, Tu vỗ vai cô một, cô liền quay phắt qua.

“Anh Tu?”

“Anh Tu cái gì mà anh Tu! Anh đứng gần em thế này, trước khi vào còn la hét um sùm hét lên, vậy mà em chẳng hề hay biết?”

Nói rồi, Ba Tu chấp tay ra sau thờ dài.

“Mắt cảnh giác thế này, cái chức Đô chỉ huy sứ (1) của em không muốn giữ nữa à?”

“Anh ăn nói càng lúc càng độc mồm độc miệng nhỉ?”

Phiến lườm Tu một chầy mặt rồi hất vạt áo ngồi xuống ghế.

“Anh vừa bảo quà chúng ta gửi Đình phủ được nhận rồi à?”

“Em nghe à?” Ba Tu hào hứng ngồi xuống đối diện cô. “Anh vừa nhận được tin báo sáng nay. Ha ha... Bốn năm gửi quà đều bị gửi trả, vậy mà năm nay không những nhận quà của chúng ta mà còn tặng quà ngược lại.”

“Có chuyện tốt vậy ư?” Phiến nhìn Ba Tu đầy nghi ngờ, thông dong còi kiểng bên hông đặt trên bàn. “Đáng lo thật. Chắc không phải là chuyện tốt gì.”

“Em cứ đa nghi như Tào Tháo!” Ba Tu tặc lưỡi lắc đầu. “Mấy năm nay anh ở cạnh em, chứng kiến đủ cả. Em âm thầm giúp đỡ cậu ta, cậu ta cũng âm thầm giúp đỡ lại em. Thế mà hai người ngoài mặt cứ làm ra vẻ ghét nhau thế là thế nào?”

Ba Tu tự đặt câu hỏi, ngẫm nghĩ một lúc rồi búng tay tự trả lời, “A! Cái này ông bà ta thường bảo ‘thương nhau lắm cắn nhau đau này’.”

Bình Nhi chép miệng, cầm cán kiểng gõ vào đầu Ba Tu cái bốp. Ba Tu để mặc cho cô đánh, ung dung ngồi thưởng trà, bóc hạt dưa. Nhân lúc giữa trưa bình sĩ đang nghỉ ngơi, anh tranh thủ dẫn cô đi xem quà Mạn Quân gửi tặng.

“Anh Tu, đây là...”

Ngọc Phiến bồi hồi nhìn chiếc xe ngựa quen thuộc đậu bên ngoài sân, không kịp nói thêm câu nào liền xông thẳng vào phòng trong. Mai Hồng và Như Y đang ngồi trên ghế xam xỉ to nhỏ về vật gì đó trên tay, vừa thấy cô tiến vào, cả hai liền đứng dậy.

“Con gái!”

“Chị Phiến!”

“U! Cái Y! Sao hai người lại ở đây?”

Ngọc Phiến mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy u và em gái mình. Ba người mừng mừng tủi tủi.

“Còn thấy đâu hả u?”

“Thầy con ấy à!” Mai Hồng cũng đảo mắt tìm kiếm, sau đó ngừng lại ở góc trái sân.

Ngọc Phiến nhìn theo ánh mắt bà, liền trông thấy thầy cô nhưng lời vui mừng còn chưa đến miệng, cô mới để ý đi cạnh ông ấy còn một người quen nữa, hơn nữa hai người còn trò chuyện hết sức vui vẻ. Trước tình cảnh này không biết nên phản ứng thế nào, trước hết cô cứ làm đúng lễ nghĩa cái đã.

“Con chào thầy ạ!”

“À, cái Phiến, con đây rồi!” Vũ Hoài Nam vui vẻ đỡ cô đứng thẳng dậy, rồi kéo đến dẫn cô ngồi xuống ghế. “Thầy nghe nói con đã được phong đến Đô chỉ huy sứ, chúc mừng con!”

“Con xin cảm ơn thầy ạ! Đều là phúc của đức vua ban cho đấy ạ!”

Rồi cô mỉm cười quay sang nhìn Mạn Quân, cung kính cúi chào.

“Hiếm khi có dịp Đình công tử ghé thăm, thật là quý hoá quá!” Xong cô lại dáo dác nhìn quanh, tỏ vẻ tiếc nuối. “Tiếc là bồn ty của tôi nhỏ bé lại quê mùa, chỉ e không khiến ngài hài lòng nán lại lâu.”

Mạn Quân nghe thấy lại ngẩng cổ bật cười ha hả, sau đó tỏ vẻ khiêm nhường.

“Giám quân xin chớ xem ta là kẻ trọng giàu khinh nghèo như vậy. Thật ra ta đã được nghe kể, năm ngoái hai thôn phía đông bị vỡ đê, Giám quân đã không tiếc tiền của ấn danh sai người chuyển bạc hỗ trợ Đình phủ ta cứu tế bà con. Ta cảm kích tấm lòng trượng nghĩa của Giám quân còn không hết, làm gì có chuyện cười chê chứ?”

“Đình công tử xin bớt lời. Lá lành đùm lá rách là chuyện nên làm, những chuyện nhỏ tôi làm so với công lao to lớn của ngài với bá tánh từ trước đến nay có là gì. Nếu công tử đã nói thế, để tôi sai người sắp xếp một phòng cho ngài nghỉ ngơi, sẵn ở lại dùng cơm trưa với gia đình tôi luôn thể.”

Vũ Hoài Nam gật đầu đồng ý. Suốt bữa cơm, chẳng rõ Mạn Quân đã rót vào tai thầy cô những gì mà ông ấy cứ cười nói với anh suốt, lại còn ngẫu hứng uống rượu giữa bữa ăn.

“Hôm nay thầy có chuyện vui gì hả u?”

Ăn trưa xong, Ngọc Phiến dẫn u và Như Y về phòng ngồi nghỉ, sẵn tiện đem thắc mắc của mình ra hỏi. Mai Hồng ả ý cười với cô, rồi nhẹ nhàng dìu cô ngồi xuống phẳng.

“Ngọc Phiến, con ngồi đi. Cái Y cũng ngồi xuống nghe u nói này.”

“Có chuyện gì sao u?”

Mở đầu câu nói, Mai Hồng liền thở dài, “Lần gần nhất gia đình ta gặp nhau cách đây đã một năm hơn. Nếu không nhờ Đình công tử lo nghĩ cho nỗi lo của thầy u thì không biết bao giờ mới lại gặp con nữa.”

“U cho con xin lỗi. Con biết con có lỗi với thầy u lắm nhưng gần đây nhiều việc bận, con đang ráng thu xếp đăng mừng hai về thăm nhà, u thấy có được không u?”

Mai Hồng buồn bã miễn cưỡng gật đầu, “Về thăm nhà là tốt rồi. Thật ra, lần này con về thăm, thầy u có chuyện muốn nói với con.”

“Chuyện gì thế u?”

Nói đến, Mai Hồng chợt trở nên rạng rỡ, mọi buồn phiền mới đó đã tan biến không dấu vết chi.

“Thầy con bảo khi nào con về nhà mới nói con biết. Nhưng u nôn nao quá, giữ trong lòng không được, sẵn nói nhỏ cho con biết luôn.” Mai Hồng kéo Ngọc Phiến lại ghé sát tai cô nói. “Thật ra... Đình công tử bảo thầy u rằng ngài ấy đã để ý con từ lâu, rằng năm nay muốn hỏi xin thầy u gả con sang bên ấy.”

“Con u?”

Mai Hồng gật đầu. Trong lúc cô còn đang thất thần chưa kịp phản ứng, bà tranh thủ nói.

“Cái Phiến, năm nay con cũng đã hai mươi rồi, không còn trẻ nữa. Thầy u rất lo cho con. Chỉ đợi Đình đại nhân ông ấy cho người sang dạm hỏi...”

Trái với thái độ bất ngờ như đoán trước của cô, trái lại Mai Hồng mới là người bất ngờ. Ngọc Phiến nghe xong đột nhiên mỉm cười thâm lặng rồi nắm chặt lấy tay bà.

“U ơi, con vui lắm!” Rồi cô lại nhìn Như Y ngồi cạnh. “Cái Y, chị vui lắm! Có nằm mơ chị cũng không ngờ, Đình công tử lại muốn cưới chị!”

Đúng vậy, nằm mơ cô cũng không ngờ, hiểu lầm té giéng đêm hôm đó, hôm nay Mạn Quân lại biến thành sự thật. Muốn cưới cô tức anh đã bắt đầu từ bỏ Lục Bình Nhi hay là muốn cưới hai vợ đây? Hay là anh lại có ý gì khác nữa?

*

“Bẩm ông, có cô đến thăm ạ!”

“Sao lại tự xưng... Cô ấy đâu?”

Mộc Kha khá bất ngờ khi thấy lão Hâm vào bẩm báo. Hân vội đặt sách xuống bàn, đứng dậy tiến ra phía cửa phòng. Đêm ba mươi tối đen như mực, đã lâu rồi cô không trở về phủ thăm hân nên dân hân cũng không cho người thắp đèn nữa. Cáp bách, hân phát tay áo, đèn trong phủ đồng loạt sáng lên. Từ trên cầu giữa sân trước thư phòng hân, bóng dáng nhỏ bé của cô xuất hiện, hai tay bận bịu xách đồ như mọi khi.

Hân phì cười.

Cáo con của hân, lần nào về cũng chẳng bao giờ chịu về tay không. Hân đoán hân lại là bánh chưng, bánh tét gì đấy rồi.

“Bẩm cô để lão xách giúp cho.”

“Sao lại gọi ta là cô? Từ giờ, lão nên gọi ta một tiếng ‘thái tử phi’ thì hơn.”

“Ý em là sao?” Mộc Kha liền lên tiếng, hai đầu mày dính chặt vào nhau.

Hân tiến đến một bước nắm lấy hai vai cô. Mới đó mà cô gầy đi nhiều quá!

“Đường xa, em vào nghỉ ngơi trước. Từ từ rồi nói.”

“Em e là không được anh Kha à. Hôm nay thầy u và em gái em đến thăm, ít nhiều gì cũng phải ở lại cùng họ đón giao thừa. Em không nán lại lâu được.”

Mộc Kha nhẹ lắc đầu, “Không sao. Mùa xuân của chúng ta còn nhiều, anh luôn ở đây. Khi nào xong xuôi mọi việc, em về, anh em mình sẽ đón một Tết linh đình nhé!”

“Anh Kha!” Ngọc Phiến bất chợt ôm chầm lấy hắn. “Tết mấy năm sau nhất định em sẽ bù cho anh. Anh cố đợi em nhé! Nhé!”

Mộc Kha chậm chậm nhắm hai mắt lại, chậm chậm gật đầu. Hắn ôm cô thật chặt, chặt đến mức như muốn khảm cô vào thân thể mình. Hắn dụi gương mặt tuấn tú vào mái tóc mượt như suối của cô, như tìm kiếm hơi ấm, tìm kiếm mùi hương hắn thường khao khát, nhớ nhung. Đêm nay, hắn không muốn cô đi, hắn muốn cô ở lại nhưng phải để cô đi.

Thái tử phi? Nực cười! Cô là vợ hắn, cả trước đây, bây giờ, sau này, cô vẫn là vợ hắn, mãi mãi. Chỉ là bây giờ cô không nhớ ra hắn thôi. Cứ xem như cô đi chơi đâu đó một thời gian đi, đi chán rồi cô cũng sẽ về nhà, về lại bên hắn. Bởi cô không thể chối bỏ được sự thật, hắn là chồng cô, từ lâu cô đã là của hắn rồi.

Nếu Đinh Mạn Quân biết được sự thật, liệu y có còn muốn cưới cô nữa không đây? Hắn đã chuẩn bị trong tay một thẻ bài chủ chốt. Chỉ cần mọi việc quá tầm kiểm soát, hắn sẽ lật bài. Chờ khi Mạn Quân thuận lợi lên ngôi, yêu giới tiêu diệt Cao tộc, hắn sẽ bước qua kết giới kia, tìm Lục Bình Nhi thật sự và kể cho cô nghe toàn bộ sự việc. Hắn không mong cô có thể tha thứ cho hắn nhưng chỉ ít có thể thôi không ghét bỏ hắn nữa. Thời gian của cô và hắn nhiều như vậy, chắc chắn cô sẽ suy nghĩ lại mà cho hắn một cơ hội quay đầu.

Nhưng mà hắn cũng sợ một điều, luôn canh cánh một điều. Lỡ như cô có tình cảm với Đinh Mạn Quân đó thì biết làm thế nào?

“Được rồi, em về đi. Đi lâu khó tránh người khác nghi ngờ. Một câu lúc này của em anh đã hiểu, em về thăm anh là tốt rồi. Chuyện của Đinh Mạn Quân anh sẽ cố thu xếp, em đừng lo.”

Hắn vỗ vỗ lưng cô nhưng mãi cô cũng chẳng chịu buông tay. Hắn hơi khó xử, đột nhiên lại trở nên hồi hộp. Ngọc Phiến chột lòng tay, ngẩng đầu chớp mắt nhìn hắn.

“Anh Kha, sao tìm anh đập nhanh thế? Có phải bị nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành của em hớp hồn rồi không?” Rồi cô lại úp mặt vào ngực hắn, cười khúc khích. “Không uống công em đồn cây nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô thụ cũng đổ rồi.”

“Cáo con, em nói bậy bạ gì thế?” Mộc Kha bối rối gỡ tay cô ra, búng trán cô một. “Nghịch ngợm!”

“Anh Kha, thật ra Đinh Mạn Quân đã phát hiện ra chuyện của Lục Bình Nhi rồi, cô gái lần trước tiếp cận y ấy. Y đã đoán ra được mọi việc rồi. Chúng ta phải làm thế nào đây?”

(1) Gọi chung là Giám quân: một chức quan tứ phẩm thời nhà Lý. Đô chỉ huy sứ thường được phong cho các võ quan chỉ huy một cuộc hành quân hoặc cho các vị võ quan đứng đầu các ty quân sự tại ty đô.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Người Dẫn Đường

“Thứ lỗi cho anh mày đã đọc lên suy nghĩ của chú.”

Ngọc Phiến vừa rời đi, Đinh An từ trên cây nhanh nhẩu phóng xuống đứng cạnh Mộc Kha. Anh phui phui người cho lá cây rơi xuống, chợt để ý thấy một vật xanh xanh nhỏ xíu đang bò trên ống tay áo thì liền hét lên rồi túm chặt lấy Mộc Kha.

“Á! Sâu!”

Mộc Kha tức khắc trừng mắt với Đinh An. Bất gặp ánh mắt mặng xà vàng choé của hắn, Đinh An mới thôi làm trò, vội trèo xuống thả tay áo đang xắn cao xuống.

“Làm sao chú biết chắc cái Nhi sẽ trở về với chú chứ? Nhỡ con bé thích Đinh Mạn Quân kia thì sao?”

“Không thể nào!”

Mộc Kha quay phắt người bỏ đi nhưng Đinh An chưa chịu tha cho hắn, lại cười nói.

“Làm sao chú biết chắc Bình Nhi không thích Kính Dực chứ? Tại sao em ấy kiên trì tìm kiếm chuyển kiếp của Kính Dực suốt mấy trăm năm, không màn gian khổ, kẻ thù bủa quanh chứ? Là để báo ơn cứu mạng sao? Anh không nghĩ thế.”

Đinh An tiến lại gần Mộc Kha, từ sau lưng nói nhỏ vào tai y.

“Thừa nhận đi, chú cũng từng nghi ngờ có đúng vậy không?”

*

“Giám quân! Giám quân!”

Bên ngoài chợt có tiếng gọi thúc giục, Ngọc Phiến ngừng lau binh khí, vội đặt khăn xuống bước ra xem tình hình. Cô vừa hé cửa, từ bên ngoài, một bóng người bất ngờ lao ngay vào trong phòng. Ngọc Phiến vừa kịp né, người kia mất đà không kịp phanh liền phóng thẳng vào chiếc bàn gỗ đặt giữa phòng làm trái cây trên ấy văng tung toé xuống đất.

“Giám quân!”

“Kia Lý Mật? Đang yên đang lành, cậu làm gì mà gấp gáp như thế? Làm dập hết trái cây của ta rồi.”

“Giám quân! Ngài hãy quên đĩa trái cây của ngài đi!” Lý Mật chống tay đứng dậy, uất ức chỉ tay ra ngoài. “Đinh Mạn Quân, Đinh Mạn Quân, sao hấn lại ở chỗ chúng ta? Còn ông ọ ngo ngo nghiêng khắp ti, chê bai phòng ốc của các binh sĩ, bắt chúng tôi lau chùi dọn chỗ ngủ cho hấn, thế là thế nào hả Giám quân?”

“Tuồng gì, hoá ra là chuyện đấy ấy hả? Là vì y ngờ ý muốn ở lại đây nên ta bảo y tự tiện chọn lấy một phòng mà ở.”

Lý Mật lập tức gầy nãy.

“Cái gì? Ở đây? Không được! Giám quân! Tôi phản đối! Ngài đã quên tên thư sinh ấy nhiều lần kiểm chuyện gây phiền hà cho chúng ta rồi ư? Còn nhớ chuyện lần trước...”

Phải rồi...

Ngọc Phiến chấp hai tay ra sau, chep miệng hồi tưởng.

Còn nhớ Tết ba năm trước, trong lúc các binh sĩ đang vui vẻ ngồi quây quần ăn Tết bỗng dưng một phát có tiếng pháo nổ ở cổng Bắc, cách ti chưa đầy một dặm. Trùng hợp khi ấy là ngay ca trực của cô, bèn vội cùng các anh em chuẩn bị vũ khí, thúc ngựa chạy đi dò la tình hình. Khi đến nơi, phát hiện bóng người khả nghi, tất cả cùng rút guom bao vây không chể, đèn đuốc rực sáng, trông rõ mặt người, ai nấy mới tá hoả người rằng người đốt pháo gây náo loạn ấy là Đinh Mạn Quân.

Lại còn có lần, cũng vào năm ấy, đêm trung thu rực rỡ đèn hoa. Lúc đấy cô được phân nhiệm vụ tuần tra nội thành Thăng Long, đi cùng có Lý Mật và tám người nữa. Đáng lý đợi đến khi kết thúc ca, đội khác lên thế, cô và mọi người sẽ sang quán chè gần chùa Phước Minh đánh một bữa. Ai ngờ đang trong lúc đợi người đến giao ca, chợt có một thằng bé trông hết sức toi tả băng qua biển người chạy đến chỗ cô báo Đinh phủ xảy ra chuyện, phát hiện có kẻ lạ mặt đột nhập mà Đinh công tử bỗng nhiên mất tích. Không kịp suy nghĩ nhiều, cứu người là trước nhất, Ngọc Phiến cùng những người khác tức tốc lên ngựa chạy đi. Vừa xông đến cửa, cả sân Đinh phủ chợt rộ tiếng cười ồ lên. Cả cận vệ Đinh phủ và tên Đinh Mạn Quân ấy đang say sưa rượu chè, nào có thích khách hay trộm cướp nào.

Tiếc là lúc ấy cô chỉ là trưởng quân một đội canh phòng nhỏ bé, còn Mạn Quân lại là con quan to, chứ bằng không cô đã để đám người Lý Mật mặc sức lông lộn lao vào xé xác y thành trăm mảnh mà không thêm ngăn cản rồi.

Người như y mà có thể là Thái tử được sao? Trẻ con như thế, ngông nghênh như thế có thể thay đức vua trị vì đất nước này thật sao? Nếu y không phải con trưởng, liệu bề hạ có nhìn trúng người khác, giả dụ như Bát lang hoàng tử Lý Nhật Quang chẳng hạn.

Đến giờ, Ngọc Phiến vẫn không thể nào hiểu nổi, ông trời liệu có nhìn nhầm người?

“Giám quân! Nhìn mặt Giám quân tôi đã biết ngài cũng không cam lòng gì rồi. Hay ngài cứ nhắm mắt làm ngơ, để bọn chúng tôi xử lý tên công tử ấy. Nếu bề trên có truy cứu, chúng tôi sẽ tự nhận trách nhiệm, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến Giám quân!”

“Thôi thôi... Dù sao y đến đây trên danh nghĩa là khách quý.” Ngọc Phiến vỗ vỗ vai Mật. “Cậu nhớ căn dặn các anh em đừng động vào y là được rồi. Nhất là tuyệt đối không được để y vào phòng gia công vũ khí của chúng ta biết chưa? Trông cậy cả vào cậu đấy!”

Lý Mật dù không cam tâm, nhưng nể mặt cô cũng đành ngậm đắng ưng thuận. Bởi với Mật, cô không chỉ là Giám quân, là trưởng đội y tôn trọng mà còn là ân nhân của y và các anh em trong ti. Nếu không nhờ cô, có lẽ hơn nửa số người trong ti này đều đã về châu ông bà từ sớm chứ nào còn được đứng đây.

Mật biết chuyện năm xưa với Ngọc Phiến chỉ là nhiệm vụ phải hoàn thành, vốn chẳng cầu mong được báo đáp gì. Với cô, đấy có thể chỉ là chuyện đồ lướt nhanh qua trong đời, còn với anh em trong ti lại là một niềm cảm kích vô bờ bến, có chết cũng không thể quên.

*

“Lần này xuất binh, nghe bảo có dất theo một tên lao dịch đấy!”

“Giờ cơ? Thật hay đùa đấy? Dẫn theo cho có mà chưa kịp ngáp đã bị chém đứt đôi à? Chú nghe tin từ ai đấy?”

“Thật mà! Là con bé lao dịch mới tên Phiến ấy! Kia kia! Nó kia, tôi nói ư sail!”

Đám binh sĩ âm thầm ngoác tay ra hiệu cho nhau, len lén nhìn Ngọc Phiến bấy giờ đang vác hành lý đi ra đường cái, chỗ tập trung ngựa đặng nửa canh giờ nữa xuất phát lên đường.

Chúng nhìn cô cười khà ố, khoác vai nhau.

“Phen này thống lĩnh định dắt theo con bé ấy làm mồi cho đám đàn ông mình đấy hả? Ha... Ha...”

Tên kia vừa ngửa cổ cười, tên đối diện đã vội ra hiệu cho gã nhỏ tiếng, dè chừng nói.

“Bé thôi! Con bé ấy tuy mang danh lao dịch nhưng võ công không phải vừa đâu. Ngày đầu tiên nó mới vào đây đã bẻ gãy tay chân thằng Đậu và Quên vì dám giờ trò với nó đấy! Không đùa đâu... Huống hồ còn có Thống lĩnh và Đinh công tử ở Đình phủ Thăng Long chống lưng. Tội nghĩ nó được cái vào để do thám chứ chẳng chơi.”

Gã vừa dứt lời, mấy tên khác đã thi nhau cười rộ lên. Chuyện hai tên Đậu và Quên gãy tay gãy chân bọn họ biết nhưng chẳng ai nghĩ là cô làm. Nói gì thì nói cũng là thanh niên cục súc lực điền, sao có thể dễ dàng bị đánh bại nhục nhã như thế?

“Các anh em, chuẩn bị xuất phát!”

“Khoan đã!”

Phụng Hiểu nhú mày từ trên ngựa nhìn xuống cô gái nhỏ bé đang mang vác hành lý công kênh, tò ý thăm dò. Ngọc Phiến chẳng hề câu nệ, thẳng tay cỡi cái đồng vuron vúi trên người mình ném phịch xuống đất.

“Lê Thống lĩnh, ngài bảo mang tôi theo dẫn đường, không phải làm lao dịch. Đồng đồ này tôi không vác, của ai người nấy tự mình đeo đi. Còn nữa, tôi muốn ngồi ngựa, không muốn đi bộ.”

Trước đòi hỏi tưởng chừng vô lý của cô, ai nấy đều ra sức phản đối, một hai đòi Phụng Hiểu để cô lại, có người còn muốn lao vào đánh cô ngay tức khắc. Nhưng chỉ trong vài khắc, một vung tay gạt đầu của Phụng Hiểu, đám người đều phải im lặng, tro mắt nhìn cô ung dung cười ngựa, mà lại còn đi gần như song song với Thống lĩnh của bọn họ, bỏ túi to túi nhỏ hành lý lại sau lưng.

Ngạc nhiên hơn, cứ đi một chặng, Lê Thống lĩnh của bọn họ lại cho cả đoàn dừng lại, trầm tư nhìn bản đồ một lúc lâu rồi quay sang hỏi ý kiến cô, lại còn lắng nghe rất chăm chú, dường như rất tôn trọng từng lời cô thốt ra. Sau bảy lần hết đi rồi dừng, cuối cùng đoàn quân quyết định dựng trại bên một cánh rừng.

“Phiến, nếu ta không nhìn nhầm, trước mặt phải là đường chứ sao lại là sông?”

Ngọc Phiến im lặng bao quát nhìn một lượt rồi lại nhìn vào bản đồ, bình tĩnh đáp lời.

“Hắn là đập ngăn nước bị vỡ rồi.”

“Thế còn lộ trình của chúng ta? Phải làm sao đây? Trên bản đồ nào còn đường nào khác.”

“Thống lĩnh xin hãy cho tôi thời gian, tôi sẽ tìm cách mở đường. Nhưng để tìm chỗ an toàn tuyệt đối cho tất cả thì khá khó, trừ phi là băng qua sông nhưng giờ này nước xiết, lại không có thuyền bè qua lại. Thống lĩnh, tuy không mong muốn, e chúng ta phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.”

Phụng Hiểu trầm ngâm một lúc, đoạn đáp.

“Nếu vậy, giờ ta sẽ cho người về Trường Yên cấp báo. Trong trường hợp không tìm được chỗ mới thích hợp để đóng quân dài lâu, chúng ta đành phải quay về bàn kế sách khác.”

Lời vừa dứt, chợt sau lưng lại vang lên tiếng ho nhỏ. Ngọc Phiến quay đầu lại nhìn, liền trông thấy Đàm Toái Trọng, lúc này, cô mới choàng tỉnh, mới nhớ lần xuất binh lần này, ông ta cũng được phái đi theo. Ông ta thân cận với Dực Thánh Vương như vậy, Dực Thánh Vương lại có mối quan hệ khăng khít với Khai Quốc Vương Lý Long Bồ – em trai Mạn Quân như vậy nên suy ra là người của Trường Yên. Trường Yên cũng có quân đội riêng ở thành Nam, trước giờ tuy không lộ rõ nhưng cách hành động và xử sự có chút nghi ngờ quân đội của Thăng Long. Thế nên lần này Đàm Toái Trọng đột nhiên dẫn binh đi theo bọn cô cũng chẳng có gì lạ.

Với cô thì bình thường rồi nhưng Phụng Hiểu lại không được vui cho lắm. Trước giờ quan hệ giữa hai người bọn họ vẫn luôn rất xấu. Nếu không nhờ có Lý Nhân Nghĩa ra mặt đứng giữa giữ hoà khí thì không biết sóng gió gì sẽ kéo đến với những người làm trong võ ban nữa.

Ngọc Phiến theo lệ cúi chào Toái Trọng. Phụng Hiểu tuy phẩm hàm không bằng Toái Trọng nhưng lại chẳng tỏ vẻ nhún nhường gì cả, chưa kể còn có tình làm ngơ ông ta.

“Lê tướng quân, lúc nãy ta tình cờ nghe được, hai người bàn kế sách ứng phó vì những thay đổi khác xa trong bản đồ, thế mà lại cố tình cho ta làm kẻ đứng ngoài?”

“Xin Đô thống trách phạt. Là lỗi ở tôi đã sơ suất không kiểm tra lại, dẫn đến việc hành quân bị gián đoạn.”

Ngọc Phiến vội tiến lên một bước chấp tay thưa. Còn đang hy vọng Lê Phụng Hiểu sẽ không thốt ra lời nào quá đáng, ai ngờ vẫn là thái độ cũ dành cho Toái Trọng, ông nhếch mép cười khinh.

“Là tình cờ hay là nghe lén còn chưa phân rõ. Nghĩa vụ gì chúng tôi phải báo cáo với ngài?”

Nói rồi, Phụng Hiểu dứt khoát nắm cùi chỏ Ngọc Phiến dựng cô đứng thẳng dậy, giọng nói có hơi bức tức.

“Trách phạt cái gì? Người của ta ai dám thay ta trách phạt? Đám Đồ thống, ông nghe cho kỹ. Cuộc hành quân hôm nay là do đức vua ban chỉ, tôi làm thống lĩnh, toàn bộ do tôi chịu trách nhiệm, Ngọc Phiến là người dẫn đường. Ông! Dù là Đồ thống nhưng chỉ là người đi theo với trọng trách giám sát, ngoài ra không còn quyền hạn nào khác.”

Thấy Toái Trọng giận đến xám xịt mặt mày nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh không nói, Ngọc Phiến tuy cũng muốn lên tiếng giải hoà nhưng thân phận khi ấy chỉ là một lao dịch hèn mọn, đành im lặng đón chờ diễn biến tiếp theo. Ai ngờ được, sự việc xảy ra sau đó còn gây cản hơn. Đang trong lúc tranh cãi, xung quanh chợt có động tĩnh bất thường. Hai tiếng “có địch” vừa vang lên, Ngọc Phiến chưa kịp trông rõ tình hình thì đã bị Phụng Hiểu ghì chặt đè dưới đất. Một núi hoa tiễn từ trong lùm cây hai bên bắn ra ào ào như mưa, đốt cháy biết bao xe hàng của họ.

Ngựa hí vang rền bất tuân chủ, tên bay mịt mù không lối thoát, khung cảnh hỗn loạn. Ngọc Phiến nằm im đảo mắt quan sát, thấy trong bụi cây có ánh sáng trắng loé lên. Nhanh như cắt, cô rút con dao nhỏ dưới chân Phụng Hiểu phóng thẳng về phía ấy. Một tiếng la vang lên, trong phút chốc lượng tên bắn ra cũng thưa thớt trông thấy. Biết đã nhắm trúng mục tiêu, cô và Phụng Hiểu mau chóng di chuyển sang chỗ khác, đồng thời hạ lệnh cho tất cả giữ bình tĩnh tìm chỗ ẩn nấp.

“Tất cả nghe lệnh, phòng thủ tuyệt đối!”

Nhận lệnh, đồng loạt binh sĩ lập tức tụ lại với nhau xếp thành hình chữ nhật, quỳ xuống dùng khiên chắn trước người. Người vòng ngoài sẽ chắn trước, người quý trọng thì dùng khiên chắn trên cho mình và người chắn ngoài, tạo thành đội hình “mai rùa” đầy kiên cố, vững chãi.

Riêng Ngọc Phiến và Phụng Hiểu, không có khiên lại chỉ có hai người, thành thử đành phải tự vận động, dùng kiếm đánh bật tiễn. Để tiết kiệm sức, cô âm thầm dùng pháp lực tạo một lớp chắn mỏng xung quanh cả hai. Nếu để ý kỹ sẽ thấy tên gần đến nơi bỗng tự động tránh người bay lệch góc, không cần dùng nhiều sức cũng dễ dàng đánh gãy tên. Cách này tuy kín đáo nhưng người nhạy cảm sẽ nhận ra ngay.

Cơ mà, ai quan tâm Phụng Hiểu có để ý sự khác lạ này không chứ, điều cô quan tâm khi ấy là giữ được cái mạng kia này.

Tên dân thưa cũng là lúc lửa cháy cao. Nhân cơ hội đó, Phụng Hiểu liền ra lệnh cho binh sĩ tiến lên đẩy xe hàng đang bốc cháy vào hai bên lùm cây. Tiếng la hét tức khắc vang lên dữ dội. Cuối cùng địch cũng lộ diện. Tim nãi nãy giờ không nhìn thấy người công kích, hoá ra chúng hoá trang bằng cách dùng lá cây khoác lên người. Lá cây bắt lửa nên dễ cháy cũng không phải điều gì khó hiểu.

“Các anh em! Xông lên!”

Một tiếng hô vang trời, toàn bộ binh lính lập tức xông vào như vũ bão, chẳng bao lâu sau đã bắt và giết vô số kẻ địch.

“Thống lĩnh, chúng chạy thoát rồi!”

Các binh sĩ hô lên.

“Không cần truy đuổi!” Phụng Hiểu không chần chừ ra lệnh.

“Ngài không đi, để ta! Không thể để chúng về gọi chi viện được.”

Nói rồi, Đám Đồ thống nhanh chóng leo lên ngựa, dẫn binh lính đuổi theo mấy kẻ tẩu thoát. Phụng Hiểu ngấm ngầm nhìn theo đoàn người dần khuất sau hẻm núi, ánh mắt liền trở nên phức tạp, tra lưới kiếm đầy máu vào vỏ, quay đi tìm Ngọc Phiến. Bấy giờ, cô còn đang mải miết xem lại bản đồ. Thấy có bóng đỏ trên mặt giấy, cô ngước lên, chớp mắt nhìn Phụng Hiểu.

“Ngọc Phiến, đi theo ta. Thiết thời cho cô rồi...”

Trong giọng dường như còn có tiếng thờ dài. Ngọc Phiến cuộn bản đồ lại nhét vào trong áo, quét mắt nhìn sang đám người xanh lè xanh lét từ đầu đến chân bị bắt trời quỳ dưới đất rồi lại ngẩng đầu nhìn trời xanh, khăng khái nhẹ nhàng nói với Phụng Hiểu.

“Tướng quân, thật ra từ lâu tôi đã muốn nói, được đi theo ngài, là phúc của tôi. Không có thiết thời.”

Cuộc đối thoại ngắn ngủi ấy, đến giờ Phụng Hiểu vẫn còn nhớ như in. Lời nói thốt ra từ miệng cô, tuy nhẹ như nước chảy mây trôi mà hàm ý lại làm con người ta thấm đẫm mỗi nhân tính. Hiếm có người hiểu ý Phụng Hiểu như Ngọc Phiến hiểu ý ông. Khoảnh khắc Đám Đồ dẫn theo các binh sĩ thành Nam rời đi thì Phụng Hiểu đã chắc chắn rằng, Toái Trọng muốn mình phải chết. Nhưng kế hoạch của vị Đồ thống họ Đám đó đã không thành công khi xui khiến thay bên cạnh Phụng Hiểu lại có một Vũ Ngọc Phiến cơ trí, kiên cường.

Cô hiểu ý Phụng Hiểu, biết ngay từ đầu trò này do ai bày ra, lộ liễu như vậy chứng tỏ đối phương đã quyết tâm khai sát toàn bộ những người ở đây, đặc biệt là Phụng Hiểu. Vậy nên vừa nãy khi Phụng Hiểu đứng nghe binh lính báo cáo về lũ giặc bị bắt, Ngọc Phiến đã lên giăng sẵn một bẫy chờ giặc đến.

“Tướng quân, lương thực của chúng ta còn bao nhiêu?”

“Chỉ còn một nửa.” Phụng Hiểu phiền muộn nói. “Chúng ta hành quân cũng đã hơn một ngày rồi, với số ấy trở về Trường Yên có lẽ đủ dùng cho tất cả mọi...”

“Chúng ta sẽ không về.”

Ngọc Phiến kiên định nói, đoạn nhìn gương mặt ngờ ngàng của Phụng Hiểu mà bật cười, sau đó nghiêm túc chỉ tay về con đường đi ngược trở lại cổ đò.

“Giặc đang đợi chúng ta ở đằng ấy, không phải hướng ngược lại. Tướng quân, ngài cũng thấy rõ tình hình hiện tại của chúng ta. Tinh thần lẫn sức lực của binh sĩ không còn tốt như trước. Giặc đốt xe hàng của chúng ta là có mục đích, chính là buộc chúng ta phải quay trở về.”

Phụng Hiểu gương mặt nhìn cô, đáy mắt âm u dần lấy lại thần thái tinh anh thường thấy, im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời.

“Đi tiếp? Là đi đâu đây? Sông chắn trước mặt, lương thực cạn kiệt. Ta thà trở về đánh một trận cho hả còn hơn chết mục xương ở nơi hoang vắng này.”

“Không. Chúng ta sẽ không chết.” Ngọc Phiến lấy tấm bản đồ từ trong áo mở ra, chỉ vào một điểm được đánh dấu sẵn. “Bằng mọi cách phải đến được đây trước khi trời tối, chắc chắn sẽ giữ được mạng. Tôi có cách, xin tướng quân tin tưởng giao phó cho tôi. Tôi dám cược bằng cái đầu này.”

Nói là nói như thế nhưng khi ấy lại phát sinh một số chuyện. Toàn bộ binh lính, từ bị thương đến không bị thương đều một mực phản đối đòi quay trở về. Họ không tin tưởng cô, nhất là sau cuộc mai phục vừa nãy, họ lại càng nghi ngờ cô, một mực đòi quay lại.

Phụng Hiểu lặng thinh hết nhìn mặt trời đang đỏ dần về đằng tây lại nhìn về phía binh sĩ bát nháo, cuối cùng đưa ra quyết định: dù muốn hay không muốn cũng phải nghe theo ông ấy.

“Các anh em, ta không gọi văn chương, cũng chẳng phải bậc hào kiệt gì. Theo ta đã lâu hẳn mọi người cũng hiểu ta, những gì ta làm đều vì muốn tốt cho mọi người. Chuyện xảy đến hôm nay không ai muốn, Phụng Hiểu ta xưa giờ là người không thích hứa hẹn nhưng nếu mọi người còn tin và đi theo ta, ta cam đoan sẽ không bỏ rơi ai. Con đường đằng sau mọi người kia, con đường mọi người tưởng là an toàn kia, thật chất đã bị kẻ thù chiếm đóng. Ta không nói nhiều nữa, thời gian hạn hẹp, ai muốn sống thì đi theo ta, muốn chết thì hãy trở về. Tuỳ mọi người lựa chọn!”

Kể ra cũng thật là hay. Sau khi Phụng Hiểu ra mặt lên tiếng, chẳng một ai rời đi. Sĩ số hết thảy được bảo toàn. Tạm gác lại mọi chuyện, toàn bộ binh sĩ lại miệt mài hành quân. Người không bị thương đỡ người bị thương. Người bị thương nhẹ nhường xe cho người bị thương nặng. Tinh thần đoàn kết của quân đội Thăng Long – Đại Việt khi ấy thật làm người ta cảm khái vô cùng.

Để tránh giặc truy lùng ra nơi dừng chân, Ngọc Phiến buộc phải né những con đường bằng phẳng, những nơi thích hợp nghỉ ngơi như gần sông gần suối, thay vào đó là chọn những con đường chập chùng, khó đi hơn.

Đến được nơi mới tạm gọi là an toàn trên bản đồ, Ngọc Phiến mới báo với Phụng Hiểu cho dựng trại. Cô đứng trên sườn đồi ngó mặt trời về phía Bắc, trời cũng vừa tối, vậy là đã tròn hai ngày kể từ lúc xuất binh. Hiện tại đội một do Phụng Hiểu nắm quyền chỉ huy chỉ còn chưa đầy một trăm, nếu không cầm cự nổi đến khi quân chi viện đến thì bọn họ không những chết đói ở đây mà còn chết tươi dưới lưỡi đao của giặc.

“Theo như trên bản đồ của cô, nơi này cách biên giới Chiêm Thành không còn bao xa.” Phụng Hiểu ngẩng đầu nhìn trời, đáy mắt gọn sóng soi chiếu ánh sáng bàng bạc. “Cũng may đêm nay trăng sáng, bằng không khói lửa sẽ làm chúng ta bại lộ.”

Thấy Ngọc Phiến im lặng không nói, Phụng Hiểu lại tiếp lời.

“Thật ra ta mong quân chi viện hai sẽ không đến.”

Ngọc Phiến nhảy xuống khỏi vách đồi, chau mày khó hiểu nhìn Phụng Hiểu.

“Sao ngài lại nói thế?” Ngưng một hồi, cô bàng hoàng nắm tay ông ta ra xa chỗ binh sĩ, kiềm giọng hỏi. “Chẳng lẽ ý ngài là... Ngài muốn hi sinh đội một ư? Hy sinh chúng tôi?”

Phụng Hiểu gạt tay cô xuống, bước từng bước chần chẫn về phía bìa rừng, vừa đi vừa trầm tĩnh đáp lại.

“Mục tiêu lần này của bọn chúng chính là ta. Chúng ta giao hẹn với đội hai sau ba ngày sẽ gặp ở chỗ cũ nhưng lộ trình thay đổi, chưa kịp báo tin lại còn bị mai phục, há chẳng phải lại làm liên lụy đến nhiều người nữa hay sao?”

“Lê tướng quân, không lẽ ngài đánh giá thấp binh sĩ Thăng Long đến thế?”

“Ta không đánh giá thấp họ mà là ta đánh giá cao Đàm Toái Trọng. Hắn cấu kết với giặc cô âm mưu phản quốc, ta đã biết từ lâu mà đến giờ lại chưa tìm được bằng chứng nào để tố cáo hắn, lại còn bị dồn đến bước đường hôm nay. Lê ra từ lúc đầu hẳn bỗng dưng đòi cùng hành quân, ta phải hết mực đề cao cảnh giác mới phải. Cô nghĩ ta có đáng hổ thẹn hay không? Có xứng làm người nắm quyền binh mã Đại Việt nữa hay không? Thà chết vinh còn hơn sống nhục! Ta thà bây giờ đem quân sang đất giặc cùng quyết sinh tử còn hơn chịu thua trong nhục nhã như vậy!”

“Lê Phụng Hiểu!”

Một cú tát như trời giáng đập vào mặt Phụng Hiểu, mạnh đến nỗi làm ông ta loạng choạng mấy bước, răng suýt lung lay. Phụng Hiểu ôm mặt nhìn cô,

nửa ngạc nhiên nửa tức giận, nóng nảy định nổi xung thì lại bắt ngờ bị cô dội cho một gáo nước lạnh.

“Ngài đã tỉnh táo lên chưa?” Ngọc Phiến ném ống tre xuống đất, chống hai tay lên hông, ngông cuồng nhìn xuống ông ta bằng đôi mắt lạnh như sương.

Phụng Hiểu dụi nước trên mặt, chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn Ngọc Phiến. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời, Phụng Hiểu trông thấy Ngọc Phiến cao lớn như vậy, trông thấy một người con gái nhỏ bé oai phong đến vậy.

“Đúng là ngài đã thua, thua Đàm Toái Trọng một cách nhục nhã! Nhưng những gì ngài vừa nói lại càng nhục nhã hơn! Ngài xem mạng người là cỏ rác hay sao? Các anh em binh sĩ đội một là quân cờ của ngài hay sao? Nếu ngài chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện thắng thua thì đúng thật là ngài còn chẳng xứng để so sánh với Đàm Toái Trọng!”

Ngọc Phiến không tiếc lời mắng, sau đó lao đến túm lấy cổ giáp Phụng Hiểu.

“Lê tướng quân, đội hai nhất định sẽ đến kịp lúc, hơn nữa chắc chắn sẽ còn thắng bọn người Man kia. Không có chữ thua nào ở đây cả!”

Bấy giờ, Phụng Hiểu mới như chợt tỉnh mộng. Ngọc Phiến nói đúng, ông đã quá nóng nảy, suýt chút nữa đánh mất lý trí. Từ lúc phát hiện ra việc làm khó dung tha của Đàm Toái Trọng, cả đời ông sau đó đều chỉ nhất nhất nghĩ đến việc vạch mặt y ra, không lúc nào cam tâm mình sẽ thua y. Phụng Hiểu mình thua người ở cái nóng nảy nhưng nhiều lúc lại không cách nào khống chế được bản thân. Trước kia đều có Nhân Nghĩa ở cạnh giúp ông áp chế cái nóng tánh của mình, từ đó mà không làm bừa, làm hỏng kế hoạch. Trước đây cứ nghĩ chỉ mỗi Nhân Nghĩa mới có thể áp chế được ông, nào ngờ hôm nay lại xuất hiện một Vũ Ngọc Phiến ngoài trông cam chịu mà đến lúc đụng chuyện lại như hổ báo thế này.

Cứ thế, với số lương thực ít ỏi còn lại, cả đoàn cầm cự được thêm một ngày. Lại nhờ tìm được ít trái rừng nên binh sĩ tiếp tục chống chọi được thêm hai ngày nữa. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy quân chi viện đến. Tinh thần và thể lực ai nấy đều sa sút, rồi sinh tức giận, suýt nữa tạo phản. Phải vất vả lắm Phụng Hiểu mới trấn áp được binh lính, tránh ở nơi biên cương mà bút dây động rừng.

Năm ngày chờ đợi trong mõi mòn có lẽ chính là năm ngày dài nhất trong cuộc đời của các binh sĩ. Nơi thâm sơn cùng cốc chẳng ai biết đường về, thú dữ rình rập, thức ăn không còn mà nước uống lại càng khan hiếm. Ngọc Phiến cũng rất muốn cho mọi người di chuyển sang khu vực thuận lợi hơn lắm chứ nhưng ngặt nỗi chốn này gần như đã là địa phận giặc, hôm qua cô lên bay đi tuần tra thấy đâu đâu cũng là người Man. Để giữ an toàn cho toàn quân, cô phải gắng kết giới xung quanh nơi đóng trại.

Nếu im lặng như thế chờ đến ngày thứ sáu, không có tin hồi báo về Thăng Long, Lý Nhân Nghĩa sẽ lập tức điều người ra Trường Yên. Lúc ấy bọn họ sẽ không chỉ phái quân chi viện nhỏ nhoi đi nữa mà quân đội thành Nam sẽ xuất binh. Đến lúc ấy cho dù người Man có mạnh và giỏi ẩn nấp đến đâu hay có do Đàm Toái Trọng bày mưu giúp đi chăng nữa cũng đành bó tay đầu hàng.

Thế mà không ngờ, sáng sớm ngày thứ sáu đột nhiên trong nơi dựng trại xuất hiện một con lợn rừng. Vì đói khát nên vài binh sĩ đã cầm gươm, cung đuổi bắt mà không có sự cho phép của Phụng Hiểu. Kết quả bọn họ đã bị một người Man phát hiện rồi chạy về báo cho buôn làng. Toàn đội một Thăng Long bị lính láng Chiêm Thành bao vây, buộc phải chiến đấu giữ mạng. May thay trận đánh chưa kéo dài được bao lâu, từ phía Đông Bắc chợt bay ra vô số tiễn, giết chết kẻ địch.

Khi trông thấy cờ quân đội Thăng Long bay phấp phới, tất cả chợt như vỡ òa, như thể ánh sáng soi rọi phá tan màn đêm tuyệt vọng lẫn sự u uất mà họ đã phải trải qua. Một tiếng xông lên vang ngút trời của người chỉ huy trông lạ lắm, toàn đội như lấy lại khí thế bừng bừng, như vũ bão lập tức lao đi càn quét hết kẻ thù.

“Cái Phiến!”

“Ba Tu!”

Ngọc Phiến ngẩng đầu nhìn vị chỉ huy oai phong trên ngựa, không khỏi tin ấy lại là người quen. Bằng ánh mắt sáng quắc như đại bàng, nụ cười bùng bùng năng cháy cùng nhiệt huyết trào dâng như lửa, Ba Tu kéo cương ngựa, uy vệ xoay thương trên tay, đồng đặc nhìn cô hồ to.

“Cùng chiến nào!”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ân Nghĩa

“Khi nào chân trời phía nam xuất hiện một đám hoả vân tức là bọn em đã đến nơi an toàn.”

Ba Tu dõi mắt trông theo hướng Ngọc Phiến đang nhìn. Phía xa chân trời ngoài nắng đều toàn là mây trắng và núi dài trắc trở, hoả vân ở đâu ra? Anh liền chớp mắt thắc mắc hỏi.

“Anh nghe bảo em là trò của đạo sĩ nhiều năm, xem bói anh không nghi ngờ nhưng đến cả việc đoán trước thiên tượng mà em cũng biết?”

Ngọc Phiến khịt mũi, rất tự nhiên gác cùi chỏ lên bờ vai rắn chắc của Ba Tu, chéo chân nói giọng vênh vênh.

“Có gì mà em không biết đâu. Chuyện!”

Vậy mà từ lúc xuất binh đến giờ đã ba ngày hơn, bên Trường Yên không có lấy một tin báo rằng đội một đã đến nơi như dự tính và cũng chẳng có lấy một đám hoả vân nào bay trên nền trời đằng nam cả. Ba Tu sốt ruột nhân cơ hội chạm mặt với tướng trên mà đem việc nói, không những bị quát tháo thậm tệ mà còn suýt chút nữa bị đuổi khỏi quân doanh.

Sang đến ngày thứ năm, vào lúc sáng sớm, Ba Tu bất ngờ biết được tướng Nguyễn Khánh, trước đây là cận vệ thân cận của Đinh công tử nổi tiếng nhất nhì thành Thăng Long, cũng là người có chút quen biết với Ngọc Phiến nên đánh liều xông vào gặp mặt. Nguyễn Khánh khi ấy không ở một mình, đứng cạnh còn có một nam tử mày kiếm mắt sáng, ăn vận sang trọng. Nghe Ba Tu bẩm báo xong, Khánh thờ dãi bảo mình cũng vì chuyện này mới vội vã đến Trường Yên nhưng xuất binh lúc này quá mạo hiểm. Bản đồ chỉ có một, đường đi rồi ren mà lại còn hay tin chẳng lành rằng giặc sau khi đánh úp đội một vẫn còn đang mai phục chờ quân chi viện đến. Khánh lực bắt tông tâm.

Lúc ấy, Ba Tu liền quỳ xuống thưa ngay.

“Bẩm, nếu tướng quân e ngại quân ta vì không rõ đường tường địa lý thì xin hãy để tôi làm người dẫn đường cho quân chi viện.”

“Ngươi dựa vào đâu mà đòi làm người dẫn đường?” Khánh vừa nghe xong đã khó chịu ra mặt, lườm hỏi.

“Bẩm tướng quân, không giấu gì ngài, mọi đường đi ngõ ngách trong bản đồ tôi đều nắm rõ, chỉ xin tướng quân...”

“To gan!” Khánh quát mắc đập tay xuống bàn. “Bản đồ Chiêm Thành là vật cơ mật, một binh sĩ nhỏ nhoi như ngươi sao có thể biết và nhớ hết như vậy chứ? Nói, có phải ngươi là gián điệp của giặc cỏ hay không?”

Nói rồi, Khánh đứng đưng hô gọi binh sĩ xông vào vây bắt Ba Tu. Bị khóa tay khóa chân, hai bên grom sắc kề cổ, ấy thế mà anh chẳng hề tỏ ra sợ hãi hay nao núng, ngược lại trong đầu đã có sẵn ý định hất cái lưỡi lâu la yếu ớt này ra một bên rồi liều mạng không chể Khánh, bắt y phải điều quân chi viện đi.

Biết có lẽ sẽ dễ mất đầu nhưng Ba Tu không nghĩ được nhiều như vậy. Bằng mọi giá, anh phải cứu Ngọc Phiến, cũng phải mang bằng được cô nguyên vẹn trở về Đại Việt, dù thân thể còn nóng hay đã lạnh.

Nhưng chưa kịp hành sự, vài khắc sau, bầu không khí đang căng như dây đàn đã bị một âm thanh ngắn gọn và nhẹ nhàng phá tan.

“Thôi...”

Mạn Quân chấp hai tay ra sau tiến đến đứng ngang hàng với Khánh, dùng đôi mắt sáng tỏ của người quân tử nhìn thẳng vào mặt Ba Tu rồi lại chạnh lòng nhìn Khánh.

“Từ ngày ngươi làm tướng đã chẳng xem ta ra gì nữa rồi.”

“Kìa công tử, Khánh nào dám ạ? Chẳng qua tên này quá sức khả nghi.”

Mạn Quân mới than phiền một tiếng, Khánh đã lúng túng ngay. Y chấp tay gặp người phân bua với anh nhưng anh chỉ hờ hững gật đầu, sau đó điềm nhiên nói.

“Ngươi cũng biết ta cùng ngươi đến đây cũng là vì chuyện của đội một. Vừa hay chúng ta vẫn chưa tìm được cách giải quyết nào tốt hơn cách của Ba Tu. Hay là thế này, quân chi viện cũng hãy để cậu ấy làm chi huy đi. Thế cho gọn.”

Tất nhiên, không chỉ Nguyễn Khánh mà toàn bộ binh sĩ khi hay tin đều rất bất bình. Muôn vạn tiếng chửi rủa xối xả tới tấp bay đến chỗ Mạn Quân. Cả Ba Tu cũng có chút bần thần, vì là người liên quan nên không tránh khỏi ánh mắt đổ kỵ, ghen ghét của những người xung quanh. Toái Trạng hay Phụng Hiểu đều không có ở đây, người có quyền nhất bây giờ là Khánh mà Khánh thì nào dám cãi lại Mạn Quân.

Thành thử ai cũng đành ngậm đắng nuốt cay, im lặng nhìn Ba Tu đường hoàng khoác Minh Quang giáp dành cho tướng lĩnh. Mãi đến giờ Dậu ngày thứ sáu, trước khi lên đường hành quân xuyên rừng đêm để kịp đến chi viện cho đội một đã xảy ra vài cuộc xích mích. Đang lúc hỗn loạn gần như chia phe chuẩn bị đánh nhau, Đinh Mạn Quân chẳng rõ vừa đi đâu về, đốc thúc cưỡi ngựa lao vào giữa đám người. Anh gấp gáp phanh ngựa khiến sỏi đá sột soạt bắn lên, hùng dũng rút từ trong áo một tấm thẻ bài giờ cao.

“Lệnh bài của Thái úy ở đây, kẻ nào dám làm loạn?”

Trong ánh đuốc vàng rực ánh lên khi thể bức người, lệnh bài kim sáng chói cùng gương mặt như tạc nghiêm nghị xoáy vào từng tên từng tên đang hùng hổ lăm lăm đao kiếm. Chúng liền co rúm lại.

Khi mọi thứ đã dần ổn định, Mạn Quân lập tức nhảy khỏi lưng ngựa, bước từng bước chắc nịch đến trước mặt Ba Tu, đặt vào tay anh vật mình đang cầm, mở giọng nhẹ như bâng, đủ để hai người nghe thấy.

“Ta giao lệnh bài của Thái úy cho cậu. Đi cứu cô khờ đó đi.”

Chuyện xảy ra sau đó ai cũng biết, cuối cùng quân chi viện đến kịp thời, cùng đội một đẩy lùi người Man. Qua khỏi vùng ven biên cương coi như an toàn nhưng Ngọc Phiến lại gặp một số chuyện. Trên đường yên ổn trở về, cô bắt gặp quân của Đàm Toái Trọng bị thương đang nằm bê bết máu trên đất, tay chân xanh ngắt không ngừng run rẩy, miệng không ngừng rên rỉ. Ngọc Phiến và Phụng Hiểu đến xem xét một hồi, sau đó Phụng Hiểu quyết định không cứu mà cho quân đi tiếp.

Nếu suy nghĩ ngoài mặt hẳn sẽ dễ làm người trong cuộc nghĩ ông ấy vì thù oán với Đàm Toái Trọng nên không cứu người của ông ta nhưng thật chất bọn họ không những bị thương mà còn nhiễm độc nặng. Thấy trên mặt đất có vài quả rừng lạ, có lẽ là do ăn phải loại có độc cũng nên. Nhưng lại cùng bị nhiễm độc đồng loạt như thế sao? Tại sao trong số những người nhiễm độc, bị thương ở đây không có Đàm Đô thống? Lão ta lại giờ trò bị ỏi gì chẳng?

“Ngọc Phiến đi thôi, chúng ta không cứu được họ đâu.”

Phụng Hiểu nhảy lên ngựa, lãnh đạm nhìn xuống cô.

Nếu như là độc do trái rừng, cô nghĩ mình có thể cứu được nếu có thêm thời gian. Hình như ở Mộc phủ cô có để lại một ít thuốc tự bào sẵn chuyên dùng thái độc.

“Ngọc Phiến!”

“Lê tướng quân thứ lỗi, tôi không thể đi được. Tôi phải cứu họ.”

“Sẽ không kịp. Họ gần như đã hấp hối rồi. Điều tốt nhất chúng ta có thể làm bây giờ là chất họ lên một xe riêng và chở về thôi. Nhưng ta e không có đủ chỗ cho tất cả. Hơn nữa, lương thực của chi viện mang đến không đủ để chúng ta nán lại lâu.”

Nói rồi, Phụng Hiểu cho lính tìm những người trông còn tỉnh táo nhất khiêng lên xe hàng còn trống. Ngọc Phiến chưa xót nhìn các binh sĩ dù không còn hơi sức nhưng vẫn thuê thảo xin được cứu, đầy mắt tràn trề tuyệt vọng mà đến đau lòng. Phụng Hiểu cũng không tránh khỏi xót xa, bèn hạ lệnh cho những người còn khoẻ tự vác lương thực, nhường xe lại cho các anh em binh sĩ bị thương.

Dù đã dùng hết xe nhưng không đủ sức chứa hết toàn bộ. Lúc này, cô mới nhớ Ba Tu dùng quyền hành mình có trong tay lúc này, thuyết phục quân chi viện vẫn còn đang khoẻ cõng những người bị thương. Nhưng quân chi viện của thành Nam này tuy giỏi thì có giỏi đấy nhưng đạo đức thì phải xem lại. Lệnh bài của Thái úy bây giờ dường như không có tác dụng nhiều đến họ. Họ sợ độc sẽ lây lan, sợ đang cõng người đó sẽ chết...

Cuối cùng, Phụng Hiểu đành phải treo thưởng cho từng người, bắt buộc đi xem người bị thương là hàng hoá. Ai cõng người bị thương nặng hơn sẽ được thưởng nhiều hơn và ngược lại. Tiền bạc quả đã chứng minh được uy quyền của nó. Nhờ thế mà chẳng ai bị bỏ lại phía sau.

Trên đường đi, Ngọc Phiến dù cười ngửa gần Phụng Hiểu nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Thấy mặt mày Phụng Hiểu xám xịt, tưởng vì cô mà ông ấy phải chịu mất tiền nên sinh ra áy náy. Rót cuộc đến khi dựng trại nghỉ ngơi, cô mới áp ứng đứng trước mặt Phụng Hiểu, thỏ thẻ.

“Lê tướng quân, tôi biết tôi làm lao dịch ở quân doanh, tiền không có nhiều nhưng hằng tháng sẽ cố gắng trả góp cho ngài. Hy vọng... Hy vọng ngài rủ lòng cho tôi nợ ít ít thôi.”

“Trả góp cái gì cơ?” Phụng Hiểu nhíu mày đầy khó hiểu, bỗng thấy cô gái hổ báo ông gặp ban trưa đã biến đi đâu mất rồi, thay vào đó lại là hình ảnh nhỏ bé, nhẵn nhụi như thường thấy ở trại lính.

“Thì... Thì là tiền thưởng ngài hứa sẽ cho các binh sĩ đấy. Tôi nghĩ, tôi cũng nên góp một ít. Tại tôi mà...”

Nghe đến đây, ông mới chợt hiểu ra lời cô, không nhịn được cười phá lên.

“Hoá ra cô vì áy náy chuyện này nên im lặng với ta cả quãng đường dài sao? Vậy mà ta cứ tưởng cô giận ta vì lúc đầu ta có ý bỏ mặc binh sĩ không cứu chứ!”

“Tôi biết ngài đặt lợi ích chung lên trước nhất. Thật ra việc mang họ theo là một hành động mạo hiểm. Giả sử giữa đường có giặc bao vây hay truy đuổi sẽ không phản ứng nhanh nhạy được hoặc đơn giản hơn là việc không tìm được đường về nhanh sẽ không đủ lương thực cầm cự. Hơn nữa vì để mau chóng đến ứng cứu cho chúng ta, quân chi viện đã vớt lại một số xe lương thực trên đường đến rồi.”

Phụng Hiểu phì cười, cố giữ vẻ nghiêm nghị.

“Ta còn tưởng cô không biết cơ đấy. Hoá ra cô biết mà vẫn cố chấp. Thôi được, vì cô là lao dịch nên tiền thưởng phải chi sẽ chia tám hai. Cô thấy thế nào?”

Ngọc Phiến ngẩng đầu nhìn Phụng Hiểu với đôi mắt sáng rỡ, thiếu điều nhảy cẫng lên vì mừng.

“Sao lại vui thế? Là cô tám, ta hai.”

“Tướng quân!”

*

Tuy nhiên, trên đường đi, đội quân cũng đã bỏ lại vài người. Dù cô đã cố gắng giúp họ cầm cự bằng tất cả số thuốc mang theo trong người hay lúc bắt mạch đã truyền chân khí cho họ nhưng vẫn không cứu nổi. Những u đất to nhỏ cứ thế mọc lên trên những con đường bọn họ đi qua.

“Cố lên mọi người! Qua hết núi này là chúng ta gần về đến rồi!”

Phịch...

“Vũ cô nường!”

“Chuyện gì thế?”

Ngọc Phiến quay lại liền trông thấy một binh sĩ đang quỳ thờ hồng hộc trên đất, cạnh bên là một binh sĩ đang nằm thờ thuê thảo, da dẻ tím tái.

“Tôi không công nữa đâu! Người này hình như sắp chết rồi!”

Ngọc Phiến nhanh chóng lại chỗ người thiếu niên yếu ớt nằm trên mặt đất lầy lội vừa có cơn mưa phùn quét qua, xắn tay áo bắt mạch cho y. Sau một hồi kiểm tra kỹ càng, cô đành bất lực lắc đầu đứng dậy định quay gót bỏ đi thì bất chợt ông quần bị vướng lại. Bàn tay gầy gò, xanh xao của người binh sĩ thoi thóp đang níu chân cô, khoẻ môi mấp máy và hai mắt đục ngầu như van xin thành khẩn, ẩn chứa niềm thiết tha sống mãnh liệt dù gần như đã vô phương.

Cậu ta còn trẻ quá! Chắc chỉ hơn Như Y một vài tuổi.

Không đành lòng, cô đành quỳ lại gần người thiếu niên nọ một lần nữa, nắm lấy tay cậu và hỏi một câu hỏi cuối cùng.

“Tên của cậu là gì?”

Người thiếu niên ú ớ, trông đen lên xuống như muốn chìm đi, hai mắt khô khốc hằn tia máu, miệng bắt đầu thốt những lời vô nghĩa. Ngọc Phiến đau lòng quay mặt đi, cố giữ mình không được đau lòng hay phải rơi lệ khi phải chứng kiến quá nhiều đồng bào vô tội mình phải ra đi như vậy. Ngay khoảnh khắc cô định buông đôi tay ấy, bên tai cô chợt vang lên âm thanh ngắt quãng khe khẽ.

“Lý... L... Mã... Mật...”

Ngay khi cái tên của người thiếu niên vừa truyền đến tai, Ngọc Phiến tức khắc nắm chặt lấy tay cậu ta. Một luồng khí nóng từ tay cô truyền người cậu, suối ấm từng huyết quản, đồng thời làm giảm cơn đau và làm cậu ta thở bình thường trở lại.

“Người này vẫn còn tỉnh táo! Giúp tôi đến khiêng người này! Anh Tu, giúp em dẫn ngựa lại đây, để cậu ta nằm ngựa của em! Nhanh lên!”

Lý Mật biết, mạng của cậu là do cô cứu nên cậu không bao giờ quên. Cả những người khác trong ti cô cai quản hiện giờ, những binh lính tinh nhuệ của thành Nam từng bị Đàm Toái Trọng vứt bỏ cũng biết điều đó nên hết thấy tất cả đều dành cho cô sự yêu mến và quý trọng chân thành.

Ngọc Phiến mơ màng bước chân ra khỏi cửa. Chưa kịp nghe nhìn rõ đường đi hay nghe tiếng chim hót, cô đã bị vô số tiếng gọi đầy phấn khởi bủa quanh.

“Giám quân!”

“Giám quân!”

“Giám quân dậy rồi!”

“Mau đến hành lễ!”

Ngọc Phiến giật nảy người lùi lại đề cao cảnh giác, ngu ngơ như người chưa tỉnh mộng. Nghĩ có người bày trò, cô vội tìm kiếm bóng dáng Lý Mật, Ba Tu hỏi ra lẽ nhưng lại chẳng thấy đâu.

“Có... Có chuyện gì vậy? Mới sáng sớm...”

“Giám quân! Năm mới, toàn thể anh em trong ti Khởi Phong chúc Giám quân một năm mới an khang thịnh vượng, sống lâu trăm tuổi!”

“...”

Kế đến, đám đông bỗng rẽ thành hai hàng. Lý Mật và Ba Tu từ sau ung dung bước ra giữa, Lý Mật hai tay nâng bánh chưng, Ba Tu thì bánh giầy, ăn ý kẻ đang chân trái, người đang chân phải, hướng mặt lên trời đồng đặc.

“Trời!”

“Đất!”

“Giám quân! Ở giữa!”

“...”

“Giám quân! Chúng tôi biết ngài thích ăn bánh giò nên anh em đã đặc biệt vào chợ Thăng Long đặt mua trăm cái bánh giò xếp thành hình cái bánh giò siêu to siêu hài biểu Giám quân nhân dịp năm mới. Chúc Giám quân cả năm sẽ như cái bánh giò này, lúc nào cũng tràn trề xôi thịt, thơm ngon, bổ dưỡng hơn bây giờ!”

“Hoan hô!”

Ngọc Phiến méo mặt nhìn cả đám đực rựa trong ti hết chúc phúc rồi tặng bánh giò các kiểu, cô thật chẳng biết nên đáp lại thế nào.

Thật sự cạn lời!

Sắp tới chắc cô phải mời một thầy đồ về đây mở lớp dạy văn cho mấy tên ngổ cơ bắp lực lưỡng mà từ chữ đến lời nói toàn đi cướp của người khác này quá! Mà cô không biết bọn họ có hiểu hết những gì mình vừa nói không nữa đây?

“A hi hi... Cảm ơn, cảm ơn anh em trong ti rất là nhiều! Ta thật sự... Ừm... Thật sự rất cảm động! Thế này đi, để đáp lại tình cảm nồng nhiệt của tất cả mọi người dành cho ta, ta xin tặng tất cả anh em có mặt ở đây một trăm cái bánh giò này xem như thưởng lễ đầu năm!”

“Hoan hô!”

Ngọc Phiến vuốt mồ hôi hột. Mọi năm vẫn ăn Tết rất là bình thường kia mà. Năm nay kẻ nào bày trò chúc tụng rầm rộ, um sùm và quái đản như vậy?

“Đinh công tử nói quả không sai! Giám quân keo như thế mà còn cho chúng mình bánh giò. Hay năm sau mình tặng Giám quân một trăm ký thịt heo nhỉ?”

“Hay là thịt hươu đi!”

“Bào ngư đi! Mấy món quý tộc trong cung thường được ăn ấy!”

“Được được! Mà hay nhất là còn dùng tiền của ti để mua nữa!”

Rầm!

Máu dồn lên não, bàn ghế đứt đôi, bình sứ xanh mặt.

Bằng tốc độ còn hơn cả chiến mã tốt nhất trong thành, Ngọc Phiến lao như bay đi tìm Mạn Quân để làm cho rõ.

Một trăm cái bánh giò? Hoá ra chủ mưu là đây! Gã Mạn Quân kia định dụ anh em ngây thơ trong ti Khởi Phong mòn rút hết tiền quỹ của ti phòng lúc nguy cấp đem ra tiêu xài cho mấy việc vô bổ trên danh nghĩa cô hết hay sao?

Đinh Mạn Quân, cũng được lắm!

Mạn Quân đang mơ màng chìm trong giấc mộng đẹp, khi không đột nhiên cảm thấy ngứa tai. Không muốn ngủ nữa, anh lò mò mở mắt, từ từ ngồi dậy, mơ màng ngáp một, gương mặt vẫn còn ngái ngủ dù đêm qua anh ngủ không được sáu.

Đúng lúc có tiếng gõ cửa phòng. Không ngại mình trang phục xộc xệch, nghĩ thế nào cũng đang ở trại lính, người ở đây không quá câu nệ chuyện ăn mặc hay sáng sớm có đánh răng hay chưa nên anh thản nhiên cho vào. Nhưng không ngờ, người tỉnh mơ tìm đến tận cửa gặp anh lại là cô.

“Vũ cô nương... À không, Giám quân, sáng sớm gấp gấp tìm ta có chuyện gì sao?”

Mạn Quân có chút lúng túng. Cũng đã rất lâu rồi từ lúc Bình Nhi bỏ đi, anh chưa hề để người con gái nào khác trông thấy dáng vẻ luộm thuộm, bệ bối ban sáng của mình. Ngọc Phiến là người thứ hai. Nhưng anh không ưa cô. Thừa nhận thì trước đây anh đã từng có chút thiện cảm với cô nhưng gần đây lại không còn nữa, vì anh đã phát hiện ra một chuyện khó dung tha.

“À... Chẳng qua sáng sớm không thấy Đinh công tử đâu. Sợ ngài mê ngủ bỏ bữa nên đến gọi ngài cùng ăn sáng cho vui ấy mà.”

Mạn Quân lim dim mắt gạt đầu, trầm giọng tán thành.

“Cũng hay. Dù sao cũng sắp thành người nhà, đã đến lúc ta nên tập làm quen rồi.”

Khoé mắt Ngọc Phiến giật giật, không ngờ Đinh Mạn Quân này vẫn kiên quyết nhắm cô làm vợ lẽ của y, mục đích muốn dìm vò cô đến chết hay sao ấy mà.

“Cơ mà hôm nay đã là mừng bốn, Đinh công tử định bao giờ thì về đón Tết cùng thầy đây?”

Ngọc Phiến khoanh tay dựa cột, ung dung nhìn Đinh Mạn Quân chậm rãi xỏ dép rồi giường.

“Mừng bốn hỷ còn Tết kia mà... Năm nay ta dự sẽ đón Tết ở đây luôn.”

“Không về?” Cô há hốc mồm như thể không ngờ.

Mạn Quân vui vẻ gật đầu, nhẹ nhàng xác nhận, “Không.”

“Năm năm trôi qua mà gan của ngài vẫn to như thế nhỉ?”

Vốn chỉ là một lời nói đùa thường thấy của cô nhưng Mạn Quân nghe đến đấy thì bất giác đánh mặt, mở to hai mắt tiến lại phía cô, nhìn cô đầy ẩn ý, hạ giọng.

“Còn gan của cô cũng to lên không ít đâu nhỉ?” Nói rồi, anh đập một tay sượt qua tai cô, bất ngờ ép cô vào cửa, mặt kề mặt. “Cô đừng tưởng năm năm qua cô giả làm Bình Nhi gửi thư cho ta thì cô sẽ yên với ta đâu.”

Lửa giận bùng lên trong mắt, trào dâng trong từng thớ thịt. Ngọc Phiến có thể cảm nhận rất rõ thứ khí tức nặng nề toả ra từ người anh. Hoá ra là anh đã biết. Thế mà cô cứ nghĩ mình có thể che giấu lâu hơn cơ chứ. Mà trước sau gì anh cũng phát hiện ra, chỉ là cô không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy.

Thế nhưng, cô chẳng hề cảm thấy hổ thẹn một chút nào, khi bị vạch trần là một kẻ lừa đảo. Bởi cô tình nguyện. Cô sẵn sàng dùng bất cứ âm mưu hay thủ đoạn với người khác chỉ để đạt được mục đích, đôi lúc cô chấp nhận gánh chịu sự căm ghét và khinh bỉ từ họ, những lời lăng mạ từ họ. Thế gian dài rộng để lại cho cô nhiều thứ, cuộc đời dang dở dạy cô nhiều điều, rằng nhịn nhục là mấu chốt tất yếu để cô có thể đạt được mục tiêu.

Người hỏi cô có thể kiên trì nhịn nhục trong bao lâu. Cô sẽ trả lời rằng đủ lâu cho đến khi người chết trước ta.

Vậy nên cô sẵn sàng bỏ qua những trò đùa không biết là vô tình hay cố ý của Mạn Quân. Cô biết anh chẳng để cô vào mắt vì trong mắt anh từ lâu cô đã là một kẻ chẳng ra chi, là một kẻ toan tính bản thủ. Một người cao sang từ bề ngoài lẫn tính cách như Mạn Quân không chịu được điều đó. Anh thông minh và ngay thẳng, cao ngạo nhưng lương thiện. Anh yêu say đắm và sẵn sàng làm tất cả vì người mình yêu. Nhưng anh lại sai lầm khi nghĩ mình có thể dùng cái ngay thẳng và chính trực đó để trị quốc, nếu không có những mưu toan.

Một người chuyên quyền muốn sống sót trong triều đình không thể để tâm quá sáng như gương. Và anh càng sai hơn khi quá tin tưởng và dựa dẫm vào những người anh cho là thân cận.

Điền hình như người chú ruột của anh, Dục Thánh Vương chẳng hạn.

Nhưng cô không nở làm vậy bản anh. Cô có thể thẳng tay dạy anh nhiều bài học hồng điểm đen một trang giấy trắng, hồng làm ánh sao trong mắt anh lu mờ. Nhưng cô không nở.

Cho nên, Ngọc Phiến quyết định sẽ thay anh làm những điều anh cho là dơ bẩn, để anh có thể yên tâm giữ sự minh bạch của một đáng quân tử, để giúp anh lên ngôi.

Năm năm qua cô gần như đã sắp xếp ổn thoả mọi thứ, chỉ chờ anh trưởng thành bước vào nơi cô đã chuẩn bị sẵn, chứng minh cho đức vua thấy anh có thể làm được những gì, cho những kẻ muốn chống lại anh biết anh đáng gờm ra sao. Có thể cho đến khi trở thành người đứng đầu đất nước này, anh vẫn sẽ dành cho cô những cái nhìn hờ hững và cô sẽ lẳng lặng mang sự hờ hững đó rời xa chốn quan trường khốc liệt này mà trở về bên Mộc Kha, sống một cuộc sống cô hằng mơ ước.

Vậy là đủ.

Thế mà cô gái đã chết kia lại cứ làm vật ngáng đường cô. Khô nỗi Mạn Quân lại là một người nặng tình, nên cô đã thay cô gái kia nuôi mối tình ấy năm năm. Và giờ có lẽ đã đến lúc Ngọc Phiến nên giết chết đoạn tình duyên ấy rồi.

Ngọc Phiến chẳng hề ái ngại nhìn thẳng vào trong mắt anh, ánh mắt loé lên chút tàn nhẫn chẳng lành. Mạn Quân bỗng nhiên lo sợ trong lòng, một ý nghĩ chớm lên trong đầu rồi vụt tắt, anh không dám nghĩ nữa, thậm chí là không muốn tra hỏi tiếp nữa nhưng cái miệng không nghe lời cứ thốt lên những lời muốn nói.

“Tại sao cô lại giả làm Bình Nhi? Tại sao không gửi thư của ta cho cô ấy? Cô ấy hiện đang ở đâu?”

“Cô ta chết rồi.”

Ngọc Phiến cười lạnh.

“Cô nói bậy bạ gì đấy?”

Mạn Quân lập tức hỏi lại, vẻ mặt gần như thất thần nhưng lại tăng thêm vẻ hung tợn trong ánh mắt. Trong khoảnh khắc, cô nghĩ nếu mình lại nói thêm lời nào, rất có khả năng người này sẽ không mán tất cả mà bóp cổ cô.

Tuy vậy, cô vẫn muốn xem phản ứng tiếp theo của anh ra sao, to gan lập lại.

“Lục Bình Nhi chết rồi, năm năm trước.”

“Cô nói dối!”

Ngọc Phiến nhếch môi, “Tin hay không tùy ngài.”

“Vũ Ngọc Phiến!”

Mạn Quân gầm lên.

Chẳng rõ khi ấy cô đã nói với Mạn Quân nhưng gì. Từ ngoài sân cách đó cả gian nhà bỗng truyền đến tiếng la vang vọng, kéo theo tiếng đồ đạc rơi vỡ. Lúc các binh sĩ đua nhau kéo đến phòng của Ngọc Phiến, trong khung cảnh tan hoang đã chẳng còn trông thấy người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngàn Cân

Đình công tử, đến giờ dậy rồi. Ngài không dậy, tôi sẽ ăn hết bữa sáng của ngài đây.

Đình công tử, hôm nay tôi dạo thuyền rất vui. Ngài có thấy vui không?

Đình công tử, bây giờ tôi phải về rồi. Hẹn mai lại gặp, ngài phải chờ tôi đấy nhé!

Đình công tử...

Không, đừng đi...

Bình Nhi, nàng đừng đi...

Ở lại... Ở lại bên ta...

Bên ta...

...

“Đình công tử!”

Mạn Quân lim dim mắt. Hình bóng Bình Nhi trước mắt vừa nảy rõ ràng như thế, vậy mà giờ gần như hoà lẫn vào khói sương.

Không! Đừng đi! Đừng biến mất!

Ở lại... Bình Nhi...

Mạn Quân cố lê đôi chân nặng trĩu, nâng hai tay như đeo chì với về phía trước, cố nắm lấy nhân ảnh mờ ảo. Bình Nhi đứng đó, cô nhìn anh cười vô tư lự, vẫy tay từ biệt rồi hoà vào bóng đêm.

“Đình công tử! Tỉnh lại! Đó không phải Lục Bình Nhi đâu! Ngài mau mở mắt ra! Đình công tử!”

“Bình Nhi...”

Mạn Quân hươ hai tay về phía bóng trắng mờ ảo trước mặt, khuôn mặt đờ đẫn vô hồn. Ngọc Phiến thất kinh, trong khoảnh khắc rút kiếm lao vào anh, chém cái bóng tan nát. Mạn Quân ngã khụy xuống, trời đất quay cuồng. Khi ôm đầu định hình lại thì anh đã nằm trong lòng Ngọc Phiến.

“Suyt! Đừng cử động!”

Ngọc Phiến khẽ nói, đưa kiếm chắn trước tỏ vẻ đề phòng. Mạn Quân không hiểu chuyện gì xảy ra. Vừa rồi hình như anh mơ thấy Bình Nhi. Nhưng tại sao anh lại ở đây? Theo như anh nhớ, như anh nhớ thì anh đã gây gỗ với Ngọc Phiến rồi bỏ chạy vào rừng. Sau đó thì...

Một cái bóng trắng cao ốm, ngũ quan kì dị lướt qua chân anh. Mạn Quân giật bản mình thu chân lại, định ngồi dậy lại bị cô một phát đè xuống không sức chống cự.

Anh không ngờ cô lại khoẻ như vậy.

“Khu rừng này đang bị phong ấn, không cho ai vào. Ngài là người cả gan đầu tiên đây.”

Bấy giờ anh mới để ý, xung quanh hai người hiện giờ xuất hiện đầy rẫy những bóng trắng lượn qua lượn như mây tấm vải, lại trông khá giống người nhưng mặt mũi vô cùng dị hợm lại đượm nét bí ẩn, miệng liên tục phát ra âm thanh méo mào như tiếng mèo rên ngoài bãi tha ma.

Tay chân Mạn Quân tức khắc nổi cả da gà, tóc gáy dựng ngược. Anh thu người nép vào người cô, mặt mày xanh lét như bị ai bóp cổ.

Không phải anh chưa thấy ma bao giờ. Huống hồ so với người thường anh còn khá bạo gan, nhưng số lượng lớn thế này thì là lần đầu, phải những cả trăm chứ không ít hơn.

“Đình công tử, ngài chớ có sợ. Tôi đã vẽ kết giới quanh hai người chúng ta. Chỉ cần không ra khỏi vòng tròn dưới chân, không thở mạnh hay nói quá lớn tiếng sẽ không bị chúng phát hiện.”

“Ài... Ai nói cô là ta sợ?”

Mạn Quân vừa la làng đã bị cô lấy tay chặn họng, lờ mờ với vẻ cảnh cáo.

“Nếu ngài không sợ thì tránh ra một bên. Đừng có dựa dựa tôi!”

Cô thẳng tay hất anh ra ngoài, suýt tí nữa là bay ra khỏi kết giới bảo vệ, may thay anh kịp phanh lại. Anh phui tay ngồi dậy, định mở miệng mắng cô nhưng nhận ra hoàn cảnh không cho phép.

Vũ Ngọc Phiến đối với anh luôn máu lạnh vô tình, ai biết cô ta có vì tức giận mà bỏ mặc anh hay không. Đợi đến khi thoát được khỏi chỗ này, anh nhất định đòi lại công bằng cho anh và cả... Cho Bình Nhi.

“Ngài vẫn còn trẻ con lắm Đình công tử ạ!”

Mạn Quân cau mày đầy khó chịu, trợn mắt nhìn người điếm tỉnh ngồi xếp bằng bên cạnh.

“Tuy rằng ngài đi nhiều nơi, chứng kiến nhiều cảnh khổ đau nhưng cuộc sống nhung lụa không phải lo cơm ăn áo mặc và quyền hành thầy ngài mang lại chẳng giúp ngài đủ cứng cáp mà làm nên chuyện lớn nào đâu.”

Im lặng một lúc, cô lại tiếp lời.

“Thế nên Bình Nhi mới không để ngài biết chuyện cô ấy sớm sẽ mất.”

“Thế là thế nào?” Mạn Quân dợm lời, cổ họng nghèn nghẹn. “Cô ấy... Tại sao lại mất? Là do bệnh tật hay là do...”

“Cô ấy là đồng môn của tôi.”

Lại thêm một câu chuyện bịa đặt nữa.

“Cô ấy và tôi cùng lớn lên dưới sự nuôi dưỡng của thầy Mộc. Khác với tôi, cô ấy là một người hiền lành và ngộ đạo nhanh, thế nên đã sớm phụng mệnh xuất sơn lên đường trừ yêu phục ma. Chấp nhận chọn con đường này đồng nghĩa với việc rồi một ngày có lẽ sẽ nhận lấy kết cục bi thảm cho nên luôn cố không tiếp xúc thân cận với ai, trừ ngài.”

“Trừ ta ư?”

Ngọc Phiến gật đầu, lại chậm rãi nói.

“Ngài là uy thác cuối cùng của cô ấy. Vốn dĩ sau khi bảo vệ ngài vượt qua hết kiếp nạn định sẵn, cô ấy có thể yên ổn rồi đi. Tôi và thầy Mộc vốn luôn đợi đến ngày đoàn tụ với cô ấy để lại tiếp tục ngao du bốn bể chân trời. Nào ngờ cách đây năm năm vào một ngày mùa đông lạnh giá, chúng tôi đã nhận được tin dữ.”

“Khoan đã! Vậy ra, Bình Nhi và cô đều là học trò của Mộc sư. Cô ấy vì bảo vệ ta nên mới mất ư? Ôi trời ơi... Không thể! Không thể nào!”

Sao bây giờ anh mới phát hiện ra cơ chứ? Thảo nào lúc Bình Nhi và Mộc Kha nhìn nhau lại có gì kì lạ đến như vậy. Thảo nào cô lúc nào cũng kè kè bên cạnh anh từ sáng sớm đến tờ mờ tối. Thảo nào sau khi bị hai kẻ đeo mặt nạ tấn công sau khi thoát khỏi bức trang của hai tên người chim kia, cô bỗng mất tích chẳng một lời từ giả. Thì ra... Thì ra cô âm thầm rời đi là vì không kịp, không kịp nói lời chia tay.

Là vì cô đã chết.

Không thể nào!

Mấy bóng trắng đang lượn lờ xung quanh dần quay đầu nhìn về phía hai người. Ngọc Phiến lên tiếng nhắc nhở, thái độ dửng dưng như không nói.

“Nếu ngài còn muốn sống sót trở về để nghe hết câu chuyện, biết được vì sao Bình Nhi lại chết và ai đã hãm hại cô ấy thì làm ơn hãy giữ bình tĩnh một chút đi.”

Mạn Quân há họng mở to mắt nhìn sang cô, cả người đang căng cứng lên từ từ mềm ra, cố gắng kiềm chế sự kích động gần như lên đến tột độ mà ngồi xếp bằng, cắn chặt răng và nhắm hai mắt lại. Có điều, trên gương mặt tuấn tú ấy vẫn không tài nào nên được nổi bi thương như chực hoá thành lệ tuôn rơi.

Cuối cùng, những giọt nước mắt hoá thành những giọt mồ hôi mặn chát, sự đau khổ được nén lại trong lòng, co giật qua những đường gân xanh to tướng lộ rõ ở hai đầu thái dương.

Anh nhớ mình là ai, mang thân phận gì, đang và sẽ gánh trên vai trọng trách gì. Thế nên, anh không thể vô tư bộc lộ cảm xúc như những người khác, huống hồ là trong hoàn cảnh này, trước mặt cô đây.

Ngọc Phiến biết cô đã nói dối. Mặc dù câu chuyện cô vừa kể với anh là hoàn toàn bịa đặt cũng như xuất thân mọi người biết đến dưới cái tên Vũ Ngọc Phiến này nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật rằng người con gái anh thương năm nào giờ đã vĩnh viễn nằm dưới lớp cỏ xanh.

Đột nhiên, Ngọc Phiến càng lúc càng tò mò về cô gái ấy.

Tên thật của cô ấy là gì, đã sống được bao lâu rồi? Quê hương của cô ấy ở đâu, là yêu quái nơi này hay là ở phương Bắc xa xôi kia? Gương mặt của cô ấy là xấu thật hay xấu giả? Tại sao lại nhận nhiệm vụ này? Liệu ngoài cô, Mộc Kha, lão Hàm ra, thế gian ngoài kia, liệu có ai còn biết rằng có một người đã mãi mãi rời khỏi?

Không phải cô chưa từng hỏi Mộc Kha về cô gái ấy nhưng hắn không trả lời cô. Vậy là cô ngầm hiểu, cô gái ấy chỉ là một con chó, sau khi thí mạng, những thứ liên quan đều không được hoặc không đáng để nhắc tới.

Bỗng dưng cô muốn, nếu có dịp, sẽ đến mộ cô ấy thấp cho cô ấy một nén hương. Giả sử nếu cô ấy chưa có mộ thì cô cũng muốn tự tay mình dựng một cho cô ấy, sau đó chấp tay nói: “Cô đừng lo, việc của cô đã có tôi tiếp quản, cô cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Ôi... Cô gái đáng thương...

Đỉnh Mạn Quân đáng thương...

Hai người các người thật là ngốc quá...

“Cô là trò của thầy Mộc, không lẽ không đánh lại được bọn chúng, đưa chúng ta ra khỏi đây sao?”

Ngọc Phiến mở mắt nhìn sang Mạn Quân, trông thấy anh đã bình tĩnh trở lại, như chưa hề có gì xảy ra cả tuy ngữ khí lại chưa được vững chãi cho lắm. Cô gượng cười, vén vạt áo bấy giờ đang phủ đầu gối lên, để lộ vết thương to trên đùi được quấn sơ sài bằng vải quần còn đang rỉ máu.

Vết thương to khoảng một gan tay. Nhìn lượng máu thấm đẫm tám vải cùng màu đỏ sẫm của nó đủ biết cô bị thương không hề nhẹ. Vải quần chỗ ấy rách nát thê thảm như thể bị răng của con vật nào đó cắn xé đã mất. Chưa kể, khắp người cô cũng toàn là vết thương to nhỏ như dấu móng vuốt để lại, dù không nặng như ở đùi nhưng cũng đủ làm người yếu bóng vía trông thấy rụng rời chân tay.

Vừa nãy khu rừng này tối quá nên anh không để ý, bây giờ nhìn kỹ lại...

Mạn Quân giật mình xem xét người mình, vén tay áo, ồng chân mình, cho dù là nhỏ nhất cũng không có lấy một vết thương nào. Lại nhìn thanh kiếm sứt mẻ gãy làm ba làm tư không biết của ai bị văng bỏ lăn bỏ lóc ngoài vòng kết giới, anh như hiểu ra gì đó.

Bằng cử chỉ nhẹ nhàng, anh tỉ mỉ kiểm tra những vết thương trên người cô, sau đó thì tự xé áo trên người mình, băng lấy những chỗ chưa kịp băng của cô. Ngọc Phiến không kháng cự, cũng không mở miệng hỏi này nọ, chỉ im lặng nhìn anh chăm chú xử lý thương tích cho mình, không hiểu sao lại thấy cảnh tượng này quen mắt, cứ như trước đây người này đã từng làm vậy với cô.

Nhưng nghĩ một hồi cô lại tự cười mình, tự nhủ bản thân bị ảo giác rồi, làm gì có chuyện như thế. Mà nghĩ kỹ thì cũng có thể, biết đâu cô từng gặp kiếp trước của anh thì sao. Kiếp trước của anh đã từng giúp cô băng bó ư? Là ở đâu, khi nào, thời nào chứ?

“Ngọc Phiến, tôi thấy hình như kết giới càng lúc càng nhỏ đi...”

Mạn Quân vừa ngẩng đầu lên, đồng tử liền co lại, không kịp nói lời nào lập tức ôm cô nhảy bỏ ra ngoài kết giới. Kết giới ẩn hiện mập mờ như đom đóm, sau đó vỡ tan. Con quái thú vừa bắt hụt Ngọc Phiến nên tức tối gầm gừ nhìn Mạn Quân. Nó to lớn và đen như cái bóng, anh cũng không rõ nó là con vật gì, nhìn sơ có thể thấy móng vuốt dài ngoằng cùng hai hàm răng sắc không kém gì lũ hổ báo, chẳng lẽ lại yêu quái ư?

Mấy bóng trắng xung quanh vừa ngửi thấy hơi người đã mau chóng tụ tập quay về hướng của Mạn Quân và Ngọc Phiến. Anh lập tức chống tay ngồi dậy, nâng lấy đầu cô. Tiếc là cô đã sớm ngất xỉu, trên trán còn để lại vết bầm do anh bất cẩn để cô va đập lúc tránh cú tát của con quái thú nọ.

“Ngọc Phiến, Ngọc Phiến!”

Anh lay lắc nhưng cô không tỉnh, cả người gầy gò chỉ chút vết thương gục mặt trong vòng tay anh nhìn đến xót lòng. Anh không bỏ cuộc, nhân cơ hội con quái thú và mấy cái bóng trắng đang tranh nhau anh và cô, anh cố gắng cô trên vai chạy như bay.

Anh không biết hướng mình đang đi là hướng nào, liệu có thoát được cái chốn quỷ quái này hay không nhưng anh bất chấp cứ cống cô chạy một mạch, trước tiên là thoát khỏi cái lũ dị hợm này đã. Nhưng chạy chưa được bao xa, tiếng gầm của con quái thú bỗng vang như sát bên tai. Nó hất mấy cái bóng

trắng đang đu bám trên lưng như phôi máy con ruồi, phát hiện con mồi đã mất tích, nó điên tiết gầm lên chạy đuổi theo. Được một quãng, nó dừng lại. Nó ngửi thấy hơi người lẫn quần áo đầy.

Nó không ngừng quay đầu tìm kiếm, đến gần tảng đá to, khi mùi yếu và mùi người trộn lẫn xông lên nồng nặc nhất, nó thấy anh. Nhưng nó chưa kịp làm gì thì người đó đã nhảy bổ xuống, cầm một vật đâm vào trán nó.

Nó điên máu huơ cào móng vuốt trong đau đớn, hất kẻ đáng chết kia ra xa nhưng cái vật nhọn nọ vẫn cắm vào mắt nó.

Con vật đau đớn lồng lộn, máu phụt ra chảy xuống chắn tầm mắt nó khiến nó không thấy đường nhưng Mạn Quân chưa cảm thấy đủ an toàn. Ngọc Phiến còn đang ở sau tảng đá kia mà con quái thú lại ở quá gần cô. Anh phải nghĩ cách dụ nó về phía này. Anh bắt đầu la hét, ném đá và cành cây về phía con quái thú nhưng cứ như chỉ gãi ngứa cho nó. Con quái thú chẳng đoái hoài gì đến anh, như thể nó đang bị thu hút bởi một mùi nào khác, cứ khịt cái mũi và tiến về phía tảng đá cô đang tựa người.

Hết cách, Mạn Quân đành cầm một viên đá cạnh nhọn rạch một đường vào lòng bàn tay. Máu theo vết rạch từ từ rơi xuống đất, thấm vào hoa cỏ. Lúc ấy, con vật mới chịu xoay đầu lại, lần mò rên rỉ xiêu vẹo chạy về phía anh. Anh lại co giò bỏ chạy nhưng con quái thú đã nhanh hơn anh một bước. Một phát, nó phóng bốn chân tung qua đầu anh, chặn đường thoát của anh.

Nó lấy móng vuốt cào anh, anh tránh kịp nhưng lại không nhanh bằng nó, thành thử vẫn bị thương nhẹ ở mặt. Con quái thú nhân lúc anh còn loạng choạng thì nhảy bổ vào anh như một con hổ, định cắn vào cổ anh nhưng nó lại khựng lại giữa không trung rồi rơi ầm xuống đất.

Mạn Quân hoàn hồn sau khi vừa thoát tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, loạng choạng lùi ra sau. Một vật vàng chói như vàng thỏi, sáng như trăng rằm cắm thẳng vào bụng con vật làm nó chết không kịp nhắm mắt, hai mắt trợn trắng như người chết oan. Anh quay đầu nhìn về phía phóng kiếm, không ngoài dự đoán liền trông thấy cô. Nhưng cô chỉ đứng vững được vài ba khắc ngấn gối sau đó lại mất ý thức ngã phịch xuống.

Mạn Quân vội chạy đến bế lấy cô. Đúng lúc đằng xa vang lên tiếng gọi vắng vắng. Anh cất tiếng đáp lại, người của Khôi Phong ty ập đến. Nhanh hơn hẳn những người còn lại, một người đàn ông ăn mặc trắng toát lao vào ôm chầm lấy Ngọc Phiến.

Mạn Quân có chút ngỡ ngàng lẫn khó chịu, định kéo người đó ra nhưng chợt nhận ra ánh mắt phù quang quen thuộc nên đành giao trả cô lại cho người đó.

“Ngọc Phiến! Thầy đây rồi! Ngọc Phiến!”

“Cô ấy ngất rồi, chắc là do mất sức. Gọi thế nào cũng không tỉnh được đâu...”

Chưa dứt câu, Mạn Quân đã bị Mộc Kha bóp mạnh lấy cổ, một khắc không còn đường thở.

“Ngươi làm cô ấy ra nông nỗi này!”

“Thầy Mộc xin hãy bình tĩnh!”

“Thầy Mộc!”

Bình sĩ trở nên nháo nhào, vội lao vào can ngăn.

“Ngươi bóp cổ cô ấy! Bóp cổ người vì ngươi hy sinh đến nhường này ư?”

“Thầy Mộc bình tĩnh đã! Có gì chúng ta từ từ nói chuyện!”

“Đừng đẩy thầy Mộc! Y mà chết Giám quân cũng không khỏi tội mà!”

Đến đây, Mộc Kha mới dần nói lỏng tay. Như con cá được thả lại vào nước, Mạn Quân ngã khụy trên đất cố hít lấy không khí vào phổi. Gương mặt xanh xao không còn giọt máu dần hồng hào trở lại. Vừa nãy khi Mộc Kha bóp cổ anh, không chỉ họng không thể phát ra âm thanh mà tay chân còn khó cử động. Dù anh cố gỡ tay hắn ra nhưng ở hắn lại như có một sức mạnh nào đó hoàn toàn áp chế anh làm anh mất hết sức lực.

Người này là thầy Mộc nho nhã, điềm đạm mà anh đã từng biết ư? Hình như có gì đó không giống. Ánh mắt phù quang trầm đục như muốn giết người vừa nãy của Mộc Kha trông chẳng khác nào con quái thú ban nãy cả.

Nhìn cách Mộc Kha hót hã quên hết tất cả bằng cô lên ngựa phi về phía ty, cái cách hắn đau xót nhìn cô và vẻ mặt căm phẫn hẳn dành cho Mạn Quân khi nãy. Rõ ràng có gì đó không bình thường, không giống tình thầy trò đơn thuần gì cả mà có vẻ còn cao hơn.

“Định công tử, để tôi đỡ ngài.”

Lý Mật trầm giọng nói với Mạn Quân nhưng anh khước từ.

“Ta không có bị thương. Không cần đâu.”

“Nhưng Giám quân bị thương rất nặng.”

“Thế nên ta mới áy náy.”

Mạn Quân trầm mặc đáp, sau đó bỏ đi trước, trong đầu không ngừng nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mê Dụ Hương

Khi Ngọc Phiến mở mắt đã là nửa đêm.

Sở dĩ cô biết điều đó là vì Mộc Kha đang ngồi thiền. Hắn đang hấp thụ khí hạo nhiên nhân lúc chúng đang mạnh nhất. Hắn không thường làm vậy, cách ba tháng hắn mới ngồi một lần để bảo toàn pháp lực. Lần cuối cô trông thấy hắn ngồi cách đây nửa tháng, mà bây giờ hắn lại ngồi, chứng tỏ pháp lực của hắn đã sa sút đi.

Cô chậm rãi chống tay ngồi dậy. Vết thương trên đùi dù được băng bó cẩn thận nhưng vẫn đau âm ỉ. Tuy vậy, cô lại thấy người mình tràn trề sinh lực, thậm chí chẳng hề đau nhức sau cuộc chạm trán với đám tinh trong rừng đó.

Mơ hồ, cô nhìn bóng lưng vững chãi của Mộc Kha, liền hiểu tại sao.

Cô muốn uống nước nhưng chân lại đau không đi được, cô lại không muốn làm phiền hắn, thành thử đành nằm một chỗ đợi hắn xả thiền. Vì nằm thẳng mãi nên đâm ra mỏi lưng, cô cựa mình, hết ngồi dậy rồi lại nằm xuống, hết nằm nghiêng trái lại nằm nghiêng phải. Chiếc giường gỗ cũ kỹ không ngừng cọt kẹt kêu lên. Đến lúc cô yên vị gác cái chân đau lên gối ôm, trở mình xoay lại định nhắm mắt liền bị một gương mặt to lớn kề sát làm cho giật mình.

Ngọc Phiến không hét lên mà nấc một. Mộc Kha từ từ cười rồi ngồi thẳng người, đi đến bàn rót cho cô một bát nước. Uống liền mấy bát, cô thấy trong người khoẻ hẳn ra. Cổ họng khô rát được làn nước mát làm dịu lại đến là sáng khoái.

“Uống nữa không?”

Cô lắc đầu cười với hắn, đưa tay áo lên chùi miệng, chợt nhận ra chiếc áo mình đang mặc không phải chiếc áo lúc mình đi cùng Mạn Quân. Thậm chí, áo yếm cũng không phải màu này. Cô ngượng chín mặt, vừa định cất tiếng hỏi Mộc Kha thì hắn đã cướp lời, dịu dàng nói.

“Là anh đây.”

Ngọc Phiến sượng người, bất giác túm chăn kéo lên người mình, mấp máy môi hỏi lại.

“Là anh thay áo cho em?”

Lúc này, Mộc Kha liền ngoảnh đầu sang chỗ khác, chống tay lên cằm, dùng bàn tay to che hết nửa mặt dưới, do dự gật đầu một.

Một tiếng nổ vang bùm lên trong đầu.

Chuyện này thật đáng xấu hổ nhưng sau một hồi trầm tĩnh lại, cô tự thuyết phục mình rằng đây là do hoàn cảnh ép buộc. Cô bị thương bất tỉnh nhân sự, Mộc Kha là người chữa thương cho cô. Trong nhân gian chuyện này không hiếm, thầy thuốc chữa trị cho phụ nữ rất nhiều mà, thậm chí đỡ đẻ. Không việc gì cô phải bối rối thế này cả.

Nhưng mà... Người ấy không ai khác lại là Mộc Kha, là Mộc Kha!

“Cáo con, anh cũng không định làm vậy đâu. Nhưng ty này toàn thanh niên trai tráng, anh sao có thể yên tâm để người khác đụng vào người em, đành phải đích thân...”

Hắn ngập ngừng giây lát, lại cúi đầu nhìn mãi xuống chân như tìm kiếm vòng vàng bị rơi không bằng. Ở phía này Ngọc Phiến nhìn qua chỉ trông thấy bóng lưng, xương quai hàm sắc xảo cùng một bên tai đỏ ửng của hắn.

Khi ấy cô mới vỡ lẽ, nhận ra hắn cũng ngượng ngùng như mình vì tình cảnh trở trêu, vội cười hi hi nói với hắn, như có chút an ủi.

“Anh Kha, không sao đâu. Chúng mình là anh em mà! Không có gì phải ngại cả. Chưa kể lúc đấy em còn bị thương...”

Đang mãi mê nói nhằm phá tan bầu không khí sượng sùng của cả hai, bất ngờ một bóng đen cao cao đổ xuống bao trùm ánh sáng loe loét hắt ra từ ngọn đèn cây, tiếp đến là ôm chặt lấy cô, bao trọn cô trong vòng tay.

“Anh Kha! Anh làm gì vậy?”

Thoảng một, kết giới đột nhiên bao trùm cả căn phòng. Ngọc Phiến cảm nhận được, liền hốt hoảng ngoi đầu ra khỏi ngực hắn, hỏi.

“Sao anh lại giăng kết giới? Anh Kha buông em ra, anh bị sao vậy?”

Trong phút chốc, cô bỗng đứng ngơ người này không phải Mộc Kha, khi hắn đột ngột ôm lấy cô rồi còn ngăn cho người ngoài không nghe thấy hay bước vào trong phòng. Cô sợ là đại yêu nào đây giả dạng hắn hòng lừa cô. Nhưng mùi hoa mộc phảng phất này đích thị là mùi của hắn. Trên người hắn có mùi hương riêng, hoà với mùi hoa mộc toả ra từ cái túi vải hắn luôn đeo trên người tạo ra một mùi rất riêng rất dễ nhận dạng và khó nhầm lẫn.

“Cáo con...” Hắn tha thiết gọi.

Âm thanh dữ dội phát ra từ lồng ngực rộng lớn dội thẳng vào tai cô, mạnh đến nỗi hơi thở của cô cũng dồn dập theo vì hồi hộp.

Sao tim hắn lại đập nhanh đến vậy? Hắn bị sốt ư?

Lo rằng vì chữa trị cho cô khiến hắn mất nhiều pháp lực nên sinh bệnh, cô cựa quậy đòi hắn buông ra cho cô kiểm tra nhưng hắn lại càng siết chặt hơn. Lần này, hắn cúi đầu xuống gần cổ cô, cơ thể nóng ran của hắn gần như đè hết lên người cô nhưng không dồn sức nặng vào cô. Cả hơi thở hắn cũng nóng như người đang sốt, cô đoán không sai mà.

“Anh Kha, anh sốt cao rồi. Để em giúp anh hạ nhiệt.”

“Không. Ta không bệnh.”

Hắn vừa nói vừa cúi đầu vào hõm vai cô, lắc lắc đầu. Mái tóc đen dài mượt như suối của hắn cọ vào mặt cô ngứa ngáy.

Rồi hắn rú ri bên tai cô, bàn tay to lớn trơn trượt theo đường cong mê người của cô. Ngọc Phiến có thể cảm nhận rõ làn da trắng trẻo bên dưới lớp áo giao lĩnh đang vì sự ve vuốt của hắn mà dần nóng lên. Cùng lúc, một mùi hương khác mon men bay vào mũi cô. Ngọc Phiến trừng mắt như hiểu ra vấn đề, định dùng tay bịt mũi nhưng Mộc Kha đã nhanh như cắt nắm lấy cổ tay cô kéo lên trên đầu.

“Bình Nhi, ta yêu nàng... Yêu nàng...”

“Anh Kha! Tỉnh lại đi, chúng ta mắc bẫy rồi! Anh Kha...”

Ngọc Phiến la lớn nhưng những lời ấy dường như chẳng lọt vào tai hắn. Đôi mắt hắn giờ đây đầy si mê và dục vọng. Ấy là đôi mắt của một kẻ khát tình.

Đúng vậy, hắn thêm khát cô, thêm khát đến điên dại. Hắn yêu cô, yêu cô từ rất lâu rồi. Đến lúc nhận ra thì đã quá muộn, hắn không thể dứt ra khỏi thứ tình yêu mù quáng hắn từng xem thường. Ở cô có mê lực, mà ngay cả khi cô không có mê lực cũng thu hút hắn, làm hắn mê mẩn, cứ muốn quần quýt như bướm mê hoa, như bây giờ.

Cô là vợ hắn, là người hắn yêu nhất trần đời. Hắn cũng là đàn ông, hắn đã chịu đựng suốt mấy trăm năm không có cô, hắn không chịu thêm được nữa. Hắn muốn cô, muốn cô lại là vợ hắn.

Ngọc Phiến nhỏ bé vẫy vùng dưới lòng hắn không tài nào thoát ra được. Cho dù cô có bản pháp lực, hắn đau đớn nhưng không buông tay, mà cô thì không ngờ làm hắn bị thương. Hắn đang bị Mê Dụ hương khống chế, cô biết mùi này. Đây là mùi hương kích tình được bán hạn chế ở các hiệu thuốc ở yêu giới, nhất là ở thành Cát Hoa. Hương liệu này không chỉ được bào chế bằng dược liệu thông thường mà còn được tinh luyện từ máu trinh của hồ yêu, không ai trúng hương này mà có thể can nỏi.

Đặc điểm của hương này không làm người người bị mê hoặc ngay mà tác dụng một cách từ từ. Mà cô biết mùi hương này toả ra từ đâu.

Là trên quần áo cô.

Nhưng cô không muốn trút xiêm y trước mặt Mộc Kha.

Bối... Bối...

Đầu óc cô bắt đầu quay. Ngọc Phiến thấy trước mắt mờ ảo như người say rượu. Cô muốn đưa tay bịt mũi nhưng hai tay lại bị Mộc Kha giữ chặt. Hắn đang sờ mó cô nhưng thay vì thấy khó chịu, cô lại thấy hưng phấn. Cô biết mình đã trúng hương nhưng cô không ngăn bản thân lại được. Mặc dù miệng nói không nhưng cơ thể cô lại nói có.

Khấp người cô nóng bừng như có lửa đốt.

Việc gần gũi với hắn gọi cho cô cảm giác quen thuộc. Không lẽ trước đây, cô và hắn từng...

Ngọc Phiến lắc đầu đá bay những suy nghĩ mờ ám. Cô cố gắng không chế bằng cách nín thở nhưng chẳng được bao lâu vì sự mờ mẫn của hắn, ngược lại còn tạo ra tiếng thở gấp đầy dục vọng.

Đồng tử Mộc Kha giãn to. Hắn càng lúc càng bị kích thích. Người con gái nằm phía dưới hắn đây đúng là mật ngọt. Hắn muốn ném trọn cô. Hắn hôn lên môi cô. Cô vẫy vùng nhưng rồi lại bị đôi môi mềm ngọt của hắn dụ dỗ làm cho mềm nhũn. Hắn vừa hôn vừa đặt một tay lên một bên ngực cô xoa nắn, sau đó theo đà kéo lớp áo giao lĩnh ngoài ra. Hắn xoa nắn gò bồng đầy đặn ngăn bởi lớp áo yếm rồi lần mò lên tìm nút thắt trên cổ cô.

Ngọc Phiến dù đang mê đắm nhưng cố biết giới hạn của việc này. Cô nắm tay hắn, đặt nó xuống eo mình. Chiếc áo giao lĩnh này chính là vấn đề, cô phải đốt nó. Nhưng cô còn đang chìm đắm trong vòng tay hắn, thành thử ý nghĩ ấy chỉ chợt thoáng qua rồi mờ ảo xiêu vẹo theo từng cái hôn của hắn trên khắp cơ thể.

“Bình Nhi... Bình Nhi... Ta yêu nàng... Chúng ta hãy đi khỏi đây... Quên hết hận thù, ta xin lỗi, ta hứa sẽ bù đắp cho nàng... Bình Nhi...”

Hắn thả những lời ngon ngọt vào tai cô. Khi ấy cô không hiểu hết, chỉ cảm thấy bản thân khao khát muốn được lấp đầy nhưng lí trí dường như vẫn muốn kháng cự. Cô e sợ và chưa sẵn sàng nên khi hai tay hắn lần được đường vào váy cô, Ngọc Phiến liền dùng đùi kẹp tay hắn lại, không cho hắn tiến sâu hơn. Thế nhưng, bàn tay mạnh mẽ của Mộc Kha vẫn chạm vào được nơi hắn muốn chạm. Ngọc Phiến giật bản mình.

May thay, ngay lúc ấy, cửa bỗng bật mở. Đinh An lỏng lộn xông vào, nắm lấy ấm trà ấm trên bàn tưới vào cặp nam nữ còn đang quán quýt triền miên. Anh ném cái nắp xuống đất vỡ tan tành rồi dốc thẳng nước trong ấm vào mặt Mộc Kha, hùng hổ đẩy hắn ra khỏi người cô, quát.

“Đừng hòng đụng vào em gái tao!”

Xong, anh choàng tay định đỡ lấy cô nhưng vừa đụng một, Ngọc Phiến lập tức nảy mình như bị lửa huơ trúng, da thịt cô nhạy cảm đến đáng sợ.

“Đừng đụng, đừng đụng vào em...” Cô khẽ thốt, thần trí mê man chưa tỉnh.

Đinh An nhìn quần áo xộc xệch của cô. Áo giao lĩnh trong bị cởi toang, dây yếm tuột lỏng lẻo để lộ nửa ngực trái trắng muốt và căng tròn. Anh điên máu lườm sang Mộc Kha rồi thẳng tay đập chiếc chăn dày che kín người cô chỉ chừa cái đầu với gương mặt đỏ ửng như người đang sốt.

Cùng lúc bên ngoài vang đến âm thanh bát nháo, xa xa có ánh sáng vàng cam mập mờ.

“Đinh công tử, phía này! Vừa nãy tôi làm cách nào cũng không mở được cửa! Gọi cũng không ai trả lời!”

Mạn Quân dẫn trước đám người rào bước nhanh đến, khăn trương đập cửa, vừa đập vừa gọi to.

“Vũ Ngọc Phiến! Cô có ở trong đây không? Trả lời đi chứ!”

“Đinh công tử... E không được đâu, vừa nãy tôi gọi nhiều lần rồi vẫn không...”

“Phá cửa!”

Mạn Quân lập tức hạ lệnh.

Nhưng vừa lùi ra sau lấy đà, cửa bỗng mở ra, đứng đấy là Mộc Kha. Thấy chín mười người vận áo ngũ tử tập ngoài cửa trần trần nhìn hắn, hắn quét mắt lạnh lùng hỏi.

“Chẳng hay đêm hôm mọi người kéo nhau đến tìm cái Phiến là có việc gì?”

Nhìn vẻ mặt chẳng mấy nồng hậu của Mộc Kha, ai nấy đều nhìn nhau không nói, thi thoảng lại lén liếc nhìn vào trong phòng tìm kiếm người. Thấy vậy, hắn liền bước hẳn ra ngoài, chậm rãi khép cánh cửa đằng sau lại nhưng Mạn Quân lập tức ngăn. Anh đưa tay giữ cửa, nhìn thẳng vào mắt Mộc Kha, nghiêm túc nói.

“Vừa nãy có binh sĩ đến đây đưa thuốc đúng giờ ngài dặn nhưng gọi mãi chẳng ai trả lời, cửa lại khoá kín. Bọn ta vì lo lắng nên mới tức tốc đến đây. Liệu có thể cho chúng tôi được gặp mặt Giám quân không?”

“Ta rất muốn nhưng không thể. Vừa nãy con bé sốt cao, ta vừa truyền nội công cho, hiện tại rất mệt, không thể gặp mặt chư vị. Xin thứ lỗi cho sự bất tiện này.”

“Nặng như vậy sao? Thế thì có thể để ta vào thăm một lát để xác nhận cho anh em binh sĩ yên tâm, ta hứa sẽ không quấy rầy cô ấy.”

“Xin thứ lỗi, thật sự không thể. Mong mọi người về cho.”

Đoạn, Mộc Kha xoay người mở cửa bước vào trong. Cửa vừa hé, hai người Lý Mật và Ba Tu chẳng biết đã canh sẵn từ lúc nào, lập tức lập đến giữ cửa. Thừa cơ, Mạn Quân lách người đi vào. Mộc Kha vừa kịp phản ứng. Hắn giơ tay nắm lấy vai Mạn Quân nhưng bên này Lý Mật và Ba Tu lại cùng lúc tấn công hắn. Thấy vậy, những người đằng sau cùng lúc xông đến giúp người bên mình không chể Mộc Kha nhưng không biết hắn ăn gì mà còn nhanh hơn tia chớp, trong phút chốc hoá giải mọi đòn của hết thấy chín người rồi lại lao đến hồng túm cho được Mạn Quân.

“Vũ Ngọc Phiến!”

Trông thấy cô chầm kín cả người, da mặt đỏ tái, mắt nhắm nghiền kèm theo nhịp thở bất thường, Mạn Quân không khỏi nghi ngờ mà bước nhanh lại.

“Kia Ngọc Phiến!”

Anh lại gần, nắm lấy chân cô định kéo ra nhưng hành động ấy lại bị một bàn tay khác ngăn cản.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Mộc Kha như muốn nổ tung. Lỡ như Mạn Quân kéo chân liền trông thấy bộ dạng không chỉnh tề của cô dưới lớp chăn thì sao? Một nam một nữ ở cùng trong phòng nửa đêm, dù mang tiếng thầy trò nhưng với những gì trông thấy, thử hỏi người khác làm sao không nghi ngờ cho được.

Cùng lúc khi tay Mộc Kha vừa nắm được tay Mạn Quân, một bàn tay bé nhỏ và nóng hổi bỗng thò ra, yếu ớt nắm lấy ngón tay Mạn Quân. Ngọc Phiến hé đôi mắt nai rung rung nước, hai má đỏ ửng như người say, thề thào nhìn anh triu mến.

“Công tử, tôi vẫn ổn. Ngài bảo các anh em đừng lo cho tôi. Mai là khỏi thôi.”

Mạn Quân bắt ngờ nhìn vào trong mắt cô. Đôi mắt đen láy và sâu hun hút vẫn như trước kia ánh lên nét buồn rầu không rõ, như thể muốn nhấn chìm kẻ mãi mê ngắm như anh vào cái hồ sâu thẳm, mông lung và vô định ấy.

Có lẽ đây là lần đầu tiên sau năm năm quen biết, anh mới thật sự đến gần cô, để nhìn cô rõ hơn và cũng thật sự muốn tin hiểu đâu mới là con người thật của cô.

Là một người mưu mô, thủ đoạn hòng dùng nó đạt được mục đích hay đơn giản chỉ là một cô gái yếu đuối cố tỏ ra mạnh mẽ hòng bảo vệ bản thân mình trước những thế lực xấu xung quanh?

Liệu anh có lắm khi cho cô là một kẻ chỉ biết lợi dụng? Định kiến anh dành cho cô từ đầu là sai hay đúng? Nếu đã xem cô là cái gai trong mắt thì có gì bao năm qua anh lại âm thầm tìm cách chiếu cố cô, lại lo cô ở quân doanh sẽ bị lợi dụng, thường xuyên cho người đến lấy tin tức cô báo cáo về cho anh? Có thật anh làm tất cả những điều này là vì cô là sợi dây liên kết duy nhất giữa anh và Bình Nhi khi ấy hay không?

Tại sao cách cô nhìn anh khi thì tỏ ra quyết liệt khiêu khích như thế, khi thì mong manh thoáng buồn như thế? Tại sao cách cô bước vào thế giới của anh lại quen đến thế, cách cô nói chuyện thì thoáng lại giống người con gái kia đến thế? Tại sao lại lên giúp anh khi anh cần sự giúp đỡ? Nếu là một kẻ thật sự thủ đoạn, tại sao không lợi dụng việc đó để bắt anh tiếp tục mang ơn cô? Tại sao lại cứu anh khi đây chứ, dù anh đã đối xử tàn tệ với cô thế nào?

Tại sao? Ngay bây giờ, sao cô lại nhìn anh như thế? Ánh mắt nửa như trách móc lại như bảo anh hãy rời đi, không muốn nhìn thấy anh. Nhưng tại sao cô lại cười như thế, tại sao lại tỏ ra yếu đuối và cười một cách dịu dàng với anh như thế?

Không, đừng cười với anh như thế! Anh ghét kiểu cười ấy của cô. Giấy phút khi anh buông tay Bình Nhi để cô rơi vào biển lửa ở Hoạ Giới, cô đã cười với anh, cũng chính cái cách cười này. Nó ám ảnh anh, ám ảnh anh đến tận ngày hôm nay.

Không! Đừng nhìn anh, đừng cười với anh như thế! Anh sẽ lại cảm thấy tội lỗi, dằn vặt và gầy xéo lương tâm.

Ngọc Phiến, sao cô ấy lại giống Bình Nhi đến thế? Có lẽ anh hoa mắt rồi! Hai người họ là hai người khác nhau, sao bây giờ anh có thể nhìn thành một người được chứ?

Không kiềm chế được cảm xúc, đi theo bóng dáng mơ hồ trước mặt, anh từ tốn nắm lấy bàn tay nóng như lửa của cô, khẽ thốt khi cổ họng đã mẫn đắng.

“Bình Nhi...”

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chiếu Chỉ

“Bình Nhi...”

...

“Bình Nhi...”

Nước mắt lăn thành dòng, chảy vào khoé tai.

Gương mặt cô ướt đầm vì lệ.

Ngọc Phiến đang khóc... Cô đang nhìn anh, im lặng và khóc. Mạn Quân không cần biết khi ấy tại sao cô lại có phản ứng như vậy, cả người cũng bắt giác mất kiểm soát, nắm lấy bả vai lay lắc cô, tra hỏi.

“Tại sao cô lại khóc?”

Ngọc Phiến nghiêng đầu tránh ánh mắt anh. Nhưng rất nhanh Mạn Quân liền nhận ra đây mắt người con gái đối diện vừa hiện lên nét gì đó mơ hồ khó tả, có thể nói là bị thương xen lẫn đau khổ tột cùng, một thứ cảm xúc dường như bị dồn nén bóp chặt trong lòng từ lâu, thừa dịp cô yếu đuối nhất mà trào tuôn thành nước mắt.

Mạn Quân ngay càng khấn trương, vẫn hai tay nắm chặt vai cô, bắt cô mắt đối mắt với mình. Mộc Kha không nhịn được nữa, trực tiếp nắm tay Mạn Quân kéo ra nhưng người của Khởi Phong ty lại cùng lúc ập vào gây rối loạn. Vừa hay trông thấy cảnh hai người đàn ông giằng co bên giường Giám quân của bọn họ, ai nấy mặt mày xám xịt, chẳng cần biết theo phe ai hay người đối diện có thân phận gì, lập tức lao đến lôi cả hai ra.

“Giám quân!”

“Giám quân!”

Đám người nháo nhào. Bấy giờ ngoài cửa chợt có tiếng la truyền đến ngắt quãng, hình như là ai đó vừa chạy vừa hô, có vẻ như là việc gấp lắm. Nhanh hơn hết, Lý Mật dạt người tiến ra bậc thềm, liền trông thấy vài ba binh sĩ của ty, ai nấy đều vận áo ngũ, có người còn để mình trần, thở gấp báo.

“Anh Mật... Có... Có quan trên trước cửa... Mang theo chiếu chỉ... Còn dẫn theo rất nhiều binh lính. Anh mau ra xem đi!”

Xét thấy sự việc đã có chút phức tạp, trước hết anh cho người mời quan vào, sau đó vào bẩm báo lại với Ba Tu hòng tìm hướng giải quyết. Vốn đã nghe phong phanh được mọi chuyện nên Ba Tu kéo hết toàn bộ người trong phòng Ngọc Phiến ra ngoài. Cô giấu mặt vào trong vách không nói không rằng, anh cứ tưởng cô đang ngủ một mực không để ai quấy rầy, kể cả có là Mộc Kha hay Mạn Quân.

Chẳng bao lâu sau, quan trên đã đến trước sảnh. Ba Tu thay mặt Ngọc Phiến ra thưa gửi. Vị quan trên kia tự xưng là Nội thị sảnh đô tri, nôm na có thể hiểu là đại thái giám cấp cao chuyên hầu hạ bên cạnh đức vua. Nghe đến không khỏi cả kinh, Lý Mật chốc lát bỗng hiểu một cách sâu sắc những bàn giao Ba Tu vừa nói với anh em trong ty ban nãy, tìm gan không khỏi nhảy loạn mà lòng thì như lửa đốt.

Một vị quan nhất phẩm đêm hôm khuya khoác mang theo chiếu chỉ lặn lội tìm đến Khởi Phong ty nhỏ bé này làm gì chứ? Mười phần chắc chắn không phải để ban thưởng mà ngược lại còn lãnh ít dử nhiều.

“Giám quân ty Khởi Phong Vũ Ngọc Phiến mau ra tiếp chỉ!”

Mọi người do dự nhìn nhau một hồi, sau đó quyết định nhường đường cho Vũ Ba Tu bước lên trước. Đèn đuốc thấp sáng một góc sân, vầng vệt ánh lên gương mặt vuông vức của Ba Tu. Trong bụi cây để kêu râm ran, bầu không khí im lặng không kéo dài lâu, anh liền chấp tay quỳ xuống hành lễ. Thấy vậy, các anh em trong ty cũng mau mau quỳ theo anh.

“Thần Vũ Ba Tu xin được tiếp chỉ của thánh thượng.”

“Nhà ngươi là ai?” Vị công công cất giọng với vẻ không mấy thoải mái.

“Bẩm công công tôi là Vũ Ba Tu, Đại đội trưởng (1) ty Khởi Phong. Hiện tại Giám quân đang bị thương nặng không thể ra yết kiến nên tôi thay mặt ngài ấy ra nhận chỉ, mong Lê công công lượng thứ.”

Vị công công nọ hé mắt nhìn xuống Ba Tu một hồi, đôi mi cong dài khẽ chớp lạnh lùng, sắc cao vút giọng ra lệnh.

“Người đâu, vào trong ‘mời’ Giám quân ra đây cho ta.”

Như sét đánh ngang tai, tất cả những người đang quỳ dưới đất lập tức ngẩng đầu lên. Trong khoảnh khắc trông thấy binh lính hùng hổ xông vào, ai nấy đều rục rịch chuẩn bị đứng dậy nhưng rất nhanh Ba Tu đã giơ tay ra hiệu ngăn cản, đoạn cấp tốc thưa.

“Khởi bẩm công công! Xin ngài suy xét, Giám quân hiện đang thật sự bị thương nặng không thể rời khỏi giường, công công...”

“Câm miệng! Ở đây không có việc của ngươi! Ai cho ngươi xen vào? Còn dám miệng mồm với ta...”

“Vay việc của ty Khởi Phong cũng không phải việc của ông!”

“Lý Mật!”

Ba Tu tức khắc quay đầu, trừng mắt quát Mật, đoạn lại thưa với công công.

“Thưa công công, nể tình Giám quân chúng tôi cũng vì cứu Đình công tử mà bị thương nặng, xin ngài có thể để tôi tiếp chỉ hay không? Nếu là công, Ba Tu tôi không dám nhận, còn nếu là tội, tôi nguyện chịu phạt thay cho Giám quân.”

Bấy giờ, anh em trong ty Khởi Phong có hơi ngẩng mặt lên nhìn bóng lưng Ba Tu nhưng tuyệt nhiên chẳng ai thần thốt hay lộ vẻ bất ngờ gì bởi họ đã được Ba Tu nói cho biết ý định từ trước.

Vị công công nọ có hơi ngạc nhiên nhìn Ba Tu, sau đó lại mỉm mỉm cười, vết chân chim hai bên khóe mắt hẳn rõ thành nhiều vết, hai mắt phản phát ánh sáng hắt lại từ ánh lửa đèn đuốc. Ông ta quay sang nhìn chiếu chỉ được đặt trên khay gỗ bóng lưỡng, dưới lót khăn gấm thêu một màu vàng choé rồi bắt đầu thở hắt một hơi.

Không biết quyết định của ông ta là gì nhưng còn chưa kịp mở miệng, toán lính mà ông ta phái vào bắt Ngọc Phiến đã tập tễnh lúc nhúc chạy ra.

“Có chuyện gì?”

Vị công công nọ mặt không biến sắc, chỉ nhướn một bên mày, ngữ khí nặng nề, nhìn đám lính đang co giò chạy lại.

“Dạ bẩm thầy Mộc, thầy Mộc...”

“Ý người là Mộc Kha?”

Bình lính nọ gật đầu lia lịa. Nghe xong, công công lập tức xám xịt mặt mày, mím môi kéo quân tiến vào trong. Bên này người của ty Khôi Phong cũng không vừa, tức khắc rút đao kiếm đứng dậy chặn đầu đội quân.

“Khôi Phong ty, các người định làm phản sao?”

Công công nheo nheo đôi mắt quét qua một lượt rồi dừng lại ở phía Ba Tu, thấy anh chậm rãi đứng thẳng người, mắt như dao kiếm lăm lăm nhìn ngược lại.

“Xin công công suy xét lại lời thỉnh cầu của tôi.” Ba Tu vừa nói tay vừa rút kiếm, giọng nói nhún nhường vừa nẩy hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng đến rợn sống lưng.

“Hừm... Thế thì...” Ông ta hừ mũi, híp mắt đưa tay ra hiệu cho tất cả xông lên.

Nhưng người hai bên chưa kịp chạm trán thì từ sân sau một giọng nói tông trung chọt phát ra. Vừa trông thấy người áo vận áo viên lĩnh xanh kia tiến lại, khí thế của vị công công nọ như giảm đi phân nửa, thậm chí còn suýt nữa cúi đầu chấp tay như để hành lễ.

“Khôi bẩm công công, vừa nãy tôi ở phía trong kia đã nghe hết. Quả là Giám quân ty Khôi Phong đang bị thương nặng khó có thể rời giường yết kiến đứng lễ. Ngài có thể vì nể mặt thầy tôi mà suy xét cho cầu khẩn của Đại đội trưởng được không?”

Tất nhiên vị công công kia biết Mạn Quân là ai, cũng là người hiểu rõ nhất vì sao nửa đêm nửa hôm đức vua lại sai ông ta đến ty Khôi Phong như vậy. Nhất là để tận mắt xác minh anh hoàn toàn bình an, thứ hai là để tìm Ngọc Phiến trách phạt.

Sau khi suy xét một hồi, vị công công nọ đành phải đồng ý với lý do không thể dây dưa lâu vì còn phải về bẩm báo lại với đức vua. Thật ra khi ấy người trong ty Khôi Phong ai cũng lấy làm tò mò. Trước đây nghe nói thầy Mạn Quân – Đĩnh đại nhân là người quyền cao thế mạnh trong triều nhưng hầu như chưa ai được dịp nhìn rõ mặt ông ta. Người này hành tung bí ẩn, lại chỉ đi đi về về trong đêm, ngay cả người hầu làm trong phủ nhiều năm nhiều lắm cũng chỉ thấy sơ được dáng người.

Rõ ràng mấy lời phong phanh nghe được qua tai đó cũng không bằng vài lời vừa nãy của Mạn Quân, chỉ một câu mà đã có thể khiến cho một vị quan nhất phẩm kiềm nén lửa giận mà làm theo lời y nói, chứng tỏ thầy Mạn Quân nhất định không phải người có thể giỡn mặt.

“Đại đội trưởng Khôi Phong ty Vũ Ba Tu mau quỳ xuống tiếp chi!...”

“Có thần!”

“Phụng thiên thừa vận, đức vua chiếu rằng: Khu rừng phía Nam huyện... là khu vực cấm vào được giao Giám quân Khôi Phong ty Vũ Ngọc Phiến trông coi nhưng xét thấy Giám quân ty không làm tròn bổn phận lại để Đĩnh công tử là Đĩnh Mạn Quân của Đĩnh phủ Thăng Long bị thương, lại thêm chuyện thủy quái ở sông Mật Đài lộng hành làm khổ bá tánh, trăm đã giao cho ty giải quyết từ ba tháng trước nhưng đến nay vẫn không có biện pháp gì, trăm rất phiền lòng. Nể tình ty Khôi Phong đã lập được nhiều công, trăm gia hạn thêm một tháng để ty giải quyết vấn đề thủy quái, phạt Giám quân ty Khôi Phong mười trượng để nhắc nhở cũng như làm gương vì không làm tròn trách nhiệm. Nếu qua thời hạn một tháng vẫn không hoàn thành yêu cầu của trăm, tước chức Giám quân Khôi Phong ty, giáng xuống làm quan lục phẩm, trở về chức vụ cai đội thành Thăng Long. Khâm thử!...”

...

“Vũ Ba Tu, còn không mau nhận chỉ thay Giám quân của người đi?”

Như choàng tỉnh, Ba Tu mau chóng đứng lên, đầu vẫn cúi, lưng vẫn khom đi đến, đồng dặc nói.

“Thần tuân mệnh. Ty Khôi Phong sẽ cố gắng hết sức để lại không làm phụ lòng bệ hạ!”

“Còn hình phạt...” Vị công công nọ nheo mắt đầy ẩn ý. “Mười trượng này, nên để Giám quân của các người nhận hay người khác nhận phạt thay đây?”

Ai nấy đều nhử mày nhìn nhau. Ba trượng thì người bình thường đã đi không nổi, nay lại còn bắt Giám quân của bọn họ chịu mười trượng. Với một người đang trong cơn nguy kịch, thương tích đầy mình như cô hiện giờ, mười trượng này có khác nào là giết người đâu.

Tất nhiên Ba Tu đã bàn bạc với anh em trong ty từ trước, có phạt anh sẽ thay cô nhận, dù là nặng hay nhẹ nên không ai được phép lên tiếng hay chống đối ra mặt trong suốt quá trình thương lượng. Tuy vậy vừa nãy bọn họ đã lỡ rút đao, liệu có nên thừa cơ chống đối hay không?

Những ty khác một năm giao có hai ba nhiệm vụ mà hầu như có bao giờ hoàn thành hết hay hoàn thành đúng hạn đâu? Còn Khôi Phong ty bọn họ một

năm lãnh không dưới hai mươi nhiệm vụ lớn nhỏ, dù xa dù gần đều phải đi. Suốt năm năm nay, từ Bắc ra Nam, không cung đường nào bọn họ không từng đi qua, không phường xã, không châu giáp nào bọn họ không dừng chân ghé lại, cốt để làm xong việc bề trên giao phó. Cực lực như thế mãi cho đến năm nay bọn họ mới được cấp cho một ty đảng hoàng cố định ở thành Thăng Long trong khi những ty khác dù không làm gì thì đã có chỗ cư ngụ trước bọn họ những hai ba năm, đã vậy hằng tháng còn được phát lương bổng đầy đủ, ăn sung mặc sướng rảnh rỗi tối đến tửu lâu nghe mấy ca kỹ nhảy múa, hát chèo hát xẩm.

Nguyên do cho sự thiếu công bằng này là vì ty bọn họ không có ô dù đủ lớn. Tuy vậy họ cũng không dám trách Giám quân của bọn họ bởi họ biết một thân nữ nhi phấn đấu đến mức này, để không để anh em trong ty chịu thiệt thòi, cô đã phải rất cố gắng rồi.

“Công công, xin hãy để tôi chịu phạt thay...”

“Lê công công!”

Một giọng nói nhẹ như nước theo gió bay đến.

Ai nấy quay đầu về phía có tiếng gọi. Người ấy vận áo sam đen, tóc búi cao chỉnh tề, phong thái điềm đạm thường thấy, bước chân nhẹ như mây bay nhưng thần sắc lại thoáng chút mệt mỏi, hoàn toàn khác với vẻ cộc cằn, thô lỗ vừa nãy khi hắn đứng trước cửa phòng cô.

Mộc Kha khi ấy và bây giờ trông cứ như hai con người hoàn toàn khác nhau vậy, ít ra là người đang bước đến lúc này đã thay bộ đồ khác với bộ đồ xanh thẫm mà hắn mặc lúc bước ra từ cửa phòng cô.

Những điểm này, âu cũng chỉ có Ba Tu là nhìn ra mà thôi.

Mộc Kha ung dung, nhả nhặn lướt qua mấy cái nhìn sẫm soi của những người khác, thoáng quét mắt ngang qua Mạn Quân rồi đi thẳng đến trước mặt Lê công công, cung kính cúi chào theo đúng quy củ.

“Mộc đại nhân đích thân ra đây gặp ta là để xin lỗi chuyện vừa rồi?”

Mộc Kha nghe thế liền cười, đáp.

“Lê công công, là người của ngài lỗi mắng trước, ta không làm gì sai để phải xin lỗi cả.”

“Ngài đừng nghĩ đức vua coi trọng ngài một chút là ngài có thể làm càn. Ngài có biết ngài vừa tấn công quân triều đình, là khi quân phạm thượng hay không?”

Công công trừng mắt với Mộc Kha, thấy anh chỉ cười cười đáp lại, điệu bộ thoải mái như thể hai người bình thường đang vừa uống trà đàm đạo, vừa thưởng nguyệt bên hồ với nhau vậy.

“Lê công công xin chớ nói năng hàm hồ. Tôi tấn công người của ngài khi nào? Ngài có ai làm chứng hay không?”

Vị công công nọ tức đến đỏ mặt, bậm môi gầm gừ mấy tên lính chạy bán sống bán chết hồi nãy tra hỏi nhưng tên nào tên nấy cũng ngơ ngác nhìn nhau rồi lắc đầu bảo không hề có chuyện Mộc Kha đánh hay làm gì bọn họ.

“Thế sao vừa rồi các người tập tễnh đi ra còn luôn mồm bảo thầy Mộc thầy Mộc.”

“Chúng tôi...”

“Có phải là vừa thấy ma hay không?”

Mộc Kha tức thời chen ngang, nhắc đến làm mặt ai cũng tái mét không dám hó hé.

Lê công công làm thinh không nói. Mộc Kha vốn là đạo sĩ, xung quanh y nghe đồn thường có những chuyện lạ, lại thi thoảng mang theo mấy vật lạ âm khí nặng nề bên người. Có lẽ đám lính nhát gan vừa rồi lỡ trông thấy gì đó nên mới hốt ha hốt hải chạy ngược lại chẳng?

“Lê công công, hình như trong chiếu chỉ có nhắc đến việc Giám quân để Đình công tử tự ý chạy vào rừng cấm nên bị thương, vì vậy muốn trách phạt Giám quân ty Khôi Phong. Có thể cho ta hỏi, làm cách nào bề trên biết Đình công tử bị thương vậy?”

...

Đoạn, Mộc Kha bước vòng sang phía Mạn Quân, nắm lấy cẳng tay anh.

“Lê công công, ngài có muốn cá cược một chút với tôi không?”

“Cá cược? Ngài cả gan dám cá cược với đức vua ư?”

Mộc Kha lắc lắc đầu, vẫn nhẹ nhàng nói.

“Một đạo sĩ như tôi lấy gì quý giá mà cược với bề trên cao quý kia chứ? Tôi biết ngài hiểu, tôi muốn cá với ngài. Tin tức cũng là do người của ngài cung

cấp cho đức vua, âu đức vua cũng theo dõi sự tình ở đây qua cái miệng của ngài, nào có tận mắt chứng kiến. Mà có ai trông thấy Đình công tử chạy vào rừng cấm chứ? Thật ra ngài ấy đang đi dạo bên ngoài thì bị thủ dữ tấn công, may thay có Giám quân ty Khởi Phong ra tay cứu giúp nên một vết xước nhỏ ngài ấy cũng chẳng hề có, lấy đầu ra bị thương. Có đúng không Đình công tử?”

Mạn Quân tròn mắt nhìn Mộc Kha không biết nên nói gì, tự nhủ thâm quã là một câu chuyện bịa đặt hoàn hảo, nhưng khi ấy ty Khởi Phong nháo nhào tìm kiếm hai người họ khắp nơi, còn đã động đến quan phủ nhờ phái người tìm giúp. Lê công công này không phải người ngu ngốc, chắc chắn không bỏ qua khe hở này.

Nhưng bỏ qua hết thấy, trước hết anh đặt niềm tin vào người được gọi là đạo sĩ bậc nhất của Hoa Lư, người vừa được cả đức vua và các gia tộc quyền lực ở Trường Yên tin tưởng này, cũng là vì bao che cho cô nên đã không do dự gặt đầu.

Chạy vào rừng cấm là lỗi của anh nhưng người bị trách phạt lại là cô. Thật ra anh đã định thay cô chịu phạt nhưng đức vua sẽ nghĩ gì khi thấy anh ra sức bảo vệ Ngọc Phiến chứ? Dù cho cô có công cứu mạng anh đi chăng nữa nhưng để Thái tử cam tâm tình nguyện chịu phạt thay, đức vua và các quan lớn biết được thân phận của anh sẽ nghĩ gì đây?

Rồi Ngọc Phiến sẽ phải hứng chịu thêm những gì nữa chứ?

Đúng như Mạn Quân suy đoán, Lê công công lập tức cho gọi người chạy đến nha môn vào giữa đêm hôm, cho gọi quan huyện cùng vài linh lệ đến xét hỏi nhưng ai cũng kể lại sự việc như những gì Mộc Kha vừa nói. Hoá ra Mộc Kha đã sớm dự liệu từ trước và đã mua chuộc toàn bộ người của quan phủ chỉ trong một sớm một chiều. Ngặt nỗi lệnh vua đã ban xuống, vì Mạn Quân không hề bị thương cũng chẳng ai làm chứng rằng Mạn Quân và Ngọc Phiến đã vào rừng cấm nên lệnh phạt trọng bị thu hồi lại, trừ chuyện bắt thuy quái vẫn phải làm cho xong.

Lại thêm một chuyện chẳng ngờ xảy ra trong ty Khởi Phong. Ngọc Phiến sau khi biết chuyện anh em ty Khởi Phong vì cô mà cầm kiếm chống lại quân triều đình nên không cho ai đến thăm bệnh mình trừ mấy người Mộc Kha, Đình An và Mạn Quân ra.

Cũng từ đây, mối quan hệ giữa Mạn Quân và Ngọc Phiến cũng thay đổi theo một cách không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chăm Người Bệnh

“Ai bảo chú điểm huyết không cho người ta ra ngoài đêm qua nên người ta giận chú là đúng rồi. Và cả...”

Đình An bỏ dở câu nói nhưng như vậy thôi cũng đủ biết anh đang ám chỉ chuyện gì. Mộc Kha đã có hành động thất thổ với Ngọc Phiến là điều không thể chối cãi. Cô biết, anh biết và cả Đình An đều biết sự tình diễn ra khi đó, dù khách quan không phải là lỗi của Mộc Kha nhưng hiện tại hai người khó mà nhìn mặt nhau như trước.

Thôi thì tạm thời hấn đành phải để cô yên tĩnh một thời gian vậy.

“Cũng may hôm qua anh nhanh trí biến thành chú đối phó với đám người trong ty, bằng không để họ chứng kiến cảnh ấy không biết sẽ động trời đến mức nào. Có điều quần áo anh vẫn chưa kịp thay cho giống chú, cách cư xử hay thần thái cũng không giống, chẳng biết có bị nghi ngờ không nữa.”

Mộc Kha đang khoanh tay, nhắm mắt tựa người vào vách tường nghỉ ngơi, nghe Đình An kể lại thì mới chậm rãi hé mắt, một mồi nói.

“Đêm qua rồi ren như thế chắc cũng chẳng ai để ý đâu. Nhưng làm sao anh biết xảy ra chuyện mà đến vậy?”

Nghe câu hỏi của hấn, Đình An không nhịn được, miệng cười gian, đưa ngón trỏ chọt chọt vào cùi chỏ hấn, ghẹo.

“Chú sao thế? Trách anh hôm qua phá hỏng đêm tân hôn lần hai của chú à? Hay là trách anh mày nói lời khó nghe?”

“Anh thôi đi.” Mộc Kha nghiêng rãnh, cố gắng kiềm chế để không đá cho cái ghế Đình An đang ngồi ngã ngửa ra ngoài, đoạn tiếp lời. “Mà anh có biết bộ đồ hôm qua Ngọc Phiến mặc là do ai mang vào không?”

“Không phải chú em tự tay thay đồ cho con bé à?” Người kia lại chu mỏ ghẹo.

“Nhưng đồ đã được chuẩn bị sẵn. Anh thôi cái cách nói chuyện muốn tát ấy ngay cho tôi nhờ...”

Thấy trán Mộc Kha đã bắt đầu nổi gân xanh gân đỏ, Đình An mới ngưng không ghẹo hấn nữa. Thật sự anh cũng chẳng rõ tại sao bỏ độ được đưa đến cho Ngọc Phiến lại có tấm Mê Dụ hương. Thủ phạm nắm rõ tình hình trong phủ như thế chắc chắn là người trong ty, tức trong ty ngoài có gián điệp của triều đình ra còn có cả tay sai của yêu quái.

“Này chú Kha, với ai chú cũng bình tĩnh được, sao với mỗi anh thì lúc nào cũng cau có mặt mày, to tiếng nặng nề thế hả?”

Đến mức này, Mộc Kha cũng đành thờ dài, chuyển sang nhìn Đình An với ánh nhìn ôn nhu hơn. Hắn cho hai tay vào ống tay áo rộng, lấy ra một cây trâm bằng ngọc xanh biếc. Bàn tay đang cầm trâm ấy bỗng chốc ửng đỏ, phần da thịt tiếp xúc với trâm bỗng hiện lên mấy vết nứt tím đen rồi dần lan ra một cách chậm rãi. Đình An có hơi bắt đầu vài khắc đầu nhưng rồi cũng sức tỉnh, một phát đánh vào cẳng tay hắn cho cây trâm rơi xuống bàn.

“Chú điên rồi à? Có biết mình vừa làm gì không? Đây là ngọc trừ tà đấy!”

Đình An giận dữ quát tháo, nhìn bàn tay khô cằn nứt nẻ, sần sùi như vỏ cây của Mộc Kha, đoạn lấy khăn tay từ trong ngực áo nhặt cây trâm định ném đi.

“Đừng anh An!” Mộc Kha nói với giọng đầy đau đớn, sau đó môi nở nụ cười một cách khó hiểu, mồ hôi theo hai bên thái dương chảy xuống thành dòng, đáy mắt thoáng hiện nét đau lòng. “Là trâm của Ngọc Phiến, tôi muốn trả lại cho nàng.”

“Trâm của cái Phiến? Con bé giữ ngọc trừ tà làm cái gì chứ?”

“Là của y tặng nàng.” Trước mắt hắn trở nên loè nhoè, hần giờ bàn tay như cành cây mục rửa hắn vừa huỷ hoại, mơ màng hồi tưởng, liền thấy gương mặt một người con gái như ảo như thật phút chốc ụp về choáng lấy tâm trí, đoạn hắn lại cong môi cười, nụ cười trông đến tan nát cõi lòng. “Ta thấy nàng đã rất vui khi nhận được nó... Bình Nhi... Nàng ấy đã rất vui. Còn ta, ta thấy ta không xứng với nàng... Không xứng với nàng...”

*

“Này.”

Đình An đưa Ngọc Phiến một chiếc khăn trắng, trong quần một vật thuần dài, mở ra mới phát hiện ấy là một cây trâm ngọc bích tuyệt đẹp. Hai mắt Ngọc Phiến sáng lấp lánh, đã lâu lắm rồi, từ lúc vào làm trong quân đội chưa có người nào tặng trang sức cho cô. Mặc dù là một võ quan, mười phần thể hiện bên ngoài đều phải cứng cáp như thương giáp nhưng nữ nhi thì vẫn là nữ nhi thôi.

“Anh tặng em à? Đẹp quá đi mất!”

“Áy!” Đình An cấp tốc chặn tay cô lại, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cô hỏi. “Ngọc trừ tà đấy! Em nhắm có cảm được không?”

Ngọc Phiến có hơi bất ngờ, sau đó liền cầm lấy cây trâm, cười toe với Đình An.

“Anh xem, chẳng có vấn đề gì cả, nên trâm là của em nhé!”

“Thật là em không bị gì?”

Để cho chắc, Đình An xoay tay cô ra để xác định. Chạm vào trâm mà lòng bàn tay cô vẫn trắng nõn nà, anh mới yên tâm, thầm thở phào trong lòng.

Ngọc trừ tà dùng để chống tà ma. Nếu kẻ nào tánh linh xấu xa, bị nhiễm bần thì không thể chạm vào ngọc này, nếu chạm vào thịt thà đều sẽ rửa nát, đau đớn như bị hoả ngục thiêu đốt, ngàn kim châm vào tay, nếu bị nặng còn bốc mùi hôi thối như xác chết. Hôm qua Mộc Kha chạm vào ngọc bị phản ứng lại tức hắn đã phạm phải điều kị nào rồi nên mới bị ngọc thanh tẩy, may thay tâm không quá đục nên không bị gì nặng. Nhưng hắn là bán yêu, lại từng là người bắt yêu, cơ bản có thể chạm vào đồ vật trừ yêu bình thường nhưng sao hôm qua lại xảy ra chuyện đó được?

Mộc Kha, có vẻ như hắn đã làm gì tội lỗi lắm ư? Có không?

“Anh An, anh suy nghĩ vấn đề gì đấy?”

“Không... Anh đang nghĩ em đuổi hết người trong ty không cho ai ở lại chăm sóc, vậy cơm nước, đi lại, tiện... Ai giúp em? Con bé Loan thì cũng đã theo Vũ gia ra Trường Yên rồi, không lẽ em định nhờ Phan Luân à? Hay là anh?”

“Anh nhắc em mới nhớ. Sao dạo này thầy u em đi Trường Yên nhiều thế hả anh? Nơi ấy cũng có gần gì cho cam?”

“Nghe bảo là thăm bà con thân thiết, ở lại ấy luôn. Vì ở Thăng Long còn bận chuyện kinh doanh nên Vũ đại nhân mới phải đi đi lại lại bất tiện như vậy.”

Nghe thế cô liền yên tâm, sau đó lại trở về chủ đề cũ, bàn bạc tiếp xem ai sẽ là người chăm sóc cô. Nghĩ đi nghĩ lại Đình An là người thích hợp nhất nhưng ngặt nỗi anh cũng giống Vũ đại nhân, từ lúc có chỗ định cư lâu dài thì cũng bon chen vào làm ăn buôn bán. Nếu như thầy cô là mối làm ăn quan trọng và gần như độc nhất của Bạch Thổ Phò, chuyên về gốm sứ (1) thì Đình An lại là một trong những nhân vật tầm cỡ trong việc kinh doanh sản xuất của làng lụa Vạn Bảo (2)

Cô biết Đình An đã lánh xa thế gian thì thôi nhưng nếu chen chân vào thì ít nhất cũng phải làm một nhân vật tầm cỡ mà vẫn có thể tự do, phóng túng, không phải lo nghĩ quá nhiều như mấy kẻ làm quan trong triều. Đến giờ làm đến chức quan tứ phẩm cô mới thăm thía lời anh, leo càng cao càng nhiều kẻ thù, càng dễ té đau. Mặc dù phía võ quan không có kẻ nào quá tâm cơ, hiểm độc như văn quan thì nội đối phó với một mình Đàm Toái Trọng thôi cô cũng đã thấy mệt mỏi lắm rồi.

Xét cho cùng thì gã nào có mưu trí gì, chẳng qua cũng chỉ là con rối để Công Thành (3) giật dây mà thôi.

“Thế thì anh về lo chuyện làm ăn của anh đi. Nói gì thì nói em vẫn có thể tự lo được.”

“Sao thế được... Thời thì...”

Đình An phải tay nhất mực không chịu, đoạn xoay người, hết từ cửa đi vào lại từ giường đi ra nghỉ ngơi tìm biện pháp, vì quá mải mê nên suýt nữa đụng phải một người vừa hay cũng đang bước vào.

“Đình công tử?”

...

“Anh An coi chừng!”

Xoảng!

Giúp Mạn Quân thu dọn khay cơm vừa đổ xong, Đình An hết toe toét nhìn người đối diện rồi lại gật gù vỗ vỗ vai người ta, làm như thân thiết lắm.

“Cái Phiến nhà anh coi như giao cho cậu, thời gian tới phiên Đình công tử rồi.”

Mạn Quân nghe thế cũng lễ độ đáp lại, hiếm khi thấy anh ra chiều khiêm tốn như vậy, đằng sau cũng không có người hầu hay cận vệ theo cùng nên cô cũng lấy làm không quen. Đợi Đình An thông thả đi rồi, Mạn Quân mới ngồi xuống bắt chuyện với cô, lúc đầu có hơi ngượng ngùng, sau đó cũng dần mở thành lời, nói cứ như bào chữa.

“Thật ra không phải ta muốn nhưng xét cho cùng cô bị thương cũng là lỗi của ta. Đền đáp ân nhân cũng là chuyện nên làm mà.”

Ngọc Phiến cười cười gật đầu qua loa.

Vậy là anh đã ở ty Khởi Phong gần hai tuần tròn.

Tuy cũng khá ngại ngại trong việc nhờ Mạn Quân làm cái này cái nọ nhưng cô rất biết tận hưởng sự hầu hạ của người khác. Lấy lý do chân cứng không đi lại được nên cơm ngày hai bữa của cô, thuốc của cô, khi cô khát hay khi cô buồn chán muốn đọc sách, khi muốn đổi canh vì quá mặn hay thêm cơm vì chưa đủ no đều một tay Mạn Quân đảm đương hết.

Trông anh tất bật luôn chân luôn tay trong bộ đồ thổ cẩm bình dân, tay áo vén quá cùi chỏ ngồi quạt thuốc giữa trưa nắng, cô bỗng thấy buồn cười. Đặt chén đĩa lại lên mâm, cô thoải mái vỗ vỗ bụng rồi quay ngoắc ra ngoài gọi to.

“Đình công tử, tôi ăn xong rồi. Phiên ngài dọn giúp bát đĩa hộ tôi với!”

Nghe tiếng cô í ới trong kia, Mạn Quân không buồn đáp lại, chỉ nhắm mắt thả phịch cái quạt xuống đất, bỏ dở nôi thuốc rồi đi vào.

“Khiếp! Ăn những năm bát cơm, biết thế mang hấn cả cái nôi vào cho cô luôn rồi.”

“No quá! Tôi muốn đi dạo.”

Như chẳng nghe người kia ca cẩm, Ngọc Phiến hất chân bắm lấy thành giường định đứng dậy. Vì ngồi lâu thành thử có chút tê chân nên vừa bước được một bước, cô suýt thì té đập mặt. Cũng may Mạn Quân mau lẹ nắm lấy... Tóc cô...

Một nắm tóc đứt lìa nằm gọn trong tay anh, còn người kia do thân thủ cao cường nên túm được cạnh bàn.

“Xin lỗi... Ta không cố ý đâu...”

Một tiếng hét cao chói vọt vang xa vạn dặm.

Chiều hôm ấy, chính mắt binh sĩ trong ty Khởi Phong trông thấy Giám quân của bọn họ sừng sững ngồi rung đùi trên xe bò để cho Đình công tử lá ngọc cành vàng của Đình phủ khổ sở kéo đẩy đưa cô đi ngắm cảnh xa.

Lý Mật hết sức hài lòng với khung cảnh trước mắt, còn định nhân chiều hôm ấy trời đẹp, tạm gác đao kiếm, ngồi xuống họa một bức tranh với tựa đề “Người thiếu nữ trên xe bò và con bò nhà họ Đình”. Nhưng tên Đình Mạn Quân kia cũng rất khôn, y chỉ chịu kéo cô đi ngắm cảnh vòng theo lối cửa sau ty chứ không dám mò lên cổng trước, nơi đám người hầu nhà họ Đình bị lính ty chặn đẩy ngoài kia, kẻ nào kẻ nấy la làng đòi vào giúp Đình công tử hầu hạ Giám quân.

Lý Mật thăm nghĩ đám người này cũng dai thật, đã hai tuần rồi mà vẫn không chịu bỏ đi nữa.

“Dựa vào mấy người mà muốn hầu hạ Giám quân của bọn ta? Không có cửa đâu! Công tử nhà các người mới xứng đáng.”

*

Kéo xe một hồi đã thấm mệt, Mạn Quân bực dọc thả hai tay nắm xuống đất làm Ngọc Phiến suýt nữa lăn luôn xuống dưới kia. Biết anh mệt, cô nén cười, đoạn tháo dây buộc lấy cái ống tre chứa nước mình giặt sẵn, vừa cầm vừa vung tay ngoắc ngoắc bóng lưng cao ráo trước mặt.

“Ngài uống đi. Cố kéo tôi thêm một đoạn nữa, đến gần hồ ấy, tôi có cái này muốn cho ngài xem.”

Mạn Quân ngoảnh đầu nhìn cô tỏ vẻ khó hiểu, thăm nghĩ không biết cô gái này có lại giả trò trêu mình hay không nhưng thiết nghĩ cô ấy trở nên như thế kia, sự tình rắc rối đến mức này cũng là lỗi do mình nên đành im lặng đón lấy ống nước uống cho thoả rồi ngoan ngoãn làm theo lời cô.

Ngọc Phiến rất thích được người khác chờ đi chơi, tóm lại không phải tự mình đi lại quá nhiều mà đôi lại thích được người khác cồng, ngồi ngựa hay ngồi kiệu đều được. Không phải trước đây cô chưa từng ngồi xe bò, nhưng lần này thì là đặc biệt. Không hiểu sao, cô lại cảm thấy lâng lâng và phấn khởi khi được ngồi sau cho anh kéo, cứ thấy lạ lạ thế nào.

Mặc dù không thường làm những việc chân tay nhưng anh chăm rèn luyện sức khoẻ, hai mươi tuổi đầu đã ra dáng vóc một thanh niên, tuy không quá lực lưỡng nhưng bắp tay bắp chân rắn chắc, giọng nói rành mạch và trầm ấm hơn năm năm trước rất nhiều. Bụng dạ thì vẫn tốt như xưa, có điều do sống trong nhung lụa nên còn hơi trái tính trái nết, thời gian tới trong quân ngũ hẳn sẽ khó thích nghi đây, chỉ bằng giữ anh lại thêm ít hôm.

“Định công tử định ở lại ty tôi bao lâu nữa vậy?”

“Đợi khi nào cô khoẻ hẳn đã.” Anh đưa tay áo quạt mồ hôi trên trán,捏o mắt hắt mặt về phía trước. “Đằng kia có phải hồ cô bảo không?”

“Đúng rồi.” Cô gật đầu xác nhận, lại hỏi. “Ngài nói thế thì phải ở đây thêm nửa tháng nữa ấy nhỉ?”

Mạn Quân không đáp nhưng hình như cô cảm nhận được sự đồng thuận của anh, như thế trong khoảnh khắc nào đó, anh đã khẽ gật đầu, rất khẽ thôi. Mà cũng có lẽ, là do cô tự tưởng tượng, vì quá mong mỏi anh sẽ làm thế.

Không, sao cô lại có suy nghĩ ấy nhỉ? Cô chẳng hiểu nổi mình. Cô muốn giữ anh lại ty là vì muốn anh làm quen với lối sống của binh sĩ, sau này có đóng ải ngoài biên cương sẽ không ngỡ. Vậy mà nghĩ một hồi lại thành như cô đang tìm cớ vì không muốn anh đi vậy.

“Sao cô lại khóc?”

Mạn Quân bất chợt hỏi. Cô nhưn mảy choàng tỉnh, sau đó mới lại nhớ ra chuyện đêm ấy. Đêm ấy đúng là có nhiều cái để nói thật.

“Khi ta gọi tên Bình Nhi, cô đã nhìn ta và khóc. Tại sao vậy?”

“À... Chắc là vì lên cơn sốt nên trong người khó chịu, tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa. Nói ra thì thật xấu hổ, thật ra tôi rất mất ưoát khi ở cùng với thầy Kha. Từ bé đã như vậy rồi, sau này vì thầy quá khắc khe nên tôi cũng cứng rắn lên, đã làm Đình công tử áy náy rồi... Tôi...”

Đột nhiên chiếc xe ngừng hẳn lại. Mạn Quân chán nản thả tay nắm xe xuống đất một cách cộc cằn, dùng khuôn mặt khó chịu đối diện với cô. Ngọc Phiến chợt thấy không quen. Mới này vẫn còn nói chuyện bình thường, giờ bỗng như thành một người khác vậy, nhất là ánh mắt ấy làm cô có chút dè chừng.

Xe dừng lại giữa đường, còn vài bước nữa là đã đến sát bờ hồ. Hai bên đường cỏ lau mọc cao và dày, yên ắng đến mức không một tiếng dế kêu, cũng không một tí gió. Nắng xuân rọi trên đỉnh đầu, tuy ấm áp mà lòng cô giá lạnh, dự cảm như khoảnh khắc thoải mái và bình yên mấy ngày qua khi ở bên người trước mặt sắp không còn.

Một nỗi sợ chợt ập đến, cô cũng chẳng rõ đấy là gì, chỉ hy vọng ngay lúc này đây, anh đừng dùng gương mặt ấy mà nói chuyện với cô, cô sợ mình sẽ phải nghe những điều không muốn nghe. Cô không muốn.

“Thật ra ta không muốn nói nhưng lương tâm ta không cho phép. Ta phải nói với cô. Thật ra hai tuần này ta ở lại là vì muốn xác thực.”

“Xác thực? Ngài muốn... Xác thực... Chuyện gì?”

Từ trên cao, Mạn Quân thẳng lưng nhìn xuống Ngọc Phiến, nói với giọng lạnh lùng.

“Ta không tin Bình Nhi đã chết. Ta không tin lời cô.”

Không tin lời cô?

“Ta đã lục lọi hết những nơi cần tìm nhưng không tìm thấy thứ gì của Bình Nhi cả. Nếu như cô và cô ấy cùng nhau lớn lên từ nhỏ, không lẽ một chút di vật của cô ấy cũng không giữ lại sao? Và cả việc cô khóc khi ta nhắc đến Bình Nhi, có phải cô đã...”

Ngọc Phiến như hoá đá tức thì. Cô thốt không nên lời. Dù biết anh và cô vốn chẳng là gì với cô, ngay cả tình bạn cũng không có nhưng mà sau khi nghe được mấy lời này, cảm giác như bị phản bội vậy, rất chua chát và đắng lòng.

“Vậy ra... Ngài nghi ngờ tôi là người đã giết cô ấy à?”

Cô ngoắc mắt lên nhìn anh, khoé mắt hồng lựng, nói như vừa uống phải giấm vậy. Thấy anh không đáp, chỉ nhìn cô trong im lặng, như một cách gán tội mà cô không cách nào chối đẩy. Trời không gió mà như thể có gió đầu đây, làm cay mắt cô.

Sau vài khắc chìm trong tĩnh lặng, cô đành bắt lực nhếch môi cười và khinh khinh nói với anh.

“Đi thôi. Kéo tôi đến bờ hồ, tôi dẫn ngài đi gặp người ngài muốn tìm, Lục Bình Nhi.”

(1) Gốm Bát Tràng

(2) Sau vì kị húy nhà Nguyễn nên đổi tên là làng lụa Vĩnh Phúc và là làng lụa Hà Đông ngày nay.

(3) Dục Thánh Vương: chủ của Đông cung Thái tử Lý Đức Chính – Đình Mạn Quân.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Săn Thuỷ Quái

Nửa đêm tỉnh dậy, Ngọc Phiến giật bản mình khi trông thấy anh chống cằm tựa lên bệ cửa sổ, nếu không để ý còn tưởng là ma nữ tóc dài cổ tình đến quấy phá người đang bệnh tật như cô chứ. Khẽ liếm đôi môi khô khốc, cô trở mặt hỏi nhưng vẫn cố không tỏ ra quá ngạc nhiên.

“Đình công tử, là ngài đây à?”

“Chứ không lẽ là ma?” Mạn Quân đáp với giọng ngái ngủ, vừa nói vừa ngáp. “Vừa nãy cô vừa mơ vừa khóc lóc nên ta phải chạy vào vỗ, hại ta phải mắc vồng ngủ ngoài này canh chừng cô đây này.”

“Thế ư?” Hai má Ngọc Phiến đỏ lựng.

Chỉ nhớ lúc chiều bỗng thấy trong người lạnh dừ dờ rồi mê man lúc nào không hay. Có lẽ là do chưa thích ứng kịp với lượng nguyên khí dồi dào Mộc Kha truyền sang nên mới bị như vậy. Quả thật ngất đi thì không nhớ gì nữa cả, cũng hiếm khi...

Mới nghĩ ngợi một lát mà Mạn Quân đã đứng trước mặt lúc nào không hay. Bóng đêm đặc quánh, trong phòng giờ chỉ thấp có hai ngọn nến. Ánh sáng yếu ớt nên cô chỉ trông thấy vài đường nét góc cạnh trên gương mặt anh. Chợt anh quỳ một chân xuống, đặt vào tay cô bát nước.

Tay của anh cũng mát như bát nước ấy vậy.

“Uống đi, môi khô khốc rồi kia. Mà... Cô xoa tóc thế này, nhìn lại hiền đi trông thấy ấy nhỉ, khuôn mặt cũng nhỏ nữa, khá là xin...”

Nói đến đây thì Mạn Quân thôi không nói nữa nhưng Ngọc Phiến cũng tự hiểu ra được là anh định khen cô xinh nhưng vì một lẽ nào đó lại không dám nói.

“Thôi ta ra ngoài trước. Khi nào cần gì thì cứ gọi ta.” Mạn Quân khề ho một cái rồi đứng phắt dậy.

“Thế ngài về phòng nghỉ ngơi đi. Chân tôi hơi đau nhưng đi chậm thì vẫn được.”

Mạn Quân gật gù không đáp, trước khi ra ngoài còn giúp cô thay nệm khác vào để rồi mới yên tâm khép cửa. Từ nãy đến giờ vì mãi theo dõi động tác của anh nên bát nước vẫn còn chưa uống, cô cũng không ngờ bản thân lại chăm chú đến vậy, chắc là vì cô thấy lạ. Lần đầu tiên được Đình công tử hầu hạ đến tận răng, có chút buồn cười mà cũng rất quý thái độ ân cần ấy vì có mấy khi anh và cô đụng mặt nhau mà lại không xảy ra cãi vã hay nói xách mé nhau đâu.

Hắn anh nghĩ đều do lỗi của mình nên mới chuyên tâm bù đắp như vậy.

Sáng sớm tập tễnh bước ra mở cửa, Ngọc Phiến vô cùng bất ngờ khi thấy Mạn Quân mắc vồng nằm ngủ trước thềm phòng cô. Thấy tấm chăn anh đắp rơi dưới đất nên cô tiện tay giúp anh kéo lại, vì hầy mặt trời còn chưa mọc nên định để anh ngủ thêm chút nữa nhưng ngờ đâu anh lại tỉnh giấc khi cô đang giúp anh chỉnh lại chăn.

Hai người nhìn nhau trân trân. mặt đối mặt gần sát. Ngọc Phiến hoảng hồn bước lùi lại nhưng quên mất cái chân đau, thành thử suýt té ngã ra, cũng may nhờ có anh kịp nắm tay cô vịn lại.

Mạn Quân thở hắt một hơi rồi lườm cô như kiểu hết thuốc chữa, sau đó tự động đứng dậy thu gom vồng mền đem về phòng mình.

Thấy vậy, Ngọc Phiến liền nói với theo.

“Đình công tử, ngài đừng lo cho tôi. Ngài về phủ của mình đi, Đình đại nhân biết chuyện sẽ không vui đâu.”

Cô vừa dứt lời, người kia đã xoay phắt lại, tóc xoa ngang lưng hơi rồi tiến lại chỗ cô, nhíu mày búng trán cô một cái, đoạn nói như mắng trẻ con.

“Cô bị thương là do ta. Ta không lo cho cô thì ai lo?”

Ta không lo cho cô thì ai lo...

Thế mà giờ lại thành ra thế này đây.

Đứng trước nắm mộ xanh trên dựng bia đá khắc vài dòng đơn giản, tim cô không thôi thất lại. Mạn Quân quỳ phục xuống đất như người mất hồn, gục đầu vào bia như thể muốn tựa vào vai người có tên trên bia đá lạnh lẽo ấy: Lục Bình Nhi.

Ngọc Phiến chẳng biết phải nói gì khi ấy, đành ngược mắt nhìn qua bên kia bờ hồ, vừa hay trời cũng tắt nắng làm khung cảnh càng trở nên âm đạm.

Hoá ra anh thật lòng yêu người con gái này. Không phải thứ tình yêu sớm nở tối tàn như phù dung, bọp chộp thuở mới lớn mà ấy là tấm chân tình thật sự của thiếu niên dành cho cô gái có đôi mắt trong veo như thu thủy ấy.

Ghen tị thật đấy.

Ngọc Phiến không nén được tiếng thở dài, đoạn lấy từ trong túi áo một chiếc trâm được quán kỹ lưỡng trong chiếc khăn màu hồng phấn mà Đình An đã đưa cho, do dự nhìn chằm chằm vào nó, ước giá như Đình An đừng kể cho cô nghe nguồn gốc của chiếc trâm này thì hay quá.

Ấy là lần đầu tiên cô trông thấy thiên tử rơi nước mắt, ngẫm tự hỏi liệu hôm ấy trời có mưa chăng?

Hoàng hôn lặng lẽ phủ lên tán cây khắp ty một mây vàng uơm đầy sầu não. Các binh sĩ bắt đầu dọn dẹp bãi tập đặng tập trung dùng bữa cuối ở nhà bếp, chợt thấy cô chậm rãi chống gậy gỗ tiến lại, mà nói chính xác thì ấy là một khúc củi dài thì đúng hơn.

Lý Mật vừa cởi áo lau mồ hôi trên mình, phát hiện ra cô thì liền xấu hổ, vội lấy áo che người lại khiến ai nấy trông thấy cũng đều cười vang.

Khô! Năm năm ở chung mà y cứ ngại người như vậy, Giám quân thì cũng như chị em trong nhà thôi mà.

“Ồ sao Giám quân lại đi bộ thế ạ? Tên họ Đình... À nhầm Đình công tử đâu sao không thấy chờ Giám quân về? Không lẽ... Hắn bỏ Giám quân giữa đường ư?”

“Cái gì?” Một người lập tức kêu lên.

Lại thêm một người khác hùng hổ, “Tên này chán sống lắm rồi!”

“Giám quân! Để chúng tôi xử lý hắn cho!”

Mấy người bắt đầu nhón nháo hết cả lên. Ngọc Phiến đang không vui thấy thế cũng dờ khóc dờ cười, lập tức bảo mọi người trấn tĩnh lại, nói mình muốn tập đi bộ cho quen nên trở về trước. Người của ty Khôi Phong thật thà và dễ tin cô lắm nên cô giải thích một câu là ai nấy cũng đều tin ngay, duy chỉ trừ có Mật là còn dăm chiêu ra mặt.

“Thôi được rồi. Máy ngày không có ta, Ba Tu giáo huấn lại. Mọi người đã biết lỗi sai của mình nằm ở đâu rồi chứ? Có dám phạm lỗi nữa hay không?”

“Dạ thưa chúng tôi không dám nữa đâu Giám quân. Giám quân ngài đừng giận nữa.”

Ngọc Phiến nghe thế liền bật cười đáp.

“Ta nào có giận mọi người. Ta giận là giận bản thân mình đã không chỉ dạy tận tâm mọi lẽ nghĩa cho mọi người. Nhân đây ta đã khoẻ hơn, công việc cũng thừa dãn, định là sau khi bắt được thủy quái sẽ mở một lớp dạy chữ. Lần này tất cả đều phải tham gia đầy đủ, không được lười biếng nữa đâu đấy.”

Nghe đến học văn thơ, mọi người có chút chán nản. Không phải bọn họ không muốn học mà vì mấy năm trước Ngọc Phiến cũng mở lớp dạy chữ thế này nhưng vì dạy mãi chẳng ai hiểu gì, cô lại có phần hơi nghiêm khắc quá nên đâm ra ai cũng nản. Gì chứ với mấy võ binh như bọn họ, phạt bọn họ gánh nước, bõ củi, làm mấy việc chân tay thì được chứ phạt bọn họ chép phạt mấy trăm tờ á, với họ cầm bút còn khó hơn là cầm đao.

Mà cũng nhờ vậy lần trước sau khi Ngọc Phiến đóng cửa không gặp mặt anh em trong ty, ngoại trừ những người không biết chữ, những người biết đều phải chép phạt cả cuốn Tử thư đến bốn lần, trong đó còn có cả Lý Mật đây.

Thế nên ấy là lần đầu tiên trong đời họ cảm thấy thật may mắn khi không biết chữ.

Ngọc Phiến trông mọi người mặt nhăn mày nhíu đến là buồn cười nên tâm tình cũng theo đó mà vui theo, rồi trước khi bước đi không kiềm được cái quay đầu, chẳng thấy bóng người đâu bên ôm một mối bi sầu thớ dài.

*

Sáng sớm tinh cờ ngang sang dãy nhà kho, Ngọc Phiến chợt nghe thấy tiếng của Ba Tu, lại còn có tiếng đáp lại lần lượt của mấy người khác. Tò mò, cô bèn nép mình bên cột âm thầm xem xem bên ấy đang nói chuyện gì, chợt nghe.

“Tầm khoảng năm mươi, nói chuyện thường không hở răng, kín đáo đến mức như thể không mở miệng, là người kẻ cận đức vua, tuyệt đối không được đụng đến người này. Người ấy là ai? Chức quan gì? Phẩm hàm như thế nào?”

“Anh Tu! Em biết! Người đó là...”

“Người lần trước mang theo chiếu chỉ đến đây, Công công đại nhân Lê Trung Hiếu, phẩm hàm nhất phẩm.”

“Phiến?” Ba Tu bất ngờ quay phắt về phía cát ra tiếng nói, liền thấy cô đang tựa cột khoanh hai tay, nở một nụ cười tươi như hoa nhìn về phía này.

Không để Ba Tu kịp thốt lên câu nào, cô tức thì bước từng bước vững chãi tiến lại rồi nói như ra lệnh.

“Anh Tu, chúng ta đi săn thúy quái thôi.”

Nghe lời Ngọc Phiến, Ba Tu chọn thêm mười người nữa đi theo, để Lý Mật ở lại thay cô quản ty. Ngọc Phiến từ tốn chống gậy ra xe bò ngồi chờ trước. Trên xe chất đủ thứ đồ, từ lưới đến mồi nhử, rồi cần câu hay thậm chí cả ghế đẩy cả xe thành thử chỉ đủ chỗ cho cô đặt mông còn hai chân phải buông thõng xuống.

Trong lúc chờ đợi Ba Tu giao việc lại cho Lý Mật, bấy giờ Ngọc Phiến mới để ý ở một góc sân có một cậu trai trẻ đang quỳ gối, thần sắc ủ rũ cúi mặt xuống đất. Cả người lão đảo như thể xem chừng đã quỳ ở đây lâu lắm rồi. Thấy mọi người chẳng buồn để tâm đến cậu ta mà cứ sinh hoạt như thường ngày, Ngọc Phiến thấy lạ nên chống gậy đi đến.

Cô đứng ngược sáng.

Khi phát hiện có bóng của ai đó đang trườn lên người mình, người thiếu niên mới chậm rãi ngẩng gương mặt đầy nét mệt mỏi lên. Thấy cô, đôi mắt cậu ta liền mở to, miệng không ngừng lắp bắp vì quá sức ngạc nhiên.

“Giám... Giám... Quâ...n...”

“Giám quân!”

Cùng lúc có tiếng Lý Mật vọng đến. Ngọc Phiến chẳng buồn ngoảnh mặt lại, vẫn chăm chăm nhìn thiếu niên chân dài tay dài ốm yếu đang quỳ dưới trời nắng, mồ hôi ướt đầm ngực và lưng áo, hỏi.

“Cậu tên gì?”

Lúc này Lý Mật vừa hay chạy đến nơi. Nghe thấy cô hỏi mà hỏi lâu người kia vẫn không đáp, Mật quát.

“Thằng ranh! Giám quân đang hỏi ngươi đấy! Còn không mau trả lời? Có tin ta xẻo mồm không?”

Vốn đã sẵn hiềm khích từ trước nên Lý Mật không ngại dùng từ ngữ nặng nề với cậu. Rồi như chợt tỉnh trong cơn say nắng, cậu ta vội lúng túng thưa với cô.

“Dạ bẩm... Dạ con... Con tên là Thiết Độ, Nguyễn Thiết Độ ạ!”

Ngọc Phiến vừa nghĩ vừa gật gù, sau đó lại hỏi.

“Thế có tội gì mà phải quỳ đây?”

Thiếu niên nghe vậy thì áp ứng mãi không nói. Hết kiên nhẫn, Lý Mật liền phanh phui đem chuyện nói lại với Ngọc Phiến.

“Nó không chịu nói thì để tôi nói cho Giám quân! Thằng ôn này chính là gián điệp của Đàm Toái Trạng đấy! Nó canh me ty mình xảy ra chuyện là mách lại với chủ nó. Tổ sư nhà nó... Chuyện của Đình công tử lần trước cũng là do nó báo đấy! Chúng ta nuôi ong tay áo rồi!”

Ngọc Phiến biết được ngọn ngành sự tình, trái với thái độ hùng hổ của Lý Mật, cô chỉ ô lên một tiếng rồi chống gậy quay lưng đi. Lý Mật phát tay áo nhìn người dưới đất với thái độ khinh bỉ, sau đó sải bước đi theo cô. Nhưng mới đi chưa được ba bước, người kia liền túm lấy chân cô, cả người run rẩy, khóc lóc nói.

“Giám quân! Nhà tôi có người đang bệnh rất nặng! Tôi biết tội rồi! Xin Giám quân tha cho tôi lần này đi!”

“Lý Mật!”

“Dạ!”

“Cho hấn ít tiền đi.” Cô lạnh lùng cất tiếng, cũng chẳng thèm nhìn lấy người đang níu mình một cái mà cứ thế đứng im như tượng tạc.

Lý Mật gật đầu nhận lệnh sau đó móc từ trong túi áo một túi tiền ném xuống trước mặt người nọ.

“Chúng ta đi.”

“Giám quân!” Người nọ lại khóc lóc cầu xin, đoạn ôm chặt lấy chân cô quyết không buông. “Đề tôi ở lại ty đi mà! Giám quân! Giám quân!”

“Lý Mật.” Cô ngoác mắt ra hiệu cho Mật.

Mật gật đầu một cái sau đó lại ném xuống đất thêm một túi tiền nữa. Lúc này Ngọc Phiến mới liếc mắt, từ trên cao nhìn xuống cái người đang giàn giụa trong nước mắt kia.

“Đã đủ rồi chứ?”

Chứng kiến thái độ hờ hững, gương mặt lạnh tanh cùng ánh mắt sáng quắp rợn người của cô, ngay cả Lý Mật dù không phải người chịu tội liên quan cũng phải nổi da gà, đoạn Mật nghe cô nói tiếp một câu nữa.

“Cả đời này cái gì ta cũng có thể bao dung nhưng tuyệt đối ghét nhất là bị phản bội. Từ bây giờ ngươi không còn là người của ty Khôi Phong nữa. Cầm lấy tiền và hãy đi đi.”

“Giám quân!” Người nọ ngược mắt nhìn cô rồi bật khóc như một đứa trẻ. “Em gái tôi đang bệnh nặng lắm. Nếu tôi không làm lính nữa, không có tiền, em tôi sẽ chết mất! Giám quân, tôi chỉ còn có đứa em này là người thân thôi... Tôi xin Giám quân mà! Tôi cầu xin ngài!”

Người nọ toan nói rồi đập đầu liên tiếp xuống đất đá. Lý Mật nhìn cậu ta đập đầu này giờ cũng đã mấy chục cái mà phía Ngọc Phiến lại chẳng thấy động tĩnh gì. Sợ y chết, sốt ruột, Mật đành phải cất lời.

“Giám quân... Chúng ta nên làm thế nào đây?”

Như chỉ chờ câu hỏi của Lý Mật, Ngọc Phiến bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi chậm chậm nắm gậy ngồi quỳ xuống, đưa tay luồn xuống dưới, chần cái trán nướm máu của người nọ lại.

“Ngươi có em gái. Ta cũng từng có anh trai.” Cô nhẹ giọng nói, ánh mắt cũng trở nên hiền hoà hơn. “Ta hiểu nỗi khổ làm anh là như thế nào.”

Ngưng một lát, cô nắm hai vai người đối diện, trầm giọng.

“Thôi, đứng dậy đi. Tạm thời ta sẽ không đuổi ngươi.” Đoạn cô quay sang Lý Mật. “Vào thành tìm thầy thuốc giỏi nhất mời ông ấy đến trị bệnh cho em gái cậu ta. Trị dứt bệnh, mọi chi phí đều do ta trả.”

“Giám quân, tôi nào dám chịu ơn lớn lao của ngài như thế?”

“Đừng tưởng bờ, ta chỉ cho mượn thôi. Ngươi phải ở đây làm công gặt nợ đây.”

Mặc dù không mấy hài lòng khi thấy thiếu niên nọ được giữ lại, Lý Mật cũng phải nhắm mắt làm ngơ coi như qua chuyện. Thiết nghĩ hân thương em gái nhưng công ra công, tội ra tội, Giám quân cũng quá mềm lòng rồi, Mật mà là Giám quân thì sẽ cho thêm ít tiền rồi cho người lôi cô đi ngay.

Khi biết Thiết Độ được giữ lại ty, vì biết người ra chỉ thị là Ngọc Phiến nên ai cũng đều tỏ thái độ bằng mặt không bằng lòng, vẫn như lúc phát hiện ra sự thật đều tẩy chay y, duy có Ba Tu là chịu chăm sóc cho y.

“Sao rồi anh?”

Đội Ba Tu ra ngoài khép cửa, Ngọc Phiến liền hỏi.

“Ồn cả. Do quá kiệt sức thôi. Quỳ gối từ trưa hôm qua đến giờ mà. Có điều nói gì thì nói, anh ủng hộ việc em giữ cậu ta lại. Tạm thời chưa bàn đến nhân cách nhưng cậu ta thật sự là một người có tài. Chính cậu ta và Lý Mật là người đưa sáng kiến giúp nỗ lực của chúng ta hoàn thiện. Lý Mật và cậu ấy từng rất thân với nhau, nay phát hiện ra chuyện như vậy, bảo sao Mật không giận cho được.”

“Ra vậy. Mà nỗ lực đã hoàn thành rồi sao anh?”

“Ừ. Hôm em và Đình công tử bị lạc ấy. Vì chưa đem ra thử nên không dám đem theo.”

“Sao lại không dám? Nỗ ấy làm dễ sản thủy quái cơ mà. Anh cứ lấy ra chất lên xe, chúng ta ra ấy thử luôn. À, thế thì anh ở lại ty quản mọi người đi, nói Mật và cái cậu Thiết Độ kia theo em.”

“Đường đột thế!” Ba Tu bỗng thấy chóng mặt vì quyết định thay đổi đột ngột của Ngọc Phiến. “Nhưng Độ còn chưa lấy lại sức.”

“Thế thì mai đi vậy.”

*

“Mọi người nhanh lên nhé! Chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Tiếng của binh sĩ dẫn đường vang lên văng vẳng. Ngọc Phiến thần thò nhìn người ngồi trước ngựa, chợt chẳng biết nên mở lời như thế nào cho tự nhiên

nữa.

Đến bờ sông Mật Đà, Mạn Quân nhảy xuống ngựa trước sau đó chia tay cho cô nắm rồi nhẹ nhàng đỡ hông cô đặt xuống. Xong, anh lấy gậy đặt trên xe đui vào tay cô, lấy ghế tựa mang theo để cách bờ sông một quãng rồi nhìn thẳng vào mắt cô nói.

“Cô ngồi nghỉ đi. Để tôi đi giúp mọi người.”

“Rốt cuộc ngài đang muốn làm gì?”

Như không để Mạn Quân đi, Ngọc Phiến liền cất tiếng hỏi, sâu trong tâm can muốn nhận được câu trả lời thật lòng từ phía đối phương. Cô biết thứ cảm xúc đang tồn tại bên trong mình là thứ cảm xúc gì. Tính ra tuổi đời của cô đâu còn nhỏ nữa, so với người thường thì hẳn đã là kẻ sớm yên giấc ngàn thu từ lâu nên cô biết, những rung động kì lạ mà thầm kín trong trái tim này chính là một phần tất yếu của tuổi trẻ sót lại, sau cái vỏ bọc thiếu nữ này.

Vậy mà cô cứ ngỡ Nhất Tháp khi ấy với cô đã là tình đầu và cũng sẽ mãi là tình cuối từ lâu rồi cơ.

Nào ngờ ngọt ngào chưa quá năm năm, cô đã sớm sinh lòng với một người phạm nhỏ tuổi khác. Nhưng cô không tìm cách ngăn cản trái tim đang hồi xuân này, bởi cô biết nó sẽ chóng qua thôi, như một chú bướm phiêu lãng vườn hồng cũng có lúc ngủ quên trên một đoá hoa mới chớm nở đó.

Người rồi sẽ nằm xuống, riêng cô vẫn mãi mãi tồn tại cùng thời gian.

“Kì vật tôi đã trả. Điều tôi biết cũng đã nói hết cho ngài, chẳng còn gì giấu giếm cả. Nếu ngài không tin tôi cũng không còn cách nào khác. Hiện tại như ngài cũng thấy tôi đã khoẻ, không cần phiền ngài chăm sóc nữa. Món nợ của ngài với tôi đã trả xong. Đình công tử xin hãy về đi.”

Nói rồi, cô sai một binh lính trong đoàn cưỡi ngựa hộ tống Mạn Quân trở về. Tức thì, một binh sĩ của ty Khôi Phong dẫn ngựa tiến tới, lúc tò mò ý mời Mạn Quân lên ngựa, anh liền giờ tay chặn người nọ lại, mắt vẫn chăm chăm nhìn xuống Ngọc Phiến đang tựa lưng trên ghế.

“Không cần người hộ tống, ta tự về.”

Nói rồi, anh lập tức phóng lên ngựa. Trước khi đi, anh lại nhìn về phía cô, mặt tỏ vẻ áy náy, có chút khó xử nói.

“Chuyện hôm qua... Ta xin lỗi. Ta không nên nói với cô những lời như thế.”

Chờ đợi hồi lâu, thấy Ngọc Phiến vẫn đứng đung không đáp, Mạn Quân đành im lặng thúc ngựa trở về. Đứng quan sát từ xa, nom tình hình đôi bên có chút căng thẳng nhưng Lý Mật lại không dám hỏi. Hôn sự giữa hai nhà Vũ gia và Đình phủ giờ có ai quan tâm là không biết đâu. Vũ đại nhân chỉ có hai đứa con gái, một là Giám quân, hai là vị tiểu thư kiều ngạo tên Như Y kia. Xét thấy Đình Mạn Quân cứ một mực đeo Giám quân của bọn họ như sam, thế thì đã rõ mười mười rồi còn gì. Vậy mà uống công mấy ngày trước mọi người trong ty còn có chút ủng hộ quyết tâm theo đuổi Giám quân của Đình Mạn Quân. Thế mà thoảng cái hai cái người này đã trở mặt. Chuyện như này, chốc nữa về Mật phải kể lại cho anh em trong ty nghe mới được.

“Mật, Thiết Độ đâu?”

Ngọc Phiến bỗng ngoác tay Mật lại hỏi. Lập tức lấy lại tinh thần, Mật liền chỉ tay ra phía bờ sông, nơi Độ và mấy người nữa đang chú tâm đóng cọc để thử nghiệm loại cần câu kim loại mới nhất của bọn họ. Vì thủy quái này vừa to vừa hung tợn nên nếu chỉ sử dụng lưới hay vũ khí bình thường như mấy lần trước thì việc cô bị giáng hai bậc và bị tước quyền khỏi ty Khôi Phong chỉ là chuyện một sớm một chiều.

Giáng chức cô không sợ, chỉ sợ Giám quân mới và binh sĩ trong ty lại có bất hoà thì khổ. Dù sao ty Khôi Phong của cô sớm đã không được xem ngang hàng với những ty khác, vì bọn họ không có chống lưng công khai và vì hầu hết binh sĩ trong ty đều bị mang cái danh là lính thất trận từ năm năm trước.

Nói chính xác hơn, từ sau khi trúng độc trong rừng, mặc dù đã ra sức chữa chữa nhưng Ngọc Phiến không thể triệt tận gốc nguyên căn, thành thử nếu không chăm chỉ luyện tập thường xuyên, bọn họ rất dễ đau bệnh. Với triều đình, những binh sĩ như thế không xứng đứng vào hàng ngũ tinh nhuệ của triều đình, càng không xứng được phong cho một ty riêng biệt như ty Khôi Phong hiện giờ.

Đôi khi Ngọc Phiến ước chi mình là nam nhi, để cô có tiếng nói hơn trong việc dành lại công bằng cho những người đã dốc hết lòng vì dân vì nước như bọn họ.

Đến bao giờ cô mới có đủ bằng chứng để lật mặt Đàm Toái Trọng đây trong khi hẳn có thể lực hùng hậu của Dực Thánh Vương chống đỡ?

“Dạ Giám quân cho gọi Độ ạ...”

Ngọc Phiến đưa mắt nhìn thiếu niên ốm yếu có phần rụt rè trước mặt, ánh mắt dần trở nên ôn nhu hơn nhưng không giấu được chút ả ý lơ mơ tựa một sớm sương mai hết trong cái nhìn thường thấy của Mộc Kha. Bằng một giọng rành mạch, cô cất tiếng.

“Em gái cậu thế nào rồi?”

“Dạ nhờ ơn của Giám quân. Sáng nay Độ về thăm, được thầy thuốc chăm sóc chu đáo nên bệnh tình con bé có chút khởi sắc rồi ạ!”

“Thế thì tốt.”

Ngọc Phiến gật gù, đoạn nhìn Độ với đôi mắt sắc lẹm như đại bàng.

“Thiệt Độ, cậu nghe cho kỹ. Ta không đuổi cậu không có nghĩa là tha thứ cho cậu hay thương xót cho tình cảnh của anh em nhà cậu, mà là, ta đang lợi dụng cậu, cũng như cậu đã từng lợi dụng ta để kiếm tiền từ người kia. Xác định cho rõ, mối quan hệ của chúng ta hiện giờ chính là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Ta chữa trị cho em gái cậu, đồng nghĩa với việc cậu phải tận lực cống hiến sức mình cho ta, cống hiến không công và cống hiến đến chết. Ngoài tiền thuốc men, hằng tháng cậu sẽ không được nhận thêm bất cứ xu nào cho dù cậu phải làm việc vất vả hơn những người khác.”

Đoạn, cô chống gậy đứng dậy, mặt đối mặt với người đang hơi hoang mang đối diện, không nhân nhượng tiếp lời.

“Nguyễn Thiệt Độ, bây giờ ta nói cậu nghe những điều này không có nghĩa là để cậu lựa chọn. Vì em gái cậu đang nằm trong tay ta. Muốn con bé an toàn, cậu không có quyền lựa chọn. Cậu hiểu không?”

Nói rồi, Ngọc Phiến rút từ trong túi áo một mảnh giấy cam kết và một con dấu đỏ, nhẹ nhàng đặt nó xuống ghế.

Thiệt Độ trân trân nhìn Ngọc Phiến rồi lại nhìn vào tờ giấy cùng con dấu đỏ thẫm như máu. Dường như có cái gì đó vừa vỡ ra bên trong cậu, thay vì sự nể trọng từng dành cho cô giờ đây là sự thất vọng đến tột cùng. Nhưng cho dù vậy, cậu vẫn cúi đầu quỳ xuống ấn ngón cái vào chiếc hộp vuông đặt cạnh mảnh giấy đầy những con chữ cậu không hiểu và lưu dấu vết tròn đỏ như son ấy vào khoảng trắng cuối dòng.

Cậu biết kể từ giây phút ấy, cậu đã chính thức trở thành nô lệ của cô dưới danh nghĩa binh sĩ của ty Khôi Phong. Nhưng vì để cứu lấy em gái, cho dù làm trâu làm ngựa hay trở thành thứ cặn bã gì cậu cũng cam lòng.

Ngọc Phiến hài lòng lấy lại bản cam kết đã có dấu mộc nhét lại vào túi áo. Hướng mắt về phía mặt sông bị khuấy động từng con dừ dội, cô bình thản thốt ra một câu ngắn gọn.

“Đến rồi.”

Từ dưới lòng sông có thể cảm nhận rõ có gì đó rất to đang bơi lượn vòng khiến cho mặt nước mới yên bình vài khắc trước đây trở nên dữ tợn, tuy vậy ai cũng cố hết sức để giữ bình tĩnh, chuẩn bị sẵn sàng đương đầu với con thủy quái cứng đầu này.

Trên bờ sông cắm ba cái kiềng ba chân bằng gỗ dày và nặng cao khoảng một thước hơn để làm giá đỡ cho một vật bằng kim loại dài có dây xích bọc bên trong một cái cần gỗ, cấu trúc cái cần này cũng tương tự như chốt gài của nỏ thông thường vậy. Vì để bắt được thủy quái, Ngọc Phiến buộc phải thiết kế một cái nỏ to hơn và sức công phá cũng phải vượt trội hơn lao tiễn. Thế nên sau một thời gian cùng vài binh sĩ được tuyển chọn đặc biệt dựa trên độ am hiểu về vũ khí, Ngọc Phiến đã cho ra được bản vẽ hoàn thiện. Vũ khí chủ chốt của nỏ tương tự như mũi tên nhưng được đúc bằng thép cứng, thân tên chỉ dài khoảng hai gang tay, mũi tên làm bằng bạc lấy từ chỗ Mộc Kha có tác dụng sát thương mạnh với yêu quái, cho dù là thủy quái to đến nhường nào thì khi bị bắn trúng tim cũng chỉ còn là bộ xương cá mà thôi.

Ngọc Phiến thiết kế thêm xích sắt dài gắn ở cuối tên, quấn vào tay quay để khi bắn trúng có thể dễ dàng kéo nó lên mà không tốn quá nhiều sức lực. Có điều lần trước cô đã cho thử qua với vật có trọng lượng tương tự con thủy quái này nhưng vì sức nặng của nó cùng cấu trúc thẳng của tên nên không thể kéo vật ấy về. Cô từng nghĩ đến việc thay đầu tên nhọn bằng móc câu bốn lưỡi nhưng làm vậy khiến nó bị giảm tốc độ và khó găm sâu mục tiêu hơn. Đang không biết làm thế nào thì Lý Mật lại nảy ra sáng kiến kết hợp móc câu bốn lưỡi và mũi tên thẳng bằng cách giấu bốn lưỡi câu ép thẳng vào trong thân tên, đầu tên sẽ được thiết kế đặc biệt để khi bắn trúng mục tiêu, lưỡi câu sẽ tự động bật ra và móc vào đó.

Nhưng đây mới chỉ là ý tưởng trong đầu thôi vì để làm ra thứ vũ khí phức tạp như vậy thì phải mất rất nhiều thời gian, bên cạnh đó còn phải cần nhiều thợ đúc vũ khí có tay nghề giỏi làm việc ngày đêm thì may ra mới làm xong nó kịp thời hạn.

Nghĩ rồi cũng chẳng thêm suy tính nhiều nữa, Ngọc Phiến liền bắt tay thực hiện ý tưởng ấy ra bản vẽ, về hình dáng cũng như cách thức làm mũi tên hoạt động sao cho ăn khớp nhất. Trong khoảng thời gian ấy, cô tìm cách liên hệ với nhiều lò rèn nổi tiếng ở Thăng Long, vì đang thời điểm trong Tết nên các lò cũng ít mở cửa mà những chỗ mở cửa lại bảo trong thời gian ngắn không thể làm ra loại tên phức tạp như vậy. Hỏi thăm nhiều nơi, cuối cùng cô được cho biết nếu tìm đến lò rèn ở khu vực thành Nam Trường Yên, nơi chuyên hàn đúc vũ khí cho binh sĩ thành thì may ra mới có khả năng.

Vậy mà chưa chi, vì cứu Mạn Quân nên cô phải dưỡng thương một thời gian dài, kế hoạch đi Trường Yên bị hoãn lại. Tưởng lần này chắc phải mất dăm bảy ngày nhờ Thủy Tinh bắt giúp yêu quái thì đúng một phát lại nghe tin nó đã hoàn thành xong, chưa kể còn có vài chỗ được làm còn tốt hơn phác họa ban đầu của cô nhiều.

“Giám quân, chúng ta nên bắt đầu được chưa ạ?”

“Triển đi. Đến khúc cua trước mặt đã giăng lưới sẵn rồi, tuy không quá sâu so với mặt nước nhưng trên mặt sông rải sẵn mồi nhử, chắc chắn nó không bỏ qua mồi thơm mà bơi xuống đây đâu.”

Nói rồi, cô hạ lệnh cho Thiệt Độ giữ nó chính ở giữa, hai người còn lại giữ nó phụ rồi sai hai lính khác vác xác một con lợn thật to đặt trên mấy bản đá loại nhỏ, đoạn cô dậm chân chấp tay sau lưng, ngẩng mặt quan sát tỉ mỉ những chuyển động của dòng nước. Đợi thời cơ chín muồi, cô lập tức hô lớn.

“Mấy bản! Chuẩn bị! Khai!”

Tiếng hô vừa dứt, xác con lợn tức khắc bay vút ra khoảng không trên mặt sông. Nhanh như cắt, một con đại ngư dài khoảng mười thước, miệng rộng răng nhọn, hai mắt to đen đục ngầu từ dưới nước tung mình lên đón lấy con lợn. Nước bắn tung toé như lũ tràn bờ nhưng vì cô cho binh sĩ dụng nỏ cách sông khá xa nên không bị văng trúng.

“Khai nỏ!”

Ba mũi tên thép theo lệnh tức thì bắn đi, chớp mắt đã xuyên thẳng qua mình con thủy quái. Con vật rơi ùm xuống nước. Dù trước đó đã đào móng chôn kiềng khá sâu nhưng vì con thủy quái quá nặng nên suất nữa thì chân kiềng bị lòi khỏi mặt đất.

“Những người khác nhanh vào giữ kiềng!” Ngọc Phiến quát đoạn ngược nhìn Lý Mật lúc này đang cùng những người khác chờ sẵn trên vách núi. “Mật! Bắn đi!”

Dứt lời, công nhon từ trên cao tới tấp bắn xuống, đâm mình con thủy quái lũng thành nhiều lỗ. Nó giận dữ vùng vẫy, máu không ngừng trào ra nhuộm đỏ nước sông Mật Đà. Nó cố sức bơi, rồi lại lao vào lưới sắt cô mắc sẵn.

“Còn đợi gì nữa? Kéo lưới đi!”

Nghe tiếng cô hô, hai bên sĩ đứng hai bên sông mau chóng đánh ngựa. Hơn hai chục con kỵ mã to khỏe hai bên bờ tức tốc cong vó chạy ngược dòng nước, kéo theo con thủy quái đang yếu ớt trôi ngược theo. Sau đó, Ngọc Phiến liền ra lệnh cho binh sĩ trên bờ kéo dây xích lôi con vật vào bờ. Cả chục binh sĩ xúm lại dốc toàn lực đẩy bánh lăn trên kiềng quay như xay thóc. Lưới câu bạc móc chặt vào thân con vật khiến nó không tài nào thoát ra được, càng vùng vẫy càng đau đớn, cuối cùng đành chấp nhận để người khác bắt lên bờ.

“Làm thế nào đây Giám quân?”

Ngọc Phiến nheo mắt nhìn con thủy quái to tướng nằm ngập trong máu trước mặt, bỗng đứng lại do dự. Rõ ràng định khi bắt được sẽ giết chết rồi mời quan phủ đến xác nhận đăng báo cáo lên Hoàng thượng nhưng khoảnh khắc này đây cô thật sự không nỡ.

“Giám quân... Ngài đang nghĩ gì vậy?”

“Hả? Ừm... Lấy xích trói nó lại, nhớ quấn cả mồm nó rồi cho người đi mời quan huyện đến đây xác nhận.”

“Giám quân, sai chúng ta không giết nó cho xong chuyện. Đỡ phải...”

“Đừng ngốc thế. Trước tiên phải để quan huyện biết là do chúng ta bắt, không khéo ông ta lại nghĩ chúng ta ăn may thì sao?”

“Đúng nhỉ? Hiếm khi thấy Giám quân phô trương như vậy. Tôi sẽ đi gọi ngay.”

Binh sĩ nọ gật đầu công nhận rồi phóng tít lên ngựa chạy vụt đi.

Nếu cô cứ để nó mất máu mà chết từ từ như thế lại càng tàn nhẫn hơn. Cô tự hỏi giả sử Mộc Kha mà có mặt ở đây, anh ấy sẽ làm gì?

Cái Nhi, em hãy nghe cho rõ, nhìn cho kĩ. Đây là cách duy nhất để chúng ta có thể tồn tại ở cái chốn này. Em bắt buộc không được quên.

Anh Kha! Đừng mà!

“Cái Phiến.”

Nghe thấy giọng nói lạ, toàn bộ những người đang đứng ở đó đồng loạt quay ngoắt lại nhìn.

“Ồ... Anh An, sao anh lại ở đây?”

“Anh tình cờ ngang qua có việc. Thấy binh sĩ em phi ngựa gấp gấp nên tiện thể hỏi, biết tin vui em vừa bắt được thủy quái nên đến xem sao.”

“Vậy à?”

Ngọc Phiến hơi nghi ngờ nhìn Đinh An, thấy anh nháy mắt ra hiệu muốn nói chuyện riêng với cô. Hiểu ý anh, cô liền bảo binh tân ra chỗ khác rồi kéo Đinh An lại hỏi nhỏ.

“Thủy quái này là của ai à?”

“Em đoán hay lắm, là thủy quái giữ ngục của Thủy Tinh đấy. Hôm nay y nhờ anh đến để chuộc lại nó, may là chưa bị em giết.”

“Không được. Nó giết bao nhiêu người, lệnh Hoàng thượng đã ban xuống. Em không thể làm khác được.”

“Vậy thì em càng không nên đắc tội với Thủy Tinh, không hay đâu.” Đinh An ghé tai cô thì thầm, sau đó lén dúi vào tay cô một viên thuốc. “Chốc nữa nhét vào mồm nó cái này rồi tìm cách chôn đi, việc còn lại anh sẽ lo liệu. Nhớ đừng có giết nó thật đấy.”

Ngọc Phiến thở dài thườn thượt rồi cũng chịu nghe Đinh An. Cô thân với Sơn Tinh nên quan hệ với Thủy Tinh không được tốt, kiêng kỵ vẫn hơn.

Đội khi quan phủ đến kiểm tra xác nhận, Ngọc Phiến liền nhét thuốc vào mồm nó làm ai cũng tưởng nó đã chết, đoạn cô sai người đào hố đem chôn. Ban đầu Lý Mật đòi hoả thiêu nhưng cô không đồng ý với lý do yêu khí của nó sẽ bốc lên nên không tốt, thà đem xác nó làm phân bón cây còn hơn. Nghĩ cô từng theo Mộc Kha trừ yêu diệt ma nên ai cũng gật gù nghe theo, không ai dám cãi, bèn bỏ ra nửa canh giờ đào một cái hố khổng lồ để chôn con thủy quái.

Khi về đến phủ thì trời cũng đã về chiều, loay hoay mới đầy mà đã hết một ngày. Cô định đến nơi thì sẽ nhào lên giường đánh một giấc đến sáng, chợt nhớ ra vẫn còn mấy bản tấu sớ nộp lên quan trên chưa viết xong nên đành phải chông đèn đến khuya mà hoàn thành.

Sáng ra chưa kịp mở mắt, Ngọc Phiến đã bị mấy tiếng động lớn làm giật bản mình. Cô đứng bật nhào dậy, xấp giấy trên bàn văng tứ tung, tấm áo choàng trên lưng tức thì rơi xuống. Cô giật lấy, liền nhận ra ngay là mùi của Mộc Kha.

Đêm qua Mộc Kha đến tìm cô ư?

“Giám quân.”

Nhìn ra cửa, cô thấy Mật sầm sập bước lại.

“Lý Mật, chuyện gì mà ồn ào vậy?”

“Giám quân ra xem đi. Phen này anh em trong ty tiêu cả rồi.” Mật chống tay vịn cửa nhăn nhó, đoạn lắc đầu ngao ngán.

Ngoài sân trước ty Khởi Phong đầy ắp nào người nào xe. Ngọc Phiến đảo một vòng nhìn quanh thì thấy tất cả đều toàn là sách, hỏi ra mới biết đều là do Mạn Quân sai người chở đến.

“Đinh công tử, thế là thế nào? Ai cho phép ngài tự ý dọn đồ đạc đến ty Khởi Phong vậy?”

“Ta sắp đi rồi nên nghĩ phải có chút quà đáp lễ vì những ngày qua mọi người trong ty đã vất vả vì ta.”

“Đinh công tử nói quá rồi. Những ngày này đều là Đinh công tử chăm sóc tôi. Chuyện cũ tôi đã cho qua rồi, ngài hãy cho người mang đồng sách này về đi.”

“Ta nghe nói cô định mở lớp dạy chữ cho các binh sĩ nên nghĩ cũng nên giúp gì đấy. Và lại ta cũng đã hỏi anh cô, anh ấy đồng ý nên ta mới dám mang sách đến đây chứ.”

“Anh tôi?”

Ngọc Phiến nhú mày ngờ ngợ. Đảo mắt tìm quanh, đúng như cô nghĩ, Trần Đình An đang đứng từ xa vẫy tay cười với cô. Cái thói tự tiện của y là không bao giờ chịu bỏ.

“Nghe bảo em mở lớp dạy chữ nên mấy binh sĩ bên ty khác cũng sang đây giúp một tay.”

“Bọn họ đến đây làm gì? Rảnh quá không có gì làm hay sao?”

Ngọc Phiến trở mắt nhìn Đình An, đoạn túm cùi chỏ kéo anh vào một góc, gần giọng nói nhỏ.

“Một họ có âm mưu gì hả? Còn anh có âm mưu gì? Nói!” Cô tức mình cau anh một cái đau điếng.

Đình An vận vẹo la lối chỉ chơe nhưng vẫn phải cố giữ cho giọng không quá to, khổ sở phân trần.

“Anh nghĩ họ muốn học ké thôi. Thấy bọn họ còn san sẻ cho ty của em quá chừng là đồ tốt kia.”

“Hừ... Làm gì có chuyện tốt như thế. Chắc chắn là có gì đấy không minh bạch rồi.”

Ngọc Phiến hừ mũi, sau đó tiến lại chỗ những binh sĩ trông lạ mặt đang tất bật luân chuyển đồ đạc, không có chào hỏi, thẳng thừng nói.

“Giám quân của các người đâu?”

Nghe cô hỏi, bọn họ đầu ắp úng quay sang nhìn nhau. Đúng lúc ấy, từ đằng sau, một thanh niên cao ráo đầu đinh, trông uy phong hơn người dạt đám người ra hai bên mà bước đến trước mặt cô. Thấy anh ta, những người đầy đều đồng loạt cúi đầu kính cẩn.

“Cho phép tôi được hỏi, cô đây có phải là vị nữ Giám quân vang danh lừng lẫy của ty Khởi Phong?”

“Giám quân ty Khởi Phong thì đúng nhưng không có ‘vang danh lừng lẫy’.”

Nghe câu trả lời của cô, anh ta liền thay đổi sắc mặt, nở nụ cười rạng rỡ như bùng nắng hạ, chấp hai tay cúi đầu chào cô. Theo phép lịch sự, Ngọc Phiến cũng chấp tay chào lại. Đoạn, anh ta mở miệng nói.

“Nghe danh đã lâu nay mới có dịp diện kiến. Tôi là Lê Dân, Đại đội trưởng ty Tinh Vũ. Lẽ ra sáng nay nên yết kiến Giám quân sớm hơn nhưng nghe bảo đêm qua ngài thức khuya làm việc đã thấm mệt nên đành chờ ở đây, sẵn tiện giúp Đinh công tử một tay. Mong Giám quân không cảm cho hành động thất lễ này.”

...

“Tiếc là Giám quân ty chúng tôi có việc bận đột xuất nên không đến thăm hỏi được. Ty chúng tôi cách ty Giám quân không xa, cách đây hai ba dặm về phía Tây. Sẵn đây ty chúng tôi có chuẩn bị chút quà nhỏ, mong Giám quân không chê.”

Quà nhỏ? Là vàng hay là bạc? Thì ra là muốn hối lộ cô đây mà.

Lần đầu tiên được nhận hối lộ nên Ngọc Phiến có chút run run. Cuối cùng thì cô cũng được trải nghiệm cảm giác của bọn quan lớn, nhận tiền từ cửa sau rồi.

Nghĩ rồi, Ngọc Phiến ho một cái lấy bình tĩnh rồi liếc mắt nhìn sang đồng đồ đặc to nhỏ chất đầy trên xe, ngẫu nhiên bước đến giờ từng thung ra xem. Thật không ngờ, đúng như những gì người nọ nói, bên trong đúng là quà nhỏ thật, nhỏ cả về bề ngoài lẫn giá trị.

Ty Tinh Vũ này... Chắc là nghèo lắm.

Gần đây nghe nói những người trong ty Lôi Động có xích mích với nhau, thành thử tách thành một ty nhỏ nữa, cũng toạ lạc ở Thăng Long này, cô đoán hẳn là ty Tinh Vũ này đây, mà không ngờ còn là hàng xóm với ty cô nữa chứ.

Hàng xóm nghèo thế này thì cô không cần đâu. Ty Khởi Phong của cô vốn đã nghèo xơ nghèo xác rồi. Cô không muốn phải đùm bọc cho “đàn em nhỏ” nữa đâu, cô muốn tận hưởng cảm giác được “anh lớn” che chở cơ. Nội chăm sóc cho “lũ trẻ” ty Khởi Phong thôi đã khiến cô nhiều lần “lực bất tòng tâm” rồi.

“Đây là...”

“Là giá đồ ty chúng tôi tự trồng, rất ngon và thanh mát.”

“Ồ... Cho ta gửi lời cảm tạ đến Giám quân Tinh Vũ ty nhé!” Đoạn cô nhìn ngang nhìn dọc rồi quay sang niềm nở. “Mọi người đã dùng bữa chưa? Sẵn vào ăn sáng với anh em ty Khởi Phong luôn thế.”

Thế là, mấy thùng giá đồ mới đây đã hết veo chỉ vòn vện trong buổi sáng. Lúc giúp mọi người vận chuyển sách vở, cô vô tình trông thấy sau đầu Lê Dân có một vết sẹo khá dài nom còn mới, quanh cẳng tay khi vén áo cũng để lộ nhiều vết chém từ đao kiếm đang lên mài. Có vẻ như cậu ta vừa trở về sau một cuộc chiến dữ dội nào đó thì phải.

Thấy người của ty Tinh Vũ này cũng khá biết điều và dễ mến nên Ngọc Phiến cũng vui vẻ chấp nhận đề nghị đề người của ty Tinh Vũ sang bên ty cô học chữ cùng. Chưa kể, trong số những người tình nguyện dạy học có cả Đinh Mạn Quân. Từ lúc thấy anh mang sách qua đây cô đã biết anh không đơn giản là muốn trả lễ mà, muốn ở lại hẳn lại đang suy tính gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: nghèo

Sáng sớm dạy học, trưa huấn luyện võ, chiều tối ngồi thống kê sổ sách đến tối mịt, một ngày của Ngọc Phiến vốn đã bận rộn nay còn bận rộn hơn. Bây giờ, đến cả thời gian nằm nướng ít ỏi vào buổi sáng cũng bị tước đoạt vì một ngày mai không mù chữ của các anh em.

Nền trong khay đã cháy gần hết, ánh sáng yếu ớt hắt lên gương mặt gầy guộc đầy vẻ mệt mỏi. Ngọc Phiến thờ dài thườn thượt, đoán hẳn bây giờ đã là giờ Tí, dù vẫn còn vài trang chưa viết xong nhưng hai mắt nặng trĩu chẳng chịu nghe lời, cứ chực khép lại.

Bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức, cô đứng bật dậy, vừa hay trời cũng vừa sáng. Chiếc áo khoác bằng lụa xanh đậm trượt khỏi vai cô, phảng phất trên ấy mùi hương của Mộc Kha. Đã là đêm thứ mười từ lần đầu tiên anh lên đến, đến nay vẫn không chịu lộ mặt nhìn cô lấy một lần. Mở mấy trang giấy còn đang viết dở đêm qua ra xem, hết mấy hôm trước, tất cả đều được hoàn thành hết.

Đáng chú ý, từng nét chấm phá trên ấy đều giống hệt chữ của cô, không chút khác biệt.

*

Sáu gian nhà thường ngày vẫn bỏ trống trong ty Khởi Phong giờ đây sáng nào cũng chật kín người. Người của hai ty được phân chung phòng với nhau, chia đều số lượng chữ không riêng lẻ bên nào. Thường lệ cứ ba tiếng trống vang lên là mọi người bắt đầu vào lớp nhưng hôm nay lớp mà Lê Dân tham dự lại được thông báo vào học sớm hơn thường lệ.

Đội mọi người đã ổn định vị trí đâu vào đấy, Lý Mật mới ra ngoài mời một người nữa vào. Sự hiện diện của người này làm ai cũng phải chú ý khi y khoác trên mình bộ áo giao lĩnh trắng từ đầu đến chân, từ vẻ ngoài đến cốt cách đều thanh tao như bạch mai trên núi cao, môi cười phảng phất lăng đặng như áng mây bay cuối trời. Tóc y dài mượt như suối, tuy đen mà nhìn kỹ đã có vài sợi lấm tấm bạc. Mi mục thanh tú, ngũ quan hài hoà tuyệt đỉnh, một ánh mắt chao đảo cả giang sơn vạn dặm. Nói không ngoa, ngay cả nam nhân lần đầu tiên trông thấy người nọ cũng phải say mê mất ngủ nhiều ngày.

Sự xuất hiện của y làm mọi sự sống trong phòng đều phải ngưng thở vì choáng ngợp.

Lê Dân không thể rời mắt khỏi người trước mặt mà cứ chăm chăm ngắm nhìn gương mặt như tiên giáng trần kia. Nhưng chỉ một khắc sau, đôi mắt phù quang lơ mơ hư ảo nọ lướt nhìn qua anh, Lê Dân rùng mình chuyển ánh mắt xuống đầu gối, đoạn huyết cù chỏ hỏi người ngồi cạnh.

“Thiết Độ, người kia là ai thế?”

“Người ấy là thầy của Giám quân ty chúng tôi. Có chuyện gì hệ trọng Giám quân đều hỏi ý kiến ngài ấy trước, đấy là một người rất mưu lược.”

“Trông ánh mắt hần không phải là một người đơn giản, làm người khác phải dè chừng.”

“Kia, đừng nói bậy bạ. Giám quân mà biết sẽ không hay đâu. Nếu anh còn muốn đến ty chúng tôi học thì đừng động gì đến thầy Mộc.”

Lý Mật đứng ngay ngắn ở phía bên, quan sát một lượt những người phái dưới hồi lâu, đoạn bắt đầu nói khi tiếng xì xầm dần hoá im lặng.

“Hôm nay tôi ở đây là có việc muốn nói với mọi người. Đại đội trưởng ty Khởi Phong Vũ Ba Tu có việc rời ty Khởi Phong ba ngày. Ba ngày này sẽ do thầy Mộc, cũng là thầy của Giám quân ty Khởi Phong đảm đương tiếp tục dạy chữ cho mọi người.”

Dứt lời, Mật lập tức đứng lùi sang bên, nhường chỗ cho Mộc Kha đứng ở vị trí giữa. Hần gật đầu cười nhẹ với Mật, sau đó lại xoay mình về phía những “học trò” đang ngồi chín chu ngay ngắn bên dưới, chấp tay ra trước gật đầu cười mỉm.

Buổi học ngày hôm ấy do Mộc Kha đảm nhiệm kết thúc sớm hơn thường lệ. Thay vì giống như Ba Tu, Lý Mật hay vài người khác là cố nhồi một đồng chữ tượng hình đầy ngữ nghĩa vào đầu người khác, hần tranh thủ kể một vài câu chuyện từ những chuyện đi rong ruổi từ đầu đến cuối nước Đại Việt của mình. Có thể trong khi mọi người đang say mê nghe, hần sẽ bất ngờ gọi một vài người lấy giấy ra và viết ngay cho hần một chữ của một vật nào đấy vừa xuất hiện trong đoạn mà hần kể. Thành thử, những người ở đấy luôn phải trong trạng thái tập trung cao độ, vừa phiêu điều trong những lời kể của hần, vừa luôn phải mường tượng xem những chữ mình vừa học hôm rồi có đang xuất hiện trong câu chuyện của hần hay không.

Viết được cũng được hay không viết được cũng chẳng sao, hần không trách cứ ai nặng lời, chỉ có cho về chép phạt mà thôi.

“Mọi người đừng nản, Vũ Giám quân của mọi người lúc trước cũng từng học như vậy đấy.”

“Thế Giám quân có viết được hết các chữ ngài cho không ạ?” Một người lập tức cất tiếng hỏi, kéo theo ánh mắt tò mò của những người khác.

Mộc Kha cười, hần ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt cậu học trò kia, vừa cười dịu dàng vừa nói với vẻ tự hào, “Con bé viết lại được gần như toàn bộ những gì ta kể.”

Loạt tiếng ồ à cùng lúc vang lên, nhưng cảm giác ngưỡng mộ dành cho Ngọc Phiến chưa kịp hình thành trọn vẹn thì ngay tức khắc bị Mộc Kha dập tắt khi hần bồi thêm câu, “Có điều chữ thì xấu không tả nổi.”

Bước ra khỏi lớp, đến thẳng sân luyện tập, ai cũng rôm rả cười nói với nhau về những chuyện được nghe từ Mộc Kha trong suốt buổi học, đặc biệt là chuyện về Ngọc Phiến.

“Giám quân, có phải người thích ăn bánh giò vì lúc nhỏ té gãy răng nên răng yếu chỉ thích ăn những đồ mềm không?”

“Giám quân, có phải lúc trước chữ của ngài rất xấu không? Thầy Mộc bảo còn hơn cả cua bò nữa.”

“Giám quân! Giám quân!”

Mấy người trong ty Khởi Phong vừa thấy Ngọc Phiến bước đến thì liền háo hức xúm vào hỏi không ngừng nghỉ, ong tai như mấy con be sấu vào hạ.

*

“Anh An!”

“Ồ cái Nhi, đúng lúc quá! Anh đang có việc muốn hỏi em. Lại đây! Ôi! Em làm cái gì thế? Bỏ anh ra!”

Không thèm đáp trả lời nào, cô lập tức lao vào kẹp lấy cổ Đình An, ghì chặt xuống mặt bàn như thể đang day nghiền kẻ thù. Đình An đập bàn van nài nhưng cô vẫn chưa chịu tha, gần giọng hét như quan phủ hỏi cung.

“Có phải anh nói xấu em với mọi người trong ty Khởi Phong không hả? Lại còn để người ty Tinh Vũ biết được nữa. Đạo này anh quá đáng lắm rồi đấy nhé!”

“Cái gì? Không phải anh làm? Bỏ anh ra! Từ sáng đến giờ anh ở trong phòng đọc sách mà.”

Ngọc Phiến hừ lạnh, sau đó xem Đình An như cái bánh ú, ném anh lăn lông lốc xuống mặt đất không thương tiếc. Nhớ lúc mới quen biết anh, cô nào dám làm những trò này, vì cả nể. Nhưng thời gian tàn nhẫn dường như cũng cướp đi hết sự chín chắn và oai phong một thời của mãnh hổ Đình An rồi, lại còn thường xuyên giờ trò chọc phá cho cô chửi mới chịu im thôi.

“Coi như em tin anh. Nhưng ngoài anh ra thì còn ai biết chuyện quá khứ của em?”

“Thì thằng Kha chứ còn ai vào đây mà hỏi nữa?”

“Sáng nay em nào có thấy anh ấy?” Ngọc Phiến lập tức xua tay, hiển nhiên Mộc Kha không phải kiểu người chuyện gì cũng đem ra nói như vậy được.

Đình An trở mắt nhìn sang cô, tức thì vỗ đùi cười ngặt nghẽo rồi lồm cồm bám tay lên cạnh bàn lấy đà leo lên ghế. Được đà, anh nằm bò luôn ra bàn, dùng sách làm gối, thoải mái kê đầu, sau đó mới đáp.

“Sáng nay người dạy thể cho Ba Tu là Mộc Kha. Anh tưởng Mật nó đã báo cho em biết rồi. O kìa...”

Khi Đình An ngẩng mặt lên thì trong phòng chỉ còn lại mình mình. Anh lắc đầu cười thầm, đoạn gục mặt xuống bàn đánh một giấc trưa, bỏ mặc câu hỏi vừa đình hỏi cô khi nãy.

Rốt cuộc thì Mộc Kha trắng hơn hay Mạn Quân trắng hơn nhỉ?

*

Vừa trông thấy Mộc Kha từ đằng xa, Ngọc Phiến đã không nén nổi vui mừng mà nhảy cẫng lên, đoạn lao như bay đến ôm chầm anh. Bị “tấn công” bất ngờ, Mộc Kha suýt thì bật ngửa nhưng Ngọc Phiến bé nhỏ lại lọt thỏm trong vòng tay rộng lớn của anh. Anh ôm gọn cô vào lòng, gần như nhấc bổng, lòng ngập tràn cảm giác vui sướng xen lẫn xúc động không nói nên lời, lại có chút bối rối vì không chuẩn bị trước tinh thần.

Vậy mà anh cứ nghĩ cô sẽ tránh mặt anh kia chứ, từ sau khi anh đã làm những chuyện mất mặt ấy với cô.

“Mấy hôm nay anh đã ở đâu?” Ngọc Phiến rúc mặt vào bả vai hần, nói với giọng trách móc. “Tại sao lại tránh không gặp em chứ?”

“Được rồi, anh xin lỗi, em buông ra đi, kéo người khác ngang qua lại trông thấy thì sao?”

Ấy vậy mà Ngọc Phiến vẫn ôm ghì lấy hần, không có dấu hiệu nói lỏng. Hần phì cười, chợt nhớ đến những ngày cũ, khi hai người khổ rách áo ôm nương tựa nhau mà sống. Sau khi khởi nghiệp thất bại, hần và cô dựng lều trong rừng sâu, nương tựa nhau mà sống. Ngày ấy hần vì cứu cô mà bị thương rất nặng, gần như bị liệt nửa người. Một mình Ngọc Phiến không ngại kéo hần nằm trên xe bò, băng đèo vượt suối cũng không nề hà, cho đến khi tìm được một chỗ tạm ổn vắng người mà sinh sống qua ngày.

Thời gian ấy với Ngọc Phiến vô cùng cực khổ nhưng cũng thật vui vẻ biết bao.

Cô nhắm tịt hai mắt lại, cọ cọ mặt vào mái tóc mềm mượt của hần, hành động như thể bản thân đang trong hình hài một con cáo nhỏ bên cạnh chủ nhân, mặc kệ hết ánh nhìn của người đời, đời này kiếp này chỉ biết mỗi mình hần mà thôi. Hương hoa mộc dịu dàng trên người hần phảng phất trên đầu mũi cô, một cảm giác quá đỗi hạnh phúc và bình yên lấp đầy trong lòng. Cô hít sâu một hơi, thò thè vào tai hần những lời hần từng hứa với cô năm năm trước, ngày đầu tiên hần đón cô trở về.

“Sau khi kết thúc mọi chuyện, mình hãy sống cùng nhau anh nhé!”

Khoảnh khắc nghe thấy cô nói câu đó, tim hần bất giác trật đi một nhịp, mọi hành động bất giác đều khựng lại như để thẩm thấu hết từng câu từng chữ cô vừa thốt ra. Niềm vui sướng dâng trào từ sâu trong đáy lòng làm hần choáng ngợp suýt thì quên mất cách thở. Hần cuồng nhiệt siết lấy cô trong vòng tay mình, hàng mi dài rũ trên đôi mắt dịu dàng ôn nhu như nước lay động dữ dội, ẩn hiện những cảm xúc vô cùng khó tả. Rồi bằng một thanh âm hết mực hiền hoà cũng không kém phần khích tốt độ, hần vùi mặt vào cái gáy trắng ngần của cô, khẽ đáp.

“Ừm... Nhất định, chúng ta phải sống cùng nhau, đến trọn đời.”

Trước khi Mộc Kha ra về, Ngọc Phiến tranh thủ trả anh mấy cái áo choàng anh để lại chỗ cô. Thật tình vì có quá nhiều áo choàng nên đáp cho cô xong thì hần chẳng thèm mang về nữa, nhưng Ngọc Phiến cũng có áo choàng của riêng mình, đồ ai người đấy giữ thì hơn. Và lại phòng con gái chưa chồng mà có nhiều đồ đàn ông như thế, nhớ ai trông thấy lại không tránh khỏi dị nghị.

“Ty Tinh Vũ ấy em phải cố gắng giữ quan hệ thật tốt với họ. Sau này nhất định sẽ giúp ích rất nhiều cho em.”

“Ra ty Tinh Vũ là do anh sắp xếp ư? Không lẽ chuyện Hoà Động ty bất hoà cũng là do anh gây ra?”

Ngọc Phiến như vỡ lẽ, hỏi Mộc Kha không chút do dự. Hần mỉm cười xoa đầu cô rồi gật đầu.

Thế thì đã đủ làm cô yên tâm lắm rồi. Còn sợ ty Tinh Vũ ấy có ý đồ gì nên mới kết thân với ty cô, làm cô sai Mật điều tra gần cả tháng nay, đến giờ Giám quân của bọn họ là ai còn chưa xác định được nên càng làm cô sinh nghi. Nhưng xét thấy Đình An không phải người nông nổi, anh vui vẻ khuyến khích ty Khởi Phong làm thân với ty Tinh Vũ hẳn phải có lý do riêng nên cô vẫn ưng thuận, có điều chưa hoàn toàn tin tưởng lắm. Giờ một cái gật đầu của Mộc Kha thôi đã đánh bay hết mọi tâm sự của cô rồi.

“Năm năm qua anh để em tự quyết định mọi việc nhưng em mãi không nhận ra cách làm của mình lại có nhược điểm chẳng hay chút nào. Cái Phiến này, anh biết ty Khởi Phong của em rất giỏi nhưng để chống lại Dực Thánh Vương và lực lượng hùng hậu của ông ta, em không thể chỉ có một mình. Ty Tinh Vũ bây giờ chính là sự lựa chọn tốt nhất.”

Ngọc Phiến cúi đầu nghe hần căn dặn, không bỏ sót một lời. Hoá ra năm năm nay tuy anh không can thiệp gì nhiều vào quyết định của cô nhưng vẫn luôn âm thầm theo dõi. Nay hần đích thân ra tay giúp đỡ cho cô như thế khiến cô cảm thấy bản thân còn quá nhiều thiếu sót. Mộc Kha nói đúng. Muốn đánh đuổi bọn phản loạn, cô cần phải kéo thật nhiều người về phe của mình.

Năm năm đã trôi qua, địa vị hiện tại của cô cũng coi như thuộc hàng quyền cao chức trọng. Cô phải tận dụng triệt để sự thuận lợi này.

*

Mới đó trời đã ra xuân, ty Khởi Phong nhận được lời mời đến dự tiệc ở ty Tinh Vũ, nghe nói bên ấy tổ chức tiệc này để cảm ơn ty Khởi Phong đã giúp đỡ họ trong suốt thời gian qua. Vì nghĩ ty Tinh Vũ thiếu thốn như thế nên Ngọc Phiến đã đặc biệt căn dặn nhà bếp làm gần trăm cái bánh giò, một nồi xôi gấc to và một thùng chè đậu ngon hết sảy.

Cũng lầy lăm mùng đôi chút vì biết ty mình không phải ty nghèo nhất trong thành nhưng khi đến nơi, Ngọc Phiến mới tá hoà vì sự thật khác xa so với những gì mình nghĩ.

Trước mặt cô, công ty Tinh Vũ vô cùng hoành tráng lẹ chứ không phải bằng gỗ như những ty khác, không những cao to mà còn đúc bằng đồng dày chắc, trông phô trương vô cùng. Nói thế còn chưa đủ, bước vào trong sân là như được mở rộng tầm mắt: lối vào lót đá xanh, hết thảy phòng ốc đều được xây bằng loại gỗ tốt bóng bẩy, cỏ cây đều được cắt tỉa gọn gàng, bên hồ sen nở tràn đầy, tượng thú trang trí bắt mắt, mái nhà chân cột chạm trổ hoa văn mây cuộn sóng vờn xa hoa vô cùng.

Chưa kể, ty Tinh Vũ này có thể nói là rộng gấp đôi ty Khởi Phong. Trái với cảnh cát bụi mịt mù, dưới đế giày đầy sỏi đá thì ở đây cảnh vật thoáng đãng, cỏ xanh mềm mại nếu không muốn nói là quá đỗi trù phú. Nói về bãi tập của họ, không thể nói gì khác ngoài hai từ “tuyệt vời”.

“Vũ Giám quân, Giám quân ty tôi hiện đang có việc, chốc nữa sẽ ra ngay. Phiên Giám quân vào phòng khách đợi một lát. Tôi đã cho người chuẩn bị trà nóng và chút điểm tâm, mong Giám quân không chê ạ!”

Nói rồi, Lê Dân liếc mắt sang mấy cái thùng gỗ to tướng mà người của ty Khởi Phong ôm theo, chớp chớp mắt đầy tò mò, đoạn nhả nhận hỏi cô.

“Thưa Giám quân, không biết trong những thùng gỗ ấy chứa gì?”

“À...” Ngọc Phiến cười ái ngại, chợt muốn đem hết đồng ý đi phi tan cho đỡ mất mặt nhưng thiết nghĩ cũng đã lỡ rồi, uống công nhà bếp thức dậy từ tối khuya chuẩn bị, cô đành cười toe, không tự chủ gãi gãi đầu, đáp. “Có gì đâu... Trong ấy chỉ có mấy cái bánh giò, chút xôi gấc và chút chè ăn cho đỡ nhạt miệng thôi.”

“Giám quân! Hơn trăm cái bánh giò mà ngài bảo chỉ có mấy cái?”

Giọng Lý Mật bắt ngờ oang oang lên, như chọc thẳng vào bản mặt dày cui của cô. Cô quay đầu lờm y một phát cháy mặt, đoạn ồm ồm nhìn Lê Dân cười gĩa lả cho qua chuyện, hy vọng y sẽ biết điều mà giữ chút thể diện cho ty Khởi Phong. Nhưng không ngờ cái cậu Dân này lại còn biết điều hơn cô tưởng, cậu ta không những tỏ ra dè bĩu mà còn hết mực niềm nở khi biết ty Khởi Phong mang đồ ăn sang. Cậu ta nói thích nhất là đồ ăn bếp Khởi Phong làm, chẳng biết là có nịnh không nữa nhưng mà nghe xong cô cũng có chút lầy lăm hãnh diện.

“Đồ ăn ty ngài chốc nữa tôi sẽ lập tức cho người mang vào nhà bếp bày ra đĩa. Bây giờ mời Giám quân theo tôi vào ngồi chờ ạ!”

“Chỉ có một mình ta thôi ư?”

“Dạ vâng, Giám quân đã căn dặn như vậy. Nếu Vũ Giám quân thấy không tiện, ngài có thể dẫn theo một người ở ngoài canh chừng.”

“Thôi không cần đâu. Ty Tinh Vũ mấy tháng qua với ta cũng như người nhà, một mình là ổn rồi.”

Lúc đầu nghe thế Lý Mật một hai đòi theo cô nhưng cuối cùng cũng bị cô bỏ lại với những người khác. Ty này là người của Mộc Kha, không chừng Giám quân của họ cũng là người quen mặt cũng nên, không việc gì cô phải sợ cả. Nhưng chẳng ngờ đến lúc diện kiến Giám quân ty Tinh Vũ, người ấy với cô còn hơn cả người thân quen.

“Tôi Giám quân ty Tinh Vũ xin được yết kiến Vũ giám quân.”

“Phan Luân?”

*

“Từ giờ, đũa nào còn dám đụng vào con Nhi là biết tay tao nghe chưa?”

“Anh Luân, lúc đầu anh cũng theo phe bọn em mà?”

“Tao đổi ý rồi. Sau này tao mà còn thấy bọn mày bắt nạt nó là tao không để yên đâu hiểu chưa? Giờ thì cút đi!”

Thế là đám tiểu yêu cúp đuôi đua nhau bỏ chạy.

“Cảm ơn cậu...”

“Mày đừng có cảm ơn tao. Tại vì hôm qua mày cứu tao khỏi hồ lên thôi.”

“Ừm.”

“Sao mày hiền quá thế? Mày hiền đến mức khiến tao phát bực luôn này! Sao mấy lần bị đánh mày không đánh trả hả?”

“Tại vì ở đây chỉ có mình tớ.”

Vì tôi không có chống lưng ở đây nên mới phải chịu đựng thôi.

Nói đến, Bình Nhi lại sục sùi. Cô đưa tay quệt mắt, cổ chặn giọt lệ đang chực rơi. Phan Luân trông cô đến là tội, bèn thở dài một hơi rồi ngồi chồm hổm xuống cạnh cô, hạ giọng.

“Thôi mày đừng có buồn. Ai bảo mày đi theo cái đứa họ Cao đấy làm gì? Ở đây chẳng ai ưa nó cả nên thành thử mày cũng bị vạ lây.”

Mày hỗn láo với ai vậy hả? Mày gọi ai là đứa này đứa nọ hả?

“Ý cậu là anh Kha ấy à?” Bình Nhi hồn nhiên hỏi.

“Chứ không lẽ tao?” Phan Luân liền gất lên nhưng khi thấy cô phụng má cúi gằm mặt vì sợ, cậu lại phải kiềm giọng. “Mà mày bao nhiêu rồi ấy?”

“Gần sáu chục rồi.”

Vậy còn mày bao nhiêu? Trông vẻ ngoài cá chắc không lớn hơn tao là bao.

“Sắp ngàn ấy mà mày còn ngu quá thế?” Luân trở mặt đầy bất ngờ. “Có thật mày đến từ nhân gian không vậy? Tao thấy lũ yêu đứa nào từ nhân gian về cũng đều ranh ma cả.”

Mày mới ngu ấy! Lăn lộn mười năm tất nhiên là tao phải ranh ma rồi.

“Tại... Tại tớ ít khi vào làng chơi...”

“Thôi mày đừng nói nữa. Nhìn cái ngữ như mày là tao hiểu rồi. Nãy tao thấy chúng nó đập chân mày, mày còn đi được không đấy?”

Nghe Luân hỏi, Bình Nhi liền rụt rè lắc đầu, tay bắt giắc sờ vào cái chân đau. Lúc này bị chúng nó đập một phát từ đằng sau là cô đã khụy ra đất không làm gì được rồi, vì không đứng lên được nên mới phải nằm im cho chúng đánh.

Phan Luân lại thở dài như một ông cụ. Rồi cậu xoay lưng về phía cô, chìa hai tay ra sau, nói như ra lệnh.

“Lên đi. Tao công về.”

Tuy vậy, Bình Nhi lại ngập ngừng không dám leo. Ai đời lại đi tin cái người mới hôm qua còn cầm đầu đám kia bắt nạt mình được. Dù rằng vừa nãy cậu ta đã cứu cô nhưng biết đâu lại có âm mưu nào khác. Tính ra cô đâu có hiền như cậu nghĩ, chẳng qua là đang biết thân biết phận một chút thôi. Anh Kha đã dặn cô tạm thời không được làm gì quá đáng mà, bằng không thì còn khuya cô mới đề bị ăn hiếp như vậy.

Đang còn phân vân không biết làm thế nào thì Phan Luân đã nóng nảy húc lưng vào bụng cô, sau đó nhẹ nhàng vác Bình Nhi trên lưng.

Bóng hoàng hôn ngả dần về phía tây, trong ấy có cả bóng của hai đứa trẻ, cứ thế hoà dần vào bóng đêm mịt mờ.

Hoá ra cậu ta cũng không xấu như cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thôn Thức

“Cái Phiến, Phan Luân được yêu giới phái đến nhân gian không phải để bảo vệ nghĩa phụ nghĩa mẫu em, cậu ta còn có nghĩa vụ phải làm. Hơn nữa anh đã phái người khác đến Vũ gia canh chừng, không kẻ nào động đến họ được đâu.”

Nằm vắt chân trên mái nhà, Ngọc Phiến không thôi nghĩ về câu nói ban chiều của Mộc Kha. Anh nói cũng phải, cô không nên quá bất ngờ khi biết Phan Luân hiện tại đã là Giám quân ty Tinh Vũ, nhất là với tài năng của y thì chuyện ấy hoàn toàn phù hợp.

Nhưng mối quan hệ giữa cô và cậu ấy từ lúc hai người họ gặp lại vốn đã lạnh nhạt, sau này sao có thể khiến hai ty hoà hợp được đây?

Nghĩ rồi thờ dài, Ngọc Phiến hướng mắt lên trời cao, thấy vàng trắng nhỏ xúu và vàng rực ngút thật cao trên bầu trời. Mây mù rải rác lững lờ, chợt cô nghĩ có khi ấy là hình hài thật sự của gió cũng nên. Gió, Khờ Phong... Miên man một hồi, cô rơi vào con mộng mị.

“Nửa đêm nửa hôm không ngủ, trèo lên ấy làm gì vậy?”

Từ dưới sân, giọng Mạn Quân bắt chợt vọng lại. Ngọc Phiến giật mình tỉnh giấc, không ngờ có người đến gần như thế mà cô lại không hay. Chẳng thềm hé mắt nhìn xuống, cô vẫn thản nhiên nằm rung đùi, mắt vẫn đăm đăm nhìn trời, hai tay kê đầu, qua loa đáp với âm giọng bình thường, mặc kệ người bên dưới có nghe hay không.

“Không ngủ được, ngắm trăng, ngắm sao...”

Đúng thật là Mạn Quân không nghe thấy gì. Chờ đợi một lát thấy người ta bơ mình, vốn định bỏ mặc cô mà cầm đèn lồng đi thẳng về phòng nhưng bước được vài bước, anh lại khựng lại, tần ngần nghĩ ngợi điều chi trong đầu rồi tiến đến con hèm nhỏ nằm giữa hai gian nhà, lấy vách tường hai bên làm đà đạp lên trên, cuối cùng bật người đáp nhẹ xuống mái ngói.

Ngọc Phiến không ngờ Mạn Quân cũng biết chút khinh công, vội nhìn sang người thanh niên cao lớn trên người hắt thứ ánh sáng lờ mờ từ đèn lồng đang tiến đến với vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa dè chừng, nói chung là không mấy nồng nhiệt. Chẳng thềm để ý đến thái độ không thoải mái của cô, Mạn Quân vừa thở hắt một hơi, vừa ngồi xuống cạnh Ngọc Phiến, đoạn bất chợt thổi tắt nến trong đèn. Bóng đêm lập tức bao trùm cả hai.

“Này! Ngài làm cái gì vậy?” Ngọc Phiến bất ngờ nhảy dựng, gay gắt hỏi phỗng.

“Ngắm sao.” Mạn Quân bình thản nói rồi cũng rất tự nhiên ngã lưng nằm xuống cạnh cô, nom vô cùng thư thái, như đang tựa ghế đọc sách vào một chiều đẹp trời trước hiên nhà.

Mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, cô vờ nhắm mắt thư giãn dù trong lòng đã sớm chộn rộn từ lâu. Nhưng bầu không khí yên tĩnh không kéo dài bao lâu, Mạn Quân lại lên tiếng trước.

“Thật sự ta thấy rất có lỗi. Mong cô thứ lỗi cho ta. Xét thấy sau những việc cô làm cho ta, ta không nên đối xử với cô như vậy.”

Ngọc Phiến nghe vậy thì trong lòng lại như thêm chút tâm sự, thà rằng đừng nhắc đến, tốt nhất cô và anh cứ vậy mà tránh xa nhau ta thì hơn. Ngặt nỗi anh đã mở lời trước, bọn họ cũng chẳng là gì quan trọng của nhau, hà cớ gì cô phải để tâm. Nghĩ rồi, cô nhẹ giọng đáp.

“Tôi đã bảo tôi không còn để bụng chuyện đó. Ngài không cần năm lần bảy lượt xin lỗi hay á náy với tôi như vậy.”

“Thật sao?” Mạn Quân đột nhiên chống một tay nghiêng sang chỗ cô, rít một hơi ra chiều khó hiểu. “Thế sao ta cứ có cảm giác là cô để bụng vậy nhỉ?”

Ngọc Phiến im lìm, chưa trả lời ngay được vì gương mặt anh đang gần với cô quá. Mày kiếm mắt sáng, sóng mũi cao thẳng. Càng nhìn gần các đường nét trên mặt anh càng sắc rõ, càng tuấn tú hơn người.

Bối rối, cô hất anh một phát lặn sang bên rồi nhanh chóng bật người dậy, vượt qua loa đầu tóc rồi bỏ đi.

“Đội đầu!” Anh thốt lên. “Tóc cô dính lá kia.”

Anh bật dậy theo cô. Như sợ người trước mặt đi mất, anh vội vàng đuổi theo. Nhưng không ngờ, cô lại đột ngột dừng lại làm anh không kịp phanh, liền trượt chân ngã xuống.

Cô hoảng hốt nắm lấy tay anh. Ngặt nỗi nóc nhà cũng chẳng phải nơi bám dính gì, lại còn sương đêm ẩm ướt, thành thử cô cũng mất đà trượt xuống theo. Nhanh như chớp, Mạn Quân phi thân tiếp đất trước, sau đó xoay mình bay lên đỡ lấy cô.

Hai người té lặn ra đất. Anh dùng hai tay ôm lấy đầu cô, giữ cô tránh bị va đập. Ngọc Phiến lăn mấy vòng trên đất nhưng cảm giác cứ như đang lăn trong chăn, nhẹ nhàng và êm ru. Khi cô ngóc đầu lên thì Mạn Quân đã nằm in trên đất không cựa cựa gì cả.

Sợ anh va đập ở đâu đó bị thương, cô liền chống tay ngồi dậy, quay mặt anh về phía mình kiểm tra, bất ngờ thấy anh nhìn thẳng vào mình, tinh vui và đầy phấn khởi, đoạn anh ngửa cổ bật cười hi ha.

Ngọc Phiến chau mày không hiểu anh đang cười cái gì, nghĩ chắc là chấn thương ở đầu nên hồng ở đâu rồi, bèn cố đỡ anh dậy xem xét, nào ngờ anh lại lên tiếng.

“Giống hệt lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy nhỉ? Lăn trên cỏ rồi té xuống giếng...”

Đoạn, anh ngừng cười rồi ngồi thẳng dậy. Nét mặt tuy đã thư giãn nhưng lại có phần nghiêm nghị, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn trực diện vào cô, hỏi.

“Cô có phải cô gái mười năm trước ta gặp trên nóc lầu ở Thăng Long thành không?”

...

“Tại sao lại vờ như không biết ta?” Không đợi cô kịp phản ứng, anh lập tức đưa tay lên che nửa mặt dưới của cô. Gió kéo mây đi, trời trong trắng tỏ, rọi sáng gương mặt cô. Kì lạ thay, anh lại trông thấy gương mặt của một người thân quen khác.

Ngọc Phiến tức thì hất tay Mạn Quân ra, có hơi lo lắng đứng thẳng dậy mà không hiểu vì sao mình làm như thế. Hít một hơi trấn tĩnh lại mình, nhanh chóng nói.

“Tôi không hiểu ngài muốn nói gì cả. Hai người chúng ta đứng ở đây, nhờ có người trông thấy sẽ dị nghị. Tôi về phòng trước đây.”

Dứt lời cô tức tốc bỏ đi, để lại Mạn Quân chưng hửng giữa không gian tĩnh mịch. Anh bàng hoàng nhìn lại bàn tay vừa che mặt cô ban nãy, dường như không thể tin và không còn muốn tin vào những gì mình thấy nữa.

Khi che một nửa gương mặt của Ngọc Phiến, anh đã nhìn thấy Bình Nhi.

*

Ngọc Phiến hấp tấp đóng sầm cửa phòng lại. Trái tim cô đập nhanh như thể đua ngựa, nhanh đến mức cô không thể chịu nổi được âm thanh vồn vã của nó nữa. Cô đi đến bàn tự rót cho mình chén trà, nghĩ về chuyện ban nãy, quả là kì lạ. Tại sao cô lại phản ứng quá lên như vậy?

Lẽ nào cô đang độ xuân thì mãnh liệt hay sao?

Cứ như... Cứ như cô sợ mình sẽ bị bại lộ cái gì vậy.

Từ lúc mở mắt tỉnh dậy, đi theo Đình An trở về đây, cô đã thấy bản thân mình có gì đó lạ lạ. Đành rằng vì bị mất một đuôi, thân thể bị chôn vùi, chìm trong giấc ngủ suốt một thời gian dài nhưng quả thật có gì đó rất khác, rất nhiều chuyện đã không còn như trước, cả những mối quan hệ, nhất là với Phan Luân. Rõ ràng Luân biết gì đấy nhưng lại không muốn nói cô biết, thành thử cậu ta luôn làm bộ dạng câu gài với cô là vậy.

Cái cảm giác mà tất cả mọi người xung quanh mình đều biết gì đấy nhưng bản thân mình lại chẳng biết gì cả, cứ an phận làm con rối cho người ta, thật sự vô cùng khó chịu. Dù là gì thì bây giờ cũng quyết sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện, cô phải ép cho Phan Luân nói ra những gì cậu ta biết.

“Chị Phiến...”

Ấm trà trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành. Ánh sáng bàng bạc khẽ lướt dưới trăng sáng, quét thành một đường cong bén ngọt, kẻ ngay trên chiếc cổ thanh mảnh của đối phương.

Ngọc Phiến vẫn chưa hết điếng người, bàn tay liền với cán kiếm như thân thể, đồng tử thu nhỏ toả ánh sáng xanh như dã thú trong đêm, cơ thể căng cứng, thậm chí đến hơi thở cũng theo ấy mà ngưng đọng.

“Chị Phiến, là em đây mà...”

Ngọc Phiến nhận ra giọng nói này. Đến tận bây giờ, cô mới bắt được mùi của đối phương, mùi của chim phượng.

Lập tức, cô liền thu kiếm về, cả người thả lỏng, còn Như Y thì thở phào một hơi, đưa một tay lên chạm nhẹ vào lồng ngực, nhả lời nhẹ như sương.

“Chị đang lo lắng điều gì ư?”

“Chị không.” Ngọc Phiến nhẹ lắc đầu, đoạn điềm đàm ngồi xuống ghế đầu. Chiếc ghế yếu ớt phát ra mấy tiếng cọt kẹt, trong đêm khuya thanh vắng lại rõ hơn bao giờ hết, như thể nó đang thúc giục cô nói thêm vài lời. “Đêm hôm em đến tìm chị, chẳng lẽ nhà ta có chuyện?”

“Vâng, nên em mới đến xin chị giúp em.”

“Giúp? Giữa chúng ta có gì mà phải khách sáo như thế? Em hãy nói đi.” Cô mỉm cười hoà nhã, đoạn nắm tay Như Y kéo cô xuống ngồi cạnh.

Mấy năm rày Như Y đã trưởng thành hơn nhiều, đã là một đoá hoa ven sắc nồng hương, ong bướm quây vờn. Nào còn cái tính khó chiều lúc mới về nhà ban xưa, Ngọc Phiến giờ chỉ toàn thấy trước mắt là một cô em gái đoan trang thủy mị, tài sắc vẹn toàn nhưng mà lúc cần lại vẫn rất điệu ngoa chứ không dễ để người ta hiếp đáp.

Như Y cúi đầu không vội nói, lát sau cô mới mở lời, khẽ chớp đôi mắt phượng dài u sầu nhìn Ngọc Phiến.

“Dạ thưa, có phải chị biết chuyện của em và chàng?”

...

“Em biết chị đã trông thấy.”

Như Y nói, đoạn đưa tay ra sau gáy, kéo một nhúm tóc ngắn cụt lẩn trong nhúm tóc dài mượt khác của mình, vân vê như đang tìm hơi ấm người thương.

Đúng là Ngọc Phiến đã trông thấy, em cô tặng người ta một mái tóc thề, bên bờ sông vắng. Người em cô thương chỗ nào cũng tốt, cả cái tên cũng rất

đẹp, Lý Nhật Quang. Có điều...

“Em không nên thương hấn.”

...

“Hấn là Bát lang hoàng tử, em biết mà.”

“Em biết. Nhưng em thương chàng. Chị phải giúp em, chị Phiến!” Như Y túm chặt lấy hai tay Ngọc Phiến, đôi mắt sâu đen thăm thẳm càng thêm nổi bật trên gương mặt nhợt nhạt, đoạn cô tuyệt vọng thốt lên. “Thầy đã bảo sẽ gả em sang nhà họ Đinh chị à!”

Tim Ngọc Phiến hẫng mất một nhịp, cô hơi khựng lại, cử chỉ dần mất đi sự tự nhiên, sau đó gương mặt lại hần lên những nét gượng gạo. Cô cong khoe môi cười nhưng ánh mắt lại chẳng chứa gì vui, lại siết tay Như Y bảo.

“Vậy ư? Vậy thì tốt quá!... Em nên mừng mới phải.”

Như Y chậm rãi nhìn sang cô, dùng ánh mắt sâu thẳm như đầm nước trực diện với cô, đoạn chậm rãi nhấn mạnh từng từ.

“Chị Phiến, chị đừng giấu em. Em biết chị nghĩ gì về Đinh công tử. Chẳng lẽ chị đành lòng khoanh tay đứng nhìn ư?”

“Không, em không biết gì cả. Chị và y chỉ đơn giản là bạn.”

Ngọc Phiến giật mình rút tay về. Cô biết pháp lực Như Y ngày càng mạnh, có lẽ con bé đã đọc được hết suy nghĩ của cô thật cũng nên nhưng Ngọc Phiến quyết không thừa nhận. Bởi cô biết, đoạn tình cảm này rốt cuộc rồi chẳng sẽ đi đến đâu. Hơn nữa, trong lòng anh vốn dĩ chưa từng có cô.

“Nhưng em không yêu y! Em không muốn lấy y chị à!...”

Trông thấy thái độ lảng tránh của Ngọc Phiến, Như Y bắt lực rơi nước mắt, hai tay run run níu lấy bàn tay gầy guộc của chị mình như thể giờ đây với cô, Ngọc Phiến chính là hy vọng, là điểm tựa duy nhất. Trước khi đến đây, Như Y đã đến tìm thầy u nói chuyện rằng trong lòng mình đã có người khác nhưng thầy cô nhất mực không bằng lòng bởi giờ cả cái làng, cả cái thành này, ai mà chẳng biết nhà họ Đinh và nhà họ Vũ từ lâu đã tình đến chuyện hôn sự.

Nhất định một trong hai người, nhất định phải có một người được gả đi. Nuôi con gái, rốt cuộc rồi cũng chỉ để vậy mà thôi.

“Chị Phiến! Em biết ‘thầy u đặt đâu con ngồi đấy’ nhưng chị phải là người hiểu em nhất. Em đã chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân với Cao tộc một lần, em không thể lại bị ép hôn lần hai. Em muốn được sống hạnh phúc bên người em yêu thật sự.”

Nước mắt không ngừng tuôn rơi trên gương mặt diễm lệ. Ngọc Phiến không đành lòng, cũng chẳng biết nên đáp lại như thế nào, chẳng thể buông lời hứa suông, cô bèn ôm Như Y vào lòng vỗ về.

Đáng lý cô có thể giúp được Như Y. Không phải cô không muốn mà là vì cô không được phép. Ngay từ đầu, việc Như Y được nhận vào nhà họ Vũ, cũng như cô, con bé cũng đã là một thứ công cụ để sử dụng cho kế hoạch sắp sẵn rồi.

Để tiếp tục được yêu giới bảo vệ, để Mộc Kha và cô được an toàn khỏi tay Cao tộc, cô buộc phải giúp đỡ Đinh Mạn Quân. Để đạt được mục đích, cô không từ bất cứ chuyện gì.

Nhưng mà... Như Y cũng thật quá đáng thương...

Tối hôm ấy, Như Y ở lại chỗ cô. Đến sáng sớm hôm sau, đích thân Ngọc Phiến cười ngơ đưa cô trở về. Vì suốt đêm lo nghĩ trần trọc nên thần sắc xám xịt đi trông thấy, mà hai mắt thì còn sưng húp và đỏ hoe, lúc đón con gái, Mai Hồng vô cùng buồn bã khi trông thấy Như Y. Cô bị thầy cấm túc trong phòng vì tội lén bỏ đi vào nửa đêm, còn Ngọc Phiến chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn.

“Chị em các con thật giống hệt nhau.” Vũ Hoài Nam chấp tay sau lưng thở dài. “Nhớ lúc trước con vì muốn vào quân ngũ cũng đã bỏ nhà đi như vậy.”

“Kìa ông...” Mai Hồng nhú mồm nhắc khéo chồng mình, lại gắng cười với Ngọc Phiến. “Phiến à, u có chuyện muốn nói với con. Sang phòng u con nhé!”

Không nằm ngoài dự đoán, chuyện Mai Hồng muốn nói với cô quả là chuyện hôn sự với nhà họ Đinh. Lúc trước vì nghĩ Mạn Quân có ý với trưởng nữ nhà mình nên Mai Hồng đã lừa dối Ngọc Phiến, nào ngờ lại thành thế này. Nghĩ hấn Ngọc Phiến sẽ buồn, Mai Hồng hết sức lựa lời mà nói, lại còn rất nồng nhiệt an ủi bảo sẽ nhờ ba mai tìm cho cô một tấm chồng xứng hơn. Lúc ấy, Ngọc Phiến chỉ có thể cười với Mai Hồng. Cô nhẹ nhàng đặt tách trà đang uống dở xuống bàn, đáp.

“Dạ thưa con nay đã hai mươi, hoa đã sắp tàn, nào còn ai dòm ngó đến nữa. Dù gì con đường hôm nay là do con cam tâm, đời con lỡ làng cũng là do con tình nguyện, u cũng đừng vì con mà hoài phí sức mình.”

Lời nói tuy nhẹ như không nhưng lại khiến lòng người nghe nặng trĩu như chấn đá tảng.

Ngày vui sắp đến nhưng phảng phất ngoài sân vườn nắng nhạt, phảng phất trong tâm người lại lấp đầy những khoảng lặng sâu bi.

Đột nhiên Ngọc Phiến băng quơ nghĩ, có khi nào đêm hôm qua, vì chuyện này nên Mạn Quân mới không ngủ được mà lang thang vào nửa đêm không?

Mà chắc không phải, bởi biết đâu được, anh cũng đã để vừa Như Y vào mắt, biết đâu được chủ kiến này là của anh.

Dù gì đi nữa, người hôm nay Ngọc Phiến không muốn gặp nhất chính là Mạn Quân.

Nhưng quả là ý trời chẳng vừa lòng người.

Trên đường về ngang qua bờ sông, thấy cần câu giăng bên sông rung lắc dữ dội mà người nằm trên bờ sông đẩy lại che nón, vắt chân ngủ khò, Ngọc Phiến bỗng không suy nghĩ được nhiều, chỉ nghĩ sẽ bỏ lỡ cá to thì tiếc lắm nên liền nhảy khỏi ngựa, lao đến chụp lấy cần câu.

Cô khéo léo giật cần, con cá bay lên khỏi mặt nước, quả là cá to.

“Cá nướng nhé!”

Đằng sau chợt vang lên tiếng nói. Ngọc Phiến hơi bất ngờ ngoảnh mặt lại, lập tức trông thấy gương mặt tuy ngái ngủ nhưng hai mắt vẫn sáng ngời của Mạn Quân.

Hôm nay anh mặc đồ của người khác, chả trách cô không nhận ra mùi.

Không nói không rằng, Ngọc Phiến im lặng tháo con cá khỏi móc câu, đặt vào giỏ rồi xoay người bỏ đi một nước. Mạn Quân bảo cô đứng lại nhưng cô chẳng thèm nghe, thấy thế anh liền đuổi theo túm lấy cô, chẳng ngờ cô không cần nhìn cũng chộp lấy tay anh được, vận lực xoay anh nhào mấy vòng trên không trung. Mạn Quân cũng không vừa, trong lúc ấy mà vẫn kịo bắt được cánh tay Ngọc Phiến, kéo cô ngã ngựa bật nhào.

Tung mình giữ thăng bằng, cô nhanh chóng túm lấy cần câu, nhắm cẳng chân Mạn Quân quét một đường xuống đất. Anh mau lẹ nhảy lên không, hai tay bám lấy cành cây trên đầu, kẹp lấy eo Ngọc Phiến rồi buông mình theo đà đẩy cô ngã ngựa ra đất, dùng một tay nghiêng người đỡ lấy đầu cô, còn một tay bắt lấy nắm đấm đang vung đến từ dưới cằm.

“Giám quân ty Khôi Phòng chỉ có thể thôi ư? Lúc trước ta có nhìn lầm người không đây?”

Ngọc Phiến khó chịu nhìn anh nhưng mới đầu chẳng thèm phản kháng. Sau đó tức thì phóng tầm mắt nhìn qua đầu anh, đồng tử liền co lại, trong khoảnh khắc đấy anh lặn mấy vòng sang bên.

Tiếng gió vút ngang, Mạn Quân nhìn sang, thấy ba mũi tên cắm phập xuống đất, ngay vị trí hai người vừa nằm khi nãy. Nếu không nhờ Ngọc Phiến kéo anh, hẳn anh đã lặn trọn rồi.

“Thánh nữ đang ở đâu?”

Quả nhiên, công kích bất ngờ như vậy, chi có thể là đám người Vũ tộc.

“Lại là đám người chim này à?”

Thay vì tỏ ra bất ngờ xen lẫn chút sợ hãi như những lần trước, lần này Mạn Quân cảm thấy khá là chán nản. Đành rằng lúc nhỏ đã gặp qua yêu quái một lần nhưng cũng không đến mức thường xuyên như dạo gần đây. Định bụng nếu lại may mắn có dịp thoát được bọn chúng lần nữa, anh sẽ đến tìm sư Vạn Hạnh, bảo ông ấy làm cho mình một lá bùa phòng thân.

Ngọc Phiến để hờ tay lên cán kiếm, cứng cáp chắn trước người Mạn Quân, ánh mắt sáng quắp chẳng hề nao núng, nói với giọng sắc lạnh.

“Thánh nữ các ngươi mất tích, liên quan gì đến ta?”

“Không liên quan đến ngươi nhưng liên quan đến thầy ngươi. Mọi người nói ngươi là học trò ruột của hắn, chẳng lẽ ngươi lại không biết?”

Nói rồi, gã cầm đầu hất mặt về phía người đứng sau lưng cô, mờ ám tiếp lời.

“Hơn nữa... Tên kia cũng đã biết quá nhiều rồi.”

“Đinh công tử! Mau chạy vào trong làng đi!”

Dứt lời, cô tức khắc rút kiếm, chém đứt mũi tên đang lao đến. Người của Vũ tộc từ trên không đập cánh lao thẳng xuống, chia nhau không chế anh và cô. Bọn chúng chạy đuổi theo Mạn Quân là chính, nhưng anh cũng khá nhanh trí, khi cảm thấy bóng chúng vừa sà xuống, anh liền nằm rạp xuống khiến chúng bất hụt rồi phản đòn từ phía sau.

Trừ việc sử dụng cung nỏ, võ công của Vũ tộc xem ra rất yếu nên ba đánh một mà chẳng mấy chốc lại bị bại dưới tay Mạn Quân.

“Đinh công tử, bắt lấy!”

Ngọc Phiến hét lên rồi cùng lúc ném kiếm của mình về phía anh. Mạn Quân nhanh trí bắt lấy, dùng kiếm chém cánh của ba tên nọ bị thương, cốt không để chúng bay được.

Đám lâu la tiếp tục đổ nhào xuống dưới đất tấn công hai người. Ngọc Phiến dùng cần câu đánh trả, hai người ăn ý kết hợp, về cơ bản dụng võ công thì Vũ tộc chẳng thể là đối thủ được.

Không ngờ, lúc này, từ trên đầu, một tấm lưới bạc được thả xuống. Người của Vũ tộc lập tức bay tản ra, còn anh và cô bị kẹt lại trong lưới. Khi lưới chạm vào da thịt, cảm giác như ngàn kim châm vào, vô cùng đau đớn, anh và cô cố cách mấy cũng không thoát được, cuối cùng bị đánh cho ngất, để người của Vũ tộc bắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Bắt Cóc

“Lệ Thu, chúc mừng cô.”

Ngưng một lát, Ngọc Phiến lại cười tiếp lời, nhìn thẳng vào Nguyễn Khánh đang ngồi cạnh.

“Hai người phải sống thật hạnh phúc đấy!”

Lấp ló sau tấm màn mỏng tan, Lệ Thu nghe vậy cũng cười đáp lại, gương mặt tuy hốc hác nhưng ngập tràn sắc xuân. Đoạn cô cúi mặt âu yếm nhìn cục cưng nhỏ trên tay, rồi ngược lên dịu dàng nói với Ngọc Phiến.

“Cảm ơn cô.”

Xe ngựa lộc cộc rời đi. Dưới con đường vàng nắng, Ngọc Phiến đứng cạnh tuần mã, ai mắt dõi theo như tìm kiếm xa xăm một điều đã cũ.

Nét thiếu nữ trên gương mặt người con gái năm nào, nay đã trôi về đâu?

Ba năm trước, Lệ Thu lấy chồng. Ngày đại hỉ ấy, Ngọc Phiến cũng có mặt. Chứng kiến nàng tiểu thư mới ngày nào còn lén theo thầy tới doanh trại tìm cô, tay xách nách mang nào là bánh trái, đôi chân tíu tít như chú chim sẻ nhỏ, nụ cười vô tư lự, ngồi dưới tán cây cùng cô riu rít nói cười giờ đã lên xe hoa, chẳng phải với ai xa lạ, mà là với cận vệ thân cận nhất của Mạn Quân – Nguyễn Khánh.

Từ ngày cưới Lệ Thu làm vợ, Khánh hiển nhiên được Đàm Toái Trọng ưu ái, một bước trở thành Tổng chỉ huy sứ chỉ huy toàn đội ở thành Trường Yên.

Thật sự lúc biết tin, Ngọc Phiến chẳng biết nên vui hay nên buồn. Bởi cô biết rõ sự tình, rằng Đàm Toái Trọng đang mưu đồ những gì, mà Nguyễn Khánh đã từng là người của ai và giờ thì đang theo ai, mà người đáng thương nhất trong cuộc lại là Lệ Thu. Cô ấy dường như chẳng biết gì cả. Rồi một ngày mọi chuyện phanh phui, phát hiện tất cả đều không như mình nghĩ, cô ấy liệu có chồng đỡ nỗi không?

...

“Ngọc Phiến, Ngọc Phiến!...”

Đi theo giọng nói quen thuộc, Ngọc Phiến chậm chậm mở mắt, thấy trước mặt là một màu u tối, mùi rom rạ thì bay đầy mũi. Lúc này, cô mới dần hồi phục ý thức, mới biết rằng mình đang trong tình cảnh gì. Vội quay đầu tìm kiếm xung quanh, mãi sau mới có giọng nói phát ra, vừa đủ cho hai người nghe thấy.

“Ta ở dưới này này.”

“Đình công tử, ngài đây phải không?”

“Suyt...” Mạn Quân vội đưa tay lên miệng ra hiệu, sau đó tiếp tục thì thầm. “Đừng nói to quá! Tên cai ngục mới vừa ra ngoài, hắn sẽ trở lại mau thôi... Mà cô biết cách nào thoát ra khỏi cái ‘tổ’ này không?”

...

“Ta cũng chẳng biết nó làm từ cái gì nữa. Nom thì giống như rom nhưng làm cách nào cũng không đứt.”

Quan sát một lượt xung quanh, Ngọc Phiến thấy toàn là tổ chim treo lơ lửng, kích thước chỉ vừa một người. Trông cảnh âm u, lạnh lẽo thế này, hẳn đây là nơi Vũ tộc giam giữ phạm nhân. Cô lấy tay nắm mấy sợi rom kém một cái, quả nhiên không phải rom thường, ngược lại còn rất săn chắc, thiết nghĩ bây giờ chỉ có pháp khí sắc bén mới rạch nổi thôi.

“Đình công tử, ngài nhắm mắt lại. Tôi có cách rồi.” Ngọc Phiến cúi đầu xuống nói nhỏ với Mạn Quân, nom có vẻ khẩn trương.

“Nhắm mắt? Tại sao?”

“Thì ngài cứ làm như tôi bảo đi!”

Thấy cô thúc giục như vậy, dù chẳng biết cô vừa nảy ra ý gì, Mạn Quân cũng đành làm theo. Trong lúc nhắm mắt, anh có cảm giác như ánh sáng đầu đó vừa rọi đến chỗ mình, rồi cái tổ anh ngồi bỗng rung lên một cái thật mạnh. Khi anh mở mắt đã thấy cô im ru ngồi cạnh bên, trên tay cầm một vật dài sáng choang như ánh mặt trời.

Anh nhận ra ngay thứ này. Đó là thứ anh từng thấy cô mang theo lúc hai người ở dưới giếng. Chẳng biết làm cách nào mà vật này cứ xuất hiện bất thành linh, như thể cô biết phép thuật vậy. Chẳng lẽ phẩm những người học đạo đều sở hữu năng lực vi diệu đến thế này sao?

Ngọc Phiến đưa tay vuốt nhẹ lưỡi kiếm, vuốt đến đầu ánh sáng tắt dần đến đó, cuối cùng cánh vật lại chìm vào bóng đêm. Cô khịch khịch mũi, cảm thấy có mùi xú uế bốc lên đầu đó, liền tá hỏa chỉ thẳng mặt Mạn Quân.

“Ngài... Ngài đáí dầm à?”

“Hàm hồ! Vu khống!” Mạn Quân lập tức giẫy nảy như một đứa con nít, đoạn kéo quần phân trần dù chẳng biết cô có thấy gì hay không. “Này, quần ta nào có ướt? Lúc tỉnh dậy ta đã nghĩ thấy rồi, hẳn là của phạm nhân trước.”

Ngọc Phiến đưa tay bịt mũi. Đạo này cảm thấy khuróu giác không còn nhạy như trước nhưng không ngờ trong hoàn cảnh này ấy cũng là điều may. Vì một cái tổ như thế này chỉ chứa được có một người, lại còn tanh hôi thế này nên anh và cô cứ mãi lục đục, không tài nào yên vị được.

“Làm cái trò gì thế?”

Tên cai ngục vừa bước vào, thấy buồng giam của Mạn Quân cú rung lắc thì lập tức quát lớn. Tức thì Ngọc Phiến chẳng biết từ lúc nào bất thành linh xuất hiện trên đầu gã, một phát giáng cán kiếm xuống đánh gã ngã xiù rồi bịt mồm, cột tay cột chân ném vào cái tổ khai rí Mạn Quân vừa ngồi.

“Không ổn rồi, chỗ của cô chẳng có ai thể thân cả.”

Dứt lời, một tên cai ngục béo bất chợt chui mép đi vào, trên mặt còn dính thóc, chắc là vừa dùng bữa xong. Rất ăn ý nhau, anh và cô cùng tung nắm đầm vào mặt gã béo nọ rồi lại dùng chiêu thức cũ, đánh mạnh vào huyệt gáy làm gã ngã xiù rồi xé y phục trên người gã làm dây trói, xong xuôi thì ném gã vào buồng giam thế chỗ cô.

Hai người mon men theo lối cửa hang đi ra ngoài, xung quanh sương giăng khắp lối lại lạnh thấu xương da. Gió thổi ào ào như vũ bão, nếu hai người không bám lấy nhau hẳn cũng đã bị thổi cho té lăn.

“Nơi này là nơi nào vậy?”

Ngọc Phiến quan sát một lát, tình cờ phát hiện ra mấy làn khói trắng này chẳng phải là sương mà là mây.

“Tôi đoán hẳn chúng ta đang ở trên đỉnh núi rồi?”

“Gi cơ?”

Mạn Quân lạnh run cả người, răng liên tục va đập vào nhau, mặt mày cũng bắt đầu trắng toát cả ra.

“Thế thì... Làm... Làm sao xuống bây giờ?”

Trước mắt cô cũng không biết nên làm thế nào. Nếu chỉ có một mình thì cô đã dễ dàng bay xuống nhưng người trần mắt thịt biết chút kinh công như Mạn Quân liệu có coi ấy là kì lạ không? Nếu biết nhà giam này nằm biệt lập trên núi cao như vậy thì cô đã không đánh ngã hai tên kia mà không chế chúng bắt chúng đem hai người xuống rồi.

“Tôi nghĩ là... Chắc chúng ta phải trở lại trong động thôi. Trong ấy cũng ấm hơn ngoài này, sau đó rồi từ từ nghĩ phương án khác.”

Mạn Quân đồng ý cùng cô quay trở lại. Hai người tìm một góc hẹp trong động trú, khoảng một lát sau cơ thể bắt đầu ấm dần trở lại.

“Ngài thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.” Ngưng một lát, anh ngạc nhiên hỏi lại cô. “Nhưng mà cô không thấy lạnh à?”

Ngọc Phiến hơi sượng người, khắc sau nghĩ ra câu trả lời, cô đáp lại một cách bình thường, không lúng túng.

“Chút này nhắm nhò gì với tôi. Trước kia theo thầy Mộc đến nhiều nơi còn lạnh hơn thế này kia.”

“Ra vậy.” Mạn Quân gật đầu như đã hiểu, anh biết cô tài ba hơn người nhưng không ngờ sức chịu đựng cũng tốt như vậy, đoạn hỏi tiếp. “Mà cô biết nơi này là nơi nào không? Sao ta cứ có cảm giác lạ lạ.”

Ngọc Phiến cười, sau đó ôm gối, kê đầu nhìn sang phía anh, ánh mắt bình yên khôn tả, như thể hoàn cảnh hiện tại của hai người với cô chẳng phải

chuyện to tát gì.

“Lạ là đúng, bởi nơi chúng ta đang ở hiện giờ không còn là nhân gian nữa.”

Mạn Quân hoảng hồn, dù trước đây đã cảm giác xấu như nghe cô nói lại khiến anh tưởng tượng ra vô vàn chuyện khủng khiếp nữa sẽ ập đến. Anh không biết nếu chỉ có một mình mình bị bắt đến đây, anh sẽ ra sao nữa. Nhưng hiện tại, anh có cô.

Cũng may là cô đang ở đây, nên cho dù đối mặt với hiểm nguy cỡ nào, hay thậm chí là liên quan đến mạng sống, anh vẫn thấy tâm vô cùng bình thản.

“Thế chúng ta đang ở đâu?”

“Trong tranh.” Đoạn cô lại cười, nụ cười nhẹ bâng. “Chúng ta đang ở trong một bức tranh.”

Sau đó, cô lấy từ trong túi áo một miếng bánh đa gói trong bọc giấy, khằng khái đưa nó cho anh.

“Lạnh thế này chắc ngại đói rồi nhỉ? Đây! Chắc còn lâu hai tên kia mới tỉnh dậy. Vừa ăn rồi vừa nghe tôi kể chuyện này.”

Mạn Quân trầm trồ cảm lấy miếng bánh đa mềm yếu trên tay cô, bẻ một miếng cho vào miệng. Bánh tuy không còn giòn cứng như lúc mới làm nhưng chẳng hiểu sao bây giờ lại rất vừa miệng anh. Anh im lặng bẻ đôi miếng bánh đưa cho cô, Ngọc Phiến chần chừ liếc nhìn anh rồi cuối cùng cũng nhận lấy, lặp lại hành động tương tự anh làm vừa nãy.

Cô cẩn thận nhai nhai miếng bánh trong miệng, sau đó lại quay sang anh nói như tìm người đồng tình.

“Dở nhỉ?”

“Ừ.” Anh gật đầu cười cái rụp.

Thế là cả hai cùng phá lên cười.

Không thể hiểu nổi tại sao lúc ấy khi bị kẹt trong tình cảnh như thế mà hai người vẫn có thể cười vô tư đến lạ. Để rồi nhiều năm sau khi nhớ về, với Mạn Quân, đọng lại trong ký ức anh, mỗi một giờ một khắc bên cô khi ấy, đều là những khoảnh khắc thanh xuân vô cùng phi thường và đẹp đẽ.

Chỉ tiếc một điều, người trong ký ức kia nay đã không còn.

Ngọc Phiến vừa đưa bánh lên gặm, vừa bắt đầu kể lại chuyện năm xưa của Vũ tộc mà cô tình cờ biết được lúc còn ở yêu giới. Hồi ấy cô hay sang chỗ Nhất Thập giúp y làm mấy việc vặt vãnh, y vốn là địa tiên bị đày, tuổi thọ cũng cao, lại hay tìm tòi này nọ nên biết rất nhiều chuyện.

Thật ra lúc trước Vũ tộc cũng giống như những tộc yêu quái khác, nằm trong một khu biệt lập hoàn toàn so với nhân gian. Cảnh cửa thông qua những nơi này vô cùng mập mờ, đến một thời khắc thích hợp nào đấy, khi trời đất giao hoà, có vài kẻ phạm nhân không cẩn thận bước qua cánh cổng mỏng manh này. Thế nên trong nhân gian mới hay truyền tai nhau rằng vài người đã vô tình đi lạc đến âm ty hay gặp phải nhiều chuyện kì lạ là vậy.

Có tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng ra, vận mệnh của Vũ tộc lại vì đây mà thay đổi khôn lường.

Chuyện xảy ra ứng với thời nhà Triệu, sau khi Âu Lạc rơi vào tay Triệu Đà. Thế tôn đời thứ mười của Vũ tộc là Vũ Việt Thác, là một người hết mực hào hoa, tuấn tú và có hoạ phú hơn người, người từng được trông đợi sẽ trở thành Minh Tôn kế tiếp sánh bước bên cạnh Thánh nữ Vũ tộc.

Vũ Việt Thác xem việc vẽ tranh như cả mạng sống của mình. Ông ta mong muốn trở thành Minh Tôn không phải để chăm lo cho con dân Vũ tộc mà vì muốn được sở hữu Khai Kỳ bút, là một thần khí cổ có thể tạo ra vạn vật chỉ với vài nét vẽ. Ban sơ Vũ tộc cũng được sinh ra bởi Khai Kỳ bút nhưng vì thời gian tồn tại quá lâu nên đã sớm thoát khỏi kiếp là một bức vẽ mà ung dung sánh ngang vị trí với các tộc yêu ma thông thường khác.

Khao khát có được Khai Kỳ bút của Việt Thác quá lớn nên vào một đêm trăng rằm nọ, nhân lúc Minh Tôn Vũ Ngoan vắng mặt vì dự tiệc ở yêu giới, ông ta đã lén đột nhập vào Minh Đường lâu, trộm lấy Khai Kỳ bút. Ông ta nhanh chóng bay thật xa khỏi đó, cuối cùng dừng chân ở một nơi có cảnh vật diễm lệ bên bờ hồ ngời vẽ tranh. Nào ngờ thành linh sau bụi cỏ xuất hiện một cô thôn nữ. Vì tình cờ trông thấy Việt Thác vẽ tranh quá đẹp nên cô gái khóc lóc quỳ xuống van xin ông ta cứu lấy thầy cô ấy. Hỏi ra mới biết, thầy cô ta vô tình làm hỏng bức tranh quý của quan trên nhưng lại không có tiền bồi thường. Tên quan ấy lại còn là người Hán, vốn đã gian manh lại không ưa gì người Việt nên đã cho bắt giam thầy của cô.

Mới đầu Việt Thác không đồng ý nhưng thấy cô gái cứ khóc lóc, còn quỳ xuống van nài nên đã thương tình, sẵn dùng Khai Kỳ bút vẽ một bức cảnh xuân. Bức tranh mới đầu trông rất bình thường không có gì đặc biệt nhưng thấy Việt Thác cứ đinh ninh rằng chỉ cần dâng bức tranh này thì sẽ cứu được thầy cô.

“Sau đấy thì sao?” Mạn Quân hỏi hộp lẳng nghe, hoàn toàn chìm đắm vào câu chuyện.

“Tất nhiên là cứu được rồi.”

“Nhưng tại sao lại cứu được?” Anh bắt đầu nôn nao.

“Ngài đoán xem.”

“Vi cảnh trong tranh chuyển động được à?”

Ngọc Phiến lắc lắc đầu, thở hắt một hơi rồi nhún mạnh từng từ.

“Vi bướm đã bay ra từ trong tranh.”

Mạn Quân trầm trồ ồ lên một cái, tự dưng cảm thấy vô cùng phấn khởi, cứ muốn ngồi nghe cô kể mãi. Anh ngồi xáp vào cô, nắm tay cô lắc lắc như nài nỉ, hai mắt long lanh chờ đợi. Cô phì cười, đoạn nhún mảy đập đập tay cho anh buông ra rồi lại vui vẻ kể tiếp.

“Sau đó là một đàn én bay ủa ra, chao lượn khắp phòng và rồi hương hoa trong tranh toả ra ngào ngạt.”

Để đền đáp ơn, tối đến cô gái ấy lại ra chỗ cũ tìm ân nhân, quả nhiên y vẫn ở đấy vì bức tranh còn đang dang dở. Cô ấy tặng Việt Thác một túi bánh đa rồi hẹn hôm sau sẽ ghé lại tặng ông ta món đồ quý hơn. Hai người họ thường xuyên gặp nhau, rồi chuyện gì đến cũng đến, giữa họ dần nảy sinh tình cảm.

“Ngài biết đấy, lòng tham của con người là vô đáy. Tên tham quan kia sau khi dâng bức tranh của Việt Thác lên cho Triệu vương, ông ta đã được thăng chức và được ban cho nhiều vàng bạc châu báu. Vì vậy, ông ta liên tục sai người đến quấy rối gia đình cô gái nọ, buộc cô ấy khai ra nơi đã gặp người vẽ tranh. Vì giữ lời hứa với Việt Thác, cô ấy và thầy phải bỏ trốn và được Việt Thác cứu được, ông ta lại lên dùng Khai Kỳ bút, vẽ một bức tranh cho bọn họ làm nơi trú ẩn. Về phần Việt Thác, khi Vũ Ngoan biết được toàn bộ những chuyện Việt Thác làm, ông ta đã sai người nhốt Việt Thác lại rồi tìm bức tranh có gia đình cô gái kia đem đi đốt.”

“Thật... Thật tàn nhẫn!” Mạn Quân nghe đến đấy thì phần nộ đứng bật dậy. “Sao lại tàn ác như vậy chứ? Bọn họ đã làm gì sai đâu?”

“Ngài không hiểu rồi...” Ngọc Phiến nắm tay áo dài rộng của Mạn Quân, kéo anh ngồi phịch xuống, bình tĩnh giải thích. “Để bảo vệ bí mật Vũ tộc, ông ấy không còn cách nào khác.”

“Thế sao không đi mà giết tên tham quan kia?”

“Tất nhiên là phải làm rồi, còn lấy lại bức tranh cảnh xuân nọ nữa kia.”

Thấy Mạn Quân quá đồng cảm với số phận của cô gái nọ nên mặt mày bi thương đến sợ, Ngọc Phiến mới vội vỗ anh.

“Thôi được rồi. Chẳng phải vì chuyện đấy nên Vũ tộc đã phải trả giá đắt sao? Tất nhiên Vũ Việt Thác vì tình riêng đã trả thù Vũ Ngoan bằng cách giam cả Vũ tộc này vào trong tranh vĩnh viễn. Còn ông ấy...”

“Ông ấy thế nào?”

“Ông ấy cũng tự giam mình vào một bức tranh khác, từ đấy mất tích, vĩnh viễn không ai tìm ra.”

Một khoảng lặng kéo dài giữa cả hai. Trước đây lần đầu được nghe kể, cô cũng lấy làm buồn như anh bây giờ, thậm chí một đứa trẻ nông cuồng như Phan Luân còn sụt sùi sụt khóc nữa cơ. Cô nhớ khi ấy Nhất Tháp đã vỗ đầu hai đứa cô rồi phóng tầm mắt nhìn về phía hoàng hôn đang buông bên kia mảnh đồi, đôi mắt chứa đầy tâm sự, như thể bản thân y chính là người trong cuộc và vừa kể lại cuộc đời mình vậy.

“Ui da...”

Nghe tiếng động, Ngọc Phiến biết hai gã kia đã tỉnh, thế là liền theo kế hoạch đã nghĩ, không chể bộn chúng. Cô để một tên ở lại thế chỗ mình rồi bắt tên còn lại đưa y phục cho Mạn Quân mặc. Tiếp đến, cô cắt một khúc rom bó cao thành hình người rồi trồng y phục của Mạn Quân vào, ném vào trong buồng giam già làm anh.

“Ba cái trò vặt vãnh này có lẽ không qua được mắt Vũ tộc nhưng chẳng còn cách nào khác.” Ngọc Phiến nói với Mạn Quân rồi quay sang hăm dọa gã cai ngục. “Người đã thấy rồi chứ? Thanh kiếm ta đang cầm còn cắt được cả đám rom rạ của nhà giam các người thì cổ của người ta cũng không ngắn đâu! Còn muốn sống thì khôn hồn đưa bọn ta xuống núi! Mau!”

Tên cai ngục béo nọ sợ đến mức chân đứng không vững, vội lập cập vâng dạ làm theo lời Ngọc Phiến. Ngay cả Mạn Quân thấy cô tay lăm lăm kiếm giờ giọng đe dọa người ta thì cũng bắt đầu sợ sợ, hễ khi nghe cô quát tên Vũ tộc kia nhanh tay nhanh chân lên thì anh cũng bị giọng của cô làm cho hoảng theo.

“Khôn hồn đấy! Không tao chém đem nấu cháo bây giờ!” Cô lại nạt một phát rồi lảng la chột chột má gã cai ngục nọ, thì thầm vào tai gã, liếm mép. “Ta ăn thịt bò câu rồi... Phải nói là ngon hết sảy...”

Tên ấy ré lên một tiếng rồi khẩu đầu đập lấy đập để, còn luôn miệng hứa nhất định sẽ chở cô và anh xuống núi an toàn. Ấy vậy mà Ngọc Phiến vẫn còn khá đa nghi, trên đường xuống núi cũng không thêm bỏ lười kiểm tra khỏi cổ gã, cứ thế bám dính lưng gã, như mấy con ma về báo oán không bằng.

Xuống đến nơi, Ngọc Phiến còn bắt gã phải dẫn đường đến cửa ra cho mình. Nhưng con chim này cũng ma lạnh lắm, hẳn biết lính Vũ tộc đang đóng ở đâu trong rừng nên cố tình dẫn cô vào, hại cô và Mạn Quân bị truy đuổi phải bỏ trốn.

Mạn Quân âm thầm quan sát cảnh vật nơi đây, thấy cũng chẳng khác là bao so với nhân gian, từng nhánh cây ngọn cỏ đều giống y hệt. Nhưng khi ngược mắt lên trời, Mạn Quân phải suy nghĩ lại khi thấy chỗ này có đến mười mặt trời.

“Bọn chúng ở đây!” Một tên Vũ tộc bất ngờ xuất hiện trên đầu cô.

Trong phút chốc, cả đám yêu quái cánh đen liền bay đến, bao vây hai người bọn họ. Một kẻ ăn vận khác nhất trong đám lính lập tức sai người đi báo Minh Tôn Vũ tộc. Đến mức này, Ngọc Phiến quyết không nhân nhượng, lập tức đánh gục một tên gần nhất cướp lấy giáo của hắn rồi ném cho Mạn Quân. Rất nhanh, hai bên xảy ra một trận kịch chiến.

Ngọc Phiến dùng ô Kim Quang chắn tên cho Mạn Quân dùng giáo đánh những tên còn lại. Khi người của Vũ tộc bị đánh voi đi quá nửa thì từ đâu bỗng có tiếng hô ngừng lại. Đám lính của Vũ tộc lập tức ngừng chiến, không dám manh động.

“Đình công tử, đã lâu không gặp!”

Nghe có người gọi mình, Mạn Quân vội vàng quay sang, chợt nhận ra gương mặt rất quen từ năm năm trước.

“Ngươi là... Ngọc Ân?”

“Phải! Đình công tử còn nhớ ta sao?”

Tức thì, Ngọc Phiến cảm nhận rõ ràng một luồng khí nóng toả ra từ bên trong anh, gương mặt đầy nét căm phẫn. Anh quát lên.

“Nếu không phải năm đấy ngươi lấy oán báo ân thì Bình Nhi đã không chết! Ngươi đúng là thứ cầm thú hèn hạ!”

Ngọc Ân nghe xong mấy lời anh nói, bất giác ôm bụng cười thật to, sau còn ra vẻ thân thiết, quở trách anh.

“Đình công tử nói nghe nặng lời quá! Ta đau lòng lắm đấy! Hoá ra cô gái họ Lục kia đã chết rồi à? Còn cô gái đi cùng ngài đây là người mới?” Nói rồi hắn trầm tư quan sát cô một lượt, ánh mắt dừng lại trên Kim Quang kiếm. “Mạng theo thứ ấy hắn cũng không phải người bình thường nhỉ?”

Ngọc Phiến giật mình, lo hắn sẽ nhìn ra được gì đấy nên cũng hùa theo Mạn Quân, hùng hổ hét.

“Đừng nói nhiều, có giỏi thì đánh với bọn ta một trận đi!”

Phải, thà đánh một trận còn hơn cứ lời qua tiếng lại thế này, không khéo mọi chuyện sẽ bại lộ mất.

Nhưng chưa gì thì trời đã đột ngột chuyển mưa. Người của Vũ tộc đột nhiên trở nên bối rối nhìn nhau, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Ngọc Ân lúc này trông cũng hoang mang không kém.

“Minh Tôn, sao lại mưa thế ạ?”

“Hôm nay không phải ngày mưa mà?”

“Sao lại như vậy? Không lẽ tranh bị ướt rồi chẳng? Chúng ta có sao không?”

“Tất cả bình tĩnh!”

Ngọc Ân lập tức hô cho tất cả im lặng. Cùng lúc ấy, nơi chân trời phía xa, sau đám mây đen đầy sấm chớp xuất hiện một con giao long to dài đến mấy trăm trượng uốn lượn bay đến.

“Rồng...”

Mạn Quân như chết trân tại chỗ. Lần đầu tiên, chính mắt anh trông thấy một loại vật cứ ngỡ chỉ xuất hiện trong truyền thuyết thôi chứ. Hơn nữa, kích thước lại còn vĩ đại vô cùng.

Trong tích tắc, con rồng mau chóng phóng vút xuống, xà cả cái thân dài rộng của nó quét ngang đám người Vũ tộc. Có vẻ như đây cũng là lần đầu bọn họ đối diện với một con vật uy vũ như vậy nên vừa nhìn thấy đã mất thần không có chút biện pháp ứng phó nào.

Nhân lúc mọi thứ đang hỗn loạn, người của Vũ tộc không chú ý, Ngọc Phiến liền nắm tay Mạn Quân chạy như bay đi. Không ngờ, tên Ngọc Ân kia vẫn còn rất bình tĩnh, kịp phát hiện cô và anh đang bỏ trốn thì lập tức đuổi theo, cùng lúc ra lệnh cho người của mình bắn tên. Hắn bay vòng qua đầu hai người, rút kiếm đâm thẳng vào ngực Mạn Quân. May thay, Ngọc Phiến kịp thời đẩy anh ra, nhanh tay đưa lưỡi kiếm lên phản đòn nhưng lại không chú ý trong làn mưa trắng xoá có tiền đang nhắm đến mình.

Mạn Quân bất ngờ ôm lấy cô từ đằng sau, toàn thân căng cứng giật nảy lên rồi dần dần buông cô ra. Nhân ra có điểm chẳng lành, cô nóng vội vận hết nội công chưởng cho Ngọc Ân một chưởng, bất chấp giông bão mà bay thẳng một đường tít sang bên kia rừng cây.

“Đình công tử, công tử! Ngài có sao không? Công tử!”

Ngọc Phiến hoảng hốt đỡ lấy anh, bàn tay đỡ sau lưng anh cần phải mấy vật cứng như gỗ. Bàn tay cô nhầy nhụa là máu.

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim cô đập nhanh dữ dội, như một con ngựa đứt cương lồng lộn bỏ chạy. Cô đã chứng kiến hết thấy những người thân quen quanh mình lần lượt ngã xuống nơi chiến trường khốc liệt, cũng có người đã từng tắt thở trên vai cô nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy run rẩy và hoảng sợ

như lúc này.

Cảm giác như cô vừa tìm kiếm được điều gì đó nhưng rồi lại sắp mất đi thứ ấy một lần nữa. Trước mắt cô bỗng nhoè đi, có lẽ là vì nước mưa rồi lần lượt gương mặt của thầy u và anh cả cô xuất hiện, kéo theo đó là những gương mặt nam nhân xa lạ mà cô nhớ chưa từng gặp qua trong đời.

Đưa hán chạy về phía Tây Bắc, sẽ có người giúp được em.

Giọng của Mộc Kha chợt vang lên vắng vắng trong đầu cô. Cô ngược mắt nhìn con giao long đang càn quét đám lính Vũ tộc, vội dùng tay gạt đi những giọt nước đang đọng trên mặt, ánh mắt từ bi thương dần trở nên mạnh mẽ, kiên quyết. Đoạn, cô công Mạn Quân đã bất tỉnh trên lưng bay vụt đi.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.